உரை:— பண்டை மறைக்கு - அநாதியான வேதத்திற்கு, பகை என நின்ற - விரோதி என்னும்படி நின்ற, பரமதங்கள் - பிறமதங்களை, கொண்டவர் கொள்ளும் - கைக்கொண்டவரால் அடையப்படுகின்ற, பயன் ஒன்று இலது எனும் - பலன் ஒன்றும் இல்லை என்று அறிந்துகூறும்படியான, கூர் மதியால்-ஸூக்ஷ்மமான புத்தியோடு, வண் துவரைக்கு அரசான- அழகிய த்வாரகாநகரத்தின் நாயகனான, நம் மாயனை - அதிசயச்செய்கையுடைய நம் கண்ணனை, வானுலகில் - பரமபதத்தில், கண்டு களிப்பது எனும்-ஸேவித்து ஆநந்திப்பது என்ற, காதல் ஒன்றை-ஆவல் ஒன்றையே, கருதுவம் - எண்ணுவம்.

அநாதியான வேதத்திற்கு விரோதியாய் நிற்கும் பிறமதத்தைப் பற்றியவர்கள் இம்மை மறுமைப்பயன் யாதுமிலாது வீண்பாடுபடுவதை

Sri desika prabandham - Urai

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம் — உரை

சென்னை ஹைக்கோர்ட் ஜட்ஜு

(ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி)

கனம் ஸ்ரீமான் K S கிருஷ்ணஸ்வாமி
ஐயங்கார் ஸ்வாமியின்

முன்னுரையுடன்

பதிப்பாளர்

(ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி)

வை. ந ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யன்

சிரோமணி & வித்வான்

போர்டு ஹைஸ்கூல்

வத்தலக்குண்டு (மதுரை ஜில்லா)

வெளியிடுபவா

R. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் B A, B L

அடவகேட, கேடலஸ ரோடு

தஞசாவூர்.

ஸ்ரீ மஹாபாரத பிரஸ்

கும்பகோணம

1944

விலை 3—8—0

Dedicated

lovingly and respectfully

to

Sri. V.V Srinivasa Ayangar Swami

Madras

by

[illegible]

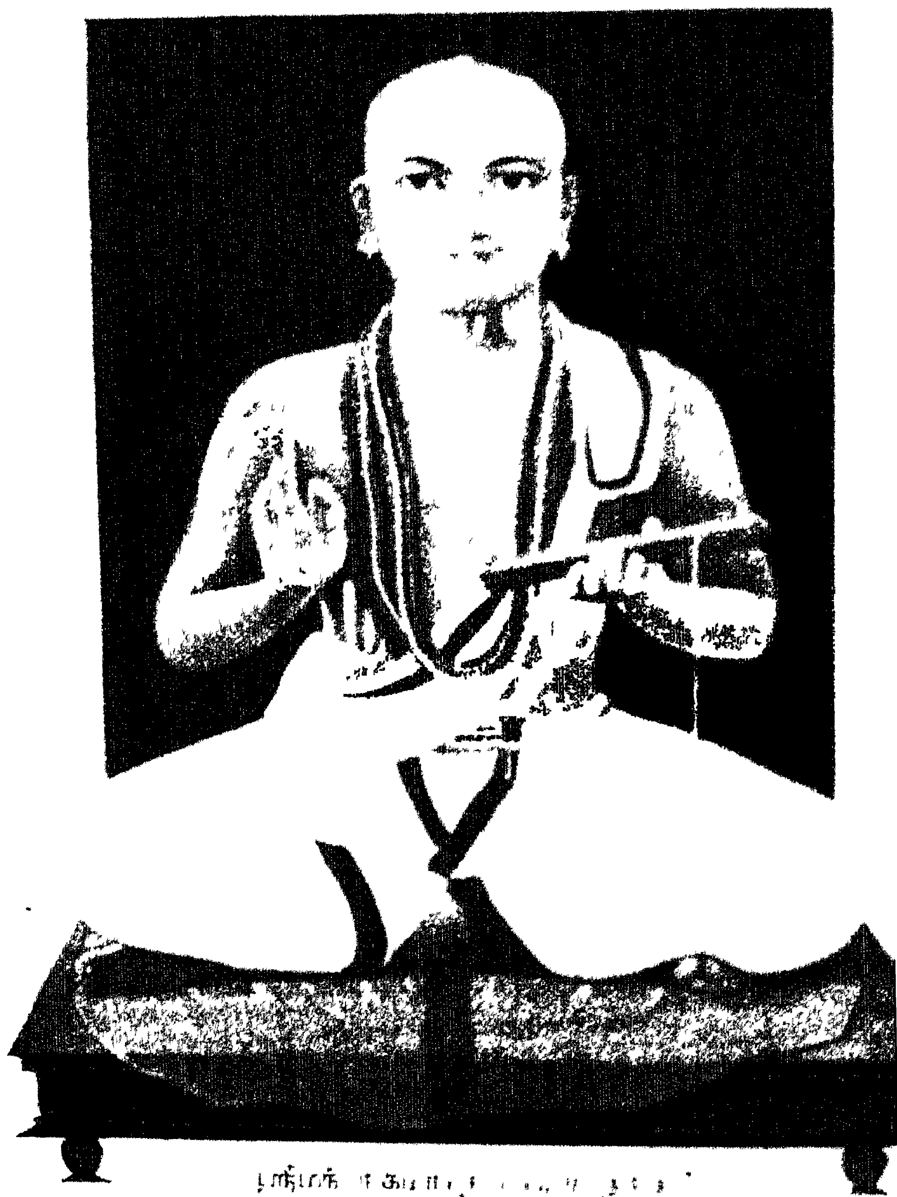
ஸ்ரீ உ வே

வி.வி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமிக்கு

இதன் பூர்ண உரிமையை அன்புடனும்

பணிவுடனும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்

ஸ்ரீ ராமதேசிகதாஸன்

[illegible]

இந்த மஹா கைங்கர்யத்திற்கு மூலபுருஷரான
ஸ்ரீ தேசிக பக்தசிகாமணி, ரங்கதீபம்
ஸ்ரீமான் வி வி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமி

A NOTE
on the picture of Sri Desika.

——o——

This picture of Sri Desika is what may be called a synthetic picture, that is to say, the flesh and the frame of the human body being reconstructed so to say from and in accordance with the spirit or the personality of Sri Desika of which we have a direct and intimate perception from the contemplation of his life and a study of his works

It is conceived that Sri Desika was never old in spirit He was always youthful He had no fears for the here or the hereafter His outlook on life was kind and pleasant He seemed always fulfilled with intellectual and moral joy He was a pupil and professor in one personality A robust optimist who had no more any riddles of the universe to resolve, who realised God everywhere immanent in all creation. He found it was Vaikunta wherever he was

His intellectual brilliance was equalled only by the radiance of his spirit His spiritual achievements were a perpetual joy to him His devotion to his God and his love of man were the secrets of his moral fearlessness He is seen here in this picture beaming with bliss and joy Can such a one ever get old ! We speak of pictures true to life Here then is a picture true to the soul

VIVIUS

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதேசிகசித்திரத்தைப்பற்றிய

குறிப்பு.

—o—

ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுருவபபடம அவருடைய ஜீவியகாலததில எஙகாவது எவராலாவது எபபொழுதாவது எழுதபபடடதாகத தெரியவிலலை அககாலததில உருவபபடமெழுதும கலை பிரசுரமாகியிருநததோ இலலையோ ? ஆயின என்ன ? 'அகததினழகு முகததில தெரியும' எனபது ஒரு பழமொழி அபபடியாயின முகததின் அழகையும அகததில காணலாமனறோ ? சாரீரகசாஸதரததிலும் சரீரமும சரீரியும அவிநாபூதமாகமடடும இருபபதனறி அநநயதாபூதமாகவும இருபபதுவே ஸூக்ஷமதததுவமாம 'யதா ஆதமா ததா சரீரம' எனபதுவும ஒரு ஸிததாநதமாகும. அம முறையில ஸ்ரீதேசிகனுடைய இநதச சிததிரம அமமஹாசாரயனுடைய ஆத்மகுணஙகளை ஏகதேசமாவது கணடறிநது அவரது திருமேனியின அமைபபையும அழகையும ஊஹிதது வரைந்ததாகும அமமஹாபுருஷனை ஜீவியதசையில கணடு களிககபபெறும பாககியமறற இககாலததவாகள ஸ்வாமியின ஓஜஸ, வாசசஸ, பரஹமதேஜஸ, ஸௌந்தாயம முதலிய குணஙகளை ஒருவாறு உளளததிறகொணடு ஆநநதாநுபவம செயவதறகேறப இவவுருவபபடம இஙகு அமைககபபடடுளளது

வி. வி ஸ்ரீ.

FOREWORD

BY

The Hon'ble Justice

K S KRISHNASWAMI IYENGAR, MADRAS

It is now three and a half years since a new edition of the text alone of the *Desika Prabandha* was published by my friend, Sri *V N Sriramadesikacharya* of *Oppiliyappan Sannidhi*, with a foreword by that patron of all true art and learning, Sriman *V. V. Srinivasa Aiyangar* There have been earlier editions of the work, but due either to careless editing or wrong transcription, differences of reading, some of them very material, had unfortunately crept into the text The expert hand of a scholar with knowledge and insight was badly needed to redeem the original from such errors, and it fell to the lot of *Sriramadesikam* to undertake the task The care, trouble and zeal which he has bestowed on this edition have been attested to in apt language by the writer of the foreword, who has truly said, "The grateful thanks. of all lovers of Tamil and devotees of *Sri Vedanta Desika* are due to him (*Sriramadesikam*) for having brought to bear on this edition such rare and invaluable gifts of sensitive scholarship coupled with his marvellous capacity for taking infinite pains". He concluded by expressing the hope that the encouragement accorded to that edition by the discerning public, would induce *Sriramadesikam* to bring out and publish not only scholarly publications of this nature, but also to bring out learned commentaries on works whose value and beauty have hitherto remained hidden. When *Sriramadesikam* proposed to dedicate his new edition to me, I hesitated to give my consent, as I felt that I was quite unworthy of the compliment But he insisted and I ultimately yielded, for no other reason than my inability to resist a claim founded on the mutual love and affection which have subsisted between us from the days of his childhood I took advantage of the occasion to reinforce the hope expressed by *Sri V V Srinivasa Aiyangar* and suggested that he should follow his new edition of the *Desika-Prabandha* with a commentary of his own, not in the difficult

Manipravala style familiar only to scholars and pandits, but in ordinary, simple Tamil, fashioning it in such a way as to enable the large mass of the unlearned and the uninitiated—to which class I myself belong—to obtain at first hand, some knowledge of the teachings of our great *Acharyas*, some idea of the tenets of the religion and philosophy which we have inherited from the past. In making this request, I knew I was only voicing the wish of many Vaishnavites like myself, eager to learn but with the means of knowledge all but closed, unless indeed they can find the time and the inclination to go through the rigours of the customary *Kalakshepa*

The want has indeed long been felt for an elementary handbook containing a brief summary of the main principles of our *Darsana*, together with a short statement of the Sri Vaishnava way of life, outlook and practice In fact, some of my friends thought that I should myself write such a handbook, but I felt unequal to the task for one reason, if for no other, that my preoccupations were too great and too heavy to permit my diverting attention to an under taking of this nature and magnitude I had not known at the time that the *Desika Prabandha* itself, if rendered into simple Tamil, would answer the purpose I have since read a major part of the commentary now published in this volume, and I can now truthfully say that we have here in a short compass, a conspectus of the essential truths of our religion and philosophy in broad outline perhaps, but sufficient to impress the mind and give a foretaste of its innate beauty and grandeur Most probably *Sri Desika* himself had this very purpose more than any other in mind when he wrote these verses, whether he wrote them as part of more elaborate *Rahasya Granthas* or to form separate enunciations of particular sections of knowledge. It must, however, be borne in mind that neither the text itself nor the commentary is intended to dispense with the necessity of going through the time-honoured discipline, sitting at the feet of an *Acharya.* Their chief value, I think, lies rather in kindling a thirst for knowledge than affording the means of satisfying it, rather in the view of the lay-out it unfolds than of the full picture in detail.

The commentary is undoubtedly in every sense a labour of love, conscientiously performed for its own sake, by one eminently fitted for the task. An intimate working knowledge of our religious

literature in general and of *Sri Desika's* works in particular, clarity of understanding and lucidity of expression combined with a thorough grasp of the spirit and the modes of thought of the many religious writers who have left their mark in the philosophic literature of this country, are a few of the essentials required for success in this field. That *Sriramadesikam* possesses them in an abundant measure is evident from almost every page of this volume Learned commentaries there have been, written by learned men and for learned men in the rhetorical style favoured by custom To the reader unfamiliar with such forms of expression, it is a taxing effort to dig beneath the words, to reach the sense behind Most of us are therefore left to admire such erudite writings from a distance, a closer approach being rendered difficult except through an arduous course of discipline and studentship for which the stress of modern life and conditions leaves us little time or energy Whether on account of such factors or whether because public taste has suffered an alteration, fashion and vogue are changing, learnedness and length giving place to simplicity and brevity Indeed, scholarship is now better appreciated if it avoids ponderous ornamentalism and descends from the heights of echnical expression to directness and clarity. Religious and philosophical literature has the knack of creating its own peculiar argon, intelligible to those who revel in it, but difficult of easy omprehension to the uninitiate He who makes it speak the anguage of the common man does indeed a great and invaluable ervice to the ardent but unsophisticated seeker after knowledge. is this service which *Sriramadesikam* has rendered with eminent iccess, and he has thereby placed the religious student under a deep bt of gratitude

Sriramadesikam is a *Siromani* in Sanskrit, and a *Vidvan* in am l of the Madras University, but these distinctions give but a oor indication of his great natural talent or of the depth and tensity of his wide learning in the classical and religious literature, Sanskrit as in Tamil, preserved to us through the centuries. spite of such wide and profound knowledge, he has been able to oid the snare of abstruseness of expression which few of his iolarship have been able to escape. He has written his nmentary in simple, easy, flowing Tamil which any one can nprehend without extrinsic aid He has carefully and deliberately bewed the show of erudition to which lesser minds often fall

easy prey He has laboured hard to make the meaning of the text a plain as possible, indeed to make it speak to us in our own language so to say To make the sense clear he has adopted every possible device, by the addition of the introductory note, the word for-word meaning and the sum and substance or the pith at the end Wherever necessary, he has enriched the context by giving useful notes on interesting points of grammar and prosody, and explaining the allusions wherever they occur, in full For example, he has called attention to stanza No 12 in the *Meyviratha-manmiyam*, where *Sri Desika* touches the summit of poetic art, making the sound echo the sense in a measure rarely attained by poets even of high order. Again, the verses comprised in this group, it will be remembered, are those to be found in the more elaborate *Rahasya* of that name but without the intervening links. The missing threads have been supplied by the percipient mind of the thoughtful commentator, and the commentary now reads as a connected, self contained whole, in sense as in purpose

The current readings of the text have been most minutely scanned and carefully scrutinized in order to make certain that there are no errors of any kind When a preference is accepted or a change approved, it has only been done after the fullest deliberation, and only after consultation with all the eminent pandits now living. A striking illustration of the insight which has guided *Sriramadesikam* in this endeavour is afforded by his adopting as the correct reading in Stanza No 28 of *Amritaranjani*, the words "*கடன்மிசைக் கண்டதானத் திரளவை கோத்தபொன்னூல்*" in place of the extant "*கடன்மிசை கண்டவை தானத் திரளவை போத்தபொன்னூல்*" which puzzles the reader and makes him wonder what the meaning aimed at was. The alert mind of the commentator brought to his recollection the verse in the *Bhagavad Gita*, **मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव** and immediately the riddle stood solved, the correct reading flashing into emergence at once. The excellence of the commentary can scarcely be appraised by a description of it, however detailed To appreciate its full value, one must go through the whole of it, and then compare it with other commentaries in the field When that is done, I have little doubt that *Sriramadesikam's* work will take a pre-eminent rank He has done justice to a difficult task in a

manner possible to few scholars, and he has thereby done credit to his wide learning and to the profound knowledge which he has derived from a line of *Acharyas*, the last of whom is his own father Sri Ubhaya Vedanta Vidvan *Vangipuram Navanitam Krishnamacharya Swami*

My knowledge of *Sriramadesikam*'s family has been close and intimate, and extends over a period of more than half a century. For I belong to the same *Kshetra, Sri Oppiliyappan Sannidhi*, to which *Sriramadesikam* and his father also belong *Krishnamacharya Swami*, or "*NAVANITAM SWAMI*" as he is more widely known, is one of the foremost *Vidvans* of the age, possessing as he does, an acute and encyclopaedic mind, a profound knowledge of the four *Sastras* in Sanskrit and an equally profound knowledge of the *Divya-Prabandhas* in Tamil Indeed there are few *Ubhaya Vedanta* scholars now alive who can match him in his deep and precise knowledge of the religious and philosophical literature of our ancient land, their inner meaning, or practical importance More than all this, he commands the respect and veneration of all Vaishnavite South India, as he combines in himself in a unique degree the highest knowledge with the most rigorous self-discipline His serene and ascetic personality is sufficient, by itself, to instil faith, and even his casual talk is so invested with thoughts divine that it is an elevating education in itself It is difficult indeed, to find such a harmonious blend of precept and practice, of exalted thinking and simple living. In a word, he is a living model of the *Srivaishnava* way of life, a unique embodiment of piety and devotion, knowledge and humility. It is from such an illustrious father that the worthy son *Sriramadesikam* has imbibed his sastraic knowledge Is it any wonder that he has been able to produce such a scholarly edition of the *Prabandha* and such a fine commentary on it as we now have before us ?

The question may be asked whether apart from the intrinsic merit of the book, its contents have a meaning and value at the present juncture when moral values tend to deteriorate, and religion appears to be at a discount. The answer must be an emphatic affirmative For without the basic support of morality based on religious faith, society cannot function and prosper and must face, as we are now witnessing, upheavals of bitter hate and harrowing destruction, tending to arrest the forward march of civilization by decades, if not by centuries.

The impact of the East and West has at last begun to bear bitter fruit in the materialistic outlook it is engendering in the youth of this country. It is time that they are guided to devote themselves with earnestness to the cause of sane thinking and purposive examination of fundamental values, by a study of the spiritual treasures preserved in our philosophic literature To achieve this purpose, the religious truths of our system must as far as possible be stripped of the esoteric mysticism which surrounds them and made available to every one who cares, so that they may furnish an antidote to the feeling of frustration which generates the philosophy of life permeated by ideas of group aggression and group exploitation The higher objectives with their universal appeal to thinking minds must be brought to the market place so as to stimulate fruitful, close and elevating study Such indeed would seem to have been the motive force which induced the *Alwars* to choose the spoken language of the people as the vehicle for preaching the eternal truths of the *Vedas* to all and sundry without distinction of caste, colour or sex

The *Divya Prabandhas*, as the ecstatic outpourings of the Tamil Saints have come to be known, are in no sense treatises on philosophy or religion They only purport to give expression to the spiritual experiences of these mystic seers who had seen and known *Sriman-Narayana* at close quarters, face to face, and, they give us a true and graphic account of the Divine as they actually realized Him, His qualities and attributes, and the place of *Jiva* in the scheme of creation and its relation to *Iswara* The *Visishtadvaita* system, or the *Ubhaya* (twin) *Vedanta* as it is known, draws its inspiration and derives its strength equally from the two sources, viz., the *Vedas* of Sanskrit origin and the *Divya Prabandhas* of Tamil Though of equal validity, the one is really complementary to the other in the sense that the fundamental principles revealed to and by the *Rishis* of yore are interpreted by the *Alwars* in the light of their own mystic experience.

A word or two about *Sri Desika* himself, his place among the *Acharyas* and his service to the cause of the *Visishtadvaita* philosophy, in terms of the *Sri Vaishnava* religion and way of life, will not be out of place here. The principles of the system are, of course, as ancient as the *Vedas* themselves, and have been handed down by, amongst others, *Bodhayana*, *Tanka*, *Guhadeva* and *Dramida*, to name only a few of the ancient prota-

gonists. The essential truths of the *Darsana* are indeed found summed up with sufficient clearness in the *Upanishads*, the *Gita* and the *Brahmasutras.* These three great sources of knowledge, compendiously referred to as the *Prasthana traya*, form the text, as it were, on which all the three philosophic systems, the *Advaita*, *Visishtadvaita*, and *Dvaita* are founded But they have been differently interpreted by *Sri Sankara*, *Bhagavad Ramanuja* and *Sri Madhva*.

Sri Sankara's service consisted mainly in putting an end to atheism and re-establishing the authority of the *Vedas* and restoring them to their pristine supremacy His bold philosophic conception of a pure monism may be appealing and attractive from a purely idealistic point of view. *Brahman* which is *sat*, *chit* and *ananda* is the one and the only one Truth. Everything else in and of the phenomenal world is illusion, the effect of *Avidya* If *Avidya* is overcome by true knowledge, the soul till then an apparent entity ceases, and is realized to be identical with *Brahman* Such realization leads to *Jivanmukti*, a state of perfect bliss attainable even while the soul continues to reside in its physical body *Sri Sankara* attempted to evolve his philosophy from the *Prasthana-traya*, and indeed he argued with force and acumen, that this was their true import, in his famous *Bhashya* on the *Brahmasutras.* He attracted many adherents to his philosophic doctrine, but the Visishtadvaitic school of thought held aloof, finding his theories inconsistent and irreconcilable with textual authority

Sriman-Nathamuni who has been rightly described as "the founder of the *Ubhaya - Vedanta* school and the first pontiff of Sri Vaishnavism", and after him his grandson *Sri Yamunacharya* or *Alavandar* kept the light of our *Darsana* burning bright in the example of their own lives and by their writings But it was reserved to *Sri Ramanuja*, (1017 to 1137 A. D) the greatest "synoptic thinker" which the world ever produced, to systematize the Visishtadvaitic philosophy, faithfully interpreting the ancient knowledge according to the letter and the spirit of the Text, in the light of revelation and experience tested by stern logic. It would be out of place here to enter into the details of his system, to pass storey by storey and room by room through so vast a structure A few brief indications alone are possible.

Sri Ramanuja's long life was a life of strenuous endeavour dedicated to the exposition and elaboration of the Visishtadvaitic philosophy His *Vedarthasangraha*, *Sri Bhashya*, and *Gitabhashya* reveal the master mind at work in a supreme effort to reconcile the seeming differences in the Upanishadic pronouncements and to evolve a coherent, consistent, harmonious system where the needs of pure metaphysics and the eternal longings of the human spirit meet in happy union. His penetrative commonsense could not accept an interpretation which postulates two species of truths, the real and the phenomenal, the higher and the lower. He refused to subscribe to a doctrine which proceeded on a view that the *Upanishads* spoke in two voices, of two levels of cognition and of two *Brahmans*. The *Brahman* of the *Upanishads*, the *sat*, the one without a second, is none other than *Sriman-Narayana* of the *Sri-Bhagavata* and the *Sri-Vasudeva* of the *Pancharatra*. He is the All-Self, the Truth of Truths, at once transcendent and immanent, the creator, the supporter and the re-absorber of all. He is the penetrating *Antaratma* and the *Niyanta* of the entire universe of soul and matter which stands to him in the relation of the body to the soul He is the Home of all the eternal virtues, of which His *Sousilya*, *Soulabhya* and *Vatsalya* are of special interest and value to the suffering soul caught up in the whirligig of *Samsara* The *Jiva* stands in the perennial, indissoluble relationship of the *Sesha* to the *Iswara*, who is the *Sarvaseshi* The eternal bliss of *Moksha* is within reach of all, irrespective of sex, colour, class or caste, for *Sriman Narayana* in his infinite mercy, and prompted by the *Purushakara* of his inseparable Divine Spouse is ever ready to extend His helping hand to all aspiring souls without distinction, who endeavour to reach Him by means of *Bhakti* (loving, unintermittent meditation) or *Prapatti* (absolute self-surrender) properly directed and duly performed He is the *Prapya* and the *Prapaka*, the *Rakshaka* and the *Siddhopaya*, the effective means and the ultimate end, all in one. *Moksha* or liberation is not a mere arid negation, a sterile cessation of the *Duhkha* of life or the barren release from the bonds of *Karma* and the miseries of *Samsara*, but it is the positive, eternal, supreme bliss of perpetual loving *Kainkarya* to the Lord in the *Paramapada*, in His immediate presence and in the company of the *Muktas* and *Nityasuris*. Such in brief are the lines on which *Sri Ramanuja* proceeded, in establishing the *Darsana* which is associated with his illustrious name.

He was not of course the founder of a school of religion or philosophy, but only the synthetic exponent of an ancient system, the only true system according to him, consistent with the revealed knowledge of the *Upanishads*, the mystic experiences of the *Alwars* and the requirements of realistic thought.

The century and a half which passed after him produced many critics of his system, who brought to bear against it all the skill and learning of which they were capable. Then there descended on this world the great *Acharya, Sri Vedanta Desika,* [1268 to 1369 A D.] the greatest among the master intellects which this country has ever produced The gifts of natural talent, memory and intelligence with which he was endowed were of such high order that, by the age of twenty, he attained mastery of all the *Vidyas* and thereby acquired an intellectual equipment covering the entire range of the literary, ethical and religious wisdom handed down from the past. Such was the superhuman pre-eminence to which he quickly rose among the scholars of his age and that, in every field of knowledge, poetics and dialectics, religion and philosophy, that he was acclaimed and accepted as an *Avatara—Purusha* by almost all his contemporaries. His extraordinarily many—sided interests and aptitudes, his expert versatility in the many domains of knowledge and art, earned for him the title of *Sarvatantra—Svatantra,* the gift, it is said, of *Sri Ranganayaki Nachiar* of *Srirangam* He possessed an astonishing facility of literary expression, and his literary output was almost unbounded, covering, as it did, an enormous range of subject-matter. His unique gifts of poetics and dialectics earned for him the name of *Kavitarkikasimha*; his sovereignty in the field of *Vedanta,* the title of *Vedantacharya,* accorded to him by God *Sri Ranganatha* Himself.

He marshalled all his varied powers born out of his penetrative intellect, comprehensive knowledge, and deep erudition to establish *Sri Ramanuja's* system, on firm, secure foundations, rendering it for ever impregnable to adverse attacks. To this end he laboured all through his long life, as its unwearied champion, its ready defender and persistent advocate. He was ever ready for action and fight and ever ready to deal blows on all sides. He had such a complete command of all the weapons needed for successful conflict—nimbleness and intrepidity, ridicule and

irony, brilliant diction and acute dialectics—that those who had the temerity to meet him in controversy were vanquished quickly and finally The skilled arguments of this resourceful controversialist in attack as in defence, are in some measure reflected in his *Satadushani* in Sanskrit and *Paramatabhanga* in Tamil His service to posterity may in some degree be gauged by the numerous works, over a hundred in number, in Sanskrit and Tamil, and in every known form of literature, that he has left behind In the field of *Kavya* he entered the lists with his *Yadavabhyudaya* and *Hamsasandesa*, the counterpart of *Raghuvamsa* and *Meghasandesa* of *Kalidasa*, scarcely inferior to them in imagery of description, flight of fancy or literary diction Indeed it would seem according to unbiassed critics, that *Sri Desika* has in some places even outclassed his prototype His philosophic works, such as the *Nyaya-siddhanjana*, *Nyayaparisuddhi*, *Sesvaramimamsa* and *Tattva-muktakalapa* were written for the purpose of directing fruitful enquiry along the right channels of thought and reasoning The essence of the *Sri Bhashya* interpretations was rendered into beautiful verses of surpassing excellence in his *Adhikarana-Saravali* The *Tattvatika* in vigorous, manly prose deals more or less with the same topic The essence of the teachings contained in *Nammalwar's* *Prabandhas* was versified in two other works in Sanskrit, viz , the *Dramidopanishatsara* and the *Dramidopanishat—Tatparya-Ratnavali*

In the domain of religion and practice, to which the *Desika Prabandha* itself belongs, his ***magnum opus*** in *Manipravala* is the *Rahasyatrayasara*, though he has also written several other minor *Rahasyas* with the object of explaining the truths about the *Tattvas*, the esoteric meanings and practices connected with the *Tirumantra*, *Dvaya* and the *Charamasloka*, stressing their value as laying down the royal road to *Moksha* by means of *Prapatti*, more easy in performance and more potent in effect than the other and more difficult approach through *Bhakti* Besides these, his numerous *stotras*—the most notable among them being his *Dayasataka* on Divine Mercy, and the *Padukasahasra* on the saving power of the Holy Sandals at the Lord's feet, poems of surpassing lyric beauty—are devoted to a delineation of the personality, qualities and attributes of the Divine. To those who have lingering doubts of *Sri Desika's* birth as an *Avatara—Purusha*, or of the inspired character of his

writings, convincing proof will be afforded by a study of the *Paduka-sahasra* of a thousand superb verses in varying metre, composed according to tradition in the course of some three hours, in immediate response to a challenge at the *Srirangam* temple These and the allegorical drama called the *Sankalpasuryodaya* are standing monuments of his greatness and his service to the *Sri-vaishnava* faith and philosophy

The dizzy eminence he reached in the domain of philosophy and dialectics is only matched by the brilliance of his intellectual energy exhibited in every one of his writings. It is no exaggeration to say that the moral and intellectual forces that radiated from the long line of great *Acharyas* of the *Visishtadvaita* school were all more genuinely and actively embodied in him than in any other religious teacher known to history. The powerful influence that he exercised, as much during his life as after, is in no small measure due to the fascination of his great and attractive personality which was an embodiment of uprightness and nobility, simplicity and wisdom No framework in which we may try in words to enclose this towering personality, can do justice to the varied powers of his intellect, the wide range of his knowledge, or the burning faith of his simple life. No wonder that eminent scholars even of divergent philosophic and religious thought joined in paying their unstinting homage to his greatness as a thinker, writer and controversialist

The brief survey of *Sri Desika's* life by my friend Sri *D. Ramaswami Ayyangar* in the prefatory part of this book, and the explanatory note by *Sriramadesikam* himself, prefixed to each one of the *Prabandhas*, indicating its scheme and purport, go a long way to furnish a useful, necessary background for a study of the work. Not less in importance is the *Desika-darsana-sara-sangraha* which the reader will find in the Appendix, written in easy, flowing Tamil by *Sriramadesikam* As the name implies, it contains a succinct statement of the essence of *Sri Desika's* teachings elaborately dealt with in his *Rahasyatrayasara* and other works, condensed here in a short compass with an eye to perspicuity, making it easy to read and understand

The lustrous personality of the *Acharya* as depicted in the memoirs left by those who had seen him in life, has been better and

more successfully reflected in the frontispiece than in any other current picture and will afford to the admiring *Srivaishnava* world a concrete medium for loving meditation and worship. The beaming countenance, the pose and the repose of bearing, the quiet strength and confidence of the mighty intellect, and above all, the arresting appeal of expression which we see in front, do credit as much to the artist as to those who have guided him in the portraiture

Lastly, I shall be failing in my duty if I do not make a reference here to that embodiment of all that is great, good and beautiful in our culture, Sriman *V. V Srinivasa Aiyangar* to whom this work stands dedicated. He it is who has in truth inspired and guided the commentator, generously and unstintingly giving him his sympathetic support, moral as well as material The *Srivaishnava* community owes much to this discerning patron, whose alert, active mind is ever on the search for virtue and talent, and ever busy in organizing and promoting ways and means for the conservation and propagation of the *Desika-Darsana* May God confer on him long life, sound health and plenteous prosperity !

K. S. Krishnaswami Iyengar

"MITHILA"
Mylapore,
1st July 1944.

ஸ்ரீ:

முன்னுரை

[சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் — ஸ்ரீமான் கனம்

K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்]

(மொழிபெயர்ப்பு)

முன்றரை வருடங்கட்குமுன் என் நண்பர் ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யர் (நான் இவரை 'ஸ்ரீராமன்' என்றே அன்புடன் அழைப்பது) ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தத்தின் புதிய மூலப்பதிப்பொன்றை வெளியிட்டார். அது, மெய்க்கல்விக்கும் கலைகளுக்கும் பரிபோஷகரான ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸையங்காரது முன்னுரையுடன் விளங்குவதாம். அதற்கு முன்னுள்ள மூலப்பதிப்புகளில் எழுதுபவரின் தவறுகளாலோ, பதிப்பாளரின் கவனக்குறைவாலோ முக்கியமான இடங்களில் பாடபேதங்கள் துரதிருஷ்டவசமாகப் புகுந்துகொண்டன. இந்நூலை, அத்தகைய பிழைகளை நீக்கித் திருத்தப் பாடங்களைக் கண்டு நேரிய நிலைமையில் வைப்பதற்குச் சிறந்த அறிவும் ஆராய்ச்சித்திறமையும் கொண்ட ஒரு தேர்ந்த வித்வான் மிக அவசியமாயிருந்த ஸமயத்தில், இக்காரியத்தை ஏற்கும் பொறுப்பு நம் ஸ்ரீராமதேசிகனுக்கு வந்து வாய்த்தது. இந்த மூலப்பதிப்பில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட சிரத்தை, பரிசிரமம், உற்சாகம் ஆகிய இவை அதற்கு முன்னுரை எழுதிய பெரியவரால் பின்வருமாறு நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டன— "இப்பதிப்புவிஷயத்தில் தம் நுண்ணிய ஆராய்ச்சித்திறனையும் இடையறாத உழைப்பையும் உபயோகித்த இப்பதிப்பாசிரியருக்கு (ஸ்ரீராமதேசிகன்) தமிழில் அன்புகொண்டவர்களும் ஸ்ரீதேசிகபக்தர்களும் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டவராவர்". இது உண்மையே. அவரே பின்னும் கூறியுள்ளார்— "ஆழ்ந்து பரிசீலனைசெய்யும் பொதுஜனங்கள் இப்பதிப்பிற்குக் காட்டும் ஆதரவு, ஸ்ரீராமதேசிகனை மேன்மேலும் இத்தகைய திருத்தமான வேறு மூலநூல்களைப் பதிப்பிக்கத் தூண்டுவதோடு நில்லாமல் பெருமையும் அழகும் மறைந்துநிற்கும் கிரந்தங்களின் பொருளை விளக்கவல்ல புதிய உரைகளை உதவுமாறும் ஊக்குமென்பது உறுதி". ஸ்ரீராமதேசிகன் மூலப்பதிப்பின் உரிமையை எனக்கு அர்ப்பணம்செய்யக் கருதியபோது அந்தக் கௌரவத்திற்கு நான் அர்ஹதையற்றவன் என எண்ணி அதற்கு உடன்படத் தயங்கினேன். ஆயினும் அவருடைய குழந்தைப் பருவம்முதல் நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் கொண்ட அன்பின்பெருக்கென்னும் ஒரே காரணத்தால் அவர் வற்புறுத்தலுக்கு மறுக்கமுடியாது இணங்கினேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தையே நான்

பயனபடுததிககொணடு ஸ்ரீ– வி. வி ஸ்ரீநிவாஸையங்கார கொணட
நமபிககையையே வலியுறுததி, இநத மூலததிறகு விதவானகள
மடடும அறியககூடிய பழையமணிபரவாள நடையிலனறி அனைவரும
அறியககூடிய எளிய தமிழில ஓா உரை எழுதுமாறு கூறினேன பண
டைககாலததிலிருநது வரும மத–வேதாநததததுவஙகளைக கலலாத
எனபோனறவரும அறிநதுகொளளததககமுறையில அவவுரை
அமையவேணடுமெனறு யான விருமபியது என சொநதவிருபபம
மடடுமனறு அறிய ஆவலுடன துடிதது, பல நிபநதஙகளைக
கொணடுளள பழைய காலக்ஷேபமுறையைத தவிர வேறு வழியில
லாமை கணடு அமமுறைககுப போதிய காலமும பொறுமையும
இலலாமல மயஙகும-எனபோனற-பலருககும இதுவே விருபபமாம

நமது தாசநததின ஜீவாதாரமான கொளகைகளையும நோககங
களையும ஸ்ரீவைஷணவனுடைய ஆசாராநுஷடாநஙகளையும சுருஙகக
காடடி விளஙகவைககும ஓா ஆரமபபபுததகம நெடுநாளாகவே வேண
டபபடடுவநதது என நணபா சிலா எனனையே இததகைய நூலை
எழுதி உதவுமபடிகூடக கேடடனா என வேலைமிகுதியால இந்நூலை
எழுதப போதிய காலமினறியே கழிநதது தேசிகபபிரபநதததிறகு
ஓா உரை எளிய நடையில வெளிவநதால என நணபாகளின விருப
பம நிறைவேறியதாகுமெனறு அபபொழுது நான அறியவிலலை.
இவவுரை அசசானபின இதில பெருமபகுதியை நான படிததபிறகே
“சுருஙகிய அளவில நம மத வேதாநதககொளகைகளைக கூறும இப
பிரபநதம சிறுநூலாயினும, அவறறின இயறகையழகையும கமபீரத
தனமையையும விளககிககூறுவதே’ எனறு அறிநதேன ஸ்ரீதேசிகன்
இபபாசுரஙகளை அருளிசசெயதது விரிவான ரஹஸயஙகளின சுருகக
மாகவோ? அலலது தனிநூலாகவோ? எபபடியாயினுமசரி, ஸ்ரீவைஷ
ணவமத ஆரமபநூலாகக கருதியே இபபிரபநதததை அருளினா
போலும ஆயினும இபபதிபபு ஆசாரியனிடம காலக்ஷேபம
செயதலை முழுதும நீககக கருதியதனறு எனபதை யாவரும உணர
வேணடும. மேனமேலும அறிநதுகொளளவேணடுமெனற ஆவலை
யைத தூணடி ஓா எலலை காடடுவதே இதன நோககம அவவிருப
பததை முழுதும தீாககும முழுசசிததிரததையும வரைதலனறு.

எபபடியாலும இவவுரை, தகுதியுளள ஒருவரால மனபபூாவ
மாக, சுயநலஙகருதாது, அனபுடன செயத கைஙகாயம எனபது
அறியபபடும. நம மதககிரநதஙகளில மிகக பயிற்சி ஸ்ரீதேசிக
ஸூகதிகளில சிறநது தெளிநத அறிவு, விளஙககக கூறும சகதி, நம
மதாசாாயாகள பலரது ஹருதயததையும் மனோபாவஙகளை...

நன்கு உணாநதிருததல ஆகிய இவை, இதுபோனற நூலுககு உரையெழுதுவதற்கு வேணடிய முககியயோகயதைதகளாகும. ஸ்ரீராமதேசிகனிடம இவை நிரமபியிருததலை இவவுரைநூலில பககந்தோறும காணலாம. விதவானகளுககுமடடும பயன்படககூடியவாறு இபபிரபந்ததததுககுக கடினநடையில விதவானகள் எழுதிய சில உரைகள உள. அநநடையில பரிசயமிலலாதவாகளுககு அவவுரைகள பயனதருவதிலலை. ஆகவே, நமமுள அநேகா அததகைய உரைகளைத தூரததிலிருநதே பார்தது வியநதுவநதனா. மதநுடபஙகளை அறிவதறகுத தறகாலவாழககைமுறைக்கும மற்றைச சௌகர்யஙகளுககும ஒததுவராத காலக்ஷேபமுறையைத தவிர வேறு வழியினறிபபோயிறறு இக காரணஙகளாலோ, ஜனஙகளின ருசியின் மாறுதலகளாலோ, வழககஙகள மாறிககொணடே வருகின்றன. ஜனஙகள மிகசசுருககமாகவும எளிதாகவுமே விஷயஙகளை அறிய விரும்புகினறனா கடினநடையைத தவிாதது, பரிபாஷைசசொறகளை விலக்கி, மனததிற பதியுமாறு சுருஙககககூறி விளஙகவைததலையே பாணடித்யததின லக்ஷணமாக நம காலததவர் கொளகினறனா மதகாநதங்களும வேதாநதகாந்தஙகளும் பாமராககு விளஙகாததும அககலையில விதவான்களுககுமடடுமே மகிழசசியைத தரவலலதுமான பரிபாஷைசசொலலை மிகக கொணடிருககினறன. அவறறைப பாமராகளும அறியுமாறு எளியநடையில எழுதி விளககும ஆசிரியன, அறிய ஆவலுளள அதிகாரிககு விலைமதிககமுடியாத பேருபகாரமபுரிநதவனுகினறுன். மதகாநதஙகளைக கறகும மாணவன தமமிடம கடமைபபடுமவணணம ஸ்ரீராமதேசிகன் இவவுபகாரததையே இநதப் பதிபபில மிகவும வெறறிகரமாகச் செயதுமுடிததுளளாா.

ஸ்ரீராமதேசிகன் சென்னை ஸாவகலாசாலையில வடமொழியில சிரோமணிபபடடமும, தமிழில விதவான்படடமும பெறறவா, ஆனுல் இபபடடஙகள இவருககு இயற்கையாய அமைந்த விசேஷ அறிவையும, அநேக நூறறுணடுகளாக ஸமஸகிருததததிலும தமிழிலும் காபபாறறபபடடுவநதிருககும இலககிய — மதகாநதஙகளில உளள ஆழந்த பரிசயததையும காடடவலலனவாகா. இததகைய ஜஞாநததைப பெற்றிருநதும இவா, தமபோனற பிறால செயய முடியாதவகையில 'படிப்பவாகளைத திகைககவைததல' எனனும குறறத்தை அறவே ஒழிததிருககிருர். வெளியுதவியினறி யாவரும் எளிதாய அறியுமாறு மிகவும ஸரளமான நடையில் இவவுரை அமைந்துளது சிலரைபபோல தம் பாணடித்யம் வெளிககாடடப படவேணடுமெனற சிறுகுணததை இவா கொள்ளாது உதறித

தள்ளியிருக்கிறார். உரை நாம் பேசும் நடையில் அமைந்து விஷயங்களைத் தெளிவாக விளக்குமாறு செய்ய இவர் எடுத்துக்கொண்ட உழைப்பு மிகவும் அதிகமாம். இத்தகைய சிறப்பை இவ்வுரை பெறுவதற்காக அவதாரிகை கொடுப்பது, பதவுரையைத் தருவது, முடிவில் பொழிப்புரையைக் கூட்டுவது, தக்கவிடத்தில் இலக்கண யாப்புக்குறிப்புக்களைச் சேர்ப்பது, உபகதைகளை விளக்குவது ஆகிய பற்பல யுக்திகள் இப்பதிப்பில் ஆசிரியரால் கையாளப்பட்டுள்ளன. உதாஹரணமாக மெய்விரதமானமியம் 12-வது பாசுரத்தில் ஓசையும் பொருளும் ஒத்துநிற்கும் அழகை எடுத்துக்காட்டுவதன்மூலம் மஹாகவிகளாலும் எட்டமுடியாத ஸ்ரீதேசிகனுடைய கவித்திறனை உரையாசிரியர் விளக்கியுள்ளார். இதே பிரபந்தச்செய்யுள்கள் இந்தப் பெயர்கொண்ட முழுரஹஸ்யத்திலிருந்து தொகுக்கப்பட்டனவாதலின் பாசுரங்களுக்குமாத்திரம் பொருள்கூறிச்சென்றால் தொடர்பு நீங்கிநிற்பதை நினைந்து, கூரறிவுபெற்ற உரையாசிரியரால் நடுநடுவே ரஹஸ்யவாக்யங்களினின்று இணைப்புக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது நூலைப் பரிபூர்ணமாக்கிப் பொருளின் தொடர்ச்சியை அளிக்கின்றது.

நடைமுதலில் உள்ள மூலபாடங்களை உரையாசிரியர் நன்கு ஆய்ந்து எவ்விதத்திலும் பிழையே நேராதவாறு செம்மைசெய்திருக்கின்றார். சில மாறுபாடுகள் அவசியமானபோது தற்போதுள்ள சிறந்த வித்வான்களைக் கலந்து ஆழ்ந்து எண்ணியே அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. உதாஹரணமாக — அமிருதரஞ்சனி 28—வது பாசுரத்தில் பழைய பாடமாகிய 'கடன்மிசை கண்டவை தானத் திரளவை போதத்தபொன்னால்' என்னுமது படிப்பவர்களுக்குப் பெரிய திகைப்பைத் தந்துவந்தது. ஸ்ரீராமதேசிகனது ஆராய்ச்சியுள்ளத்தில்

'[illegible]'

என்னும் பகவத்கீதாவாக்யம் தோன்றி, 'கடன்மிசைக் கண்ட தாளத் திரளவை கோத்தபொன்னால்' என்ற பாடத்தை ஏற்கச் செய்தது. இதனால் பொருள் பொருத்தமும் திருத்தமும் பெற்றது. இன்னும் எவ்வளவு விரிவாய்க் கூறினும் உரைநயங்களை முழுதும் காட்டவியலாது. இவ்வுரையின் சிறப்பை உணர்ந்து போற்றுதற்கு இதனை முழுதும் படித்துப் பிற உரைகளுடன் சீர்தூக்கிப்பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுது ஸ்ரீராமதேசிகன் எழுதிய உரை மிக உன்னத ஸ்தானம் பெறுமென்பதில் எனக்கு ஸந்தேஹமில்லை. ஆசார்யபரம்பரைவழியே வந்ததும், தமது தந்தையும் ஆசார்யனுமாகிய ஸ்ரீ. உபயவேதாந்த வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம் கிருஷ்ணமாசார்யா ஸ்வாமியின் திருவடிநிழலில் நின்று தாம் பெற்றதும் ஆன கல்வி

யையும் ஜ்ஞானத்தையும் பயன்படுத்தித் தம்மைப்போன்ற பிற வித்வான்களுக்கு அரிய ஒருகாரியத்தை அவர் நன்கு சாதித்துள்ளார்.

அரை நூற்றாண்டு மிக நெருங்கிய பழக்கத்தால் ஸ்ரீராமதேசிகனது வம்சத்தைப்பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும். ஸ்ரீராமதேசிகனுக்கும் அவர் தந்தைக்கும் சொந்தமான ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதியென்னும் க்ஷேத்ரமே எனக்கும் சொந்த ஊராகும். 'நவநீதம் ஸ்வாமி' என எங்கும் வழங்கும் கிருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி நான்கு சாஸ்த்ரங்களிலும் திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் விசேஷஜ்ஞானம் பெற்றவர்; இப்போதுள்ள முதன்மைவித்வான்களுள் ஒருவர் என்பதை யாவரும் அறிவர். உண்மையில் நம் மத—வேதாந்தக்ரந்தங்களில் அபாரமும் ஸூக்ஷ்மமுமான ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று அவற்றின் உள்ளுறை பொருளும் அநுஷ்டானத்தின் அவசியமும் அறிந்து விளங்கும் அவருக்குச் சமமானவர்களைக் காண்பது எளிதன்று. இங்ஙனம் விசேஷ ஜ்ஞானத்துடன் மிகக் கடுமையான ஆசாராநுஷ்டானங்களால் நிகரற்று விளங்கும் அந்த ஸ்வாமியைத் தென்னிந்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹமே பாராட்டிப் போற்றிவருகின்றது. அவரது கம்பீரமான, வைராக்யம் நிறைந்த தோற்றமே பார்ப்பவர் மனத்தில் ஆஸ்திக்யத்தை நிரப்பவல்லதாகும். அவர் பேசும் ஸாதாரணவார்த்தைகள் கூட, பகவத்ஸம்பந்தமான விஷயங்களாய் ஒருகாலக்ஷேபரூபமாகவேயிருக்கும். பிறருக்குச் செய்யும் உபதேசமும் தம்முடைய அநுஷ்டானமும் ஒன்றுபட்டு, உயர்ந்த எண்ணமும் ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையும் கூடிநிற்கப்பெற்ற இத்தகைய மற்றொரு வ்யக்தியைக் காண்பது மிகக்கடினம். சுருங்கக்கூறின், பக்தியும்சிரத்தையும் அறிவும் அடக்கமும் உருவெடுத்தனவென்னும்படியுள்ள அவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசாரத்திற்கு ஓர் உதாஹரணமென்னலாம். இத்தகைய மேன்மையுற்ற தந்தையால் சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் ஊட்டப்பெற்ற, தகுதியுடைய புத்திரனை ஸ்ரீராமதேசிகன் ப்ரபந்தத்தின் சிறந்த மூலத்தையும் அழகிய இவ்வுரையையும் உலகுக்கு அளித்ததும் ஆச்சர்யமாமோ?

நூலின் சிறப்பு ஒருபுறமிருக்க, ஒழுக்கம் குறைந்து மதப்பற்றும் தேய்ந்துவரும் இக்காலத்தில் இந்நூலால் பயன் உண்டாவென ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். சிறந்த பயன் உண்டு என்றே விடைதரத் தகும். பல்லாண்டுகளால் முன்னேற்றத்தைத் தடைப்படுத்தித் தற்போது தாண்டவமாடும் பகையும் அழிவும் ஒழிந்து, சமூகம் நாகரிகமாக முன்செல்லவேண்டுமாயின், மதக்கொள்கையில் நம்பிக்கையாலும் தர்மத்தில் வழுவாத பற்றாலும் உண்டாகும் ஒழுக்கமே அவசியமானதாகும்.

கீழநாடுகளுமம மேலநாடுகளுமம கூடிக குலவியதில [illegible] வாலிபாகள பெறறது ‘ கணடதே காடசி, [illegible] ’ எனனுமம மனபபானமையே. இபபொழுதேயும [illegible] ஆலோசிததது உறுதிபபொருளகளை ஆராயந்து [illegible] அவசியமாகும அதறகு நம பராசீந—[illegible] பொதிநதுகிடககும ஆதமாததவிஷயஙகளை [illegible] அதறகுத தககவாறு நிறகுமபடி நம பெரியோாகள [illegible] வேணடும அஙஙனம வழிகாடடுமபோது [illegible] ஒளிககாமலும, சிலரோடு அவை நினறுபோகாமலும, [illegible] யாவருமம நனகு உணருமாறுமம செயயவேணடும. [illegible] தால, அதுவே பெருவாரியான மோசமுமம நாசமுமம [illegible] தூணடும இழிநத மனபபானமைககு [illegible] ஒருகாலும அழியாத புருஷாாததஙகளைப [illegible] காலததிலும மனிதருககு உளள ஆசையைப [illegible] பொதுவுடைமையாககி, உயாநத கலவியைத [illegible] வேணடும ஆழவாாகள ஜாதி, நிறம், ஆண—[illegible] யாஸமினறி யாவருமம எளிதில அறிவதறகு [illegible] வேதஙகளின நிததியததுவஙகளை எடுததோதியது [illegible] பறறியே என உணாவது மிகப பொருநதும.

ஆழவாாகளின அநுபவபபெருககே திவயபபிரபந்தம் [illegible] நூலாய அமைநதது. அது ததுவ நூலுமனறு, [illegible] ஸ்ரீமநநாராயணனைத தம கணணால ஸாக்ஷாதகரிதது [illegible] பேரழகில ஆழஙகாறபடட தமமுடைய மகிழசசியை [illegible] படியே எடுததுககூறுவது அநநூல ஸாமேசுவரனையும், [illegible] குணஙகளையும, பரகாரஙகளையும, ஸருஷடியில [illegible] தையும, ஜீவனுககும ஈசுவரனுககும உளள ஸமபநதததையும [illegible] வாாகளகணடவாறு தெளிவாய அநநூல விளககும விசிஷடாததவைத ஸிததாநதமெனபபடும உபயவேதாநதம் வடமொழி [illegible] தமிழததிவயபபிரபநதஙகளிலும பிறநது வளாநதது [illegible] ஸமமான பரமாணஙகளேயாயினும ஒனறுககு ஒனறு [illegible] ளது எபபடியெனின, முனபு ருஷிகளுககருளி [illegible] வெளிபபோநத உணமைகளே, பினனா ஆழவாாகளின ஸாக்ஷாத காரததால அருளிசசெயலாகி வலிமைபெறறு, “ செயயா தமிழ மாலைகள நாம தெளியவோதித தெளியாத மறைநிலஙகள் தெளிகின றோம ” எனனுமாறு விளககமபெறறமையால என்று அறிக.

இனி ஸ்ரீதேசிகனைப பற்றியும, ஆசாரயாகளுள அவரது ஸதா நமபறறியும, ஸ்ரீவைஷணவாகளின மதம, வேதாநதம, ஆசாரம், அநுஷடாநம ஆகிய இவறறுககு அவாசெயத பேருதவியைக குறிததும ஒனறிரணடு சொறகள் கூறுவது பொருததமானதே. இமமதம வேதங்களிலிருநது அநாதியாகத தோனறி, போதாயநா, டங்கா, குஹதேவா, தரமிடா முதலிய ஆசாரயாகளவழியாக வநததாகும. இத தர்சநததின் ஸாரமான கோடபாடுகள அனைததும உபநிஷத்துக்கள், பகவத்கீதை, பரஹ்மஸூத்ரங்கள் ஆகிய இவறறில விளககபபெறறுளளன. ஜ்ஞாநததிறகெலலாம மூலமாய பரஸதாநதரயம எனறு கூறபபடும இம மூனறுகாநதஙகளையும அடிபபடையாககொணடு அத்வைதம், விசிஷ்டாதவைதம், தவைதம் எனபபடும மூனறு கிளைகளும எழுநதன. ஸ்ரீசஙகரா, பகவதராமாநுஜா, ஸ்ரீமதவா ஆகிய மூனறு ஆசாரயாகளும பரஸதாநதரயததிற்கு வேறு வேறாக உரைகணடதனால வேதாநதமதம மூனறுகிளையாகப பிரிநதது

அவாகளுள ஸ்ரீசஙகரர் வைதிகமததிற்குச செயத முககிய உதவி யாதெனில, நாஸதிகமததை நிர்மூலமாககியதும, 'வேதஙகளின பராமாணயததை ஸதாபிதது அவற்றின பழமபெருமையை நாடடியதுமே. சுததாதவைதம எனபபடட அவரது வேதாநதக கொளகை சிநதனைவாதமாக (from an idealistic point of view) நோககச சிறநது தோனறும. அநத மதததில, ஸததாயும சிததாயும ஆநநதமாயும நிறகும பரஹமம ஒனறே ஸதயம. 'சுறறுலகஙகளில உளள தோறறம யாவையும அவிதயையின கார்யமான பராநதியே. அவிதயையை மெயஞஞானததால அகற்ற, அதுவரை தனிததுத தோனறிய ஆதமா பரஹமததோடு ஒனறுபடடதெனபது புலனாகும. இநத ஸாக்ஷாதகாரமே ஜீவநமுகதியெனபபடுவது உடல நீங்கு முனபே ஆதமாவுககு ஜீவநமுகதியாகிய பேரினபம கைகூடும. ஸ்ரீசஙகரர் இதுவே பரஸதாநதரயததின உணமைககருததென்று தமது பரஹமஸூதரபாஷயததில சாதுர்யததோடு வலிநது வாதிததாா. அவரது வாதததிறகுப பலா வசமாயினா. விசிஷடாதவைதிகள அது பரமாணததிறகு ஒவவாதெனவும முரணபாடு உளளதெனவும கருதி அதை அஙகீகரிககாது விலகினறனா.

ஸ்ரீவைஷணவஸிததாநதததின பரதாநகுருவும உபயவேதாநத ஸ்தாபகருமாகிய ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளும், அவருககுபபின அவருடைய பௌததிரரான ஆளவநதாரெனபபடும் ஸ்ரீயாமுநாசாரயரும் நமது தர்சநததைத தம அநுஷடாநஙகளாலும காநதஙகளாலும் காததுவநதனா. உலகததின சிறநத மதியூகிகளுள முதனமை

ரஸிக்க உரியதாயிருக்கும். இங்ஙனமே ஆங்காங்குப் பற்பல விசேஷ விஷயங்கள் விளக்கப்பட்டிருப்பதைப் படிப்பவர்கள் பார்த்து மகிழ்க.

விசேஷாம்சங்கள்.

பின்வரும் விசேஷாம்சங்கள் இப்பதிப்பிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன:—

1. ஸ்ரீதேசிகவைபவம் (சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீ D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் B. A., B. L., வரைந்தது.)

2. ஸ்ரீதேசிகதர்சநஸாரஸங்க்ரஹம். (தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தங்களையும் இன்னும் பல முக்கிய விஷயங்களையும் விளக்குவது)

3. ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளின் திருநாமங்கள்.

4. பிரபந்த அட்டவணை.

5. இந்நூலில் அமைந்த பா,பாவினங்களின் எண்.

6. விஷய அகராதி

7. ப்ரபந்தார்த்தஸங்க்ரஹம் (ஒவ்வொரு ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்திலும் அமைந்துள்ளது)

8. செய்யுளகராதி.

9. அரும்பதவுரை அகராதி.

10. எல்லாப் பிரதி பேதங்களும்.

இவ்வம்சங்கள் அனைத்தும் வாசகர்களுக்குப் பலவகையில் உதவுவனவாயிருக்குமெனக் கருதப்படுகின்றது.

சோதநம்செய்த வித்வான்கள்

இக்கைங்கர்யத்தில் சோதநவிஷயத்தில் மஹோபகாரம் செய்தருளிய மஹான்களைப்பற்றிப் பேசும்போது முதலில் அடியேனுடைய ஆசார்யனும் திருத்தகப்பனாருமாகிய ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம கிருஷ்ணமாசாரியா ஸ்வாமியைப் பற்றிப் பேசவேண்டியது அடியேனுடைய கடமையாகும். இம்மஹான் அடியேனுக்கு அக்ஷராரம்பம்முதல் இன்று கொஞ்சம் ஜ்ஞாநம் இருப்பதாக அடியேன் பாவிப்பதற்கும் இடம் உண்டாமாறு ப்ரஹ்மோபதேசம், பஞ்சஸம்ஸ்காரம், க்ரந்தகால

க்ஷேபம், பரங்யாஸம் முதலிய ஸர்வாம்சங்களிலும் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் அடியேனை ஆட்கொண்டருளி ஒருவஸ்துவாக்கிய மஹோபகாரத்தை எங்ஙனே பேசவல்லேன்? யாது செய்யினும் எத்தனை பேசினும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கு! மாத்ருகைகளை வரைவதிலும் விஷயங்களை க்ரஹிப்பதிலும் அடியேனிடம் ஸம்பவிக்கும் தவறுகளை அவ்வப்போது திருத்தியும், அதற்குப் பல ஆதாரங்களைக் காட்டியும், அதிலிருந்து அதற்குத் தொடர்புள்ள பல விஷயங்களை எடுத்துப் போதித்தும் அடியேனைத் தெளிவித்தருளிய மஹோபகாரமும் மறக்கற்பாலதோ? தம்முடைய திருமேனித் தளர்வையும் பொருட்படுத்தாது, தம் அநுஷ்டானம், க்ரந்தாவலோகந-காலக்ஷேபாதிகள், திருவிண்ணகரப்பனுடைய நிரந்தர கைங்கர்யம் ஆகிய இவற்றின் நடுவில் சற்றும் பின்வாங்காது மாத்ருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் சோதித்துப் பல பரிஷ்காரங்களைச் செய்தருளிய பேருதவிக்குக் கைம்மாறாக அடியேன் எதைச் செய்யமுற்படுவேன்? ஆதலின் அடியேனுக்கு உபாயோபேயங்களாய் நிற்கும் அந்தத் திருவடிகளை இடையீடின்றிச் சிந்தித்து நிற்பதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாம்.

பின் திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமியைப் பற்றி எழுதவேண்டிவரும்போது கை நடுங்குகின்றது; கண்ணீர் பெருகுகின்றது. வாளா விடுவதும் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதன்று. இம்மஹாநுபாவர் மூலப்பதிப்பிலும் இவ்வுரைப்பதிப்பிலும் சோதநவிஷயத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ச்ரமம் அளவுபடுத்திக் கூறவியலாததாம். ஆரம்பத்தில் இவ்வுரைப்பதிப்பின் தொடக்கத்தை விண்ணப்பித்து மூலப்பதிப்பிற்போல் இதன் சோதநத்திலும் உதவிபுரியவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தபோது ஸ்வாமி அடைந்த மகிழ்ச்சி கூறுந்தரமன்று. மிகமிக உளங்குளிர்ந்து நெடுநாட்களாக இக்கைங்கர்யம் எதிர்பார்க்கப்பட்டதெனவும் இதைக்காட்டிலும் நமக்குச் சிறந்த கைங்கர்யம் வேறில்லையெனவும் கூறியருளி அடியேனை உற்சாகப்படுத்தும்படியிருந்தது. அச்சிட்ட காகிதங்களைச் சோதிப்பதிற்காட்டிலும் முன்பே மாத்ருகைகளைச் சோதித்துவிட்டால் பின் திருத்தவேண்டிய பாகம் குறையுமென்று அடியேன் விண்ணப்பித்ததற்கு ஓமென்றிசைந்து அங்ஙனமே கடாக்ஷித்துத் திருத்தியருளும்படியுமிருந்தது. அதன்பின் பேராசையால் அடியேன் அச்சிட்ட காகிதங்களை மறுபடியும்

அனுப்பிச் சோதிக்கச் செய்து ஸ்வாமிக்குச் சிரமம்கொடுக்கவும் பின்வாங்கவில்லை. பல விஷயங்களில் அடியேனுடைய அறிவின் சிறுமையினால் ஸ்வாமியின் கருத்தை அறியமுடியாது திகைத்துப் பன்முறை எழுதிக்கேட்டுத் தெளிந்தே, உரையை அச்சிட நேரிட்டதும் உண்டு. உதாஹரணமாய்ப் பரமதபங்கத்தில் சார்வாக மதகண்டனத்திலும் ந்யாயமதநிரூபணத்திலும் ஐந்துமுறை ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் கடிதப்போக்குவரவு நடந்தபின்பே ஒரு முடிவுக்கு வந்து அச்சிடநேர்ந்தது. எத்தனைமுறை அடியேன் எழுதிக் கேட்டாலும் ஸ்வாமிக்கு மகிழ்ச்சி பொங்குமத்தனையே யன்றிச் சிறிதும் சலிப்பு ஏற்படுவதில்லை. சிற்சில இடங்களில் மந்தமதியான அடியேன் எழுதிய சில விஷயங்கள் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தின் மிக்க உவப்புக்கு இடமாயநின்றமைபற்றி ஸ்வாமி மிக மகிழ்ந்து தம் பெருமையையும் அடியேனது சிறுமையையும் பாராது அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஒவ்வாத முறையிலும் கூட அடியேனைப் பாராட்டி யெழுதியதுமுண்டு. அடியேனுக்கு இவ்விஷயமாக ஸ்வாமி தம் திருவக்ஷரங்களைப் பொதிந்து அருளிய ஸ்ரீமுகங்கள் எண்ணிறந்தவையாம். அவற்றை ஸேவித்து ஸேவித்து உவகையும் துன்பமும் சுமந்த உள்ளத்தனாய் நிற்கின்றேன்.

இவ்வாறு அடைக்கலப்பத்துவரையில் மாத்ருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் ஸ்வாமி சோதித்தருளும் பாக்யம் நேர்ந்தது. அதற்குமேல் கீதார்த்தசங்கிரகம்வரையில் மாத்ருகைகளை மட்டுமே ஸ்வாமி சோதிக்கமுடிந்தது. ஸ்வாமி திருநாட்டுக்குச் சென்ற இடமாகிய கருமபட்டிக்கு எழுந்தருளும்போதுகூட இனிச் சோதிக்கவேண்டிய பாகங்களை நேராகக் கரும்பட்டி விலாஸத்திற்கே அனுப்பினால் விளம்பமின்றிக் கைங்கர்யம் முடிய ஹேதுவாகும் என்று ஸ்ரீமுகம் அருளும்படியிருந்ததென்றால் ஸ்வாமிக்கு இக் கைங்கர்யத்தில் உள்ள ச்ரத்தையை இன்னும் எவ்வாறு கூறமுடியும்? கைங்கர்யம் பூர்த்தியாகித் தம் பரிச்ரமம் ஸ்ரீகோசவடிவத்தில் உலகுக்குப் பயன்படுமமுறையை ஸ்வாமி கடாக்ஷித்து மகிழும்படி செய்யப்பெறாத தௌர்ப்பாக்யம் அடியேனுடையதே.

பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய சாயைவீசுமிடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாபாக்யம்பெற்றுப் பரமதேஜஸ்வியாய் விளங்கும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஐயா ஸ்ரீ கிருஷ்ணதாதாசார்யஸ்வாமியின் பெருமையைக்

கூற அடியேன் எத்தகையன்? அதிபால்யம்முதல் இம்மஹானுடைய திவ்யகடாக்ஷத்திற்கு விஷயமாய்நிற்கும் பெருமை அடியேனுக்கு உளது. இப்புண்யபுருஷஸந்நிதியில் முதலில் இக்கைங்கர்யத்தைப் பற்றி விண்ணப்பஞ்செய்தபொழுதே ஸ்வாமிக்கு இதில் உள்ள அவாவை அறிந்துகொண்டேன். ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸம்பந்தம் பெறாத எக்காரியமும் ஒரு நற்காரியமாகாதென்பதே ஸ்வாமியின் துணிவு. இம்மஹாநுபாவர் மாதருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் மிக்க ஊக்கத்துடன் நன்கு ஆராய்ந்து சோதித்தருளியதுடன் ஆசார்ய பரம்பரையாய ஸம்ப்ரதாயத்தில் வருகிற பரம ரஸமான சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் எழுதியனுப்பியருளினார். உரையில் பற்பல இடங்களில் 'பெரியோர் பணிப்பர்' என்ற குறிப்புடன் அச்சிடப்பெற்ற விஷயங்களில் பெரும்பான்மையானவை ஸ்வாமியிடமிருந்து வந்தனவாயிருக்கும். திருநக்ஷத்திரங்கள் பல கழிந்து திருமேனி தளர்ந்த இந்நிலையிலும் தம் அசக்தியைப்பொருட்படுத்தாது இக்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வாமி பேருதவிசெய்யக் காரணம் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திப்ரசாரத்தில் உள்ள தீவ்ர ஆர்வமேயன்றோ? இந்தப் புண்யச்லோகருக்கும் அடியேன் செய்யும் கைம்மாறு இவர் திருவடிகளில் அடியேன் முடிவைப்பதேயாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நெடுநாட்களாய் முக்கிய ஸ்தானத்தை வஹித்து நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்குத் தமிழில் விசேஷ வல்லமை உண்டாக்கியும், 'செந்தமிழ்' என்னும் சிறந்த பத்திரிகைக்கு ஆசிரியப்பதவியைத் தாங்கினும், தமிழிலக்கணத்தில் இக்காலத்தில் தாம் இட்டது சட்டமாம்படியிருப்பதுபற்றி அகஸ்த்யரெனப் பேசப்பட்டும், வடமொழியிலும் விசேஷஅறிவு பெற்றும் திகழும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் திருநாராயணையங்கார் ஸ்வாமி வயோதிகத்தால் உள்ள தம் அசக்தியைக் கணிசியாது அடியேனுக்கு இதன் சோதநத்தில் வந்த ஐயங்களையெல்லாம் நீக்கித் தமிழிலக்கணத்திற்கும் ஸித்தாந்தத்திற்கும் மாறுபடாமல் பாடத்தை நிர்ணயிப்பதில் செய்த பேருபகாரத்திற்காகவும், 'தீபத்திற் பிறந்த ப்ரதீபம்' என்னலாம்படியுள்ள இவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் அப்பனையங்கார் ஸ்வாமி அங்ஙனமே உடனிருந்து செய்த உதவிக்காகவும் இவ்விரண்டு திருநாமங்களுக்கும் அடியேனுடைய ப்ரணாமங்கள் உரியனவாகுக.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பொருளை [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ்ரீராமானுஜ [illegible]

[illegible]

[illegible]

கீதாபாஷ்யம் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

படிகளிலிருந்து [illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ்ரீபாகவத [illegible]

[illegible]

[illegible] ஸ்ரீராமானுஜ [illegible]

[illegible]

[illegible]

செய்யுமது. [illegible]

[illegible]

பவன.) இவை [illegible]

தான் [illegible]

கும் இருப்பிடம்; [illegible]

வாத்ஸல்யம் என்பன ஸம்ஸார சுழலில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் ஜீவர்களுக்கு மிக உதவுவன. சேஷனான ஜீவனுக்கும் ஸர்வசேஷியான ஈச்வரனுக்கும் சேஷசேஷிபாவமென்ற மற்றொரு முக்கியமான ஸம்பந்தமும் உண்டு (சேஷன்—தனக்கென ஒன்றுமில்லாமல், தன் சேஷிக்கேயாக வாழ்பவன்) மோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தம் நித்யானந்தம் தரவல்லது. அது ஆண்-பெண், நிற, வகுப்பு, சாதிவேற்றுமையின்றி யாவரும் பெற உரியது. ஸ்ரீமந்நாராயணன் தன் அபாரகருணையாலும், தன்னைவிட்டு க்ஷணமும் பிரியாத தேவியின் புருஷகாரத்தாலும் (சிபாரசு) சாஸ்த்ரீயமாய் இடையறாத் தயாநுரூபமான பக்தியென்னும் உபாயத்தாலோ, ஆத்மாத்மீயங்களை அவனிடம் ஸமர்ப்பித்தலாகிய முறைப்படிசெய்யும் ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தாலோ தன்னை அடையமுயல்வோர் யாவர்க்கும் ஒக்க மோக்ஷத்தைத் அளிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனே ப்ராப்யன், அவனே ப்ராபகன், அவனே ரக்ஷகன், ஸித்தோபாயமும் அவனே, உபாயமும் பலனும் அவனே. மோக்ஷமென்பது கேவலம்வாழ்க்கைத்துன்பத்திலிருந்து விடுதலையன்று, காமபந்தத்தினின்றும் ஸம்ஸாரதுக்கத்தினின்றும் மீட்சிமட்டுமன்று. அது நித்யமுக்தருடன் பரமபதத்தில் பகவானுடைய எதிரில் நின்று அவனுள்ளமுகக்கும்படி நித்ய கைங்கர்யம்செய்தலாகிய பேரின்பத்தை முடிவின்றி அநுபவித்தலாம். உத்காருமசுருங்கக் கூறியதே மேன்மையுற்ற ஸ்ரீராமாநுஜதாசநமாம். அவர் புதிதாக ஒரு மதத்தையோ வேதாந்தத்தையோ கற்பிக்கவில்லை. எக்காலத்தும் உள்ள ஒரு மதத்தை—அவர் உண்மையெனக்கண்ட வேதாந்தத்தை—உபநிஷத்துக்களை அடியொற்றியும் ஆழ்வார்களது உணர்ச்சிப்பெருக்கான திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பின்பற்றியும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்குச் சிறிதும் முரண்படாதவாறு கருத்தொற்றுமைப்படுத்தி ஸித்தாந்தஸ்தாபனம் செய்ததுவே அவர்செய்த உதவியாம்.

அவருக்குப்பின் ஒன்றரைநூற்றாண்டுவரை அவர் ஸித்தாந்தத்தைப் பல வித்வான்கள் அழுத்தமாகக் கண்டித்தனர். அப்பொழுது தான் நம் நாடு, அதுவரையில் தான் பெற்றறியாத உத்தமபுருஷரும் சிறந்த வித்வான்களின் முன்னணியில் முதன்மையாயிருக்கும் மஹாசார்யருமான ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனைப் பெற்றெடுத்தது [1268—1369–A.D] இயற்கையறிவு, ஞாபகசக்தி, புத்திக்கூர்மை முதலிய பல வாய்ப்புக்களும் நிரம்பிய அவ்வாசிரியருக்குப் பிராயம் இருபது முடியுமுன்னரே இலக்கியங்கள், தர்மசாஸ்த்ரங்கள், வேத-வேதாங்க-வேதாந்தநூல்கள், கலைகள், விஜ்ஞானம் முதலிய எல்லாக் கல்விப்பகுதிகளும் பல பாஷாஜ்ஞானமும் உள்ளங்கைநெல்லிக்கனியாயின. இவ்

வொரு ஜ்ஞானமார்க்கத்திலும், கவிதாசக்தியிலும், வாதிக்குந்திறமையிலும், மத-வேதாந்தஜ்ஞானத்திலும் அவரது சக்தி அதிமாநுஷமாயிருந்தமையால் அவர்காலத்தவரால் ஓர் அவதாரபுருஷரெனக் கொண்டாடப்பெற்றார். எல்லாக்கலைகளிலும் மிக்க பயிற்சியாலும் ஞானத்திரளின் கரையைக் கடந்துநின்றமையாலும் ஸ்ரீரங்கநாயகிநாச்சியாரே அவரை 'ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்' என விருதிட்டு மகிழ்ந்தனராம் இம்மட்டோ! அவருடைய கவிதாசக்தி அதியாச்சர்யமானது அவர் பேசாத பொருள் கிடையாது கவித்வத்திலும் தார்க்கவாதத்திலும் அவருக்கு இணையே இல்லை. இதனால் அவருக்குக் 'கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம்' என்ற பட்டமும் சூட்டப்பட்டது வேதாந்த ராஜ்யத்தில் முடிசூடிய மன்னராயினமையால் ஸ்ரீரங்கநாதனே அவரை 'வேதாந்தாசார்யன்' என்று விருதிட்டுக் களித்தனர் !!

அவர் தமது கூரிய மதியூகம், எல்லையற்ற அறிவு, அபாரமான கல்வி முதலிய சக்திகளைத் திரட்டிப் பயன்படுத்தி ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தத்தை இனி ஒருக்காலும் பிறர் அசைக்கமுடியாதபடி நிலைநாட்டினார், இப்பயனையே கருதி, தமது ஆயுள் முழுதும் உழைத்தது இத்தர்சனத்தின் சலியாவீரராய்நின்று வாதித்து, வெற்றிமேல் வெற்றி கொண்டனர். வாதப்போருக்கேற்ற ஆயுதங்களாகிய மிடுக்கும், அஞ்சாமையும், ஹாஸ்யசக்தியும், பூரணவைபவமும், நடையழகும், ந்யாயநூலறிவும் அவரிடம் குடிகொண்டிருந்தமையால் அவர் என்றும் எப்போதும் வாதப்போருக்கு ஆயத்தமாகவேயிருந்துவந்தார். அவருடன் வாதம்செய்தவர் மீண்டனரென்பதில்லை. அவருடைய பற்பல நூல்களுள், வடமொழியிலுள்ள சததூஷணியிலும் தமிழிலுள்ள பரமதபங்கத்திலும் இந்த வல்லமையை ஒருவாறு காணலாம். பல துறைகளிலுமுள்ள நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அவருடைய ஸம்ஸ்க்ருத—தமிழ்நூல்களே அவர் உலகிற்குச் செய்துள்ள உதவிக்குப் போதிய சான்றாகும். காவியத்துறையிலே காளிதாஸனுடைய ரகுவம்சம் மேகஸந்தேசம்போன்ற யாதவாப்யுதயம் ஹம்ஸஸந்தேசம் இவற்றை இயற்றினார். முன்னவற்றுக்கு இவை நடையழகிலோ கற்பனையிலோ, உவமச்செழிப்பிலோ சற்றும் குறைந்தனவல்ல சில அம்சங்களில் அவற்றைவிடச் சிறந்துமிருக்கின்றனவென்று பக்ஷபாதமற்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், ந்யாயபரிசுத்தி, ஸேச்வரமீமாம்ஸை, தத்துவமுக்தாகலாபம் என்பன அவருடைய வேதாந்தக்ரந்தங்கள். அவை பயன்தரவல்ல துறைகளில் ஆராய்ச்சிகளைச் செலுத்தப் பிறந்தவை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஹ்ருதயத்தை அவர் அதிகரணஸாராவளியின் அழகிய சுலோகங்களால்

வெளியிடவில்லை. தத்துவடீகை என்னும் வசனநூல் பெரும்பாலும் அதே பொருளைப் பற்றியது நம்மாழ்வாருடைய பாசுரங்களின் உள்ளுறையை வடமொழியில் த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம், த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி என்ற நூல்களின் வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்.

தேசிகப்பிரபந்தம் மதத்தையும் ஆசாரத்தையும் கூறும் நூல். இதே பொருளைப் பற்றியன சில்லறை ரஹஸ்யங்கள் பலவும், தலைமைப் பெருநூலாகிய ரஹஸ்யத்ரயஸாரமும். இவை மணிப்ரவாள நடையில் அமைந்தன. இவை யாவும் தத்துவங்களை விளக்கி, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்று மூன்று ரஹஸ்யங்களின் உட்பொருளையும் தெளியக்காட்டி, பக்தியெனும் உபாயத்தைக்காட்டிலும் அநுஷ்டிப்பதற்குப் பன்மடங்கு எளிதாயும் பயன்தருவதில் மிகச்சிறந்ததாயுமுள்ள ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தையே இம்மந்த்ரங்கள் ஒருமுகமாகக்காட்டுவன என்று முடிக்கின்றன. நிற்க, எம்பெருமானுடைய தயையைக் கூறும் தயாசதகம், அவனுடைய திருவடிகள் ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிக்கும் திறமையை ஆயிரம் அழகிய ச்லோகங்களால் ஓதும் பாதுகாஸஹஸ்ரம் முதலிய பல ஸ்தோத்ரங்களும் அவரால் இயற்றப்பட்டன இவை யாவும் பகவானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், கல்யாணகுணங்கள் ஆகிய இவற்றைப்பற்றிய அழகிய சிறு காவ்யங்களாம் பாதுகாஸஹஸ்ரம் ஸ்ரீரங்கத்தில் புலவர் ஒருவர் அறைகூவியதை ஏற்று மூன்றுமணிகாலத்தில் அருளியது, படிப்பவரின் உள்ளத்தில் 'ஸ்ரீதேசிகன் அவதாரபுருஷரே, அவருடைய க்ரந்தங்கள் தெய்விகசக்தியுடையன' என்ற நம்பிக்கையைத் திடமாக ஊட்டுவது ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் என்ற அங்யாபதேசநாடகம் மதக்கொள்கையையே சித்திரிப்பது இவையாவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் மத—வேதாந்தங்களுக்கு ஸ்வாமிசெய்த பேருதவிக்கும் அவரது உள்ளம் நின்ற உயர்ந்தநிலைக்கும் அழியாத சின்னங்களாம்.

தர்க்கபாண்டித்யத்திலும், வேதாந்தஜ்ஞானத்திலும் அவருடைய உயர்ந்த ஸ்தானத்தை ஒவ்வொரு நூலிலும் கம்பீரமாக விளங்கும் கருத்தாழத்தின் ப்ரகாசத்தினின்று காணலாம். விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யபரம்பரையில் நீண்ட காலமாக ஓராணவழிவந்த தூய நீதிகளும் கருத்துக்களும் ஸ்ரீதேசிகனிடம் உருக்கொண்டது போலச் சரித்திரத்திற்கண்ட மற்ற எந்த ஆசாரியரிடத்தும் காணப்படவேயில்லை என்று கூறுதல் மிகையாகாது. அவரது அபாரமான செல்வாக்கு அவர்வாழ்நாளிற்போலவே பின்னரும் குறையாமல் விளங்கியது. அதற்குக் காரணம், அவரது வாழ்க்கையின் எளிமையும், அறிவின் ஆழமும், த்ரிகரணசுத்தியும், குணங்களின் பெரு

மையுமே கல்யாணகுணங்களுக்கு நிதிபோன்ற அவருடைய [illegible] மான மஹிமையை வர்ணிக்கச் சொற்கள் போதா. இத்தகைய [illegible] மைவாய்ந்த அவரைப் பிறமதவித்வான்களும் மேன்மையாக [illegible] முகமாய் வாயாரப்புகழ்ந்து, அவரது கருத்தாழத்தையும் [illegible] யையும் வாதசாமர்த்தியத்தையும் கொண்டாடியதில் [illegible].

என் நண்பர் ஸ்ரீ D ராமஸ்வாமி ஐயங்காரால் [illegible] கிரந்தத்தின் முற்பாகத்தில் சேர்க்கப்பெற்ற ஸ்ரீதேசிக[illegible]. ஸ்ரீராமதேசிகன் தாமே எழுதி ஒவ்வொரு [illegible] சேர்த்திருக்கும் ப்ரபந்தார்த்தஸங்க்ரஹமும் [illegible] வும் உபகாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீதேசிகதர்சனஸாரஸங்க்ரஹம் [illegible] ஒரு சிறு கிரந்தம் ஸ்ரீராமதேசிகனால் எளிய தமிழில் [illegible] சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பெயரே, ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் [illegible] நூல்களில் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ள ஸ்ரீதேசிகதர்சனத்தின் ஸாராம்சங்களை அது திரட்டிச்சுருக்கி வெளியிடுமென்பதைக் [illegible] கின்றது. அது மிகவும் முக்கியமான அம்சமாம்.

இப்பதிப்பில் சேர்த்திருக்கும் ஸ்ரீதேசிகசித்திரத்தின் [illegible], அவ ரோடு நன்கு பழகியவர்கள் எழுதிவைத்த குறிப்புகளின் [illegible] அறியப்படும் அவருடைய தோற்றத்தின் ப்ரகாசமும் [illegible] நன்கு புலப்படுகின்றன. ஸ்ரீதேசிகபக்தர்களுக்கு இதுவரை [illegible] வந்த சித்திரங்களில் மேம்பட்ட இத்திருவுருவம் [illegible] ஆராதனத்துக்கும் உரியதென்பதில் ஐயமில்லை. பரஹம்ஸ[illegible] கும் திருமுகமும், அடக்கமும் காம்பீர்யமும்கொண்ட [illegible], ஸாத்விக அஹங்காரத்தோற்றமும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக [illegible] சொட்டும் கவர்ச்சியும் சித்திரம் எழுதியவருக்கும் அவருக்கு[illegible] துணைபுரிந்தவருக்கும் பெருமையளிப்பன.

கடைசியாக, இந்நூலின் உரிமையை அளிக்கப்பெற்[illegible] நம் புராதனக்கலைகளின் பெருமையும் நன்மையும் அழகுற [illegible] வெடுத்தவருமாகிய ஸ்ரீமான் வீ வீ ஸ்ரீநிவாஸையங்காரை [illegible] இங்குக் கூறுவிடில் நான் கடமையிலிருந்து தவறியவனாவேன். இவ்வுரையாசிரியருக்கு ஊக்கமளித்துத் துணைபுரிந்து, ப[illegible] குக்காயங்களாலும் தமது உதவியை வழங்கி உபகரித்தவர் அவரே. அவருடைய சலியாத உள்ளம் எக்காலும் குணத்தையும் [illegible] பெருக்கையுமே நாடி ஸ்ரீதேசிகதர்சனத்தை நாட்டுவதற்கும் [illegible] வதற்கும் தக்க வழிகளைக் கண்டு வலிமைபெறச்செய்வதில் [illegible] உழைத்துவருகின்றது. ஆதலின் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமூஹம் அவர் விஷயத்தில் மிகவும் கடப்பாடுடையதாகும்.

அவர் ஸௌக்யத்துடனும் மஹைச்வர்யத்துடனும் பல்லாண்டு வாழும்படி ஸர்வேச்வரன் அநுக்ரஹிப்பானாக.

"மிதிலா",
மயிலாப்பூர்
1—7—'44.

(Sd.) K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்.

FOREWORD
BY
SRIMAN V. V. SRINIVASA AIYANGAR.

Reprint from the Text Publication — 1941.

By my friend, the editor of this publication, I have been asked to furnish it with a foreword I think I can suspect why I have been so asked. I think I have been the foremost to prick him into unflagging activity in the task undertaken by him, of bringing out a scholarly edition of *Sri Vedanta Desika's* Tamil works popularly known as *Desika Prabandham*. And I suppose he was entitled in his turn to avenge himself on me by condemning me to write a foreword

I console myself however with the reflection that a foreword, especially to such an edition, is not uncalled for Many decades ago, a great Tamil scholar set up for the Tamil land an idea and ideal of scholarship especially in the publication and printing of ancient Tamil works. But in spite of such actual example, the standard set up by him has been found unapproachable He was left severely alone almost without a second. It is therefore a matter for gratification that in the preparation of the text of the present publication the editor has brought to bear ideas and ideals reminiscent of that great scholar

I know personally somewhat of the care and trouble and zeal with which the learned editor of this publication has been able to find out and fix up the proper readings He has not spared himself nor has he spared the large number of competent scholars whom he consulted almost with regard to every one of the questions relating to the text which came up for decision and determination It was exemplary It was beyond all praise The grateful thanks, therefore, of all lovers of Tamil and

devotees of *Sri Vedanta Desika*, are due to him for having brought to bear on this edition such rare and invaluable gift of sensitive scholarship coupled with his marvellous capacity for taking infinite pains

As regards *Sri Vedanta Desika's* Tamil works collected together and familiar to the students of Tamil and to the devotees of *Sri Vedanta Desika* as *Desika Prabandham*, I feel I am not competent to speak It seems to me however that a few ideas of my own in the matter may, with ample apologies, be submitted for the consideration of scholars and readers It is not perhaps so well known or appreciated as it deserves to be, that it is to *Sri Vedanta Desika* we owe almost entirely the conception of *Ubhaya Vedanta*, an expression which at the present day is quite familiar to all Sri Vaishnavites of South India The expression *Ubhaya Vedanta* does not signify two Vedantas one in Sanskrit and the other in Tamil Nor would it be accurate to say that it is the same Vedanta or Vedantic thought that is given expression to in Sanskrit and in Tamil respectively *Ubhaya Vedanta* is the characteristic expression specially patented by and for Vaishnavites who are the followers of the Visishta Adwaitic school *Visishta Adwaita* is best defined as the philosophy which describes the essence of all existence as one in two and two in one I fancy that *Ubhaya Vedanta* thus means the Vedantic thought which is one in two and two in one The Vedantic thought is the same and yet not the same You may call it one if you like You may call it two if you like But in essence it is only one in two and two in one. In other words it has been reserved only for the Ubhaya Vedantins, for the followers of the Visishta Adwaitic school of thought, to be endowed with a religion and philosophy thus presented in differentiated non-dualistic form. They are the richer for it. They are the greater for it. They are the happier for it. It will take a volume or indeed many volumes to deal in

detail with this aspect, but it seems to me it is not necessary at any rate here and now.

If true religion should be popular and if popular religion should be true, it would appear to be necessary to be presented in this twin form Authority on one side and realisation on the other are seen here wedded to one another *Gnana* and *Bhakti* are seen here functioning together Transcendental metaphysics and logic are seen here in mutual love and affection with inner inspiration and direct enjoyment. The sweetness of Tamil is superadded to the pure milk of Sanskrit It will thus be seen and appreciated how the Ubhaya Vedanta of South Indian Vaishnavitism is a Visishta Adwaita itself and the consummate and supreme spiritual synthesis of one in two and two in one, the ideal of all synthesis. The harmony indicated by such a synthesis is at once the fulfilment of process and product and the ultimate goal of all evolution

Amongst the greatest contributions made by that great Acharya, was the declaration and demonstration of the identity of the two Vedantas, the postulation and the insistence on the necessity for an intimate and proper appreciation of both the Vedantas A perfect appreciation of each of the Vedantas should be and could be only through the medium of the other He has made no secret of his view in the matter The astounding declaration has been made by him that large parts of the teachings in Sanskrit Veda and Vedanta are made clear and limpid to the understanding only through the medium of the Tamil Veda

As Brahmans classify and describe themselves as being of *Rig Veda*, *Yajur Veda* and *Sama Veda* he has announced himself to be of, and belong to, the Tamil Veda

It is well known that the Sri Vaishnavas of South India are divided into two classes respectively called *Vadagalais* and

Thengalais which I suppose mean respectively those who espouse the Northern language, that is to say the Sanskrit Veda and those who espouse the Southern language, that is to say the Tamil Prabandhams

It must fall to be noted as an irony that those who worship this great Acharya as their Jagadguru should call themselves Vadagalais, that is to say those who adopt more or less exclusively the Sanskrit Veda and Vedanta When the great Acharya has proclaimed himself to belong to the Tamil Veda, the only appropriate expression by which it seems to me that the Vadagalais can call themselves as true disciples of *Sri Vedanta Desika* is that they are not Vadagalais but *Ubhaya Kalais*

When the history of religious thought and evolution in South India should come to be written in proper perspective, I have no doubt that the great Acharya *Sri Vedanta Desika*, will be recognised and designated as the apostle of the doctrine of redemption by renunciation or what is called *Prapatti* The doctrine is no doubt as old as the Upanishads The Gita has proclaimed it to be the final article of faith But even though it was accepted by all Vedantins more or less, even *Sri Ramanuja* did not seek to make a separate school of it and it was reserved only for *Sri Vedanta Desika* to reduce it almost to the form of a science and to build up a whole system of Vedantic thought based on it

In this respect his compositions in Tamil are quite as valuable and significant as his writings in Sanskrit Contrasting and considering his works in Sanskrit as well as in Tamil, the claim cannot possibly be regarded as extravagant that there is perhaps no important pronouncement by him in Sanskrit which has not found its place in his Tamil works, though one cannot be so sure that the essence of everything that he has written in Tamil

finds a place in his Sanskrit writings. In a word his contribution to Sri Vaishnavism and to Sri Ramanuja's school of religion has been to reduce it to a proper logical system, and so to say enthrone it in a fortress as it were, unassailable by any kind of opponents for all time and to acclaim and reveal its true identity to be the doctrine systematised by him as Prapatti I am quite conscious that this doctrine of Prapatti constituted by him into what seems almost a separate school of thought, has not only failed to be properly understood by many of his critics and opponents, but has been almost jeered at as too childish and simple to be regarded as a means of salvation. When it comes to be considered according to its requirements and conditions as promulgated by the great Acharya it will undoubtedly be realised that the doctrine promulgated by him did not and could not consist merely of a formal ceremony as understood by most people today but is perhaps in its essential nature more difficult of accomplishment than salvation by *Gnana*, *Bhakti* or *Karma* It seems to me that in fact and truth, the Prapatti as propounded by him is a synthesis of all the other means of salvation. The Prapatti Yoga as expounded by him is theoretically and practically comprehensive of all other Yogas

If becoming one with the divine is the ultimate end and goal of the human self or *Jeevatma*, then the union that is brought about by *Gnana* or knowledge *Bhakti* or devotion *Karma* or action, must each be a relatively limited and incomplete one. Such ideally perfect union can be fulfilled only when the individual self becomes organically united with the supreme self so that it comes to live, move and have its being in the divine, thenceforward during the remainder of earthly life or in the life beyond

This great doctrine which in modern language may be described as an organisation in which the individual will become organised with the divine will is a doctrine

which is more clearly and fundamentally the doctrine of Visishta Adwaita and is capable of furnishing us with a kind of Universal solvent, with a formula of fruitful application to the innumerable spheres of human life and activity in modern times It is perhaps with reference to the problem of the relationship between the individual and the society or the state, that the problems that arise for solution are today staggering the world of thought and action But it seems to me that it is in the true recognition and the practical application of the central doctrine behind the ideal of organisation, namely each for all and all for each, that a true salvation of the world itself depends. It is these principles of world salvation that have been formed into a system of thought and finally sought to be established by *Sri Vedanta Desika* in his exposition of Visishta Adwaita and Prapatti Yoga

It has not often been recognised that the place which *Sri Vedanta Desika* occupies as a composer and poet in Tamil is indeed very high It is not perhaps so well known as it deserves to be, that he has been acclaimed by the leaders and representatives of Tamil language and literature even as *Tamizh Kadavul* (தமிழ்க்கடவுள்) the presiding Deity over the Tamil language. We may take it that when they felt themselves compelled to grant unto Him such unstined recognition of superiority they did not forget that he was a great Sanskrit scholar and poet and they could bring themselves to make any such confession only after overcoming the natural prejudice against such recognition of one who was at the same time great as a Sanskrit author and poet.

There is not perhaps a single mode of prosody which *Sri Vedanta Desika* has not used in his Tamil compositions. Some of them are marvellous and whatever he adopted or used he improved upon His Tamil was classical. In his choice of the apt words he has had few equals

It may be stated without fear of contradiction that it is perhaps the great value and merit of the Sanskrit composition of *Sri Vedanta Desika* that have served in the case of most persons, so to say, to overshadow the achievements of that poet-philosopher in Tamil Probably also the fact that his followers call themselves Vadagalais had a great deal to do with the proper lack of appreciation of his place in Tamil language and literature

The more one reads the *Desika Prabandham* which is presented here to the public by the learned Editor the more would be the wonder with which the reader will come to regard *Sri Vedanta Desika* as religious teacher, philosopher, composer and poet in the Tamil language It can almost be said that all that is necessary to be learnt and known by a Srivaishnava, he has put into Tamil and what he has not put into Tamil is not necessary to be learnt or known It is no doubt true that a great writer is he who has succeeded in weighing each of the words used by him with great mastery of thought, and so viewed all the Tamil compositions of Sri Desika would bear close and scrutinising study yielding to us thereby more and more profit and pleasure at every succeeding reading.

I feel I cannot close this foreword without referring to what I consider to be one of the greatest and most unique achievements of *Sri Vedanta Desika* in his works generally.

His poetical compositions either in Sanskrit or in Tamil have a distinctive quality of their own so much so, that it would seem to be possible to recognise their authorship even without previous acquaintance from the more rythm and diction It will be correct to say that he has invented new forms of rythm and euphony Being at once master of the classical Sanskrit and the classical Tamil and having apparently steeped himself in the main qualities of the prosody in both the languages, he has, it seems to me, introduced into his Sanskrit compositions many

unique and characteristic features of Tamil prosody such as Yadugai and Monai and Prasa and Anu Prasa and has also conversely introduced into his Tamil composition characteristic features of Sanskrit prosody such as the euphonic unity of each line of verse and the characteristic rythm and flow and above all a dignity of personality as it were In Sanskrit as well as in Tamil the height of thought, meaning and significance holds even in balance with euphony of sound and rythm, thus exemplifying in literary achievement the interdependence of soul and body which is the recognised essence of Visishta Adwaita In fact it seems that one may go a little further and even declare and demonstrate the identity of his meaning and message in his Sanskrit as well as in Tamil writings differentiated only by the language of embodiment

The learned editor of this publication, Sriman *Vangipuram Navanitam Srirama Desikacharya* has rendered conspicuous services not only to the Srivaishnavites of South India but to all the lovers of Tamil in bringing out this edition of *Desika Prabandham* in the form of a scholarly edition worthy of the great masterpieces The thanks of the public are therefore due to him for what he has accomplished in the way of scholarship and in the spirit of sheer service

In conclusion I hope and trust that the encouragement that he may receive from the discerning public with regard to this publication may induce him in the years to come to bring out and publish not only scholarly publications of this nature but also bring out learned commentaries on works which have remained hitherto without having their value and beauty presented to the public properly.

"VANI VILAS"
PARKTOWN, MADRAS,
25th APRIL 1941.

V. V. Srinivasan

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே கிருஷ்ணார்யமஹாதேசிகாய நம:
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

முகவுரை

[ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி
வங்கீபுரம் நவநீதம் ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன்]

3686

இக்கைங்கர்யத்தின் மூலபுருஷர்

நாரதமுனிவனை நோக்கி வால்மீகிபகவான "இப்பொழுது உலகில நற்குணம நிறைந்தவன் யாவன்? வீர்யம் விஞ்சியவன் யாவன்? தருமஙகளைக் கண்டவன் யாவன்? நன்றியறிபவன் யாவன்?" என்று இத்தகைய பறபல கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டேபோகின்றான. அவ்வனைத்தையும் செவிசாய்த்த நாரத முனிவனும் ஒரேவார்த்தையில் "சக்கரவர்த்தித் திருமகனே" என்று முடிவுகூறி மனவமைதி காணாது தானும் அவனுடைய குணாதிசிகளை வாய்கொள்ளாது அள்ளிச்சொரிந்துகொண்டே ிறகினான. அங்ஙனமே நாம் இபபொழுது அததகைய பல கேள்விகளைக் கேட்போம். அவையாவன:— இன்று இவ்வுலகில நம் ஸ்ரீதேசிகதர்சநம் தழைததோஙகுமாறு செய்வதே பெரும்பணி யெனக் கொண்டு அதற்காகத தன் உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய ிமமூன்றையும் உதவும் தியாகசீலன் யாவன்? ஸ்ரீதேசிகனே மக்கு எம்பெருமானிலும மிகப் போற்றுதற்குரிய தெயவமென ாடு முழுவதும் முழக்கும் பக்தசிகாமணி யாவன்? மனம், வாக்கு, ாயம் ஆகிய முக்கருவிகளும் ஸ்ரீதேசிகன்விஷயத்தில் பயன்பட்டா னறி அவை வீணேயாம் என அறைகூவும மஹாபுருஷன் யாவன்? ற்கின்றதெல்லாம நெடுமாலாகக் கண்ட ஆழ்வாரைபபோல ஸகல ஸ்துக்களையும ஸ்ரீதேசிகமயமாகக் காணும் தெய்வத்தன்மையன் ாவன்? சக்காவர்ததிததிருமகனது திருநாமததைக் கூறும இடங் ளிலெல்லாம் தோன்றித தலைகுவித்து வணஙகிநிறகும் திருவடி யப்போல நம்தூப்புலமுனதைப் பற்றிப பேசும் குழாங்களிலெல்லாம் ந்து குதிததுக் கலந்து பரிமாறி மகிழ்ந்து மகிழ்விக்கும் புண்ய ்ன யாவன்? இக்கலியிலும் வைதிகதர்மஙகளைத தளராது கைப் ற்றி அவற்றுக்காகத் தம்முடையனவான அனைத்தையும் பூர்ண ய் விநியோகிக்கும் வள்ளல் யாவன்? - என்பவை முதலியனவாம்.

இவ்வாறு நிகழும் பற்பல கேள்விகளுக்கும் ஒரே விடை உளது. அது - அபபுணயஸ்வரூபன் சென்னை மாஜி ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ **ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்** ஸ்வாமியே - என்பதாம்.

இந்த மஹாநுபாவரே சில ஆண்டுகட்குமுன் ஸ்ரீதேசிகப பிரபந்தம சிறியனை அடியேன வாயிலாக அச்சிடப்பெற்றதற்கும் இப்பொழுது அதன் உரை வெளிவருவதறகும மூலபுருஷராவார என்பதை அறியாதார் இரார்.

ஒரு வஸ்துவை நினைக்கும்போது மறறொரு வஸ்துவின் நினைவு வநதிடின் அவ்விரு வஸ்துக்களுக்கும நெருங்கிய தொடர்பு உளதென்பது மறுககவொண்ணாத உணமையாம. அங்ஙனம் ஸ்ரீதேசிகனை நினைக்கும்போது வி. வி. ஸ்வாமியின நினைவும், வி. வி. ஸ்வாமியை நினைக்குங்கால் ஸ்ரீதேசிகன்நினைவும் அடியேன்போன்ற பலருக்கும் வருவதுண்டு. இதினின்று அவவிருவருக்கும் உள்ள தொடர்பை உணர்நதுகொள்ளலாம்.

உரை பிறந்த வரலாறு

மூன்று வருடங்களுக்குமுன அநேக விதவான்களால் பாடநிர்தாரணம் செய்யப்பெற்று ஸ்ரீதேசிகப்பிரபநதத்தின் மூலப் பதிப்பு முடிந்தவுடன் அபபாடஙகளைத் தழுவி எளிய தமிழ்நடை யில் ஓர் உரையையும அச்சிட்டு உலகுக்குப் பயனபடுததவேண்டு மென்று வி. வி. ஸ்வாமி அடியேனை நியமிததார். அவர் அங்ஙனம் நியமிததற்குக் காரணம பழையவுரைகள் பலருக்கும் உதவுவனவாக வில்லாமையும் பெற அரியனவாயிருத்தலுமே. பலஆண்டுகளாக அடியேன் அம்மஹானிடம பழகிய வகையில அநத நியமநத்தைத தலைக்கட்டுவதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபததிற்கு ஏறறதெனக கண்டேன. மூலப்பதிப்பைக் கண்டு மகிழ்நத கனம் ஜஸ்டிஸ். K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயஙகாரஸ்வாமியும பினனும பெரியோர்கள் பலரும் அங்ஙனமே நியமித்துவநதனர். ஆனால் உலகநிலையையும பொருட்செலவையும் கார்யததின் பெருமையையும் அடியேனது சிறுமையையும் கண்டு அஞ்சிய அடியேன் பதவுரையையும மிகச சுருங்கிய ஒரு கருத்துரையையும் அச்சிட்டு ஒருவாறு பூர்த்தி செய்துவிடக் கருதி அம்முறையில முதல் நாலு பிரபந்தங்களை அச்சிட்டுமுடித்தேன்.

பின் பல பெரியோர்கள் பதவுரையுடன் விரிவான கருத்துரையே வேறொன்றை நாடவேண்டாதவாறு வெளிவரவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமாய் நியமித்தனர். நெடுநாட்களாக ஸ்ரீதேசிகப் பிரபந்தத்திற்கு எளிய தமிழில் ஓர் உரை வெளிவரவேண்டுமென்று பல பாகவதோத்தமர்கள் பேராவல்கொண்டுநின்றதற்கேற்ப அப்பெரும்பணியைப் பாமரனாய்ச் சிறியஞானத்தனாய்த் தன் குழவியான அடியேனுக்கு அருளவேண்டுமென்பது திருவிண்ணகரப்பனுடைய திருவுள்ளம்போலும்! பெரும்பாலும் மூலப்பதிப்பிலேயே பாடங்களின் நிர்ணயம் ஆகியிருந்தபடியாலும், பல மஹாவித்வான்களுடைய எல்லையற்ற உதவி சோதநவிஷயத்தில் கிடைக்குமென்ற துணிவாலும், வி. வி. ஸ்வாமியின் ஆதரவில் நடக்கும் கைங்கர்யம் செவ்வனே தலைக்கட்டப்பெறுமென்ற மஹாவிச்வாஸத்தாலுமே துணிந்து இக்கைங்கர்யத்தில் இறங்கினேன். பின் பொருளுதவியும் தொடர்ந்துவரவே கவலை நீங்கி ஊக்கம் பெருகியது.

உரைகாண்பதில் வந்த இடர்

வடமொழியில் ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகள் அளவற்றனவாய் அவதரித்திருப்பினும், தமிழில் ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம் ஒன்றே அருமருந்தாக அமைந்துள்ளது. அதிலும் 24 பிரபந்தங்களுள் 5 பிரபந்தங்கள் நம் தீவினையின் பயனாய் மறைந்துவிட்டன. 405 பாசுரங்களே இப்பொழுது அநுஸந்தாநத்தில் வருகின்றன. இவற்றிலும் எண்ணற்ற பிரதிபேதங்கள் வந்துபுகுந்தன. ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளில் ஒரு பாடத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு அவருடைய பற்பல ஸூக்திகளைப் பன்முறை ஸேவித்தேயாக வேணுமென்ற நிர்ப்பந்தம் உண்டு. 5 வருஷகாலமாக இக்கைங்கர்யம் தொடங்கியதுமுதல் தொழின்முறையைச் சார்ந்த லௌகிகாம்சங்களில் செலவான காலம் தவிர மற்றைக்காலம் முழுவதையும் இதன் பாட ஆராய்ச்சியிலேயே அடியேன் கழிக்கவேண்டியிருந்தது. சில பாசுரங்களின் கருத்து அடியேனது அறிவிற்கெட்டாமற்போய் மனங்குழம்பித் தவித்து உறக்கமின்றிப் பல இரவுகளைக் கழித்ததுண்டு. இதனால் ஒருகால் மிகவும் மனநொந்து அடியேனது கஷ்டத்தை வி. வி. ஸ்வாமியிடம் விண்ணப்பித்தேன். அந்த மஹான் சிறிதும் தயங்காமல் "அந்த ஸூக்திகளின் அர்த்தவிசேஷங்களை அருளும்படி இரவில் ஏகாந்தமான இடத்தில் சிந்தையை ஒருங்கே வைத்து

ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளில் ஒரு ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்துப் பின் சிந்தித்தால் விசேஷார்த்தங்கள் தென்னென விளங்குமென்றும் இதுவே லௌகிகாம்சங்களிலும் தம்முடைய அநுபவமென்றும் உபதேசித்து அடியேனை ஊக்கியருளினார். என்னே அவருக்கு ப்ரபத்தியில் உள்ள நம்பிக்கை! அவருடைய ஸ்ரீதேசிகபக்திதான் என்னே!!! இம்முறை அம்மஹானுடையதுபோன்ற ஸ்ரீதேசிக பக்தி அடியேனிடம் இல்லாமையாலோ வேறென்றினாலோ அடியேனுக்கு முழுப்பயனை அளிக்கவில்லையென்னலாம். இத்தகைய ஸ்தலங்களில் மஹாவித்வான்களுடைய உபகாரம் அடியேனுக்குக் கைகொடுத்தது.

பழைய பதிப்புக்களின் போக்கு

பாடநிர்ணயவிஷயத்தில் ப்ராசீநபுத்தகங்களையே முழுதும் நம்புவதில் பயனில்லாதொழிந்தது. முதலில் ஒரு பதிப்பில் ஓர் அபத்தபாடம் கலந்துவிட்டால் அதையே பின்வந்த பதிப்புக்களும் கொள்வது இயற்கையாயப் போயிற்று. உதாஹரணம் — பரமத பங்கபாசுரத்தின் 'கொண்டதுமீசனை' என்ற ஒரு தொடர் ஒரு பதிப்பில் 'கெண்டதுமீசனை' என்று அச்சில் தவறினது. அதை ஒரு பாடமென மயங்கிப் பின்வந்த இரண்டு பதிப்புக்களிலும் அங்ஙனமே பதிப்பித்திருப்பதை இன்றும் கண்கூடாகக் காணலாம். அங்ஙனமே மற்றொரு ரஸமான ஸம்பவம் கூறவேண்டியுள்ளது. நவ மணிமாலையில் 2-வது பாசுரத்தில் தசாவதாரசரிதவர்ணநத்தில் அடங்கிய ராமாவதாரவிளக்கத்தில் 'பணியவிலைவிலதிசைமுகன் றன்' என்ற ஓர் அபத்தபாடம் முதற்பதிப்பிலே கலந்தது. 'திசை முகன்' என்ற சொல் பிரமனையே குறிக்கும். இங்குப் பிரமனைக் கூறவேண்டிய ப்ரஸக்தியே இல்லை. 'தசமுகன்' என்ற பாடமிருந்து ராவணனையல்லவோ குறிக்கவேண்டும்? முதற்பதிப்பில் வந்த இந்த அபத்தபாடம் பின்வந்த 6 பதிப்புக்களிலும் 2 ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் 2 வியாக்யானப்பதிப்புக்களிலும் ஏறிநிற்கின்றது. இங்ஙனமே பற்பலவிடங்களிலும் வித்வான்கள் அபத்த பாடங்களை நீக்கி நேரான பாடம் கண்டதை இப்புதிய பதிப்பிற் காணலாம்.

விளம்பகாரணம்

அடியேன் உரையின் மாத்ருகைகளை எழுதி முதலில் பல வித்வான்களுக்கும் அனுப்பினேன். மாத்ருகைகளில் ஒவ்வொரு

வரிக்குப் பின்னும் அவர்கள் பரிஷ்கரிப்பதற்காக இடம் விசாலமாய் விட்டு அடியேனுக்கு வரும் ஸந்தேஹங்களையும் ஆங்காங்கு எழுதி அவற்றைப் போக்கியருளும்படி ஒவ்வொருவரையும் பிரார்த்தித்தேன். அவர்களும் அந்த அந்த இடங்களில் தங்கள் முடிவை எழுதி அடியேனுடைய ஐயங்களை ஒழித்தருளினர். மாத்ருகைகளை ஒவ்வொரு வித்வானிடமும் போய்வர விளம்பம் நேரிடாமைக்காகப் பல பாகங்களுக்கு அநேக மாத்ருகைகள் எழுத நேர்ந்தது. ஆக இதுகாறும் 'புல்ஸ்கேப்' ஸைஸில் 5300 பக்கங்களுக்கு மேல் அடியேன் மாத்ருகை எழுதவேண்டியிருந்தது.

அங்ஙனம் மாத்ருகைகளைச் சோதநத்திறகாகப் பல வித்வான்களுக்கும் அனுப்பி அவை திரும்பிவந்தபின் பார்க்கும்போது அவர்களுக்குள் பாடவிஷயங்களிலும் அர்த்தவிஷயங்களிலும் அபிப்ராயபேதம் ஏற்பட்டிருப்பது தெரியவரும். அவர்களில் ஒருவருக்கு மற்றொருவருடைய அபிப்ராயத்தை விண்ணப்பித்து மறுபடியும் ஆராயச்செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தபிறகே மாத்ருகைகளை அச்சிடக் கொடுக்கமுடிந்தது. அவ்வளவில் திருப்திபெறாது அச்சிட்ட காகிதங்களை (Proofs) மீண்டும் அந்த வித்வான்களுக்கு அனுப்பி அவை திருத்தப்பட்டுத் திரும்பியபின்பே முடிவாய் அச்சிடலாயிற்று. அச்சிட்ட காகிதங்களைச் சோதிக்கும்போது புதிதாய்ச் சில ஸந்தேஹங்களும் ஆக்ஷேபங்களும் பரிஷ்காரங்களும் வித்வான்களுக்கும் அடியேனுக்கும் தோன்றுவதுண்டு. அவற்றை ஒருவாறு செம்மைசெய்து அச்சிட நேரும் காலத்தாழ்வும் இன்றியமையாததாதலின் பொறுக்கவேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனம் மாத்ருகைகளையும் அச்சுக்காகிதங்களையும் பற்றிய கார்யங்களிலும் அவற்றுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை ஸன்நிவேசிக்குவதிலும் அல்லும் பகலும் ஈடுபட்ட அடியேன் கழிந்த 5 வருஷகாலமும் நற்பொழுதாகக் கழிந்ததெனவும் இது ஒரு பெரும்பாக்யமெனவும் கருதுகின்றேன்.

நடுவே வந்த இடையூறு

இந்தக் கைங்கர்யத்தைத் தொடங்கும்போது ரீம் 1-க்கு ரூ. 3 கொடுத்து வாங்கிய பேபர் காளடைவில் அதற்குப் 12 மடங்கு விலை ஏறப்பெற்றது. பிறகு அரசாங்கத்தார் விலையைக் கட்டுப்படுத்தியதும் சற்றே நன்மை ஏற்பட்டது. ஆனாலும் பின்

பேபர் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. பாதியில் கைங்கர்யத்தைத் நிறுத்தவேண்டி வருமோவென்று அஞ்சித் திகைத்துநின்ற அடியேனை வி. வி. ஸ்வாமி தட்டியெழுப்பி அதற்குவேண்டிய ஸாதனங்களை ஸம்பாதித்துக்கொடுத்து அடியேனை மேன்மேலும் ஊக்கியதே இக்கைங்கர்யம் முடிவுபெற ஏதுவாயிற்று. இதற்குரிய ஸாதனங்களைத் தேடித்தருமாறு அடியேன் கல்கத்தாவிலுள்ள ஓர் ஆஸ்திக நண்பரைக் கேட்டதற்கு அவர் பெரும்பொருள் கொடுத்தும் ஸாதனங்கள் கிடைக்காமைக்கு வருந்தியெழுதினார். வி. வி. ஸ்வாமியால் காரியம் கைகூடியதைத் தெரிவித்ததும் அவர் 'இப்பொழுது வி. வி. ஸ்வாமி பெற்ற வெற்றி குபேரபுரியைப் பூவுலகுக்குக் கொண்டுவந்ததை யொக்கும்!' என எழுதினார். இக்காரியம் வி.வி. ஸ்வாமியையன்றி மற்றையோரால் ஸாதிக்கமுடியாதென்பதை அனைவரும் அறிவர்.

ஊக்கவளர்ச்சியின் காரணம்

வி. வி. ஸ்வாமி பலகாலும் அடியேனை நோக்கி "இக்கைங்கர்யம் விரைவில் முடிவுபெறவேண்டும். நமக்காகத்தான் ஸ்ரீ தேசிகன் வாழ்ந்தார், அவருக்காகத்தான் நாம் வாழ்கின்றோம்" என்று கூறியருள்வார். இதன் பொருள் அடியேனுக்கு இலகுவில் விளங்கவில்லை. பின் ஒருநாள் தாமே இந்த ஸூத்ரத்திற்குப் பாஷ்யமிட்டருளினார். அதாவது - நாம் அதியற்புதமான தம்முடைய திவ்ய ஸூக்திகளை அநுபவித்து இன்புறுவதற்காகவே ஸ்ரீதேசிகன் இவ்வுலகில் அவதரித்து வாழ்ந்துவந்தார். நாம் உலகில் வாழ்வது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவித்து மகிழ்வதற்காகவே என்பதே இதைக் கேட்ட அடியேனது ஊக்கம் பன்மடங்கு பெருகிநின்றது.

சென்ற கோடைவிடுமுறைக்காலத்தில் வி. வி. ஸ்வாமி அடியேனுக்குத் தந்திகொடுத்து அழைத்து இயற்கையழகும் செயற்கைக் காட்சியும் ஒருங்கே அமையப்பெற்று மண்ணுலகுக்குத் திலகமாய்த் திகழும் மைசூர், பெங்களூர், கிருஷ்ணராஜஸாகரம் முதலிய இடங்களுக்கு அழைத்துச்சென்று ப்ரயாணத்திலும் வஸதியிலும் தம்மோடு அடியேனை ஸமாநபோகனாகவைத்தபோது அடியேன் ஒரு மஹாராஜனோடு மஹாராஜனாக வாழும் உணர்ச்சிததும்ப நின்றேன். இம்மஹான், தற்போது மைசூர் ஸ்ரீமத் பரகாலமடத்தில் திவ்யாஸ்தாநத்தின் அதிபதியாய், ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளாகிய

திருவந்தவனத்தில் நிரந்தரவிஹாரம செய்துகொண்டு தேஜோராசி யாய் மஹாசாந்தாதமாவாய்த் திகழும் ஸ்ரீமத் பரகால யதீந்த்ர மஹாதேசிகனுடைய திவ்யஸேவையையும், ஸ்ரீதேசிகன் திருக்கைக ளால் ஆராதிக்கப்படும் மஹாபாக்யம்பெறறுப் பொலிவுற்ற லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவனுடைய திவ்யஸேவையையும் அடியேன் அடையும்படி செய்தும், ப்ரக்ருத கைங்கர்யத்திற்கும் அநதத் திவ்யஸந்நிதியி லிருந்து விசேஷப்ரஸாதம் கிடைக்கச்செய்தும, அந்நாட்டிலுள்ள பல ஆஸ்திகர்களுககு இநதக் கைஙகர்யத்தைப்பற்றி விசேஷமாய எடுத்துக்கூறி அவர்கள் இப்பதிப்பின் பூர்த்தியை மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்துநிற்கச்செய்தும உதவிய இத்தகைய பல அமசஙக ளால் அடியேன் இககைஙகர்யத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்நது விரைவில் பூர்த்திசெய்யமுடிநதது.

பதிபபு அமைந்த முறை

அமிருதரஞ்சனிமுதல் பரமபதசோபானம்வரையிலுள்ள நான்குபிரபந்தங்களுக்கும முதலில பொழிப்புரை விரிவாக அச் சிடப்படவிலலையாதலின் கடைசியில் பொழிப்புரை முதலியன விரி வாய் எழுதப்பட்டு ஓர் அநுபநதம் சேர்க்கப்பட்டுளது. பரமதபங் கத்தில ஒவ்வொரு மதக்கொள்கையையும அவசியமான அளவுக்கு நன்கு விளக்கிப் பாசுரங்களின் கருத்தும் நன்கு விவரிக்கப்பட் டுளது. மெய்விரதமான்மியத்தில் பாசுரஙகளின் பொருள்விளககத் தோடு ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யமென்னும் ரஹஸ்யத்தின் வாக்யங்கள் முழுதும சிறிதும விடாது எளிய தமிழாக்கிக் கையாளப்பட்டிருக் கின்றன. திருச்சின்னமாலையில் மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத் தையும் பாசுரத்தில எநத எநதப் பாகம் விளக்குகின்றதென்பது விவரிக்கப்பட்டுளது. திருமந்திரச்சுருக்கு துயசசுருக்கு சரமசுலோ கச்சுருக்கு ஆகிய இவற்றில ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் அர்த்தமும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும சில்லறை ரஹஸ்யங்களிலும காட் டிய வழிகளைக்கொண்டு மிக விரிவாய் விளக்கப்பட்டுளது. கீதார்த்த சஙகிரகத்தில் ஒவவொரு பாசுரத்திலும் உள்ள கீதையின் ஸாரார்த் தங்களை ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷ முதலிய வற்றைக்கொண்டு விவரித்திருப்பதுடன் ஆங்காங்கு அவசியமான இடங்களில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய தாத்பர்யசந்திரிகையினின்றும் பல முக்கியமான விஷயங்கள் கையாளப்பட்டிருப்பதும விவேகிகளுக்கு

ரஸிக்க உரியதாயிருக்கும். இங்ஙனமே ஆங்காங்குப் பற்பல விசேஷ விஷயங்கள் விளக்கப்பட்டிருப்பதைப் படிப்பவர்கள் பார்த்து மகிழ்க.

விசேஷாம்சங்கள்.

பின்வரும் விசேஷாம்சங்கள் இப்பதிப்பிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன —

1. ஸ்ரீதேசிகவைபவம் (சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீ D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் B. A., B. L., வரைந்தது.)

2. ஸ்ரீதேசிகதர்சநஸாரஸங்க்ரஹம். (தத்துவஹிதபுருஷார்த்தங்களையும் இன்னும் பல முக்கிய விஷயங்களையும் விளக்குவது)

3. ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளின் திருநாமங்கள்

4. பிரபந்த அட்டவணை.

5. இந்நூலில் அமைந்த பா,பாவினங்களின் எண்.

6. விஷய அகராதி

7. ப்ரபந்தார்த்தஸங்க்ரஹம் (ஒவ்வொரு ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்திலும் அமைந்துளது)

8. செய்யுளகராதி.

9. அரும்பதவுரை அகராதி.

10. எல்லாப் பிரதி பேதங்களும்.

இவ்வம்சங்கள் அனைத்தும் வாசகர்களுக்குப் பலவகையில் உதவுவனவாயிருக்குமெனக் கருதப்படுகின்றது.

சோதநம்செய்த வித்வான்கள்

இக்கைங்கர்யத்தில சோதகவிஷயத்தில மஹோபகாரம செய்தருளிய மஹான்களைப்பற்றிப் பேசும்போது முதலில் அடியேனுடைய ஆசார்யனும திருத்தகப்பனருமாகிய ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமியைப் பற்றிப பேசவேண்டியது அடியேனுடைய கடமையாகும். இம்மஹான் அடியேனுக்கு அக்ஷராரம்பம்முதல் இன்று கொஞ்சம் ஜ்ஞானம் இருப்பதாக அடியேன் பாவிப்பதற்கும் இடம் உண்டாமாறு ப்ரஹ்மோபதேசம, பஞ்சஸம்ஸ்காரம், க்ரந்தகால

க்ஷேபம், பாஙயாஸம் முதலிய ஸர்வாம்சஙகளிலும ஸர்வப்ரகாரங்க ளாலும அடியேனை ஆட்கொணடருளி ஒருவஸ்துவாக்கிய மஹோப காரத்தை எஙஙனே பேசவல்லேன ? யாது செய்யினும எததனை பேசினும சறறலலவோ முன்னம பெறறதறகு ! மாதருகைகளை வரைவதிலும விஷயஙகளை காஹிபபதிலும அடியேனிடம ஸம்ப விக்கும் தவறுகளை அவவபபோது திருததியும, அதறகுப பல ஆதாரஙகளைக் காட்டியும, அதிலிருநது அதற்குத தொடாபுள்ள பல விஷயஙகளை எடுததுப போதிததும அடியேனைத தெளிவிததரு ளிய மஹோபகாரமும மறககற்பாலதோ? தம்முடைய திருமேனித் தளாவையும் பொருட்படுததாது, தம அநுஷ்டாநம், காலக்ஷேபாதிகள், திருவிண்ணகரப்பனுடைய நிரநதர கைஙகாயம ஆகிய இவற்றின் நடுவில சறறும் பினவாஙகாது மாத்ருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதஙகளையும சோதிததுப் பல பரிஷ்காரங களைச் செயதருளிய பேருதவிக்குக் கைமமாறாக அடியேன எதைச செய்யமுறபடுவேன ? ஆதலின அடியேனுக்கு உபாயோபேயங்க ளாய்நிறகும அநதத திருவடிகளை இடைவீடினறிச சிந்திதது நிறபதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபததிறகு ஏறறதாம்.

பின் திருககோட்டியூா ஸ்ரீ உ. வே. விதவான் ஸௌம்ய நாராயணாசாாயா ஸ்வாமியைபபற்றி எழுதவேண்டிவருமபோது கை நடுஙகுகினறது; கணணீா பெருகுகினறது. வாளா விடுவதும ஸ்வ ரூபததிற்கு ஏறறதனறு. இமமஹாநுபாவர் மூலபபதிபபிலும இவ் வுரைப்பதிப்பிலும சோதநவிஷயததில எடுத்துக்கொணட சிரமம அளவுபடுததிக் கூறவியலாததாம. ஆரமபததில இவ்வுரைப்பதிப பின தொடககததை விணணபபிதது மூலபபதிப்பிற்போல இதன சோதநததிலும உதவிபுரியவேணடுமெனறு பிராார்த்திததபோது ஸ்வாமி அடைநத மகிழ்சசி கூறுநதரமன்று. மிகமிக உளங குளிர்ந்து நெடுநாட்களாக இக்கைஙகாயம எதிரபாாக்கபபட்ட தெனவும இதைக்காட்டிலும் நமககுச் சிறந்த கைங்காயம வேறிலலை யெனவும கூறியருளி அடியேனை உறசாகபபடுததுமபடியிருந்தது. அசசிட்ட காகிதஙகளைச சோதிப்பதிறகாட்டிலும முனபே மாத்ருகைகளைச் சோதித்துவிட்டால பின் திருததவேணடிய பாகம் குறையுமென்று அடியேன விண்ணபபிததறகு ஓமெனறிசைந்து அஙஙனமே கடாக்ஷிதததத திருததியருளுமபடியுமிருநதது. அதன் பின் பேராசையால அடியேன அசசிட்ட காகிதங்களை மறுபடியும

அனுப்பிச் சோதிக்கச் செய்து ஸ்வாமிக்குச் சிரமம் கொடுக்கவும் பின்வாங்கவில்லை. பல விஷயங்களில் அடியேனுடைய அறிவின் சிறுமையினால் ஸ்வாமியின் கருத்தை அறியமுடியாது திகைத்துப் பன்முறை எழுதிக்கேட்டுத் தெளிந்தே, உரையை அச்சிட நேரிட்டதும் உண்டு. உதாஹரணமாய்ப் பரமதபங்கத்தில் சார்வாக மதகண்டநத்திலும் ந்யாயமதநிரூபணத்திலும் ஐந்துமுறை ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் கடிதப்போக்குவரவு நடந்தபின்பே ஒரு முடிவுக்கு வந்து அச்சிடநேர்ந்தது. எத்தனைமுறை அடியேன் எழுதிக் கேட்டாலும் ஸ்வாமிக்கு மகிழ்ச்சி பொங்குமத்தனையே யன்றிச் சிறிதும் சலிப்பு ஏற்படுவதில்லை. சிற்சில இடங்களில் மந்தமதியான அடியேன் எழுதிய சில விஷயங்கள் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தின் மிக்க உவப்புக்கு இடமாய்நின்றமைபற்றி ஸ்வாமி மிக மகிழ்ந்து தம் பெருமையையும் அடியேனது சிறுமையையும் பாராது அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஒவ்வாத முறையிலும் கூட அடியேனைப் பாராட்டி யெழுதியதுமுண்டு. அடியேனுக்கு இவ்விஷயமாக ஸ்வாமி தம் திருவக்ஷரங்களைப் பொதிந்து அருளிய ஸ்ரீமுகங்கள் எண்ணிறந்தவையாம். அவற்றை ஸேவித்து ஸேவித்து உவகையும் துன்பமும் சுமந்த உள்ளத்தனாய் நிற்கின்றேன்.

இவ்வாறு அடைக்கலபத்துவரையில் மாத்ருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் ஸ்வாமி சோதித்தருளும் பாக்யம் நேர்ந்தது. அதற்குமேல் கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்வரையில் மாத்ருகைகளை மட்டுமே ஸ்வாமி சோதிக்கமுடிந்தது. ஸ்வாமி திருநாட்டுக்குச் சென்ற இடமாகிய கரும்பட்டிக்கு எழுந்தருளும்போதுகூட இனிச் சோதிக்கவேண்டிய பாகங்களை நேராகக் கரும்பட்டி விலாஸத்திற்கே அனுப்பினால் விளம்பமின்றிக் கைங்கர்யம் முடிய ஹேதுவாகும் என்று ஸ்ரீமுகம் அருளும்படியிருந்ததென்றால் ஸ்வாமிக்கு இக்கைங்கர்யத்தில் உள்ள ச்ரத்தையை இன்னும் எவ்வாறு கூறமுடியும்? கைங்கர்யம் பூர்த்தியாகித் தம் பரிச்ரமம் ஸ்ரீகோசவடிவத்தில் உலகுக்குப் பயன்படுமுறையை ஸ்வாமி கடாக்ஷித்து மகிழும்படி செய்யப்பெறாத தௌர்ப்பாக்யம் அடியேனுடையதே.

பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய சாலைவீசமிடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாபாக்யம்பெற்றுப் பரமதேஜஸ்வியாய் விளங்கும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஐயா ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதாதாசார்யர்ஸ்வாமியின் பெருமையைக்

கூற அடியேன் எத்தகையன்? அதிபால்யம்முதல் இம்மஹானுடைய திவ்யகடாக்ஷத்திற்கு விஷயமாய்நிற்கும் பெருமை அடியேனுக்கு உளது. இப்புண்யபுருஷஸந்நிதியில் முதலில் இக்கைங்கர்யத்தைப் பற்றி விண்ணப்பஞ்செய்தபொழுதே ஸ்வாமிக்கு இதில் உள்ள அவாவை அறிந்துகொண்டேன். ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸம்பந்தம் பெறாத எக்காரியமும் ஒரு நற்காரியமாகாதென்பதே ஸ்வாமியின் துணிவு. இம்மஹானுபாவர் மாதருகைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும் மிக்க ஊக்கத்துடன் நன்கு ஆராய்ந்து சோதித்தருளியதுடன் ஆங்காங்குப் பரம்பரையாய ஸம்ப்ரதாயத்தில் வருகிற பரம ரஸமான சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் எழுதியனுப்பியருளினார். உரையில் பற்பல இடங்களில் 'பெரியோர் பணிப்பர்' என்ற குறிப்புடன் அச்சிடப்பெற்ற விஷயங்களில் பெரும்பான்மையானவை ஸ்வாமியிடமிருந்து வந்தனவாயிருக்கும். திருநக்ஷத்திரங்கள் பல கழிந்து திருமேனி தளர்ந்த இந்நிலையிலும் தம் அசக்தியைப்பொருட்படுத்தாது இக்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வாமி பேருதவிசெய்யக் காரணம் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திப்ரசாரத்தில் உள்ள தீவ்ர ஆர்வமேயன்றோ? இந்தப் புண்யசுலோகருக்கும் அடியேன் செய்யும் கைம்மாறு இவர் திருவடிகளில் அடியேன் முடிவைப்பதேயாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நெடுநாட்களாய் முக்கிய ஸ்தானத்தை வஹித்து நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்குத் தமிழில் விசேஷ வல்லமை உண்டாக்கியும், 'செந்தமிழ்' என்னும் சிறந்த பத்திரிகைக்கு ஆசிரியபதவியைத் தாங்கினின்றும், தமிழிலக்கணத்தில் இக்காலத்தில் தாம் இட்டது சட்டமாம்படியிருப்பதுபற்றி அகஸ்த்யரென்ப் பேசப்படும், வடமொழியிலும் விசேஷ அறிவு பெற்றும் திகழும் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் திருநாராயணையங்கார் ஸ்வாமி வயோதிகத்தால் உள்ள தம் அசக்தியைக் கணிசியாது அடியேனுக்கு இதன் சோதநத்தில் வந்த ஐயங்களையெல்லாம் நீக்கித் தமிழிலக்கணத்திறனும் ஸித்தாந்தத்திறனும் மாறுபடாமல் பாடத்தை நிர்ணயிப்பதில் செய்த பேருபகாரத்திற்காகவும், 'தீபத்திற் பிறந்த ப்ரதீபம்' என்னலாம்படியுள்ள இவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் அப்பனையங்கார் ஸ்வாமி அங்ஙனமே உடனிருந்து செய்த உதவிக்காகவும் இவ்விரண்டு திருநாமங்களுக்கும் அடியேனுடைய ப்ரணாமங்கள் உரியனவாகுக.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில உத்யோகத்தில் இருந்து கொண்டு செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைக்குத் துணையாசிரியராய் விளங்கும ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ராமானுஜையங்காரஸ்வாமி இதன் சோத நத்தில செய்துள்ள உபகாராதிசயத்தை எவவகையில உலகுக்கு வெளியிடுவது என்று நெடுநாட்கள் தொடங்கி இன்றளவும் சிந்தித் துக்கொண்டே நிற்கின்றேன். இக்கைங்கர்யம முடிந்து உலகுக்குப் பயனபடவேணடுமென்னுமதில் இப்பெரியாருக்கு உள்ள சிரத்தை யும ஆவலும அடியேனுக்கு இலலென்று கூறுதல் மிகையாகாது. தமிழிலக்கண-இலக்கிய நூலகளில் விசேஷஜ்ஞானமபெற்று அதை உலகுக்குப் பயன்படச் செய்தலையே பணியாகக்கொண்ட இந்த ஸ்வாமிககு நெடுநாட்களாக ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தததில உள்ள விசேஷ பரிசயம இபபொழுது இதன் சோதநத்தில மிகக பலனளித்த தென்பது உறுதி. ஒரு பிழைகூட நேராதவாறு சோதநம செய்வ தில இவருக்கு உள்ள வலலமை நிகரற்றதேயாம. இநத ஸ்வாமி யின உதவியை அடியேன் நாடிசசெலலும ஒவவொரு பொழுதிலும இவர் ஊணுறக்கங்களை அறவே விலக்கி உழைதது உதவிசெய தருளினார். மிகக் கூறுவானேன? இநத மஹானுடைய பூர்ணோ பகாரம இநதப் பதிபபிறகுக கிடைத்தது பாகயவிசேஷமேயாம. இந்த ஸ்வாமிக்கும அடியேனுடைய ப்ரணாமஙகளை ஸமர்பபிக கின்றேன்.

திருககுடநதை ஸ்ரீ. உ. வே. விதவான் சின்னமு ஸ்ரீநி வாஸபாட்டாசாரியாஸ்வாமி வேதாந்தசாஸ்த்ரததிலும ஸமபர தாயக்ரந்தங்களிலும் தமக்குள்ள விசேஷஜ்ஞானததை வெளிக் காட்ட மனங்கொள்ளாது மறைததுக்கொண்டு 'நீறுபூத்த நெருப புப்'போல நிற்பவர். இந்த ஸ்வாமி இதன சோதநத்தில அரும பாடுபட்டு ஆங்காங்கு அடியேனுக்கு வழிகாட்டியாயநின்று மற் றைக் கிரந்தஙகளின் அபிப்ராய ஒற்றுமை-வேற்றுமைகளை ஒவ்வோ ரிடத்திலும எடுத்து விளககி அளவற்ற உதவிசெய்ததற்கு அடியே னுடைய ப்ரணாமங்களைத் தவிர வேறு கைம்மாறுகாண்கிலேன்.

சோழவநதான் போர்டு ஹைஸ்கூலில இப்பொழுது ஹெட் மாஸ்டராயிருக்கும் ஸ்ரீமான் வலையபேட்டை வீரவில்லி V. N. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், வித்வான் B.A., B.O.L., L.T., மிகுநத சிரத்தையுடன் ஸம்பரதாயக்ரநதங்களில் சிறந்த ஜ்ஞானத்தை ஸமபா

தித்தவர்; யூனிவர்ஸிட்டியிலும வித்வான்பரீக்ஷையில் சிறப்புடன் தேறியவர். இவர் தம்முடைய அதயாத்மஜ்ஞாநததையும் தமிழறிவையும இதன் சோதநகைங்கர்யத்தில் ஒருஙகே உபயோகிக்கும பாக்யம் பெற்றார். இவருக்கு மேன்மேலும் ஸ்ரீதேசிகபக்தியும் ஸ்ரீதேசிகதிவயஸூக்திகளில ஜ்ஞாநமும வளருமாறும் இவர் தீர்க்காயுஸ்ஸைப பெறுமாறும பாகவதோததமர்கள அநுக்ரஹிபபார்களாக.

தூப்புலில் ஸ்ரீதேசிககைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டுநிற்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. வேலாமூர் வெங்கடரங்காசாரியாஸ்வாமி மூலக்ரநதப்பதிப்பில் உதவிசெய்ததுபோல தம தேஹசிரமத்தைச் சிறிதும பாராது ஸ்ரீ ஐயாததுஸ்வாமி ஸந்நிதியில உடனிருநது சோதிதது அநத மாத்ருகைகளும அச்சிட்ட காகிதஙகளும விரைவில அடியேனுக்குக் கிடைக்குமபடி செய்ததன் காரணம இநத ஸ்வாமிககு உளள ஸ்ரீ தேசிகபக்தியும இக்கைஙகர்யத்தில உள்ள சிரததையின் மிகுதியுமேயாம. இதற்கு இநத ஸ்வாமியை வணங்குகின்றேன்.

ஸ்வாதந்த்ர்யமின்மை

இப்பதிப்பிலே கைக்கொண்ட பாடவிஷயமாகவும உரைவிஷயமாகவும இதுவரை சோதிதது ஒரு முடிவுக்குவருமாறு செய்த மஹாவிதவானகளுடைய ஸ்ரீமுகங்கள், அவாகள் சோதித்த மாதருகைகள், அச்சுக்காகிதஙகள் ஆகிய அனைததையும பொன்னே போல சேமிததுக காத்துவருகின்றேன. பாடங்களிலும் அர்த்தங்களிலும் அப்பெரியோாகளின் திருவுளளமும் நியமநமுமின்றிச் சிறிதளவும் அடியேன் ஸ்வாதந்தாயததைக கொளளவிலலையென்றும், கருவிஸ்தாநத்திலேயே அமைநதுளளேனெனறும் அனைவருக்கும் விண்ணபபிததுக்கொள்கினறேன. அடியேனுடைய அஜ்ஞாநத்தாலும் அநவதாநததாலும ஏதேனும் பிழை நேரிட்டிருப்பின், பெரியோர்கள அதைக் கிருபையுடன நியமித்தால் மறுபதிபபிலாவது திருத்திக் கொள்ளக்கூடும.

தரவ்யோபகாரம்

யுததகாலததிறகுமுன இககைங்கர்யம் நடநதால ஆககக்கூடிய செலவிறகாட்டிலும இபபொழுது செலவு 5 மடஙகு அதிகமாயிற்று. எபபடியிருபபினும வி. வி. ஸ்வாமியின் ஹஸ்தவிசேஷத்

தால் தொடங்கப்பெறும் கைங்கர்யத்திற்குப் பணப்பஞ்சம் ஏது? பல ஆஸ்திகர்கள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு பொருளுதவி செய்தருளினர். அவர்கள் அனைவரும் இக்கைங்கர்யத்தில் எல்லையற்ற ஆர்வத்தோடு அவ்வாறு உதவிசெய்திராவிட்டால் இப்பெரிய கைங்கர்யம் எங்ஙனே தலைக்கட்டப்பெறும்? இத்தகைய கொடையாளர்களுக்கு அனைவருடைய நன்றியும் உரித்தாகுக.

விசேஷ நிகழ்ச்சிகள்

இங்கு இரண்டொரு விசேஷ ஸம்பவங்களைக் குறிப்பிடுதல் அடியேனது கடமையாகும். கல்கத்தாவில் ஒரு பெரிய கம்பெனியில் உயர்பதவியில் இருக்கும் ஸ்ரீமான் R. S. ஐயங்கார் B. A. என்னும் இளைஞருடைய ஸ்ரீதேசிகபக்தியின் முதிர்ச்சியை அளவிடுவது 'கடலைக் கையினால் முகக்க முயல்வது' போலாம். இவர் சென்ற ஆண்டில் இக்கைங்கர்யத்தைப் பற்றி மிக்க சிரத்தையுடன் அடியேனுக்கு எழுதி விசாரித்தார்; கைங்கர்யம் பூர்த்திபெற எவ்வளவு தொகை வேண்டுமென்றும் வினவினார். அடியேன் கைங்கர்யத்தின் அப்போதைய நிலைமையை இவருக்கு விளக்கியெழுதிக் கைங்கர்ய பூர்த்திக்கு உத்தேசமாக ஒரு பெருந்தொகையைக் குறிப்பிட்டு எழுதினேன். உடனே இவர் அப்பெருந்தொகையைத் தாமே ஏகதேசமாக அனுப்பியதன்றி இக்கைங்கர்யம் முடிந்து இந்த ஸூக்திகளை அநுபவிப்பதே தமக்குப் பரம புருஷார்த்தமென்றும், விரைவில் கைங்கர்யம் முடிவுபெறவேண்டுமென்றும் மிக்க ஆவலோடு அடியேனுக்கு அடிக்கடி எழுதிக்கொண்டே வருகிறார். சில மாதங்களுக்கு முன்பு இவர் ஒரு வலிய நோயினால் மிக வருந்தி வைத்யசாலையிலேயே இருந்து சிகிச்சை பெற்றுவரும் காலத்திலும் இவர் இக்கைங்கர்யத்தின் நினைவாகவேயிருந்துவந்த அற்புதத்தை என்னென்று கூறுவது? பூர்ண சௌக்யமடைந்து தமதில்லத்திற்கு வந்தவுடன் அடியேனுக்கு இவர் எழுதிய கடிதத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திவ்ய கடாக்ஷத்தாலும் ஸ்ரீதேசிகபக்தர்களுடைய அநுக்ரஹத்தாலுமே தாம் பயங்கரமான நிலைமையைக் கடந்து அபாயத்தினின்று மீண்டதாயும், ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்திகளை, முக்கியமாய் இந்தப் பிரபந்தத்தை அநுபவிப்பதற்காகவே சரண்யன் தம்மை இவ்வுலகில் நிறுத்தியதாக நம்புவதாகவும் தெரிவித்தார். இந்த ஸம்பவத்தை அறிந்த வி. வி. ஸ்வாமி பெருவியப

பெய்தி இவ்விளைஞரை மனபபூர்வமாய் வாழ்ததியருளினார். ஸ்ரீதேசிகபக்தியை நாடுமுழுதும விதைததிட்ட அம்மஹாருபுஷருக்கன்றோ அவ்வருமை தெரியும்? இவ்விளைஞருக்குத் தீர்க்காயுள்ளையும உயர்நத ஙநததியையும் மஹைஸ்வர்யததையும எமபெருமான் அருளுமாறு பாகவதர்கள் வாழ்த்துக.

கலகததா ஸ்ரீ உ. வே. வேலாமூர் D. வேதாந்தாசாரியர் ஸ்வாமி அங்குள்ள லௌகிகர்களான பல ஆஸ்திகர்களுக்கு நலவழிகாட்டி முககியமாய் ஸமபரதாயக்ரந்தஙகளையும ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளையுமபிரசாரம செய்வதையே நெடுநாடகளாகப பெருங்கடமையாக் கொணடவர். இந்நாளில இதைககாட்டிலும அவசியமானதும சிறநததுமான கைங்கர்யம வேறு என்னை? இநத ஸ்வாமி தமக்கு ஆபதர்களான பல ஆஸ்திகர்களுககு இக்கைங்கர்யததின் அவசியத்தை விளககி த்ரவ்யோபகாரம செய்யுமாறு செய்த மஹோபகாரம் எந்நாளும் மறக்கற்பாலதன்று.

ஸ்ரீதேசிகன் திருவுருவ அவதாரம்

கீழககூறிய கலகததா நணபர்கள இருவரும உலகுக்குச் செய்த மறறோ உபகாரம எநநாளும் நினைத்திடுதற்குரியதாம. இப பதிப்பை அலஙகரித்துக்கொணடு முதலில எழுநதருளியிருககும ஸ்ரீதேசிகனுடைய மூவர்ணததிருவுருவத்தின் மாத்ருகையைக கல்கததாவில் வரைவது மிகச சிறக்குமெனக கேளவியுறறு அடியேன் இதைப்பற்றி இவ்விருவருக்கும எழுதினேன். இதை இவாகள பரம ஸநதோஷத்துடன ஏறறுக்கொணடு வலல சிறபியைக கணடு நெடுநாள் பாடுபட்டு இவவுருவத்தை வரையச்செய்து அடியேனுக்கு அனுப்பினார்கள். இவர்களின பக்திக்கு வசப்படடு ஸ்ரீதேசிகன் தம உண்மைவடிவததோடு இதில எழுந்தருளிவிட்டதாகவே கூறலாம். இததிருமேனியை ஸேவித்த பல ரஸிகநணபர்கள "ஆம் இதுவே ஸ்வாமியின் விபவததிருமேனி" என்று பனமுறை கூறி ஆநந்தக்கூததாடினார். விமர்சகர்களுள் தலைசிறந்துநிறகும வி. வி. ஸ்வாமியும் இச்சித்திரததைக் கண்டு முடிசூடுக்கிறொன்றால் வேறு கூறவேண்டியது என்னை? இமமஹோபகாரததைச செய்த இவ்விருவருக்கும இவர்களின க்ஷேமத்ததை திருவிண்ணகரபபன திருவடிகளில பிரார்த்திப்பதன்றி அடியேன்செய்யும வேறு கைமமாறு யாது? இச்சிததிரததில் வி. வி. ஸ்வாமி பின்னும தமக்குத தோன்

றிய சில பரிஷ்காரங்களைச் செய்தருளியது 'பொற்றாமரைக்கு மணமூட்டியது' போலாயிற்று.

முன்னுரை தந்த மூர்த்தி

இப்பதிப்பிற்கு முன்னுரை எழுதித்தரும்படி எந்தப் பெரியோரைப் பிரார்த்திப்பது என்று சிந்திக்கும் சிரமம் அடியேனுக்கு ஏற்படவில்லை. அடியேனுடைய குழந்தைப்பருவம் முதல் அடியேனிடம் அளவற்ற அன்புபூண்டு பலவகையிலும் அடியேனுடைய யோகக்ஷேமத்திலேயே கண்ணுங்கருத்துமாயிருப்பவரும், தற்காலம் சென்னையில் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜாக இருப்பவருமான (ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி) ஆனரபில் ஸ்ரீ உ. வே. K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியைத் தவிர வேறு யாரிடம் அடியேன் அத்தகைய உரிமை பாராட்டிக் கேட்கவல்லேன்? இந்த ஸ்வாமி பால்யமுதல் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திவ்யஸூக்திரஸத்தைச் சுவைத்துச்சுவைத்துப் பழகித் தினந்தோறும் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து தமக்குச் சரண்யன் இயற்கையாக அருளிய ஸங்கீதஜ்ஞானத்தை ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளில் படிவித்து இன்னிசையுடன் பாடிப் பகவதநுபவம் செய்து மகிழ்ந்து நிற்பதை அடியேனைப்போல நெருங்கிப்பழகுபவரே அறிவர். அடியேன் இந்த ஸ்வாமியின் ஸமாகமத்தைப் பெறும்போதெல்லாம் பரமகிருபையுடன் ஸ்ரீதேசிகஸூக்தி ஒன்றைக் கூறி "ஸ்ரீதேசிகனுக்கு முன்பாவது பின்பாவது அவரைப்போன்ற வேறோர் ஆசாரியன் இருந்ததுண்டா? பார். சரண்யன் செய்த உபகாரங்களில் ஸ்ரீதேசிகனை நமக்கு ஆசார்யனாக அளித்த இம்மஹோபகாரம் ஒன்றுக்கே நாம் அவனிடம் நன்றிபாராட்டவேண்டும்" என்பது போன்ற பல விஷயங்களை மனமுருகியுருகி மகிழ்ந்து பேசுவார். இதன் மூலப்பதிப்பின் முன்னுரையில் வி. வி. ஸ்வாமி 'ஸ்ரீதேசிகனிற் சிறந்த ஆசார்யனும், ப்ரபத்தியிற் சிறந்த உபாயமும் இல்லை' என்று கோஷித்தார். அதனால் நாடெங்கும் புத்துயிர்பெற்றுத்திகழும் ஸ்ரீதேசிகபக்தியைத் தழைத்தோங்கும்படி செய்யவல்ல ஒரு முன்னுரையை இந்த ஸ்வாமி இவ்வுரைப்பதிப்பிற்கு எழுதியருள்வது மிகப் பொருத்தமேயாம். இத்தகைய தேசிகபக்தரான K. S. K. ஸ்வாமி தம் பல காரியங்களின் நடுவில் மறுக்கமுடியாத அடியேனுடைய பிரார்த்தனையை ஏற்று முன்னுரை எழுதத்தொடங்கி, இந்நூலைத் துருவித்துருவிப்பார்த்து ஸாரார்த்தங்கள் அனைத்தையும்

திரட்டி அதில் விளக்கி ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜஸித்தாந்தத்தின் தத்து வங்களையும அதற்கு ஸ்ரீதேசிகன்செய்தருளிய பேருதவியையும விரித்துரைத்து "ஸ்ரீதேசிகனே ஆசாரயருள் சிறநதவா" என்று முடிவுரைகூறி மிக அழகாய் முடித்திருப்பதைக் காணபோர் இந்த ஸ்வாமி வைதிகாம்சங்களுக்கும ஐட்ஜபதவியில் நின்று இநதத் தீர்ப்பைக் கூறியதாகவே கொள்வர். இத்தகைய விலையற்ற முகவுரையை அளித்த எஙகள் ஊர் K. S. K. ஸ்வாமிக்குச் செய்யும் பிரதியுபகாரம அடியேனுடைய பரணுமங்களேயாம்.

மற்ற உபகாரகர்கள்.

சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீமான் D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி B.A., B.L., அடியேனுடைய ஆருயிர்த்தோழர். எங்கள் நட்பினைக் கண்டவர் இவரை அடியேனுக்கு ஒரு ஸஹோதராகவே கருதுவர். இவர் பேரருளாளனிடமே பெருங்காதல்கொண்டவர். இவர் தம் உயிரையும் உடலையும் அறவே மறந்து ஏகாந்தத்தில் பேரருளாளனை அநுபவிப்பதை நினைக்குங்கால், திருக்கச்சிநம்பிக்குப் பிறகு நெடுநாட்களாக விடாயத்துக்கிடந்த அவன் அர்ச்சாஸமாதியைக் கடந்து இவரோடு நேரிற் பேசுவானோவென்றும் அடியேன் ஐயுறுவதுண்டு. ஸதாசார்யகடாக்ஷத்தால் தாம் பெற்ற ஆசார்ய ஸூக்திகளை அநுபவித்து அநுபவித்து அந்த அந்தக் குணங்களை உடனுக்குடன் பேரருளாளனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹததிலும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும கண்டு ஸமன்வயப்படுத்திக் கொள்கின்றாரென்று கருதுமபடி இருக்கும இவரது அநுபவம். 'பேரருளாளன் ஸந்நிதியில் புறப்பாட்டுக்காகத் திருசின்னவொலி கேட்டால சென்னையிலிருக்கும் நம் ராமஸ்வாமியைக் கச்சியிலே காணலாம' என்று வி. வி. ஸ்வாமி ரஸமாகவோ உணமையாகவோ கூறுவதுணடு. இத்தகைய பேரருளாளப்பித்தர் சரிததிரபூர்வமான ஆதாரத்துடன் வெகு அழகாக வரைந்தளிதத ஸ்ரீதேசிகவைபவம் இபபதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுளது. பிள்ளையநதாதியில் ஒவ்வொரு பாசுரததின் உரையின் முடிவில் அசசிட்டிருக்கும் குறிப்புக்கள் அனைத்தும இவருடையனவே. இவர்செய்த உதவிக்கு அடியேன் உபசாரமொழி கூறுவது அடியேனுக்கே கூறிக்கொள்வதுபோன்ற தாதலின் அப்பணியை வாசகர்களுக்கே விடுக்கின்றேன்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் கார்யதர்சியும் வடமொழிச் சபையின் தலைவருமான அட்வகேட். ஸ்ரீமான் N. R. கிருஷ்ண ஸ்வாமி ஐயங்கார் B. A., B. L., ஸ்வாமிக்கு அடியேன்மீது பல்லாண்டுகளாக உள்ள அன்பின் மிகுதியே இந்த ஸ்வாமியோடு அடியேனை அடிக்கடி கூட்டிவைத்துவருகின்றது. பல ஸமயங்களில் இவர் கம்பராமாயணத்தில் காணும் அருமபொருள்களைக் கூறி அடியேனை மகிழ்விப்பது அடியேனுடைய பாக்யவிசேஷமேயாம். ஸ்ரீராமபிரானிடம் திவ்யாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் கைகுவித்து முன் நின்று அவனுக்கு ஏவற்றொழில் செய்யக் காத்திருப்பதுபோல் கம்பர்பாசுரங்கள் அனைத்தும் எப்போதும் இவர்முன் நின்று தொண்டுபுரிவது வித்வான்களுக்கும் ஒரு விந்தையேயாம். இவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற இடங்கள் அனைத்திலும் கம்பராமாயணத்தின் மணம் வீசுமென்று கூறுதல் மிகையாகாது. வடமொழியறிவுடன் கலந்த கம்பராமாயணஜ்ஞானம் எத்தகைய சிறந்த பயனையளிக்குமென்பதை இம் மஹானிடம் நேரிற் காண்க. இவரோடு அடிக்கடி அடியேன் செய்யப்பெற்ற விஷயசர்ச்சைகள் அடியேனுடைய அறிவைப் பண்படுத்துவதோடு நிற்காமல் இந்தப் பதிப்புக்கும் மிக உதவுவனவாயிருந்தனவென்று பெருமையுடன் பேசுகின்றேன். 'மாரிமாட் டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு?' என்ற அநுஸந்தாநமே இந்த ஸ்வாமிக்கு அடியேன் செய்யும் உதவியாம்.

மதுரையில் இராமநாதபுரம் ஜில்லா கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸர் ஸ்ரீமான் S. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி B. A. அடியேனுக்குப் பரமாப்தர். 'பாலும் நீரும்போல' என்ற உவமானத்தின் பெருமை இந்த ஸ்வாமியின் நட்பினைப் பெற்ற அடியேன்போன்றவர்க்கே நன்கு விளங்குமென்னலாம். இவர் குளிர்ந்த நெஞ்சம், இனியபேச்சு, பாகவதப்ரதிபத்தி, ஆசார்யபக்தி, ஸம்ப்ரதாயவிஷயத்தில் மிக்க சிரத்தை ஆகிய எல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற பாக்யவான். இவருடைய சிரத்தையும் உதவியும் இக் கைங்கர்யத்திற்குச் சிறந்த ஸாதகமாயிருந்தன. இவருக்கு எத்தகைய கைம்மாறு உரித்து என்பதை ஆலோசித்துக்கொண்டே நிற்கின்றேன்.

ஆர்ட் பேபர் முதலிய ஸாதநங்கள் கிடைக்க அரிய இக் காலத்தில் மிக்க சிரத்தையோடு ஸ்ரீ தேசிகனுடைய மூவர்ணப் படத்தை 60 பவுண்டு உயர்ந்த ஆர்ட் பேபரில் வெகு அழகாக

அச்சிட்டுக்கொடுத்த காரல் பப்ளிஷிங் ஹௌஸ் மானேஜரான இளைஞர் ஸ்ரீமான் K. N. தேசிகன் அவர்களுக்கு ஸர்வ மங்களங்களையும் ஸர்வேச்வரன அளிப்பானாக.

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ மஹாபாரத பிரஸ்ஸின் தலைவரும், ஸ்ரீ மஹாபாரதமெனும் திவ்யாம்ருதத்தைத் தமிழில் இவ்வுலகுக்குப் பொழிந்த-பாஷாபாரததுரந்தர-மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீ. உ. வே வித்வான். ம. வீ. ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமியின் செல்வக குமாரருமான ஸ்ரீமான். M. R. ராஜகோபாலாசார்யர் தமது பிரஸ்ஸில் இக கைங்கர்யத்தை மிகக சிரத்தையுடன் பூர்த்திசெய்து கொடுத்ததற்கு இவருககுத தீர்க்காயுளையும், மேன்மேலும் ஸத்காரியங்களில அதிக சிரத்தையையும், செல்வபபெருககையும ஸர்வேச்வரன அருள்வாராக. அமிருதரஞசனி முதல மெய்விரதமான்மியம் வரை அன்போடு அச்சிட்டுக் கொடுதத ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்ஸின் தலைவர்களிடத்தும அடியேன் மிக்க நன்றியுடையேன்.

தஞ்சாவூர் கேடல்ஸ் ரோடு அட்வகேட் ஸ்ரீமான் வழுத்தூர R. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி B. A; B. L; அடியேனுக்கு ஆருயிர்நண்பர். இவர் ஸதாசார்யகடாக்ஷம் பெற்று அதனால் ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞானத்தை நன்கு அடைந்தவர்; ஸ்ரீ தேசிகதிவ்ய ஸூக்திகள் நாடெங்கும பரவவேண்டுமென்ற ஆர்வம நிரம்பியவர். இவருடைய மிகக் குளிர்ந்த எண்ணத்தையும் அழகிலுமினிய குணங்களையும் கண்டவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவததன்மைக்கு இவரை ஓர் உரையாணியாகக கருதுவர். இவர் அலலும பகலும இக்கைங்கர்யததைப் பற்றிய சிந்தையேகொணடு, ஒவ்வொரு விஷயததிலும அடியேனுக்கு ஆலோசனைகூறி உத்ஸாஹமூட்டியும், அடியேனுடைய கவலைகளிலும் பரிசிரமஙகளிலும பெருமபாகத்தைத் தாம பஙகிட்டுக்கொண்டும் தாமே முன்னின்று இப்பதிப்பை உலகுக்கு வெளியிட்டதற்கு ஸ்ரீ தேசிகபக்தர்கள் அனைவரும் இவருக்கு நன்றிசெலுத்துங கடப்பாடுடையர். அடியேனுககு உயிரினுமினிய ஸஹோதரரென்றே கூறுமாறு நிற்கும் இவருக்கு அடியேன உபசாரமொழி கூறுவது எங்கள்நட்புக்கு இழுககாமாதலின் வாளாநிற்பதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபததிற்கு ஏற்றதாம்.

மேலும் இங்ஙனம் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுருவப்படத்தை அச்சிடுவதற்கான செலவு முழுவதையும் மிக்க உற்சாகத்துடன் தாமே ஏகதேசத்தில் ஏற்றுக்கொண்டதன் காரணம அப்படத்தின் மனத்தைக் கவருந்தன்மையும, ஸ்வாமிதிருமேனியை உலகுக்குக் காட்டும கைங்கர்யத்தில் உள்ள மிக்க ஆர்வமுமேயாம்.

முடிவுரை.

இக்கைங்கர்யத்தால் உலகிற்கு உபகாரம ஏற்படுவதாகப் பெரியோர்கள் கருதி, அவ்வுபகாரத்தில் அடியேனுக்குச் சிறிதளவாவது ஸமபந்தம இருப்பதாகத் திருவுள்ளத்தில கொள்வரேல, அதற்கு அவர்களிடமிருந்து அடியேன் பெறவிரும்பும கைமமாறு ஒன்றே உளது. அது ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளில் ஜ்ஞானம் வளரும்படியும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் உபாயமாகவும் பலனாகவும் ஸ்ரீ தேசிகன்திருவடிகளைத் தவிர வேறொன்றையும் கொள்ளாத தன்மையும் ஸ்ரீதேசிகனைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை நாடாத மன வுறுதியும் அடியேனிடம் எந்நாளும் நிலைபெறுநிற்கும்படியும் அடியேனை அவாகள் அநுகாஹிப்பதேயாம்.

இங்ஙனம

ஸ்ரீ தேசிகனன்றித் தேவுமற்றறியாத

தொண்டர்தொண்டன்

(ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி)

வா. ந. ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன்.

போர்டு ஹைஸ்கூல்
வத்தலக்குண்டு.
8—7—'44

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸமஹாதேசிகாய நம:

ப்ரகாசகரின் குறிப்பு

[வழுத்தூர் R ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் B.A., B.L.,
அடவகேட, தஞ்சாவூா.]

ஸ்ரீதேசிகதர்சநத்திலே பிறந்து அதுமுதல் ஸ்ரீதேசிகதாசநரத்ந தீபத்தின ஒளிவடிவுகொணட கருணைவெள்ளத்தில எந்நாளும அமிழ்ந்துநிற்கும் பாக்யம்பெற்ற அடியேனுக்கு இப்பொழுது இப் பிரபநதத்தை வெளியிடும் மஹாகைங்கர்யததை எமபெருமான் ஸங் கல்பிததுள்ளான். இதை நினைக்குங்கால் இதற்காகவே நெடுநாளாக அடியேன் ஸ்வரூபமசிக்ஷிக்கப்பெற்றும் நம் தர்சநப்ரசாரததில் எந நாளும குன்றாத ஓர் உதஸாஹம் ஊட்டப்பெற்றும்வநதிருக்கின்றே னென்றே தோன்றுகிறது.

இக்கைங்கர்யத்தை நிர்வஹிததுப் பூர்த்திசெய்ய எள்ளளவும அர்ஹதையில்லாத அடியேன் இநத நியமநத்தை மறுக்காது முடியி னால் ஏற்று இநத ஸாஹஸகார்யத்தில் இறங்கியதற்குக் காரணம், இது மஹநீயர்களுக்குச செய்யும் ஓர் அரிய ஸேவையென்ற உறுதி யும், ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹம முன்னின்று துணைசெய்யு மென்ற மஹாவிசுவாஸமுமேயாம்.

இநதப் பிரபநதம், நமது தர்சநத்தின் அஸாதாரணமான தர் மங்களையும் தத்துவங்களையும் ஸகலஜநங்களுக்கும் தெளிவாகக் காட்டி அவர்களுக்கு க்ஷேமத்தை உண்டாக்கவேண்டுமென்ற எல்லையில்லாத ஆசையுடன் நம் ஆசார்யஸ்ரேஷ்டரால் இயற்றப் பெற்றிருபபதால் இது தாரணியில் வாழ்வார்ககு வானேறப் போமளவும மஹோபகாரகமாயிருக்குமென்பது ஸத்யம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு புருஷார்த்தஙகளையும் பெறு விக்கவல்ல இநதத் திவ்யக்ரநததின் பரகாசநமஹாகைஙகர்யத்தை

அடியேனுக்கு விதித்த நண்பர்களுக்கு அடியேனுடைய பூர்ணநன்றியை எவ்வாறு வெளியிடுவது என்பது அடியேனுக்குப் புலப்படாததொன்றாகும்.

அடியேனுடைய அருமைநண்பர் (ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி) ஸ்ரீ. உ. வே-வித்வான் வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யாஸ்வாமியின் மலைபோன்ற ப்ரயத்நமே வடிவுகொண்டதென்னும்படியுள்ள இந்தக் க்ரந்தத்தை எல்லோரும் அநுபவித்து உஜ்ஜீவிக்கச் சிறந்த ஸாதநமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஸர்வேச்வரனைப் ப்ரார்த்தித்து ஆசார்யர்களின் அநுக்ரஹத்தை முன்னிட்டு இந்த ஸ்ரீகோசத்தை மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு உலகுக்கு வெளியிடுகின்றேன்.

கேடல்ஸ்ரோடு, தஞ்சாவூர், 28-12-,44.	வழுத்துார், ரா. ரங்கஸ்வாமி தாஸன், அட்வகேட்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

மூலபபதிப்பிற்கும் இவ்வுரைப்பதிபபிறகும் இதுவரை

பொருளுதவிசெயத மஹான்கள்.

	ரூ.	அ.	பை
ஸ்ரீமான V. V. ஸ்ரீநிவாஸையஙகாா	321	7	0
,, R. S. ஐயஙகாா, கலகதகா	400	0	0
ஸ்ரீமத—பரகாலமடததிவயாஸ்தானம, மைசூா	225	0	0
ஸ்ரீமான D. வேதாநதாசாரியா, கலகதகா மூலம	200	0	0
,, ஜஸடிஸ் K. S. கிருஷ்ணஸவாமி ஐயஙகாா	150	0	0
,, R. ரஙகஸவாமி ஐயஙகாா, அடவகேட, தஞசாவூா	101	0	0
,, M. R. ரஙகஸவாமி ஐயஙகார் Retd ஹைஸகூல ஹெடமாஸடா, மனனாகுடி	50	0	0
,, வேதாநதராமாநுஜதாஸா, ரஙகராமாநுஜ தாஸா, திருநநதனவனம, ஒபபிலி யபபனஸநநிதி	50	0	0
ஸ்ரீமத—ஆணடவனஸநநிதி, ஸ்ரீரஙகம	25	0	0
ஸ்ரீதேசிகபகதஸபை, மதுரை	25	0	0
ஸ்ரீமான ஜஸ்டிஸ ஸா S வரதாசாரியா. புதுடிலலி	25	0	0
,, ப ஸ்ரீவெஙகடாசாரியா, தேவனாவிளாகம	25	0	0
,, K. S. பாடடாசாரியா, திருககுடநதை	25	4	0
,, T. E. சடகோபாசாரியா, அடவகேட, கடலூா	25	0	0
,, D. ராமஸவாமிஐயஙகார், அடவகேட, சென்னை	25	0	0
,, புரிசை ராமாநுஜாசாரியா, திருவததிபுரம	25	0	0
,, M. ஸுநதாசநம் ஐயஙகாா, மயிலாபபூா	25	0	0
,, D. நாராயணையஙகாா, ஒபபிலியபபனஸநநிதி	25	0	0
,, N. ஸ்ரீநிவாஸையஙகார், திருககுடநதை	21	0	0
,, A. V. கோபாலாசாரியர், அடவகேட, திருசசி	20	0	0
,, M. R. ராஜகோபாலையஙகாா, Retd டிபடி கலெகடா, மயிலாபபூர்	20	0	0
,, P. S. திருமலை ஐயஙகாா, விருதுநகா	20	0	0
,, ராமஸவாமி ஐயஙகார், பொனமலை	15	0	0

	ரூ	அ	பை
ஸ்ரீமத அஹோபிலமட திவயாஸதாநம, ஸ்ரீரஙகம	10	0	0
ஸ்ரீமான திவானபகதூர C. V. வெஙகடரமணஐயஙகார கோயமபுததூர	10	0	0
,, R அணணாததுரை ஐயஙகார, Retd இஞசினீர, மதுரை	10	0	0
,, T கிருஷணஸவாமி ஐயஙகார, அடவகேட, மதுரை	10	0	0
,, M S. வரதராஜலுநாயுடுகாரு, மதுரை	10	0	0
,, C ஸ்ரீநிவாஸராவஸாஹிப, அடவகேட, மதுரை	10	0	0
,, P T சேஷன, எலகடரிகல இஞசினீர, மேடடூர டாம	10	0	0
,, V ஸாரநாதன, பிரினஸிபால, திருசசி	10	0	0
,, S திருவேஙகடாசாரியார, அகில இநதிய ரேடியோ, திருசசி	10	0	0
,, T ஸ்ரீநிவாஸராகவையஙகார, சோழவநதான	10	0	0
,, C R ராஜகோபாலாசாரியார, அடவகேட, சென்னை	10	0	0
,, M சேஷாதரி ஐயஙகார, சென்னை	10	0	0
,, S ராகவையஙகார, ஸாவேஆபீஸர, ஸ்ரீரஙகம	10	0	0
,, K. C கோபாலன, டிஸடரிகடஜடஜ	5	0	0
,, ராவபகதூர R கிருஷணமாசாரியார, திவான, பஙகனபளளி	5	0	0
,, K. நரஸிமம ஐயஙகார, அடவகேட, திருககுடநதை	5	0	0
,, V ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார Retd போஸட மாஸடர, ஸ்ரீரஙகம	5	0	0
,, S ராமஸவாமி ஐயஙகார, வககீல, மதுரை	5	0	0
ஒரு பகதர	1	8	0
	2000	3	0

வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன,
எடிடர்.

R ரஙகஸ்வாமி ஐயஙகார,
பபளிஷர

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகவைபவம்

[ஸ்ரீமான்—D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A., B.L.,
அட்வகேட், சென்னை.]

“ யதீயசரிதம் ஸதாம் ஸ்வசரிதவ்யவஸ்தாபகம்
யதீயவசனம் பரம் ஸகலஸம்சயோந்மூலனம் ।
யதீயகருணா மதிஸ்கலனசாந்திஸந்தாயினீ
ஸ ந: பரமதேசிக: ஸகலதத்த்வநிர்தாரக: ॥ ”

முன்னுரை

ஓர் ஆசிரியருடைய நூல் பதிப்பிக்கப்பெறும்போது அதற்கு அவ்வாசிரியரின் வாழ்க்கைச்சரித்திரம் முகவுரையாக வரையப் பெறுவது பழமையான அநுஷ்டானம். அதற்கு முக்கியகாரணம் யாதெனின், நூலை எழுதியவர் யார்? அவர் எத்தகைய கோட்பாடுடையார்? அவர் வேறு சில நூல்களை எழுதியிருப்பின் அவை யாவை? அவருடைய ஜீவியசரித்திரம் எப்பான்மையது? என்பவை முதலிய பல அம்சங்களையும் ஒருவர் நன்கு அறிந்து அந்நூலைப் படித்தால் அதன் உண்மைப்பொருள் விளங்குவதற்கும் ரஸாநுபவத்திற்கும் மிகவும் அநுகூலமாயிருக்கும் என்பதேயாம். அஃது அப்படியாயின் பரமாசார்யரான ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகனுடைய ஸ்வாநுபவ பரீவாஹமான அருளிச்செயல்களில் ஒவ்வொரு பாதமும் பதமும் கூட வேதாந்தங்களின் தீர்ந்த அர்த்தவிசேஷங்களை விளக்குவனவாதலின் அவ்வவதாரமூர்த்தியுடைய விபவசரித்திரம் தெளியத் தெரிந்தாலல்லது அர்த்தாநுபவமும் ரஸாநுபவமும் பரிபூர்ணமாகப் பெறவியலாது. ஆதலாலன்றோ இப்பதிப்பாசிரியர், இவ்வருமையான பதிப்பில் தொகுக்கவேண்டி அம்மஹாசார்யருடைய விபவ சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாக எழுதும் பரமகைங்கர்யத்தில் அடியேனை ஆஜ்ஞாபித்தது

ஸ்ரீதேசிகாவதாரக்காரணம்

'எப்பொழுது எப்பொழுது தர்மம் குறைவடைகின்றதோ, அப்பொழுதெல்லாம் நான் உலகத்தில் தோன்றுகின்றேன்' என்பது கீதாசார்யனான கண்ணனுடைய வார்த்தை. உலகை உய்விக்கக் கருதி முதலில் எம்பெருமான் மத்ஸ்யகூர்மாதி தசாவதாரங்களைச் செய்தருளினன், பின்பு பொய்கையாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்களாக ஓர் அபிநவ தசாவதாரம் செய்தருளினன், அதன்பிறகு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் என்கிற வடிவில் அவதரித்துப் பலவாறாய்ச் சிதறிப்போயிருந்த வைதிகமதத்தை நேர்ப்படுத்தி உலகில் ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டினன், உண்மையான தத்துவஹிதபுருஷார்த்தங்களை ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய ஒன்பது க்ரந்தங்களால் மிகத் தெளிவாக அருளிச்செய்து அவ்விஷயங்களில் ஸம்சயங்கள் புகாவண்ணம் பெரியஉபகாரம் செய்தருளினன். ஆனால் இவற்றால் பிறமதங்கள் ஒருவாறு கண்டிக்கப்பட்டுப்போயினவாயினும், ஏதோ சிலருக்குத் தவிர மற்றவர்க்கு இவை பயன்படாமற்போயின. ஏனெனில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரமதத்தை அவலம்பித்த சிலரே அவருடைய அருளிச்செயல்களை அநாதரித்தும் அவமதித்தும் வந்ததோடு அவர் அநுஷ்டித்துக் காட்டிய ப்ரபத்திமார்க்கத்தைத் தூஷித்துமவந்தார்கள். பிறமதங்களைக் கண்டிப்பதற்கல்லது பாஷ்யம் பயன்படாதென்றும், கத்யங்கள் பகவத்விஷயத்தில் ஆர்த்தியுடையோர்களுக்குக் கண்துடைப்பதற்காக ஏற்பட்டவையென்றும் இப்படியாகச் சிலர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது அவதாரமே பயனற்றதாகும்படி உபதேசங்களையும் உபந்யாஸங்களையும் செய்துவரத் தலைப்பட்டனர். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்தாபித்த உண்மையான மதம் சிற்சில ஆஸ்திகர்களிடையே குடிகொண்டிருந்தது. மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களைத் தமது ஏகாந்த அநுபவத்திற்கு விஷயமாக்கிவந்தாரேயன்றி அவ்வருளிச்செயல்களைப்பற்றிச் சிறிதளவும் தம் க்ரந்தங்களில் ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை. அதனால் உபநிடதங்களும் திவ்யபிரபந்தங்களும் தனித்தனியாக வெவ்வேறு கட்சியாரால் கொண்டாடப்பட்டுவந்தனவேயன்றி அவற்றின் ஒற்றுமை உலகில் நன்கு அறியப்படவேயில்லை. இவை நிற்க, பலர் பிராட்டியின் பெருமையை மறைத்து அவ்விஷயத்தில் பல தவறான ஸித்தாந்தங்களைப் பரவச்செய்துவந்தனர். அவற்றைத் திருத்திப் பிராட்டியின் உண்மைப் பெருமையை உலகில் ஸ்தாபிக்கவேண்டியதும் அவசியமாயிற்று. இத்தகைய பல அம்சங்களில் தர்மம் தளர்ந்துபோயிருந்தது. ஆகவே எம்பெருமானுடைய ஓர் அவதார...

அவதாரம்

அவவவதாரவிசேஷமதான ஸ்ரீமநிகமாநதமஹாதேசிகன இறறைககுச சுமார 676 ஆணடுகடகுமுன ஒரு விபவவருடம (கி பி 1268 A D) புரடடாசிமாதம திருவோணததிருநக்ஷததிரததில பெருமாளகோயில என்று பெயாபூணட காஞசிமாநகரில திருத தணகா எனனும தீபபரகாசன (விளககொளியெமபெருமான) ஸந நிதிககு அருகில் உளள தூபபுல் எனறு வழஙகும திவயக்ஷேததில விசுவாமிததரகோததரபரமபரையினரான அநநதஸூரியென் னும பராஹமஞ்ஞததமருககும தோதாரம்பா எனற அவருடைய தாமபதிககும திருககுமாரராயத திருவவதரிததருளினா நம ஆசாரயோததமா புரடடாசிததிருவோணமெனபது திருவேஙகட முடையானதிருநக்ஷததிரமும அவவெமபெருமானது திவயோத ஸவததின் தீாததததினமுமனறோ? அனறு அவதரிதத இநதத் திவயசிசுவிறகு அவவெமபெருமானபெயரையே பெரியோாகள இட டனர் 'வேஙகடநாதன்' எனற நம ஸவாமியின திருநாமம அவ ருடைய திருவவதாரதிநததைமடடும காரணமாகககொணடதனறு. அநத எம்பெருமானே இவவாசாரயவடிவில திருவவதரிததருளினு னெனபது நம பூாவாகளுடைய கொளகை திருவேஙகடமுடையா னுடைய திருமணியின(கணடையின) அவதாரமெனறும ஸ்ரீபாஷய காரருடைய அவதாரமெனறும சொலபவாகளும உணடு அவை பினபுளளாருடைய பகதயதிசயததால ஏறபடட அதிசயோகதி யெனறு கூறுவதறகிலலை ஏனெனறால ஸ்ரீதேசிகனகாலததிலேயே அநதக கொளகைகளும அவறறுககுத தகக காரணஙகளும பிரசிதத மாயிருநதனவெனறு தெரிகிறது *

குலபபெருமை

ஸவாமியின பாடடனாபெயா புணடரீகாக்ஷஸோமயாஜியாா. ஸவாமியினுடைய திருததாயாா ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய முககிய சிஷயரான கிடாமபியாசசானுடைய திருவமசததில உறபவிதத அமமையாா ஸவாமியின அமமான கிடாமபி அபபுளளாா. ஆததரேயராமாநுஜனெனறும அவருககுப் பெயா வழஙகும அவா தாம ஸவாமிககு ஆசாரயராயிருநது ஸகலகலைகளையும அவருககுப போதிககுமபெருமைபெறறவா

---

* 'உதேதி க்ஷ்யதே ப்ராஜ்ஞோ மதஸ்தி வேங்கடேச்வர:'

என்று ஸ்ரீஸஙகலபஸூாயோதயததில ஸவாமி அருளிய ஸூகதியே இதற குப போதுமான சானறு

அம்மாளின் அநுக்ரஹம்

அப்பூர்த்தி(ஆண்டுநிறைவு) முதல், அவ்வூரை அலங்கரிக்கும் பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் என்னும் திவ்யதம்பதிக ளுடைய திவ்யகடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமாய ஸ்வாமி நாளொரு தேஜஸ்ஸும் பொழுதொரு ஞானமுமாக வளர்ந்துவந்தார். ஸ்வாமி தமது ஐந்தாம்பிராயம் நடக்கும்பொழுது ஒருநாள் தம் அம்மானாகிய அப்புள்ளார் அவருடைய ஆசார்யரிடம் காலக்ஷேபம்செய்யப் போகும்போது தாமும் உடன் எழுந்தருளினார் நடாதூர் அம்மாள் என்று ப்ரஸித்தரான அவ்வாசார்யசிரேஷ்டர் அப்புள்ளாருடன் வந்த இக்குழந்தையின் திவ்யதேஜஸ்ஸைக் கண்டு வியந்து யாரென்று கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டு மிக்க அன்புடன் குளிரக் கடாக்ஷித்து,

"ப்ரதிஷ்டாபிதவேதாந்த: ப்ரதிக்ஷிப்தபஹிர்மத: ।
பூயாஸ்த்ரைவித்யமாந்யஸ்த்வம் பூரிகல்யாணபாஜநம் ॥"

என்ற ஒரு சுலோகத்தால் இக்குழந்தையை அநுக்ரஹித்தார். பின்னும் தம் வயதுமுதிர்ச்சியால் தாம் நேராக இக்குழந்தைக்கு ஆசார்யகம்செய்யப்பெறமுடியாமையை நினைந்து தம் சிஷ்யரான அப்புள்ளாரை அதில் நியமித்தார். ஸ்வாமிதேசிகன் இந்த வரலாற்றினை மறவாது போற்றிப் பாராட்டி அதிகரணஸாராவளி, தத்துவமுக்தாகலாபம், ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் முதலிய தம் க்ரந்தங்களில் குறித்துள்ளார் இந்த நிகழ்ச்சி காஞ்சீபுரத்தில் தேவப் பெருமாள்ஸந்நிதியில் திருமலையின்மேலுள்ள வையமாளிகையென்னும் ப்ரதக்ஷிணத்தில் கிழக்குப்புறத்தில் சித்திரரூபமாக வரையப் பெற்றுளது. இன்றும் அனைவரும் ஸேவித்துக்கொள்ளலாம். அக்காலத்தில் அங்கே நடாதூர் அம்மாள்ஸந்நிதியில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம்செய்துகொண்டிருந்த ஸுதர்சநபட்டர் என்னும் ஒரு சிஷ்யர் தமது அபாரமான ஞாபகசக்தியைக்கொண்டு ஆசார்யனிடம் கேட்ட அர்த்தவிசேஷங்களைத் திரட்டி ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு அதியற்புதமான ச்ருதப்ரகாசிகையென்னும் வியாக்கியானத்தை நிர்மித்தார். இதையே ஸ்ரீதேசிகன் பின்னால் ரக்ஷித்துப் ப்ரவசநமும் செய்தருளினார்.

வித்யாப்யாஸம்

தக்க காலத்தில் வித்யாப்யாஸத்தைத் தொடங்கி மாதுலரான அப்புள்ளாரிடம் தென்மொழி—வடமொழி நற்கலைகள் அனைத்தையும் மிக விரைவில் அதிகரித்துவிட்டார் நம் தேசிகப்பெருமான். இருபதுவயதிற்குள் பல்வகைப்பட்ட கலைகள் [illegible]

பூர்ணமாகக் கேட்டுத் தெளிந்துகொண்டதாக ஸ்வாமி தாமே ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார். [விம்சத்யப்தே விச்ருத நாநாவித்ய:] எல்லாக்கிரந்தங்களுக்குள்ளும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸூக்திகளில் ஸ்வாமிக்கு மிகுந்த வ்யாமோஹம்

["யதிபதிவரஹார தீரவஸஹரேண நீதம் வய:"

"நிவிஷ்டம் யதிஸார்வபௌமவசஸாம் ஆவ்ருத்திபிர் யௌவனம்"]

ஸ்வாமி, ஆபாஸவிஷயங்களில் ரஸாநுபவம்செய்யும் ஸாமாந்யஜனங்களைப்போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகளை அநுபவித்தே தமது யௌவனத்தைப் போக்கியருளியதாகத் தெரிகிறது.

திருவயிந்திரபுரம் எழுந்தருளுதல்

அப்புள்ளார் ஸ்வாமிதேசிகனுக்கு ஸகலவித்யைகளையும் உபதேசித்ததுடன் வேதஸ்வரூபனான கருடனுடைய மந்த்ரத்தையும் உபதேசித்து அதை ஆவ்ருத்திசெய்து ஸகலஸித்திகளையும் பெறும்படி அநுக்ரஹித்தருளினர். அதற்குத் தக்க ஸ்தலமான திருவயிந்திரபுரத்திற்கு எழுந்தருளி அங்கே ஔஷதாத்ரியென்னும் குன்றின்மீது ஸ்வாமி நியமத்துடன் அந்த மந்த்ரத்தை ஜபித்து ஸ்ரீவைநதேயனை ஸாக்ஷாத்கரித்தார். பின் அவர் உபதேசித்த ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தையும் அங்கு இருந்தே ஆவ்ருத்திசெய்தார். அதன்பலனாக ஸ்ரீஹயக்ரீவன் ப்ரஸந்நனாகி ஸ்வாமிக்குக் குளிர விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளினான். இங்ஙனம் தமக்கு விசேஷஅநுக்ரஹம் செய்தருளிய அவர்களைக் குறித்து ஸ்ரீதேசிகன் கருடபஞ்சாசத், ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம் என்ற ஸ்தோத்ரங்களை அருளிச்செய்து அவர்கள் திறத்துத் தமக்கு உள்ள நன்றியை விண்ணப்பம்செய்துகொண்டார். பின்பு அந்தத் திவ்யதேசத்தை அலங்கரிக்கும் அடியவார்மெய்யன்விஷயமாய்ப் பல ஸ்தோத்ரங்களையும் தமிழ்ப்ரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்து அங்கிருந்து காஞ்சீபுரத்திற்குத் திரும்பியெழுந்தருளினார். ஸ்வாமி அப்பொழுது திருவயிந்திரபுரத்தில் சுமார் 15—வருடங்கள் எழுந்தருளியிருந்தாரெனத் தெரிகிறது.

இல்லறம்

தக்க வயதில் ஸ்வாமிக்கு ஏற்ற ஒரு கன்னிகையுடன் திருமணம் நடந்தேறியது. ஸ்வாமி இல்லறத்தை வழுவாது நடத்திவந்தாரெனக் கூறவும்வேண்டுமோ? ஸ்வாமிதேவிகளின் திருநாமம் 'திருமங்கை' என்று சிலபுத்தகங்களிலே காணப்படுகின்றது. "இல்லறமல்லது நல்லறமன்று" என்ற பழமொழியின் உண்மையை ஸ்வாமி தமது வாழ்க்கையாலேயே விளக்கிக்காட்டி நான்காவ்காண

ஸந்யாஸாசிரமத்தைக் கைக்கொள்வது ஆசார்யர்களாயுள்ளவர்க்கு அவசியமன்று என்பதை உலகிற்கு நன்கு விளக்கிவைத்தார் இது ஒருகால் கலியுகத்தில் அவ்வாசிரமதர்மத்தை முறைவழுவாது நடத்துவது கடினமென்ற அபிஸந்தியாலும் இருக்கக்கூடும்

காலக்ஷேபம்ஸாதித்தல்

இவ்வாசிரியர்பெருமான் அத்திகிரியருளாளனிடத்தில் எல்லையற்ற பரீதியோடு அந்தத் திவ்யதேசத்தில் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அவ்வெம்பெருமான்விஷயமாகவும் அவ்வூரிலுள்ள மற்ற எம்பெருமான்விஷயமாகவும் பல அழகிய ஸ்தோத்ரங்களையும் ப்ரபந்தங்களையும் இயற்றியருளியதன்றித் தம் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரந்தங்களை ப்ரவசநம்செய்துவந்தார் முப்பது முறை ஸ்வாமியால் ஸ்ரீபாஷ்யம் ப்ரவசநம்செய்யப்பட்டதாம், இதுவும் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது அந் நாடகம் அருளிச்செய்தபிறகு எத்தனைமுறை ஸ்ரீபாஷ்யகால க்ஷேபம் ஸாதித்தாரோ? யாரே அறிவார்?

மற்ற பூர்வாசார்யர்கள்விஷயத்திற்போலவே ஸ்வாமிதேசிக னுடைய வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளும் சரித்திர ஆராய்ச்சிமுறை மையில் தக்க ஆதாரங்களுடன் நமக்குக் கிடைத்தில குருபரம்பரை களிலும் வைபவப்ரகாசிகை முதலிய க்ரந்தங்களிலும் ஸ்வாமியின் சரித்திரம் விரிவாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது ஆனால் தற்காலரீதியில் தேதிகளும் முன்பின் க்ரமங்களும் கிடையா. கூடியவரை இவ விஷயத்தில் ஆராய்ச்சிசெய்தவர்கள் அங்கங்கே எழுதியவற்றைக் கொண்டு இங்கே சில நிகழ்ச்சிகள்மட்டும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

வடதேசயாத்திரை

ஸ்வாமி முப்பத்தைந்து திருநக்ஷத்திரங்களில் வடதேசயாத் திரையாக எழுந்தருளிச் சோளஸிம்ஹபுரம்,திருவேங்கடம்,இன்னும் வடக்கேயுள்ள பதரிகாச்ரமம், மதுரை, பிருந்தாவனம் முதலிய திவ்யதேசங்கள், அயோத்தி, காசி முதலிய புராணக்ஷேத்ரங்கள் இவற்றுக்கெல்லாம் எழுந்தருளியதாகத் தெரிகிறது அவ்வமயம் துங்கபத்ராநதிக்கரையில் தமது ஸப்ரஹ்மசாரியான வித்யா ரண்யரென்னும் அத்வைதாசார்யரைச் சந்தித்தார் அப்போது மதவிஷயமான வாக்யார்த்தங்கள் நடந்திருக்கவேண்டும் வித்யா ரண்யர் அங்கே ஒரு சிற்றரசனது சபையைச் சேர்ந்து அங்கேயே நின்றுவிட்டார். ஸ்வாமி யாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு காஞ்சீ புரத்திற்குத் திரும்பி எழுந்தருளிவிட்டார்

அற்புதச் செயல்கள்

ஜ்ஞானம் வைராக்யம் அநுஷ்டானம் இவற்றால் சிறப்புற்று விளங்கும் இவர்பெருமை நாடெங்கும் பரவியது. சிலருக்கு ஸ்வாமிவிஷயத்தில் பொறாமையும் ஏற்பட்டது. அவர்கள் இவரைப் பரிபவத்திற்குள்ளாக்கச்செய்த முயற்சிகளெல்லாம் பயன்படாமற்போயின. கரைகடந்த பகவத்பக்தியாலும் அத்யாச்சர்யமான தம் சக்திகளாலும் ஸ்வாமி ஒவ்வொருமுறையும் ஜயம்பெற்றுக்கொண்டே வந்தார். ஒருகால் இவர்பால் அஸூயைகொண்ட சிலரால் ஏவப்பட்ட ஒரு மந்த்ரவாதி ஸ்வாமியை வாதத்திற்கழைத்தான். அவனுடன் வாதம்புரிவது முறையல்லவென்று ஸ்வாமி மறுத்துவிட்டார். உடனே அவன் ஒரு குளத்திலிறங்கி அந்நீரைக் குடித்து மந்த்ர பலத்தால் ஸ்வாமியினுடைய திருவுதரத்தை நிறைத்து உபத்திரவம் ஏற்படும்படி செய்தான். இதன் ஸூக்ஷ்மத்தை அறிந்துகொண்டு ஸ்வாமியும் தமது மந்த்ரசக்தியைக்கொண்டு அருகிலிருந்த ஒரு தூணைத் தம் நகத்தால் கீறி அதிலிருந்து அந்த ஜலமெல்லாம் வெளியே பெருகும்படிசெய்தார். மந்த்ரவாதி வெட்கிப்போய் ஸ்வாமிதிருவடிகளிலே பணிந்து சென்றான். இத்தகைய பல அருமையான செயல்களைக் குருபரம்பரையிலும் வைபவப்ரகாசிகையிலும் விரிவாய்க் காணலாம். கொத்தனுடைய செயலான கிணறு கட்டுதலும் ஸ்வாமி அறியாத வித்தையன்று. திருவஹீந்திரபுரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன்திருமாளிகையென்று வழங்கும் கட்டிடத்தில் ஸ்வாமி திருக்கையால் கட்டிய கிணற்றை இன்றும் நாம் காணலாம். ஒரு ப்ரஹ்மசாரி தனக்கு விவாஹம்செய்துகொள்ள, வேண்டிய த்ரவ்யத்தைத் தந்துஉதவவேண்டுமெனக்கேட்டபொழுது பெரியபிராட்டியைப் பிரார்த்தித்து அளவற்ற த்ரவ்யத்தை அவனே அடையும்படி செய்தருளினார். இந்த நிகழ்ச்சி காஞ்சீபுரத்தில் நடந்ததென்று சிலரும், ஸ்ரீரங்கத்தில் நடந்ததென்று சிலரும் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். அப்பொழுது அருளிச்செய்த 'ஶ்ரீமாந்' என்று தொடங்கும் ச்லோகத்தை ஸ்ரீஸ்துதியில் காண்கின்றோம். இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்குக் 'கநகதாராஸ்தவம்' என்றும் சிலர் பெயரிட்டுக்கூறக் கேட்கின்றோம். தமது வாழ்க்கையிலே செல்வத்தை விரும்பாது, ராஜஸேவைசெய்து பிழைக்க மறுத்து, வைராக்யபஞ்சகம்பாடி உஞ்சவ்ருத்திசெய்துவந்த ஸ்வாமி பிறருக்கு வேண்டிய அளவிற்கு மேல் பொருளைப் பொழியும் சக்தியுடையவ[illegible]

பிரதிவாதிகளை ஜயித்தல்

இத்தகைய கீர்த்தியும் சிறப்பும் பெருமையும் பெற்ற இப் புலவர்பெருமானைத் தென்னரங்கமணவாளன் காணக்கருதித் தம்மிடம் வருவித்துக்கொண்டான். அவ்வூரிலிருந்த அத்வைதிகள் அங்கிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வாதத்துக்கு இழுத்து அவ்வாதத்தில் ஜயம்பெற்றாலன்றிக் கோயிலிலுள்ள வைஷ்ணவவழிபாட்டைச் சிதைப்பதாகப் பயமுறுத்தினார். அப்போது அங்கே ஆசார்யகம் செய்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திவ்யப்ரபந்தத்தைமட்டும் அதிகரித்து ஸ்வகோஷ்டியில் உபந்யாஸம்செய்ய வல்லவர்களாக மாத்திரமிருந்தார்களேயன்றி ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தங்களைப் பரிசயம் செய்து பிறமதத்தினரோடு வாதம்செய்ய உரியராக இல்லை. ஆகவே காஞ்சீபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீதேசிகனுக்கு ஒரு சாஸநம் அனுப்பப்பட்டது. ஸ்வாமி அதை முடியிலேற்றி தாங்கி ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளவும், ஸகலதேவஸ்தாநமர்யாதைகளுடன் அங்குள்ளோரால் வரவேற்கப்பட்டார். அப்போது ஸ்வாமிக்குச் சுமார் 42 திருநக்ஷத்ரம் இருந்திருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளரின் கருத்து. அதாவது கி. பி. 1310 ஆக இருக்கவேண்டும். ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளியவுடன் ஸ்வாமி முதலில் செய்த முக்கியகைங்கர்யம் அத்வைதிகளுடன் வாதப்போர்புரிந்ததுவே. எட்டுநாள் ஸ்வாமி அவர்களுடன் இடைவிடாது வாதம்செய்து அவர்களை வென்று விளங்கினார். அப்பொழுது அருளிச்செய்யப்பட்ட கண்டனங்களே 'சததூஷணி' என்ற அரும்பெருநூலாக இப்பொழுது திகழ்வது.

விருதுகள் பெறல்

இவ்வாறு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தமே உண்மையான வைதிக ஸித்தாந்தமென்று நிலைநாட்டிய அழகைக் கண்ட ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவுள்ளமுகந்து ஸ்வாமியைக் குளிரக் கடாக்ஷித்து 'வேதாந்தாசார்யர்' என்னும் விருதை அர்ச்சகமுகத்தால் அநுகரஹித்தான். ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் 'ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்' என்னும் விருதை அளித்து அநுகரஹித்தாள்.

பல நூல்களை இயற்றல்

எம்பெருமான் அளித்த அப்பதம் மெய்ப்பதமென்று நிரூபிக்க 'அதிகரணஸாராவளி' யென்னும் க்ரந்தம் அவதரித்தது. அங்ஙனமே பல ஸித்தாந்தக்ரந்தங்கள் ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப்பட்டன. தத்த்வடீகை, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், தத்த்வமுக்தாகலாபம், இதற்கு வியாக்கியானமான ஸர்வார்த்தஸித்தி, ஸேச்வர

மீமாம்ஸை முதலியன அவற்றிற் சில. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் அநுஷ்டானத்தில் பழுதொன்றும் வாராதவண்ணம் காப்பதற்காக ஸச்சரித்ர ரக்ஷை, ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷை, நிக்ஷேபரக்ஷை, கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரக்ஷை முதலிய க்ரந்தங்களும் ரஹஸ்யஸம்ப்ரதாயத்தைச் சீர்திருத்தி 32 ரஹஸ்யங்களும் ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப் பெற்றன. எம்பெருமானுடைய பெருமையைப்போல் ஸ்ரீதேசிக திவ்யஸூக்திகளின் பெருமையும், அறிந்ததாக எண்ணுபவர்களால் அறியப்படாமலும், அறியோமென்பவர்களால் அறியப்படும் விளங்கும் [அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம் |] அவற்றைப் பற்றிப் புகழ்ந்துபேசப் போதுமான சொற்கள் நிகண்டுகளில் இல். ஆகவே நம் சொல்லளவன்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலைநாட்டினமையே ஸ்வாமியின் பெருங்கீர்த்திக்குக் காரணம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்விஷயமான யதிராஜஸப்ததி யென்னும் ஸ்தோத்ரத்தில் [யஸ்ய ஸாரஸ்வதஸ்ரோதோ வகுளாமோதவாஸிதம் | ச்ருதீநாம் விச்ராமாய ச்ரீபாஷ்யம்...] தம் பெருமையனைத்தும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிபரிசயத்தால் வந்ததாக ஸ்வாமி தாமே அருளிச்செய்துள்ளார். ஆசார்யபக்தியிலும் ஸ்வாமியே உலகிற்கு வழிகாட்டியாயினர். இத்துணைப் பெருமையுடன் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்தில் சில வருஷங்கள் எழுந்தருளியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. உபயவிபூதிமஹாஸநாதிபத்யமும் உபய வேதாந்தாசார்யத்வமும் ஒருங்கே திகழும்படியின்ற இத்தேசிகோத்தமரால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் முழுதும் திரண்டுவந்து ஆச்ரயித்ததில் வியப்பென்ன ?

திருக்குமாரரின் அவதாரம்

ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது ஸ்வாமி திருக்குமாரரான வரதாசார்யருடைய அவதாரம் ஏற்பட்டது. ஙள-ஆவணி-மீ ரோஹிணிநக்ஷத்ரத்தில் அவர் அவதரித்தார். அதாவது கி. பி 1316-ஆகஸ்டு-மீ 11உ ஸ்ரீதேசிகனுக்கு அப்பொழுது சுமார் 48 திருநக்ஷத்ரம்.

வாதிகளுக்கு மத்யஸ்தராய் நின்றல்

இந்தக் காலத்தில் ஸ்வாமி பெற்ற புகழ் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களல்லாத பிறரும் ஒப்புக்கொண்டதாகும் என்பதைக் காட்டும் ஒரு வரலாறு குருபரம்பரைகளிலே காணப்படுகின்றது. விஜயநகரத்தில் மத்வஸித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்த அக்ஷோப்யமுனி என்ற ஆசார்யருக்கும் அத்வைதியான வித்யாரண்யருக்கும் பலமான விவாதம் ஏற்பட,

அவவூரரசன உலகில மிகப புகழபெறறுவிளஙகும ஸ்ரீதேசிகனை மதயஸதராக ஏறபடுததியதாகவும, ஸவாமி மாயாவாதததை எடுததுப்பேசிய விதயாரணயரின பக்ஷஙகளை அஙகீகரியாது அகேஷாப்யரின பக்ஷஙகளை ஆதரிததததாகவும, அதனால கோபஙகொண்ட விதயாரணயா சததூஷணிககுக கணடனம எழுதமுறபடடு ஒனறும் செயய இயலாதவராய ஓரிடததில ஒரு சகாரததை மிகையென எழுதிவைகக, அதனமேல ஸவாமி 'சகாரஸமாததநம' எனற ஒரு கிரநதததை அருளிசசெயததாகவும குருபரமபரையில பேசபபடடிருககிறது சில அதவைதிகள ஸவாமி அபபொழுது விதயாரணயர் பக்ஷமே மேலானது எனறு ஸாதிததததாகச சொலலுகிறாகள். எதுவாயினும ஸவாமியின பெருமை அரசாகளாலும கணடு கொணடாடபபெறறதெனறு காடடுகிறது இநத நிகழசசி

அரசனுககு ஆசான்

இது ஒனறேயலல வடதேசததைச சோநத ஸர்வஜஞ சிஙகபபன் எனற ஒரு சிறறரசன இவரடிபணிநது உயயககருதி ஸ்ரீதேசிகனைத தன நாடடிறகு எழுநதருளுமபடி பிராாததிததான். அவன் வெஙகடகிரியைச சோநதவனெனறும கலவிகேளவிகளிற் சிறநது ஆஸதிகயம நிரமபி நிறமபெறறவன என்றும தெரிகிறது. ஸவாமியும் அவனிடம் மிகக கருணைகொணடு, அவன நலவழிபபடுமாறு ஸுபாஷிதநீவி எனற காவயததையும தததுவஸநதேசம் ரஹஸயஸநதேசம ரஹஸயஸநதேசவிவரணம எனனும மூனறு ரஹஸயகரநதஙகளையும் அருளிசசெயது தம சிஷயாகளமூலம் அவனுககுக கொடுததனுபபினா. அவறறை மிகவும போறறி அவவரசனும நலமபெற்றான்.

அஸூயுககளால வநத இன்னல்கள

இஙஙனம வைஷணவாகளுள தலைசிறநது விளஙகினமை பற்றி இவவாசாரயோததமாபாலும அஸூயைகொணடவர் இலலாமறபோகவில்லை தாம கற்காத ஸ்ரீபாஷயாதிகளை நன்கு கற்றுப பன்முறை பரவசநமசெயது, தாம கறற பிரபநதஙகளிலும தம்மிலும தெளிவான ஜஞாநததுடன திகழந்து, தமமிலும மிகுநத ஆதரததை அபபிரபநதஙகளபால செலுததிய ஸவாமிவிஷயததில் அதற்குமுன் ஸ்ரீரஙகததில ஆசாரயகமசெயதுவநதவாகளும அவர்கள்சிஷயாகளும் பலவகையான இடையூறுகளையும ஹிமசைகளையும புரியத தலைபபடடனா. அவாகளால ஸவாமி அடைநத கஷடஙகள பல. (அவறறைக குருபரமபரைகளில விளங்கக காணலாம) அவற்றைச் சிறிதும பொருடபடுத்தாது ஸவாமி

ஸாததுவிகததனமையுடன வர்ததிததுவருவதைககணட எமபெருமா ஞம இவரை ஒவ்வோா ஆபததினின்றும் காததுவநதான. ஸவாமி யிடம் சிலருககு அஸூயை வளரவளர, சாநதமே வடிவுகொணட ஸவாமிககுப பெருமையும வளர்ந்துவரலாயிற்று. அதனைததகாநதங களுககுப போடடியாக யாதவாபயுதயம ஸஙகலபஸூாயோதயம முதலிய கரநதஙகள அவதரிததன. ஸவாமியிடம பொறாமை கொணடவருள ஒருவரான அழகியமணவாளபபெருமாளநாயனர் இவருடன போடடியிடடதன்பலனுக ஸவாமியிடமிருநது ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸரம எனற கரநதம தோனறியது. ஓரிரவின ஒரு பாகத தில அருளிச செயயபபடட ஆயிரம சுலோகஙகொணட இநநூலின் பெருமை உலகமறிநததாதலின இஙகு விரிததுககூறவேணடிய அவசியமிலலை. கவிதாாககிகஸிமஹததிற்குமுன நிறகவும வலலமை அறறுபபோயிறறு மறறவாககு.

ஸத்யாகாலம் எழுநதருளுதல

இபபடித தமககு ஒரு துன்பமும தீஙகும விளையாதிருபபினும், ஸ்ரீாஙகததிலே சிலருககுததமமிடம தவேஷம்மாறு திருபபதுகணடு ஸவாமி திருவுளளமவருநதி அவர்களினினறு விலகுமாறு அஸூயை யைப பிராாததிதது (சுநெ்யா_நு்வெஜ_நீ விஜஹாஙவஸூஙியா) அவவூரை விடடு (சுமாா கி பி 1320-ககுப பினபு) யாததிரையாக எழுநதருளி மைசூரைச சோநத திருநாராயணபுரததிலே சிலகாலம இருநது பிறகு ஸதயமஙகலம எனறு இபபொழுது வழஙகும ஸதயாகாலததிறகு எழுநதருளி அஙகே நெடுநாள வாஸமசெய தருளியதாக ஏறபடுகிறது. இஙகுததான ஸ்வாமியின திருககுமாரர் தகக பருவமடைநது ஸவாமியிடம் காலக்ஷேபமசெயததும, ப்ரஹம தநதரஸவதநதரஸவாமியெனனும மஹான் மறறொரு முககியசிஷய ராய ஸவாமியை வநது ஆசரயிததததும. அததேசத்தவாபரிநத அருநதவபபயன ஸவாமியை முபபது நாறபது ஸமவதஸரஙகள அஙகே எழுநதருளியிருககும்படிசெயதது. ஆனுல அததனை காலமும் இடையீடினறி அஙகே இருககவிலலையெனறும அடிககடி ஸ்ரீரஙகததிறகு எழுநதருளியிருககவேணடுமெனறும தெரிகிறது.

சுருதப்ரகாசிகையைக் காததல

அபபடிபபடட ஒரு ஸமயததிலேதான (சுமார் கி பி. 1327-ம வருஷம) ஸ்ரீரஙகததினமேல முகம்மதியா படையெடுததுவநது கோயிலைப பாழசெயதது. பெருமாளிடததில பரிவரான ஸ்ரீவைஷ ணவாகள் மூலஸதாநததிறகுக கலதிரை ஸமர்பபித்து உதஸவ

மூரததிகளை எபபடியோ வெளிநாடுகளுககு எழுநதருளபபணணிக கொணடுபோயக காததாரகள ஸ்ரீரஙகநாதனும பல ஊரகளில எழுநதருளியிருநது கடைசியில திருபபதியில எழுநதருளியிருநத தாயத தெரிகிறது இநத நிகழசசிகளைக கோயிலொழுகுகளிலும குருபரமபரைகளிலும சில சரிததிரபபுததகஙகளிலும காணலாம அபபோது ஸ்ரீரஙகததில எழுநதருளியிருநத ஸவாமிதேசிகன திருககையில ஸுதர்சநபடடர தம திருககுமாரரகள இருவரையும தாம எழுதிவைததிருநத சுருதபரகாசிகையையும ஒபபடைததுப பததிரமான தேசததை அடைநதுவாழவேணடுமென வாழததி யனுபபினர். ஸ்ரீதேசிகன அநத அமரககளததிலிருநது பெருமாள பததிரமாக எழுநதருளியதைக கேடடுக கவலைநீஙகபபெறறு ஸுதர்சநபடடரின குமாரரகளாகிய வேதாசார்யபடடர பராஙகுசபடடர எனனும இருவருடனும சுருதபரகாசிகையுடனும மீணடும ஸதயா காலததிறகே எழுநதருளிவிடடார். ஸ்ரீரஙகததில ஸுதர்சநபடடர உலகாசிரியர முதலிய வைஷணவபரமுகரகள அனைவரும எதிரிகளால கொலலபபடடனர். ஸநநிதியும திருவாராதநமினறி நெடுநாள பாழடைநதிருநதது. சுமார் 30 வருஷஙகளுககுப பின புககராயன எனனும சிறறரசனது படைததலைவனான கொபபணாயன எனபவனால மறுபடி ஸ்ரீரஙகநாதன் ஸ்ரீரஙகததிறகு எழுநதருளச செயயபபடடுப பழையபடி திருவாராதநம முதலியன முறைபபடி நடததிவைககபபடடன

[இவறறின காலஙகளைபபறறிப பலவகை அபிபராயஙகள உள. மகமமதியததலைவன மாலிக காபர படையெடுதத காலமெனறு சிலரும, அனறு எனறு சிலரும கூறுகினறனர. தெனனிநதியா பனமுறை துருஷக உபதரவஙகளால கலஙகியது எநதக காலம் எனறு நிரணயிககமுடியவிலலைபோலும ! பொதுவாகச சுமார 1327-ல பெரியபெருமாள ஊரைவிடடு எழுநதருளிச் சுமார 1365-ல மீணடும திருககோயிலுக்கு எழுநதருளியிருககவேணடுமெனறு சரிததிரநிபுணரான புரொபஸர ஸ்ரீமான் ரஙகாசாரியர ஸவாமி நிரணயமசெயதிருககிறார.]

கோயிலில உபதரவம் நீக்குதல்

திருவரஙகததில திருவாராதநம நடைபெறாத குறையைத தம திருவுளளததிறகொணடு ஸவாமி அபீதிஸதவம எனற ஸதோதரததை அருளிசசெயதார. பெருமாள் திருமபியெழுந்தருளியபிறகு இககைஙகாரியததைச செயத கொபபணாயனைப பாராடடி இரணடு சுலோகஙகளை ஸவாமி அருளிசசெயதிருபபதாகவும சிலருடைய

அபிபராயம [கோயில கலவெட்டில காணும இநத சுலோகஙகளில கணடிருக்கும 1371—'72 எனனும காலககுறிபபுத தவருக இருகக வேணடும. ஏனெனில, அதறகுள ஸவாமி இநத விபூதியை விட்டு எழுநதருளிவிட்டாரன்றே!] அபீஸதவ அநுஸநதாநததினபலனுக மறுபடி ஸ்ரீரஙகததில உபதரவமினறித திருவாராதனஙகள நடை பெறுவதை ஸவாமி நேரில ஸேவிதது மகிழநதாரெனபது நிர்விவா தம அஙகு ஸவாமி அதவைதிகளை மீணடும ஒருமுறை கணடிதது அதயயனோதஸவததை நடததிவைததாகத தெரிகிறது.

தனியனகள

சோளதேசததில இததகைய கஷடஙகள நேரிட்டகாலை ஸவாமி பெரும்பாலும திருநாராயணபுரததில எழுநதருளியிருநது ஸசிஷ யாகளுககு காநதகாலக்ஷேபஙகள ஸாதிததுவநதார. அபபொழுது தான பஹுதாநய-ஸூ ஆவணிமாததது சுகலபக்ஷதவிதீயையும ஹஸதநக்ஷதரமும கூடிய ஒரு மஙகளவாரததில (18—8—1338) உலகமஙகளததிறகுக காரணமான ஸவாமியுடைய 'ராமாநுஜதயா பாதர'த தனியன அவதரிததது அதறகுமுனபே 'ஸ்ரீமாந வேஙகடநாதாரய:' எனனும தனியன ஸவாமிகுமாரரால அருளிச செயயபபட்டு அநுஸநதிககபபட்டுவநதது அதன் அவதாரகாலம சுகல-ஸூ சிததிரை-மீ புநாவஸு [கி பி 1329] எனபர.

ராமாநுஜதயாபாதரத தனியனுடைய அவதாரததிறகுக காரணம பினவருமாறு குருபரமபரைகளில கூறப்பட்டுளளது :— திருநாரா யணபுரததில ஸவாமிதேசிகன எழுநதருளியிருநதபோது பரஹம தநதரஸவதநதரா எனனும ,சிஷயா பகவதவிஷயததைமட்டும ஸ்ரீதேசிகனிடம நேராக உபதேசிககபபெருமல ஸ்வாமிதிருககுமார ரான வரதாசாரயரிடம அதைக காலக்ஷேபமசெயயவேண்டுமெனப பிராாததிததார அவருடைய பணிவையும ஆசாரயபகதியையும கணடு மெசசி ஸவாமி அதறகு இசைநதார திருவாருயிரபபடிககுப பின தோனறிய பல வியாககியாநஙகளிலுளள தோஷஙகளைக கணிசிதது அவறறையெலலாம களைநது ஸவாமி அருளிசசெயத 74000கிரநதங கள்கொணட நிகமபரிமளம எனனும ஓர அழகிய வியாககியாநம ஸவாமியாலே தம குமாரருககு, முனபே காலக்ஷேபமாக பரவசநம செயயபபட்டிருநதது அதை பரஹமதநதரஸவதநதரஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன்திருககுமாரரிடமகாலக்ஷேபமஆரமபிககுமபோது அவர விஷயமாக 'ஸ்ரீகிருஷ்ணயோகீநதர' எனனும தனியனையும, பராசார்ய ரான ஸ்ரீதேசிகன்விஷயமாக 'ராமாநுஜதயாபாதர' என்னும தனியனையும அநுஸநதிததார். இவவிஷயம் ஸ்ரீதேசிகனஸநநிதி

யில் அறிவிககபபடடபோது ஸவாமியும போர உகநதருளி 'ஸ்ரீசைல தயாபாத்ரம்' எனனும தனியன தம பெருமையைச் சொலவதாயும 'ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்' எனனும தனியன் தமக குளள ஆசாாயஸமபநதத்தின பெருமையைக கூறுவதாயும திருவுள ளம்பறறி, சிஷயர்களின பிராாததனையினபடி முதலதனியன ஸ்ரீபாஷயாதிகாந்தகாலக்ஷேபஙகளிலும இரணடாமதுதிவயபரபநத அநுஸநதானததிலும் பகவதவிஷயாதிகாலக்ஷேபஙகளிலும அநுஸந திககபபடவேணடுமெனறு நியமிததருளினர். உபயவேதாநதபரவாத தகரான நம ஸ்ரீமநநிகமாநதமஹாதேசிகனுககுமடடுமே வடமொழி யிலேயே இருதனியனைப பெறற பெருமை உளது. இரணடு வேதாந தஙகளிலும துலயமான உதகருஷடபாணடிதயம வேறு ஒருவரிடத தும் காணபபடாமையாலேயே தேசிகசபதம இனறளவும ராராசு படாமல, ஸ்ரீமநநிகமாநதமஹாதேசிகனையே குறிககும்சொலலாக விளஙகுகினறது. 'சநதமிகு தமிழமறையோன' என்று தமமைப பேசிககொண்ட சீாமைககே தனியாக ஒரு தனியனை ஸமாபபிகக வேணடாவோ? தமிழில 'சீரொனறு தூபபுல' என்னும் தனி யனைப பிளளைலோகாசாாயா ஸமர்ப்பிததார் எனபதும ப்ரஸித்தம்.

ஸ்ரீரஙகததில் இருமுறையும பெருமாளகோயிலில் ஒருமுறையு மாக ஸநநிதிகளிலும், புறபபாடடுசசமயஙகளில வீதிகளிலும திவய ப்ரபநதஅநுஸநதாநததிறகு எறபடட இடையூறுகளைப போக்கி அக்கைஙகர்யத்தை நிலைநிறுததிய செயகைககே ஸ்வாமியின் தனி யனை மறவாது அநுஸநதிததல மாநதரது கடமையாகும கலி கோலாஹலத்தால மற்ற அநேகவிஷயஙகளிறபோல இவவிஷயத் திலும் உலகில் விபரீதாசரணம காணபபடுகின்றது வைஷணவ லக்ஷணம் திவயபரபநததகதை அறியககறறுவலலவராயிருபபதே எனபது உணமையாயின, இனறு அந்த இரணடு திருககோயிலகளும ஸ்ரீவைஷ்ணவதிவ்யதேசஙகளாய விளஙகுவது ஸ்ரீதேசிகன புரிநத அருமபெருங்கைஙகாயததின் பயனேயாகுமெனபதை ஒருவரும மறககமுடியாது; மறுககவும முடியாது.

ஸ்வாமியின் வாாத்தகததை

ஜ்ஞாநமும் வைராகயமும அநுஷடாநமும பக்தியும பொருந திப் பொலிநத இவவாசாாயோத்தமர் இவவுலகில ஒரு நூற்றுண டுக்குமேல எழுந்தருளியிருநது இவவுலகை வாழ்விததருளினா ஸ்வாமி தம் முதிர்நத தசையில அருளிசசெயத 'ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய தரயஸாரம்' என்னும ஸாரதமமான நூலின பெருமையைப பேச அவ்வெமபெருமானும் வலலவனனறு. ஸ்ரீபாஷயாதிஸகலவேதாந்த

காந்தஙகளுடையவும ஆழவாாகளின் அருளிசசெயலகளினுடையவும் ஸர்வஸவமும இநத கரநதாநதததில அடஙகியுளளது. இதில உளள விஷயஙகள் வானேறபபோமளவும், போனபினபும சேதநாகளுக்கு வாழவாம இதில இலலாத விஷயம எதையும ஒருவரும கறக விருமபவேணடியதிலலை. உலகிலுளள அத்யாதமகரநதஙகள் அனைத தும இதன விரிவேயனறி வேறிலலை. இநதக கிரநததநிலிருநது எழுமபிய சில ஆக்ஷேபஙகளுககுப பரிஹாரரூபமாய 'விரோத பரிஹாரம' எனனும் ரஹஸயகரநதம அவதரிததது. இதுவே ஸவாமியுடைய கடைசிகரநதமாகும.

ஸ்ரீதேசிகதாசநம்

ஸ்ரீதேசிகனுடைய அவதாரகாாயம் ஈடேறியதுபோல வேறு எநத அவதாரததிலும் உததேசயமான காாயம ஈடேறவிலலையென உறுதியாயக் கூறலாம ஸ்ரீபாஷயாதிகரநதஙகளும ஆழவாாகளின அருளிசசெயலும ஒரே கருததுடன ஒனறுசேர்நது உபயவேதாநத மாயநிலவவும, ஸ்ரீவிசிஷடாதவைதஸிததாநததைதயும ஸ்ரீவைஷணவ ஸமபரதாயததையும வெளிபபடடவாகளும உடபடடவர்களுமகுறை யொனறும கூற இடமிலலாதிருககவும ஸகல ஆக்ஷேபஙகளுககும் ஸ்வாமியால தககமுறையில ஸமாதானம கூறபபடடு எமபெருமானார் தாசநம ஸ்ரீதேசிகதாசநமாக பரதிஷடாபிதமாயிறறு. ஈசுவரததது வததில பிராடடியின ஸமபநததைதப பெரிதும் பேசியும், சேதநர் களுககெலலாம தஞசப பரகதியெனனபபடும உயாதரமான உபாய விசேஷததைதக காடடிககொடுததும மஹோபகாரமசெயகினறன ஸவாமியின அருமபெருநூல்கள் இமமையில எலலையிலினபததை அடைய ஸவாமி அருளிய அழகிய ஸ்ரீஸூக்திகளைப பயிலவ தொனறே வழியாம. அநுபவததில ஆழவாாகளையும தததுவவிளக கததில மறற ஆசாாயாகளையும அதிசயிததுநிறகும இமமஹா புருஷரை ஆழவாா எனறு கூறுவதா? ஆசாாயா எனறு பேசுவதா? ஆதிகுலபதியான நமமாழவாா இருகோஷ்டிகளிலும விளஙகுவது போலவேதான நம கடைககுடடியான தேசிகோததமரும்.

அவதாரஸமாபநம்

இததனைப பெருமைவாயநத இமமஹாபுருஷா ஒரு நூற் றாணடு இவவுலகிலிருநது பின் தம் அவதாரகாரியம் முடிநததெனத திருவுளளமபறறி ஒரு ஸௌம்யஹூ காாததிகைமாதததுத திருக் காாததிகைநாளில (14—11—1369) ஸ்ரீவைகுணடததிற்கு எழுந தருளினா. திருவேஙகடமுடையானுடைய திருவவதாரதிநததில

மறைந்தருளினறது இந்த ஸம்பவம் நடந்தது ஸ்ரீரங்கத்திலென்று சிலரும் திருவயிந்திரபுரத்திலென்று சிலரும் கூறுவர்.

ஆசார்சாவதாரம்

ஒரு சிற்பி ஸ்வாமியுடன் வாதத்திற்கு வந்தபோது ஸ்வாமி ஒரு விக்ரஹம் செய்தருளவேண்டுமென்றும் அந்தச் சிற்பி ஒரு பீடம் செய்யவேண்டுமென்றும் நியமம் வைத்துக்கொண்டு ஸ்வாமி தம்மைப்போலவே ஒரு திருமேனியை அமைத்ததாகவும் அந்தத் திருமேனி இன்று மிக்க விபவத்துடன் திருவயிந்திரபுரத்தில் அடியவர்களுக்குமெய்யன்து திருக்கோயிலில் விளங்கிவருகிறதென்றும் பல பெரியோர்கள் கருதுகிறார்கள். திருமால்திருக்கோயில்களிலெல்லாம் முக்கியமான இடங்களில் ஸ்ரீதேசிகன்ஸந்நிதி ஏற்பட்டிருப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஸர்வேச்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் உரிய ஐச்வர்யம் நிலைநின்றது இவர்புரிந்த தொண்டின் பயனேயன்றோ?

முடிவுரை

திக்குநிறைபுகழாளராகிய இத்தூப்புல்தோன்றல் தம் ஆசார்சா விக்ரஹங்கள்மூலமாகவும் அருளிச்செயல்கள்மூலமாகவும் இன்றும் உலகத்தை வாழ்வித்துவருகின்றார். இவருடைய அருளிச்செயல்கள் எண்ணுக்கடங்காதவை அவற்றின் பெருமையும் எண்ண அரியதாம். நாம் அறிந்தவரையில் நமக்குக் கிடைத்தவரையில் அந்த நூல்களின் பெயர்களைத் தனியே குறித்துள்ளோம் அவையே நமக்குப் பெருவாழ்வு; பெருஞ்செல்வம். தமிழிலும், வடமொழியிலும், இருமொழியுங்கலந்த தேன்மொழியிலும் பல நூல்களை இயற்றி அறிவையும் ஆநந்தத்தையும் நமக்கு ஊட்டி உய்விக்கும் இவ்வாசார்யோத்தமரைப் போற்றியுகப்பதும் புந்தியிற்கொள்வதும் பொங்கு புகழ்சாற்றிவளர்ப்பதும் மிக்கச் சிறியனவன்றோ அவரிடம் நாம் முன்னம் பெற்றதற்கு!

> "வாழியணி தூப்புல் வருநிகமாந்தாசிரியன்
> வாழியவன் பாதார விந்தமலர் — வாழியவன்
> கோதிலாத் தாண்மலரைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்குந்
> தீதிலா நல்லோர் திரள்."

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

சென்னை,
தாரண வருஷம் புரட்டாசித்
திருவோணம்
(28—9—1944)

தேசிகன்திருவடித்துகள்
தி. ராமஸ்வாமி தாஸன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய திவ்யஸூக்திகள்.

ஸ்தோத்ரக்ரந்தங்கள்

ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம்
தசாவதாரஸ்தோத்ரம்
பகவத்த்யாநஸோபாநம்
கோபாலவிம்சதி
ஸ்ரீஸ்துதி
பூஸ்துதி
கோதாஸ்துதி
ந்யாஸதசகம்
தயாசதகம்
அபீதிஸ்தவம்
தேவநாயகபஞ்சாசத்
வரதராஜபஞ்சாசத்
யதோக்தகாரிஸ்தோத்ரம்
அஷ்டபுஜாஷ்டகம்
காமாஸிகாஷ்டகம்
பரமார்த்தஸ்துதி
சரணாகதிதீபிகை
அச்யுதசதகம்
தேஹளீசஸ்துதி
ந்யாஸதிலகம்
ரகுவீரகத்யம்
ஷோடசாயுதஸ்துதி
ஸுதர்சநாஷ்டகம்
கருடதண்டகம்
கருடபஞ்சாசத்
யதிராஜஸப்ததி
வைராக்யபஞ்சகம்
ந்யாஸவிம்சதி

காவ்யக்ரந்தங்கள்

ஸுபாஷிதநீவி
யாதவாப்யுதயம்
பாதுகாஸஹஸ்ரம்
ஹம்ஸஸந்தேசம்

நாடகக்ரந்தம்

ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்

வேதாந்தக்ரந்தங்கள்

மீமாம்ஸாபாதுகை
ஸேச்வரமீமாம்ஸை
சததூஷணி
அதிகரணஸாராவளி
தத்த்வடீகை
ந்யாயபரிசுத்தி
ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம்
தத்த்வமுக்தாகலாபம்
நிக்ஷேபரக்ஷை
ஸச்சரித்ரரக்ஷை
ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷை
வாதித்ரயகண்டநம்
த்ரமிடோபநிஷத்தாத்
[பர்யரத்நாவளி
த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம்

வ்யாக்யாநக்ரந்தங்கள்

சதுச்லோகீபாஷ்யம்
ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்
ரஹஸ்யரக்ஷை
கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷை
தாத்பர்யசந்த்ரிகை
ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்பாஷ்யம்
ஸர்வார்த்தஸித்தி
அதிகரணதர்ப்பணம் (லுப்தம்)

அநுஷ்டாநக்ரந்தங்கள்

பகவதாராதநவிதி
யஜ்ஞோபவீதப்ரதிஷ்டாவிதி

ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள்

ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி
தத்த்வபதவீ
ரஹஸ்யபதவீ
தத்த்வநவநீதம்
ரஹஸ்யநவநீதம்
தத்த்வமாத்ருகை

ரஹஸயமாதருகை
தததுவஸநதேசம
ரஹஸயஸநதேசம
ரஹஸயஸநதேசவிவரணம
தததுவரதநாவளி
தததுவரதநாவளிபரதிபாதய ஸஙகரஹம
ரஹஸயரதநாவளி
ரஹஸயரதநாவளி ஹருதயம
தததுவதரயசுளகம
ரஹஸயதரயசுளகம
அபயபரதாநஸாரம்
ரஹஸயசிகாமணி
அஞஜலிவைபவம
ப்ரதாநசதகம
உபகாரஸங்க்ரஹம
ஸாரஸஙகரஹம
முநிவாஹநபோகம
மதுரகவிஹருதயம (லுபதம)
பரமபதஸோபாநம
பரமதபஙகம
ஹஸதிகிரிமாஹாதமயம
ஸ்ரீமதரஹஸயதரயஸாரம
ஸாரஸாரம
விரோதபரிஹாரம
நிகமபரிமளம (லுபதம)
திருமுடியடைவு ,,

தமிழபபிரபநதங்கள

அமிருதரஞசனி
அதிகாரசஙகிரகம
அமிருதாசுவாதினி
பரமபதசோபானம
பரமதபஙகம
மெயவிரதமானமியம்
அடைககலபபதது
அருததபஞசகம
ஸ்ரீவைணவதினசரி
திருசசினனமாலை
பனனிருநாமம
திருமநதிரசசுருககு
துவயசசுருககு
சரமசலோகசசுருககு
கீதாாததசஙகிரகம
மும்மணிககோவை
நவமணிமாலை
பநது (லுபதம)
கழல (லுபதம)
அமமானை (லுபதம)
ஊசல (லுபதம)
ஏசல (லுபதம)
பிரபநதசாரம
ஆகாரநியமம

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகதாசநவஸாரஸங்க்ரஹம்

[இங்கு ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்த வியாக்கியானத்திற்கு வேண்டிய அளவிற்கு நம் ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரமான அம்சங்கள் வரையப்படுகின்றன. இவற்றையும் மற்ற அம்சங்களையும் ஆசார்யர்களிடம் விரிவாய்க் கேட்டு உணர்க.]

வேதமே மூலப்ரமாணம்

உலகில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் சேதநம் அசேதநம் ஈசுவரன் என்னும் தத்துவங்களை அறிந்து, பக்தி ப்ரபத்தி ஆகிய ஹிதங்களுள் ஒன்றை அநுஷ்டித்து, மோக்ஷமாகிய புருஷார்த்தத்தைப் பெற முயலவேண்டும். இவையனைத்தும் வேதபாகங்களில் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஸம்ஸாரலோகத்திலுள்ளோர்க்கு வேதமே கைவிளக்காகும். வேதம் ஒன்றே அநாதியாய் அநந்தமாய் அபௌருஷேயமாய் ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரமாணமாயிருக்கும். மற்றைச் சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் வேதத்தை மூலமாகக் கொண்டுநின்றே ப்ரமாணமாகவேண்டும். வேதவேதாந்தங்களின் அர்த்தத்தை உலகிலுள்ள அனைவரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு ஆழ்வார்கள் அவற்றின் கருத்தை ஆய்ந்தெடுத்துத் தமிழில் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தமாக வெளியிட்டருளினர்.

ஆழ்வார்கள்

அவ்வாழ்வார்கள் பதின்மர் — பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என்பவர். எம்பெருமானுடைய குணாநுபவத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்தமைபற்றி 'ஆழ்வார்' என்ற திருநாமம் வாய்த்தது. இவர்கள் அனைவரும் அவதாரபுருஷர்கள். சிலர் அயோநிஜர்கள். [உலகில் தற்காலம் விபரீதாநுஷ்டானத்திற்காகத் திருப்பாணாழ்வாரைத் தாழ்ந்த குலத்தோருக்கு உதாஹரணமாக்கி மேடைப் பிரசங்கங்களில் தோன்றியவாறு பேசுவதன்காரணம் அவ்வாழ்வாரை அயோநிஜரான அவதாரபுருஷரெனவும் பாணர்குலத்தில் வளர்ந்து வந்ததால் அவருக்கு அப்பெயர் வந்ததெனவும் அறியாமையேயாம்.]

இவ்வாழ்வார்கள் தவிர ஆண்டாள் மதுரகவிகள் திருவரங்கத்தமுதனார் ஆகிய மூவரும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களும் சேர்ந்தே இருபத்துநான்கு பிரபந்தங்கள் கொண்ட நாலாயிர திவ்யபிரபந்தமாகின்றது. இவ்வாழ்வார்களில் நம்மாழ்வாரே மிக முக்கியராயிருப்பவர்; இவர் ப்ரபந்நஸந்தாநகூடஸ்தர் எனவும் வழங்கப்பெறுவர். இவருடைய அருளிச்செயலான திருவாய்மொழியின் இனிமையையும் அர்த்தபுஷ்டியையும் அளவிட்டுக்கூறமுடியாது. இதன் வியாக்கியானமே பகவத்விஷயமெனப்படும்.

ஆசார்யர்கள்

ஸ்ரீமந்நாராயணனே அனைவர்க்கும் முதல்வனான ஆசார்யன். ஆசார்யர்களில் பெரியபிராட்டி இரண்டாமவளாக விளங்குகின்றாள். பின் விஷ்வக்ஸேநர் மூன்றாவது ஆசார்யன் இதற்குப் பின்னரே ஆசார்யபரம்பரை பூலோகத்தில் தொடங்குகின்றது. அடுத்த ஆசார்யன் நம்மாழ்வார் நம்மாழ்வாருக்கு விஷ்வக்ஸேநர் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து எழுந்தருளிப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்தருளினார். நம்மாழ்வார் ஆழ்வார்கோஷ்டியிற்போல ஆசார்யகோஷ்டியிலும் முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றார் இவருக்கு அடுத்த ஆசார்யன் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாருக்கு நாதமுனிகள் பல நூற்றாண்டுகள் பிந்தியவரேயாயினும் இவர் மஹாயோகியாதலால் இவருடைய யோகநிலையில் நம்மாழ்வார் காட்சியளித்து அருள்புரிந்து திவ்யப்ரபந்தத்தையும் உபதேசித்து ஆசார்யரானார் மேலும் நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் நேரில் கைங்கர்யம் செய்த ஸ்ரீமதுரகவிகளிடமிருந்து அவர்வம்சத்தினரான ஸ்ரீபராங்குசதாஸர்வாயிலாக நாதமுனிகளுக்கு ஸம்பிரதாயம் வந்தபடியாலும் நம்மாழ்வார் அவருக்கு ஆசார்யரானார் நாதமுனிகளுக்குப் பிறகு முறையே உய்யக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி, ஆளவந்தார் ஆகிய இவர்கள் ஆசார்யர்களானார்கள். ஆளவந்தார் நாதமுனிகளுடைய பௌத்திரராவார் இவரும் ஆசார்பரம்பரையில் முக்கியமானவர்; பல கிரந்தங்களின் வாயிலாக உலகிற்கு மஹோபகாரம் செய்தருளியவர். இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு மூலமாயிருப்பன. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர் பெரியநம்பிகள்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

பெரியநம்பிகளுடைய சிஷ்யரே நம் ஸித்தாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். இவரை எம்பெருமானார், உடையவர், ராமாநுஜன்

எதிராஜா எனற பல திருநாமஙகளால வழஙகுவதுணடு நம ஸித தாநதததைப பிற மததினாின கையில அகபபடடுச சீரகுலையாத வாறு காபபாறறியவா இவரே இவா அருளிசசெயதவை ஒன பது கரநதஙகள அவை—ஸ்ரீபாஷயம, தீபம, ஸாரம, வேதாநத ஸஙகரஹம, ஸ்ரீகீதாபாஷயம, சிறியகதயம, பெரியகதயம, **ஸ்ரீவைகுணடகதயம்** நிதயம எனபன இவறறுள பரஹம ஸூதரஙகளுககு உரையான ஸ்ரீபாஷயம தலைசிறநதுநிறகும ஸ்ரீதேசிகன இநத ஸ்ரீஸூகதிகளைப பரிசயமசெயதே தம வாழநாள முழுவதையும கழிததாக அருளிசசெயகிறாா மேலும ஸ்ரீபாஷய காரரே பரபநநன அநுஷடிககவேணடிய கைஙகாயஙகளுள ஸ்ரீபாஷயகாலக்ஷேபம செயவதையும சொலவதையுமே முதலாவ தாக விதிததுளளாா ஆசாாயாகளின வரிசையை ஒரு ஹார மாகககொணடால அதில ஸ்ரீபாஷயகாரரை நாயகமணியாகவே கொளளவேணடும இவா சிறநதிருநத பல ஆசாரஙகளைச சீா திருததி வேதஙகால விதிககபபடட ஆசாரஙகளை உலகுககு வெளி யிடடுக காததாா மாளிடா தஙகம வாணாசிரமகாமஙகளைச சிறி தும வழுவாது நடநதுமாறு செயது அவறறைக காததவா இவரே. வேதஙகளுடைய தாதபாயததை இவா நேரில கணடறிநது அவற றைத தழுவிய மறற பரமாணஙகளுககும ஏறறவாறு உலகினா நடககவேணடிய முறைகளைப போதிதது உலகிறகு வழிகாடடியாய நினறாா [ஆனால தறகாலததில பொதுககூடடஙகளில மேடைமீது ஏறி நினறு பேசுபவாகள தோனறியவாறு தஙகளுககுச சாதக மாகக கூறிககொளகிறபடி அததகைய ஆசார சீாதிருததஙகளை இவா செயயவிலலை] இவா ஆபதகாலததிலுமகூடச சிறிதள வும சாஸதரஙகளுககும தம ஸூகதிகளுககும முரணாக நடநததே யிலலை இவருடைய ஸ்ரீஸூகதிகளை நனகு அறிநது அவறறைக கொணடு இவருடைய கொளகைகளை நிாணயிபபதே முறையாம இஙஙனனறி உலகில பலவகையாயத தோனறிய இவருடைய சரிதை களை ஆதாரமாககொணடு செயயும ஆசாரசீாதிருததம ஆசாரங களினசீரைக கெடுததுவதாகவே முடியும இவருடைய ஸ்ரீஸூகதி களின உணமைபபொருளை அறிவதறகு ஸதாசாாயாகளின திருவடிகளில வணஙகி வழிபடடுக காலக்ஷேபமசெயதாலனறிக கைகூடாததேயாம

நிறக, ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருவடிகளில ஆசரயிததவாகளில முககியமானவா திருககுருகைபபிரானபிளளான இவரே திரு

வாய்மொழிக்குத் திருவாறுயிரப்படியென்ற மிகச் சிறந்த ஒரு வியாக்கியானமிட்டவர். இவருக்குப் பின் முறையே கடாம்பியாச்சான், எங்களாழ்வான், நடாதூர் அம்மாள், கடாம்பி அப்புள்ளார் ஆகிய இவர்கள் ஆசார்யர்களாகின்றனர்.

ஸ்ரீதேசிகன்

கடாம்பி அப்புள்ளாருடைய திருவடிகள் நம் ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா தேசிகன். இவர் அப்புள்ளாருக்கு மருமானுமாவர். ஸ்ரீதேசிகனைப் பற்றி இங்கு எதை எழுதுவது? எதை விடுவது? ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடி திருமுடி ஸம்பந்தம்பெற்ற ஆசார்யர்களின் ஆசார்யபதவிக்கு ஏற்றவர் என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்களிடையே ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்ததை நாம் ஸ்ரீதேசிகன் விஷயத்தில் கொள்வதே உசிதமாகும். எந்த அம்சத்திலும் வேறொருவரையோ வேறொன்றையோ நாம் நாடவேண்டாதபடி ஸகலாம்சங்களையும் நாம் எண்ணிறந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் வாயிலாக ஸ்ரீதேசிகன் நமக்கு அருளிய மஹோபகாரத்தை எவ்வாறு அளவிட முடியும்? ஸ்ரீதேசிகன் நமக்கு ஆசார்யனாக அளித்த மஹோபகாரத்திற்கு நாம் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த எளிய காவ்யங்களிலும் நம்மால் அளவிடவும் அறியவும் முடியாத பல அர்த்தவிசேஷங்கள் உள்ளன என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஸூக்திகளில் ஒன்றுக்கு வ்யாக்யானம் செய்து உரையிட்ட பிற மதத்தினரான ஸ்ரீ-அப்பய்ய தீக்ஷிதர் வாயாரப் புகழ்ந்துபேசியுள்ளார்.

ஸ்ரீதேசிகனுக்குப் பிறகு ஆசார்யபரம்பரை பெரியோர்களைத் தத்தம் ஸம்ப்ரதாயமுறைப்படி கேட்டுணர்க.

ஆசார்யனது உபகாரம்

ஒவ்வொரு சேதநனும் தான் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக ஸாத்விகர்களான பாகவதர்களை நாடி அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களின் உதவியால் ஓர் ஆசார்யனை அடைந்தேயாக வேண்டும். இங்ஙனம் ஆசார்யனை அடைந்து தனக்கு முக்தி பெற வழிகாட்டவேண்டுமென்று அவனைப் ப்ரார்த்திப்பான். ஆசார்யன் இவனுக்கு அவசியமான சில அர்த்தங்களை உபதேசித்துத் தன் வாக்கு சாஸ்த்ரங்களினின்று வழுவாதிருக்குமாறு போதிப்பான். பின் எம்பெருமானுடைய சின்னங்களாகிய சங்கசக்கரங்களை இவன் தோள்களில் பொறிப்பான். இங்ஙனம் செய்யப்படுவதே 'ஸமாச்ரயணம்' எனப்படும்.

ஸமஸ்காரம்' என்று உலகில் வழங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாவதற்கு இதுவே முக்கியமான அறிகுறியாகும். இது ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸகல வர்ணத்தோருக்கும் பொதுவாகும். இதைப் பெறாமல் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாக முடியாது. ஸமாச்ரயணகாலத்தில் திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களையும் ஆசார்யன் அர்த்தத்தோடு உபதேசிப்பான். இந்த ரஹஸ்யங்களைத் தினந்தோறும் இயன்றவரை அர்த்தஜ்ஞானத்தோடு சிஷ்யன் ஜபம்செய்யவேண்டும். பின் ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு க்ரந்தகாலக்ஷேபம்செய்வித்து விசேஷஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குவான். அதன்பின் இவனுக்குப் பரந்யாஸத்தைச் செய்விப்பான். இப்படி ஸமாச்ரயணம் காலக்ஷேபம் ப்ரபத்தி ஆகிய மூன்றும் சிலருக்கு ஒரே ஆசார்யனிடமும், சிலருக்கு வெவ்வேறு ஆசார்யர்களிடமும் நேருவதுண்டு. இவ்வாறு ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்குச் செய்யும் உதவி பலனைக் கருதியன்று. தன் கன்றுக்கு இரங்கிப் பாலைச் சொரியும் தாய்ப்பசு எந்தப் பலனைக் கருதுகின்றது? அங்ஙனமே சிஷ்யன் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்ற ஓர் எண்ணமே ஆசார்யனை அங்ஙனம்செய்யத் தூண்டுகின்றது.

சிஷ்யனது கடமை

ஆசார்யனையே தெய்வமாகப் பற்றவேண்டும். பரமரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை உபதேசித்துத் தன்னை நல்வழிப்படுத்திய ஆசார்யனுக்கு எவ்வகையாலும் கைம்மாறு செய்யமுடியாதென்பதை நினைந்து அவன்பால் நன்றிபாராட்டவேண்டும். அவன் செய்த உபதேசத்தை விபரீதமான ஒழுக்கத்தால் வீணாக்கக்கூடாது. ஆசார்யனை ப்ரகாசிப்பித்தலும், மந்த்ரங்களையும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் மறைத்தலும் சிஷ்யனது கடமைகளாம். ஆசார்யனைப் பூஜிப்பதும், த்யானிப்பதும், அவனது புகழை வெளியிடுவதும், திருநக்ஷத்ர உத்ஸவம் முதலியன நடத்துவதும் ஆகிய அனைத்தும் அவனிடத்து நாம் பெற்ற மஹோபகாரத்திற்குச் சிறிதும் ஈடாகாவென்பதை உணரவேண்டும். எம்பெருமானே ஆசார்யனது வடிவு கொண்டு தன்னை வாழ்விக்கவந்ததாகவே சிஷ்யன் கருதவேண்டும்.

காலக்ஷேபம்செய்தல்

ஆசார்யஸந்நிதியில் சிஷ்யன் காலக்ஷேபம்செய்யவேண்டிய க்ரந்தங்களுள் முக்கியமானவை — (1) ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு வ்யாக்யானமாக அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்பாஷ்யம் (2) ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபகவத்கீதைக்கு வ்யாக்யானமாக அருளிச

செயத ஸ்ரீமதகீதாபாஷ்யம் (3) ஸ்ரீதேசிகன அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸயத்ரயஸாரம். (4) திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான திருவாயமொழிககு வியாககியானமாக அருளிசசெய்த [illegible] விஷயம் ; என்பன. இவையே க்ரந்தசதுஷடயமெனபபடும் [illegible] றின காலக்ஷேபததிறகு முனபே புராண இதிஹாஸங்கள் [illegible] வற்றைக் கேட்டறிவதால விவேகம ஏறபடடுக காலக்ஷேப [illegible] யோகயதை உணடாயிருககபபெறவேணடும [illegible] க்ஷேபததிறகு முன்பே திருவாயமொழி முழுவதையும ஆசாரயனிடம அதயயனமசெயயவேணடும கீழககூறிய காலக்ஷேப [illegible] தவிர மறற ஆசாரய ஸ்ரீஸூகதிகளையும மறற முககியமான [illegible] தாயாததஙகளையுமெலலாம தமது சகதிககும அறிவுககும [illegible] ஆசாரயனபககல அவசியம கேடடறியவேணடும இந்த [illegible] க்ரந்தஙகளையும காலக்ஷேபமசெயயச சகதியறறவாகள [illegible] க்ரந்தததை மடடுமாவது காலக்ஷேபமசெயவது [illegible]

மூன்று ரஹஸயங்கள்

திருமந்தரம்:—இது 8 எழுததுககள கொணடது, [illegible] வஷடாக்ஷரமெனப பெயாபெறறது இது மந்த்ரஙகள [illegible] சிறந்தது, பல விசேஷாததஙகளைக கொணடது, [illegible] அளிககவலலது, ஸதரீகளும நானகாமவருணததாரும [illegible] ஸந்திககலாம ஆனால அவாகள பரணவததின ஸ்தானத்தில [illegible] என்ற அக்ஷரததை வைததே அநுஸந்திககவேணடும

தவயம் .— இது 25 அக்ஷரஙகள கொணடது, [illegible] தனிததுநினற இரணடு வாகயஙகளை ஒனறுசோதது [illegible] எமபெருமானால அருளபபடடது இதை ஒருகால உசசரிததால [illegible] மோக்ஷமவரையிலுள்ள பலனைப பெறலாம இது [illegible] பினரும அநுஸந்திகக உரியது

சரமசுலோகம் :— இது 32 அக்ஷரஙகள கொணடது [illegible] ஸ்ரீபகவதகீதையில கடைசியிலுள்ள ஸூகதியாகும, [illegible] திருபபவளசசெவவாயினினறு வெளிவந்த மநதரம [illegible] பரபததியை விதிககும ஸூகதியாகும

இந்த மூனறு ரஹஸயஙகளும முறையே 3, 6, 12 [illegible] கொணடுளளன இவறறை ஆசாரயன ஸமாசரயணகாலத்தில

அாததததோடு சிஷயனுககு உபதேசிபபான பின சிஷயன தினந தோறும இவறறை ஜபம செயயவேணடும இவறறின தாதபாயமே ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்ரீமதரஹஸயதரயஸாரமெனனும அரிய பெரிய ஸ்ரீஸூகதியில முககியமாய விளககபபடுகினறது சிலலரை ரஹஸயங களிலும சிலவறறில சுருககியும சிலவறறில இவவாததஙகளில ஒரு சஙகையும வரவொடடாது விளககியும கூறபபடடுளளன இவறறின அாததவிசேஷஙகளை இபபிரபநதததில திருமநதிரச சுருககு, துயசசுருககு, சரமசலோகசசுருககு—உரையிற காணக

இனி ஸ்ரீவைஷணவா ஒவவொருவரும அறியவேணடிய தததுவம, ஹிதம, புருஷாாததம ஆகிய இவை விளககபபடுகினறன —

தததுவம

தததுவஙகள மூனறு அவையாவன — சேதநம, அசேதநம, ஈசுவரன எனபவை

சேதநம்

அறிவுளள ஜீவாதமா சேதநன எனபபடுவான இவனுககு ஜஞாநம ஒரு குணமாயிருககும இநத ஜஞாநம தாமபூதஜஞாநமெனபபடும ஜீவனுடைய ஸவரூபமும ஜஞாநமயமாகவே நிறகும ஆதலின ஜீவன தாமிபூதஜஞாநமெனனபபடுவான இநத ஜீவாதமா தனககு எபபொழுதும தோனறிககொணடேயிருபபான தனனை நான எனறு அறியுமபோது தாமபூதஜஞாநம உதவவேணடுமெனப திலலை ஆனால ஜீவன தனனைததவிர வேறு எநதப பொருளையும தன தாமபூதஜஞாநததால மடடுமே அறியமுடியும தன ஸவரூபததைத தாமபூதஜஞாநததைக கொணடும அறியலாம ஜீவன அணுவாகவும ஆநநதஸவரூபமாகவும நிறபவன, சரீரததிறகாடடிலும வேறுபடடவன, அழிவறறவன, எமபெருமானுககு அடியனாகவே நிறபவன

இததகைய ஜீவாதமாககள எணணறறவா, அவாகள—பததா, முகதா, நிதயா என மூவகைபபடுவா. அநாதியான காமபநதததிறகு உடபடடு இநத ஸமஸாரததில உழலபவா பததா காமபூமியில நினறு ஸதாசாரயஸமபநதமபெறறுப பகதிபரபததிகளுள ஒனறை அநுஷடிததுப பின மோக்ஷததைப பெறறவா முகதா எமபெருமானைபபோல ஒருகாலும காமஸமபநதமேயினறி அவனுககு எபபொழுதும கைஙகாயம செயதுகொணடேயிருபபவா நிதயா அநநத கருட விஷவகஸேநாதியா இவவகுபபைச சோநதவா

அசேதநம்

அறிவில்லாத வஸ்து அசேதநமெனப்படும் [illegible] கிடைக்கக்கூடிய பலனை அநுபவிப்பவன் [illegible] தநம் த்ரிகுணம் காலம் சுத்தஸத்வம் என [illegible]

த்ரிகுணம் — இதுவே மூலப்ரக்ருதி [illegible] என்னும் மூன்று குணங்களையுடையதாகையினால் [illegible] இந்த ப்ரக்ருதி எப்பொழுதும் மாறுபாட்டை ([illegible]) அடைந்துகொண்டேயிருக்கும் இந்த ப்ரக்ருதியில் [illegible] குணங்களும் ஸமமான அளவில் உள்ளபோது [illegible] படும் அந்தக் குணங்கள் ஏற்றத்தாழ்வுள்ள [illegible] ப்ரக்ருதி பலவகைத் தத்துவங்களாய் [illegible] ஏற்றத்தாழ்வுள்ள பாகம் மஹான் [illegible] றது இந்த மஹான், ஸத்துவம் [illegible] நிறபதுபற்றி ஸாத்துவிகம் ராஜஸம் [illegible] படும் மஹானிலிருந்து அஹங்காரம் [illegible] கின்றது அதுவும் முற்கூறிய வகையில் [illegible]

அவற்றில் ஸாத்துவிக அஹங்காரத்தில் [illegible] பதினொன்றும் உண்டாகின்றன [illegible] ஆறு (— மனம், காது, கண், நாக்கு, மூக்கு, [illegible]), [illegible] திரியம் ஐந்து (— வாக்கு, கால், கை, [illegible]) ஆகியவை தாமஸாஹங்காரம் [illegible] உண்டாக்குகின்றது அதன் காரணம் [illegible] காரத்திலிருந்து முறையே சப்தத்தந்மாத்ரம், [illegible] மாத்ரம், வாயு, ரூபதந்மாத்ரம், தேஜஸ், [illegible] கந்ததந்மாத்ரம், பூமி என்பன [illegible] முழுதும் கழியாமலும் பிறதியதில் [illegible] நடுவிலுள்ள ஒரு நிலை இந்நிலையிலுள்ள [illegible] படும் உதாஹரணம் — ஸ்பர்சதந்மாத்ரம் [illegible] நிலை முழுதும் நீங்காமலும் வாயுவின் நிலையை [illegible] முள்ள ஒரு நிலையுள்ள த்ரவ்யம் [illegible] தும் நீங்காமலும் தயிரின் தன்மை [illegible] நிலைமையைப் போன்றதாம்

ராஜஸமான அஹங்காரம் மற்ற இரண்டு அஹங்காரங்களுக்கு தத்தம் வேலையைச் செய்யும்போது அவற்றுக்கு [illegible] உதவிசெய்யும்

மற்றொரு வஸ்துவாக மாறுபடுந்தன்மையது ப்ரக்ருதியெனப்படும். மாறுபட்ட வஸ்து விக்ருதியெனப்படும். தான் மற்றொரு வஸ்துவாக மாறுபடுவதாகவும் மற்றொரு வஸ்துவின் மாறுபாடாகவும் உள்ளது ப்ரக்ருதிவிக்ருதியெனப்படும். இம்முறையில் மூலப்ரக்ருதியை ப்ரக்ருதியாகவும், பதினொரு இந்த்ரியங்களையும் பூமியையும் விக்ருதியாகவும், மஹான் முதல் கந்தந்மாத்ரம் வரையில் உள்ளவற்றை ப்ரக்ருதிவிக்ருதிகளாகவும் அறிந்துகொள்க. நம் சரீரம் ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், ஐந்து பூதங்கள் ஆகிய இவற்றால் ஆகியது. இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளது.

காலம்:— காலம் என்பது எங்கும் பரந்திருக்கும் ஒரே த்ரவ்யம். இதில் ஸத்த்வம் முதலிய குணங்களில். எதிர், நிகழ், கழிவு முதலிய வ்யவஹாரங்களுக்கு இதுவே காரணமாகும். நிமிஷம் விநாடி நாழிகை முதல் பரார்த்தம்வரையிலுள்ள பாகங்களெல்லாம் இந்தக் காலத்தினுடையனவே. இந்த லோகத்திலுள்ள மாறுபாடுகளெல்லாம் இந்தக் காலத்தின் நியமத்திற்கு உட்பட்டே எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தால் நடப்பன. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் முன்பின் என்ற அளவிற்குக் காலம் உள்ளதேயாயினும் அதன் ஸம்பந்தமின்றி அனைத்தும் எம்பெருமானது ஸங்கல்பத்தால் மட்டும் நடப்பனவாகும்.

சுத்தஸத்த்வம் — சுத்தஸத்த்வமென்பது ரஜோகுணம் தமோகுணம் ஆகிய இரண்டுமின்றி ஸத்த்வகுணத்திற்கு மாத்திரம் ஆதாரமான ஒரு த்ரவ்யம். ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள அனைவருடைய சரீரங்களும் அங்குள்ள மண்டபம் கோபுரம் ப்ராகாரம் முதலிய ஸகல வஸ்துக்களும் இந்த சுத்தஸத்த்வமயமானவை. இந்த ஸத்த்வம் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து மேலெல்லையின்றி எங்கும் பரவியிருக்கும். ஈண்டுக் கூறிய தர்மபூதஜ்ஞாநமும் அசேதநத்தில் சேர்ந்ததேயாதலின் இங்கு நான்காவது அசேதநமாகக் கூறவேண்டியதேயாயினும் தர்மபூதஜ்ஞாநமுடைய வஸ்து என்று பொருள்கொண்ட சேதநம் என்ற தத்த்வத்தில் தர்மபூதஜ்ஞாநம் விசேஷணமாயிருப்பதால் இங்குத் தனித்துக் கூறாதொழிந்தது.]

ஈச்வரன்

ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வேச்வரன். இவன் எப்பொழுதும் மாறுபாடற்ற தன்மையுடையவன், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பவன், இங்குத்தான் இருக்கிறான் என்று தேசத்தால் அளவிட்டுக் கூறமுடியாதவன், இப்பொழுதுதான் இருக்கிறான் என்று காலத்தைக்கொண்டும் வரையறுக்கமுடியாதவன், இன்ன வஸ்துவின் ஸ்வரூபமாக மட்டும் இருக்க

கிறான் என்று வஸ்துவாலும் எல்லையிட்டுப் பேசமுடியாதவன், எல்லா விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எல்லாவஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமாகவும் நிற்பவன், ஆநந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்குபவன். இவனிடம் தோஷம் ஒன்றும் தட்டாது. சேதநம் அசேதநம் ஆகிய ப்ரபஞ்சம் முழுதும் இவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கும். இவன் அனைவருக்கும் உபாயமாகவும் பலனாகவும் இருக்கின்றான், அனைத்தையும் படைப்பவன், காப்பவன், அழிப்பவன்; எல்லோரினும் மேம்பட்டவன், அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன், அனைத்தையும் அடக்கியாள்பவன், அனைத்தினுடைய பலனையும் அனுபவிப்பவன், தன்னை அடைந்தவருடைய ஸகலகாமங்களையும் போக்குபவன், ஸகலவேதங்களாலும் போற்றப்படுமவன், ஸகலகாமங்களுக்காமே ஆராதிக்கப்பட்டுப் பலனைத் தருபவன், ப்ரஹ்மா முதலிய ஸகல தேவர்களையும் படைப்பவன். அவர்கள் அனைவரும் இவனது கட்டளைக்கு அஞ்சி நடப்பவர்களே. இவன் தன் ஸ்வரூபத்தாலும் திருமேனியாலும் குணங்களாலும் தன்னையொழிந்த அனைத்திலும் மேம்பட்டவன். இயற்கையாகவே ஸகலகல்யாணகுணங்களும் நிறைந்தவன், இவன் விரும்பிப் புதிதாய்ப் பெறவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. எந்த நிலையிலும் பிராட்டி இவனைவிட்டு க்ஷணமும் பிரிவதில்லை.

இவனுடைய திருமேனி, பரம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்று ஐந்துவகைப்படும். பரரூபம்—ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம். வ்யூஹம் - வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன் ப்ரத்யும்நன் அநிருத்தன் என்னப்படும் ரூபங்கள். விபவம்—மத்ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய அவதாரங்கள். அந்தர்யாமி — எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும் ஸூக்ஷ்மமான உருவத்துடனிருக்கும் நிலை. அர்ச்சை — திவ்யதேசங்களில் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள நிலையும், மற்றும் பக்தர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு திருமேனிகொண்டிருக்கும் நிலையும்.

பெரிய பிராட்டியாகிய லக்ஷ்மியும் ஈச்வரத்தத்துவத்தில் சேர்ந்தவளே. இவ்விருவரையும் தவிர மற்ற அனைவரும் ஜீவத்தத்துவத்தைச் சேர்ந்தவர்களேயாவர். பிராட்டியும் எம்பெருமானைப்போல எங்கும் நிறைந்திருப்பவள், ஸர்வேச்வரனைப்போல நமக்கு உபாயமாகவும் பலனாகவும் இருக்கின்றாள். உலகில் புத்திரனுக்கு நன்மையைச் செய்வதில் தந்தையும் தாயும் தங்களுக்குள் ஒருவரையொருவர் ஏற்படுத்திக்கொண்டு தத்தம் கடமைகளைச் செய்வதுபோல உலகிற்கே தந்தையும் தாயுமான எம்பெருமானும் பிராட்டியும் நமது க்ஷேமத்தை நாடித்

தஙகளுககுள சில அமசஙகளைத தமது ஸஙகறபததால வருததுக கொணடிருககினறனா இதைககொணடு அவ விரு தததுவஙகளைப பிரிததுப பாாபபது நமககு எறறதனறு. பரபததியை அநுஷ்டிக குமபோது முதலில பிராட்டியைப புருஷகாரமாககொணடு பர பததியைசசெயதே அவவிருவரையும பினபு சரணமடையவேணடும. புருஷகாரமாவது — பலனைதரவலல சேதநனை நெருஙகுவதற்குப பலனை விருமபுமவனால உபாயமாக வரிககபபட்ட மறறொரு சேதநன.

ஹிதம

ஹிதமாவது — மோக்ஷததிறகு ஸாதநமாக அநுஷடிககபபடும உபாயம ஆகவே, மோக்ஷததிறகு உபாயமான பகதியும பரபததியும ஹிதமெனபபடும

பகதியோகம — இது பலவகைபபடும இதை மோக்ஷம பெறும வரையில அநுஷடிதது ககொணடேயிருககவேணடும. பலன பெற நெடுஙகாலம கழியவேணடும அஙகஙகளுடன அநுஷடிககும முறை மிகக கடினமானது இககாலததில இநதப பகதியோகததிறகு அதிகாரிகள இலலையெனறே கூறலாம ஸ்ரீமநநாதமுனிகளபோலவாரே இதறகு அதிகாரிகளாவா.

பரபததி —அததகைய பகதியோகததை அநுஷடிகக இயலாதவா பரபததியை மோக்ஷோபாயமாககக கொளவா இநத பரபததியே பரநயாஸம, சரணாகதி, பரஸமாபபணம, உபாயாநுஷடாநம எனற பெயாகளால வழஙகும (ஸாதாரண அதிகாரிகள இதை அதருஷடம எனறும வழஙகுவதுணடு) இநத பரபததி (1) ஸவநிஷடை (2) உகதிநிஷடை (3) ஆசாாயநிஷடை (4) பாகவதநிஷடை என நாலவகைபபடும (விளககததை 242-வது பாசுரவுரையிற காணக) இவறறில ஸவநிஷடை தறகாலம வெகுசிலருடைய அநுஷடாநததிலேயே வருகினறது உகதிநிஷடையும ஆசாாயநிஷடையும ஸ்ரீமத-அஹோபிலமடததில ஸ்ரீமத-அழகியசிஙகாஸநநிதியில அநுஷடிககபபாடடுவருகினறன பெருமபாலும ஆசாரயநிஷடையும சிறுபானமை பாகவதநிஷடையும ஸ்ரீமத-முநிதரயஸமபரதாயததில ஸ்ரீமத-ஸவாமிகளா அவாஸநநிதியிலும அநுஷடிககபபடடுவருகினறன ஆதலால இநத நாலவகையிலுள ஒனறைக கைககொளளாவிடில மோக்ஷம பெறமுடியாதெனபது நம பூாவாசாாயாகளின தருடமான ஸிததாநதம இநத பரபததியைக குறிதத பலனுககாக ஒரு முறை அநுஷடிததால விருமபிய பலனை நினைதத

காலத்தில் பெறலாம். ஒரே பலனுக்காக இதை இருமுறை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது. இச்சரீரம் உள்ளவரையில் காம்யபலன்களை அநுபவித்துச் சரீரமுடிவில் மோக்ஷத்தைப் பெறவிரும்பி ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தால் அங்ஙனமே பெறலாம். இதற்கு த்ருப்தப்ரபத்தி யென்று பெயர். இச்சரீரம் உள்ளவரையிலும் கூட ஸம்ஸார[illegible]த்தைப் பொறுக்காமல் இந்த க்ஷணமே மோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்று விரும்பி ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தால் அந்த [illegible] மோக்ஷம்பெறுவதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இதற்கு ஆர்த்தப்ரபத்தி யென்று பெயர். இங்ஙனம் ஸகலபலன்களையும் [illegible] அளிக்கும் சக்தி இந்த ப்ரபத்தி ஒன்றுக்கே உள்ளது. இதற்கு ஜாதி நியமமில்லை. எல்லாச் சாதியினரும் இதை உபாயமாகப் பற்றலாம். எல்லாப்ராணிகளுக்கும் இது மோக்ஷோபாயமாக ஆகும். இதன் அங்கங்களின் விளக்கத்தை 241-வது பாசுர வுரையிற் காண்க.

ப்ரபந்நனது கடமை — ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவன் ப்ரபந்நன் எனப்படுவான். இவன் மறுபடி அநுஷ்டிக்கவேண்டிய உபாயம் ஒன்றுமில்லை. ஒரு கவலையுமின்றி மோக்ஷத்தை எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டியதே. ஆனால் தனக்கு ஏற்பட்ட நித்ய-நைமித்திக கர்மங்களை ஒருபோதும் கைவிடக்கூடாது. அவற்றை ஒருவன் ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்யாது எம்பெருமானுடைய உகப்புக்காகவே செய்யவேண்டும். எம்பெருமான் திருவடிகளில் பக்தியையும் ஞானத்தையும் தவிர வேறு ஒரு பலனையும் விரும்பக்கூடாது. தன் ஜாதிக்கு ஏற்றவாறு பகவத்கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டும் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பரிசயம்செய்துகொண்டும் அர்ச்சாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதம்பதிகளிடம் ஈடுபட்டும் இருக்கவேண்டும். இதுகாறும் வீணே கழிந்த நிலையை நினைந்து மனம் வருந்தாது இப்பொழுது ஸதாசார்யகடாக்ஷத்தால் வந்த பாக்யத்தை நினைத்து மகிழவேண்டும். ஆஹாரநியமத்திற் கூறியபடி ஸாத்விகமான உணவையே உண்டு ஸத்த்வகுணம் தலையெடுக்கும்படி பெறவேண்டும். தினந்தோறும் தன் க்ருஹத்தில் பகவதாராதனம் இல்லாமல் உணவுகொள்ளக்கூடாது. பாகவதர்களுக்கும் தன்னைத் தாஸனாக அநுஸந்தித்து ஆசார்யனுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் இயன்றவரை கைங்கர்யம்செய்யவேண்டும். தன்பெருமை பேசக்கூடாது. பிறரைப் பழிக்கக்கூடாது. எப்பொழுதும் [illegible] அநுஸந்திக்கவேண்டும். உலகஸுகங்களை வெறுத்து எம்பெருமானையே நாடவேண்டும். ஆசார்யன் செய்த மஹோபகாரத்தை

எப்பொழுதும் நினைக்கவேண்டும். மனம் வாக்கு காயம் ஆகிய முக்கரணங்களாலும் பாகவதாபசாரம் புரியக்கூடாது. வேறு தெய்வத்தின் ஸம்பந்தமே கூடாது. மரணகாலத்தில் ஸகல இந்த்ரியங்களும் ஒடுங்கிப் பேசவும் முடியாத நிலைமையில் உற்றார் உறவினர் இவர்களில் யாரும் தனக்காக வேறு தெய்வத்தை நாட விரும்பினாலும் அதை அநுமதிக்கக்கூடாது. வேறு தெய்வத்தின் ஸம்பந்தம் பாகவதாபசாரம் ஆகிய இரண்டுமே ப்ரபத்தியின் பெருமையைக் கூடக் குறைக்க முற்பட்டவல்லன். ஆதலின் இவ்விரண்டிலும் மிக்க கவனத்துடன் நடக்கவேண்டும்.

ப்ரபந்நனுக்குப் பாபமின்மை — ப்ரபத்தியின் பெருமையை அறிந்து அதை உபாயமாகப் பற்றிய ப்ரபந்நன் எம்பெருமானிடம் அளவற்ற அன்புகொண்டவனாகலின் அவன் திருவுள்ளத்திற்கு எதிராக அவன் கட்டளையை மீறி மனப்பூர்வமாய்ப் பாபம்செய்யத் துணியமாட்டான். அறியாமல் செய்யும் பாபங்கள் இவனிடம் சேரா. அவை ப்ரபத்தியின் பெருமையால் கழிந்துபோம். தேசம் காலம் முதலிய நிமித்தங்களின் தோஷத்தால் புத்திபூர்வமாய்ப் பாபம்செய்ய நேரிடினும் அதற்கு வருந்திப் பின்னும் பாபம் செய்யாது ப்ராயச்சித்தம்செய்ய முற்பட்டுச் செய்துமுடித்தால் பாபம் கழிந்துபோம். சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட பெரிய ப்ராயச்சித்தம் செய்யச் சக்தியற்றவனுக்கு அதற்காகப் பின்னும் ப்ரபத்தி செய்வதே ப்ராயச்சித்தமாகும். இங்ஙனம் செய்யாதவர்களையும் எம்பெருமான் இக் கர்மபூமியிலேயே தண்டித்துப் பரிசுத்தனாக்குகின்றான். எவ்வகையினும் ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் நிச்சயம். நரகமில்லை.

ப்ரபந்நனுக்கு மரணத்தில் நியமமின்மை — ப்ரபந்நன் நல்ல க்ஷேத்ரத்தில் உத்தராயணத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் பகலில் மரிக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தமில்லை. மற்ற ஸாதாரண அதிகாரிகளுக்கு இவை அவசியமானவை. ப்ரபந்நனுக்கு எந்த இடத்தில் எப்பொழுது மரணம் வரினும் யாதும் குறையில்லை.

ஜீவன் சரீரத்தினின்று வெளியேறும் முறை — ஸர்வேச்வரன் ஜீவனைச் சரீரத்தினின்று அகற்ற முற்படும்போது முதலில் வாக்கு முதலிய கர்மேந்த்ரியங்களையும் கண் முதலிய ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களையும் மனத்தில் சேர்க்கின்றான். இத்தகைய மனத்தை ப்ராணவாயுவுடன் சேர்த்து அவையனைத்துடனும் கூடிய ப்ராணவாயுவை ஜீவனோடு சேர்க்கின்றான். ஜீவனுடைய சரீரத்தில் முழுகின மேற்

புறததில தூணபோனற மூனறு எலுமபுகள ஒனறுகூடி நிறகின றன அவை 'தரிஸதூணம' எனறு வழஙகும எமபெருமான அவறறைக கடைநது அஙகிருநது ஐநதுபூதஙகளின ஸௌக்ஷ்மாங சஙகளை எடுககினறுன. அவன தரிஸதூணததைக கடையுமபோது ஜீவாதமாவுககு உணடாகும வேதனையைப போகக அவனைத தன மீது அணைததுககொளகினறுன இதுவரையில உளள அமசஙகள மரிககும அனைவருககும பொதுவாகும இதனபின பரமைகாநதிகளின ஜீவனைச, சரீரததினினறு கிளமபி நிறகும 101-நாடிகளில வேறு கதியில செலலும 100-நாடிகளாலினறி ஸுஷும்னை, பரஹமநாடி, மூரததநயநாடியெனபபடும 101-வதான நடுநாடிவழியாய வெளி யேறறி ஆசசிராதிமாாககததில நடததிசசெலகினறுன

ஆசசிராதிமாாககம் — சரீரததிலிருநது தனிநாடி வழியே வெளியேறிவநத ஜீவனை அகனிதேவதை பகலின தேவதை, சுகல பக்ஷதேவதை, உததராயணதேவதை, வாஷதேவதை, வாயு தேவதை, ஸூாயன, சநதரன, மினனலதேவதை, வருணன, இநதரன, பரஹமா ஆகிய இவாகள வரவேறறுத தஙகள உபசாரங களைச செயது தஙகள எலலைகளைக கடததி வழிநடததிவிடுவாாகள இதுவே ஆசசிராதிமாாககமெனபபடும

புருஷாாததம

பரமபதமசோதலும், பரிபூாணபகவதநுபவமும — பரமைகாந ஞன ஜீவாதமா ஆசசிராதிகதி முடிநதபிறகு ஸ்ரீவைகுணடததை நெருஙகுவான, அஙகுச செலவதறகாக அதுகாறும பாபபுணியததின பரபாவததால நிறுததிவைககபபடட ஸௌக்ஷ்மசரீரததையும போக விடுவான, பின அஙகு உளள விரஜையெனனும அமருதமயமான நதியைத தன ஸஙகறபததாலே தாணடுவான உடனே எமபெரு மான பரகருதிஸமபநதமிலலாத சுததஸததுவமயமான சரீரததை அவனுககுக கொடுபபான பின அவன அஙகுளள ஐரமமதீயம எனனும திவயதடாகததைக கடநது ஸோமஸவனம எனனும அசவ மரததை அடைவான அஙகு 500 திவயாபஸரஸ ஸுநதரிகள கையில மாலை, மை, வாஸனைபபொடி முதலிய உபசாரபபொருளகளைக கொணடு இவனை வரவேறபா பின அவாகள இவனுககு பரஹமா லஙகாரம செயவிததுச சுததஸததுவமயமான மணம சுவை தேஜஸ ஆகியவறறை இவனிடம புகசசெயவாாகள பின அஙகுளள பல நிதயஸூரிகள எதிாகொணடழைபபா அஙகிருநது திவயகோபுர,

திறகுச செனறு அஙகுக காவலபுரிநதுநிறகும 'இநதரன பரஜாபதி எனனும தவாரபாலகாகளை நெருஙக, அஙகுளள நிதயஸூரிகளும மஹாஷிகளும இவனைத ததம இடததிறகு எழுநதருளவேணடு மெனறு பராாததிதது இவனதிருவடிகளைத திவயதீாததததால் கழுவிநிறபா, பினனும பல திவயஸுதரீகள வாஸனைபபொடி பூாணகுமபம தீபம முதலியவறறை ஏநதிவநது உபசரிபபா பின் இவன ஆநநதமயமான திவயமணடபததில பரவேசிபபான்; அஙகு நிதயஸூரிகளும முகதாகளும பகவதகுணஙகளைப பேசி மகிழும கோஷடியைக கணடுகளிபபான அநதக கோஷடியில் இவனுடைய ஆசாாயாகள இவனைக கணடு தாம செயத கிருஷி பலிததெதனப பெருமிதமகொணடுநிறபா இவன அவாகளபால தன நனறியைக காடடி வணஙகிநிறபான பின அநதத திவ்ய மணடபததில திவயபாயஙகததில ஆதிசேஷனமீது பெரியபிராடடி, பூமிதேவி, நீளாதேவி ஆகிய நாசசிமாருடன எழுநதருளியுளள ஸ்ரீமநநாராயணனைக கணணாரக கணடு அவனது ரதநபாயஙகததில் ஏறித திவ்யதமபதிகளுடன கலநதுபேசி இவன பேராவலகொண டிருநதபடியே, இதுகாறும இவன இழநதிருநத இழவெலலாம தீர அவனைக கணடு அவனைபபோனற குணஙகளைப பெறறு அவன திருவடிகளின கீழே அநந—கருட—விஷவகஸேநா முதலிய நிதயஸூரிகோஷடியுள புகுநதுகலநது எலலாவிடததிலும எலலாக் காலஙகளிலும எலலா நிலைமைகளிலும எலலாவகைக கைஙகாயஸிததி யையும பெறறு ஆநநதககடலுள மூழகிநிறபான இவனுககு அஙகிருநது ஒருபோதும திருமபுதல இலலை இவன தன இஷடப் படி நடபபதும பகவதகைஙகாயததில அடஙகியதே தன இசசை யுடன பரகருதிமணடலததிறகு வநது செனறாலும இவனுககுச் சிறிதும பகவதநுபவரஸததிறகு இடையூறெனபதேயிலலை இம் முறையைககொணடே இவனுககுத திருமபுதல இலலையெனபது. இததகைய பகவதநுபவமே பரிபூாணபரஹமாநுபவமெனபபடும. இதுவே பரமபுருஷாாததமாம

இனனும பறபல விஷயஙகளை உரையில ஆஙகாஙகுக கணடு கொளக

ஸ்ரீதேசிகதாசநஸாரஸஙகரஹம முறறும

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம் — விஷய அகராதி

[இந்நூலில் அடங்கிய விஷயங்கள் அகராதிவரிசையில் பாசுரங்களின் தொடரெண்ணுடன் கொடுக்கப்படுகின்றன]

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதேஶிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

உரையில் விளக்கிய அம்சங்கள்

(பின் வரும் எண்கள் பக்கங்களைக் குறிக்கும்)

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

பிரபந்த அட்டவணை அகராதி

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

இப்பிரபந்தத்தில் அமைந்த பாக்களின் வகை

வெண்பா	[illegible]
குறள்வெண்பா	[illegible]
நேரிசைவெண்பா	15
(செந்தொடை) வெண்டுறை	1
ஆசிரியப்பா	
நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா	[illegible]
நேரிசையாசிரியப்பா	1
அறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	௨
அறுசீராசிரியவிருத்தம்	[illegible]
எழுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
எழுசீராசிரியவிருத்தம்	[illegible]
எண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
எண்சீராசிரியவிருத்தம்	[illegible]
பன்னிரண்டுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
பதின்மூன்றுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
பதினான்குசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
பதினாறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
பதினாறுசீராசிரியவிருத்தம்	1
இருபத்தெண்சீராசிரியவிருத்தம்	௨
கலிப்பா	
கொச்சகக்கலிப்பா	[illegible]
கட்டளைக்கலித்துறை	185
கலிவிருத்தம்	11
	405

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம்

மூலமும் உரையும்

சீராாதூப்புல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

பொதுததனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்ய பூஷணம் ।
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ॥

உரை:— ராமாநுஜதயாபாத்ரம் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கருணைககுப பாததமானவரும, ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் — ஜஞானததையும வைராககயததையும ஆபரணமாககொணடவரும், ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் — திருவேஙகடமுடையானுடைய (திருமணியின) அவதாரமாயுளளவருமான, வேதாந்ததேசிகம் — ஸ்ரீவேதாநததேசிகனை, வந்தே — வணஙகுகினறேன

(இதன விசேஷவுரைகளை பகவதவிஷயததனியனுரையில காண்க.)

வெணபா

சீரொன்று தூப்புத் திருவேங் கடமுடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியு—ளோரொன்று
தானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு

உரை — தாரணியில் வாழ்வார்க்கு – பூமணடலததில வஸிப்பவருககு, வான் ஏறப் போமளவும் வாழ்வு – பரமபதம ஏறிச செலலுமளவாயுளள வாழககைககு, சீர் ஒன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் – திருக்கலயாணகுணஙகள பொருநதியவரும தூபபுலில திருவேஙகடமுடையானுடைய (திருமணியின) திருவவதாரமாயுளளவருமான ஸ்ரீதேசிகன், பார் ஒன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்–உலகததோா ஈடுபடுமபடி அருளிசசெய்த பராசீன திவய ஸூகதிகளுககுள, ஓரொன்று தானே அமையாதோ? — ஏதாவது ஒரு பாகமே போதாதோ ? (போதும)

தனியனுரை முறறிறறு

சீராாதூபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

ஸ்ரீ:

அமிருதரஞ்சனி—உரை

சீராமாநுசபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

கட்டளைககலிததுறை

1 தம்பர மென்றிரங் கித்தள ராமனந் தந்தருளா
லும்பர் தொழுந்திரு மாலுகந் தேந்து முபாயமொன்ற
னம்பிற வித்துயர் மாற்றிய ஞானப் பெருந்தகவோர்
சம்பிர தாயமொன் றிச்சதிர்க் குந்நிலை சார்ந்தனமே. 1

[*இதுவும அடுதத பாசுரமும் ஸமபரதாயபரிசுததியைச சொலநவை*]

உரை — தம் பரம் என்று இரங்கி – *(நமமைக காபபாது) தம பொறுபபு என்று (நம மீது) இரககமவைதது*, அருளால் – *கருணையினால*, தளரா மனம் தந்து – *கலஙகாத மனததைக கொடுதது*, உம்பர் தொழும் திருமால் – *நிதயஸூரிகளால வணஙகபபடும எமபெருமான*, உகந்து ஏற்கும் உபாயம் ஒன்றால் – *மகிழநது ஏறறுககொளளககூடிய (பரபததி யெனனும) ஒரே உபாயததினால*, நம் பிறவித் துயர் மாற்றிய — *நமமுடைய ஸமஸாரதுககததை ஒழிததவாகளும*, ஞானப் பெரும் தகவோர் - *ஞானத்தையும மிகக கருணையையும உடையவாகளுமான ஆசாரியாகளுடைய*, சம்பிரதாயம் ஒன்றி – *ஸமபரதாயததில சோநது*, சதிர்க்கும் நிலை சார்ந்தனம் – *(சிறிய உபாயததால பெரிய பலனை அடையும) சிறநத நிலையைப பெறறோம*

கருத்து — *ஸமஸாரதுககததைப போககிககொளள ஸதாசாரியாகளின ஸமபரதாயததில ஈடுபடவேணடும.* 1

அகவல்

2 கடலமு தத்தைக் கடைந்து சேர்த்த
திருமா லடிகாட் டியநந்
தேசிகர் தந்நிலை பற்றிச்சேர்ந் தோமே 2

உரை — கடல் கடைந்து– *கடலைக கடைநது*, அமுதத்தை சேர்த்த– *(தேவருககு) அமுதததைக கொடுதத*, திருமால் அடி காட்டிய—*எம்பெருமா*

னுடைய திருவடிகளை (நமக்கு உபாயமாகக) காட்டிககொடுதத, நம் தேசிகர் தம் நிலை – நம ஆசாரயாகளின அநுஷடாநததை, பற்றிச் சேர்ந்தோம் – (சிறநததாகப்) பற்றி ஈடுபடடோம.

கருதது — ஸதாசாரயாகளின அநுஷடாநததில ஈடுபடடால அவாகள எமபெருமானதிருவடிகளைக காட்டிக் கொடுபபா. 2

குறளவெணபா

3 முத்திக் கருள்சூட மூன்றைத் தெளிமுன்ன
மித்திக்கா லேய்ந்து மிதம் 3

[தததுவபதவீ]

உரை — முத்திக்கு அருள் சூட – மோக்ஷததிறகு(க காரணமான பகவானுடைய) கருபையைப் பெறுவதறகு, மூன்றை – (சேதநம், அசேதநம், ஈசுவரன எனனும)மூன்று தததுவஙகளை, முன்னம் தெளி–முதலில தெளிந்து கொள, இத் திக்கால் இதம் ஏய்ந்தும்–இநத வழியால உபாயம பொருநதும்.

கருத்து — தததுவதரயஜஞாநமுடையாாககே மோக்ஷோபாயம கைகூடும 3

4 மூன்றி லொருமூன்று மூவிரண்டு முந்நான்குந்
தோன்றத் தொலையுந் துயர் 4

[ரஹஸயபதவீ]

உரை — மூன்றில் – மூன்று ரஹஸயஙகளில, ஒரு மூன்றும் — மூன்று பதஙகளுளள திருமநதரமும, மூவிரண்டும் – ஆறு பதஙகளுள்ள தவயமும, முந்நான்கும் – பனனிரணடு பதஙகளுள்ள சரமசுலோகமும், தோன்ற – (அவறறின அாததததுடன) மனதில விளஙக, துயர் தொலையும் – (ஸமஸார) துககம ஒழிநதுபோம.

கருதது — ரஹஸயதரயாாததததை அறிநதால (பரபத்தியினமூலம)ஸமஸாரதுககததைப போககிககொளளலாம.

வெணபா

5 உயிரு முடலு முடலாக வோங்கித்
தயிர்வெண்ணெய் தாரணியோ டுண்டான்—பயிரிற் -
களைபோ லசுரரைக் காய்ந்தான்றன் கையில்
வளைபோலெம் மாசிரியர் வாக்கு 5

[பாசுரம 5, 6—தததுவநவநீதம]

உரை — உயிரும் — சேதநமும, உடலும் — அசேதநமும, உடலாக — (தனக்குச) சரீரமாய் நிறக, ஓங்கி — உயர்ந்து, தயிர் வெண்ணெய் — தயிரையும் வெண்ணெயையும, தாரணியோடு உண்டான — பூமியோடு உண்டவனும, பயிரில் களைபோல் — (ஸாதுஜநங்களாகிய) பயிருக்குக் களைபோன்ற, அசுரரை — அஸுரர்களை, காய்ந்தான் — அழித்தவனுமான பகவானுடைய, கையில் வளைபோல் — கையில்(அணிந்த திருக்கையிலுள்ள) வளைபோல அல்லது (தரிக்கும) சங்கமபோல, எம் ஆசிரியர் வார்த்தை — எம்முடைய ஆசார்யர்களின் ஸூக்திகள (ப்ரகாசிக்கின்றன)

கருத்து— ஆசார்யஸூக்திகள் எமபெருமானுடைய கைவளைபோல அல்லது சஙகமபோல பரகாசிக்கின்றன 5

கட்டளைக்கலித்துறை

6 அலையற்ற வாரமு தக்கட லக்கட லுண்ட முகில்
விலையற்ற நன்மணி வெற்பு வெயினில வோங்கு பகல்
துலையுற் றனவென்பர் தூமறை சூடுந் துழாய்முடியார்க்
கிலையொத் தனவவன் பாதம் பணிந்தவர்க் கெண்ணுங்கால்

உரை — தூமறை சூடும் — பரிசுத்தமான வேதங்களால் சூடப்படும் இறைவனும, துழாய் முடியார்க்கு — திருத்துழாயைத் திருமுடியில் அணிந்தவனுமான பகவானுக்கு, அலை அற்ற ஆர் அமுதக் கடல் — அலையில்லாத நிறைந்த அமுதமயமான கடலும, அக் கடலுண்ட முகில் — அந்தக் கடலை (முழுதும) பருகிய மேகமும, விலை அற்ற நல் மணி வெற்பு — விலை மதிக்க முடியாத சிறந்த நீல ரத்ந மலையும, வெயில் நிலா ஓங்கு பகல் — வெயிலும் நிலவும சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கும பகலும, துலையுற்றன என்பர் — உபமானமாயின என்று (கவிகள்) கூறுவர். (ஆனால்) அவன் பாதம் பணிந்தவர்க்கு — அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சரணமடைந்த தொண்டர்க்கு, ஒத்தன — ஒத்த பொருள்கள், எண்ணுங்கால் — (மனத்தால்) நினைப்பதற்கும இல்லை

கருத்து— பகவானைக் காட்டிலும பாகவதர்களுக்கு சிறப்பு அதிகம். 6

வெண்பா

7 உத்தி திகழு முரைமூன்றின் மும்மூன்று
சித்த முணரத் தெளிவித்தார்—முத்திதரு
மூல மறையின் முடிசேர் முகில்வண்ணன்
சீல மறிவார் சிலர் 7

[பாசுரம் 7, 8—ரஹஸ்யநவநீதம்]

உரை — முத்தி தரும் — மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கவல்லவனும், மூல மறையின் முடி சேர்—(ஜ்ஞானத்திறகுக) காரணமான வேதத்தின் அந்தத்தில் புகழப்படுகிறவனும், முகில் வண்ணன் — மேகம்போன்ற நிறமுடையவனு மான பகவானுடைய, சீலம் — குணங்களை, அறிவார் சிலர் — அறிந்த சில ஆசார்யர்கள், உந்தி திகழும் — உரைகளுள் சிறந்த, உரை மூன்றின் — ரஹஸ்யங்கள் மூன்றினுடைய, மும்மூன்றும் — ஒன்பது அர்த்தங்களையும், சித்தம் உணர — (நம) மனம் அறியும்படி, தெளிவித்தார் — மயக்கமற உபதேசித்தனர்

திருமந்த்ரத்தில் மூன்று அர்த்தங்கள்— 1 எம்பெருமானிடம் நம் ஸ்வரூபத்தை ஸமர்ப்பித்தல் 2 நம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டிய கடமையை ஸமர்ப்பித்தல் 3 ரக்ஷித்தலின் பலனை ஸமர்ப்பித்தல் என்பன

த்வயத்தில் மூன்று அர்த்தங்கள்— 1 உபாயம் 2 பலன் 3 (அவித்யையாகிய) விரோதியொழிகை என்பவை

சரமச்லோகத்தில் மூன்று அர்த்தங்கள்— 1 சரணமடைபவன் செய்யுங்காரியம் 2 சரணமடைந்தவனுக்கு எம்பெருமான் செய்யுங் காரியம் 3 சரணமடைந்தபின் சேதநன் இருக்கவேண்டிய முறை என்பவை

கருத்து — ஆசார்யர்களே ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசிக்கவல்லவர் 7

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

8 எனக்குரிய னெனதுபர மென்பே றென்று
திவையனைத்து மிறையில்லா விறைக்க டைத்தோந்
தனக்கிணையொன் றில்லாத திருமால் பாதஞ்
சாதனமும் பயனுமெனச் சலங்க டீர்ந்தோ
முனக்கிதமென் றெந்பாக னுரைத்த துற்றே
முத்தமனு மவனுதவி யெல்லாங் கண்டோ
மினிக்கவரு மவைகவரா விகந்தோஞ் சோக
மிமையவரோ டொன்றினிநா மிருக்கு நாளே 8

உரை —எனக்கு உரியன்—(நானே) எனக்கு ஸ்வாமி, பரம் எனது—(என்னை) ரக்ஷிக்கும் கடமையும் என்னுடையதே, என் பேறு—(அதன்)பலனும் என்னுடையதே, என்றது—என்று நினையாமல், இவை அனைத்தும்—ஸ்வரூபம் பரம் பலன் எல்லாவற்றையும், இறை இல்லா இறைக்கு அடைத்தோம்— (தனக்கு ஒரு)நாயகன் இல்லாத பகவானிடம் ஸமர்ப்பித்தோம், தனக்கு இணை ஒன்று இல்லாத — தனக்கு ஸமமான ஒரு வஸ்து இல்லாத, திருமால் பாதம் — எம்பெருமானுடைய திருவடியே, சாதனமும் பயனும் என — உபாயமும

பலனும் என்று நினைத்து, சலங்கள் தீர்ந்தோம் — தீய செயலை ஒழிந்தோம் உனக்கு இதம் என்று — உனக்கு(ப் பலன் பெறுவதற்கு) நன்மையான உபாயம் என்று, ஒரு பாகன் — நிகரற்ற (அர்ஜுனனது) தேர்ப்பாகனை கண்ணன், உரைத்தது உற்றோம் — உபதேசித்ததை (சரணாகதியை) ஏற்று அநுஷ்டித்தோம். உத்தமனும் அவன் — உயர்ந்தவனாகிய பகவானு டைய, உதவி எல்லாம் கண்டோம் — உபகாரங்களையெல்லாம் பெற்றோம் இனிக்க — (நம) மனம் மகிழும்படி, வருமவை கவர — வரப்போகும் (அர்ச் சிராதிமார்க்கம் பகவதநுபவம் முதலிய) விஷயங்கள் (நம மனத்தைக்) கவர, சோகம் இகந்தோம் — துன்பத்தை விட்டொழிந்தோம் இனி நாம் இருக்கும் நாள் — இனி நாம (இவ்வுலகில்) இருக்கும் நாள், இமையவ ரோடு ஒன்று — நித்யஸூரிகளின் காலத்திற்கு ஸமமானது

கருத்து — பரபத்தியை அநுஷ்டித்தவர்கள் இவ்வுலகி லிருப்பினும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஒப்பாவர் 8

வெண்பா

9 தத்துவங்க ளெல்லாந் தகவா லறிவித்து
முத்தி வழிதந்தார் மொய்கழலே—யத்திவத்தி
லாரமுத மாற மிருநிலத்தி லென்றுரைத்தார்
தாரமுத லோதுவித்தார் தாம் 9

[பாசுரம் 9, 10, 11—தத்துவமாதருகை]

உரை — தாரம் முதல் — ப்ரணவத்தை முதலக்ஷரமாகக்கொண்ட (திருமந்த்ரம் முதலிய) ரஹஸ்யங்களை, ஓதுவித்தார்தாம் — உபதேசித்த ஆசார்யர்கள், "தத்துவங்களெல்லாம் — "தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தை முழுதும், தகவால் அறிவித்து—(நம்மிடம் உள்ள)கருணையினால் உபதேசித்து, முத்தி வழி தந்தார் — மோக்ஷத்தின் உபாயத்தை உபதேசித்த ஆசார்யர்க ளுடைய, மொய்கழலே — வலிய திருவடிகளே, அத் திவத்தில் — அந்தப் பரமபதத்தில், ஆர் அமுதம் (ஆம்) — நிறைந்த அமுதமாகும், இரு நிலத் தில் — அகன்ற இப்பூமியில், ஆறு ஆம்" — உபாயமுமாகும்" என்று உரைத்தார் — என்று உபதேசித்தனர்.

கருத்து —ஆசார்யன் திருவடிகளே இவ்வுலகில் உபாய மாகவும் பரமபதத்தில் பலனாகவும் ஆம். 9

கட்டளைக்கலித்துறை

10 திருநா ரணனெனுந் தெய்வமுஞ் சித்து மசித்துமென்று
பெருநான் மறைமுடி பேசிய தத்துவ மூன்றிவைகேட்
டொருநா ளுணர்ந்தவ ருய்யும் வகையன்றி யொன்றுகவா
ரிருநா லெழுத்தி னிதயங்க ளோதிய வெண்குணரே 10

உரை —திருநாரணன் எ(ன்)னும் தெய்வமும்—ஸ்ரீமநநாராயணன எனபபடும் ஈசுவரனும, சித்தும் — சேதநமும, அசித்தும் என்று — அசேதநமும எனறு பெரு நான்மறை முடி பேசிய — பெரிய நானகு வேதஙகளின அநததகில சொலலபபடட, இவை தத்துவம் மூன்று—இநத மூனறு தததுவஙகளையும், ஒரு நாள் கேட்டு உணர்ந்தவர் — (தமமுடைய பாகயம பகவமான) ஒரு நாளில (ஆசாாயாகளிடம) கேடடு அறிநதவாகளும, இருநாலு எழுத்தின் — அஷடாக்ஷரததின, இதயங்கள் ஓதிய—தாதபாயததை அநுஸநதிததவாகளும, எண்குணர் — எடடு ஆதமகுணஙகளையுடையருமான பெரியோாகள, உய்யும் வகையன்றி — (தாம) உஜஜீவிபபதறகு உபாயததைத தவிர, ஒன்று உகவார் — வேறொனறையும மனததிற கொளளமாடடாாகள

எட்டுக் குணங்கள்— 1 கருணை 2 பொறுமை 3 பொறாமையின்மை 4 பரிசுததம 5 வருநதாமை 6 நனமையை நினைததல 7 லோபமினமை 8 ஆசையினமை — எனபன

கருதது — தததுவஙகளை அறிநதவா, உஜஜீவிககும் வழியையே நாடுவா 10

எணசீராசிரியவிருததம

11 காரணமா யுயிராகி யனைத்துங் காக்குங்
கருணைமுகில் கமலையுட னிலங்கு மாறு
நாரணனார் வடிவான வுயிர்க ளெல்லா
நாமென்று நல்லடிமைக் கேற்கு மாறுந்
தாரணிநீர் முதலான மாயை காலந்
தனிவானென் றிவையுருவாந் தன்மை தானுங்
கூரணிசீர் மதியுடைய குருக்கள் காட்டக்
குறிப்புடனுங் கண்டவகை கூறி னேமே 11

உரை — காரணமாய் — (எலலாவறறுககும) காரணமாய, உயிராகி— (எலலாவறறுககும) அநதாயாமியாய, அனைத்தும் காக்கும் — ஸகலததை யும ரக்ஷிக்கினற, கருணை முகில்—கருணையாகிய நீரைப பொழியும மேகம போனறவனான பகவான, கமலையுடன் இலங்குமாறும் — பிராட்டியுடன பரகாசிககும பரகாரததையும, நாரணனார் வடிவான — எமபெருமானது

சரீரமான, உயிர்கள் எல்லாம் — *ஜீவாதமாககளெலலாம,* நாம் ... *"நாம முன நாம முன"* *என்று (போட்டியிட்டு),* நல் அடிமைக்கு மாறும் — *சிறந்த கைஙகாயமசெய்வதறகுத தகுநதவாகளாயிருககு காரததையும,* தாரணி நீர் முதலான மாயை — *பூமி ஜலம முதலிய ... ளாய மாறுகிற மூலபரகருதி,* காலம் தனிவான் — *காலம, சுததஸ ...* என்று இவை — *என்ற இநத அசேதநததததுவஙகள,* உருவாம் ... தானும்—*(ஸதூலமான) உருவமுளளனவாயிருககும ஸவபாவததையும,* அணி சீர் மதியுடைய — *ஸூக்ஷமமான அழகிய சிறநத ஜஞாநததையு...* குருக்கள் காட்ட — *ஆசாாயாகள உபதேசிகக,* குறிப்புடன் — *கவ... டன,* நாம் கண்ட வகை — *நாம அறிநதபடியே,* கூறினேம் — *(ரஹஸயததில) வெளியிடடோம*

கருத்து — *இநத ரஹஸயததில தததுவஙகளைபப... கூறிய விஷயஙகள ஆசாாயோபதேசததால கிடைததவ*

வெணபா

12 அப்படி நின்ற வமலன் படியெல்லா
மிப்படியெம் முள்ளத் தெழுதினு—ரெப்படியு
மோரார் சுருதி யொளியா லிருணீக்குந்
தாரா பதியனையார் தாம்.

[*பாசுரம* 12, 13—*ரஹஸயமாதருகை*]

உரை — ஏர் ஆர் — *பெருமை பொருநதிய,* சுருதி ஒளியால்—*வேத மாகிய நிலவினலை,* எப்படியும் இருள் நீக்கும் — *எவவிதததிலும அஜ... மாகிய இருளைப போககுகின்ற,* தாராபதி அனையார் தாம்—*நக்ஷதாஙகளு... அரச(னை சநதர)னைபபோனற ஆசாாயாகள,* அப்படி நின்ற — *அவவ (நமமால் அறியமுடியாதபடி) நினற,* அமலன் படியெல்லாம் — *குறறம... எமபெருமானுடைய பரகாரஙகளையெலலாம,* இப்படி — *இநத ரஹஸ... தில கூறியபடி,* எம் உள்ளத்து எழுதினர் — *நம மனததில பதியும... உபதேசிததனர்.*

கருத்து — *இதில கூறபபடட எமபெருமானுடை பரகாரஙகள ஆசாாயாகளால உபதேசிககபபடடவை.* 1...

கட்டளைககலிததுறை

13 செம்பொற் கழலிணைச் செய்யா ளமருந் திருவரங்க
ரன்பர்க் கடியவ ராயடி சூடிய நாமுரைத்தோ
மின்பத் தொகையென வெண்ணிய மூன்றி லெழுத்தடை(
யைம்பத் தொருபொரு ளாருயிர் காக்கு மமுதெனவே. 1...

உரை — செம் பொன் கழல் இணை — சிவந்த பொனபோனற இரணடு திருவடிகளையுடைய, செய்யாள் அமரும் திருவரங்கர் — பிராட்டி வீறறிருககும (திருமாாவையுடைய) ஸ்ரீரஙகநாதருடைய, அன்பர்க்கு அடியவராய் — தொணடாகளுககுத தொணடாகளாய, அடி சூடிய நாம் — (அவாகளுடைய) திருவடிகளை (ததலையில) சூடிய நாம, இன்பத் தொகை என — ஆநநததநின கூடடம எனறு, எண்ணிய மூன்றில் — எணணபபடட ரஹஸயஙகள மூனறில, எழுத்து அடைவே — அக்ஷரஙகளின வரிசையில, ஆர் உயிர் காக்கும் அமுது என — அருமையான ஜீவாதமாவை உஜ்ஜீவிப்பிககச செயயும அமருதம எனறு சொலலுமபடி, ஐம்பத்தொரு பொருள் — ஐமபததொரு அாததஙகளை, உரைத்தோம்— (இநத ரஹஸயததில)கூறினோம.

கருதது — இநத ரஹஸயததில கூறபபடட ஐமபததொரு விஷயஙகளும ஆதமாவை உஜஜீவிககசசெயயும. 13

14 யானறி யுஞ்சுட ராகிநின் றேன்மற்றும் யாதுமலேன்
வானம ருந்திரு மாலடி யேன்மற்றோர் பற்றுமிலேன்
றனழு தாமவன் றன்சர ணேசர ணென்றடைந்தேன்
மான மிலாவடி மைப்பணி பூண்ட மனத்தினனே 14

[பாசுரம 14, 15—ரஹஸயஸநதேசம]

உரை — யான் — ஜீவாதமாவாகிய நான, அறியும் சுடராகி நின்றேன் — மறறப பொருளகளை அறிபவனுகவும ஜஞாநஸவருபனுகவும நிறகினறேன, மற்றும் யாதும் அ(ல்)லேன் — மறற அசேதநததிறகாட்டினும வேறுபட்டிருககினறேன, வான அமரும் — பரமபததில எழுநதருளியிருககினற, திருமால் அடியேன் — எமபெருமானுககுத தாஸன, மற்று ஓர் பற்றும் இலேன் — வேறு ஒரு பொருளிலும உரிமை இலலாதிருககினறேன, மானம் இலா — அளவு இலலாத, அடிமைப் பணி— கைஙகாயமாகிற ஸாமராஜயததை, பூண்ட மனத்தினன் — இறுகப பறறிய மனததையுடையயான, தான் அமுதாம் அவன்தன் — தான (அநுபவிகக) அமுதமபோனற எமபெருமானுடைய, சரணே — திருவடிகளையே, சரண் என்று அடைந்தேன் — உபாயமெனறடைநதேன.

ஜீவாதமா தனனுடைய தாமபூதஜஞாநததால பிற பொருள்களை அறிபவனுகவும, தனனை அறிய வேறொரு ஜஞாநம வேணடாதபடி தானே ஜஞாநஸவருபனை பிரகாசிபபவனுகவும இருககினறுன.

கருதது — ஜீவன, தனன ஸவருபததை அறிநது பரபததியை அநுஷ்டிததால மோக்ஷமபெறலாம 14

15 சீலங் கவர்ந்திடுந் தேசிகர் தேசின் பெருமையினுந்
தூலங்க ளன்ன துரிதங்களை மாய்ந்தன துஞ்சறருங்
கோலங் கழிந்திடக் கூறிய காலங் குறித்துநின்றே
மேலிங்கு நாம்பிற வோம்வேலை வண்ணனை மேவுதுமே 15

[இப்பாசுரத்திற்கு ரஹஸ்யஸந்தேசவிவரணத்தில் ஸ்வாமி தாமே உரையிட்டருளியிருக்கிறார் அதைத் தழுவி இங்கே பொருள் எழுதப்படுகின்றது—]

உரை — சீலம் – நற்குணத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும், கவர்ந்திடும் – கைக்கொண்ட, தேசிகர் தேசின் பெருமையினால் – ஆசார்யர்கள் செய்த ப்ரபத்தியாகிய தேஜஸ்ஸின் ப்ரபாவத்தால், தூலங்கள் அன்ன–பஞ்சுகளைப்போன்ற, துரிதங்கள் மாய்ந்தன – பாபங்கள் ஒழிந்தன துஞ்சல் தரும் – அஜ்ஞானத்தைத் தருகின்ற, கோலம் கழிந்திட – இச்சரீரம் அழிவதற்கு, கூறிய காலம்–(பகவான்)ஸங்கல்பித்த காலத்தை, குறித்து நின்றேம்–எதிர்பார்த்து நிற்கின்றோம், மேல் இங்கு – இனி இக்காமபூமியில், நாம் பிறவோம் – நாம் பிறக்கமாட்டோம், வேலை வண்ணனை மேவுதும் – கடல் போன்ற நிறமுடைய பரமபதநாதனைச் சேர்ந்துவிடுவோம்

கருத்து — ப்ரபந்நியாஸம் செய்தவர்களுக்கு மறுபிறவி இல்லை 15

16 வண்மை யுகந்த வருளால் வரந்தரு மாதவனு
ருண்மை யுணர்ந்தவ ரோதுவிக் கின்ற வுரைவழியே
திண்மை தருந்தெளி வொன்றுந் திணியிரு ணீங்கியநாந்
தண்மை கழிந்தனந் தத்துவங் காணுந் தரத்தினமே 16

[பாசுரம் 16, 17– தத்துவரத்நாவளி]

உரை — வண்மை உகந்த அருளால் – (வேண்டுமளவுக்கு அதிகமாக அளிக்கும் தன்மையாகிய) ஔதார்யத்துடன் கூடிய கருணையினால், வரம் தரும் மாதவனார் – வேண்டிய வரத்தைத் தருகின்ற எம்பெருமானுடைய, உண்மை உணர்ந்தவர் – ஸ்வரூபத்தை அறிந்த ஆசார்யர்கள், ஓதுவிக்கின்ற உரை வழியே– உபதேசிக்கின்ற ரஹஸ்யங்களின் வழியாக (உண்டான), திண்மை தரும் தெளிவு ஒன்றால் – மனவுறுதியைத் தரும் ஒரு ஜ்ஞானத்தால், திணி இருள் நீங்கிய நாம் – திடமான அஜ்ஞானம் நீங்கப்பெற்ற நாம், தண்மை கழிந்தனம் – தாழ்வு நீங்கப்பெற்றோம், தத்துவம் காணும் தரத்தினம் – தத்துவங்களை அறியக்கூடிய பெருமையுடையோமானோம்.

கருத்து — ஆசார்யோபதேசத்தால் தத்துவங்களை நன்கு அறியலாம். 16

7 நாரா யணன்பர னுமவ னுக்கு நிலையடியோஞ்
சேரா தனைத்து மவனுடம் பென்னுஞ் சுருதிகளாற்
சீரார் பெருந்தகைத் தேசிக ரெம்மைத் திருத்துதலாற்
றீரா மயலகற் றுந்திறம் பாத்தெளி வுற்றனமே 17

உரை:— சீர் ஆர் – சிறப்புப் பொருந்திய, பெருந்தகை – மிக்க கருணையுடையவர்களான, தேசிகர் – ஆசார்யர்கள், "நாராயணன் பரன் – 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வோத்தமன், நாம் அவனுக்கு நிலை அடியோம் – (சேதநராகிய) நாம் அவ்வெம்பெருமானுக்கு நித்ய தாஸர்கள், சேராது அனைத்தும் — ஒன்றும் விடாமல் (சேதநம் அசேதநம்) எல்லாம், அவன் உடம்பு" — அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ளன" என்னும் சுருதிகளால்—என்று வெளியிடும் வேதங்களைக்கொண்டு, எம்மைத் திருத்துதலால் – எம்மைச் சீர்திருத்தியதால், தீரா மயல் அகற்றும் – (வேறொன்றாலும்) நீங்காத அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கக்கூடியதும், திறம்பாத் தெளிவு உற்றனம் – (மறுபடி நம்மை விட்டு) நீங்காததுமான ஜ்ஞானத்தை அடைந்தோம்

கருத்து — ஆசார்யர்களால் திருத்தப்பெற்றவருக்கு அஜ்ஞாநம் நீங்கித் தெளிவுண்டாம் 17

18 ஒன்றே புகலென் றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளா
லன்றே யடைக்கலங் கொண்டநம் மத்தி கிரித்திருமா
லின்றே யிசையி னிணையடி சேர்ப்ப ரினிப்பிறவோ
நன்றே வருவதெல் லாநமக் குப்பர மொன்றிலதே 18

[பாசுரம் 18, 19—ரஹஸ்யரத்நாவளி]

[இப்பாசுரமும் அடுத்த பாசுரமும் ஸ்வாமியாலேயே உரையிடப்பட்டுள்ளன அவற்றைத் தழுவி இங்கே பொருள் எழுதப்படுகின்றது—]

உரை:— உணர்ந்தவர் – (அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சரீராத்மபாவம் முதலிய ஸம்பந்தத்தையும்) அறிந்த ஆசார்யர்கள், ஒன்றே புகலென்று— ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே உபாயம் என்று, காட்ட – உபதேசிக்க, அல்லது, ஒன்றே புகல் என்று உணர்ந்தவர் – எம்பெருமானே உபாயம் என்று அறிந்த ஆசார்யர்கள், காட்ட – அவன் திருவடிகளில் நம்மை ஸமர்ப்பிக்க, திரு அருளால் – (ப்ரத்யுபகாரத்தை எதிர்பாராத) சிறந்த அவனுடைய க்ருபையினால், அல்லது பிராட்டியின் கருணையாலே, அன்றே – அப்பொழுதே அடைக்கலம் கொண்ட – ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொண்ட, நம் அத்திகிரித் திருமால் – நம்முடைய ஹஸ்திகிரி நாதரான பேரருளாளர், இன்றே – இப்பொழுதே, இசையின் – (முக்தியைப் பெற நாம்) ஸம்மதித்தால், இணை அடி சேர்ப்பர் – (தம்முடைய)

இரண்டு திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்வார், இனிப் பிறவோம் — இனி மறுபடியும் (இக்காமபூமியில்) பிறக்கமாட்டோம், வருவது எல்லாம் — இனி (இச்சரீரம் அழியுமளவும்) வரும் இன்பங்களும் துன்பங்களும் ஆகிய எல்லாம், நன்றே — நமக்கு அநுகூலங்களே, நமக்குப் பாரம் ஒன்று இலதே— இனிநாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காகச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஒன்றும் இல்லை

அர்த்தபஞ்சகம்— 1 எம்பெருமான் 2 ஜீவன் 3 உபாயம் 4 பலன் 5 பலத்திற்கு விரோதி என்பன

சரீராத்மபாவஸம்பந்தம்— எம்பெருமான் ஆத்மாவாக, சேதநமும் அசேதநமும் அவனுக்குச் சரீரமாயிருப்பதாகிய ஸம்பந்தம்

கருத்து — பரபத்திக்குப் பிறகு வரும் இன்பமும் துன்பமும் அநுகூலமேயாம் 18

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

19 சிறுபயனிற் படியாத தகவோ ரெம்மைச்
சேர்க்கவடைக் கலங்கொண்ட திருமா றனே
மறுபிறவி யறுத்தழியா வானில் வைக்கு
மனமேநீ மகிழாதே யிருப்ப தென்கோ
லுறுவதுனக் குரைக்கேனிங் கிருக்குங் கால
மொருபிழையும் புகுதாத வுணர்த்தி வேண்டிப்
பெறுவதெலா மிங்கேநாம் பெற்று வாழப்
போரடிமை யாலேதென் றிகழே னீயே 19

உரை — சிறு பயனில் படியாத — அற்ப பலன்களில் கருத்தைச் செலுத்தாதவர்களும், தகவோர் — பிறர் துக்கத்தைப் போக்கவிருப்பமுடையருமான ஆசார்யர்கள், எம்மைச் சேர்க்க — எங்களை (எம்பெருமான் திருவடிகளில்) ஸமர்ப்பிக்க, அடைக்கலம் கொண்ட திருமால் — (எம்மை) ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன், தானே மறு பிறவி அறுத்து — தானே, மறுபடி இப்பூமியில் பிறப்பதற்குக் காரணமான கர்மங்களை எல்லாம் ஒழித்து, அழியா வானில் வைக்கும் — அழிவில்லாத பரமபதத்தில் வைப்பான், (இப்படியிருக்க) மனமே! நீ மகிழாதே இருப்பது என்கொல்? — ஓ மனமே! நீ மகிழ்ச்சியடையாது இருப்பது எதனால்? இங்கு இருக்கும் காலம் — இவ்வுலகில் (நீ) இருக்கவேண்டிய காலம் வரையிலும், உனக்கு உறுவது உரைக்கேன் — உனக்குப் பொருத்தமான ஒன்றைக் கூறுகின்றேன், (கேள்,) ஒரு பிழையும் புகுதாத— (பகவதபசாரம் முதலிய) ஒரு குற்றமும் ஏற்படாமைக்குக் காரணமான, உணர்த்தி வேண்டி — தத்துவஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்து, பெறுவது

எ(ல்)லாம்—(பரமபதத்தில்) பெறக்கூடிய கைங்கர்யங்களையெல்லாம், இங்கே நாம் பெற்று வாழ—இக்கர்மபூமியிலே நாம் பெற்று மகிழ்வதற்கு,(நீ செய்ய வேண்டியது யாதெனில்) பேரடிமையால் — இங்குச்செய்யும் கைங்கர்யத் தால், ஏது என்று — பயன் என்ன ? என்று, நீ இகழேல் — நீ உபேக்ஷிக் காமலிருக்கவேண்டும்

கருத்து — பரந்யாஸத்திற்குப் பின் இங்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தை வீணென்று நினைக்கக்கூடாது. 19

கட்டளைக்கலித்துறை

20 சாக்கியர் சைனர்கள் சார்வாகர் சாங்கியர் சைவர்மற்றுந்
தாக்கியர் நூல்கள் சிதையத் தனிமறை யின்கருத்தை
வாக்கிய முப்பதி னல்வகை செய்து வியாகரித்தோந்
தேக்கி மனத்து ளிதனைத் திணியிரு ணீங்குமினே 20

[பாசுரம் 20, 21, 22—ரஹஸ்யரத்நாவளிஹ்ருதயம்]

உரை — சாக்கியர் — பௌத்தர்களும், சைனர்கள் — ஜைனர்களும், சார்வாகர் — சார்வாகர்களும், சாங்கியர் — ஸாங்க்யர்களும், சைவர் — சைவ (பாசுபத) ர்களும், மற்றும் — இன்னும், தாக்கியர்— தார்க்கிகர்களும், ஆகிய இவர்களுடைய, நூல்கள் சிதைய — மதநூல்கள் அழிந்துபோம்படி, தனி மறையின் கருத்தை — நிகரற்ற வேதத்தின் தாத்பர்யத்தை, வாக்கியம் முப் பதினல் — முப்பது வாக்யங்களமைந்த இந்த ரஹஸ்யத்தினால், வகை செய்து — பிரித்துக்காட்டி, வியாகரித்தோம் — விளக்கினோம், இதனை மனத்துள் தேக்கி — இந்த ரஹஸ்யத்தை (உங்கள்) மனத்துள் நிலைநிறுத்தி, திணி இருள் நீங்குமின் — வலிய அஜ்ஞானமாகிய இருளை ஒழித்துக்கொள் ளுங்கள்.

கருத்து — இந்த ரஹஸ்யத்தை ஸேவித்தால் அஜ்ஞா னம் நீங்கும் 20

21 தள்ளத் துணியினுந் தாய்போ லிரங்குந் தனித்தகவா
லுள்ளத் துறைகின்ற வுத்தமன் றன்மை யுணர்ந்துரைத்தோ
முள்ளோர்த்த வாதியர் முன்னே வரினெங்க ணூக்கியர்பால்
வெள்ளத் திடையி னரிபோல் விழிக்கின்ற வீணர்களே. 21

உரை — தள்ளத் துணியினும் — நாம் (எம்பெருமானை வெறுத்து த்) தள்ளிவிடத் துணிந்தாலும், தாய்போல் இரங்கும் — தாய் (தன்னுடைய குழந்தையிடம் கருணைவைப்பது) போல் நம்மிடம் கருணைவைக்கும்படி

யான, தனித் தகவால் — ஒப்பறற குணததால, உள்ளத்து உறைகின்ற — (நம) ஹருதயததில வஸிககினற, உத்தமன் தன்மை — எமபெருமானுடைய ஸவபாவததை, உணர்ந்து உரைத்தோம் — அறிநது (இநத ரஹஸயததில) வெளியிடடோம, முன் ஒத்த வாதியர் — (நம ஸிததாநததிறகு) முன்னோப போன்ற வாதிகள், எங்கள் முக்கியர்பால் — எங்களுடைய ஆசாாயர்க ளிடம, முன்னே வரின் — எதிரே (வாததிற்கு) வநதால், வெள்ளத்து இடையில் — ஆறறுவெள்ளதது நடுவில, நரிபோல் விழிக்கின்ற வினார் கள் — நரிபோல அகபபடடுககொணடு விழிககும பயனறறவாகளாக ஆகிவிடுவாாகள்

கருத்து — நம ஆசாாயாகள முன அநயமதஸதா வாதம புரியத துணியாா 21

22 செய்யேன் மறமென்று தேசிகன் றதை யவனுரைத்த
மெய்யே யருட்பொருள் சூடிய வெண்மதி காதலியாம்
பொய்யே பகைப்புல னையிரண் டொன்று பொருங்கருவி
கையேறு சக்கரக் காவலன் காவ லடைந்தவர்க்கே. 22

உரை — கை ஏறு சக்கரக் காவலன் — திருககையில ஏறி வீற் றிருககும சகராயுததையுடைய ரக்ஷகனை எம்பெருமானுடைய, காவல் அடைந்தவர்க்கு — ரக்ஷணததில அடஙகிய பாகவதருககு, ‘மறம் செய்யேல்’ என்று — ‘பாபததைச செயயாதே’ என்று, தேசிகன் தாதை அவன் உரைத்த — (முதல) ஆசாாயனும (உலகுககுந) தநதையுமான பக வான (கீதைமுகமாய) வெளியிட்டதும், மெய் ஏய் அருள் பொருள்—ஸதயம் பொருநதியதும கருணையைக காடடுவதுமான அாததததை, சூடிய — தனனிடததுககொணட, வெண் மதி — சுததமான மனம, காதலி ஆம் — (நலல விஷயததை ஏறறுககொணடதால) மனைவியைபபோல பரியமான தாகும், பொய்யே — அழியுநதனமையுள்ள இசசரீரமே, பகைப்புலன் — இநதரியங்களுடன) போாசெயதறகுரிய களமாகும, ஐ இரண்டு ஒன்று — அதிசயிககததகக ரஹஸயஙகள் மூன்றும, பொரும் கருவி — போாசெய்யும் ஸாதநம (ஆகும)

கருதது.— நலலுபதேசததைக கைககொளளும மனம் பரியமானதாகும. விவேகமடைநத ஜீவன சரீரமெனனும போாககளததில இருநதுகொணடு, ரஹஸயதரய (ஜஞாந) மெனனும போாககருவியினால இநதரியஙகளாகிய எதிரி களை அடககி வசப்படுததவேணடும. 22

எணசீராசிரியசசநதவிருததம

23 அந்தமி லாதி தேவ னழிசெய் தடைத்த
வலேவே லேயோத மடையச்
செந்தமிழ் நூல்வ குத்த சிறுமா மனிச்சர்
சிறுகைச் சிறங்கை யதுபோற்
சந்தமே லாழ ரைபப விவையென் றுதங்க
ளிதயத் தடக்கி யடியோம்
பந்தமே லாம றுக்க வருடந் துகந்து
பரவும் பொருள்க ளிவையே 23

[பாசுரம 23, 24— தததுவதரயசுளகம, அசேதநாதிகாரம]

உரை — அந்தம் இல்— அழிவு இலலாதவனும, ஆதி தேவன்— ஸாவ காரணமாயுளளவனுமான எமபெருமான, அழிசெய்து — (பரளயகாலத தில) அழிதது, அடைத்த — பிறகு படைதத, அலே வேலே ஓதம் அடைய— அலேயுளள கடலநீா முழுதும, செந்தமிழ் நூல் பகுத்த — சிறநத தமிழ நூலகளே வெளியிடடவரும, சிறு மா மனிச்சர் — (உருவததில) சிறியராய, (பரபாவததில) பெரியவருமான அகஸதயமஹாமுனிவருடைய, சிறு கைச் சிறங்கையதுபோல் — சிறிய கைபின சிருஙகையில அடஙகிவிடடதுபோல, சந்தம் எ(ல்)லாம் — வேதஙகளெலலாம, உரைப்ப இவை என்று — சொல லும விஷயஙகள இவையே எனறு, தங்கள் இதயத்து அடக்கி — (ஆசாாயாகள) தஙகளமனதது அடககிவைதது, அடியோம் — தாஸாக ளான நமமுடைய, பந்தம் எ(ல்)லாம் அறுக்க— காமபாசஙகளே எலலாம ஒழிகக, அருள் தந்து உகந்து — நமமீது கருணே கொணடு மகிழநது, பர வும் பொருள்கள் இவையே — (நமககுச) சிறககப பேசி உபதேசிககும அாததஙகள் இநத ரஹஸயததில நாம கூறியவையே

கருதது — ஆசாாயாகள வேதாாததஙகளேத தம உள ளதது அடககி நமககு உபதேசிதத விஷயஙகள இநத ரஹஸயததில கூறியவையே 23

கடடளேககலிததுறை

24 மூக்குண மாயையின் மூவெட்டின் கீழ்வரு மூவகையு
மிக்குண மின்றி யிலங்கிய காலச் சுழியினமு
நந்துண மொன்றுடை நாகமு நாரா யணனுடம்பாய்ச்
சிற்குண மற்றவை யென்றுரைத் தாரெங்க டேசிகரே 24

உரை — முக்குண மாயையின் — (ஸததுவம, ரஜஸ, தமஸ என னும) மூனறு குணஙகளேயுடைய மூலப்ரகருதியின், மூ எட்டின் கீழ் வரும்—

இருபததுநானகு தததுவஙகளினகீழப பிரிகினற, மூவகையும் — (பரகருதி, விகருதி, பரகருதிவிகருதி எனற) மூனறு வகையும, இக்குணம் இன்றி இலங்கிய — இநத மூவகைக குணமும இலலாமல பரகாசிககினற, காலச் சுழி இனமும — சுழலகினற காலததின் வகுபபும, நற்குணம் ஒன்றுடை நாகமும் — ஸததுவகுணம ஒனறையேயுடைய பரமபதமாய மாறுகினற சுதத ஸததுவமும, (ஆக இநத மூனறு அசேதநமும) நாராயணன் உடம்பாய — எமபெருமானுககுச சரீரமாய, சிந்தனைம் அற்றவை என்று — அறிவெனனும குணமிலலாதவை எனறு, எங்கள் தேசிகர் உரைத்தார் — எஙகளுடைய ஆசாரயாகள உபதேசிததனா

தத்துவஙகள பிரியும வகையை முதலிலுள்ள ஸிததாநதவிஷய ஸஙகரஹததிற காணக.

கருதது — பரகருதி, காலம, சுததஸததுவம ஆகிய இவை மூனறும அசேதநமாய ஈசுவரனுககு உடலாகும 24

வெணபா

25 எனதேன் பதுமியா னென்பது மின்றித்
தனதேன்று தன்னையுங் காணு — தனதேன்று
மாதவத்தான் மாதவற்கே வன்பரமாய் மாய்ப்பதனிற்
கைதவத்தான் கைவளரான் காண் 25

[பாசுரம 25, 26—தததுவதரயசுளகம, ஜீவாதிகாரம]

உரை — எனது என்பதும் — (இநத வஸது) என்னுடையது எனறு நினைபபதாகிய மமகாரமும, யான் என்பதும்— (அசேதநமான சரீரததையே ஆதமாவாக நினைதது) நான எனறு எணணுவதாகிய அஹஙகாரமும, இன்றி — நீஙகபபெறறு, தன்னையும் — ஜீவாதமாவாகிய தனனையும, தனது என்று காணுது — தனனுடைய ஸவாமி எனறு நினையாமல, (அதாவது—ஸவதநதராதம பரமம இலலாமல) *மாதவத்தால் — உயாநத தவமெனப்படும சரணாகதியாகிய உபாயததால, உனது என்று— எலலாம உனனுடையதே எனறு, மாதவற்கே வன் பரமாய் — எமபெருமானுககே திடமான பொறுபபாக, மாய்ப்பதனில் — தனனுடைய ஸமபநதததை அறுதது அவனிடம ஸமாபபிபபதில, கைதவத்தான் — (மனமசுததமாயிலலாத) வஞசகமுடையவன, கைவளரான் — மேமபாடடையமாடடான் (உஜஜீவிகக மாடடான) (காண் — அசை)

*" தஸ்ஷாஞ்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு: "

கருததது.— எலலாப் பொறுபபையும எமபெருமா னிடம ஒபபுவிககுமபோது தன ஸமபநததததை அடியோடு அறுததுச செயயவேணடும 25

கடடளைககலிததுறை

26 பல்வினை வனகயிற் றுப்பந்த முற்றுழல் கின்றனரு
நல்வினை மூட்டிய நாரண ஞர்பதம் பெற்றவருந்
தொல்வினை யென்றுமில் லாச்சோதி வானவ ருஞ்சுருதி
செல்வினை யோர்ந்தவா சீவரென் றேதச் சிறந்தனமே. 26

உரை — சுருதி செல் வினை ஓர்ந்தவர் — வேதம செலலுகிற வழியை அறிநத நம ஆசாாயாகள, பல் வினை வன் கயிற்றல் — பலவகைப் படட காமஙகளாகிற வலிய பாசததால, பந்தம் உற்று — பிணிககபபடடு, உழல்கின்றனரும் — ஸமஸாரததில துனபபபடுமவராகிய பெததாகளும, நல் வினை மூட்டிய நாரணனுர்—நலல உபாயததை அநுஷடிககசசெய்த எமபெருமானுடைய, பதம் பெற்றவரும் — திருவடிகளை (பரமபதததில) அடைநதவாகளான முகதாகளும, தொல்வினை — அநாதியான காமஸமபநதம, என்றும் இல்லா — ஒருபோதும இலலாதவாகளான, சோதி வானவரும் — ஒளியுளள நிதயஸூரிகளும, சீவர் என்று ஓத — ஜீவாகள (ஆவாாகள) எனறு உபதேசிகக, (அவவறிவினால) சிறந்தனம் — சிறபபடைநதோம.

கருதது - பெததா முகதா நிதயா என ஜீவா மூவகைப படுவா. 26

வெணபா

27 ஆரணங்க ளெல்லா மடிசூட மேனின்ற
காரணமா யொன்றுங் கலங்காதா — னாரணனே
நம்மேல் வினைகடியு நல்வழியிற் றனின்று
தன்மேனி தந்தருளுந் தான். 27

[பாசுரம் 27, 28, 29, 30— தததுவதரயசுளகம, ஈசுவராதிகாரம]

உரை — ஆரணங்கள் எல்லாம்—வேதஙகள அனைததும, அடி சூட— தன திருவடிகளைப் போறறிநிறக, மேல் நின்ற — எலலோரினும மேமபட்டு நினறவனும, காரணமாய் — எலலாவறறுககும காரணமாயிருநது, ஒன்றல் கலங்காதான — காரியப பொருள்களில உளள தோஷம ஒனறும தட்டாதவனுமான, நாரணனே — ஸ்ரீமநநாராயணனே, நம் மேல் வினை கடியும் — நம்மிடம மேன்மேலும வருததியடைகின்ற காமஙகளைப் போககககூடிய, நல் வழியில் — நலல உபாயததின ஸதாநததில, தான் நின்று — தான்

இருந்து, தன் மேனி — தன் திருமேனியை, தான் தந்தருளும் — (நாம் அனுபவிப்பதற்கு) தானே கொடுத்தருளவான

கருத்து — ஜீவனால் அநுஷ்டிக்கமுடியாத உபாயத்தின் ஸ்தானத்தில் ஈச்வரனே நின்று மோக்ஷம்கொடுப்பான் 27

கட்டளைக்கலித்துறை

28 உடன்மிசை யொன்றியுங் கூடியு நின்று கொடுந்துயரு
முடன்மிசைத் தோன்று முயிரு முயிர்க்குயி ராமிறையுங்
கடன்மிசைக் கண்ட தரளத் திரளவை கோத்தபொன்னூன்
மடன்மிசை வார்த்தை யதன்பொரு ளென்ன வகுத்தனமே 28

உரை — உடல் மிசை — சரீரத்தில், ஒன்றியும் கூடியும் நின்ற — ஒன்றுபட்டும் சேர்ந்தும் இருப்பதும், கொடுந் துயரும் — கொடிய துன்பத்தைத் தருகின்றதுமான ப்ரக்ருதியென்னும் அசேதநமும், உடல் மிசைத் தோன்றும் உயிரும் — சரீரத்தில் இருந்து நடத்தும் ஜீவாத்மாவென்னும் சேதநமும், உயிர்க்கு உயிர் ஆம் இறையும் — ஜீவாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாயுள்ள ஸர்வேச்வரனும், (முறையே) கடல் — கடலாகவும், (கடல்)மிசைக் கண்ட — கடலிலுள்ள, தரளத் திரள் — முத்துக்களின் குவியலாகவும், *அவை கோத்த பொன் நூல் — அந்த முத்துக்களைக் கோத்த தங்கநூலாகவும் (இருக்கின்றனவென்னும் விஷயம்), மடல் மிசை — காதுகளில் (ரஹஸ்யமாய் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்த), வார்த்தையதன் பொருள் என்ன — வாக்யங்களின் அர்த்தம் என்று, வகுத்தனம் — (இந்த ரஹஸ்யத்தில் நாம்) விளக்கிக் காட்டினோம்

கருத்து — அசேதநம் கடலாகவும், சேதநம் முத்தாகவும், அதைத் தாங்கும் ஈச்வரன் கோக்கும் நூலாகவும் இருப்பதுதான் ஆசார்யோபதேசத்தின் ஸாரம் 28

29 தத்துவந் தன்னில் விரித்திடத் தோன்று மிரண்டுதனிற்
பத்தி விலக்கிய பாசண்டர் வீசுறும் பாசமறு
ரெத்திசை யுந்தொழு தேத்திய கீர்த்திய ரெண்டிசையார்
சுத்த ருரைத்த சுளக மருந்திய தூயவரே 29

உரை — எத்திசையும் தொழுது ஏத்திய கீர்த்தியர் — எத்திசையிலுள்ளோரும் வணங்கிப் புகழுகின்ற கீர்த்தியுடையவர்களும், எண் திசை ஆர் சுத்தர் — எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் நிறைந்த பரிசுத்தியுடையவருமான நம் ஆசார்யர்கள், உரைத்த சுளகம் — உபதேசித்த (விஷயங்கள்

* "மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகணா இவ"

அடங்கிய) இந்தத் தத்துவத்ரயசுளகமென்னும் ரஹஸ்யத்தை, அருந்திய— உட்கொண்டு அநுபவித்த, தூயவர்— பரிசுத்தர்கள், தத்துவம் தன்னில்— (மூன்று) தத்துவங்களுக்குள், விரித்திடத் தோன்றும் — விளக்கிக் கூறும்போது (முக்கியமாய்த்) தோன்றுகிற, இரண்டு தனில் — (சேதநம் ஈச்வரன் என்னும்) இரண்டு தத்துவங்களில், பந்தி விலக்கிய — (அவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் உள்ளபடி அறியாது வெறுப்பவர்களான) அன்பற்ற, பாசண்டர் வீசும் — நாஸ்திகர்கள் வீசுகின்ற, பாசம் உறார் — பாசத்தில் அகப்படமாட்டார்கள்

கருத்து — இந்த ரஹஸ்யத்தை ஸேவிப்பவர் நாஸ்திகர் வலையுள் அகப்படமாட்டார்கள் 29

30 வினைத்திரள் மாற்றிய வேதியர் தந்தநல் வாசகத்தா
லனைத்து மறிந்தபி னாறும் பயனு மெனவடைந்தோ
மனத்தி லிருந்து மருத்தமு தாகிய மாதவனார்
நினைத்தன் மறத்த லரிதாய நன்னிழ னீள்கழலே 30

உரை — வினைத் திரள் மாற்றிய — (நம்மிடம் உள்ள) பாபக் கூட்டங்களை ஒழித்த, வேதியர் தந்த நல் வாசகத்தால் — ஆசார்யர்கள் அருளிய நல்ல உபதேசத்தால், அனைத்தும் அறிந்த பின் — (தத்துவம் ரஹஸ்யம் முதலிய) எல்லாவற்றையும் அறிந்த பிறகு, மனத்தில் இருந்து — (நம்முடைய) ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் செய்து, மருந்து அமுதாகிய — (காமபந்தத்தை ஒழிக்கும்) மருந்தாகவும் (அநுபவிப்பதற்கு நல்ல) அம்ருதமாகவும் ஆகியவனான, மாதவனார் — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையதும், நினைத்தல் மறத்தல் அரிதாய — (பெருமையைப் பார்த்தால்) நினைக்கவும் (இனிமையைப் பார்த்தால்) மறக்கவும் முடியாததும், நிழல் — (சரணமடைந்தவனுடைய தாபத்தைப்போக்க வல்ல குளிர்ந்த) நிழலுடையதுமான, நல் நீள் கழலே — சிறந்த நீண்ட திருவடியையே, ஆறும் பயனும் என அடைந்தோம் — உபாயமும் பலனும் என்று அநுஸந்தித்து அடைந்தோம்.

கருத்து - ஆசார்யோபதேசம்பெற்றவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும்பலனாகவும்கொள்வான்.

வெண்பா

31 ஓதுமறை நான்கதனி லோங்குமோரு மூன்றினுள்ளே
நீதி நெறிவழுவா நிற்கின்றோம் — போதமரும்
போதா யிராமுந் திருவும் பிரியாத
நாரா யணனருளா லும் 31

[பாசுரம் 31, 32— ரஹஸ்யத்ரயசுளகம், திருமந்த்ராதிகாரம்]

உரை:— போதம் அரும் — (ஆத்தம) அறிவதற்கு அரிதான (அல்லது போது அமரும்— நாவாகிய புஷ்பத்தில பொருந்திய), பேராயிரமும்— ஸஹஸ்ர நாமமும, போது அமரும் திருவும்— (தாமரைப்) பூவில அமர்ந்திருப்பவளான பிராட்டியும, பிரியாத — எப்பொழுதும சேர்ந்திருக்கின்ற, நாராயணன் அருளால் — நாராயணனுடைய க்ருபையால, ஓதும் மறை நான்கதனில்— அத்யயனம செய்யப்படுகின்ற வேதங்கள் நான்கினில, ஓங்கும் ஒரு மூன்றினுள்ளே — உயர்ந்த நிறைந்த நிகரற்ற மூன்று ரஹஸ்யங்களில (சொல்லப்பட்ட), நீதி நெறி— ஸமாசாரத்து நிஷ்டையில, நாம் வழுவா நிற்கின்றேம் — நாம தவறுமல நிலை பெற்றிருக்கின்றேம

'போதமரும்' என்ற தொடரைப பேராயிரத்திலும் திருவிலும அந்வயிக்க. ஸஹஸ்ரநாமம பகவானுடைய புகழையே வெளியிடுதலால 'பிரியாத' எனனப்பட்டது

கருத்து:— எமபெருமானகருபையைப பெற்றால ரஹஸ்யங்களில கூறிய நிஷ்டை உணடாகும். 31

எண்சீராசிரியவிருத்தம

32 ஊன்றந்து நிலைநின்ற வுயிருந் தந்தோ
நுயிராகி யுள்ளொளியோ டுறைந்த நாதன்
றன்றந்த வின்னுயிரை யெனதென் ஹும
னல்லறிவுந் தந்தகலா நலமுந் தந்து
தான்றந்த நல்வழியாற் றாழ்ந்த வென்னைத்
தன்றனக்கே பரமாகத் தானே யெண்ணி
வான்றந்து மலரடியுந் தந்து வானோர்
வாழ்ச்சிதர மன்னருளால் வரித்திட் டானே. 32

உரை:— ஊன் தந்து— சரீரத்தைக் கொடுத்து, நிலை நின்ற உயிரும் தந்து — அழியாத ஜீவாத்மாவையும் கொடுத்து, ஓர் உயிராகி — ஒரே அந்தர்யாமியாகி, உள் ஒளியோடு உறைந்த நாதன்—சேதநாசேதநங்களுக்குள தன ப்ரகாசம்போன்ற பிராட்டியுடன வஸிக்கும ஸ்வாமியான எமபெருமான், தான் தந்த இன் உயிரை — தான கொடுத்த இனிய ஜீவாத்மாவை, எனது என்னுமல் — எனக்கே சேஷமென்று நினைக்காமல இருக்கும்படி, நல் அறிவும் தந்து — உயர்ந்த ஜ்ஞானத்தையும கொடுத்து, அகலா நலமும் தந்து — (எப்போதும) நீங்காத ஆநந்தத்தையும் கொடுத்து, தான் தந்த நல் வழியால்— தான் (உலகிற்குக காட்டிக) கொடுத்த சிறந்த உபாயமாகிய சரணாகதியினுலே, தாழ்ந்த என்னை— திருவடிகளில வணங்கிய என்னை, தன் தனக்கே பரமாக— தானே காக்கவேண்டிய வஸ்துவாக, தானே எண்ணி — தானே நினைத்து, வான் தந்து — (வருங்காலத்தில்) பரமபதத்தைக் கொடுத்து, மலர் அடியும்

தந்து — மலர்போன்ற தன் திருவடிகளையும் கொடுத்து, வானோர் வாழ்ச்சி தர — நித்யஸூரிகளுடைய வாழ்வையும் கொடுப்பதற்கு, மன் அருளால் — திடமான தன் கருபையால், வரித்திட்டான் — ஸங்கல்பித்து விட்டான்

கருத்து — எம்பெருமான் ஜீவனுக்கு ஸகலப்ரகாரத்தா லும் உபகாரம்செய்கின்றான். 32

வெண்பா

33 திருமா லடியிணையே திண்சரணாக் கொண்டு
திருமா லடியிணையே சேர்வா — ரொருமா
லருளா லருளாத வானோர்கள் வாழ்ச்சி
யருளா னமக்களித்தா ராய்ந்து 33

[பாசுரம் 33, 34, 35— ரஹஸ்யத்ரயசுளகம், த்வயாதிகாரம்]

உரை — திருமால் அடி இணையே— ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகள் இரண்டையுமே, திண் சரணாக் கொண்டு — திடமான உபாயமாகக் கொண்டு, திருமால் அடி இணையே சேர்வார் — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகள் இரண்டையுமே பலனாக அடைபவரான ஆசார்யர்கள், ஒரு மால்— நிகரற்ற எம்பெருமான், அருளால் அருளாத—தன் கருபையினால் (இதுவரை நமக்கு) அருளாத, வானோர்கள் வாழ்ச்சி— நித்யஸூரிகளின் வாழ்வை, அருளால்— (நம்மீது உள்ள) கருணையால், ஆய்ந்து — ஆராய்ந்துபார்த்து, நமக்கு அளித்தார் — நமக்கு அநுக்ரஹம்செய்தனர்

கருத்து — பகவான் நெடுங்காலம் அருளாத மோக்ஷத்தை ஆசார்யர்கள் ப்ரபத்தியின்மூலமாகக் கொடுக்கமுடியும்.

கட்டளைக்கலித்துறை

34 சேர்க்குந் திருமகள் சேர்த்தியின் மன்னுதல் சீர்ப்பெரியோற்
கேற்குந் குணங்க ளிலக்காம் வடிவி லிணையடிகள்
பார்க்குஞ் சரணத்திற் பற்றுத லந்நிலை நாம்பெறும்பே
றேற்ற மவற்றினு ளெல்லாங் கிளையற வெண்ணினமே. 34

த்வயத்தில் அடங்கிய பத்து அர்த்தங்களும் இதில் வெளியிடப்படு கின்றன. இதனுரையைத் த்வயசுருக்குக் கடைசிப்பாசுரத்தில் பார்க்க 34

35 திருமா லடியிணை சேர்ந்து திகழ்ந்த வடிமைபெறத்
திருநா ரணன்சரண் திண்சர ணாகத் துணிந்தடைவோ
ரொருநா ளுரைக்க வுயிர்தரு மந்திர மோதியநாம்
வருநாள் பழுதற்று வாழும் வகையதின் மன்னுவமே. 35

உரை — திருமால் அடி இணை சேர்ந்து — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகள் இரண்டையும் அடைந்து, திகழ்ந்த அடிமை பெற — சிறப்புற்ற கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கு, திரு நாரணன் சரண் — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளையே, திண் சரணாக—வலிய உபாயமாக, துணிந்து அடைவோர் — தெளிந்து அடைந்த ஆசார்யர்கள் உயிர் தரும் மந்திரம்— உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் த்வயமென்னும் மந்த்ரத்தை, ஒரு நாள் உரைக்க — (நம்முடைய பாக்யம் பரிபக்வமான) ஒரு நாளில் உபதேசிக்க, ஓதிய நாம் — (அதை) அநுஸந்தித்த நாம், வரும் நாள் பழுது அற்று — இனி வரப்போகும் நாளில் (அஹங்கார-மமகாரங்களாகிற) குற்றமற்று, வாழும் வகையதில் மன்னுவம் — ஜீவிக்கும் ப்ரகாரத்தில் ஊற்றமுடையராய் நிலைத்திருப்போம்.

கருத்து:— த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தால் அஹங்கார-மமகாரங்கள் நீங்கும். 35

வெண்பா

36 மற்றொரு பற்றின்றி வந்தடைந் தார்க்கெல்லாங்
குற்ற மறியாத கோவலனார் — முற்றும்
வினைவிடுத்து விண்ணவரோ டொன்றவிரை கின்றார்
நினைவுடைத்தாய் நீமனமே நில்லு 36

[பாசுரம் 36, 37, 38, 39— ரஹஸ்யத்ரயசுளகம், சரமசுலோகாதிகாரம்]

உரை — மனமே! — மனமே!, மற்று ஒரு பற்று இன்றி — வேறு ஒரு கதியும் இல்லாமல், வந்து அடைந்தார்க்கு எல்லாம் — தம்மை வந்தடைந்த எல்லாருடைய விஷயத்திலும், குற்றம் அறியாத— (அவர்கள் செய்த) குற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாதவரும், கோவலனார் — கோபாலனாக அவதரித்தவருமான எம்பெருமான், முற்றும் வினை விடுத்து — (நம்முடைய) ஸகலகர்மங்களையும் ஒழித்து, விண்ணவரோடு ஒன்ற விரைகின்றார் — நித்யஸூரிகளோடு(நாம்) ஒன்றுசேர விரைகின்றார், நீ நினைவு உடைத்தாய் — நீ (இந்த விஷயத்தை) நினைத்துக்கொண்டு, நில் — கவலையற்று இருப்பாயாக.

'நில்லு' என்னுமிடத்தில் உகரம் சாரியையாய் நின்றது

கருத்து — ப்ரபந்நர்களின் கர்மத்தை எம்பெருமான் போக்கிப் பலன்கொடுப்பான். 36

கட்டளைக்கலித்துறை

37 எல்லாத் தருமமு மென்னை யிகழ்ந்திடத் தானிகழா
தெல்லாந் தனதென வெல்லா முகந்தரு டந்தபிரான்
மல்லார் மதக்களி றொத்த வினைத்திரண் மாய்ப்பனென்ற
சொல்லா லினியொரு காற்சோகி யாத்துணி வுற்றனமே. 37

உரை — எல்லாத் தருமமும் — (பக்தியோகம் முதலிய) எல்லா உபாயங்களும், என்னை இகழ்ந்திட — (அவ்வுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாத) என்னை வெறுத்துக் கைவிட்டுவிடவும், தான் இகழாது — (ஈச்வரனை) தான (என்னை) வெறுத்துத் தள்ளிவிடாமல், எல்லாம் தனது என— (அவ்வுபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் நின்று அவை கொடுக்கும் பலனைக்கொடுக்கவேண்டிய கடமை) முழுதும் தன்னுடையதென்று(நினைத்து), உகந்து — மகிழ்ந்து, எல்லாம் — ஸகலபலன்களையும், அருள் தந்த பிரான் — (எனக்கு)கிருபைசெய்த எம்பெருமானுடைய, "மல் ஆர் மதக் களிறு ஒத்த— பலம் நிறைந்த மதயானைபோன்ற, வினைத் திரள் — பாபக்கூட்டங்களை, மாய்ப்பன் — ஒழித்துவிடுவேன் ", என்ற சொல்லால்—என்ற (சரமச்லோக) வாக்யத்தால், இனி ஒருகால் — இனி ஒருநாளும், சோகியாத் துணிவு உற்றனம் — துக்கிக்கவேண்டாதபடி தைர்யத்தை அடைந்தோம்

கருத்து.— சரமச்லோகத்தை அறிந்து பரந்யாஸம் செய்தவர்க்குத் துன்பமில்லை 37

38 வினைத்திரண் மாற்றிய வேதியர் தந்தருள் வாசகத்தா
லனைத்து மறிந்தபி றறும் பயனு மெனவடைந்தோ
மனத்தி லிருந்து மருத்தமு தாகிய மாதவனார்
நினைத்தன் மனத்தி லரிதாகி நின்றன நீள்கழலே. 38

இதன் உரையை 30-வது பாசுரத்தில் காண்க. தந்தருள் வாசகம்—கருணையினால் செய்த உபதேசம் நின்றனவாகிய திருவடிகளை என்று அந்வயம்.

எழுசீர்ச் சந்தவிருத்தம்

39 எட்டி லாறி ரண்டி லொன்றி லெங்கு மாறி யம்புவார்
விட்ட வாறு பற்று மாறு வீடு கண்டு மேவுவார்
சிட்ட ரான தேசு யர்ந்த தேசி கர்க்கு யர்ந்துமே
லெட்டு மூன்று மூட றுத்த தெந்தை மாலி ரக்கமே 39

உரை — எந்தை மால் இரக்கம்— எம்முடைய ஸ்வாமியான பகவானுடைய கருணையானது, எட்டில்— எட்டு அக்ஷரம் அமைந்த திருமந்த்ரத்தி

லும், ஆறு இரண்டில் – பன்னிரண்டுபதங்கள் அமைந்த த்வயத்திலும், ஒன்றில் – ஒரு சுலோகமாய் அமைந்த சரமசுலோகத்திலும், எங்கும் ஆறு இயம்புவார்–(இவற்றில) எங்கும் உபாயமே (சொல்லப்பட்டிருப்பதாய்) உபதேசிப்பவர்களும, விட்ட ஆறு – (நம்மால முடியாதென்று) விடப்பட்ட (பக்தியோகம் முதலிய)உபாயத்தையும், பற்றும் ஆறு–கைக்கொள்ளும் உபாயமான ப்ரபத்தியையும், வீடு கண்டு – (அதன் பலமான) மோக்ஷத்தையும நன்கு அறிந்து, மேவுவார் – அதில் ஊற்றமுடையவர்களும, சிட்டரான– ஜ்ஞானம், வைராக்யம, அநுஷ்டானம ஆகிய இவை பொருந்தியவர்களும, தேசு உயர்ந்த – தேஜஸ் நிறைந்தவர்களுமான, தேசிகர்க்கு – ஆசார்யர்களுக்காக, உயர்ந்து – ஓங்கி உயர்ந்து, மேல் எட்டு மூன்றும் – மேல் உள்ள இருபத்துநான்கு வஸ்துக்களாய் மாறுகிற ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தையும், ஊடறுத்தது – (நமக்கு) ஒழித்துவிட்டது.

கருத்து:- எம்பெருமானுடைய கருணை ஆசார்யர்களின் பெருமைக்காக நமக்கு மோக்ஷம்கொடுக்கும். 39

அமிருதரஞ்சனி-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

அதிகாரசங்கிரகம்-உரை

சீராாதூபபுல திருவேஙகடமுடையான்திருவடிகளே சரணம

தனியன

ாாமா_நுஜதயாவாதரம் . தெமிகுழ ॥

சீரொனறு ... .வாழவு.

[*இநத ப்ரபநதததிலுளள பாசுரஙகள ஸ்ரீமத–ரஹஸயதரயஸாரததின் ஒவவொரு அதிகாரததின அாததததையும வெளியிடுகினறன*]

எணசீராசிரியவிருததம

40 பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ் வார்தண்
பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டு சித்தன்
றுய்யகுல சேகரனம் பாண நாதன்
றெண்டரடிப் பொடிமழிசை வந்த சோதி
வையமெலா மறைவிளங்க வாள்வே லேந்து
மங்கையர்கோ னென்றிவர்கண் மகிழ்ந்து பாடுஞ்
செய்யதமிழ் மாலைகளுந் தெளிய வோதித்
தெளியாத மறைநிலங்க டெளிகின் றேமே. 1

[*பாசுரம* 1-*முதல* 6-*வரை– குருபரமபராஸாரம*]

உரை — பொய்கை முனி – *பொயகையாழவாா,* பூதத்தார் – *பூதததாழவாா,* பேயாழ்வார் – *பேயாழவாா,* தண் பொருநல் வரும் – *குளிாநத தாமரபாணிநதிககரையில அவதரிதத,* குருகேசன் – *திருக குருகூாகுத தலைவரான நமமாழவாா,* விட்டுசித்தன் – *பெரியாழவாா,* துய்ய குலசேகரன் – *(பாகவதாகளின விஷயததில) பரிசுதத (மான மனத தையுடையவ)ரான குலசேகராழவாா,* நம் பாணநாதன் – *நமமுடைய திருபபாணாழவாா,* தொண்டரடிப்பொடி – *தொணடரடிபபொடியாழவார்,* மழிசை வந்த சோதி – *திருமழிசையில அவதரிதத தேஜஸவியான திருமழி சையாழவாா,* வையம் எ(ல்)லாம் மறை விளங்க – *உலகம முழுதும் வேதாநதாாததஙகள் பரகாசிககுமபடி,* வாள் வேல் ஏந்தும் – *வாளையும வேலையும தரிதத (எமபெருமானிடம மநதரோபதேசமபெறற),* மங்கையர்

கோன் — திருமங்கையாழ்வார், என்ற இவர்கள் — என்ற இவ்வாழ்வார்கள், மகிழ்ந்து பாடும் — (பகவதநுபவத்தால்) ஸந்தோஷமடைந்து பாடிய, செய்ய தமிழ் மாலைகள் — நேர்மையான தமிழ்த் திவ்யப்ரபந்தங்களை, நாம் தெளிய ஓதி — நாம் (ஆர்த்தத்துடன்) தெளிவாய் அத்யயநம்செய்து, தெளியாத மறை நிலங்கள் — நமக்கு விளங்காமலிருந்த வேதபாகங்களை, தெளி கின்றோம் —நமக்கு அறிகின்றோம்

'நம் பாணநாதன்' என்றது திருப்பாணாழ்வாருக்கு முநிவாஹநன் என்று பெயர்பெறும்படியும், தமக்கு வேதாந்தாசார்யன் என்று திரு நாமம் விளங்கும்படியும் ஸ்ரீரங்கநாதன் அநுக்ரஹித்ததைக் கருதியாம்

கருத்து — ஆழ்வார்களின் ஸூக்திகளை ஆர்த்தத்துடன் அத்யயநம்செய்வோர்க்கு வேதத்தில் ஆர்த்தம் விளங்காத பாகங்கள் நமக்கு தெளிவாம் 1

[மதுரகவிகள் ஆசார்யபக்திக்கு வழிகாட்டியவராதலால் அவர் பாடிய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புப் பாசுரங்களின் பத்து ஸாரார்த்தங்களை யும் அமைத்துத் தனியே அவர்விஷயமாக ஒரு பாசுரமிட்டருளகிறார்—]

41 இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும் பேற்றி
    லிகழாத பல்லுறவி லிராக மாற்றிற்
றன்பற்றில் வினைவிலக்கிற் றகவோக் கத்திற்
    றத்துவத்தை யுணர்த்துதலிற் றன்மை யாக்கி
லன்பர்க்கே யவதரிக்கு மாய னிற்க
    வருமறைகள் டமிழ்செய்தான் றளே கொண்டு
துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டுந்
    தொல்வழியே நல்வழிக டுணிவார் கட்கே. 2

உரை — அன்பர்க்கே — பாகவதர்களுக்க (கு அநுக்ரஹம்செய்வ தற்) காகவே, அவதரிக்கும் — இக்காமபூமியில் அவதரிப்பவனான, ஆயன்— கோபாலனான கண்ணன், நிற்க — ஸுலபனாய் இருக்கும்போது, (அவனை அநாதரித்துவிட்டு), இன்பத்தில்—ஆநந்தரூபமான அநுபவத்திலும், இறைஞ்சு தலில் — சரணமடையும்விஷயத்திலும், இசையும் பேற்றில் — நாம் அங்கீ கரிக்கும் புருஷார்த்தமாயிருப்பதிலும், இகழாத பல் உறவில் — விலக்காத பலவகையான ஸம்பந்தத்திலும், இராகம் மாற்றில் — தகாத விஷயங்களில் விருப்பத்தை ஒழிக்கும்விஷயத்திலும், தன் பற்றில்—தன்விஷயமாயப் பற்று தலை உண்டாக்குவதிலும், வினை விலக்கில் — பாபங்களை ஒழிப்பதிலும், தகவு ஒக்கத்தில் — கருணையின் அபிவ்ருத்தியிலும், தத்துவத்தை உணர்த்துதலில் — தத்த்வஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுவதிலும், தன்மை

ஆக்கில் — தன் ஸவபாவத்தை அருளவதிலும, அருமறைகள் தமிழ் செய் தான் — அருமையான வேதஙகளைத தமிழிலே (பரபநதமாக) அருளிச் செயத நம்மாழவாருடைய, தாளே கொண்டு — திருவடிகளையே (ஆதார மாகப்) பறறி, துன்பு அற்ற — வருததம தீரநத, மதுரகவி — மதுரகவிகள, தோன்றக் காட்டும் — உலகில எலலோரும அறியுமபடி வெளியிட்ட, தொல் வழியே — (ஆசாாயனை அடைவதெனகிற) அநாதியானமாாககமே, துணி வார்கட்கு — (அறபவிஷயஙகளை வெறுககககூடிய) நிசசயஜஞாநம உடைய வாகளுககு, நல் வழிகள் — சிறநத வழிகளாகும்.

புருஷார்த்தம் — மனிதனால் விருமபப்படும பலன

எமபெருமானுககும ஜீவனுககும் பதது வகையான ஸமபநதஙகள் உணடு அநத ஸமபநதஙகளை ஆழவாருககும தமககும உளவாககிக கணணி நுணசிறுததாமபினால மதுரகவிகள பாடியருளினா அநதப பதது ஸமபந தஙகளையும ஸ்ரீதேசிகன் இபபாசுரததின முற்பாதியில் காட்டியருளினா.

ஸ்ரீமதுரகவிகள ஆழவாாதிருவடிவாரததிறகு வருமபோது கண ணன இபபூமியிலேதான எழுநதருளியிருநதான இதையறிநதும மதுர கவிகள அவனைப் புறககணிதது ஆழவாரையே சிறநத கதியாகப் பறறின தால 'ஆயன நிறக' என்னப்பட்டது

கருத்து — ஆசாாயனை ஆசரயிபபதே சிறநததாம. 2

[ஸ்ரீபாஷயகாரருககுப் பிறகு ஸம்ப்ரதாயம சிறிது பிரிவதால அவ ருககு முனபு பொதுவாயுளள ஆசாாயபரம்பரையை அநுஸநதிககிறா—]

42 என்னுயிர்தந் தளித்தவரைச் சரணம் புக்கி
யானடைவே யவர்குருக்க ணிரைவ ணங்கிப்
பின்னருளாற் பெரும்பூதூர் வந்த வள்ளல்
பெரியநம்பி யாளவந்தார் மணக்கா னம்பி
நன்னெறியை யவர்க்குரைத்த வுய்யக் கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாத
னின்னமுதத் திருமகளென் றிவரை முன்னிட்
டெம்பெருமான் றிருவடிக ளடைகின் றேனே 3

உரை — என் உயிர் தந்து—என்னுடைய ஜீவாதமாவை (எமபெரு மானுககுச சேஷமெனற ஜஞானததை)க கொடுதது உளதாககி, அளித்த வரை—உஜஜீவிப்பிதத ஆசாாயரை, யான் சரணம் புக்கு — அடியேன சரண மடைநது, அவர் குருக்கள் நிரை — அவருடைய ஆசாாயாகளின வரி சையை, அடைவே வணங்கி — கரமமாக வணஙகி, பின் — பிறகு, அரு ளால் — (உலகு உஜஜீவிக்கவேணடுமென்ற) கருணையால், பெரும்பூதூர்

வந்த வள்ளல் — ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அவதரித்தவரும் (உலகிற்கு எம்பெரு மானைக் காட்டிக்கொடுத்ததால்) கொடையாளருமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி — பெரியநம்பியும் ஆளவந்தாரும் மணக்கால்நம்பியும், அவர்க்கு — அந்த மணக்கால்நம்பிக்கு, நல் நெறியை உரைத்த — சிறந்த உபாயமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்த, உய்யக்கொண் டார் — உய்யக்கொண்டாரும், நாதமுனி — நாதமுனிகளும், சடகோபன் — நம்மாழ்வாரும், சேனைநாதன் — ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநரும், இன் அமுதத் திரு மகள் — இனிய அமுதம்போன்ற பிராட்டியும், என்று இவரை முன்னிட்டு— என்று இந்த ஆசார்யர்களை முறைப்பட வணங்கி, எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேன் — ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகின்றேன்

கருத்து:— ஆசார்யனை முன்னிட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும். 3

[இப்படி ஒரு கோஷ்டியில் ஆசார்யர்களை வணங்கி, இந்த ஆசார்ய பரம்பரையில் உபகாராதிசயத்தாலே மிக முக்கியர்களாயுள்ள ஸ்ரீபாஷ்ய காரர், ஆளவந்தார், நாதமுனிகள் ஆகிய மூவர்விஷயமாகவும் தனித்தனியே பாசுரமிட்டருளுகிறார்—]

கட்டளைக்கலித்துறை

43 ஆரண நூல்வழிச் செவ்வை யழித்திடு மைதுகர்க்கோர்
வாரண மாயவர் வாதக் கதலிகண் மாய்த்தபிரா
னேரணி கீர்த்தி யிராமா னுசமுனி யின்னுரைசேர்
சீரணி சிந்தையி னோஞ்சிந்தி யோமினித் தீவினையே 4

உரை:— ஆரணநூல் வழிச் செவ்வை— வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் வழி யின் நேர்மையை,அழித்திடும் — கெடுப்பவர்களான, ஐதுகர்க்கு — ஹைதுகர் களுக்கு, ஓர் வாரணமாய் — நிகரற்ற யானையாய் வந்து, அவர் வாதக் கதலி கள் — அவர்களுடைய வாதமாகிய வாழைகளை, மாய்த்த பிரான் — ஒழித்த உபகாரகரும், ஏர் அணி கீர்த்தி — (உலகுக்கே) பொருந்திய அலங்காரமாய் உள்ள புகழையுடையவருமான, இராமானுசமுனி — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, இன் உரை சேர் — இனிய ஸூக்திகளில் பொருந்திய, சீர் அணி சிந்தையி னோம் — சிறப்புப் பெற்ற மனத்தையுடையோமானோம், இனித் தீவினை சிந்தி யோம் — இனிமேல் கொடிய காமங்களை (மனத்தாலும்) நினைக்கமாட்டோம்

ஹைதுகர்கள் — எந்த விஷயங்களை நாம் எடுத்துக்கூறினாலும், வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களைக் கொள்ளாமல் ஹேதுவையே (காரணத் தையே) கேட்பவர்கள்.

கருத்து:— ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகளைப் பரிசயம்செய்தோர் பிறகு கொடிய காமங்களை மனத்தாலும் நினைக்கமாட்டார் 4

44 நீளவந் தின்று விதிவகை யாலினை வொன்றியநா
மீளவந் தின்னும் வினையுடம் பொன்றி விழுந்துழலா
தாளவந் தாரென வென்றரு ளந்து விளங்கியசீ
ராளவந் தாரடி யோம்படி யோமினி யல்வழக்கே. 5

உரை — நீள வந்து – வெகு காலமாக (இந்த ஸம்ஸாரத்தில்)வந்து பிறந்து, இன்று – இந்த ஜன்மத்தில், விதிவகையால் – ஒரு பாக்யவிசேஷத்தால், நினைவு ஒன்றிய நாம் – (நல்விஷயங்களைப் பற்றிய) நினைவை அடைந்திருக்கும் நாம், மீள வந்து – மறுபடியும்(இக் காமபூமியில்) பிறந்து, இன்னும் வினை உடம்பு ஒன்றி – இன்னமும் காமசரீரத்தில் சேர்ந்து, விழுந்து உழலாது – (நரகாதிகளில்) விழுந்து துன்பமுறுதபடி (செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி), ஆள வந்தார் என – "(நம்மை) ரக்ஷிக்க வந்தார்" என்று சொல்லும்படி, வென்று – (பரதிவாதிகளை) ஜயித்து, அருள் தந்து– (நம்மீது) கருணைபுரிந்து, விளங்கிய சீர் – பரகாசிக்கும் குணங்களையுடையரான, ஆளவந்தார் அடியோம் – ஆளவந்தாருக்கு நாம் தாஸர்கள் ஆனமை, இனி அல்வழக்குப் படியோம் – இனிமேல் தகாத ஒழுக்கங்(களைப் போதிக்கும் அபசாஸ்த்ரங்)களில் ஈடுபடமாட்டோம்

கருத்து:— ஆளவந்தாருக்கு அடியரானோர் பிறகு தகாத வழியில் படியமாட்டார் 5

45 காளம் வலம்புரி யன்னநற் காத லடியவர்க்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை யின்னிசை தந்தவள்ளல்
மூளுந் தவநெறி மூட்டிய நாத முனிகழலே
நாளுந் தொழுதெழு வோநமக் கார்நிகர் நானிலத்தே 6

உரை — காளம் வலம்புரி அன்ன – காஹளம் என்னும் வாத்யத்தையும் வலம்புரிச்சங்கத்தையும் போன்றவர்களும், நல் காதல்–சிறந்த குரு பக்தியையுடையவர்களுமான, அடியவர்க்கு – (கீழையகத்தாழ்வான் மேலையகத்தாழ்வான் என்னும் இரண்டு) சிஷ்யர்களுக்கு, தாளம் வழங்கி – தாளவித்யையாகிய கந்தர்வவேதத்தை விளக்கி உபதேசித்து, தமிழ் மறை– தமிழ் வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தத்தினை, இன் இசை தந்த வள்ளல்– இனிய (தேவ) கானத்தையும் உபதேசித்த மஹோபகாரகரும், மூளும் தவநெறி மூட்டிய – (முமுக்ஷுக்களால்) தீவ்ரமாய்க் கைக்கொள்ளப்படுகின்ற யோக

மாரககததை (உலகில்) நடையாடசசெயதவருமான, நாதமுனி கழலே — நாதமுனிகளின திருவடிகளையே, நாளும் தொழுதெழுவோம் — தினநதோறும வணஙகுவோம, (இபபடிச செயவதால) நானிலத்து — பூமியில, நமக்கு ஆர் நிகர்? — நமககு ஸமமானவா யாா? (ஒருவருமிலலை)

கருதது - நாதமுனிகளின திருவடிகளை வணஙகுமவாககு ஸமமானவா உலகில இலலை 6

46 ஆளு மடைக்கல மென்றெமை யம்புயத் தாள்கணவன்
றளிணை சேர்ந்தெமக் கும்மவை தந்த தகவுடையார்
மூளு மிருட்கள் விளமுயன் றோதிய மூன்றினுள்ள
நாளு முகக்கவிங் கேநமக் கோர்விதி வாய்க்கின்றதே. 7

[பாசுரம 7, 8— உபோதகாதாதிகாரம]

உரை — எ(ம்)மை அடைக்கலம் (ஆக) ஆளும் என்று — ‘எமமைக காககவேணடிய வஸதுவாககொணடு காபபான்’ எனறு (துணிநது), அம்புயத்தாள் கணவன் — தாமரையில வஸிககும பிராட்டியின நாதனை எம பெருமானுடைய, தாள் இணை சேர்ந்து — திருவடிகள இரணடையும உபாயமாகபபறறி, எமக்கும் அவை தந்த — எஙகளுககும அததிருவடிகளையே (உபாயமாகக காட்டித) தநத, தகவு உடையார்— கருபையையுடைய ஆசாாயாகள, மூளும் இருட்கள் வி(ள்)ள முயன்று — (நமமிடம) வருததியடைகினற (அஜஞானமாகிய) இருள ஒழியவேணடுமெனறு பரவாததிதது, ஓதிய மூன்றின் — உபதேசிதத மூனறு ரஹஸயஙகளின, உள்ளம் — தாதபாயததை, இங்கே நாளும் உகக்க — இவவுலகில எநநாளும (அநுஸநதிதது) மகிழுமபடி, நமக்கு ஓர் விதி — நமககு ஒரு பாகயவிசேஷம, வாய்க்கின்றது! — வாயததிருககினறது!’

கருதது — பாகயவிசேஷமுடையாககே ரஹஸயதரயாாததததை அறிநது மகிழும பேறு கிடடும. 7

(அநதாதிததொடை)

47 திருவுடன் வந்த செழுமணி போற்றிரு மாலிதய
மருவிட மென்ன மலரடி சூடும் வகைபெறுநாங்
கருவுடன் வந்த கடுவினை யாற்றில் விழுந்தொழுகா
தருவுட னைந்தறி வாரருள் செய்ய வமைந்தனரே 8

உரை — திருவுடன் வந்த செழுமணிபோல் — பிராட்டியுடன் (கடலில்) அவதரிதத சிறநத கௌஸதுபரதநமபோல, திருமால் இதயம் — எம பெருமானுடைய திருமாாபு, மருவு இடம் என்ன—வஸிக்கும ஸதலம் எனறு

சொல்லாமபடி (உள்ளவர்களும), மலர் அடி—தாமரைமலாபோனற அவன் திருவடிகளை, சூடும் வகை — முடியில தரிககும தனமையை, பெறும் நாம்— பெறுவதறகு உரிமையுளள(வாகளுமான)நாம, கருவுடன் வந்த — கர்ப்பத்துடன வநத, கடு வினை ஆற்றில் — கொடிய காமமாகிய நதியின பரவாஹததில, விழுந்து ஒழுகாது—விழுநது (கரைகாணாது பரவாஹத்தினவழியே) செலலாதவாறு, அருவுடன் ஐந்து அறிவார் — ஸூக்ஷமாாததஙகளுடன் அர்ததபஞசகததை அறிநத நம ஆசார்யாகள, அருள் செய்ய— கருபையைச செய்ய, அமைந்தனர் — பொருநதினனாாகள

அர்த்தபஞ்சகம்— 50-வது பாசுரததிற காணக.

கருத்து — ஆசாாயகடாக்ஷமபெறறவருககுக காபபவாஸமிலலை 8

48 அமையா விவையெனு மாசையி னுலறு மூன்றுலகிற்
சுமையான கல்விகள் சூழவந் தாலுந் தொகையிவையென்
றிமையா விமையவ ரேத்திய வெட்டிரண் டெண்ணியநஞ்
சமயா சிரியர் சதிர்க்குந் தனிநிலை தந்தனரே. 9

[ஸாரநிஷ்காஷாதிகாரம]

உரை — இவை அமையா — "இபபோது நாம கறற விதயைகள் போதாதவை (இனனும கறகவேணடும)", எனும் ஆசையினுல் — எனற ஆசையால, உலகில் சுமையான—உலகில வீண்சுமையாயுளள, அறு மூன்று கல்விகள் — பதினெட்டு (விதயாஸதாநஙகளாகிய) கல்விகள, சூழ வந்தாலும்—முழுவதும கறகபபடடாலும, இவை தொகை என்று—இததனை கலவிகளும எணணிககைதான் எனறு (நிசசயிததது), இமையா இமையவர் ஏத்திய — ஜஞாநம சுருஙகாத நிதயஸூரிகளாலும கொணடாடபபடுகினற, எட்டு இரண்டு—எடடெழுததுககளையுடைய திருமநதரமும, தவயமும சரமசுலோகமும ஆகிய ரஹஸயதரயததையும, எண்ணிய — அநுஸநதிதத, நம் சமய ஆசிரியர் — நமமுடைய ஸிததாநதபரவாததகரான ஆசாாயாகள, சதிர்க்கும் தனி நிலை — (ஸாரததையே கைககொளளும) சிறநத ஒப்பற்ற நிலைமையை, தந்தனர் — (நமககும) கொடுததனா.

கருத்து — ரஹஸயதரயததை அறிநதவா ஸாரமான விஷயததையே கைககொளவா. 9

49 நிலைதந்த தாரக னுய்நிய மிக்கு மிறைவனுமா
யிலதோன் றெனுவகை யெல்லாந் தனதெனு மெந்தையுமாய்த்
துலையோன் றிலையென நின்ற துழாய்முடி யானுடம்பாய்
விலையின்றி நாமடி யோமெனும் வேதியர் மெய்ப்பொருளே. 10

[பரதாநபரதிதநதராதிகாரம]

உரை — வேதியர் மெய்ப் பொருள் – வேதாந்தத்தை அறிந்த பெரியோர்களின் ஸத்யமான ஸித்தாந்தம், நிலை தந்த தாரகனாய் – (ஸகல வஸ்துக்களையும்) ஸ்வரூபத்தையும் வாழ்வையும் கொடுத்துத் தரிப்பவனாய், நியமிக்கும் இறைவனுமாய் – அவற்றை நியமனம்செய்யும் ஈச்வரனுமாய், இலது(இது) ஒன்று என வகை – "தனக்குச் சேஷமல்லாத வஸ்து (இது) ஒன்று" என்று கூறமுடியாதபடி, எல்லாம் தனது எனும் எந்தையுமாய்– ஸகல வஸ்துவும் தனக்குச் சேஷம் என்று சொல்லப்படும் ஸ்வாமியுமாய், துலை ஒன்று இலை என நின்ற – (இவனுக்கு) ஸமமான வஸ்து ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லும்படி நின்றவனும், துழாய் முடியான் – திருத் துழாயை முடியிற் சூடியவனுமான எம்பெருமானுக்கு, உடம்பாய் – சரீரமாய், விலை இன்றி – ஒரு தனிக்காரணமுமின்றி, நாம் அடியோம் எனும்– ஜீவர்களாகிய நாம் தாஸர்கள் என்று கூறும்.

ஸர்வேச்வரன் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தையும் வாழ்வையும் கொடுத்துத் தாங்குகின்றான் இதற்கு (யா) தாரகத்வம் என்று பெயர். தன் ஸங்கல்பத்தால் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தையும் வாழ்வையும் கொடுத்துக் காரியங்களில் பரவாதிக்கச்செய்கின்றான். இது நியந்த்ருத்வம் எனப்படும் மேலும் அவ்வெம்பெருமான், தன் ப்ரயோஜனத்தையே சேதநாசேதநங்கள் தம்முடைய ப்ரயோஜனமாய்க்கொண்டு நிற்கும்படிசெய்து, அதனால் பெருமையை அடைகின்றான் இது சேஷித்வம் எனப்படும் இந்த மூன்று ஸம்பந்தங்களும் தன்னிடமிருந்தால்தான் மற்றொன்றைத் தனக்குச் சரீரமாகக் கொள்ளமுடியும் இவை எம்பெருமானிடம் நிலைபெற்றிருப்பதால் அவன் ஸகலவஸ்துக்களையும் சரீரமாகக் கொண்டு நிற்கின்றான் அசேதநமும் நாமும் அவனுக்குச் சரீரமாய் நிற்கின்றோம் அவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள சரீராத்மபாவமென்னும் இந்த ஸம்பந்தமே ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரம் எனப்படும்

ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரம் — வேறு ஒரு ஸித்தாந்தத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் நம ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்திற்கே உள்ள முக்கியமான விஷயம் ஈச்வரனுக்கும் சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள சரீராத்மபாவத்தை மதாந்தரஸ்தா ஒருவரும் இசையவில்லையாதலின் அது அவ்வாறாயிற்று

கருத்து.— சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகும்.

50 பொருளோன் றெனநின்ற பூமக ளுத னவனடிசேர்ந்
தருளோன்று மன்ப னவன்கோ ளுபாய மமைந்தபயன்
மருளோன் றியவினை வல்விலங் கென்றிவை யைந்தறிவா
ரிருளோன் றிலாவகை யெம்மனந் தேற வியம்பினரே. 11

[ஆர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்]

உரை — (1) பொருள் ஒன்று என நின்ற — புருஷார்த்தம (பலன்) ஒன்றுதான் என்று சொல்லும்படி நின்றவனும், பூமகள் நாதன்—பிராட்டியின் நாதனுமான எம்பெருமானும், (2) அவர் அடி சேர்ந்து — அவன் திருவடிகளைச் சரணமடைந்து, அருள் ஒன்றும் அன்பன் — (அவன) கருணையிலே ஒன்றுபட்டுநிற்க உரியனான ஜீவனும், (3) அவன் கோள் உபாயம்— அந்த ஜீவன் கைக்கொள்ளுகின்ற உபாயமும், (4) அமைந்த பயன் — (அந்த ஜீவஸ்வரூபத்திற்குத்) தகுந்த பலனும், (5) மருள் ஒன்றிய — அஜ்ஞானத்தோடு சேர்ந்த, வினை வல் விலங்கு என்று — காமமாகிய வலிய விலங்கும் ஆகிய, இவை ஐந்து அறிவார் — இந்த அர்த்தபஞ்சகத்தை அறிந்த ஆசார்யர்கள், இருள் ஒன்று இலாவகை — அஜ்ஞானம் ஒன்றும் இல்லாதபடி, எம் மனம் தேற — எம்முடைய மனம் தெளியும்படி, இயம்பினர் — உபதேசித்தனர்.

கருத்து — அர்த்தபஞ்சகத்தை அறிந்தவரே மயக்கறப் பிறருக்கு உபதேசிக்கவல்லார். 11

51 தேற வியம்பினர் சித்து மசித்து மிறையுமென
வேறு படும்வியன் றத்துவ மூன்றும் வினையுடம்பிற்
கூறு படுங்கோடு மோகமுந் தானிறை யாங்குறிப்பு
மாற நினைந்தரு ளான்மறை நூறந்த வாதியரே. 12

[தத்துவத்ரயசிந்தநாதிகாரம்]

உரை:— மறை நூல் தந்த ஆதியர் — வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்த முன்னோர் (ஆசார்யர்கள்), வினை உடம்பில் — காமத்தினலே ஏற்பட்ட இச்சரீரத்தில், கூறுபடும் — பங்கிட்டுக்கொண்டு வளருகின்ற, கோடு மோகமும் — கொடிய சரீராத்மப்ரமமும், தான் இறையாம் குறிப்பும் — ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமமும், மாற நினைந்து — (நமக்கு) ஒழியவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, சித்தும் அசித்தும் இறையும் என — சேதநமும் அசேதநமும் ஈச்வரனும் என்று, வேறுபடும் — வேறுபட்டுநிற்கின்ற, வியன் தத்துவம் மூன்றும் — ஆச்சர்யமான தத்துவங்கள் மூன்றையும், அருளால் — (நம்மீதுள்ள) கருணையினலே, தேற இயம்பினர் — (நம்மனம்) தெளியும்படி உபதேசித்தனர்.

சரீராத்மப்ரமம்— அசேதநமான சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைப்பது

ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமம்— ஜீவாத்மாவை எம்பெருமானுக்குச் சேஷமாக நினையாமல் ஸ்வதந்த்ரனாக நினைப்பது.

கருத்து.-தத்துவத்ரயவிவேகமுடையாருக்குச் சரீராத்மப்ரமமும் ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமமும் ஒழிந்துபோம். 12

52 வாதியர் மன்னுந் தருக்கச் செருக்கின் மறைதுலையச்
சாது சனங்க ளடங்க நடுங்கத் தனித்தனியே
யாதி யெனுவகை யாரண தேசிகர் சாற்றினர்நம்
போதம நந்திரு மாதுட னின்ற புராணனையே. 13

[பரதேவதாபாரமார்தயாதிகாரம]

உரை — வாதியர் – துர்வாதிகள், மன்னும் தருக்கச் செருக்கின் – ஸ்திரமான தர்க்கம்செய்யும் கர்வத்தாலே, மறை துலைய – வேதம் நடுங்கும்படியும், சாது சனங்கள் அடங்க நடுங்க – ஸாதுக்களான பெரியோர்களெல்லாம் நடுங்கும்படியாகவும், தனித் தனியே ஆதி எனு வகை – தங்கள் தங்கட்குத் தோன்றியபடி (ப்ரஹ்மா இந்தரன் முதலியவரை) ஜகத்காரணம் என்று சொல்லாதபடி, ஆரணதேசிகர் – வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின ஆசார்யர்கள், போது அமரும் திருமாதுடன் நின்ற – தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் பெரியபிராட்டியுடன் நின்ற, நம் புராணனையே–அநாதிபுருஷனை நம் நாராயணனையே, சாற்றினர் – (ஜகத்காரணமென்று) ஸ்தாபித்தனர்

கருத்து — ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜகத்காரணமானவன்.

53 நின்ற புராண னடியிணை யேந்து நெடும்பயனும்
பொன்றுத லேநிலை யென்றிடப் பொங்கும் பவக்கடலு
நன்றிது தீயதி தென்று நவின்றவர் நல்லருளால்
வென்று புலன்களை வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே. 14

[முமுக்ஷுத்வாதிகாரம]

உரை:— நின்ற புராணன்–(பிராட்டியுடன்)நின்ற அநாதிபுருஷனை பகவானுடைய, அடி இணை ஏந்தும் – திருவடிகள் இரண்டையும் ஏந்திக் கைங்கர்யம்செய்வதாகிய, நெடும் பயனும் – பெரிய (மோக்ஷ) புருஷார்த்தத்தையும், பொன்றுதலே நிலை என்றிட – அழிந்துபோதலே ஸ்வபாவமென்னலாம்படி, பொங்கும் பவக் கடலும் – (மேன்மேலும்) வருத்தியடைகிற ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்தையும், இது நன்று — இது (மோக்ஷம்) சிறந்தது, இது தீயது – இது (ஸம்ஸாரம) கெட்டது, என்று நவின்றவர்–என்று உபதேசித்த ஆசார்யர்களின், நல் அருளால் – சிறந்த கருணையாலே, புலன்களை வென்று – இந்திரியங்களை ஜயித்து, பெரும் பயன் – பெரிய பலனை, வீடினை வேண்டும் – மோக்ஷத்தையே (சேதனன்) அபேக்ஷிப்பான்.

கருத்து — ஆசார்யோபதேசம்பெற்றவன் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்து மோக்ஷத்தையே விரும்புவான். 14

54 வேண்டும் பெரும்பயன் வீடென் றறிந்து விதிவகையா
லீண்டுந் துறுகியு நீற்த நிலைகளுக் கேற்குமன்பர்
மூண்டோன்றின் மூல வினைமாற் றுதலின் முதந்தனடி
பூண்டன்றி மற்றோர் புகலொன் றிலையென நின்றனரே 15

[அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்]

உரை — வேண்டும் பெரும் பயன் — (நாம) அபேக்ஷிக்கத்தக்குந்த பெரிய பலனை, வீடு என்று அறிந்து — மோக்ஷமே என்று அறிந்து, நீண்டும் துறுகியும் நிற்தும் — வெகுகாலம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாயும க்ஷணகாலத்தில அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாயும இருக்கும, நிலைகளுக்கு — (பக்தி, ப்ரபத்தியெனனும) உபாயங்களுக்கு, விதிவகையால் ஏற்கும் அன்பர் — ஸ்வகருததின தாரதமயத்தாலே அதிகாரிகளான பாகவதாகள, ஒன்றில் மூண்டு — (இரணடில) ஒருபாயத்திலே முயன்று, மூல வினை மாற்றுதலில் — (ஸம்ஸாரத்திற்குக) காரணமான காமங்களை ஒழிப்பதில், முதந்தன் அடி பூண்டு அன்றி — எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில ப்ரபத்தி செய்தாலன்றி, மற்று ஓர் புகல் — வேறு ஓா (சிறந்த) உபாயம, ஒன்று இலை என — ஒன்றும இலலை என்னுமபடி, நின்றனர் — நின்றாகள்

பாகவதாகளில தங்களுடைய ஸ்வகருததாரதமயத்திற்குத தக்க படி சிலா பக்தியோகத்தையும, சிலா ப்ரபத்தியையும தமக்கு ஏற்றதாகக கொள்ளுகினறனா பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிப்பவாகளுக்கு ப்ரபத்தியை மோக்ஷத்திற்காக அநுஷ்டிக்கவேணடாதபோதிலும,உபாயத்தை அநுஷ்டிப் பதற்கு இதுவரை விரோதியாயிருந்த காமம கழியும அமசத்திற்கு ப்ரபத் தியை அவசியம அநுஷ்டித்தே ஆகவேணடும

கருத்து — மோக்ஷமபெற அதிகாரிகள, பக்தா ப்ரபந்நா என இருவகைபபடுவா. 15

55 நின்ற நிலைக்குற நிற்குங் கருமமு நேர்மதியா
னன்றென நாடிய ஞானமு நல்குமுட் கண்ணுடையா
ரொன்றிய பத்தியு மொன்று மிலாவிரை வார்க்கருளா
லன்று பயன்தரு மாறு மறிந்தவ ரந்தணரே 16

[உபாயவிபாகாதிகாரம்]

உரை — நின்ற நிலைக்கு உற நிற்கும் — ஸ்திரமான (உபாயத்தில) முயலும நிலைக்குத தகுந்தபடி நிற்கின்ற, கருமமும் — காமயோகத்தையும், நேர்மதியால்—ஸூக்ஷமமான புத்தியால, நன்று என நாடிய—(ஆத்மாவைக காண்பதற்கு) அநுகூலம என்று அநுஷ்டிக்கப்படுகின்ற, ஞானமும் — ஜ்ஞானயோகத்தையும, நல்கும் உள் கண் உடையார் ஒன்றிய —

(ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பகவானுக்குச் சேஷமாகவே காண்பதால ஸ்வரூபமாயிருந்து) விரும்பப்படும் (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிய) ஜ்ஞாநக் கண்ணைப் பெற்றவர்கள் கைக்கொண்ட, பத்தியும் – பக்தியோகத்தையும், ஒன்றும் இலா விரைவார்க்கு – (இந்தக் கர்மயோகம் முதலியவற்றில்) ஒன்றிலும் சக்தியற்றவர்களாய (மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்குமாத்ரம்) விரைபவர்களுக்கு, அன்று – அவர்கள் விரும்பியபோதே, அருளால் பயன் தரும் ஆறும் – பகவத்க்ருபையின் மூலமாய்ப் பலனைத் தரவல்ல உபாய மாகிய ப்ரபத்தியையும், அறிந்தவர் அந்தணர் – (அவ்வவற்றின் ஸ்வரூபத் தோடு தெளிவாய) அறிந்துகொண்டவர் (வேதமறிந்த)ப்ராஹ்மணர்(ஆவர்)

கர்மயோகம்— பலனில் பற்றில்லாமல் செய்யப்படும் காம்ய கர்மங்களோடும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களோடும் கூட நியமத்தோடு அநுஷ்டிப்பதாய ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விசேஷகர்மம் இது பகவதாராதநம், தபஸ், தாநம், யாகம் முதலிய பலவகைப்படும் இது அநுஷ்டிக்க எளிதாயுள்ளது.

ஜ்ஞாநயோகம்— எம்பெருமானுக்குச் சரீரமான தன் (ஜீவாத்ம) ஸ்வரூபத்தை எப்பொழுதும் சிந்தித்துக்கொண்டேயிருக்கை

பக்தியோகம்— எம்பெருமானை இடைவிடாது இச்சரீரம் விடு மளவும் த்யாநம் செய்திருக்கை இந்தப் பக்தியோகம் மோக்ஷத்திற்கு நேரான உபாயமாகும் இது செய்வதற்கு அரிதாகையால இதை அநுஷ் டிக்கமுடியாமல ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு எம்பெருமான அந்தப் பக்தியோகத்தின ஸ்தாநத்தில், தானே நின்று அது கொடுக்கும் பலனை வேண்டும்போது கொடுக்கின்றான

கருத்து.– பக்தியோகம், ப்ரபத்தி இரண்டும் மோக்ஷத் திற்கு உபாயமாகும். 16

56 அந்தண ரந்திய ரெல்லையி னின்ற வனைத்துலகு
நொந்தவ ரேமுத லாக நுடங்கி யனன்னியராய்
வந்தடை யும்வகை வன்றகை யேந்தி வருந்தியநம்
மந்தமி லாதியை யன்ப ரறிந்தறி வித்தனரே. 17

[ப்ரபத்தியோகயாதிகாரம்]

உரை:—வன் தகவு ஏந்தி வருந்திய–வலிய கருணையை வைத்து(ச் சேத நர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க) முயன்றவனும், நம் அந்தம் இல் ஆதியை – அழிவு இல்லாதவனும் ஜகத்காரணமுமான நம் பகவானை, அந்தணர் – ப்ராஹ்ம ணர் (முதல்), அந்தியர் – சண்டாளர் (வரையில் உள்ள), எல்லையில்

நின்ற—(இநத) எலலையில் அடங்கிய, அனைத்து உலகும்—ஸாவலோகஙகளும, நொந்தவரே முதலாக — (ஸமஸாரதாபததால) வருநதியவரே முககியமா(ன அதிகாரிகளா)கி, நுடங்கி—(வேறு உபாயததை அநுஷடிககமுடியாதபடியால்) துவணடுபோய, அனன்னியராய் வந்து —வேறு பலனையும வேறு ரக்ஷகனை யும் சொள்ளாதவராய் வநது, அடையும் வகை — சரணமடையும ப்ர காரததை, அன்பர் அறிந்து — பாகவதாகளான ஆசாரயாகள் தாம அறிநது, அறிவித்தனர் — (நமககும) உபதேசிததனா

கருதது:— பரபததியை அநுஷடிகக ஜாதிநியமம இலலை.

57 அறிவித் தனரன்ப ரையம் பறையு முபாயமில்லாத்
துறவித் துனியிற் றுணையாம் பரனை வரிக்கும்வகை
யுறவித் தனையின்றி யொத்தா ரெனநின்ற வும்பரைநாம்
பிறவித் துயர்செதுப் பீரென் றிரக்கும் பிழையறவே. 18

[பரிகரவிபாகாதிகாரம]

உரை — உறவு இத்தனை இன்றி—(நமமுடன)ஸமபநதம சிறிதும இலலா மல, ஒத்தார் என நின்ற — (நமககு) ஸமமானவா எனறு கூறுமபடி நின்ற, உம்பரை— (பரஹமா ருதரன முதலிய) தேவாகளை, பிறவித் துயர் செதுப் பீர் — (எஙகள) "ஸமஸாரதுககததைப போககுவீராக", என்று நாம் இரக்கும் — நாம யாசிபபதாகிய, பிழை அற — குறறம இலலாதுபோமபடி, ஐயம் பறையும் — (நமமால அநுஷடிககமுடியுமா? எனறு) ஸநதேஹததை வெளியிடககூடியதான, உபாயம் இல்லா—(பகதியோகம முதலிய) உபாயத தை அநுஷடிககமுடியாமையாகிய, துறவித் துனியில் — வறுமையால உணடான தாததசையில, துணை ஆம் பரனை — ஸஹாயமாக நிறகும் ஸாவேசுவரனை, வரிக்கும் வகை — சரணமடையும ப்ரகாரததை, அன்பர் அறிவித்தனர் — (நமமிடம) அனபுளள ஆசாரயாகள் உபதேசிததனா

பிழையற, வகை, அன்பா, அறிவிததனா என்று அநவயம

கருதது:—குறிபபிடட அஙகஙகளுடன பரபததியை அநுஷ டிததவன வேறு தெயவததினிடம நெருஙகமாடடான. 18

58 அறவே பரமென் றடைக்கலம் வைத்தன ரன்றுநம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தக வுற்ற பிரானடிக்கீ
ழுறவே யிவனுயிர் காக்கின்ற வோருயி நன்மையைநீ
மறவே லெனநம் மறைமுடி சூடிய மன்னவரே. 19

[ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரம]

உரை — மறை முடி சூடிய — வேதாந்த(மாகிய ஸாமராஜ்ய)த்தில முடி சூடிநிற்கின்ற, நம் மன்னவர்—அரசர்களாகிய நம ஆசார்யர்கள், உறவு ஏய் இவன் உயிர் காக்கின்ற — (தன) ஸம்பந்தம பொருந்திய சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்தைக்காப்பவனும், ஓர் உயிர் — (உலகுக்கெல்லாம்)ஒரே அந்தர்யா மியாயிருப்பவனுமான எம்பெருமானுடைய, உண்மையை நீ மறவேலென— ஸ்வபாவத்தை நீ மறவாதே என்று (சிக்ஷித்து), அன்று நம்மைப் பெறவே கருதி — அநாதியாக நம்மை அடைவதற்கே ஊற்றமுடையனு யிருந்து, பெரும் தகவு உற்ற — அளவற்ற கருணையை வைத்தவனுகிய, பிரான் அடிக் கீழ் — எம்பெருமானுடைய திருவடியின்கீழ, பரம் அறவே என்று — (சேதநனுடைய) பொறுப்பு அற்றுப்போகவேண்டுமென்று (நினைத்து), அடைக்கலம் வைத்தனர் — ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஸமர்ப்பித்தனர்

மறையில முடிசூடியிருக்கையாவது— வேதாந்தத்தின அர்த்தங்களை நிச்சயம்செய்யும் வல்லமைபெற்றிருக்கை

மன்னவர், பிரானடிக்கீழ, அடைக்கலம், வைத்தனர் என்று அந்வயம

கருத்து — எம்பெருமானதிருவடிகளில ஜீவன தன ஸ்வரூபம, ரக்ஷிக்கும பொறுப்பு, அதன் பலன இவற்றை ஸமர்ப்பிக்கையே ப்ரபத்தியாகும 19

59 மன்னவர் விண்ணவர் வானே ரிறையோன்றும் வான்கருத்தோ
ரன்னவர் வேள்வி யனைத்து முடித்தன ரன்புடையார்க்
கென்ன வரந்தா வென்றநம் மத்தி கிரித்திருமால்
முன்னம் வருந்தி யடைக்கலங் கோண்டநம் முக்கியரே. 20

[கருத்தகருதயாதிகாரம]

உரை — அன்பு உடையார்க்கு — (தன்னிடம) பக்தியுடையவர் களுக்கு, என்ன வரம் தர என்ற — (அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்குமுன்பட மோக்ஷம கொடுத்தபின்னும இன்னும) எந்த வரத்தைக் கொடுக்கலாம என்ற சிந்தனையுடைய, நம் அத்திகிரித் திருமால் — ஹஸ்திகிரியில எழுந் தருளியுள்ள நம பேரருளாளனல், முன்னம் வருந்தி — முன்பே முயன்று, அடைக்கலம் கொண்ட — ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட, நம் முக்கியர் — நமக்கு முக்கியர்களான ப்ரபந்நர்கள், மன்னவர் — (நமக்கு) அரசர்களாகவும, விண்ணவர்— நித்யஸூரிகளாகவும, வானேர் இறை ஒன்றும் வான் கருத்தோர் — நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவ னை எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள பரமபதத்திலேயே கருத்தைச்

செலுத்துமவாகளாகவும், அன்னவர்—பரமஹமஸாகளாகவும அல்லது ஹம்ஸ பக்ஷிபோல ஸாரததையே கரஹிபபவாகளாகவும், வேள்வி அனைத்தும் முடித்தனர் — ஸகல யாகஙகளையும செயதுமுடிததவாகளாகவும ஆவாாகள.

கருதது:— பரபநநன, பலனுககாகப பினபு செயயும காாயம இலலையாதலின கவலையறறு இருககககடவன. 20

60 முக்கிய மந்திரங் காட்டிய மூன்றி னிலையுடையார்
தக்கவை யன்றித் தகாதவை யொன்றுந் தமக்கிசையா
ரிக்கரு மங்க ளெமக்குள வென்னு மிலக்கணத்தான்
மிக்க வுணர்த்தியர் மேதினி மேவிய விண்ணவரே 21

[ஸவநிஷடாபிஜஞாநாதிகாரம]

உரை — முக்கிய மந்திரம் காட்டிய — முககியமான மநத்ரமாகிய திருமநதரததால வெளியிடபபடட, மூன்றில் நிலை உடையார் — (ஸவருபம, உபாயம, புருஷாாத்தம ஆகிய) மூனறில நிஷடையுடையவாகள, தக்கவை அன்றி — (தமககு) உசிதமான நலல காமஙகளைததவிர, தகாதவை ஒன்றும்— தகாத காமஙகள ஒனறையும, தமக்கு இசையார்—தமககு (ச செயயததகக தாக) அஙகிகரிககமாடடாாகள, இக் கருமங்கள் — (ஸவநிஷடையின் அடையாளமாகிய) இச செயகைகள, எமக்கு உள என்னும் — எமககு இருககின றன எனபதாகிய, இலக்கணத்தால் — அடையாளததோடு, மிக்க உணர்த்தியர் — சிறநத நிசசயஜஞாநததை உடையரான (அநத) அதிகாரிகள், மேதினி மேவிய — பூமியில அவதரிததுளள, விண்ணவரே — நிதயஸூரி களாகவே ஆவாாகள

ரஹஸயாாததஙகளை அறிநது பரபததியை அநுஷடிததவனுககுப பல விசேஷ செயகைகள ஏறபடும இவை ஸ்வநிஷ்டைக்கு அடையாளமாகும. நிஷடையாவது—ஸவருபம, உபாயம, புருஷாாததம இவறறைப் பறறி நிசசயமாயுளள ஜஞாநம தனனிடம தோறறுகினற பல விசேஷ செயகை களைககொணடு தனனிடம அநதநத நிஷடை இருப்பதாகஅறிநது மகிழலாம

ஸ்வநபநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 பிறா தனனை அவ மதிததால அது தன ஆதமஸவருபததில தடடாமையை எணணி வருதத மறறிருககை, 2 தனனை அவமதிததுத தன பாபததை வாஙகிககொளளும பிறரிடம தயையுடைமை, 3 தான் நினைததுககொளளவேணடிய தன் குறறஙகளை எடுததுககூறி நினைவூடடியதறகு அவாகளிடம நனறியறிதல், 4 பிறா எமபெருமானல் தூணடபபடடே தனனை அவமதிபபதாக எணணி அவாகள்பால மனம வேறுபடாமை, 5 தன குறறததைப பிறா வெளி யிடடால் தன பாபம கழிகினறதெனறு மகிழுதல்: ஆகியவை,

உபாயநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 ஸாவேசுவரனே கதி என்று நினைக்கை, 2 மரணம் வந்தாலும் அதை விருந்தாளியாக நினைத்து மகிழ்தல், 3 எம்பெருமான் ரக்ஷகனுக்கிருக்குமதைாயததால மனமதேறுகை, 4 பரந்யாஸமசெய்தபிறகு அதே பலனைப்பெறப் பின ஒரு யத்நமும செய்யாமை, 5 அநிஷ்டத்தை ஒழித்து இஷ்டத்தைக் கொடுப்பது பகவானுடைய பொறுப்பு என்றிருக்கை என்பனவாம்

புருஷார்த்தநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 சரீரபோஷணத்தில் கவலையற்று எல்லாம் பகவத்ஸங்கல்பத்தால் நடப்பதாக நினைத்துச்சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்படாத போகங்கள் தன் யத்நமில்லாமல் தாமே வந்தால் தன்னுடைய காமம் கழிவதாக எண்ணி விலக்காமல் அநுபவிக்கை, 2 இன்பம் வந்தால் மகிழ்ச்சியும் துன்பம் வந்தால் சோகமுமின்றி மஹாபலமான பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஆவலுடைமை, 3 பகவதநுபவத்தைப் பெற மிகவிரைதல் ஆகியவை

கருத்து — தம்மிடம் ஸ்வநிஷ்டையைக் கண்டவர் நித்யஸூரிகளைப்போல மகிழ்வுற்றிருப்பர் 21

61 விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவு மடிமையெல்லா
மண்ணுல கத்தின் மகிழ்ந்தடை கின்றனர் வண்டுவரைக்
கண்ண னடைக்கலங் கொள்ளக் கடன்கள் கழற்றியநம்
பண்ணம நந்தமிழ் வேத மறிந்த பகவர்களே 22

[உத்தரக்ருத்யாதிகாரம்]

வண் துவரைக் கண்ணன் — அழகிய த்வாரகாநகரத்தில் வசிக்கும் கண்ணன், அடைக்கலம் கொள்ள — ரக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துவாக ஏற்றுக் கொண்டபின், கடன்கள் கழற்றிய — (தேவ-முனி-பிதருக்களின்) கடன்களைத் தீர்த்தவர்களும், பண் அமரும் நம் தமிழ் வேதம் அறிந்த — இசை நிறைந்த நம் தமிழ்வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தத்தை அறிந்தவர்களுமான, பகவர்கள்—பாகவதர்கள், விண்ணவர் வேண்டி — நித்யஸூரிகள் ப்ரார்த்தித்து, விலக்கு இன்றி — தடையின்றி, மேவும் அடிமை எல்லாம் — அன்புடன் செய்கின்ற கைங்கர்யம் எல்லாவற்றையும், மண் உலகத்தில் — இந்தப் பூலோகத்தில், மகிழ்ந்து அடைகின்றனர் — ஸந்தோஷித்து அநுஷ்டிக்கப் பெறுகின்றனர்

பூமியில் பிறக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தேவர்-முனிவர்-பிதருக்கள் ஆகியவர்களிடம் கடன்பட்டே பிறக்கிறான் தேவர்களின் கடன் யாகம் செய்வதாலும், முனிவர்கடன் வேதாத்யயனத்தாலும், பிதருக்களின் கடன் ஸந்ததி பிறப்பதாலும் நீங்குகின்றன. ஆனால் பரந்யாஸமசெய்த அதிகாரிகளுக்கு இக்கடன்கள் தாமே நீங்கிவிடுகின்றன.

கருத்து — பரந்யாஸம்செய்த அதிகாரி பகவத்கைங்கர்யத்தால் பொழுது போக்குவான் 22

62 வேத மறிந்த பகவர் வியக்க விளங்கியசீர்
நாதன் வகுத்த வகைபெறு நாமவ னல்லடியார்க்
காதர மிக்க வடிமை யிசைந்தழி யாமறைநூ
னீதி நிறுத்த நிலைதலை யாவகை நின்றனமே. 23

[புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்]

உரை — வேதம் அறிந்த — வேதத்தை அறிந்த, பகவர் வியக்க — பாகவதர்கள் ஆச்சர்யமடையும்படி, விளங்கிய சீர் — ப்ரகாசிக்கின்ற கல்யாணகுணங்களையுடைய, நாதன் வகுத்த வகை — எம்பெருமான் நியமித்த (பாகவதர்களுக்கு அடிமையாகிய) ப்ரகாரத்தை, பெறும் நாம் — பெற்ற நாம், அவன் நல் அடியார்க்கு — அவ்வெம்பெருமானுடைய சிறந்த அடியவர்களுக்கு, ஆதரம் மிக்க—அன்பு மிகுந்த, அடிமை இசைந்து—கைங்கர்யத்தை ஏற்று, அழியா மறை நூல் — அழியாத வேதமாகிய சாஸ்த்ரத்தால், நீதி நிறுத்த — நீதியோடு வ்யவஸ்தைசெய்யப்பட்ட, நிலை — அநுஷ்டானம், குலையாவகை நின்றனம் — கெடாதபடி நடந்தோம்.

கருத்து — பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு பாகவதகைங்கர்யம் எல்லைநிலமாகும். ஆதலின் எம்பெருமான் தன் கைங்கர்யத்தினும் பாகவதர்க்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தாலேயே மிக உகப்பான் 23

63 நின்றன மன்புடை வானோர் நிலையி னிலமளந்தா
னன்றிது தீயதி தென்று நடத்திய நான்மறையா
லின்று நமக்கிர வாதலி னிம்மதி யின்னிலவே
யன்றி யடிக்கடி யாரிரு ளீர்க்க வடியுளதே 24

[சாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரம்]

உரை — நிலம் அளந்தான் — (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) பூமியை அளந்த எம்பெருமான், இது நன்று — இது செய்யத்தக்கது, இது தீயது— இது செய்யத்தகாதது, என்று நடத்திய — என்று வழிகாட்டிய, நான்மறையால் — நான்கு வேதங்களால் (காட்டப்பட்ட மார்க்கத்தால்), அன்புடை வானோர்நிலையில் — (அளவற்ற) பக்தியுள்ள நித்யஸூரிகள் (செய்வது போன்ற) கைங்கர்யத்தில், நின்றனம் — நின்(று அநுஷ்டிக்கப் பெற்)றோம், இன்று—இந்த ஸம்ஸாரத்தசையில், நமக்கு இரவு ஆதலின் — நமக்கு (ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிய இருளைத் தரும்) ராத்ரியாதலால், அடிக்கடி ஆர் இருள்

தீர்க்க — திரும்பத் திரும்ப (வருத்தியாகி) நிறைந்து நிற்கும் (அஜ்ஞான மாகிய) இருளைப் போக்குவதற்கு, இம்மதியின் நிலவே அன்றி — இந்த (வேதமாகிய) சந்திரனுடைய ப்ரகாசமாகிய ஸ்மருதியைத் தவிர, அடி உளதே? — உபாயம் வேறு இருக்கின்றதோ ?

கருத்து.— ப்ரபந்நன் பகவத்கைங்கர்யத்தை (உபாய மாகக்கொண்டு செய்யாமல்) ஆசையினால் செய்தாலும் சாஸ்த்ரங்களிற் கூறிய முறைப்படியே செய்யவேண்டும் 24

64 உளதான வல்வினைக் குள்ளம் வெருவி யுலகளந்த
வளர்தா மரையிணை வன்சர ணாக வரித்தவர்தாங்
களைதா னெனவெழுங் கன்மந் துறப்பர் துறந்திடிலு
மிளைதா நிலைசெக வெங்கள் பிரானருட் டேனெழுமே. 25

[அபராதபரிஹாராதிகாரம்]

உரை — உளதான — (தம்மிடம்) உள்ள, வல் வினைக்கு — வலிய பாபத்திற்கு, உள்ளம் வெருவி — மனம் அஞ்சி, உலகு அளந்த — உலகத்தை (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) அளந்தவையும், வளர் தாமரை இணை — வளர்ந்த தாமரைபோன்றவையுமான இரண்டு திருவடிகளையும், வன் சரணாக வரித்தவர் தாம் — திடமான உபாயமாகப் பற்றின ப்ரபந்நர்கள், களைதான் என எழும் — (பகவதநுபவமாகிய பயிருக்குக் களை (இடையூறு) என்னும்படி வருத்தியடைகின்ற, கன்மம் (பாபமெனப் படும்) துஷ்கர்மங்களை, துறப்பர் — (செய்யாமல்) விட்டுவிடுவார்கள், துறந்திடிலும் — அப்படி விட்டவர்களிலும், இளைதாம் நிலை செக — தாழ்ந்த (விவேகமற்ற) நிலைமை ஒழியும்படி, எங்கள் பிரான் — எங்கள் ஸ்வாமி யான பகவானுடைய, அருள் தேன் — கருணையாகிய தேன், எழும் — வருத்தியடையும் (எம்பெருமான் அருள்புரிவான் என்று தாத்பர்யம்)

ப்ரபத்திக்கு முன்செய்த பாபங்களெல்லாம் ப்ரபத்தியினால் தொலைந்து போம் ப்ரபத்திக்குப் பின் காலதேசாதிகளை முன்னிட்டு ஆபத்தில் அறிந்து செய்யும் பாபங்களும், அறியாமல் செய்யும் பாபங்களும் ப்ரபந்நரிடம் வராமலே ஒழிந்துபோம் ப்ரபத்திக்குப் பின் ஆபத்து இல்லாதபோது அறிந்துசெய்யும் பாபங்கள் பின் செய்யும் ப்ராயச்சித்தத்தால் நசித்துப் போம் அவை கழியும்முறை பின்வருமாறு— பாபம்செய்ய நேரிட்டதற்கு வருந்திப் பச்சாத்தாபமடைவதால் காலபங்கும், பிறகு பாபம்செய்யாது நிறுத்திவிடுவதால் காலபங்கும், ப்ராயச்சித்தம் செய்ய முயல்வதால் கால பங்கும், ப்ராயச்சித்தம்செய்து முடிப்பதால் காலபங்கும் ஆக, பாபம் முழு

தும் தீர்கிறது. ப்ராயச்சித்தங்களில் சிறந்தது மறுபடியும் ப்ரபத்தி செய்வதே, இதுவே ப்ராயச்சித்தப்ரபத்தியெனப்படும். ப்ராயச்சித்தம் செய்யாத முருடர் இவ்வுலகிலேயே சில தண்டனையைப் பெறுவர். ஆக, எவ்வகையிலும் ப்ரபந்நனுக்கு நரகமோ மறுபிறவியோ கிடையாது.

கருத்து — ப்ரபந்நர்களுக்கு எவ்வகையிலும் பாபம் சேருவதில்லை. 25

65 தேனார் கமலத் திருமகள் நாதன் திகழ்ந்துறையும்
வானா டுகந்தவர் வையத் திருப்பிடம் வன்றருமக்
கானா ரிமயமுங் கங்கையுங் காவிரி யுங்கடலும்
நானா நகரமு நாகமுங் கூடிய நன்னிலமே 26

[ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரம்]

உரை — தேன் ஆர் கமலத் திருமகள் நாதன் — தேன் நிறைந்த தாமரையில் எழுந்தருளியுள்ள பிராட்டியின் நாயகனான எம்பெருமான், திகழ்ந்து உறையும் — ப்ரகாசித்துக்கொண்டு நித்யவாஸம் செய்கின்ற, வான் நாடு — பரமபதத்தை, உகந்தவர் — அடையவிரும்பி ப்ரபத்தி செய்தவர், வையத்து இருப்பிடம் — இவ்வுலகத்தில் வசிக்கும் இடம் (எதுவோ அதுவே), வன் தருமக் கான் ஆர் இமயமும் — கடுந்தவம் புரியுமிடமான வனம் நிறைந்த இமயமலையும், கங்கையும் — கங்காதீரமும், காவிரியும் — காவேரீதீரமும், கடலும் — கடலிலுள்ள ச்வேதத்வீபமும், நானா நகரமும் — வேறு பல க்ஷேத்ரங்களும், நாகமும் — பரமபதமும், கூடிய நல் நிலம் — (ஆகிய இவை அனைத்தும்) கூடிய நல்ல ஸ்தலமாம்.

கருத்து — ப்ரபந்நன் வசிப்பதற்குப் பாகவதர்கள் வசிக்கும் இடமே உரியதாகும். அதுவே ஸகல புண்ய ஸ்தலங்களும் ஆகும். 26

66 நன்னில மாமது நற்பக லாமது நன்னிமித்த
மென்னலு மாமது யாதானு மாமங் கடியவர்க்கு
மின்னிலை மேனி விடும்பய ணத்து விலக்கிலதோர்
நன்னிலை யாநடு நாடி வழிக்கு நடைபெறவே 27

[நிர்யாணாதிகாரம்]

உரை — நல் நிலை ஆம் — (பரமபதத்திற்குக் கொண்டு சேர்ப்பதால்) நல்ல ஸ்வபாவத்தை உடையதான, ஓர் — தனியாகச் செல்லுகிற, நடு நாடி வழிக்கு — (எல்லா நாடிகளுக்கும்) நடுவிலுள்ள ப்ரஹ்மநாடியாகிய வழியில், நடைபெற — ஸஞ்சாரம்பெறுவதற்காக, மின் நிலை மேனி — மின்னலைப்போல் (அழியும்) ஸ்வபாவத்தையுடைய சரீரத்தை, விடும்

பயணத்து — விட்டுச் செல்லும ப்ரயாணததில, அடியவர்க்கு — ப்ரபந்ந ருககு, அந்த — தேசம் காலம நிமிததம இவறறில, விலக்கு இலது — இது கூடாதெனற நியமம் இலலை, யாதானும் ஆம் — ஏதேனும ஆம், அது — பரபநநா புறபபடுகின்ற அததேசமே, நல் நிலம் ஆம் — நல்ல தேசம ஆகும, அது — புறப்படுகினற அககாலமே, நல்பகல் ஆம் — சிறநத பகறகா லம ஆகும, அது — புறபபடுகினற அநநிமிததமே, நல் நிமித்தம் என்ன லும் ஆம் — சிறநத நிமிததம் எனறும சொல்லப்படும

சேதநருடைய ஹ்ருதயததிலிருநது முககியமாய நூறறொரு நாடிகள் கிளமபுகினறன. அவறறில நூறு நாடிகளின வழியாகச் செலபவா மறற லோகஙகளைச சோவா பரபநநா அநத நாடிகளின நடுவிலுள்ள ஒரு தனிநாடி வழியே சென்று ஆாசிராதிமாாககததால பரமபதம சோவா இநதத் தனி நாடிககே ஸுஷுமனை, பரஹமநாடி, மூர்த்தநயநாடி எனப பெயாகளுமுணடு

கருதது — பரபநநா இசசரீரததிலிருநது வெளியேறு வதறகு (மறறவாகளுககுபபோல) தேசம,காலம, நிமிததம ஆகிய இவை சிறநதிருககவேணடுமெனறு நிாபபநதம இலலை. 27

67 நடைபெற வங்கி பகலொளி நாளுத்த ராயணமாண்
டிடைவரு காற்றி ரவியிர வின்பதி மின்வருணன்
குடையுடை வானவர் கோன்பிர சாபதி யென்றிவரா
லிடையிடை போகங்க ளெய்தி யெழிற்பத மேறுவரே. 28

[கதிவிசேஷாதிகாரம]

உரை — (இபபடி மோக்ஷததிறகுச செல்லுகினற ஜீவாகள சரீரத திலிருந்து வெளியேறி ஸூக்ஷமசரீரததுடன) நடைபெற — நடநதுசெலல, (அபபொழுது) அங்கி — அகநியும, பகல் — பகலின தேவதையும், ஒளி நாள் — சுக்லபக்ஷதேவதையும், உத்தராயணம் — உததராயணதேவதையும, ஆண்டு — வாஷதேவதையும, இடை வரு காற்று — (வாஷததிற்கும ஸூர்ய னுககும்) நடுவே வருகிற வாயுதேவதையும, இரவி — ஸூாயனும, இரா வின் பதி — இரவுககுத தலைவனை சநதரனும, மின் — மின்னல தேவ தையும, வருணன் — வருணனும், குடையுடை வானவர் கோன் — (தன்னு டைய தலைமை தோறறும்படி) குடையைத தரிப்பவனும தேவாகளுககுத தலைவனுமான இநதரனும், பிரசாபதி — பரஜாபதியும, என்று இவரால் — ஆகிய இநதத் தேவாகளால் (வழிகாட்டப்பட்டுச செலலும்போது), இடை இடை — நடுவே நடுவே, போகங்கள் எய்தி — போகஙகளை அடைந்து, எழில் பதம் — பரகாசிக்கின்ற பரமபதததை, ஏறுவர் — அடைவார்கள்,

இப்பாசுரத்தில் கூறியபடி அக்நி முதல் ப்ரஜாபதிவரையில் உள்ள வர்களே ஆதிவாஹிகர் எனப்படுவர் இவ்வாறு செல்லும் வழியே அர்ச்சிராதிமார்க்கமெனப்படும்

எழுத்து மிகுந்து தளை வழுவுமாகலால் ‘வானவர்கோமான்’ என்று பாடம் கொள்ளத்தகாது

கருத்து — மோக்ஷம் அடைபவர் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால் சென்று நடுவே வரும் போகங்களைப் பெற்றுப் பரமபதம் சேர்வர்
28

68 ஏறி யெழிற்பத மெல்லா வுயிர்க்கு மிதமுகக்கு
நாறு துழாய்முடி நாதனை நண்ணி யடிமையினங்
கூறு கவர்ந்த குருக்கள் குழாங்கள் குரைகழற்கீழ்
மாறுத லின்றி மகிழ்ந்தெழும் போகத்து மன்னுவமே. 29

[பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரம்]

உரை — எழில் பதம் ஏறி – (நாம்) அழகிய பரமபதத்தில் ஏறி, எல்லா உயிர்க்கும்—ஸகலஜீவர்கள்விஷயத்திலும், இதம் உகக்கும்—(அவர்கள் செய்யும் சிறிய) உபாயத்தைக்கொண்டு மனம் மகிழ்பவனும், நாறு துழாய் முடி – மணக்கின்ற திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியில் அணிந்தவனுமான, நாதனை – ஸர்வேச்வரனை, நண்ணி – ஸமீபித்து, அடிமையில் நம் கூறு கவர்ந்த – (அவன்) கைங்கர்யத்தில் நமக்குள்ள பாகத்தை (நாம் பெறவேண்டுமென்று) விரும்பிய, குருக்கள் குழாங்கள் — ஆசார்யர்களின் கூட்டங்களுடைய, குரை கழல் கீழ் – (சதங்கை) ஒலியுள்ள திருவடிகளின் கீழ், மாறுதல் இன்றி – திரும்புதல் இல்லாமல், எழும் போகத்து – வளர்கின்ற பகவதநுபவத்தில், மகிழ்ந்து மன்னுவம் – மகிழ்வுடன் நிலை பெறுவோம்

கருத்து — பரமபதம்சென்றவர் திரும்புகையில்லாது எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்பெறுவர்.
29

69 மன்னு மனைத்துற வாய்மருள் மாற்றரு ளாழியுமாய்த்
தன்னினை வாலனைத் தும்தரித் தோங்குந் தனியிறையா
யின்னமு தத்தமு தாலிரங் குந்திரு நாரணனே
மன்னிய வன்சரண் மற்றோர்பற் றின்றி வரிப்பவர்க்கே. 30

[ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரம்]

உரை — மன்னும் அனைத்து உறவாய் – திடமான ஸகலவிதபந்துவாய், மருள் மாற்று – அஜ்ஞானத்தைப் போக்கவல்ல, அருள் ஆழியுமாய் –

கருணைக்கடலுமாய, தன் நினைவால் — தன ஸங்கல்பத்தால, அனைத்தும் தரித்து— ஸகலவஸ்துக்களையும தாங்கி (ரக்ஷித்து), ஓங்கும் தனி இறையாய்— உயாந்துநின்ற ஙிகரற்ற ஸ்வாமியுமாய, இன் அமுதத்து அமுதால் — இனிய அமுதத்திற்பிறந்த அமுதமாயுள்ள பிராட்டியின புருஷகாரத்தால (இடை நின்று பரிந்து பேசுகையால) இரங்கும் — இரக்கமடைபவனை, திருநாரணனே— பிராட்டியுடன் கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே, மற்று ஓர் பற்று இன்றி— வேறு (பக்தியோகம முதலிய) ஒருபாயமுமில்லாமல, வரிப்பவர்க்கு — சரணமடைந்தவர்களுக்கு, மன்னிய — (முனபே) நிலைபெற்ற, வன் சரண் — திடமான ஸித்தோபாயம (ஆவான)

ஸித்தோபாயம்— நம்மால் செய்யப்படவேண்டியதாயன்றி முனபே உள்ள உபாயம, ஸர்வேச்வரன

ஸாத்யோபாயம்— நம்மால செய்யப்படும உபாயம, பக்தி-ப்ரபத்திகள்.

கருத்து — பிராட்டியுடன் கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே ப்ரபந்நருக்கு ஸித்தோபாயம 30

70 வரிக்கின்ற னன்பரன் யாவரை யென்று மறையதனில்
விரிக்கின்ற துங்குறி யொன்றல் வினையரை யாதலினு
முரைக்கின்ற நன்னெறி யோரும் படிகளி லோர்ந்துலகந்
தரிக்கின்ற தாரக னூர்தக வாற்றரிக் கின்றனமே 31

[ஸாக்ஷோபாயசோதநாதிகாரம]

உரை — பரன் — பரமபுருஷன, யாவரை — எவரை, வரிக்கின்றனன் என்று — வரிக்கின்றானோ (அவராலேயே பரமபுருஷன் அடையப்படுகின்றான்) என்று, மறையதனில் — வேதத்தில், விரிக்கின்றதும் — விரித்துரைக்கப்படுகின்ற (பகவான சேதநரை வரிப்பதாகிய) செய்கையும, வினையரை — காமவசப்பட்டவரை, குறி ஒன்றல் — ஒருபாயத்தினாலேதான், ஆதலின் — ஆதலால, நாம் — நாம, உரைக்கின்ற நல் நெறி — (சாஸ்த்ரங்களில) சொல்லப்படுகின்ற (பக்தி-ப்ரபத்தியென்னும) சிறந்த உபாயங்களை, ஓரும் படிகளில் — ஆராயவேண்டிய ப்ரகாரங்களில ஓர்ந்து — தெளிந்து, உலகம் தரிக்கின்ற — உலகத்தைத் தாங்கிநிற்பவனும, தாரகனூர்— (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நம்மைக்) கடத்துவிப்பவனுமாகிய பகவானுடைய, தகவால் — கருணையினால், தரிக்கின்றனம் — உஜ்ஜீவிக்கின்றோம

'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:' என்று உபநிஷத வாக்யம ஒன்று இருக்கின்றது "பரமபுருஷன எந்த ஜீவனைத் தோந்தெடுக்கின்றானோ அந்த ஜீவனாலேதான பரமபுருஷன அடையத் தக்கவன" என்பது அதன பொருள். இதனால் கர்மவசப்பட்ட சேதநனைப் பகவான

தோநதெடுபபதறகுக காரணம சேதநன செயயும உபாயமேதான என்று ஸிததிககிறது இல்லாவிடில ஸகலஜீவாகளுககும மோகூஷம ஸிததிகக நேரிடும. அநத வாகயததில் "யம" (எவனை) என்று ஒரு அதிகாரியைக குறிபபிடுவதால பரமபுருஷன தோநதெடுபபதறகுக காரணமான ஒரு விசேஷகுணம அநதச சேதநனிடம இருககவேணடுமென்று ஏறபடுகின்றதன்றோ? அநதக குணம பகதி—பரபததிகளில ஒன்றை அநுஷ்டிககையே என்று நம ஆசாரயாகளின ஸிததாநதம

கருதது — பகதியும பரபததியுமே ஸாதயோபாயமாய நின்று ஸிததோபாயமாகிய ஸ்ரீமநநாராயணனைப பலன கொடுககச்செயகின்றன 31

71 தகவாற் நரிக்கின்ற தன்னடி யார்களைத் தன்றிறத்தின்
மிகவா தரஞ்செயு மெய்யருள் வித்தகன் மெய்யுரையி
னகவா யறிந்தவ ராரண நீதி நெறிகுலைத
லுகவா ரெனவெங்க டேசிக ருண்மை யுரைத்தனரே. 32

[பரபாவவயவஸதாதிகாரம]

உரை — தகவால் தரிக்கின்ற — (தன) கருணையால நிலைபெற்று நிற்கின்ற, தன் அடியார்களை — தனனுடைய தாஸாகளாகிய ப்ரபந்நாகளை, தன் திறத்தில்—தன ஸவபாவததைக கொடுததுத தனனைபபோல செயவதில, மிக ஆதரம் செ(ய்)யும் — மிகவும ஆவலை அடைபவனும, மெய் அருள் — வீணாகாத கருணையையுடையவனும, வித்தகன் — அதிசயச செயகையை உடையவனுமான கணணபிரானுடைய மெய் உரையின் — ஸதயமான சொல்லாகிய சரமசுலோகததின அகவாய் அறிந்தவர் — தாதபாயததை அறிநத (வயாஸா முதலிய) மஹாகள், ஆரண நீதி நெறி குலைதல் — வேதாநதங்களில் கூறபபடட நயாயமாாககம சிதைவதை, உகவார் என — ஏற்றுக் கொளளமாடடாாகள என்று, உணமை — ஸதயமான அாததததை, எங்கள் தேசிகர் — எஙகள ஆசாரயாகள, உரைத்தனர் — (எமககு) உபதேசிததனா.

கருதது — சாஸதரம கூறிய வழியைத தழுவியே பரபநநனுடைய பெருமையை இசையவேணடும 32

72 உண்மை யுரைக்கு மறைகளி லோங்கிய வுத்தமனூர்
வண்மை யளப்பரி தாதலின் வந்து கழல்பணிவார்
தண்மை கிடக்கத் தரமள வென்ற வியப்பிலதா
முண்மை யுரைத்தன ரோரந் தவிர வுயர்ந்தனரே 33

[ப்ரபாவரகூஷாதிகாரம]

உரை — உண்மை உரைக்கும் மறைகளில் — ஸத்யத்தையே பேசும் வேத(ாந்த) ஙகளில், ஓங்கிய உத்தமனுர் — (புகழ்பபட்டு) உயர்ந்துநின்ற எம்பெருமானுடைய, வண்மை அளப்பு அரிது — பெருமையை அளவிடுவது முடியாதது, ஆதலின் — ஆதலால், வந்து கழல் பணிவார் — வந்து (அவன்) திருவடிகளைச் சரணமடைவாருக்கு, தண்மை கிடக்க — (ஜாதி முதலியவற் ருல்) தாழ்வு இருந்ததேயாகிலும், தரம் அளவு — (அவர்களுடைய) பெருமை அளவிடக்கூடியது, என்ற இயப்பு — என்ற சொல், இலது ஆம் உண்மை— இல்லையென்பதாகிய உண்மையை, உயர்ந்தனர் — சிறந்த நம ஆசார்யா கள், ஓரம் தவிர — பக்ஷபாதமில்லாமல், உரைத்தனர் — உபதேசித்தனா.

கருத்து - பரபந்நாகள ஜாதிமுதலியவற்ருல தாழ்ந்திருப பினும அவாகளுடைய பெருமை அளவிடமுடியாததாகும

73 உயர்ந்தனன் காவல னல்லார்க் குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்ந்துமற் ருேர்வழி யின்றி யடைக்கலமாய்ப்
பயந்தவ னுரணன் பாதங்கள் சேர்ந்து பழவடியார்
நயந்தகுற் றேவலெல் லாநாடு நன்மனு வோதினமே 34

[மூலமந்த்ராதிகாரம]

உரை — உயர்ந்தனன் — (எல்லோரினும) உயர்ந்து நிற்பவனும், காவலன் — ரக்ஷகனுமான பகவானை (த் தவிர), அல்லார்க்கு உரிமை துறந்து — மற்றவர்க்கு அடிமையாநதன்மையை விட்டு, உயிராய் — (அசே தநத்திற்காட்டிலும வேறுபட்ட) ஜீவனுய், மயர்ந்தமை தீர்ந்து — அஜ்ஞாநம தீர்நது, மற்று ஓர் வழி இன்றி — வேறு ஒருபாயமும இல்லாமல், அடைக்கலமாய் — ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஆகி, பயந்தவன் நாரணன் — (உலகத்தைப்) படைத்தவனுன நாராயணனுடைய, பாதங்கள் சேர்ந்து — திருவடிகளை உபாயமாயப் பற்றி, பழ அடியார் நயந்த — அநாதிதாஸர்களான நித்யஸூரிகள விரும்பிய, குற்றேவல் எல்லாம் நாடும் — கைங்கர்யங்களை எல்லாம (ப்ரார்த்திப்பதை) வெளியிடுகின்ற, நல் மனு — சிறந்த மந்த்ரமாகிய திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, ஓதினம் — (ஆசார்ய னிடம் உபதேசிக்கப்பெற்று) அநுஸந்தித்தோம

கருத்து — எம்பெருமானுக்கே அடியனுந்தன்மையும், சரணுகதியும, கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திக்கையும திரு மந்த்ரத்தின் முக்கியமான பொருள்களாம். 34

74 ஓது மிரண்டை யிசைத்தரு ளாலுத வுந்திருமால்
பாத மிரண்டுஞ் சரணெனப் பற்றிநம் பங்கயத்தா
ளாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டி லடிமையெல்லாங்
கோதி லுணர்த்தி யுடன்கொள்ளு மாறு குறித்தனமே 35

[தவயாதிகாரம]

உரை — ஓதும் இரண்டை இசைத்து – (வேதததில) அதயயனம செயயப்படுகினற இரணடு வாகயஙகளை ஒனறுசேரதது, அருளால் உதவும் திருமால் – கருணையினால (தவயமாக நமககு) உபகரிதத எமபெருமானுடைய, பாதம் இரண்டும் சரண் எனப் பற்றி – திருவடிகள் இரணடையும உபாயமாகப பறறி, நம் பங்கயத்தாள் நாதனை நண்ணி – தாமரையில வஸிககும நம பிராட்டியின நாயகனான பகவானை நெருஙகி, நலம் திகழ் நாட்டில் – ஆநநதம பெருகுகிற தேசமாகிய பரமபதததில, அடிமை எல்லாம் – கைஙகாயஙகள எலலாவறறையும, கோது இல் உணர்த்தியுடன் – (நாம செயகிறோம, நாம அநுபவிககிறோம எனறு நினைததல முதலிய) குறறமிலலாத நிசசயஜஞாநததோடு, கொள்ளுமாறு – அடையும பாகாரததை, குறித்தனம் – (தவயததில) அநுஸநதிததோம.

கருதது — ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளில பரநயாஸம செயகையும, அவன திருவடிகளில கைஙகாயததை பராரததிககையும, அநிஷடம ஒழிதலை பராரததிககையும தவயததின ஸாரமான பொருளாகும 35

75 குறிப்புடன் மேவுந் தருமங்க ளின்றியக் கோவலனார்
வெறித்துள வக்கழன் மெய்யா ணென்று விரைந்தடைந்து
பிரித்த வினைத்திரள் பின்றொட ராவகை யப்பெரியோர்
மறிப்புடை மன்னருள் வாசகத் தான்மரு ளற்றனமே. 36

[சரமசுலோகாதிகாரம]

உரை – குறிப்புடன் மேவும் – மனவொருமையுடன அநுஷடிககப படவேணடிய, தருமங்கள் இன்றி – (பகதியோகம முதலிய) உபாயஙகளைச செயயமுடியாமல, அக் கோவலனார் – அநதக கணணனுடைய, வெறித் துளவக் கழல் – வாஸனையுடைய திருததுழாய சேரநத திருவடிகளை, மெய் அரண் என்று – ஸதயமான உபாயம என்று, விரைந்து அடைந்து – (ஆவலுடன) விரைநது பறறி, பிரித்த வினைத்திரள் – (அதனால)ஒழிககப்பட்ட பாபககூட்டம், பின் தொடரா வகை – திருமபவும வராதபடி, மறிப்பு உடை – வளைதது வசப்படுததுவதும, அப் பெரியோர் – அந்தப பெரிய கண்ணனுடைய, மன் அருள் வாசகத்தால் – திடமான கருணையினால வெளி

வந்ததுமான சரமச்லோகமென்னும் ஸூக்தியால், மருள் அற்றனம் — அஜ்ஞானம் நீங்கப்பெற்றோம்

கருத்து:— மற்ற உபாயத்தை விட்டு பரபத்தி செய்த சேதநனுடைய ஸகலபாபங்களையும் எம்பெருமான் போக்கு வான் என்பது சரமச்லோகத்தின் ஸாரார்த்தம் 36

76 மருளற்ற தேசிகர் வானுகப் பாலிந்த வையமெல்லா
மிருளற் றிறைவ னிணையடி பூண்டுய் வெண்ணுதலாற்
றெருளுற்ற செந்தொழிற் செல்வம் பெருகிச் சிறந்தவர்பா
லருளுற்ற சிந்தையி னலழி யாவிளக் கேற்றினரே 37

[ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்]

உரை — மருள் அற்ற தேசிகர் — அஜ்ஞானமில்லாத ஆசார்யர்கள், வான் உகப்பால் — (தாங்கள்) பரமபதம்செல்ல விரும்பியதாலும், இந்த வையம் எல்லாம்—இந்த உலகம் முழுதும், இருள் அற்று — அஜ்ஞானம் நீங்கி, இறைவன் இணை அடி — எம்பெருமானுடைய இரண்டு திருவடிகளையும், பூண்டு உய் எண்ணுதலால்— உபாயமாகப்பற்றி உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று நினைத்ததாலும், அருள் உற்ற சிந்தையினால் — கருணை நிறைந்த மனத்தோடு, தெருள் உற்ற — விவேகத்துடன் கூடிய, செம் தொழில் செல்வம் பெருகி — நேரிய கைங்கர்யமாகிய ஸம்பத்து வருத்தியாகி, சிறந்தவர் பால்— உயர்ந்துநின்ற சிஷ்யர்களிடத்தில், அழியா விளக்கு — அழியாத (ஸம்பிரதாயமாகிய) தீபத்தை, ஏற்றினர் — ஏற்றிவைத்தனர் (உபதேசித்தனர்).

[எழுத்து மிகுந்து தளை வழுவுமாதலின் 'இறையவன்' என்று பாடம் கொள்ளத்தகாது]

கருத்து - ஆசார்யர்கள் ரஹஸ்யார்த்தங்களைச் சேமித்து வைத்திருந்து, தாங்கள் பரமபதம் போகும்போது தக்க அதிகாரிகளான சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிப்பர். 37

77 ஏற்றி மனத்தெழின் ஞான விளக்கை யிருளனைத்து
மாற்றின வர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனுங் காணகில்லான்
போற்றி யுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் பொங்குபுகழ்
சாற்றி வளர்ப்பதுஞ் சற்றல்ல வோமுன்னம் பெற்றதற்கே 38

[சிஷ்யக்ருத்யாதிகாரம்]

உரை — மனத்து — (நம்முடைய) மனஸ்ஸிலே, எழில் ஞானவிளக்கை ஏற்றி — பரகாசிக்கின்ற ஜ்ஞானமாகிய தீபத்தை ஏற்றி, இருள் அனைத்தும் மாற்றினவர்க்கு — அஜ்ஞானம் முழுவதையும் ஒழித்த ஆசார்யர்களுக்கு

திலை, ஒரு கைம்மாறு – (செய்யககூடிய) ஒரு பரதயுபகாரததை, மாய னும் காணகில்லான் – எமபெருமானும கணடறிவதறகு முடியாதவனுவன்; (ஆதலின் நாம்), போற்றி உகப்பதும்– (ஆசாாயனைப்)புகழநது மகிழுவதும், புந்தியில் கோள்வதும் – மனததில தயானிபபதும, போந்து புகழ் சாற்றி வளர்ப்பதும் – நிறைநதுளள கீாததியைப் பறைசாற்றி (மேன்மேலும) வருததிசெயவதும (ஆகிய இவையெலலாம), முன்னம் பெற்றதற்கு – (நாம் ஆசாாயனிடமிருநது) முனபு பெறற உதவிககு, சற்று அல்லவோ– மிகவும ஸவல்பமனறோ ?

கருத்து·— ஆசாாயன சிஷயனுககுசசெயயுமு உதவிககு பரதயுபகாரம ஒருபோதும செய்யமுடியாது 38

78 முன்பெற்ற ஞானமு மோகந் துறக்கலு மூன்றுரையிற்
றன்பற்ற தன்மையுந் தாழ்ந்தவர்க் கீயுந் தனித்தகவு
மன்பற்றி நின்ற வகையுரைக் கின்ற மறையவர்பாற்
சின்பற்றி யென்பயன் சீரறி வோர்க்கிவை செப்பினமே 39

[பாசுரம 39, 40– நிகமநாதிகாரம]

உரை — மன் பற்றி நின்ற வகை – மன்னனுகிய பகவானை (சுசரண மாக) பபறறி உயாநது நினற ப்ரகாரததை, உரைக்கின்ற மறையவர்பால்– உபதேசிபபவாகளும் வேதாாததங்களை அறிநதவருமான ஆசாாயாகள் பககல, சீர் அறிவோர்க்கு – சிறநத அறிவைப பெற விருமபும் அதிகாரி களுககு, முன் பெற்ற ஞானமும் — முன ஆசாாயனிடமிருநது பெற்ற விவேகமும, மோகம் துறக்கலும் — கலக்கம தெளிதலும், மூன்று உரை யில் – ரஹஸயம மூனறில, தன் பற்று அது அன்மையும் — (பகவானுககே சேஷமாகித) தன ஸவாதநதாயம இலலாமையும, தாழ்ந்தவர்க்கு ஈயும் தனித் தகவும் – வநது பணிநதவாககு உபதேசிககக காரணமான நிகரறற கருணையும (ஆகிய), இவை செப்பினம் – இநத விஷயஙகளை (இப்பிரபந்தத தில) வெளியிடடோம. (இதை அநுபவிககாமல) சின் பற்றி என் பயன் ? – அறப விஷயஙகளில ஈடுபட்டு எனன பயன ?

கருதது — ஆசாாயாகளிடம உபதேசம பெற்று விவே கம பெறவிருமபுமவாகளுககு இநத கரநதத்தில கணட விஷயஙகள மிகப பயனபடும 39

79 செப்பச் செவிக்கமு தென்னத் திகழுஞ் செழுங்குணத்துத்
தப்பற் றவருக்குத் தாமே யுகந்து தருந்தகவா
லொப்பற்ற நான்மறை யுள்ளக் கருத்தி லுறைத்துரைத்த
முப்பத் திரண்டிவை முத்தமிழ்ச் சேர்த்த மொழித்திருவே. 40

உரை — செழும் குணத்துத் தப்பு அற்றவருக்கு – சிறந்த குணங்க ளில் வழுவாத அதிகாரிகளவிஷயத்தில், தாமே உகந்து தரும் தகவால் – (பகவானும பாகவதாகளும) தாமே மகிழ்ந்து தரும கருணையால, ஒப்பற்ற நால் மறை–நிகரற்ற நான்கு வேதங்களின, உள்ளக் கருத்தில் – தாதபாயத் தில, உறைத்து – (நன்கு) பரிசயம செய்து, உரைத்த– கூறபபட்டவையும், செப்பச் செவிக்கு அமுது என்ன – உச்சரிககுமபோது காதுககு அமுதம என்று சொலலுமபடி, திகழும் – பரகாசிபபவையுமான, இவை முப்பத் திரண்டு – இந்த முப்பத்திரண்டு பாசுரங்களும, முத்தமிழ் சேர்ந்த — (இயற் றமிழ, இசைத்தமிழ, நாடகத்தமிழ, எனனும) மூன்றுவகைத் தமிழ் சேர்ந்த, மொழித் திரு – பாஷைக்கே அலங்காரமாகும

கருத்து — இந்தப் பாசுரங்கள் தமிழுககே அலங்கார மாகும 40

எணசீராசிரியவிருத்தம

80 புருடன்மணி வரமாகப் பொன்று மூலப்
பிரகிருதி மறுவாக மான்றண் டாகத்
தெருள்மருள்வா ளுறையாக வாங்கா ரங்கள்
சார்ங்கஞ்சங் காகமனந் திகிரி யாக
விருடிகங்க ளீரைந்துஞ் சரங்க ளாக
விருபூத மாலைவன மாலை யாகக்
கருடனுரு வாமறையின் பொருளாங் கண்ணன்
கரிகிரிமே னின்றனைத்துங் காக்கின் றனே 41

[தத்துவத்ரயசிந்தனாதிகாரம]

உரை — கருடன் உரு ஆம் மறையின்– கருடனுடைய சரீரமாய் நிற கின்ற வேதத்தின், பொருள் ஆம் கண்ணன் – அர்த்தமாய நிற்கின்ற எம பெருமான், புருடன் – ஜீவன, மணிவரம் ஆக – ரத்நங்களுள் சிறந்த கௌஸ்துபரத்நமாக, பொன்று மூலப் பிரகிருதி – அழியாத மூலபபிரகிருதி, மறு ஆக – ஸ்ரீவத்ஸமெனனும மறுவாக, மான் தண்டு ஆக – மஹான் என்னும் தததுவம கௌமோதகி எனனும கதையாக, தெருள் வாள் ஆக — ஜஞானம நந்தகமென்னும கத்தியாக, மருள் (வாள்) உறை (ஆக) – அஜஞானம (கத்தியின) உறையாக, ஆங்காரங்கள் சார்ங்கம் சங்கு ஆக – தாமஸாஹங்காரமும ஸாத்விகாஹங்காரமும முறையே சார்ங்க மெனனும வில்லும், பாஞ்சஜனயமெனனும சஙகும ஆக, மனம் திகிரி ஆக– மனஸ் ஸுதர்சநமென்னும சக்ரமாக, இருடிகங்கள் ஈரைந்தும் சரங்கள் ஆக – (ஜஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து ஆகிய) இந்த் ரியங்கள் பத்தும் அம்புகளாக, இருபூதமாலை வனமாலை ஆக – (தன்மாத்ர

கள ஐந்து, பூதங்கள ஐந்து ஆகிய) இருவித பூதங்களின வரிசையும வந மாலையாக (இப்படி ஸகலதத்துவங்களும தனக்கு ஆயுதமாகவும ஆபரண மாகவும நிறக), கரிகிரிமேல் நின்று — ஹஸ்திகிரிமேல நின்று, அனைத்தும் காக்கின்றன் — ஸகலத்தையும ரக்ஷிக்கின்றுன

ஜீவன கௌஸ்துபமாய நிறகின்றுன என்றல ஜீவனுக்கு அபி மாநிதேவதையும கௌஸ்துபத்திறகு அபிமாநிதேவதையும ஒன்று என்று தாதபாயம இங்ஙனமே மேலும கண்டுகொளவது

கருத்து'— சேதநமும, அசேதநமும எமபெருமானுக்கு ஆயுதங்களாகவும ஆபரணங்களாகவும நிறகின்றன 41

81 ஆராத வருளமுதம் பொதிந்த கோயி
லம்புயத்தோ னயோத்திமன்னற் களித்த கோயி
றேலாத தனிவீரன் றெழுத கோயி
றுணையான வீடணற்குத் துணையாங் கோயில்
சேராத பயனெல்லாஞ் சேர்க்குங் கோயில்
செழுமறையின முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயி
றீராத வினையனைத்துந் தீர்க்குங் கோயி
றிருவரங்க மெனத்திகழுங் கோயி றனே 42

[பாசுரம 42, 43, 44— ஸ்தானவிசேஷாதிகாரம்]

உரை — ஆராத — (எவவளவு அநுபவித்தாலும) தெவிட்டாததும், ருள் அமுதம் பொதிந்த — கருணையே வடிவுகொண்டதுமான ஸ்ரீரங்க தனெனனும) அமுதம நிறைந்த, கோயில்—ஸந்நிதியும, அம்புயத்தோன்— மரையில வஸிக்கும பரஹமா, அயோத்தி மன்னற்கு அளித்த கோயில்— யோதயைக்கு அரசனுன இக்ஷ்வாகுவுக்குக கொடுதத கோயிலும, தோ ாத — தோலவியே அடையாத, தனி வீரன — நிகரறற வீரனுகிய ஸ்ரீரா ன, தொழுத கோயில் — ஆராதித்த கோயிலும, துணையான வீடணற்கு— ீராமனுக்கு) ஸஹாயமாயிருந்த விபீஷணனுக்கு, துணை ஆம் கோயில் — டகமாயிருந்த ஸந்நிதியும, சேராத பயன் எல்லாம் — (வேறு இடத்தில) றமுடியாத பலனகளை யெல்லாம, சேர்க்கும் கோயில் — அடைவிக்கும ாயிலும, செழு மறையின் — சிறந்து நிறகும வேதத்தின, முதல் எழுத்துச் ர்ந்த கோயில் — முதல அக்ஷரமாகிய ப்ரணவத்தோடு (வடிவத்தால பர வாகாரமான விமாநத்தோடு) சேர்ந்த கோயிலும, தீராத வினை ாத்தும் — (மறறவற்றல) நீங்காத பாபங்களை முழுதும தீர்க்கும் ாயில் — ஒழிக்கும கோயிலும, திருவரங்கம் எனத் திகழும் — திருவரங் என்று விளங்கும், கோயில்தான் — திவ்யதேசமேதான

ஸ்ரீரஙகவிமாநம அயோதயைககு அரசஞன இக்ஷ்வாகுவுககு பரஹமாவினுல கொடுககபபடடு, முறையே அவனவமசதது அரசாகளுக கெலலாம வநது ஸ்ரீராமனுககும கிடைததுப பிறகு விபீஷணனிடம ஸ்ரீ ராமனுல அளிககப்படடுப பின் ஸ்ரீரஙகததில விபீஷணனுல ப்ரதிஷ்டை செயயபபடடது ஸ்ரீரஙகவிமாநம பரணவமபோனற உருவமுடையதாகும

கருதது — ஸ்ரீரஙகக்ஷேத்ரம மிகப பெருமை வாயநத தாதலின வாஸததிறகுச சிறநத ஸதலமாகும, 42

82 கண்ணனடி யிணையெமக்குக் காட்டும் வெற்புக்
கடுவினைய ரிருவினையுங் கடியும் வெற்புத்
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்புத்
தெளிந்தபெருந் தீர்த்தங்கள் செறிந்த வெற்புப்
புண்ணியத்தின் புகலிதெனப் புகழும் வெற்புப்
பொன்னுலகிற் போகமெலாம் புணர்க்கும் வெற்பு
விண்ணவரு மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு
வேங்கடவெற் பெனவிளங்கும் வேத வெற்பே 43

உரை — கண்ணன் அடி இணை — எமபெருமானுடைய திருவடிக ளிரணடையும, எமக்குக் காட்டும் வெற்பு—எஙகளுககுக காடடித தருகினற திருமலையும, கடு வினையர் — கொடிய பாபததையுடையவாகளின, இரு வினையும் — (புணயபாபஙகளாகிப) இரணடு காமஙகளையும, கடியும் வெற்பு — ஒழிககும திருமலையும, திண்ணம் — நிசசயமாக, இது வீடு என்ன — இநத ஸதலம பரமபதமே எனறு கூறுமபடி, திகழும் வெற்பு — பரகாசிககும திருமலையும தெளிந்த பெரும் தீர்த்தங்கள்—தெளிவுளளபெரிய (புணய) தீாததஙகள, செறிந்த வெற்பு — நிறைநத திருமலையும, புண்ணி யத்தின் புகல் இது — புணணியததின இருப்பிடம இது, எனப் புகழும் வெற்பு — எனறு புகழப்படும திருமலையும, பொன் உலகில் போகம் எ(ல்) லாம் — பரமபதததில அடையும அநுபவங்களையெலலாம, புணர்க்கும் வெற்பு — (இஙகேயே) அடைவிககும திருமலையும, விண்ணவரும் மண் ணவரும் — நிகயஸூரிகளாலும பூலோகததிலுளளோராலும, விரும்பும் வெற்பு — விருமபபபடும திருமலையும, வேங்கட வெற்பு என விளங்கும்— திருவேஙகடமலை எனறு பரகாசிககினற, வேத வெற்பே — *வேததகில போறறபபடட திருமலையே

கருதது — பல பெருமை நிறைநதுளள திருவேஙகட மலையும வாஸததிறகுத தககஇடமாகும, 43

* மிரிம் மூவுத கூரிணெ விகூடெ

அறுசீர்ச் சந்தவிருத்தம்

83 உத்தமவ மர்த்தலம மைத்ததோரெ
ழிற்றனுவி னுய்ந்த கணையா
லத்திரவ ரக்கன்முடி பத்துமொரு
கொத்தெனவு திர்த்த திறலோன்
மத்துறுமி குத்ததயிர் மொய்த்தவெணெய்
வைத்ததுணு மத்த னிடமா
மத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தறவ
றுக்குமணி யத்தி கிரியே. 44

உரை:— உத்தம அமர்த்தலம் — உயர்ந்த போர்க்களத்தில், அமைத்தது எழில் தனுவின் — அமைக்கப்பட்ட நிகரற்ற அழகிய வில்லினின்றும், ய்ந்த கணையால் — செலுத்தப்பட்ட அம்பினால், அத்திர அரக்கன் முடி த்தும் — அஸ்த்ரபலமுள்ள ராக்ஷஸனாகிய ராவணனுடைய தலைகள் பத்தை ம், ஒரு கொத்து என— ஒரு குலை என்று சொல்லும்படி, உதிர்த்த திற ான் — அறுத்துக் கீழே தள்ளின பலமுடைய இராமனும், மத்து உறு— த்தால் கடையத் தகுந்த, மிகுந்த தயிர் — அதிகமான தயிரையும், த்தது மொய்த்த வெ(ண்ண)ெய்ய — (யசோதையால்) வைக்கப்பட்ட கமான வெண்ணெயையும், உ(ண்)ணும் அத்தன்—உண்ட கண்ணனுமான ாமியினுடைய, இடம் ஆம் — வாஸஸ்தலமாகிய, அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரி னும் காஞ்சீக்ஷேத்ரம், பத்தர் வினை — பக்தர்களுடைய பாபங்களை, த்து அற அறுக்கும் — ஸம்பந்தம் இல்லாமல் ஒழிக்கவல்ல, அணி அத்தி ியே — அழகிய அந்தச் சக்ராயுதம் போன்றதேயாகும்

ஹஸ்திகிரி வினையை ஒழித்துவிடும், அத்திகிரி அணியே— அந்தச் ாயுதம் (பகவானுடைய கைக்கு) அழகிறகுத்தான் என்றும் பெரியோர ாயிட்டிருக்கின்றனர்

கருத்து — காஞ்சிக்ஷேத்ரவாஸமே பாபங்களை ஒழிக்க லது. 44

எழுசீராசிரியவிருத்தம்

84 எட்டுமா மூர்த்தி யெயிற்கணனெய்திக
கெட்டிறை யெய்பிர கிருதி
யெட்டுமா வரைக ளின்றவெண்டுணர்ந்தோ
னெட்டெனு மெய்த்துணை மதியோர்க்
கெட்டுமா மலரெண் சித்தியெண் பத்தி
யெட்டியோ காங்கமெண் செல்வ
மெட்டுமா துணமெட் டெட்டெனுங் கலையெட்
டிரதமே லதுவுமெட் டினவே. 45

[திருமந்த்ராதிகாரம்]

உரை — எட்டு மா மூர்த்தி—எட்டுப் பெரிய உருவஙகளையுடையனை சிவனையும, எண் கணன் — (நானகு முகஙகளையுடையனாதலால) எட்டுக கணகளையுடைய பரஹமாவையும, எண் திக்கு — எட்டுத திசைகளையும, எட்டு இறை — எட்டுத திகபாலகாகளையும, எண் பிரகிருதி — எட்டுத தத துவஙகளையும, எட்டு மா வரைகள் — எட்டுப பெரிய குலபாவதஙகளை யும, ஈன்ற — படைததவனும, எண் குணத்தோன் — எட்டுக குணஙகளை யுடையவனுமான எமபெருமானுடைய (பெருமையை வெளியிடுகிற), எட்டு எ(ண்)ணும் — அஷடாக்ஷரததை (அாததததுடன) அநுஸநதிபபவரும, எண் குணமதியோர்க்கு — எட்டுக குணஙகளுள்ள புததியையுடையருமான விவேகிகளுககு, எட்டு மா மலர் — எட்டுப பெரிய புஷபஙகளும, எண் சித்தி — எட்டுவிதஸிததிகளும, எண் பத்தி — எட்டு வகைப பகதியும, எட்டு யோகாங்கம் — யோகததின எட்டு அஙகஙகளும, எண் செல்வம் — எட்டு ஐசுவாயஙகளும, எட்டு மா குணம் — (முகதிபெறற பின வரும) எட்டுப பெரிய குணமும எட்டு எட்டு எனும் கலை — எட்டை எட்டால பெருககி எணணபபடும (அறுபததுநானகு) கலைகளும, எட்டு இரதம் மேலதுவும் — எட்டுரஸஙகளுககும மேலான சாநதி (அடககம) எனும ரஸமும(ஆகியவை எலலாம), எட்டின — கிட்டிவிடுகினறன

சிவனுக்கு எட்டு உருவங்கள்— 1 பூமி, 2 ஜலம, 3 தேஜஸ, 4 வாயு, 5 ஆகாசம, 6 சநதரன, 7 ஸூரியன, 8 யஜமாநன எனபன.

எட்டுத் திசைகள்— 1 கிழககு, 2 தெறகு, 3 மேறகு, 4 வடககு, 5 தென்கிழககு, 6 தெனமேறகு, 7 வடமேறகு, 8 வடகிழககு எனபன.

எட்டுத் திக்பாலர்— 1 இநதரன, 2 யமன, 3 வருணன, 4 குபே ரன், 5 அகநி, 6 நிருருதி, 7 வாயு, 8 ஈசாநன எனபவா

எட்டு ப்ரக்ருதி— 1 பரகருதி, 2 மஹான, 3 அஹஙகாரம, 4 பூமி, 5 ஜலம, 6 தேஜஸ, 7 வாயு, 8 ஆகாசம எனபன

எட்டுக் குலபர்வதம்— 1 ஹிமவான, 2 நிஷதம, 3 விநதயம, 4 மாலய வான, 5 பாரியாதரகம, 6 மநதரம, 7 மலயம, 8 மேரு எனபன

பகவானுடைய எட்டுக் குணங்கள்— 1 காமததிறகு வசபபடாதிருத தல, 2 கிழப்பருவமிலலாமை, 3 சாவிலலாமை, 4 சோகமிலலாமை, 5 பசியிலலாமை, 6 தாகமிலலாமை, 7 போகததிறகுரிய அழிவறற வஸ துககளையுடைமை, 8 நினைதததை முடிககவலலமை எனபன.

புத்தியின் எட்டுக் குணங்கள்- 1 விஷயததை மனததில் வாங்குகை, 2 மனததில தரிககை, 3 மறுபடி நினைககை, 4 பிறருககு எடுததுககூறுகை, 5 பிறா கூறுத விஷயஙகளையும அறிகை, 6 பிறா கூறியதில வேறு

டாத சிலவற்றைத் தள்ளுகை, 7 விஷயங்களைத் தெளிவுடன் அறிகை, 8 உண்மையான அர்த்தங்களை அறிகை என்பன

எட்டுப் புஷ்பங்கள்— 1 அஹிம்ஸை, 2 இந்த்ரியங்களை அடக்குதல், 3 ஸகல ஜந்துக்களிடமும் கருணை, 4 பொறுமை, 5 ஜ்ஞானம், 6 தபஸ், 7 த்யானம், 8 ஸத்யம் என்பன

எட்டுச் சித்திகள்— 1 வேதத்தை அத்யயனம் செய்தல், 2 அதன் அர்த்தத்தை அறிதல், 3 ஆராய்ந்து அர்த்தத்தை நிச்சயித்தல், 4 தான் கண்ட அர்த்தத்தை உறுதிசெய்ய வித்வான்களுடன் கலத்தல், 5 ஸித்தாந்தார்த்தத்தை எப்பொழுதும் மனத்தால் பரிசயம்செய்தல், 6 தன்னைப் பற்றிவரும் துன்பமில்லாமை, 7 ஐந்து பூதங்களாலும் வரும் துன்பமில்லாமை, 8 தெய்வத்தால்வரும் துன்பமில்லாமை என்பன

எட்டுப் பக்திகள்— 1 பாகவதர்களிடம் அன்புவைத்தல், 2 பகவானை ஆராதிப்பதில் மகிழ்வுகொள்ளல், 3 பகவானுடைய சரித்ரத்தைக் கேட்பதில் ஆவல்கொள்ளல், 4 அவனைப்பற்றிப் பேசினாலும் நினைத்தாலும் கேட்டாலும் குரல் தழுதழுத்துக் கண்ணீர்பெருகி மயிர்க்கூச்செறிதல், 5 அவனைத் தானே ஆராதிக்க முயலுதல், 6 அவனுக்குச்செய்யும் கைங்கர்யங்களில் டம்பமற்று இருத்தல், 7 அவனையே த்யானித்தல், 8 அவனிடம் அற்பபலன்களை யாசியாமை என்பன.

யோகத்தின் எட்டு அங்கங்கள்— 1 யமம்(—அஹிம்ஸை, ஸத்யம், திருடாமை, காமத்தை அடக்குதல், பொருளைச் சேகக்ரஹபடாமை) 2 நியமம் (-பரிசுத்தி, உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தியடைதல், வ்ரதம் தவமுதலியன செய்தல், வேதாந்தபரிசயம்செய்தல், எல்லாக் காமங்களையும் பகவானிடம் ஸமர்ப்பித்தல்) 3 ஆஸநம்(— பத்மாஸநம் பத்ராஸநம் முதலியன) 4 ப்ராணாயாமம்(— சுவாஸத்தை அடக்குதல்) 5 ப்ரத்யாஹாரம்(— இந்த்ரியங்களை உலகவிஷயத்திலிருந்து திருப்புதல்) 6 தாரணை(— பகவானுடைய திருமேனியை மனத்திற் கொள்ளுதல்) 7 த்யாநம்(—இடைவிடாது பகவானை த்யானித்தல்) 8 ஸமாதி(— அவ்வாறு த்யானித்து நேரில் கண்டாற்போன்ற நிலைமையை அடைதல்) என்பன [இந்த ஸமாதிதான் அங்கியாகிக் கீழ்க்கூறிய ஏழையும் அங்கமாகக் கொள்கிறது]

எட்டு ஐச்வர்யங்கள்— 1 அணிமா— சரீரத்தைச் சிறிதாக்கிக்கொள்ளல், 2 மஹிமா— பெரிதாக்கிக்கொள்ளல், 3 லகிமா— இலேசாகச் செய்தல், 4 கரிமா— கனமாக்கிக்கொள்ளல், 5 வசித்வம்— எல்லாவற்றையும் தன் வசமாக்கிக்கொள்ளல், 6 ஈசத்வம்— எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனாயிருத்தல், 7 ப்ராப்தி— நினைத்தபொருளைப் பெறுதல், 8 ப்ராகாம்யம்—நினைத்தவிடம் செல்லும் வல்லமை என்பன.

எட்டுக் குணங்கள்— கீழ எம்பெருமானுககுச சொன்ன எட்டுக குணங்கள அலலது- 1 ஸகலஜநதுககளிடமும கருணை, 2 பொறுமை, 3 பொறாமையிலலாமை, 4 பரிசுததம், 5 வருநதாமை, 6 நலமையை நினைததல, 7 லோபமின்மை, 8 ஆசையினமை எனபன

அறுபததுநானகுகலைகளை வேறுநூலகளிற காணக

எட்டு ரஸங்கள்— 1 சிருஙகாரம், 2 வீரம, 3 சோகம, 4 அறபுதம, 5 ஹாஸ்யம, 6 பயம, 7 இழிபபு, 8 கோபம எனபன

கருத்து:— திருமநதராாததததை அநுஸநதிபபவருககுப பெறமுடியாத பலன இலலை. 45

எணசீராசிரியவிருத்தம

55 ஒண்டொடியா டிருமகளுந் தானு மாகி
யொருநினைவா லீன்றவுயி ரெல்லா முய்ய
வண்டுவரை நகர்வாழ வசுதே வற்காய்
மன்னவற்குத் தேர்ப்பாக னாகி நின்று
தண்டுளவ மலர்மார்பன் றானே சொன்ன
தனித்தருமந் தானெமக்காய்த் தன்னை யென்றுங்
கண்டுகளித தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின் றனே. 46

[பாசுரம 46 முதல 49-வரை சரமசுலோகாதிகாரம்]

உரை — வண் துவரைநகர் வாழ — அழகிய தவாரகாநகரததிலுள்ள ஜனங்கள் உஜ்ஜீவிபபதறகு, வசுதேவற்கு ஆய் — வஸுதேவனுககுக குமாரனாக அவதரிதது, மன்னவற்குத் தேர்ப் பாகனாகி நின்ற — ராஜாவான அர்ஜுநனுககுத் தேரோட்டும பாகனாகிநினறவனும, தண் துளவ மலர் மார்பன் — குளிர்நத திருத்துழாயுடன பூமாலைத திருமார்பில் அணிநதவனுமான கண்ணபிரான், ஒண் தொடியாள் திருமகளும் — அழகிய கைவளைகளையுடைய பிராட்டியுடன், தானும் ஆகி — தானும ஒனறுகூடி, ஒரு நினைவால் ஈன்ற — ஒரேவித ஸங்கல்பததால படைதத, உயிர் எல்லாம் உய்ய — ஜீவாதமாககளெல்லாம் உஜ்ஜீவிபபதறகாக, தானே சொன்ன — தானே (சரமசுலோகததில) சொன்ன, தனித் தருமம் — நிகரறற உபாயமாக, எமக்குத் தான் ஆய் — எமக்குத் தானேயாகினறு (யாம பரநயாஸம செயய அவன தானே உபாயமாகினறு) தன்னை என்றும் கண்டு களித்து அடி சூட — தனனை பரமபததில் எப்பொழுதும ஸேவிதது மகிழ்ந்து திருவடிகளை (நம் தலையில்) தரித்துக கைஙகாயம செயவதற்கு, விலக்காய் நின்ற — தடையா

யிருந்த, கண்புதையல் விளையாட்டை — (ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு தத்துவ ஜ்ஞானத்தை ஒழிப்பதாகிய) கண்பொத்தும் விளையாட்டை, கழிக்கின்றன் — நீக்குகின்றான்.

கருத்து — சரமச்லோகத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்து பரந்யாஸம் செய்தவனுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கும். 46

[சரமச்லோகத்தில் உள்ள ‘ ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய ’’ என்னும் வாக்யத்திற்கு ஆறு அர்த்தங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன—]

86 * பூண்டாலு மரியதனின் முயல வேண்டா
முன்னமதி லாசைதனை விடுகை திண்மை
வேண்டாது சரணநெறி வேறோர் கூட்டு
வேண்டிலய னத்திரம்போல் வெள்கி நிற்கும்
நீண்டாது நிறைமதியோர் நெறியிற் கூடா
நின்றனிமை துணையாக வென்றன் பாதம்
பூண்டாலுன் பிழைகளெலாம் பொறுப்ப னென்ற
புண்ணியனார் புகழனைத்தும் புகழ்வோமே 47

உரை — (1) அரியதனில் பூண்டாலும் — செய்யமுடியாத உபாயத்தைச் செய்யத்தொடங்கிவிட்டாலும், முயல வேண்டா — (இனி அதில்) தலையிடவேண்டா, (2) முன்னம் — முதலிலேயே, அதில்—அவ்வுபாயத்தில், ஆசைதனை விடுகை — (செய்வதற்கு) ஆசையையே ஒழித்துவிடுகை, திண்மை — வலிமையாம் (சிறந்ததாம்), (3) சரணநெறி — சரணாகதி, வேறு ஓர் கூட்டு வேண்டாது — (குறிப்பிட்ட ஐந்து அங்கங்களைத் தவிர) வேறு ஒரு ஸஹாயத்தை எதிர்பாராது, (4) வேண்டில் — (சேதநன், அறியாது வேறு அங்கங்களையும் செய்ய) விரும்பிவிட்டால், அயன் அத்திரம்போல் — ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் (வேறு அஸ்த்ரத்தைப் பொறுக்காதது) போல, வெள்கிநிற்கும் — (சரணாகதியும் பலன்கொடுப்பதற்குக்) கூசி நின்றுவிடும், (5) நீண்டாதும் — நீண்ட காலம் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியதும், நிறை மதியோர் நெறியில் — பூர்ணமான ஜ்ஞானமுடையாருக்கு உரியதுமான (பக்தியோகம் முதலிய) உபாயத்தில், கூடா (நீ)—ப்ரவர்த்தியாதிருக்கும் நீ, (6) நின் தனிமை — உன்னுடைய உதவியற்ற நிலைமையை

* ஸத்ஸாத்யஸக்தாயிகாரித்வ ஸாகிஞ்ந்யாதிஹேதுஷு ।
ஸத்ஸவஹேவஸௌரணாஸக்ர்யாத்ஸஹ்வாஸணம் ॥
தத்த்ரஸாவ்யஸம் வ்யஹரூஷ்ரந்யாயஸங்வத ।
ஸவத்யஸ்வரித்ர்யஸஜ்ஞாயப்ரஃ ஸாய்பஸஜாஃ ॥

துணையாக — ஸஹாயமாகக் கொண்டு, என்றன் பாதம் பூண்டால் — என் திருவடிகளை உபாயமாக அடைந்தால், உன் பிழைகள் எ(ல்)லாம் பொறுப்பன் — உன் பாபங்களை முழுதும் பொறுத்துக்கொள்வேன் என்ற புண்ணியனூர் — என்று (சரமச்லோகத்தில்) அருளிச்செய்த கண்ணபிரானுடைய, புகழ் அனைத்தும் புகழுவோம்— கீர்த்தியை முழுதும் துதிப்போம்.

கருத்து — பகவான், பக்தியோகாதிகளில் சக்தியற்று ப்ரபத்தியைச் செய்பவனுடைய பாபங்களைப் போக்கி முக்தியைக் கொடுப்பான். 47

[சரமச்லோகத்தில் உள்ள ‘ஏகம்’ என்னும் பதத்திற்கு ஆறு அர்த்தங்களை அருளிச்செய்கிறார்—]

87 * சாதனமு நற்பயனு நானே யாவன்
　　சாதகனு மென்வயமா யென்னைப் பற்றுஞ்
சாதனமுஞ் சரணநெறி யன்று னக்குச்
　　சாதனங்க ளிந்நிலைக்கோ ரிடையி னில்லா
வேதனைசேர் வேறங்க மிதனில் வேண்டா
　　வேறெல்லா நிற்குநிலை நானே நிற்பன்
ஞாதனுமா நாதனுமா மென்னைப் பற்றிச்
　　சோகந்தீ ரெனவுரைத்தான் சூழ்கின் றானே. 48

உரை — (1) சாதனமும் — உபாயமாகவும், நல் பயனும் — சிறந்த பலனாகவும், நானே ஆவன் — நானே இருப்பேன், (2) சாதகனும் — உபாயத்தைச் செய்பவனும், என் வயமாய்—எனக்கு அடங்கியவனாயிருந்து, என்னைப் பற்றும் — என்னைச் சரணமடைவான், (3) உனக்கு—(சேதநனாகிய) உனக்கு, சரணநெறி — சரணாகதி, சாதனமும் அன்று — நேர் உபாயமாகவும் ஆகாது, (பலன் கொடுக்குமாறு செய்விக்கும் வ்யாஜம்தான் சரணாகதி), (4) சாதனங்கள்—(பக்தி முதலிய) உபாயங்கள், இந் நிலைக்கு— இந்தச் சரணாகதிக்கு, ஓர் இடையில் நில்லா — ஒரு ஸம்பந்தமுடைய நிலையில் நிற்கா,(அதாவது—பக்தி யோகாதிகள் ப்ரபத்திக்கு ஸஹாயமாகமாட்டா என்றபடி) (5)வேதனை சேர்— சிரமத்துடன் (செய்யக்) கூடிய, வேறு அங்கம் — வேறு (சில) அங்கங்கள், இதனில் — இந்த ப்ரபத்திக்கு, வேண்டா — வேண்டுவதில்லை, (6) வேறு

* ஸாத்யஸ்யைவ ஸாதகத்வம் ஸஹாயாந்தரவாரணம் |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||

எல்லாம் — மற்ற உபாயங்கள் எல்லாம், **நிற்கும் நிலை** — நிற்கும் ஸ்தானத்தில், **நானே நிற்பன்** — நானே நின்று பலம் தருவேன், **தூதனும் ஆம்** — (பக்தருக்காகத்) தூது செல்லும்படி எளியனும், **நாதனும் ஆம்**—(எல்லோருக்கும்)ஸ்வாமியுமான, **என்னைப் பற்றி**—என்னைச் சரணமடைந்து, **சோகம் தீர்**—(உன்) துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள், என **உரைத்தான்** — என்று (சரம சுலோகத்தில்) உபதேசித்த **கண்ணன், சூழ்கின்றன்** — (தானே நம்மை விடாது) வளைத்துக்கொள்கின்றான்

கருத்து — எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டு சரணமடைபவனுக்கு ஸம்ஸார துக்கங்கள் அனைத்தும் ஒழிந்துபோம் 48

88 தன்னினைவில் விலக்கின்றித் தன்னை நண்ணா
நினைவனைத்துந் தான்விளைத்தும் விலக்கு நாத
னெந்நினைவை யிப்பவத்தி லின்று மாற்றி
யிணையடிக்கீ ழடைக்கலமென் றெம்மை வைத்து
முன்னினைவால் யாமுயன்ற வினையால் வந்த
முனிவயர்ந்து முத்திதர முன்னே தோன்றி
நன்னினைவா லாமிசையுங் கால மின்றே
நாளையோ வென்றுநகை செய்கின் றனே 49

உரை — **தன் நினைவில் விலக்கு இன்றி** — தான் ஸங்கல்பித்த விஷயத்தில் (ஒருவராலும்) தடை இல்லாமலிருந்தும், **தன்னை நண்ணார்** — தன்னை நெருங்காத நாஸ்திகர்களுக்கு, **நினைவு அனைத்தும்** — ஆசையை எல்லாம், **தான் விளைந்தும் விலக்கும் நாதன்** — தான் உண்டுபண்ணியும் (அந்தப் போகங்களை அநுபவிக்காமல்) தடைசெய்பவனான எம்பெருமான், **இப் பவத்தில்** — இந்த ஸம்ஸாரத்தில், **எம் நினைவை** — எங்களுக்குள்ள ஆசையை, **இன்று மாற்றி** — இன்று ஒழித்து, **இணையடிக்கீழ்** — இரண்டு திருவடிகளின் கீழ், **அடைக்கலம் என்று** — ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக, **எம்மை வைத்து** — எங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, **முன் நினைவால் யாம் முயன்ற** — முன்பு அஹங்காராதிகளால் யாம் செய்த, **வினையால் வந்த முனிவு அயர்ந்து** — காமத்தால் ஏற்பட்ட கோபம் தீர்ந்து, **முத்தி தர முன்னே தோன்றி**—மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக முன்(பலவகையாய்) அவதரித்து (நிற்கும்போதும்), **நல் நினைவால் நாம் இசையும் காலம்** — நல்ல ஜ்ஞானத்தால் நாம் (பரமபதம் செல்ல) உடன்படும் காலம், **இன்றே நாளையோ என்று**— இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று, **நகை செய்கின்றன்** — நம்மைப் பரிஹாஸம்செய்கின்றான்.

"நான் மோக்ஷம்கொடுப்பதற்கு விரைந்தாலும் சேதனன் ஸம்ஸாரத்தை விட மனங்கொள்ளாது இன்று ஆகட்டும், நாளை ஆகட்டுமென்று காலம் தாழ்க்கின்றான், என்னே இவன் அறியாமை!" என்று பகவான் பரிதபிக்கின்றான் என்பது பொருள்

கருத்து — ஸர்வேச்வரன் மோக்ஷம் கொடுக்க விரும்பும்போது நாம் அதைப் பெறப் பின்வாங்கலாகாது 49

கட்டளைக்கலித்துறை

29 பாட்டுக் குரிய பழையவர் மூவரைப் பண்டொருகால்
மாட்டுக் கருடரு மாயன் மலிந்து வருத்துதலால்
நாட்டுக் கிருள்செக நான்மறை யந்தி நடைவிளங்க
வீட்டுக் கிடைகழிக் கேவெளி காட்டுமம் மெய்விளக்கே 50

[ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்]

உரை:— மாட்டுக்கு அருள் தரும் மாயன் – (தன்னுடைய) செல்வமான சேதநர்க்கு அருள்புரிகின்றவனும் அதிசயச்செய்கையுடையவனுமான எம்பெருமான், பாட்டுக்கு உரிய – (சிறந்த பாசுரங்களால் தன்னைப்)பாடுதற்குத் தக்கவர்களான, பழையவர் மூவரை—முதலாழ்வார்களாகிய மூவரையும், பண்டு ஒருகால் – முன்பு ஒருகாலத்தில் (த்வாபர யுகத்தில்), மலிந்து வருத்து நலால் – அதிகமாக நெருக்கியதால், வீட்டுக்கு இடைகழிக்கே—(திருக்கோவலூரிலுள்ள ஒரு) வீட்டின் இடைகழியிலேயே (அம்மூவரிடமிருந்து அவதரித்த), அம் மெய் விளக்கு – (மூன்று திருவந்தாதியாகிய) அந்த ஸத்யமான தீபம், நாட்டுக்கு இருள் செக – உலகத்திற்கெல்லாம் அஜ்ஞானம் நீங்கவும், நான்மறை அந்தி நடை விளங்க – நான்கு வேதங்களின் அந்தத்தின் மார்க்கம் ப்ரகாசிக்கவும், வெளிகாட்டும் – (பக்தி—ப்ரபத்தியென்னும் உபாயங்களை) ப்ரகாசிப்பிக்கும்

த்வாபரயுகத்தில் ஒருநாள் இரவில் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் என்னும் முதலாழ்வார் மூவரும் திருக்கோவலூரில் மழைக்காக ஒரு வீட்டின் சிறிய இடைகழியில் ஒதுங்க, எம்பெருமானும் இவர்களின் திருமேனி ஸம்பந்தத்தையும், திருவந்தாதிகளின் திருவவதாரத்தையும் விரும்பி அவ்விடத்திலேயே வந்து நெருக்க, பிறகு இவர்களும் அவனைக் கண்டுகொண்டு மூன்று திருவந்தாதிகளையும் பாடியருளினார்

கருத்து— திருவந்தாதிகள் மூன்றும் மோக்ஷமார்க்கத்தை விளக்கும். 50

பதினாறுசீராசிரியவிருத்தம

90 உறுசகட முடையவொரு காலுற் றுதைந்தன
உடன்மருத மொடியவொரு போதிற் றவழ்ந்தன
உறிதடவு மளவிலுர லோடுற் றுநின்றன
உறுநெறியோர் தருமன்விடு தூதுக் குகந்தன
மறநெறியர் முறியபிரு தானத் துவந்தன
மலர்மகள்கை வருடமலர் போதிற் சிவந்தன
மறுபிறவி யறுமுனிவர் மாலுக் கிசைந்தன
மனுமுறையில் வருவதொர்வி மானத் துறைந்தன
வறமுடைய விசயனமர் தேரிற் றிகழ்ந்தன
வடவரக படமடிய வாடிக் கடிந்தன
வறுசமய மறிவரிய தானத் தமர்ந்தன
வணிகுருகை நகர்முனிவர் நாவுக் கமைந்தன
வெறியுடைய துளவமலர் வீறுக் கணிந்தன
விழுகரியோர் குமரனோடு மேவிச் சிறந்தன
விறலசுரர் படையடைய வீயத் துரந்தன
விடலரிய பெரியபெரு மாள்மென் பதங்களே 51

[*பாசுரம 51-முதல 56-வரை நிகமநாதிகாரம*]

உரை —விடல் அரிய பெரிய பெருமாள் மென் பதங்கள் — *விடவொண்ணாத ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய மெல்லிய திருவடிகள்,*

உறு சகடம் உடைய — *வலிய சகடாஸுரன பிளநதுபோமபடி,* ஒருகால் உற்று உதைந்தன — *முனபு (க்ருஷ்ணாவதாரததில) கூாநது கவனிதது உதைததன*

உடன் மருதம் ஒடிய — *சோநதிருநத மருதமரஙகள் ஒடிநதுபோகுமபடி,* ஒருபோதில் தவழ்ந்தன — *ஒரு காலததில தவழநதன*

உறி தடவும் அளவில் — *(தயிர, வெணணெய வைதத) உறியைத தொடடபொழுது,* உரலோடு உற்று நின்றன — *உரலோடு பொருநதி (க கடடப பட்டு) நினறன*

உறு நெறி ஓர் தருமன் — *நருந்த நலவழியில நடககிற நிகரறற தாமபுததிரன,* விடு தூதுக்கு உகந்தன — *(துரயோதநனபால) அனுபபிய தூதாககச செலலுகைககு மகிழநது நடநதன*

மறநெறியர் முறிய — *கோப(நதைக கைககொணடு அம) மாரககததிலே செல்லுகிற துஷடாகள் அழிநதுபோமபடி,* பிருதானத்து வந்தன — *ப்ருநதாவநததில வந்து ஸஞசரிததன.*

மலர் மகள் கை வருட— தாமரை பிலவஸிககும பிராட்டி தன கையி ுலை தடவவும, மலர்போதில் சிவந்தன — (அது பொறுககாமல) மலாநத புஷபததைககாட்டிலும சிவநதன

மறு பிறவி அறும் முனிவர்— மறுபடியும(இககாமபூமியில) பிறவியை நீககவிருமபும முனிவாகளின, மாலுக்கு இசைந்தன — பகதிககுத தகக விஷயமாய நினறன

மனுமுறையில் வருவது — (பரஹமாவினிடமிருநது) மனுவமசததில வநத, ஓர் விமானத்து உறைந்தன — ஒப்பறற ஸ்ரீரஙகவிமாநததில நிதய வாஸம்செயதன

அறம் உடைய விசயன அமர் — தாமமுடைய அாஜுனன வீறறிருநத, தேரில் திகழ்ந்தன — தேரில நினறு பரகாசிததன

அடல் உரக படம் மடிய — வலிமையுளள (காளியனெனனும) ஸாப்பததினுடைய படம நசுஙகுமபடி, ஆடிக் கடிந்தன—நடனமாடி அழிததன

அறு சமயம் அறிவு அரிய— ஆறுமதஙகளாலும அறியவொணணுத, தானத்து அமர்ந்தன — (பரமபதமெனனும) ஸ்தாநததில அீமாநதன

அணி குருகை நகர் முனிவர் — (பூமணடலததிறகே) அலஙகாரமா யுள்ள திருககுருகூா எனனும ஆழவாா திருநகரிககுத தலைவரான நமமாழவாருடைய, நாவுக்கு அமைந்தன — நாவிுலை பாடுவதறகுத தகக விஷயமாகப பொருநதிநினறன

வெறியுடைய துளவமலர்— வாஸனையுடைய திருததுழாயினிடநது மிகக, வீறுக்கு அணிந்தன — பெருமைககுப பொருநதிய அழகுடையனவாய நினறன

விழகரி ஓர் குமரன் என — (உததரையின காப்பததிலிருநது) விழுநத கரிககடடையை ஒபபறற அழகிய (பரீக்ஷிதது எனனும) இளைஞு னெனறு கூறுமபடி, மேவிச் சிறந்தன — (அககரிககடடையைப்) பொருநதி உயாநதன

விறல் அசுரர் படை — வீரமுள்ள அஸுராகளின ஸேனை, அடைய வீயத் துரந்தன — முழுதும நசிததுபபோமபடி துரததின (ஸ்ரீரஙகநாதன திருவடிகளே இததனை காரியஙகளையும செயது பெருமைபெறறன)

அறுசமயங்கள்— 1 ஸாஙகயமதம, 2 கணுதமதம, 3 பௌததமதம, 4 பதஞ்ஜலிமதம, 5 ஜைநமதம, 6 சைவமதம எனபன

கருத்து — ஸ்ரீரஙகநாதன திருவடிகளின பெருமை அள விடறகரிது.

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

91 * மறையுரைக்கும் பொருளெல்லா மெய்யென் றோர்வார்
மன்னியகூர் மதியுடையார் வண்கு ணத்திற்
குறையுரைக்க நினைவில்லார் குருக்க டம்பாற்
கோதற்ற மனம்பெற்றார் கொள்வார் நன்மை
சிறைவளர்க்குஞ் சிலமாந்தர் சங்கே தத்தாற்
சிதையாத திண்மதியோர் தெரிந்த தோரார்
பொறைநிலத்தின் மிகும்புனிதர் காட்டு மெங்கள்
பொன்றாத நன்னெறியிற் புகுது வாரே. 52

உரை — மறை உரைக்கும் பொருள் எல்லாம் – வேதத்தில் கூறப்படும் அர்த்தங்களை எல்லாம், மெய் என்று ஓர்வார் – ஸத்யமென்று நிச்சயிக்கும் ஆஸ்திகர்களாயும், மன்னிய கூர் மதி உடையார் – திடமான கூரிய புத்தியையுடையவர்களாயும், வண் குணத்தில் – (பிறருடைய) சிறந்த குணத்தில், குறை உரைக்க நினைவு இல்லார் – குற்றம் கூறுவதற்கு எண்ணம் இல்லாதவர்களாயும், குருக்கள்தம்பால் – ஆசார்யர்களிடம், கோது அற்ற மனம் பெற்றார் – குற்றமற்ற மனத்தைப் பெற்றவர்களாயும், நன்மை கொள்வார் – நல்ல விஷயங்களையே கைக்கொள்பவராயும், சிறை வளர்க்கும் சில மாந்தர் சங்கேதத்தால் – சிறைபோன்ற ஸம்ஸாரத்தை வருத்தி செய்பவர்களான சில (ஸாதாரண) மனிதர்களுடைய கட்டுப்பாட்டினால், சிதையாத திண் மதியோர் – கெட்டுப்போகாத வலிய மனத்தையுடையவர்களாயும், தெரிந்தது ஓரார் – (சாதாரணமாய உலகில்) தெரியும் அற்பபலன்களில் கருத்தைச் செலுத்தாதவர்களாயும் உள்ள அதிகாரிகள், நிலத்தில் பொறை மிகும் – பூமியிற்காட்டிலும் பொறுமை மிகுந்த, புனிதர் காட்டும் – பரிசுத்தர்களான ஆசார்யர்களால் காட்டப்பட்ட, எங்கள் பொன்றாத நல் நெறியில் – எங்களுடைய அழியாத நல்ல மார்க்கத்தில், புகுதுவார் – (ஈடுபட்டுச்) சேருவார்கள்

கருத்து — நற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவர்களே நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஈடுபட்டுச் சேருவார்கள் 52

* ஆஸ்திக்யாது நிஶிதவாஙிர நஸூயவாஞ்ச: ஸத்ஸம்ப்ரதாயபரிஶுத்தநாஹஜாயீ।
ஸங்கேதஜிரஹிதஸத்யணைஷவஶ்ச: ஸஹ்தமீநவியாஸ்யதி ஶாஸ்த்ரம் ந:॥

கட்டளைக்கலித்துறை

92 இதுவழி யின்னமு தென்றவ ரின்புலன் வேறிடுவா
ரிதுவழி யாமல வென்றறி வாரெங்க டேசிகரே
யிதுவழி யெய்துக வென்றுகப் பாலெம் பிழைபொறுப்பா
ரிதுவழி யாமறை யோரரு ளால்யா மிசைந்தனமே. 53

உரை — இன் புலன்— (உலகத்தோரால்) இனியதாகக் கொள்ளப் படும் அறபவிஷயங்களை, வேறு இடுவார்— (நமக்குத் தகா என்று) வேருகப் பிரி(த்து விலக்கிவை)ப்பவர்களும், இது வழி ஆம் – (உபாயாநுஷ்டானத் தால் உண்டான) இந்த பகவத்கருபையே மோக்ஷத்திற்கு முக்கியமான உபாயம், அ(ல்)ல என்று அறிவார் — (மற்றவை முக்கிய உபாயம்) அல்ல என்று அறிபவர்களுமான, எங்கள் தேசிகரே — எங்கள் ஆசார்யர்கள் தாம், இது வழி — இதிற்கூறப்பட்ட பரபத்திமார்க்கம், எய்துக என்று — நிலைபெற்று நடந்திடுகவென்று (நினைத்து), உகப்பால் – (உலகுக்கு உப தேசிப்பதில்) மகிழ்ச்சியால், எம் பிழை பொறுப்பார் – எங்களுடைய அப ராதங்களைப் பொறுப்பவர்களாக ஆகி, இது வழி – இந்த ப்ரபந்தத்தில் கூறப்பட்ட மார்க்கமே, இன் அமுது என்றவர்– இனிய அமுதம் (போன்றது) என்று உபதேசித்தவர் ஆவர் (ஆதலால்) மறையோர் அருளால் – வைதிக ரான ஆசார்யர்களின் கருபையால், இது வழியா – (அவர்கள் காட்டிய) இந்த வழியையே நல்ல வழியாக, யாம் இசைந்தனம் – யாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டோம்.

கருத்து —இப்பிரபந்தத்திற்கூறப்பட்ட வழியே சிறந்த தென்று ஆசார்யர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது 53

93 எட்டு மிரண்டு மறியாத வெம்மை யிவையறிவித்
தெட்டவொண் ணுத விடந்தரு மெங்களம் மாதவனுர்
முட்ட வினைத்திரள் மாள முயன்றிடு மஞ்சலென்றார்
கட்டெழில் வாசகத் தாற்கலங் காநிலை பெற்றனமே. 54

உரை — எட்டும் இரண்டும் அறியாத எம்மை— எட்டும்+இரண்டும்— பத்து என்று கூட்டத்தெரியாதபடி அறிவற்ற எங்களை, அல்லது, எட்டு அக்ஷரங்களுள்ள திருமந்த்ரம், இரண்டாகிய த்வயம், சரமசுலோகம் ஆகிய (மூன்று)ரஹஸ்யங்களையும் அறியாத எங்களுக்கு,இவை அறிவித்து—(ஆசார் யன் மூலமாக) இந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசித்து, எட்ட ஒண்ணுத இடம் தரும் — (உபாயத்தைச் செய்யாமல்) எட்ட முடியாத இடமாகிய பரமபதத்தைத் தருகின்ற, எங்கள் அம் மாதவனுர் – எங்களுடைய அத்த

(கருஷ்ணனுக அவதரித்த) ஸ்ரீமந்நாராயணனை, "வினைத்திரள் மூட்ட மாள— காமவாக்கம் முழுதும் அழிந்துபோகும்படி, முயன்றிடும் — (ப்ரபத்தியில்) முயலுவீராக. அஞ்சல் என்றார் — அஞ்சாதொழிக" என்று கூறியருளினார், கட்டு எழில் வாசகத்தால் — (அவருடைய) வலிய அழகுபெற்ற அந்தச் சரமசுலோகத்தால், கலங்காநிலை பெற்றனம் — கவலையற்றிருக்கும் நிலையை அடைந்தோம்.

கருத்து:— சரமசுலோகத்தின் ஆதரத்தை அறிந்தால் கவலையற்றிருக்கலாம். 54

94 வானு ளமர்ந்தவ ருக்கும் வருந்த வருநிலைக
டானுள னுயுகக் குந்தர மிங்கு நமக்குளதே
கூனுள நெஞ்சுக ளாற்குற்ற மெண்ணி யிகழ்ந்திடினுந்
தேனுள பாத மலர்த்திரு மாலுக்குத் தித்திக்குமே. 55

உரை — வானுள் அமர்ந்தவருக்கும் — ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள இந்த்ராதிதேவருக்கும் அல்லது பரமபதத்தில் இருப்பவரான நித்யஸூரிகளுக்கும் கூட, வருந்த வரும் — மிக்க ப்ரயாஸத்தால் கிடைக்கக்கூடிய, நிலைகள் தான் உளனுய் — (இப்ப்ரபந்தத்திற்கூறிய) நிஷ்டைகள் தன்னிடம் இருக்கப்பெற்றவனாய், உகக்கும் தரம் — (இந்த நிஷ்டையுடையவரைக் கண்டு) மகிழும் பெருமை, இங்கு நமக்கு உளதே! — இக்காமபூமியில் நமக்கு உண்டாயிற்றே! (என்னே நம் பாக்கியம்!) கூன் உள நெஞ்சுகளால் — கோட்டமுள்ள (வக்ரமான) மனத்தால், குற்றம் எண்ணி இகழ்ந்திடினும் — (சிலர் இந்த க்ரந்தத்திலும் இதை எழுதிய நம்மிடத்திலும்) தோஷமிருப்பதாய நினைத்து வெறுத்தாலும், தேன் உள பாதமலர் — தேன் நிரம்பிய திருவடித்தாமரையையுடையனை, திருமாலுக்குத் தித்திக்கும் — எம்பெருமானுக்கு மிகப் போக்யமாயிருக்கும் (மகிழ்ச்சியைச்செய்யும்)

தளை வழுவுமாதலின் 'வருமிந்நிலைகள்' என்று பாடம் கொள்ளத் தகாது

கருத்து:- எம்பெருமானுக்கு ப்ரியமான இந்த க்ரந்தத்தை ஸேவிப்பவருக்கு இதிற் கூறிய சிறந்த நிஷ்டைகள் உண்டாம். 55

95 வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிக ராய்விர காலடியோ
முள்ளத் தெழுதிய தோலையி லிட்டனம் யாமிதற்கென்
கொள்ளத் துணியினுங் கோதென் றிகழினுங் கூர்மதியீ
ரெள்ளத் தனையுக வாதிக ழாதெம் மெழின்மதியே. 56

உரை — வெள்ளைப் பரிமுகர் – வெள்ளையான குதிரைபோன்ற முகமுடைய ஸ்ரீஹயக்ரீவன், தேசிகர் ஆய் – ஆசார்யராக அவதரித்து, விரகால் – உபதேசமென்னும் ஸாதநத்தால் (எழுதுகோலால்), அடியோம் உள்ளத்து எழுதியது – அடியோங்களுடைய மனத்தில் எழுதிய விஷயத்தை, யாம் ஓலையில் இட்டனம் – நாம் ஏட்டில் எழுதினோம் இதற்கு என்?– (ஆதலால்) இந்த க்ரந்தத்திற்குத் தோஷம் ஏது? கூர்மதியீர்! – கூர்மையான புத்தியுடையவர்களே! கொள்ளத் துணியினும் – (இந்த க்ரந்தத்தின் பெருமையைக்கண்டு நீங்கள்) ஏற்றுக்கொள்ளத் துணிந்தாலும், எம் எழில் மதி– நம்முடைய (உறுதிபூண்ட) அழகிய மனம், எள் அத்தனை உகவாது – எள்ளளவுகூட மகிழ்ச்சியை அடையாது, கோது என்று இகழினும்– குற்றமுள்ளது என்று(சிலர் அஸூயையால் நினைத்து) வெறுத்தாலும், (எள்ளத்தனை) இகழாது – (நம் மனம் அவர்களை எள்ளளவும்) வெறுக்கமாட்டாது

உலகில் ஓலையிலிட்டதை உள்ளத்து எழுதிக்கொள்வார் நாம், பரிமுகன் நம் உள்ளத்து எழுதியதை ஓலையில் இட்டனம் என்றதன் அழகு சிந்திக்கத்தக்கது

கருத்து — ஸ்ரீஹயக்ரீவன் ஆசார்யன்முகமாய் உபதேசித்த விஷயங்களே இந்த க்ரந்தத்தில் அமைந்தவையாம் 56

அதிகாரசங்கிரகம்-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நமஃ ||

ஸ்ரீ:

அம்ருதாஸ்வாதினி-உரை

சீராரதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . தேசிகம் ||

சீரொன்று . வாழ்வு

கட்டளைக்கலித்துறை

96 மூலங் கிளையென வொன்றிரண் டான மொழியிரண்டு
மேலொன் றிலையென நின்றவவ் வித்தகன் றன்னுரையுங்
காலங் கழிவதன் முன்னங் கருத்துறக் கண்டிடவே
ஞாலம் புகழுநந் தேசிகர் தாநமை வைத்தனரே 1

[பாசுரம் 1—முதல் 6—வரையில் ஸாரஸாரம், திருமந்த்ராதிகாரம்]

உரை — ஞாலம் புகழும் – உலகத்தால் புகழப்படுகின்ற, நம் தேசிகர் – நம்முடைய ஆசார்யர்கள், மூலம் கிளை என – வேரும் கிளையும் என்று சொல்லும்படி, ஒன்று இரண்டு ஆன – ஒரு வாக்யமாயும் இரண்டு வாக்யமாயும் உள்ள, மொழி இரண்டும் – (திருமந்த்ரம், த்வயம் என்னும்) மந்த்ரங்கள் இரண்டையும், மேல் ஒன்று இலை என நின்ற – (இதற்கு) உயர்ந்தது ஒன்றும் இல்லை என்னும்படி நின்ற, அவ் வித்தகன் உரையும் – அதிசயச்செய்கையையுடைய அந்தக் கண்ணனுடைய வாக்ய (மான சரமச்லோக)த்தையும், காலம் கழிவதன்முன்னம் – (நம்முடைய) வாழ்நாள் கழிவதற்குமுன்பு, கருத்து உறக் கண்டிடவே – உள்ளத்தில் பதிந்து அநுபவிக்கும்படி, ந(ம்)மை வைத்தனர் – நம்மை நிறுத்தினார்கள் (தாம்—அசை)

கருத்து — ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களை அநுபவிக்கவே பரபந்நரை ஆசார்யர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் வைக்கின்றனர்.

[ப்ரணவத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—]

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

97 காரணமுங் காவலனு மாகி யென்றுங்
கமலையுடன் பிரியாத நாத னான
நாரணனுக் கடியேனு னடிமை பூண்ட
நல்லடியார்க் கல்லான்மற் றொருவர்க் கல்லே
னாரணங்கள் கொண்டகமும் புறமுங் கண்டா
லறிவாகி யறிவதுமா யறுநான் கன்றிச்
சீரணிந்த சுடர்போலத் திகழ்ந்து நின்றேன்
சிலைவிசயன் றேரனைய சிறுவே தத்தே 2

உரை — சிலை விசயன் தேர் அனைய—(சிறந்த) வில்லையுடைய அர்ஜுந னுடைய தேரைப்போன்ற, சிறு வேதத்து — சிறிய வேதமாகிய ப்ரண வத்தில், காரணமும் — எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணனும், காவலனும் ஆகி — ஸர்வரக்ஷகனுமாகி இருந்து, என்றும் கமலையுடன் பிரியாத நாத னான — எப்பொழுதும் பிராட்டியை விட்டுப் பிரியாத ஸ்வாமியான, நாரண னுக்கு நான் அடியேன் — எம்பெருமானுக்கு நான் தாஸன், அடிமை பூண்ட நல் அடியார்க்கு அல்லால் — (பகவானுக்கு) அடிமைபெற்ற சிறந்த பாக வதரையும் தவிர, மற்று ஒருவர்க்கு அல்லேன்—வேறு ஒருவருக்கும் தாஸன் அல்லன், ஆரணங்கள் கொண்டு — வேதங்களின் உதவியைக்கொண்டு, அகமும் புறமும் கண்டால் — (ஜீவாத்மாவாகிய என் ஸ்வரூபத்தை) உள்ளும் புறமும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், அறிவாகி — ஜ்ஞாநமே வடிவாய், அறி வதுமாய் — தாம்பூதஜ்ஞாநத்தாலே மற்றப் பொருளை அறிபவனுமாய், அறுநான்கு அன்றி— இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகிய அசேதநத்தில் வேறு பட்டு, சீர் அணிந்த சுடர்போல — சிறப்புப் பொருந்திய தேஜஸ்போல, திகழ்ந்து நின்றேன் — ப்ரகாசித்து நிற்கின்றேன்

அர்ஜுநனுடைய தேரில், தலைவனை க்ருஷ்ணன் முன்பும் அடிய னை அர்ஜுநன் பின்பும் வீற்றிருந்ததுபோல, ப்ரணவத்தில் தலைவனை பகவானைக் கூறும் அகாரம் முன்பும், அடியனை ஜீவனைக் கூறும் மகாரம் பின்பும் இருப்பதால் ப்ரணவத்திற்கு அர்ஜுநன்தேரை ஒப்பிடுவது வழக்கு.

கருத்து — ப்ரணவத்தின் பொருளை அறிந்தால் எம்பெரு மானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யும் அறியலாம். 2

[நம என்னும் சப்தத்தின் பொருள் வெளியிடப்படுகின்றது—]

கட்டளைக்கலித்துறை

98 யானென தென்பதோன் றில்லையென் செய்வ தவனையல்லா
லான தறிந்திடுந் தன்னடி யார்க்கெனை யாட்படுத்தித்
தானெனை நல்கி நடத்துகின் றான்றன் னருள்வழியே
நானுனை வீடுசெய் வேனென்ற நந்திரு நாரணனே 3

உரை — நான் உ(ன்)னை வீடு செய்வேன் என்ற—நான் உனக்கு ஸம்ஸார பந்தத்தை நீக்கி முக்தி கொடுப்பேன் என்று உறுதிகூறிய, நம் திருநாரணன் — நம்முடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன், தான் எனை நல்கி — தானும் என்னிடம் அன்புவைத்து, ஆனது அறிந்திடும் — தகுந்த நல்ல விஷயத்தை அறிந்தவர்களான, தன் அடியார்க்கு — பாகவதர்களுக்கு, எனை ஆட்படுத்தி — என்னைத் தாஸனாக்கச் செய்து, தன் அருள் வழியே — தன்னுடைய கருணை செல்லும்வழியில், நடத்துகின்றான் — (என்னை) நல்வழிப்படுத்துகின்றான் (உபாயத்தில் மூட்டி அநுஷ்டிக்கச்செய்கின்றான்) யான் எனது என்பது — நான் என்றும் என்னுடையது என்றும் கூறுவதற்குத் தகுந்த பொருள், ஒன்று இல்லை — ஒன்றும் இல்லை, அவனை அல்லால் — அவ்வெம்பெருமானையன்றி, செய்வது என்? — செய்யத்தக்கது என்ன இருக்கின்றது?

"யான் எனது இலை" என்றதால் அஹங்கார மமகாரங்கள் கழிகையும், 'என் செய்வது' என்றதால் தனக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லாமையும், இரண்டாவது அடியால் பாகவதர்கும் அடியனாயிருக்கையும், மூன்றும் அடியால் சரணாகதியும் ஆகிய அர்த்தங்கள் நமச்சப்தத்திற்கு வெளியிடப்பட்டன

கருத்து — நமச்சப்தத்தின் அர்த்தம் தெரிந்தால் அஹங்கார-மமகாரங்கள் நீங்கி உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க வழியுண்டாம். 3

[நாராயணசப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—]

99 யாதா மிவையனைத் தும்படைத் தேந்து மிறைவனுமாய்க்
கோதாங் குணங்க ளுடன்குறு காத குணத்தனுமாய்
மாதா பிதாவென மன்னுற வாய்க்கதி யென்னநின்றான்
போதார் திருவுடன் பொன்னருள் பூத்தநம் புண்ணியனே 4

உரை —போது ஆர் திருவுடன் — புஷ்பத்தில் வஸிக்கும் பிராட்டியுடன், பொன் அருள் பூத்த — சிறந்த கருணை மிகுந்தவனும், நம் புண்ணியன்—

நம புண்யமே வடிவெடுததாற போனறவனுமான எமபெருமான, யாதாம் இவை அனைத்தும்— எவவகைப்பட்ட பொருளுமான இநதச சேதநா சேதநஙகள எலலாவறறையும, படைத்து ஏந்தும் இறைவனுமாய் — ஸ்ருஷடிததுக காப்பாறறும ஸ்வாமியாக இருநது, கோது ஆம் குணங்களுடன்— குறறம எனபபடும இழிகுணஙகளுடன, துறுகாத குணத்தனுமாய் — சேராத குணமுடையனுமாக இருநது, மாதா பிதா என — தாயும தநதையும எனனலாமபடி, மன் உறவாய் — திடமான பநதுவுமாக இருநது, கதி என்ன நின்றன் — (அவனே) கதி எனனுமபடி நிறகின்றன

கருதது — நாராயணசபதததால எமபெருமான எலலாவறறையும ஸருஷடிபபவனுகவும, காபபவனுகவும, ஸவாமியாகவும, இழிகுணஙகளினறிச சிறநத குணஙகள நிறைநதவனுகவும, ஸாவவிதபநதுவாகவும, கதியாகவும அறியபபடுகினறன 4

[நாராயணசப்தததினமேலுள்ள சதுரததியின் பொருள கூறபபடுகினறது—]

எணசீராசிரியவிருததம

100 இருவிலங்கு கழித்திடரா முடலந் தன்னி
லிலங்குநடு நாடியினு லெம்மை வாங்கி
யொருவிலங்கு நெறியல்லா வழியான் மன்னு
முயர்வானி லேற்றியுயிர் நிலையுந் தந்து
பெருவிலங்கா மருடன்னுற் றன்னை டிக்கீழ்ப்
பிரியாத வமரருடன் பிணைத்துத் தன்னு
நருவிலங்கு மிசைவிக்கு மும்பர் போக
முகந்துதருந் திருமாலை யுகந்தோ நாமே. 5

உரை — இரு விலங்கு கழித்து — (புணயபாபகாமஙகளாகிய) விலஙகு இரணடினையும ஒழிதது, இடர் ஆம் உடலம் தன்னில்—(முகதிக்குத) தடையாயுளள இநதச சரீரததில, இலங்கும் நடு நாடியினுல்—ப்ரகாசிககினற நடுநாடியாகிய ப்ரஹமநாடியினுலை, எம்மை வாங்கி — ஜீவாதமாவாகிய எமமை (இசசரீரததினினறு பிரிதது) எடுதது, ஒரு விலங்கு நெறி அல்லா வழியால்—(தூமாதிமாாககததைப போல) ஸமஸாரததிலேயே மறுபடி பிணைககும வழியாக இலலாத அாசசிராதிமாாககததால, மன்னும் உயர் வானில் ஏற்றி — சாசுவதமான உயாநத பரமபததில ஏறறுவிதது, உயிர் நிலையும் தந்து — ஜீவனுககுக(காமஸமபநதததால இதுவரை மறைநதிருநத) குணஙகளையும் கொடுதது, பெருவிலங்கு ஆம் அருள் தன்னுல் — (பகதாகளை விடாமல் கட்டிப் பிடிததுக காப்பதால) பெரிய விலஙகுபோனற கருணையினுல்,

தன் அடிக்கீழ்ப் பிரியாத அமரருடன் பிணைத்து — தன் திருவடிக்கீழ் (க்ஷண மும்) பிரியாதிருந்து கைங்கர்யம் செய்யும் நித்யஸூரிகளுடன் ஒன்று கூட்டி, அங்கு — பரமபதத்தில் தன் அர் உருவில் — தன்னுடைய பரிபூர்ண மான ஸ்வரூபத்தில், மிசைவிக்கும் உம்பர் போகம் — ஊட்டும் நித்யஸூரி களின் அநுபவத்தை, உகந்து தரும் திருமாலை — (நம்மிடம்) மகிழ்ந்து கொடுக்கும் எம்பெருமானை(ப்பற்றி), நாம் உகந்தோம் — நாம் (அறிந்து) மகிழ்ந்தோம்

கருத்து:— நாராயணசப்தத்தின்மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையினால் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் போய், ஜீவனால் செய் யப்படும் கைங்கர்யம் வெளியிடப்படுகின்றது 5

101 உறவையிசைந் திறையில்லா வொருவற் கென்று
மொண்சுடரா யோரெழுத்தி லோங்கி நின்றேந்
துறவறமுந் தூமதியுந் துயரந் தீர்வுந்
தூயவர்கட் கானமையு மிரண்டி லுற்றே
மறமுயலு மனைத்துறவா யனைத்து மேந்து
மம்புயத்தாள் கணவனைநா மணுகப் பெற்றேம்
பிறவியறுத் தடிசூடி யடிமை யெல்லாம்
பிரியாத வமரருடன் பெற்றே நாமே 6

உரை — ஓர் எழுத்தில் — ஒரு எழுத்தாகிய ப்ரணவத்தில், இறை இல்லா ஒருவற்கு — (தனக்கு ஒரு நாயகன் இல்லாத எம்பெருமானோடு, என்றும் உறவை இசைந்து — எப்போதும் (நமக்கு உள்ள சேஷத்வம் என் னும்) ஸம்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, ஒண் சுடராய் — அழகிய ப்ரகாசஸ்வ ரூபமாய், ஓங்கி நின்றேம் — உயர்ந்து நின்றோம்; இரண்டில் — இரண்டு அக்ஷரமாயுள்ள நம சப்தத்தில், துறவறமும் — (அஹங்கார மமகாரங்களை) விடுகையாகிய முக்கியதர்மமும், தூமதியும் — பரிசுத்தமான ஜ்ஞாநமாகிய சரணாகதியும், துயரம் தீர்வும் — (தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாய் நினைத்தலாகிய) துன்பம் நீங்குதலும், தூயவர்கட்கு ஆனமையும்—பரிசுத்தரான பாகவதர்க்கு அடியனானமையும், (ஆகிய அர்த்தங்களை) உற்றேம் — அடைந்தோம்; (மேல் நாராயணசப்தத்தில்) அறம் முயலும் — (சரணமடைந்தவனைக் காப்ப தாகிய) தர்மத்திலேயே யத்நமுள்ளவனும், அனைத்து உறவாய் அனைத்தும் ஏந்தும் — ஸகலவித பந்துவுமாய் ஸகலவஸ்துக்களையும் ரக்ஷிப்பவனுமான, அம்புயத்தாள் கணவனை — தாமரையில் வஸிக்கும் பிராட்டியின் கணவ னை எம்பெருமானை, நாம் அணுகப் பெற்றேம் — நாம் நெருங்கி அநுப விக்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றோம், (மேல் நான்காம்வேற்றுமையில்) பிறவி அறுத்து — மறுபிறவி ஒழியப்பெற்று, அடி சூடி — திருவடிகளை (நம்

முடியில்) சூடி, அடிமை எல்லாம் — கைங்கர்யங்களை முழுவதையும், பிரி யாத அமரருடன் — (பகவானை க்ஷணமும்) பிரியாத நித்யஸூரிகளுடன் (சேர்ந்து), நாம் பெற்றோம் — நாம் செய்யப்பெறுவோம்.

கருத்து -திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தால் ஜீவாத்ம பரமாத்மஸ்வரூபம் தெளிந்து உபாயத்தை அநுஷ்டித்து முக்தியை அடையலாம் 6

102 கருமமென ஞானமென வதனாற் கண்ட
வுயிர்கவருங் காதலெனக் கானி லோங்கு
மருமறையாற் றருநிலையி லிந்நா ளெல்லா
மடியேனை யலையாத வண்மை யெண்ணித்
தருமமுடை யாருரைக்க யானறிந்து
தனக்கென்று வடிமைக்காம் வாழ்ச்சி வேண்டித்
திருமகளோ டொருகாலும் பிரியா நாதன்
றிண்கழலே சேதுவெனச் சேர்கின் றேனே 7

[பாசுரம் 7, 8, 9— ஸாரஸாரம், த்வயாதிகாரம்]

உரை — கருமம் என ஞானம் என — கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோக மும், அதனால் கண்ட — அவை இரண்டாலும் ஸாக்ஷாத்கரித்த, உயிர் — ஜீவாத்மாவை, கவரும் — வசப்படுத்தித் தன்னிடத்தில் ஈடுபடச் செய்கின்ற, காதல் என — பக்தியோகமென்னும் உபாயமுமாகிய, கானில் ஓங்கும் — (அநுஷ்டிக்க அரியவாயிருப்பதால்) காடுபோன்ற இவற்றில் உயர்ந்துநிற்ப தாயும், அருமறையால் தரும் நிலையில் — அருமையான வேதத்தால் உப தேசிக்கப்படுவதுமான நிஷ்டையில், இந்நாள் எல்லாம் — இந்த நாள் முழுதும், அடியேனை அலையாத வண்மை எண்ணி — தாஸனாகிய யான் அநுஷ்டிக்க முயன்று துன்பமுறாதபடி திருவுள்ளங்கொண்டு, தருமமுடையார் உரைக்க — தர்மத்தை அறிந்த ஆசார்யர்கள் (அடியேனுக்குச் சரணாகதியை) உபதேசிக்க, யான் அறிந்து, அடியேன் (அதை) அறிந்துகொண்டு, தனக்கு என்று அடிமைக்கு ஆம் — எனக்கு என்று (மமகாரம் இல்லாமல்) செய்யும் கைங்கர்யத்திற்குத் தக்க, வாழ்ச்சி வேண்டி — வாழ்க்கையை விரும்பி, திரு மகளோடு ஒருகாலும் பிரியா நாதன் — பிராட்டியை விட்டு எப்பொழுதும் பிரியாத எம்பெருமானுடைய, திண் கழலே சேது என — வலிய திருவடி களே (ஸம்ஸாரத்தைத் தடுக்கும்) அணை என்று உறுதிகொண்டு, சேர்கின் றேன் — (அவற்றை உபாயமாக) அடைகின்றேன்.

கர்மயோகத்தாலும் ஜ்ஞாநயோகத்தாலும் ஜீவாத்மா ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்படுவதால 'அதனால் கண்ட' என்றார். இந்த மூன்று யோகங்களும்

அநுஷ்டிக்க அரியனவாயிருக்கலால் அவற்றை வசமாக வாங்கித்தார். அவ்வுபாயங்களில் நிஷ்டையாவது— அவற்றில் ஈடுபட்டு நிற்றல்.

கருத்து — த்வயத்தை உபதேசிக்கப்பெற்றவன் மோக்ஷத்தை விரும்பி எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சரணம் அடைவான் 7

103 வினைவிடுத்து வியன்துணைத்தா லெம்மை யாக்கி
வெருவுரைசேட் டவைகேட்க விளம்பி நாளுந்
தனையனைத்து மடைந்திடத்தா னடைந்து நின்ற
தன்திருமா துடனிறையுந் தனியா நாத
னினைவழிக்கும் வினைவழிந்த விலக்காய் நிற்த
நிகரில்லா நெடுங்குணங்க ணிலைபெ றத்தன்
கனைகழற்கீ ழடைக்கலமாக் காட்சி தந்து
காரணனுந் தன்காவல் கவர்கின் றனே. 8

உரை — வினை விடுத்து — (தன்னை அடைந்தவர்களின்) காமங்களைப் போக்கி, வியன் துணைத்தால் எம்மை ஆக்கி — அதிசயிக்கத்தக்க (தன்னுடைய சிறந்த கருணை முதலிய) குணத்தால் எம்மை உருப்படுத்தி, வெருவுரை கேட்டு—(பாவிகளான எங்களை எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யவேண்டும் என்று நாங்கள்) அச்சத்துடன் புலம்பும் குரலைக் கேட்டு, அவை கேட்க விளம்பி — அந்தப் புலம்பல்களை எம்பெருமான் கேட்க விண்ணப்பித்து, நாளும் தனை அனைத்தும் அடைந்திட — எப்பொழுதும் தன்னை எல்லாம் சரணமடைய, தான் அடைந்து நின்ற — (அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக) தான் எம்பெருமானை அடைந்து நின்றவளான, தன் திருமாதுடன் — தனக்கே உரியவளான பிராட்டியுடன், இறையும் தனியா நாதன் — க்ஷணமும் பிரியாதிருக்கும் எம்பெருமான், நினைவு அழிக்கும் வினை வழிக்கு — நல்ல அறிவைப்போக்குகிற பாபமாகத்திற்கு, விலக்காய் நிற்றும் — தடையாய் நிற்பவையாயும், நிகர் இல்லா — ஒப்பற்றவையுமான, நெடுங் குணங்கள் நிலைபெற — அளவற்ற (தன்னுடைய) குணங்கள் நிலைபெற்று நிற்பதற்காக, தன் கழல் கீழ் — தன்னுடைய விளக்கமிக்க திருவடிகளின் கீழ், அடைக்கலமாக் காட்சி தந்து — நம்மை ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகக் கொண்டு பெருமையாகக் கொடுத்து, காரணனும் தன் காவல்— ஸர்வகாரணனும் தன்னுடைய ரக்ஷண ஸ்வபாவத்தை, கவர்கின்றன் — (நிலைநாட்டிக்கொள்ள) விரும்புகின்றான்

த்வயத்தின் முற்பகுதியில் பிராட்டியைச் சொல்லும் ஸ்ரீசப்தத்திற்கு ஆறு அர்த்தங்கள் பஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன அவை

ஶ்ருணாதி- ஶ்ரீணாதி, ஶ்ருணோதி- ஶ்ராவயதி, ஶ்ரீயதே- ஶ்ரயதே என்ற வ்யுத்பத்தியைக் கொண்டு வந்தவை அவ்வார்த்தங்களை இப்பாசுரத்தில் முற்பகுதியால் முறையே வெளியிட்டருளினார்

கருத்து — எம்பெருமான் சேதநனை உபாயத்தில் ஏற்படுத்தித் தன் பெருமையை நிலைநிறுத்திக்கொள்கின்றான். 8

104 என்னதியான் செய்கின்றே னென்று தாருக்
கின்னடிமை தந்தளிப்பா னிமையோர் வாழும்
பொன்னுலகிற் றிருவுடனே யமர்ந்த நாதன்
புனலாரும் பொழிலரங்கந் திகழ மன்னித்
தன்னகல மகலாத தகவா லோங்குந்
தகவுடனே தன்கருமந் தானே யெண்ணி
யன்னையென வடைக்கலங்கொண் டஞ்ச றந்தென்
னழலாற நிழலார வளிக்கின் றானே 9

உரை — **என்னது, யான் செய்கின்றேன் என்று தாருக்கு** — "இப் பொருள் என்னுடையது" "இதை யான் செய்கின்றேன்" என்னும் மமகார–அஹங்காரங்களில்லாதவர்களுக்கு, **இன் அடிமை தந்து அளிப்பான்** — இனிய கைங்கர்யத்தைக் கொடுத்துக் காப்பவனும், **இமையோர் வாழும் பொன் உலகில்** — நித்யஸூரிகள் வஸிக்கும் (பரமபதமாகிய) சிறந்த லோகத்தில், **திருவுடனே அமர்ந்த நாதன்** — பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியுள்ளவனுமான எம்பெருமான், **புனல் ஆரும் பொழில் அரங்கம் திகழ மன்னி** — நீர்வளம் நிறைந்த சோலை சூழ்ந்த திருவரங்கஸ்தலம் விளங்கும்படி நிலைபெற்றிருந்து, **தன் அகலம் அகலாத** — தன்னுடைய திருமார்பை விட்டுப் பிரியாத, **தகவால் ஓங்கும்** — கருணாஸ்வரூபையான பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தால் வருத்தியடைகின்ற, **தகவுடனே** — கருணையுடன், **தன் கருமம் தானே எண்ணி** — (என்னைக் காப்பதாகிய) தன் கடமையைத் தான் நினைத்து, **அன்னை என அடைக்கலம் கொண்டு** — பெற்ற தாய் என்னும்படி **(என்னைக்)** காக்கவேண்டிய வஸ்துவாகக்கொண்டு, **அஞ்சல் தந்து** — அபய ப்ரதாநம் செய்து, **என் அழல் ஆற** — என் (ஸம்ஸார) தாபமெல்லாம் தீரும்படி, **நிழல் ஆர** — தன் திருவடிநிழலை நிறையத் தந்து, **அளிக்கின்றான்** — ரக்ஷிக்கின்றான்.

கருத்து — எம்பெருமான் அர்ச்சாரூபமாகவும் எழுந்தருளி நமக்கு அருள்புரிகின்றான் 9

105 ஏண்டொடியா டிருமகளுந் தானு மாகி
யொருநினைவா லீன்றவுயி ரெல்லா முய்ய
வண்டுவரை நகர்வாழ வசுதே வற்காய்
மன்னவற்குத் தேர்ப்பாக னாகி நின்ற
தண்டுளவ மலர்மார்பன் றானே சொன்ன
தனித்தருமந் தானெமக்காய்த் தன்னை யென்றுங்
கண்டுகளித் தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின் றானே 10

[பாசுரம் 10-முதல் 14-வரை ஸாரஸாரம், சரமசுலோகாதிகாரம்]

இந்தப் பாசுரத்திற்கு உரையும் கருத்தும் அதிகாரசங்கிரகம் 46-வது பாசுரத்திற் காண்க

கட்டளைக்கலித்துறை

106 தூய்ய மனத்தர் துறையறி யாத துணையிலியே
னைய மறுத்துன தாணை கடந்த லகற்றினைநீ
கையமர் சக்கரக் காவல காக்குந் திருவருளால்
வைய மளந்த வடிக்கீ ழடைக்கலம் வைத்தருளே 11

உரை — கை அமர் சக்கரக் காவல! — திருக்கையில் அமர்ந்துள்ள சக்கரத்தால் (அடியார்களைக்) காத்தலில் வல்லவனே! தூய்ய மனத்தர் துறை அறியாத — பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய உயர்ந்த அதிகாரிகளால் அநுஷ்டிக்கப்படுகிற (பக்தியோகம் முதலிய) உபாயத்தில் நெருங்குவதற்குக்கூட முடியாதவனும், துணையிலியேன் — வேறு கதியற்றவனுமான எனக்கு, ஐயம் அறுத்து — (பலம் பெறுவதில் உள்ள) ஸந்தேஹங்களைப் போக்கி, உனது ஆணை கடத்தல் — உன்னுடைய கட்டளையை மீறி நடப்பதாகிய அபராதத்தை, நீ அகற்றினை — நீ போக்கிவிட்டாய் (இனி நீ செய்யவேண்டியது யாதெனில்) காக்கும் திரு அருளால் — (உலகமுழுதும்) காக்கவல்ல உன் சிறந்த கிருபையால் வையம் அளந்த அடிக் கீழ் — (முன் திரிவிக்கிரமனாகி) உலகத்தை அளந்த திருவடிகளின் கீழே, அடைக்கலம் வைத்தருள் — (என்னைக்) காக்கவேண்டிய பொருளாக வைத்து அருள வேண்டும்

கருத்து:— பக்தியோகாதிகளில் சக்தியற்றவனை எம்பெருமான் ப்ரபத்தியில் மூட்டிப் பலன் தருவான். 11

எணசீராசிரியவிருததம

107 அறியாத விடைச்சியரு மறியும் வ ீ ண
மம்புயத்தா ளுடனந்நா ளவத ரித்த
குறையாது மில்லாத கோவிந் தாநின்
குரைகழற்கீ ழடைக்கலமாங் குறிப்புத் தந்தாய்
வெறியாரு மலர்மகளு நீயும் விண்ணில்
விண்ணவர்க ளடிசூட விருக்கு மேன்மை
குறையாத வினையகற்றி யடிமை கொள்ளக்
குறுகவொரு நன்னாணீ குறிக்கி டாயே. 12

உரை — அறியாத இடைச்சியரும் — ஜ்ஞாநம் இல்லாத இடைப் **பெண்களும**, அறியும் வண்ணம் — (*தன்னை*) *அறிநது அநுபவிககுமபடி*, **அம்புயத்தாளுடன்அந்நாள்அவதரித்த**—*தாமரையில வஸிப்பவளான பிராட்டி யுடன முன்பு (இவ்வுலகில) அவதரிககவனும*, குறை யாதும் இல்லாத **கோவிந்தா!** — *குறைவு ஒனறும இலலாமல பரிபூரணனுமான எமபெரு மானே!* நின் குரை கழல் கீழ் — *உன்னுடைய (சிலமபு) ஒலிககினற திரு* **வடிகளின் கீழ**, அடைக்கலம் ஆம் குறிபபுத் தந்தாய் — *காககப்படவேண டிய வஸதுவாக ஆகும்படியான உளளக கருததை (எனககு)க* **கொடுத் தாய்**, வெறி ஆரும் மலர் மகளும் நீயும் — *வாஸனை நிறைநத தாமரையில* **உள்ள** *பிராட்டியும் நீயுமாக*, விண்ணவர்கள் அடி சூட — *நிதயஸூரிகளும முகதாகளும் உன திருவடிகளைத தம முடியிற சூடிக கைஙகாயம செயய*, விண்ணில் இருக்கும் மேன்மை — *ஸ்ரீவைகுணடததில எழுநதருளியுள்ள நிலையில நினறு*, குறையாத வினை அகற்றி — *எஙகளிடம குறையாது நிறைநதுளள கர்மஙகளை ஒழிதது*, அடிமை கொள்ள — (எஙகள்) *கைஙகா யததையும நீ ஏறபதறகு*, குறுக ஒரு நல் நாள் — *விரைவில கிட்டுமபடி* **ஒரு** *நல்ல காலததை*, நீ குறித்திடாய் — *நீ குறிபபிட்டருளவேணடும*

கருத்து — *பரபநநன பகவதநுபவததைப பெறுவதற குத துடிதுடிபபான* *12*

108 தத்துவமுஞ் சாதனமும் பயனுங் காட்டுந்
தாரமுத லிருநான்குந் தன்க ருத்தான்
முத்திவழி நாமுயலும் வகையே காண
முதந்தனிசைத் தருள்செய்த வைந்நா லைந்தும்
பத்திதனிற் படிவில்லார் பார்த்த மத்தப்
பார்த்தன்றேர் முன்னேதாந் தாழ நின்ற
வுத்தமனு நுத்தமநல் லுரைநா லெட்டு
முணர்ந்தவர்தா முகந்தெம்மை யுணர்வித் தாரே 13

உரை — தத்துவமும் சாதனமும் பயனும் காட்டும் — தத்துவத்தை யும் உபாயத்தையும் பலனையும் வெளியிடுகின்ற, தாரம் முதல் இரு நான் கும் — ப்ரணவத்தை முதலாகக்கொண்ட எட்டு அக்ஷரங்கள் அமையப் பெற்ற திருமந்த்ரத்தையும், முத்திவழி — மோக்ஷத்தின் உபாயத்தில், நாம் முயலும் வகையே காண — நாம் அநுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காணப்பதற் காக, முகுந்தன் தன் கருத்தால் — எம்பெருமான் தன் திருவுள்ளத்தால், இசைத்து அருள் செய்த — (வேதத்தில் பிரிந்திருந்த இரு பாகங்களை)ஒன்று கூட்டி (உலகுக்கு) அருள் புரிந்த, ஐந்நாலைந்தும் — இருபத்தைந்து அக்ஷ ரங்கள் அமைந்த த்வயத்தையும் பந்திநனில் படிவு இல்லார் — பசதி யோகத்தில் ஈடுபடமுடியாதவர்கள், பரம் சுமத்த — (தம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை (அவன்மீது) சுமத்த, பார்த்தன் தேர் முன்னே — அர்ஜுந னுடைய தேரின் முன்னே, தாழ நின்ற — (பாகனாகத்) தாழ்ந்து நின்றவனை, உத்தமனூர் — ஸர்வேசுவரனுடைய, உத்தம நல் உரை நாலெட்டும் — உயர்ந்த நல்லுபதேசமாகிய முப்பத்திரண்டு அக்ஷரங்கள் பொருந்திய சரம சுலோகத்தையும், உணர்ந்தவர் — (ஆத்தத்துடன்) அறிந்த ஆசார்யர்கள், எம்மை உகந்து — நம்மீது மகிழ்ந்து, உணர்வித்தார் — உபதேசித்தனர்.

தாம—அசை

கருத்து — ரஹஸ்யங்கள் மூன்றையும் ஆதரத்துடன் ஆசார்யர்கள் சிஷ்யர்களிடம் மகிழ்ந்து உபதேசிப்பர். 13

கட்டளைக்கலித்துறை

109 பரக்கும் புகழ்வரும் பைம்பொருள் வாய்த்திடும் பத்தர்களா
யிரக்கின் றவர்க்கிவை யீந்தா லறமுள தென்றியம்பார்
கரக்கு நீ கருந்நுடைத் தேசிகர் கன்றென நம்மையெண்ணிச்
சுரக்குஞ் சுரவிகள் போற்சோரி கின்றனர் சொல்லமுதே. 14

உரை — கரக்கும் கருந்நுடைத் தேசிகர் — (ரஹஸ்யார்த்தங்களை) ரஹஸ்யமாய் வைத்துக்கொள்ளும் திருவுள்ளங்கொண்ட நம ஆசார்யர்கள், பத்தர்களாய் இரக்கின்றவர்க்கு — பக்தியுள்ளவர்களாய் வந்து ப்ரார்த்திக் கும் அதிகாரிகளுக்கு, இவை ஈந்தால் — இந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை உப தேசித்தால், பரக்கும் புகழ் வரும் — (நாட்டில்) பரவுகின்ற கீர்த்தி உண் டாகும், பைம்பொருள் வாய்த்திடும் — மிகுந்த செல்வம் கிடைக்கும், அறம் உளது — புண்யமும் உண்டாகும், என்று இயம்பார் — என்று (நினைத்து) உபதேசிக்கமாட்டார்கள், நம்மைக் கன்று என எண்ணி — நம்மைக் கன்று போல நினைத்து, சுரக்கும் சுரவிகள்போல் — (தம் கன்றுக்குப் பாலைப்) பெருக்கும் காமதேனுக்களைப்போல, சொல் அமுது—உபதேசமாகிய அம்ருதத்தை, சோரிகின்றனர் — மிகத் தருகின்றனர்.

கருத்து — ஸதாசார்யர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிப்பது கிருபையினாலேயன்றி, அற்பபலன்களைக் கருதியல்ல 14

110 சோகந் தவிர்க்குஞ் சுருதிப் பொருளொன்று சொல்லுகின்றோம்
நாகந் தனக்கு மிராக்கதற் குநமக் குஞ்சரணா
மாகண் டலன்மக னாகிய வாவலிப் பேறியவோர்
காகம் பிழைத்திடக் கண்ணழி வேசெய்த காகுத்தனே 15

[பாசுரம் 15-முதல் 19 வரை அபயப்ரதாநஸாரம்]

உரை — சோகம் தவிர்க்கும்—ஸகலதுக்கங்களையும் ஒழிக்கக்கூடிய, சுருதிப் பொருள் ஒன்று — வேதாந்தஸாரார்த்தம் ஒன்றை, சொல்லுகின்றோம் — வெளியிடுகின்றோம் (அதாவது—) ஆகண்டலன் மகன் ஆகிய — இந்திரனுடைய புத்திரனாகிய, ஆவலிப்பு ஏறிய — கர்வம் கொண்ட, ஓர் காகம் பிழைத்திட — ஒரு காகாஸுரன் பிழைக்கும்படி, கண் அழிவே செய்த காகுத்தனே — (உயிரைப் போக்காது) ஒரு கண்ணை மாத்திரம் அழித்த இராமபிரான் ஒருவனே, நாகம் தனக்கும் — (முதலைவாய்ப்பட்ட) கஜேந்த்ரனுக்கும், இராக்கதற்கும் — விபீஷணனென்னும் ராக்ஷஸனுக்கும், நமக்கும் — (மூக்தியைவிரும்பும்) நமக்கும், சரண் ஆம் — உபாயமாக ஆவான

கருத்து — சேதநர்கள் அபராதம் செய்திட்டாலும் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தால் அவன் ரக்ஷித்துவிடுவான் என்பதே வேதஸாரமாகும் 15

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

111 * ஒருக்காலே சரணாக வடைகின் றந்த
புனக்கடிமை யாகின்றே னென்கின் றந்த
மருக்காதே யனைவர்க்கு மனைவ ராலு
மஞ்சேலென் றருள்கொடுப்ப னிதுதா னேது
மிருக்காலு மெழின்முனிவர் நினைவி னாலு
மிவையறிவார் செயலுடனென் னிசைவி னாலு
நெருக்காத நீள்விரத மெனக்கோ னென்று
நெறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து நிலைபெற் றோமே. 16

* ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥
ச்ருதிபி: ஸ்ம்ருதிபி: ஸதாசாரை: ஸ்வஸ்ய ச ப்ரியசாஸநை: ।
ஸம்ரக்ஷணஜ: காகோ யதாததம் ஸ்ம்ருதம் ॥

உரை — ஒருக்காலே சரணாக அடைகின்றற்கும் — ஒருமுறையே (என்னைச)சரணமாக அடைநதவனுககும, உனக்கு அடிமை ஆகின்றேன் என்கின்றற்கும்—உனககுத தாஸனாக இருககினறேன என்று அநுஸநதிததவனுக்கும, அருக்காதே — சிறிதும குறைவினறி அனைவர்க்கும் அனைவராலும்—ஸகலபராணிகளுககும ஸகலபராணிகளாலும, அஞ்சேல் என்று அருள் கொடுப்பன் — பயமடையாமலிருககுமபடி அபயப்ரதானம செயவேன், இதுதான் — இவவாறு செயவதுதான, ஓதும் இருக்காலும் — அதயயனம செயயபபடும வேதததாலும, எழில் முனிவா நினைவினாலும் — பெருமை பொருநதிய முனிவாகளால செயயபபடட ஸமருதியினாலும, இவை அறிவார் செயலுடன் — வேதததையும ஸமருதியையும அறிநத பெரியோாகளின அநுஷடானததாலும, என் இசைவினாலும்—என உடனபாடடாலும, எனக்கு நெருக்காத — எனககு நீககமுடியாத, ஒன்று நீள் விரதம் — ஒரு பெரிய வரதம (ஆகும), என்னும் மொழி உரைத்தார் — என்று சரணாகதிமாாககததை உபதேசித்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய, நிலை உணர்ந்து — உறுதியை நினைநது, நிலைபெற்றேம் — (நாம) உஜ்ஜீவிததோம

கருத்து — ஸ்ரீராமபிரான சரணாகதனுககு அபயபரதானம செயவதாயச செயத பரதிஜ்ஞையை நினைததால உஜ்ஜீவிகக வழியுணடாம 16

கட்டளைககலிததுறை

112 பொன்னை யிகழ்ந்து விருகங்கள் புல்லிய புல்லுகந்தால்
மன்ன ரெடுப்பதப் பொன்னல தோமன் னுலகனைத்துந்
தன்னை யடைந்திடத் தானருள் செய்யுந் தனிச்சிலையோன்
பொன்னடி நாமடைந் தோம்புற மாரென்கொல் செய்திடினே

உரை — விருகங்கள் — மிருகஙகள, பொன்னை இகழ்ந்து — பொன்னை (அதன பெருமையறியாது) வெறுததுவிடடு, புல்லிய புல் உகந்தால் — அறபமான புலலையே பரியமாககொணடாலும, மன்னர் எடுப்பது— அரசாகள (விருமபி) எடுததுககொளவது, அப் பொன் அலதே?— அப் பொனனைத தவிர வேறு உணடோ? (அதுபோல்) மன் உலகு அனைத்தும் — நிலைபெறற உலகம முழுதும, தன்னை அடைந்திட — தனனைச் சரணமாக அடைய, தான் அருள் செய்யும் — தான கருணை செயபவனும, தனிச் சிலையோன்— நிகரறற விலலையுடையவனுமான ஸ்ரீராமபிரானுடைய, பொன் அடி நாம் அடைந்தோம் — அழகிய திருவடிகளை நாம சரணமாகப்பறறினேம, ஆர் புறம் செய்திடின் என்கொல்?—(இதறகு மாறாக) யாா வேறு எநதக காாயததைச் செயதாலும (நமககு) என்ன (நஷடம்)?

கருத்து — எமபெருமானதிருவடிகளைப பறறுமவனே விவேகி மறறவன எபபடிச செயதால என்ன! 17

113 வேதத் திரளின் விதியுணர்ந் தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற் கதியையு ஞானத்தை யுங்கரு மங்களையுஞ்
சாதிக்க வல்ல சரணு கதிதனி நின்றநிலை
யோதத் தொடங்கு மெழுத்தின் றிறத்தி லுணர்மின்களே 18

உரை — வேதத்திரளின் — வேதஙகளுடைய கூட்டததின (வேத வேதாநதஙகளின), விதி உணர்ந்தோர்கள் — கட்டளையை அறிநத பூர்வா சாரியாகள், விரித்து உரைத்த— தெளிவாக வெளியிட்ட, காதல் கதியையும் — பக்தியாகிய உபாயததையும, ஞானத்தையும்— ஜ்ஞாநயோகததையும, கருமங் களையும் — கர்மயோகததையும, சாதிக்கவல்ல — முடிததுக கொடுககச சக்தியுள்ள, சரணுகதி — பரபததியானது, தனி நின்ற நிலை — (தானே சகலபலததையும கொடுப்பதாய) ஒபபறறு நினற பெருமையை, ஓதத் தொடங்கும் — (வேதததை அதயயநம் செயயுமபோது) முதலில அநுஸந திககபபடுகினற, எழுத்தின் திறத்தில் — (முதல)எழுததாகிய பரணவததி னுடைய ஸவபாவததால, உணர்மின்கள் — அறிவீர்களாக.

இஙகுக கூறிய யோகஙகளின ஸவரூபவிளககததை 55-வது பாசுர வுரையில காணக மறறயோகஙகள அநுஷ்டிககுமபோது ஆங்காஙகு முடி யாத அம்சஙகளில் பரபததியை அநுஷ்டிதது அவறறை நிறைவேறறவேண்டி யிருததலால மறற யோகஙகளையும ஸாதிததுததரவலலது ப்ரபததி என்றுர.

கருதது — பரணவததின ஆததததை நனகு அறிந்தால பரபததியின ஸவரூபததை நனகு அறியலாம. 18

எணசீராசிரியவிருததம

114 மூவுலகுந் தன்பிழையைத் தானே சாற்ற
முனிவர்களுந் தேவர்களு முனிந்த வந்நாட்
டாவரிதா யெங்கும்போய்த் தளர்ந்து வீழ்ந்து
தனிக்காகந் தானிரந்த வுயிர்வ ழங்கிக்
காவலினி யெமக்கெங்குங் கடனென் றெண்ணிக்
காணநிலை யிலச்சினையன் றிட்ட வள்ள
லேவல்பய னிரக்கமிதற் காறென் றேது
மெழிலுடையா ரிணையடிக்கீ ழிருப்போ நாமே. 19

உரை— மூ உலகும் — மூன்று உலகஙகளிலும (அலைநது), தன் பிழையை — (பிராட்டியிடம்) தான செயத அபராதததை, தானே சாற்ற — தானே வெளியிட்டுப பேசித தன்னைக காக்குமபடி வேண்டி, முனிவர்

களும் தேவர்களும் — ருஷிகளும் தேவதைகளும், முனிந்த அந்நாள்—(அவன் மீதே) கோபித்து விரட்டிய அக்காலத்தில், தாவு அரிதாய் — பற்றுக் கோடு (அவலம்பம்) கிடைக்காமல், எங்கும் போய் — நாடெங்கும் சுற்றி, தளர்ந்து வீழ்ந்த — ஒடுங்கி (இராமனுடைய திருவடியிலேயே வந்து) விழுந்த, தனிக் காகம் இரந்த — உதவியற்ற காகாஸுரன் யாசித்த, உயிர் வழங்கி — உயிர்ப்பிச்சையளித்து, இனி எங்கும் காவல் எமக்குக் கடன் — இனிமேல் எவ்விடத்திலும் (யாரையும்) ரக்ஷித்தலே எம்முடைய கடமை, என்று எண்ணி — என்று திருவுள்ளங்கொண்டு, காண நில இலச்சினை — ஒற்றைக் கண் குருடாகும் அடையாளத்தை, அன்று இட்ட வள்ளல் — அப்பொழுது (காகாஸுரனுக்குச்) செய்த பெருங்கொடையாளனாகிய இராமபிரானுடைய, ஏவல் பயன் — கைங்கர்யமே (நமக்குச் சிறந்த) புருஷார்த்தமாகும், இந்நிறு ஊறு — இந்தப் பலனைப் பெறுவதற்கு உபாயம், இரக்கம் என்று ஓதும் — (நாம் செய்யும் ப்ரபத்தியால் அவனுக்கு நம்மிடம் உண்டாகும்) தயைதான் என்று உபதேசித்த, எழில் உடையார் — தேஜஸ் பொருந்தியவர்களான ஆசார்யர்களின், இணை அடிக் கீழ் — இரண்டு திருவடிகளின் கீழும், நாம் இருப்போம் — நாம் நிலைபெறுவோம்

இங்குக் காகாஸுரனை வரலாற்றை வெளியிட்டமையால் நாம் அபராதம் செய்திருப்பினும் வேறு கதி இல்லையென்று அறிந்து எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தால் நம்மைக் காப்பனென்றதாயிற்று தானே—அவை

கருத்து — எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமே சேதனுக்குப் புருஷார்த்தம் ப்ரபத்தியால் வசப்பட்ட அவனுடைய அருளே அதற்கு உபாயம் 19

கட்டளைக்கலித்துறை

115 திருத்தம் பெரியவர் சேருந் துறையிற் செறிவிலர்க்கு
வருத்தங் கழிந்த வழியருளென்றநம் மண்மகளார்
கருத்தொன்ற வாகி வராக முரைத்த கதியறிவார்
பொருத்தந் தெளிந்துரைக் கப்போய் யிலாமதி பெற்றனமே

[பாசுரம் 20-முதல் 23—வரை ரஹஸ்யசிகாமணி]

உரை — திருத்தம் பெரியவர் — திருந்திய ஜ்ஞானம் அநுஷ்டானம் இவற்றால் பெரிய மஹர்ஷிகளால், சேரும் துறையில் — அநுஷ்டிக்கப்படும் (பக்தியோகம் முதலிய) உபாயத்தில், செறிவு இலர்க்கு — முயல்வதற்கு வேண்டிய அதிகாரம் இல்லாதவர்க்கு, வருத்தம் கழிந்த — சிரமமில்லாமல் எளிதில் அநுஷ்டிக்கக்கூடிய, வழி அருள் என்ற — உபாயத்தைத் தேவரீர் அருள்புரிய வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்த, நம் மண்மகளார் — நம

முடைய பூமிதேவியினுடைய, கருத்து ஒன்ற — எண்ணம் நிறைவேறும்படி, **ஆதிவாரகம்** உரைத்த — ஆதிவராஹப்பிரானாய் அவதரித்த எம்பெருமான் வெளியிட்ட, கதி அறிவார் — (ப்ரபத்தியென்னும்) உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த நம் ஆசார்யர்கள், பொருத்தம் தெளிந்து உரைக்க — நம் தகுதியைக் கண்டு (அவ்வுபாயத்தையே) உபதேசிக்க, பொய் இலா மதி பெற்றனம் — அழிவு இல்லாத ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றோம்.

பூமிப்பிராட்டி முன்னொருகால், ஜ்ஞானமும் சக்தியுமில்லாத ஸாதாரண அதிகாரிகள் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கமுடியாமல் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதைக் கண்டு மனமுருகித் தாய்க்கு உள்ள கருணையாலே அவர்களை உய்விக்கக் கருதி, ஸ்ரீவராஹப்பிரானிடம் ஸுலபமாய் அனைவரும் அநுஷ்டிக்கும்படி ஒரு உபாயத்தை வெளியிடும்படி கேட்க, அவன் இரண்டு சுலோகங்களால் ப்ரபத்தியை வெளியிட்டான். அவையே வராஹ சரமசுலோகமாய் வழங்குகின்றன.

கருத்து — ஸ்ரீவராஹசரமசுலோகத்தை ஆசார்யர்கள் உபதேசிக்க, சிறந்த ஜ்ஞானத்தைப் பெறலாம். 20

[ஸ்ரீவராஹசரமசுலோகத்தை மொழிபெயர்த்துப் பாடுகிறார் —]

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

116 * இடம்பெற்றா ரெல்லாமென் னுடலாய் நிற்ப
விடர்பிறப்பென் றிவையில்லா வென்னை யன்பா
லடம்பற்ற மவனென்று நினைந்தான் யாவ
னவனுவி சரியும்போ தறிவு மாறி
யுடம்பிற்ற நுபலம்போற் கிடக்க நானே
யுய்யும்வகை நினைந்துயர்ந்த கதியா லென்ற
னிடம்பெற்றேன் னுடன்வாழ வேடுப்ப னென்ற
வெம்பெருமா னருள்பெற்று மருள்சேர்ந் தேமே. 21

உரை — இடம் பெற்றார் எல்லாம் — (உலகில்) இடம் பெற்றுள்ள யாவரும் (ஸகலவஸ்துக்களும்), என் உடலாய் நிற்ப — எனக்குச் சரீரமாய் நிற்க, இடர் பிறப்பு என்று — நாசமும் பிறவியும் ஆகிய, இவை இல்லா

* 1 ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரே ஸதி யோ நர: |
தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்தா விச்வரூபம் ச மாமஜம் ||
2 ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம் |
அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் ||

[வராஹசரமசுலோகம்]

என்னை — இந்தத் தோஷங்கள் இல்லாத (ஸாவேசுவரனை) **என்னை**, **அன்பால்** — பரிதியுடன், "அவன் அடம் பற்று ஆம் —" "அவனை (ஒருநாளும் கைவிடாத) திடமான கதியாக ஆவான்", **என்று யாவன் நினைந்தான்** — என்று எவன் நினைந்தவனையச் சரணமடைகின்றனோ, **அவன் ஆவி சரியும்போது** — அவனுடைய உயிர் நீங்குங்காலத்தில், **அறிவு மாறி** — தன் நினைவை இழந்து, **தாரு உபலம் போல் உடம்பில் கிடக்க**—கட்டைபோலும் கல்போலும் (தன்) சரீரத்தில் கிடக்கும்போது, **உய்யும் வகை நானே நினைந்து** — (அந்தச் சேதநன்) உஜ்ஜீவிக்கவேண்டிய பரகாரத்தை நானே செய்ய நினைந்து, **உயர்ந்த கதியால்** — சிறந்த ஆசசிராகிகதியால், **என்றன் இடம் பெற்று** — என்னுடைய ஸ்தானமாகிய பரமபதத்தைப் பெற்று, **என்னுடன் வாழ** — என்னோடிருந்து (ஸகலகைங்கர்யங்களையும் செய்து) வாழும்படி, **எடுப்பன் என்ற** — உயாத்திவைப்பேன் என்று அருளிச்செய்த, **எம்பெருமான் அருள் பெற்று**—ஸ்ரீவராஹப்பிரானுடைய கருணையைப் பெற்று, **மருள் செற்றேம்** — அஜ்ஞானம் ஒழியப்பெற்றோம்.

கருத்து — பரப்ரந்நனை சேதநனை உஜ்ஜீவிப்பிக்க ஸ்ரீ வராஹப்பிரான் கூறிய உறுதியை நினைத்தால் கவலைகள் பறந்துபோம். 21

கட்டளைக்கலித்துறை

117 இரண்டுரை யாதநம் மேன முரைந்த வுரையிரண்டின்
திரண்ட பொருள்கள் தெளிந்தடி சூடினந் திண்ணருளாற்
சுருண்டநந் ஞானச் சுடரொளி சுற்றும் பரப்பதன்முன்
புரண்டது நம்வினை போமிடம் பார்த்தினிப் போமளவே. 22

உரை — **இரண்டு உரையாத** — இரண்டுவார்த்தை சொல்லாத (சொன்ன சொல் தவறாத), **நம் ஏனம் உரைத்த** — நம்முடைய வராஹப்பிரான் அருளிச்செய்த, **உரை இரண்டின்** — சரமசுலோகம் இரண்டின், **திரண்ட பொருள்கள் தெளிந்து** — ஸாரமான அர்த்தங்களை (நாம்) அறிந்து, **திண் அருளால்** — (அவனுடைய) வலிய கருணையினால், **அடி சூடினம்** — (அவன்)திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டோம். **சுருண்ட நம் ஞானச் சுடர் ஒளி** — (காமஸம்பந்தத்தால் எல்லா விஷயத்தையும் அறிய முடியாது) சுருங்கியுள்ள நம ஜ்ஞானமாகிய தேஜஸ்ஸின் ப்ரகாசம், **சுற்றும் பரப்பதன் முன்** — எல்லாவிடத்திலும் பரவுவதற்கு முன் (எல்லாவற்றையும் அறியும் சக்தியைப் பெறுவதற்கு முன்), **நம் வினை புரண்டது** — நம்முடைய காமம் அகன்றுவிட்டது. **இனி போம் இடம் பார்த்து** — இனித் தாம் போகத்தக்க இடத்தைப் பார்த்து, **போம் அளவே** — (அவை) போக வேண்டிய அளவேயுள்ளது.

தாமபூதஜஞாநம் காமபூமியில எல்லாவற்றையும அறியமுடியாது சுருஙகிககிடககின்றது முகதிபெறறதும அநத ஜஞாநம மலாந்து எல்லாவறறையும அறிகின்றது.

சேதநன் முகதிபெறுமபோது எல்லாக காமஙகளும ஒழியவேணடியவை யாதலின் அவனுடைய புணயகாமம அவனுடைய நணபாகளிடமும, பாப காமம விரோதிகளிடமும் போய்ச சேருமென உபநிஷததுக கூறுகின்றது.

கருத்து:- வராஹசரமசுலோகததினபடி எமபெருமான திருவடிகளைப பறறுமவனுககு ஸகலகாமஙகளும ஒழியும.

118 மலையுந் துலையுமென் றெண்ணியும் வன்பெரும் புண்டிரங்கித்
தலையும் வெளுத்தபின் றனே யழிய விசைகின்றிலீ
ரலையுங் கடல்கொண்ட வைய மளித்தவன் மெய்யருளே
நிலையென்று நாடி நிலைநின்ற பொய்ம்மதி நீக்குமினே 23

உரை — மலையும் — (ஸதிரமெனறு நாம நினைககும) மலையும, துலையும் — (ஒரு காலததில) சிதறிப்போம, என்று எண்ணியும் — எனறு அறிநதிருநதும், வன் பெரும் புண் திரங்கி — வலிய பெரிய புணணுயுள்ள சரீரம் மடிப்புவிழுநது, தலையும் வெளுத்த பின் — தலையும நரைததுப் போன பின்பும், அழிய இசைகின்றிலீர்! — மரணமடைய மனமிலலா திருககும சேதநாகளே! அலையும் கடல் கொண்ட — அலைநிறைநத ப்ரளயஸமுத்ரத்தால கொள்ளப்பட்ட, வையம் அளித்தவன் — உலகத்தை (அக்கடலிலிருந்து எடுதது) ரக்ஷிதத ஸ்ரீவராஹப்பிரானுடைய, மெய் அருளே — ஸதயமான கருணையால அவதரிதத பரபததியே, நிலை என்று நாடி — ஸ்திரமான உபாயமென்று அறிநது, நிலை நின்ற — (உஙக ளிடம வெகு காலமாக) வேரூன்றி நிறகின்ற, பொய்ம்மதி நீக்குமின் — அஜ்ஞாநததை ஒழித்துக்கொளவீரகளாக தான் — அசை

கருத்து — சேதநன், சரீரம் அநிதயமெனபதைக கணடு தான உஜ்ஜீவிகக பரபததியை அநுஷ்டிககவேணடும 23

119 * கண்ணன் கழறேழக் கூப்பிய கையின் பெருமைதனை
யெண்ணங் கடக்க வெழுனைத் துறைவ ரியம்புதலாற்
றிண்ண மிதுவென்று தேறித் தெளிந்தபின் சின்மதியோர்
பண்ணும் பணிதிகள் பாற்றிப் பழந்தொழில் பற்றினமே 24

[அஞ்ஜலிவைபவம்]

ஸ்ரீ ஆளவநதார ஸ்தோதரம 28-வது சுலோகம்—

* [illegible]

[illegible]

உரை — கண்ணன் கழல் தொழ — எமபெருமானுடைய திருவடி
களை வணஙகுவதறகாக, கூப்பிய கையின் — கூபபபபட்ட கைகளின
(அஞ்ஜலியின), பெருமைதனை — பரபாவததை, எழனைத்துறைவர் — ஆள
வந்தார (யாமுநமுனிவா), எண்ணம் கடக்க — நம நினைவின எலலையை
கடந்ததாக, இயம்புதலால் — (ஒரு சுலோகததால) அருளிசசெயதபடி
யால், இது திண்ணம் என்று — இதுவே திடமான விததாநதம எனறு,
நிச்சித்துத் தெளிந்த பின் — (நாம) நிசசயிததுத தெளிநத பிறகு, சின்மதியோர்
பண்ணும் — அறபபுததியையுடையவாகள செய்கின்ற, பணிதிகள் பாற்றி —
காரியஙகளை ஒழிதது, பழந்தொழில் பற்றினம் — பழமையாய வநத செயகை
யாகிய பரபததியை (உபாயமாக)க கொணடோம

கைகளைக கூபபுவதறகு அஞ்ஜலி எனறு பெயா. இது ஒரு அடை
யாளமாகும இதைக கணடு எமபெருமானுககு உண்டாகும மகிழ்ச்சி
சொற்பாலதன்று எமபெருமானிடம் பரநயாஸம செயதவன தன்னைக்
காத்துககொளள மறுபடியும ஒரு காாயமும செயயவேணடாதபடி நிறகும
நிலையையும காட்டுகினறது அஞ்ஜலி

கருத்து.— ஆளவநதாா வெளியிடட அஞ்ஜலியின
பெருமையை அறிநதவன அஞ்ஜலிசெயய முறபடுவான.

எணசீராசிரியவிருததம

120 பொங்குபுன லாறுகளிற் புவன மெல்லாம்
பொற்கழலா லளந்தவன்றன் றளால் வந்த
கங்கையெனு நதிபோலக் கடல்க ளேழிற்
கமலைபிறந் தவனுகந்த கடலே போலச்
சங்குகளி லவனேந்துஞ் சங்கே போலத்
தாரிலவன் றண்டுளவத் தாரே போல
வெங்கள்குல பதிகளிவை மேலா மென்றே
யெண்ணியநல் வார்த்தைகளு மிசைகின் றேமே 25
[பாசுரம் 25, 26, 27—பரதாநசதகம்]

உரை — பொங்கு புனல் ஆறுகளில்—பெருகிவருகின்ற ஜலததை
யுடைய (உலகிலுளள) ஆறுகளுககுள், புவனம் எல்லாம் — உலகமுழுதும்,
பொன் கழலால் அளந்தவன்றன் — (தரிவிகரமாவதாரததில தனனுடைய)
அழகிய திருவடிகளால அளநத எமபெருமானுடைய, தாளால் வந்த —

[illegible]
[illegible]

திருவடிகளிலிருநது வநத, கங்கையெனும் நதிபோல — கஙகை எனனும நதி (சிறபபுறறது) போலவும, கடல்கள் ஏழில் — ஏழு ஸமுதரஙகளுள், கமலை பிறந்து — பிராடடி அவதரிததததனலை, அவன் உகந்த கடலே போல — அவவெமபெருமானுககு பரியமான திருப்பாறகடல (சிறபபுறறது) போலவும, சங்குகளில் — சஙகஙகளுககுள, அவன் ஏந்தும் சங்கேபோல— அவவெமபெருமான (திருககையில) ஏநதுகினற (பாஞசஜநயமெனனும்) சஙகம (உயாநதது) போலவும, தாரில் — புஷபமாலைகளுககுள, அவன் தன் துளவத் தாரேபோல — அநதப பகவான அணியும குளிாநத திருத துழாயமாலை (சிறபபுறறது) போலவும, எங்கள் குலபதிகள் — எஙகள பரபநநகுலததிறகுத தலைவாகளான ஆழவாா முதலியவாகள, இவை மேல் ஆம் என்றே எண்ணிய — இவையே சிறநதவை ஆகும எனறு நிசசயிதது அநுஸநதிதத, நல் வார்த்தைகள் — நலல உபதேசஙகளை, நாம் இசைகின்றேம் — நாம அஙகீகரிதது நடககினறோம

தரிவிகரமாவதாரததில பரஹமலோகததிறகுச சென்ற திருவடியில பரஹமா திருமஞசனமசெயய அந்தததீாததம கஙகையாயபபெருகியது.

கடல ஏழு— உபபு, பால, தேன், நெய், கருபபஞசாறு, தயிர், சுத்தஜலம இவறறுல ஆகியவை

கருதது — பூாவாசாாயாகள முககியமாகக காட்டி உபதேசிதத விஷயஙகளையே பரபநநன ஏறறு நடபபான.

121 சீர்க்கடலின் றிரையென்னத் தகவான் மிக்க
தேசிகராய்த் திண்ணிருளாங் கடலை நீக்கிப்
பாற்கடலோன் றிருவணையாய் நின்று பாரங்
காணுத பவக்கடலைக் கடத்து கின்ற
னீர்க்குமரக் கலமென்ன விறைவ ரின்ப
மெழுந்தழியுங் குமிழியென விகந்தோ ழிந்தோ
மார்க்கினிநா மென்கடவோ நமக்கு மாரோன்
கடவாரோன் றடைந்தவர்கட் கறிவித் தோமே. 26

உரை — பாற்கடலோன் — திருபபாறகடலில பளளிகொணட எமபெருமான, சீர்க் கடலின் திரை என்ன—சிறபபுறற ஸமுதரததின அலை யென்னுமபடி(மேலமேல வருகினற), தகவால் மிக்க தேசிகர் ஆய்—கருணை மிகுநத ஆசாாயராக அவதரிதது, திண் இருள் ஆம் கடலை நீக்கி — (நம் முடைய அஜஞானமாகிய) வலிய இருள எனனும கடலினினறும நீககி, திரு அணையாய் நின்று—சிறநத பாலமாயத தானே நினறு, பாரம் காணுத— கரை காணமுடியாத, பவக் கடலைக் கடத்துகின்றன் — ஸமஸாரமாகிய

ஸமுத்ரத்தினின்றும் (நம்மை) கரையேற்றுவிக்கின்றன, ஈர்க்கும் மரக்கலமென்ன — (மனிதரை) இழுத்துச்செல்லுகின்ற ஓடமென்னப்படுமவரான, இறைவர் இன்பம் — (ப்ரஹ்மா முதலிய) தேவர்களின் ஸுகமும், எழுந்து அழியும் குமிழ் என — (நீரில்) கிளம்பி அழியும் நீர்க்குமிழி (போல் நிலையாதது) என்று (நினைத்து), இகந்து ஒழிந்தோம் — (அதில் விருப்பத்தை) விட்டொழித்தோம், அடைந்தவர்கட்கு — (நம்மை வந்து) அடைந்தவர்களுக்கு, நாம் இனி ஆர்க்கு என் கடவோம் ? — (ப்ரபந்நரான) நாம் இனி யாருக்கு எவ்விஷயத்தில் கடமைப்பட்டுள்ளோம் ?, நமக்கும் ஆர் என் கடவார்? — நமக்கும் யார் எவ்வகையில் கடமைப்பட்டுள்ளார்? (எம்பெருமானும் நாமுமே ஒருவருக்கொருவர் கடமைப்பட்டுள்ளோம்), என்று அறிவித்தோம் — என்று உபதேசித்தோம்

ப்ரஹ்மாதிதேவர், சேதநருக்கு அற்பபலன்களையே தரவல்லராய் எம்பெருமானுடைய உதவியின்றிக் காரியம்செய்ய வல்லமையற்றிருக்கின்றனர். ஆதலின், சிறிதுதூரமே மனிதரை இழுத்துச்செல்லவல்லதும் பிறர்உதவியின்றிச் செல்லமுடியாததுமான மரக்கலம் அவர்களுக்கு உவமானமாகக்கப்பட்டது.

கருத்து — எம்பெருமானே ஆசார்யனாயவந்து உபதேசித்துச் சேதநனை உபாயத்தில் மூட்டி ஸம்ஸாரபந்தத்தைத் தீர்க்கின்றான். சேதநன் எம்பெருமானுக்கே கடமைப்பட்டவனுவான் **26**

122 காசினியின் மணியனைத்துங் காயா வண்ணன்
கடைந்தெடுத்த கவுத்துவத்தின் சீர்மைக் கொவ்வா
காசிமுத லாகியநன் னகரி யெல்லாங்
கார்மேனி யருளாளர் கச்சிக் கொவ்வா
மாசின்மனந் தெளிமுனிவர் வகுத்த வெல்லா
மாலுகந்த வாசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வா
வாசியறிந் திவையுரைத்தோம் வையத் துள்ளீர்
வைப்பாக விவைகொண்டு மகிழ்மி னீரே. 27

உரை:— காசினியில் மணி அனைத்தும் — பூமியிலுள்ள ரத்நங்கள் முழுதும், காயா வண்ணன் கடைந்து எடுத்த — காயாம்பூவைப்போன்ற நிறமுடைய எம்பெருமான (கடலைக்) கடைந்து (அதினின்றும்) எடுத்த, கவுத்துவத்தின் சீர்மைக்கு ஒவ்வா — கௌஸ்துபமென்னும் ரத்நத்தின் சிறப்புக்கு ஒப்பாகா, காசி முதலாகிய நல் நகரி எல்லாம் — காசி முதலிய புண்ய ஸ்தலமெல்லாம், கார்மேனி அருளாளர் கச்சிக்கு ஒவ்வா — மேகம்போன்ற

திருமேனியையுடைய பேரருளாளர் எழுந்தருளியிருக்கும் காஞ்சீபுரத் திற்கு ஈடாக, (அவைபோல) மாசு இல் — குற்றமற்ற, மனம் தெளி முனிவர் — மனத்தெளிவையுடைய மஹர்ஷிகள், வகுத்த எல்லாம் — விளக்கிவெளியிட்ட (ஸ்ம்ருதி, புராணம்) எல்லாம், மால் உகந்த ஆசிரி யர் — எம்பெருமானுடைய கருணைக்கு உரியரான (நம்மாழ்வார் முதலிய) ஆசார்யர்களின, வார்த்தைக்கு ஒவ்வா — ஒரு வார்த்தைக்கு ஸமமாகா, வாசி அறிந்து இவை உரைத்தோம் — (பொருள்களின்) தாரதம்ய அறிந்து இவ்விஷயங்களை (ஏற்றத்தாழ்வுகளை)க் கூறினோம் வையத்துள்ளீர் ! — உலகத்திலுள்ளோர்களே ! நீர் இவை வைப்பாகக் கொண்டு மகிழ்மின் — நீங்கள் இவ்விஷயங்களை அருமையான புதையலாக ஏற்று மகிழ்வீர்களாக.

கருத்து — சேதநன் ஆசார்யோபதேசத்தைக் கடைப் பிடித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும் 27

123 அந்தமிலாப் பேரின்ப மருந்த வேற்கு
மடியோமை யறிவுடனே யென்றுங் காத்து
முந்தைவினை நிரைவழியி லொழுகா தெம்மை
முன்னிலையாந் தேசிகர்தம் முன்னே சேர்த்து
மந்திரமு மந்திரத்தின் வழியுங் காட்டி
வழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமை கொள்ளத்
தந்தையென நின்றதனித் திருமா றளிற்
றலைவைத்தோஞ் சடகோப னருளி னாலே 28

[பாசுரம் 28, 29, 30— உபகாரஸங்க்ரஹம்]

உரை — அந்தம் இலாப் பேர் இன்பம் — அளவற்ற பெரிய மோக்ஷானந்தத்தை, அருந்த ஏற்கும் அடியோமை — அநுபவிப்பதற்குத் தகுதியுள்ள தாஸர்களான எம்மை, என்றும் அறிவுடனே காத்து— எப்பொழுதும் நித்யமான தர்மபூதஜ்ஞானத்துடன் ரக்ஷித்து, எம்மை — எங்களை, முந்தை நிரை வினைவழியில் ஒழுகாது — அநாதியாய்த் தொடர்ந்துவரும் கர்மப் பெருக்கில் (கரையேறுமல்) ஆழ்ந்து செல்லாதவாறு, முன் நிலை ஆம் — (நமக்கு அருள்புரிய) முதல் ஸ்தானத்தில் நிற்கின்ற, தேசிகர் தம் முன்னே சேர்த்து — ஆசார்யர்கள்பக்கல் கொண்டுசேர்த்து, மந்திரமும்— திருமந்த்ரம் முதலிய மந்த்ரத்தையும், மந்திரத்தின் வழியும் காட்டி — அந்த மந்த்ரத் தில் சொல்லப்படும் (ப்ரபத்தியென்னும்) உபாயத்தையும் உபதேசித்து, வழிப்படுத்தி — அவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டிக்கும்படியும் செய்து, வான் ஏற்றி — பரமபதத்தில் சேர்ப்பித்து, அடிமை கொள்ள — (நாம் செய்யும்) கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு, தந்தை என நின்ற — (இவ்வளவு மஹோபகாரம் செய்ய முற்பட்டதால்) தகப்பன் என்னும்படி நின்ற, தனித்

திருமால் தாளில் — நிகரற்ற எம்பெருமான் திருவடிகளில், சடகோபன் அருளினல் — நம்மாழ்வாருடைய கருணையாலே, தலைவைத்தோம் — தலை வணங்கப்பெற்றோம்

"அடியோமை என்றும் காதது" "அடியோமை என்றும் அறிவுடனே காதது" என்று இரண்டு தொடராக்கிக் கொள்க. எம்பெருமான ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் மாற்றவல்லவனாயினும், தன நித்யமான ஸங்கல்பத்தாலே ஜீவனை நித்யனாக்கி ஜீவஸ்வரூபத்தையும், தர்மபூதஜ்ஞானத்தை ஜீவனைப் பிரியாத நித்யகுணமாக்கி ஜீவஸ்வபாவத்தையும் காக்கின்றான் என்று தாத்பர்யம் கொள்க.

இப்பாசுரம் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தத்தின் முதற் பாசுரத்தின் வ்யாக்யானமான உபகாரஸங்க்ரஹத்தைப்பற்றி எழுந்ததாதலின், இங்கு ஆழ்வாரைப்பற்றிக் குறிக்கலாயிற்று.

கருத்து:— ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு ஸகலஉபகாரங்களையும் செய்யத்தக்கவன். 28

124 தான்றனக்குத் தன்னலே தோன்றித் தன்னே
ரொளியணைக்குங் குணத்தாலுந் தன்னைக் கண்டு
தான்றனக்கென் றறியாத தன்கு ணத்தைத்
தன்குணத்தாற் றனிறையிற் றனே கூட்டி
யூன்மருத்துப் புலன்மனமா னங்கா ரங்க
ளொருமூலப் பிரகிருதி யன்றி நின்ற
நான்றனக்குத் தான்றனக்கென் றிசைவு தந்த
நாரணனை நான்மறையா னன்கண் டேனே 29

உரை — தான் — ஜீவாத்மாவாகிய தான், தனக்குத் தன்னலே தோன்றி — தனக்குத் தானே ('நான' என்று) தோன்றி, தன் ஓர் ஒளி அணைக்கும் குணத்தாலும் — தன்னுடைய ஒரு ப்ரகாசம்போன்ற தர்மபூதஜ்ஞானத்தாலும், தன்னைக் கண்டு — ஜீவாத்மாவாகிய தன்னை அறிந்து, தான் தனக்கு என்று அறியாத — (அசேதநமாதலால்) தான் என்றும் தனக்கு என்றும் அறிவில்லாத, தன் குணத்தை — தர்மபூதஜ்ஞானத்தை, தன் குணத்தால் — தனக்குக் கிடைத்துள்ள தத்த்வஜ்ஞானத்தால், தான் இறையில் தானே கூட்டி — தானே ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமான்விஷயத்திலேயே செலுத்தி, ஊன் — மாம்ஸமயமான சரீரம், மருத்து — ப்ராணவாயுக்கள், புலன் — இந்த்ரியங்கள், மனம் — மனது, மான் — மஹான் என்னும் தத்த்வம், ஆங்காரங்கள் — அஹங்காரமென்னும் தத்த்வம், ஒரு மூலப் பிரகிருதி — தனியான மூலப்ரக்ருதி, அன்றி நின்ற — ஆகிய அசேதநங்

களைககாட்டிலும வேறுபட்டுநிறகினற, நான் — ஜீவாதமாவாகிய நான, தனக்கு — ஸாவேசுவரனுகிய தனககு (அடியன), தான் தனக்கு என்று — பகவானுகிய தானே தனக்கு (ஸவாமி) என்று, இசைவு தந்த — (நான) அஙகீகரிககுமபடி செய்த, நாரணனே — நாராயணனே, நான்மறையால் — நானகு வேததகால, நான் கண்டேன் — (ஒருவாறு) நான் அறிநதேன

ஜீவாதமா தனனைத்தவிர வேறெரு வஸதுவை அறியுமபோது தனனுடைய ஜஞாநததாலேயே அறியவேணடும் இநத ஜஞாநம தாம பூதஜ்ஞாநமெனபபடும் அறிகிற ஜீவனும ஜஞாநஸவரூபமாகவே இருப்பதால ஜீவன் தாமிபூதஜஞாநமெனப்படும ஜீவாதமா, தன்னை "நான்" என்று அறியுமபோது தாமபூதஜஞாநம் வேணடுமெனற நிர்பநதம் இலலை ஜீவன தனககுததானே "நான நான" எனறு தோனறிக கொண்டேயிருககிருன இவ்வாறு இருபபதறகுததான் பரதயகதவமெனறு பெயா ஜீவன் தனனுடைய தாமபூதஜஞாநததைககொணடும தனனை அறியலாம ஸூாயனுடைய ப்ரகாசம அவனைவிட்டுப பிரியாதிருபபது போல ஜீவனுடைய தாமபூதஜஞாநமும பிரியாமல அதன குணமாயிருக்கிறது ஆகவே ஜீவாதமா தனனை அறியும்போது தாமபூதஜஞாநம இல்லாமல தானே அறியலாம, குணஙகளுடன கூடியவனை தனனை தாமபூதஜஞாநததாலேயே அறியலாமெனபது ஸிததாநதம இநதத தாம பூதஜ்ஞாநததிறகு அறிவிலலையாதலால இது அசேதநமாகும இதை எம பெருமானவிஷயததில செலுத்திளுலதான ஜீவன உஜஜீவிககலாம். அஙஙனம செயவதறகுத தததுவஙகளின் ஸவரூபஜஞாநம வேணடும

கருதது — வேதாநதார்ததஙகளை அறிநதால எம பெருமானுடைய ஸவரூபததையும ஜீவாதமாவின ஸவரூபத்தையும அறியலாம 29

125 கழியாத கருவினையிற் படிந்த நம்மைக்
காலமிது வென்றெருகாற் காவல் செய்து
பழியாத நல்வினையிற் படிந்தார் தாளிற்
பணிவித்துப் பாசங்க ளடைய நீக்கிச்
சுழியாத செவ்வழியிற் றுணைவ ரோடே
தொலையாத பேரின்பந் தாமே லேற்றி
யழியாத வருளாழிப் பெருமான் செய்யு
மந்தமிலா வுதவியெலா மளப்பா ராரே 30

உரை — கழியாத கருவினையில் — நீஙகாத பாபஙகளில, படிந்த நம்மை — அழுநதிக்கிடககினற நமமை, இது காலம் என்று —

இதுவே தக்க ஸமயமென்று (நினைத்து), ஒருகால் காவல்செய்து — (நம்முடைய பாக்யம் பகவமான) ஒருஸமயத்தில ரக்ஷிக்கமுறபட்டு, பழியாத நல் வினையில் — பழிக்கப்படாத (குறறமற்ற) நலல காயமாகிய பரபததிமாரக்கததில, படிந்தார் தாளில் பணிவித்து—ாடுபட்டுளள ஆசாயாகளின திருவடிகளில் (நம்மை) வணஙகசசெய்து, பாசங்கள் அடைய நீக்கி — காமபாசஙகளை முழுதையும போககி, தொலையாத பேரின்பம் தர — அழிவில்லாத பெரிய மோக்ஷஸ்கததைக கொடுப்பதற்காக, சுழியாத செவ் வழியில் — திருமபுதல இல்லாத சிறநத ஆசசிராதிமாரககததால், துணைவரோடே மேல் ஏற்றி — (ஆதிவாஹிகாகளாகிய) துணைவரோடு ஸ்ரீவைகுணடததிறகு ஏறறுவிதது, அழியாத அருள் ஆழிப் பெருமான் செய்யும் — அழியாதவனும கருணைக கடலுமாகிய எம்பெருமான (சேதநனுககுச்) செயகினற, அந்தம் இலா உதவி எலாம்—எலலையிலலாத உபகாரங்களை எலலாம, அளப்பார் ஆர்?— அளவிட்டறிபவா யாா? (ஒருவருமிலலையெனறபடி)

இஙகு 'அருளாழிப் பெருமான' எனும தொடா பேரருளாளனைக் குறிககுமென்பா பெரியோா

சரீரததைவிடடுப் பிரிநது மோக்ஷததிறகுச செலலும ஜீவனுக்குத தஙகளதஙகள் எலலைகளில உபசாரஙகளைசசெயது வழிநடததுவிப்பவா ஆதிவாஹிகரெனபபடுவா, 67-வது பாசுரததின உரையிற காணக

கருதது — சேதநனுககு எமபெருமான செயயும உபகாரததை ஒருவரும அளவிடமுடியாது 30

120 நின்னருளாங் கதியன்றி மற்றொன் றில்லே
னெடுங்காலம் பிழைசெய்த நிலைக ழிந்தே
னுன்னருளுக் கினிதான நிலையு கந்தே
னுன்சரணே சரணென்னுந் துணிவு பூண்டேன்
மன்னிருளாய் நின்றநிலை யெனக்குத் தீர்த்து
வானவர்தம் வாழ்ச்சிதா வரித்தே யுன்னை
யின்னருளா லினியெனக்கோர் பரமேற் றும
லென்றிருமா லடைக்கலங்கொ ளென்னை நீயே. 31

[ஸாரஸங்க்ரஹம்]

உரை:— என் திருமால்! — எனக்கு நாதனை எமபெருமானே! நின் அருளாம் கதி அன்றி — உன்னுடைய கருபையாகிய கதியைத் தவிர, மற்று ஒன்று இல்லேன்—வேறு ஒரு கதி இலலாதவனுயிருககிறேன, நெடுங் காலம் பிழை செய்த நிலை கழிந்தேன் — அநாதிகாலமாக அபராதம் செயது வநத நிலைமை (இபபொழுது) கழியப்பெறறேன, உன் அருளுக்கு இனிதான

நிலை உகந்தேன் — உன் கருபைபையபபெறுவதறகு (த தக்க) நலல ப்ரபத்தி மாாக்கததை விருமபினேன, உன் சரணே சரண் என்னும் துணிவு பூண்டேன் — உன் திருவடியே உபாயம என்னும உறுதியைப பெறறேன, மன் இருளாய் நின்ற நிலை — திடமான அஜஞாநமயமாய இருநத நிலைமையை, எனக்குத் தீர்த்து — எனககுப போக்கிவைதது, வானவர்தம் வாழ்ச்சி தா — நிதயஸூரிகளின் வாழவை (எனககு)த தருமபடி, உன்னை வரித்தேன் — உனனை பராாததிததுககொணடேன, இன் அருளால் — (உன்) இனிய கருபையால, இனி எனக்கு ஓர் பாரம் ஏற்றமலீ — இனிமேல எனககு ஒரு பொறுபபும வைககாமல, நீ என்னை அடைக்கலம் கோள் — நீ என்னைக காககவேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொளளவேணடும

கருத்து — பரபநநனுககு எமபெருமான ஒரு பொறுபபையும வைககமாட்டான. 31

கட்டளைக்கலிததுறை

127 பாவும் மறைகளே லாம்பதஞ் சேர்ந்தொன்ற நின்றபிரா
னிரவன் றிரவியின் காலத் தழைத்த வெழிற்படையோ
னரவுங் கருடனு மன்புட னேந்து மடியிரண்டுந்
தரவேந் தமக்கரு ளாற்றள ராமனந் தந்தனனே 32

[பாசுரம 32, 33, 34— விரோதபரிஹாரம]

உரை— பாவும் மறைகள் எ(ல்)லாம் — ஸதோதரஞசெய்யுநதனமையுள்ள வேதஙகள் முழுதும், பதம் சேர்ந்து ஒன்ற — தன் திருவடிகளில ஈடுபட்டுப பேசிநிறக, நின்ற பிரான் — (அதனால்) உயர்நது நிற்கும் ஸ்வாமியும, அன்று — அந்நாள, (பாரதபபோரில) இரவியின் காலத்து — ஸூாயன ப்ரகாசிக்கும பகறபொழுதிலே, இரவு அழைத்த—ராத்ரியை வருவித்த, எழில் படையோன் — ப்ரகாசமான சகராயுததழையுடையவனுமான எமபெருமான, அரவும் கருடனும் — ஆதிசேஷனும பெரிய திருவடியும, அன்புடன் ஏந்தும் — பகதியுடன ஏநதிக் கைங்காயஞ்செய்கின்ற, அடி இரண்டும் எம் தமக்குத் தர— திருவடிகள இரண்டையும (யாமும கைஙகாயம் செய்யுமபடி) எமக்குக் கொடுகக (நினைநது), அருளால் — க்ருபையால, தளரா மனம் தந்தனன் — சோாவடையாத மனததைக கொடுததருளினன்.

பாரதயுத்தத்தில பதினன்காநாள, அர்ஜுநன தன புத்திரனை அபிமந்யுவைக் கொனற ஜயதரதனை அன்று மாலைநேரத்திறகுள கொலலாவிடில அகனியில ப்ரவேசிபபதாய்ச சபதம செயதான. அதை அறிந்த தூரியோதநாதியா ஜயதரதனை வெளியில் விடாமல மிக்க கவனத்துடன் நிலவறையில வைத்துக் காததுவந்தனா. அாஜுநன கவலையை

நீக்கக் கண்ணபிரான் தன்சக்ராயுதத்தால் பகற்பொழுதிலேயே ஸூர்யனை மறைத்துவிட்டான். அதனால் இரவாகக் காணப்பட்டது. அர்ஜுநனும் பொழுது மறைந்தது கண்டு தீப் புக முயன்றான். அர்ஜுநன் தீயிற்புகு வதை மகிழ்வுடன் பார்க்க எதிரிகள் ஜயத்ரதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்தனர். அப்பொழுது கண்ணன் சக்ரத்தை நீக்கியருள மறுபடியும் பகல்வர உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்ரதனைக் கொன்றான். இவ்வரலாறு இப்பாசுரத்தின் இரண்டாமடியிற் கூறப்பட்டது

கருத்து — எம்பெருமான் பாகவதர்களுக்கு அநுகூல மான மனவுறுதியைத் தருகின்றான். 32

[ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் ஈடுபட்ட இருவர் ஒரு குளக் கரையில் நின்று அவருடைய புகழைப்பற்றிப் பேசுவதாக அமைந்த இப்பாசுரம் மிக்க ரஸமுள்ள ஒரு ஸம்பாஷணையாயுள்ளது—]

பதினொருசீர்ச்சந்தவிருத்தம்

128 அலர்ந்த வம்பு யத்தி ருந்து தேன ருந்தி யின்னக
லல்து லார சைந்த டைந்த நடைகோ ளாத தனமேனோ
நலந்த விர்ந்த தால தென்கோ ஞவின் வீறி ழந்ததா
லவ ணங்கு நாதர் தந்த நாவின் வீறி ழந்ததேன்
சலந்த விர்ந்து வாது செய்து சாடி மூண்ட மிண்டரைச்
சரிவி லேனே னக்க னைத்து ரைத்த வேதி ராசர்தம்
வலந்த ருங்கை நாய ஞர்வ ளைக்கி சைந்த கீர்த்தியால்
வாரி பால தாம தென்று மாசில் வாழி வாழியே. 33

உரை — ஒருவர் — அனம் அலர்ந்த அம்புயத்து இருந்து—ஹம்ஸம் மலர்ந்த தாமரைப்பூவில் உட்கார்ந்து, தேன் அருந்தி—(அதில் உள்ள) தேனைப் பருகி, இன் அகல் அல்குலார் — அழகிய அகன்ற அல்குலையுடைய ஸ்த்ரீ களின், அசைந்து அடைந்த நடை — அசைந்து நடக்கும் நடையை, கோளாதது என் ? — கொள்ளாமல் (வருந்தி வாடிக்) கிடப்பதன் காரணம் என்ன ?

மற்றவர் — நலம் தவிர்ந்ததால் — தன் பெருமையை அது இழந்து விட்டதால் (தான் வருந்திக்கிடக்கின்றது)

ஒருவர் — அது என்கொல்? — அது என்ன? (எவ்வாறு பெருமை இழந்தது?)

மற்றவர் — நாவின் வீறு இழந்ததால்— (தன்) நாவிற்குள்ள (பாலை யும் நீரையும் பிரிக்கும்) சக்தியை இழந்துவிட்டதால் (இவ்வாறு வருந்து கின்றது).

ஒருவர் — நா அணங்கு நாதர் தந்த — வாக்குக்குத் தேவதையாகிய ஸரஸ்வதியின் கணவனான ப்ரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட, நாவின் வீறு என் இழந்தது? — நாவின் அந்தச் சக்தியை ஏன் இழந்தது ?

மற்றவர் — (கூறுகிறேன் கேளும்) மூண்ட மிண்டரை — அடிக்கடி வாதத்திற்கு வந்த முரடர்களான வாதிகளை, சலம் தவிர்ந்து வாது செய்து சாடி — குற்றமில்லாது வாதம் செய்து ஜயித்து, சரிவு இலேன் எனக் களைத்து உரைத்த — (இன்னும் யாவர் வாதம்புரிய வந்தாலும்) தளரமாட்டேன் என்று காஜித்துக் கூறிய, எதிராசர் தம் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடையதும், வலம் தரும் கை நாயனார் — (அடைந்தவர்களுக்குப்) பலத்தைத் தரும் கையையுடைய எம்பெருமானுடைய, விளைக்கு இசைந்த கீர்த்தியால் — சங்கம்போன்றதுமான கீர்த்தி (உலகமெங்கும்) பரவியதால், வாரி பாலது ஆம் — ஜலம் முழுதும் பாலாகிவிட்டதாம் (ஜலம் முழுதுமே பாலாகிவிட்டதால் பாலிலிருந்து நீரைப்பிரிக்கும் சக்திக்கு உபயோகமே ஏற்படாமல் பயனற்றுப்போய்விட்டதை எண்ணி இந்த அன்னம் வருந்திநிற்கின்றது.

என்றும் மாசில் அது வாழி வாழி — எக்காலத்திலும் குறைவுபடாத அந்தப் புகழ் வாழக்கடவது

சலம்— வாதம் செய்யும்போது ஏற்படும் ஒருவகைக் குற்றம் ஏதிராசர்— எதிராசர், செய்யுள்விகாரம், நீட்டல்

கருத்து — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய புகழ் உலகில் பரவாத இடமே இல்லை 33

கட்டளைக்கலித்துறை

129 சடையன் றிறலவர் கள்பெரு ஞானக் கடலதனை
யிடையமி ழாது கடக்கினு மீதள வென்றறியார்
விடையுட னேழன் றடர்த்தவன் மெய்யருள் பெற்றநல்லோ
ரடைய வறிந்துரைக் கவ்வடி யோழு மறிந்தனமே 34

உரை — சடையன் திறலவர்கள் — * சடையைத் தரிக்கும் சிவனுடைய பலத் (தால் ஜ்ஞானத்) தைப் பெற்றவர்கள், பெரு ஞானக் கடலதனை— பெரிய ஜ்ஞானமாகிய ஸமுத்ரத்தை, இடை அமிழாது கடக்கினும்— நடுவில் அமிழ்ந்துபோகாது தாண்டினாலும் (எவ்வளவு ஜ்ஞானம் பெற்றாலும்), ஈது அளவு என்று அறியார் — இதுதான் (அந்த ஜ்ஞானஸமுத்ரத்தின்) அளவு என்று அறியமாட்டார்கள், அடியோமும் — பாகவதர்களான நாமோவெனில, அன்று ஏழ விடைஉடன் அடர்த்தவன் —முன் ஒருநாள் ஏழு காளைகளையும் ஒரே ஸமயத்தில் ஒருசேர அடக்கிய கண்ணனுடைய, மெய்

* ஜ்ஞானம் ஈச்வராதிச்சேத்

அருள் பெற்ற நல்லோர் — *நிலையான கருணையைப் பெற்ற சிறந்த ஆசாரியர்கள்,* அடைய அறிந்து உரைக்க — *முழுதும் (ஸாராரத்தங்களைத் தாங்கள்) அறிந்து (நமக்கு) உபதேசிக்க,* அறிந்தனம் — *ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றோம்.*

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னையை மணக்கவிரும்பிய கண்ணன், அவள் தந்தை கந்யாசுல்கமாக வைத்த ஏழு காளைகளையும் தன்பலத்தால் அடக்கி அவளை மணந்துகொண்ட வரலாறு இரண்டாமடியால் கூறப்பட்டது.

கருத்து — *ஆசார்யர்களுடைய உபதேசத்தால் மதாந்தரஸ்தர்களால் அறியமுடியாத அர்த்தங்களை அறியலாம்.*

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

130 பாவளருந் தமிழ்மறையின் பயனே கொண்ட
பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்திற்
காவலனுங் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற
காரணனைக் கருத்துறநாங் கண்ட பின்பு
கோவலனுங் கோமானு மான வந்நாள்
துரவைபிணை கோவியர்தங் குறிப்பே கொண்டு
சேவலுடன் பிரியாத பெடைபோற் சேர்ந்து
தீவினையோர் தனிமையெலாந் தீர்ந்தோ நாமே. 35

[*பாசுரம்* 35, 36, 37— *முநிவாஹநபோகம்*]

உரை — பா வளரும் தமிழ் மறையின் — *பாசுரங்கள் நிறைந்துள்ள தமிழ்வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தத்தின்,* பயனே கொண்ட — *ஸாரார்த்தங்களை அடங்கப்பெற்றதும்,* பாண்பெருமாள் பாடியது — *திருப்பாணாழ்வாரால் பாடப் பெற்றதுமான,* ஓர் பாடல் பத்தில் — *(அமலனாதிபிரான் என்னும்) நிகரற்ற பத்துப் பாசுரங்களால்,* காவலனும் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற காரணனை — *(அனைத்தையும்) காப்பவனும் நாயகனுமாய (எல்லா வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய்) க் கலந்து நிற்கின்ற ஸர்வகாரணனான எம்பெருமானை,* நாம் கருத்து உறக் கண்டபின்பு — *நாம் மனத்தில் பதியுமாறு அறிந்தபின்பு,* கோவலனும் கோமானுமான அந்நாள் — *கோபாலனும் (யதுவம்சத்து) அரசனுமாய் அவதரித்திருந்த அக்காலத்தில்,* துரவை பிணை — *(அவனுடன்) ராஸக்ரீடை புரிந்தவர்களான,* கோவியர்தம் குறிப்பே கொண்டு — *இடைப்பெண்களின் உள்ளக்கருத்தையே (நாமும்) கொண்டு,* சேவலுடன் பிரியாத — *ஆண்பக்ஷியை விட்டு நீங்காத,* பெடை போல் சேர்ந்து — *பெண் (அன்றில்) பக்ஷிபோல (நாமும் எம்பெருமானைச்) சேர்ந்து,* தீவினையோர் தனிமை எலாம் — *பாபிகளுக்குள்ள உதவியற்ற நிலையெல்லாம்,* நாம் தீர்ந்தோம் — *நாம் நீங்கப்பெற்றோம்.*

கருதது — அமலனாதிபிரானுடைய ஆததததை நன்கு அறிநத பாகவதாகளுடைய மனம எமபெருமானிடமே ஈடுபடும. 35

131 ஆதிமறை யெனவோங்கு மரங்கத் துள்ளே
யருளாரும் கடலைக்கண் டவனம் பாண
ஞேதியதோ ரிருநான்கு மிரண்டு மான
வொருபத்தும் பற்றாக வுணர்ந்து ரைத்தோ
நீதியறி யாதநிலை யறிவார்க் கெல்லா
நிலையிதுவே யென்றுநிலை நாடி நின்றேம்
வேதியர்தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக் கெல்லாம்
விதையாகு மிதுவென்று விளம்பி னேமே 36

உரை – மறை ஆதி என ஓங்கும் – (உருவததில) வேததகின முதல அக்ஷரமாகிய பரணவம் எனனுமபடி உயாநது நிற்கினற, அரங்கத்துள்ளே– ஸ்ரீரஙகவிமாநததிறகுள (பரகாசிககினற), அருள் ஆரும் கடலை – கருபையாகிய நீா நிறைநத அரஙகனாகிய கடலை, கண்டவன் நம் பாணன் – கணடு அநுபவிததவராகிய நம திருபபாணாழவாரால, ஓதியது ஓர் இரு நான்கும் இரண்டுமான ஒரு பத்தும்– அருளிசசெயயபபட்டனவாய (நிதயம) அநுஸநதிககததக்கனவாய எட்டும இரணடுமான நிகரறற அமலனாதிபிரான் பததுப பாசுரஙகளையும், பற்றாக உணர்ந்து உரைத்தோம்– கதியாக அறிநது அநுஸந்திததோம நீதி அறியாத – (பிற மதஙகளைக கணடிப்பதறகு வேணடிய) யுகதிகளை அறியாதவாகளாய, நிலை அறிவார்க்கெல்லாம் – தத்துவஙகளின் ஸவருபததை (மாததிரம) அறிநதவாகளுககெல்லாம, இதுவே நிலை என்று – இநத ப்ரபநதமே உறுதி தரவலலது எனறு (நினைததது), நிலை நாடிநின்றேம் – (இதில கூறபபபட்ட) நிலைமையை (அநுபவததை) அடைய விருமபிநின்றோம். வேதியர் தாம் விரித்து உரைக்கும் – வேதாநதிகள் தாங்கள விரிவாக வெளியிடுகினற, விளைவுக்கெல்லாம் – பலன்களுக்கெல்லாம, இது விதை ஆகும் என்று – இநத பரபநதம் காரணமான விதைபோனறதாகும் என்று, விளம்பினேம் – (இநத ரஹஸயத்தில) கூறினேம்.

கருத்து— அமலனாதிபிரானென்னும் ப்ரபந்தம் ஸகல பலன்களையும கொடுககவலலதாகையால அதுவே சேதநர்களுககுச் சிறந்த கதியாகும. 36

132 காண்பனவு முரைப்பனவு மற்றொன் றின்றிக்
கண்ணனையே கண்டுரைத்த கடிய காதற்
பாண்பெருமா ளருள்செய்த பாடல் பத்தும்
பழமறையின் பொருளென்று பரவு கின்றோம்
வேண்பெரிய விரிதிரைநீர் வையத் துள்ளே
வேதாந்த வாரியனென் றியம்ப நின்றே
நாண்பெரியோ மல்லோநா நன்றுந் தீது
நமக்குரைப்பா ருளரென்று நாடு வோமே 37

உரை — காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்று ஒன்று இன்றி — (*தன்*) *கண்ணால் காணப்படுவதும் பேசப்படுவதும் வேறு ஒரு வஸ்துவாக இல்லாமல்*, கண்ணனையே கண்டு உரைத்த — *எம்பெருமானையே கண்டு* (*அவனைப்பற்றியே*) *பேசியவரும்*, கடிய காதல் பாண்பெருமாள் — (*எம்பெருமானிடம்*) *அதிகமான பக்தியையுடையவருமான திருப்பாணாழ்வார்*, அருள் செய்த பாடல் பத்தும் — *அருளிச்செய்த* (*அமலனாதிபிரான் என்னும்*) *பத்துப் பாசுரங்களையும்*, பழ மறையின் பொருள் என்று பரவுகின்றோம் — *அநாதியான வேதத்தின் ஸாரம் என்று* (*நினைத்துக்*) *கொண்டாடுகின்றோம்* வேண் பெரிய — *விருப்பத்தால் பெரியதும்* (*எல்லோராலும் மிக விரும்பப் படுகின்றதும்*), விரி திரை நீர் — *அகன்ற அலை நிறைந்த* (*கடல்*) *நீரால் சூழப் பட்டதுமான*, வையத்துள்ளே — *இவ்வுலகத்தில்*, வேதாந்த ஆரியன் என்று — *வேதாந்தாசார்யன் என்று*, இயம்ப நின்றோம் — (*ஸ்ரீரங்கநாதன் தானே*) *புகழும்படி நிலைபெற்றோம்*, (*அதனால்*) நாம் நாண்பெரியோம் அல்லோம் — *நாம் அஹங்காரம் நிறைந்தவர்களாக ஆகமாட்டோம்* நன்றும் தீதும் — *நல்ல விஷயங்களையும் தீய விஷயங்களையும்*, நமக்கு உரைப்பார் — *நமக்கு உப தேசிக்கும் ஆசார்யர்கள்*, உளர் என்று நாடுவோம் — *இருந்தே தீரவார் களென்று* (*துணிந்து அவர்களைத்*) *தேடியே நிற்போம்*

கருத்து — *ஸகலவேதார்த்தங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்ட அமலனாதிபிரானுடைய வ்யாக்கியானமாகிய இந்த ரஹஸ்யத்தை ஆசார்யர்பக்கல் கேட்டுத் தெளிய முற்படவேண்டும்.* 37

அமிருதாசுவாதினி-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

பரமபதசோபானம்-உரை

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... தேசிகம் ||

சீரொன்று . . வாழ்வு.

சிறப்புத்தனியன்—உரை

வ்யாஜீக்ருத்ய விமுக்திஸரணிப்ரஹ்வீபோபானபங்க்திம்
ஶாரீரகார்த்தரத்நஜாதமிஹ ய: ப்ராவீசகஶத் ஸ்வயம் |
தஸ்மிந் திஷ்டதி வேங்கடேச்வரகவௌ ஸ்ரீபாஷ்யகாரோபமே
யம் கஞ்சித் பரபூருஷம் ஹ்யுபாஸிதுமயே மா கா மந: ஸ்வஸ்தி தே ||

அயே மந:! - ஓ மனமே! ய: - எவர், விமுக்திஸரணிப்ரஹ்வீபோபானபங்க்திம் - மோக்ஷமாகிய மேன்மாடத்திற்கு ஏறும் படிகளைக் கூறுவதை, வ்யாஜீக்ருத்ய - காரணமாகக்கொண்டு, இஹ - இப்பூமியில், ஶாரீரகார்த்தரத்நஜாதம் - கடலைப்போன்ற வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தமாகிய ரத்நக்குவியலை, ஸ்வயம் - முழுதும், ப்ராவீசகஶத் - (பரமபதஸோபானமென்னும் க்ரந்தத்தின் மூலமாய்) வெளியிட்டாரோ, தஸ்மிந் - அந்த, ஸ்ரீபாஷ்யகாரோபமே - ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை ஒத்தவரான, வேங்கடேச்வரகவௌ - ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் என்னும் மஹாகவி, திஷ்டதி - ப்ரகாசிக்கும்பொழுது, யம் கஞ்சித் பரபூருஷம் ஹி - வேறு ஒரு அற்பமனிதனை, உபாஸிதும் - பூஜிப்பதற்கு, மா கா: - போகாதே (முயலாதிரு), (அவ்வாறு இருந்தால்) தே - உனக்கு, ஸ்வஸ்தி - மங்களம் (உண்டாகும்.)

தஸ்மை நமோऽஸ்து ஸர்வை தார்க்ஷ்யஸேவிதாய வேங்கடேசாய |
ப்ராவர்த்தயஜ்ஜநாநாம் ஸத்யைவ பரமபதஸோபாநம் ||

(ய: - எவர்), ஸத்யைவ - இப் பூமியிலேயே, ஜநாநாம் - ஜநங்களுக்கு, பரமபதஸோபாநம் - பரமபதமாகிய மேன்மாளி

கைக்குச் செல்லும் படிகளை (வெளியிடும் இப்பிரபந்தத்தை), **ப்ராவர்த்தயத்** - வெளியிட்டாரோ, தாத்ருக்விதாய - அவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த, தஸ்மை - அந்த, வேதாந்த - வேதாந்த தேசிகனென்னும், குரவே - ஆசார்யனுக்கு, நம: ஸூக்தம் - (நம) வணக்கம் சேரக்கடவது

> தேனேறு தாமரையா டிருமார் பன்றன்
>   றிண்ணருளா லவனடியில் விவேகம் பெற்றிங்
> கூனேறு பவக்குழியை வெறுத்த தப்பி
>   னூர்விரத்தி யுடன்வினையின் றிரளுக் கஞ்சிக்
> கூனேறு பிறையிறையோன் சாபந் தீர்த்தான்
>   றுரைகழலே சரணடைந்து தூம்பை விட்டு
> வானேறும் வழிப்படிக ளடைவே கண்ட
>   வண்புகழ்த்தூப் புல்வள்ள லருள்பெற் றேமே.

தேன் ஏறு தாமரையாள் — *தேன் நிறைந்த தாமரைப் பூவில் வசிக்கும் பிராட்டியை,* **திருமார்பன்றன்** — *திருமார்பில் உடையவனான எம்பெருமானுடைய,* **திண் அருளால்** — *வலிய கருணையினால்,* **அவன் அடியில் விவேகம் பெற்று** — *அவனுடைய திருவடிகளில் நல்ல ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று,* **இங்கு** — *இப்பூமியில்,* **ஊன் ஏறு பவக் குழியை** — *சரீரத்தையே வருத்தி செய்கிற ஸம்ஸாரமாகிய படுகுழியை,* **வெறுத்ததற்பின்** — *வெறுத்துத் தள்ளிய பின்,* **ஊர் விரத்தியுடன்** — *பரவுகிற வைராக்யத்துடன்,* **வினையின் திரளுக்கு அஞ்சி** — *பாபக் கூட்டத்தால் வரும் பலனுக்குப் பயந்து,* **கூன் ஏறு** — *வளைவு நிறைந்த,* **பிறை இறையோன்** — *சந்த்ரகலையைத் தரித்த சிவனுடைய,* **சாபம் தீர்த்தான்** — *சாபத்தைப் போக்கிய எம்பெருமானுடைய,* **துரை கழலே சரண் அடைந்து** — *(சதங்கை) ஒலிக்கின்ற திருவடிகளையே சரணமாகப் பற்றி,* **தூம்பை விட்டு** — *சரீரத்தை விட்டு,* **வான் ஏறும் வழிப் படிகள்** — *பரமபதத்திற்கு ஏறும் வழிகளின் படிகளை,* **அடைவே கண்ட** — *வரிசையாகக் கண்டறிந்து வெளியிட்ட,* **வண் புகழ்** — *சிறந்த புகழையுடைய,* **தூப்புல் வள்ளல்** — *தூப்புலில் அவதரித்த தானசீலரான தேசிகனுடைய,* **அருள் பெற்றேம்** — *கருணையைப் பெற்றோம்.*

ஸ்ரீ:

சீராரும்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

[விஷயச் சுருக்கம் — இந்தப் பிரபந்தத்தின் பெயரையே கொண்ட ஒரு ரஹஸ்யக்ரந்தத்தையும் மணிப்ரவாளநடையில் அருளிச்செய்திருக்கிறார் நம் தேசிகன். அதிலடங்கிய பாசுரங்களைத் தொகுத்ததால் இப் பிரபந்தம் தோன்றியது. மிக்க உயரத்திலமைந்துள்ள ஓர் இடத்தை அடைவதற்குப் படிகளை அமைத்து ஏறிச்செல்லுதல் உலகமுறையாகும் பரமபதமென்னும் மிக உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைவதற்கு ஒன்பது விஷயங்களைப் படிகளாகக் கற்பித்து இப்பிரபந்தத்தில் விளக்குகிறார் ஆதலின் இதற்கு இப் பெயர் வந்தது (ஸோபாநம்—படி)

இங்குக் கூறிய * 9-படிகளாவன — (1) தத்துவங்கள் முதலியவற்றை வகுத்து அறிதல் (2) மனந்தளர்தல் (3) உலகஸுகங்களில் ஆசையறுதல் (4) தன் பாபங்களின் மிகுதியால் இனி வரக்கிடக்கும் நரகாநுபவம் முதலிய துன்பங்களுக்கு அஞ்சுதல் (5) எம்பெருமான் மோக்ஷத்தை அருள்வதற்குக் காரணமான உபாயங்களை அநுஷ்டித்தல் (6) இச் சரீரத்திலிருந்து ஜீவன் வெளியேறுதல் (7) அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால் செல்லுதல் (8) ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் திவ்யலோகத்தைச் சேர்தல் (9) அங்கு ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்து அனுபவித்து அந்த ஆநந்தத்திலேயே மூழ்கிக் கிடத்தல் இந்த 9- விஷயங்களையும் இப் பிரபந்தத்தில் சுருக்கியும், ரஹஸ்யத்தில் மிக விரித்தும் அருளியிருக்கிறார்]

கட்டளைக்கலித்துறை

133 அடற்புள் ளரசினு மந்தணர் மாட்டினு மின்னமுதக்
கடற்பள்ளி தன்னினுங் காவிரி யுள்ள முகந்தபிரா
னிடைப்பிள்ளை யாகி யுரைத்த துரைக்கு மெதிவராஜர்
மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே.

[பொதுப்பாசுரம்]

உரை — அடல் புள் அரசினும் — பலமுடைய பக்ஷிகளுக்கு அரசனாகிய கருடனிடத்திற்காட்டிலும், † அந்தணர் மாட்டினும் — ப்ராஹ்மணர்

* விவேகநிர்வேதவிரக்திபீதய: ப்ரஸாதஹேதூத்க்ரமணார்ச்சிராதய: । ப்ரக்ருத்யதிக்ராந்தபதாப்திரநுபவ: பராவதிர்விந்தது தே பதர்வணாம் க்ரமம் ॥

† ப்ராஹ்மணாநாம் யதநம் வேத:

களின் தநமாகிய வேதவேதாநதஙகளிடததிறகாடடிலும், இன் அமுதக் கடல் பள்ளி தன்னிலும் — இனிய அமுதமாகிய பிராட்டி அவதரிதத திருப் பாறகடலாகிய படுககையிடததிறகாட்டிலும, காவிரி — காவிரிக கரையி லுள்ள ஸ்ரீரங்கம முதலிய திவயதேசஙகளில, உள்ளம் உகந்த பிரான் — மனம மிக மகிழநது எழுநதருளியுளள எமபெருமான, இடைப்பிள்ளை ஆகி — இடைசசிறுவனுய அவதரிதது, உரைத்தது — வெளியிடட பகவத கீதையின தாதபாயததையே, உரைக்கும் — தம பாஷயஙகளில விளககிய வரான, எதிவரனுர் — யதிகளுள சிறநத ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, மடைப் பள்ளி வந்த மணம்— திருமடைப்பளளி வழியாக வீசிய வாஸனை, எங்கள் வார்த்தையுள் — யாம வெளியிடும க்ரநதஙகளுள், மன்னியது — பொருநதி யுளளது

ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருமடைபபளளியில அநதரஙககைஙகா யம செயதுவநது அவரிடமே ஸகலாாததஙகளையும கறறறிநத கடாம்பி யாச்சான வழியாக நம ஸம்ப்ரதாயம வந்து தழைததோஙகுவதால "மடைப் பளளிவநத மணம" எனனபபட்டது

உணணககடவ உயாநத பணடஙகளைச சேமிததுத திருமடைப்பள யில வைதது அனைவருககும வழஙகுமாறுபோலே கறறறிநது அநுபவிகக வேண்டிய வேதாநதத்தின ரஹஸயாாததஙகளையெலலாம ஸ்ரீபாஷயகாரா கடாமபியாசசானுககு உபதேசிதது, அவாமுகமாய உலகுககு வழஙகச செய்தபடியால அவருககு மடைப்பளளியாசசானெனந திருநாமம வநதது எனறும கூறுவா பெரியோா

கருதது — ஸ்ரீபாஷயகாரரிடமிருநது கடாமபியாசசான வழியாக வநத ஸமபரதாயம பெருமைபெறறதாகும 1

இனி 2-பாசுரங்களால் முதற்படியாகிய விவேகம் விளக்கப்படுகின்றது—

134 கள்ள மனத்துடன் கண்டு முயன்ற கடுவினையா
னள்ளிரு ளாழியி னற்சுவை யைந்தென நாடியவோ
ரள்ளலி னுளும் விழுந்தழி யாவகை யாரணநூல்
வள்ளல் வழங்கிய வான்படி யான வழியிதுவே. 2

[பாசுரம 2, 3— விவேகபாவம]

உரை — கள்ளமனத்துடன் — திருடடுததனமை நிறைநத மநஸ் ஸினுல, கண்டு — (தததுவஙகளை விபரீதமாய) அறிநது, முயன்ற கடு வினை யால் — செய்த கொடிய காமஙகளால, நள் இருள் ஆழியில் — அடாநத (அஜ்ஞாநமென்னும) இருளாகிய கடலில, ஐந்து நல் சுவை என — (ரூபம,

ரஸம், கந்தம், ஸ்பாசம், சப்தம் என்னும்) ஐந்தும் நல்ல ஸாரங்கள் என்று நினைத்து, நாடிய ஓர் அள்ளலில் – (நம்மால்) தேடப்பட்ட ஒரு பெருஞ் சேற்றில், நாளும் – எப்பொழுதும், விழுந்து அழியாவகை – (நாம்) விழுந்து அழிந்துபோகாமலிருக்கும்படி, வள்ளல் – (ஸகலார்த்தங்களையும் வெளியிடுதலால்) கொடையிற் சிறந்த, ஆரணநூல் – வேதவேதாந்தங்களில், வழங்கிய – உபதேசிக்கப்பட்டதும், வான்படியான – பரமபதத்திற்கு(முதற்) படியாயுள்ளதுமான, வழி – மார்க்கம், இதுவே – இந்தப் பாவத்திற் கூறப்பட்ட விவேகமே 2

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

135 அருவுருவா னவையனைத்து மறிவா ரேனு
மருங்கலைகள் கற்றுரைக்க வல்லா ரேனுந்
தருமவழி யழியாமற் காப்பா ரேனுந்
தனிமறையின் றற்பரியந் தருவா ரேனு
மிருவினையி னொழுக்கத்தா லேவ லோரா
திங்கேநாஞ் சிறையிருந்த வீனந் தீர்க்குந்
திருமகளார் பிரியாத தேவன் றிண்ணந்
தேறுதார் திண்படியி லேறு தாரே. 3

உரை — அரு உரு ஆனவை – உருவமில்லாத சேதநம் ஸ்தூலமான அசேதநம் ஆகிய, அனைத்தும் அறிவாரேனும் – ஸகலபதார்த்தங்களையும் அறிந்தவரேயானாலும், அரும் கலைகள் கற்று – அருமையான கலவியைத் தாம் கற்று, உரைக்க வல்லாரேனும் – (பிறருக்கும்) உபதேசிக்க ஆற்றலுடையவரேயாயினும், தருமவழி அழியாமல் – தர்மமார்க்கம் அழியாமல், காப்பாரேனும்–(அதன்படி) அநுஷ்டிப்பவர்களேயானாலும், தனி மறையின்– ஒப்பற்ற வேதத்தின், தாற்பரியம் தருவாரேனும் – ஸாரார்த்தத்தைப் பிறருக்குப் போதிப்பவரேயானாலும், இரு வினையின் ஒழுக்கத்தால் – (புண்யம் பாபம் என்னும்) இரண்டு கர்மங்களின் மார்க்கத்தில் நடத்தலால், ஏவல் ஓராது – (நாம் செய்யவேண்டிய) கைங்கர்யத்தைப்பற்றி ஆராயாமல், இங்கே நாம் சிறையிருந்த – இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நாம் சிறையிருந்தமையாகிய, ஈனம் தீர்க்கும் – தாழ்வைப் போக்குகின்ற, திருமகளார் பிரியாத – பிராட்டியால் பிரியப்படாதவனை, தேவன் திண்ணம் தேறுதார் – எம்பெருமானுடைய உறுதியைத் தெளிந்துகொள்ளாதவர், திண் படியில் ஏறுதார் – (மோக்ஷத்திற் கொண்டு சேர்க்கும்) திடமான படியில் ஏறமாட்டார்கள்.

கருத்து — (பா-2,3-) எவ்வளவு ஜ்ஞானமுள்ளவனாயி னும், எம்பெருமானுடைய நிலையை அறிபவனே மோக்ஷத்தின் படியைக் கடக்கமுடியும். 3

இனி 2 பாசுரங்களால், இதுவரை வீணே காலம் கழிந்தமையை எண்ணி மனந்தளர்தல் என்னும் 2-வது படி விளக்கப்படுகின்றது.—

கட்டளைக்கலித்துறை

136 மறுத்தார் திருவுடன் மார்பிற் றரித்தவன் வாசகத்தை
மறுத்தார் மயக்கமு மற்றத னால்வந்த மாநரகு
நிறுத்தார் பவத்தி னெடுநா ளுழன்றமை கண்டதனால்
வெறுத்தா ரணநெறி யேவெள்கி யோட விரைவர்களே. 4

[பாசுரம் 4, 5— நிர்வேதபர்வம்]

உரை — மறு—(ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்) மறுவையும், தார்—(வைஜயந்தி என்னும்) மாலையையும், திருவுடன் — பிராட்டியுடன், மார்பில் தரித்தவன் — தன் திருமார்பில் தரித்தவனான எம்பெருமானுடைய, வாசகத்தை — (கீதை முதலிய) உபதேசத்தை, மறுத்தார் — மீறி நடப்பவர்களுடைய, மயக்கமும் — அஜ்ஞானத்தையும், மற்று — மேலும், அதனால் வந்த மா நரகும் — அந்த அஜ்ஞானத்தால் வந்த பெரிய நரகங்களையும், நிறுத்து — ஆராய்ந்து பார்த்து, ஆர் பவத்தில் — நிறைந்த ஸம்ஸாரத்தில், நெடுநாள் உழன்றமை கண்டு — வெகுகாலம் வருந்தியது கண்டு, அதனால் வெறுத்து — அதனால் (ஸம்ஸாரத்தில்) வெறுப்படைந்து, வெள்கி — (இதுவரையில் தாம் நடந்ததற்கு) வெட்கமடைந்து, ஆரணநெறியே ஓட — வேதத்திற் கூறப்பட்ட உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க, விரைவர்கள்— (விவேகிகள்) விரைவில் முற்படுவர்.

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

137 வான்பட்ட மன்னிருளின் மயங்கி மாறு
மறித்தோருகா லேனுமூழி சென்று லன்றே
நூன்பட்ட வுடலாழி வினையோ டூக்கி
லொருகரையுங் காணாதே யொழுது மாறுந்
தேன்பட்ட விடம்போலத் தித்திக் கின்ற
சிறுபயனே யுறுபயனென் றருந்து மாறுந்
தான்பட்ட படியிந்நேர் தானே கண்டு
தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமே தக்க வாறே. 5

உரை — (விவேகம் பெற்ற சேதநன்) வான் பட்ட — ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் உண்டான, மன் இருளில் — வலிய (அஜ்ஞானமாகிய) இருளில், மயங்குமாறும் — திகைத்திருக்கும் நிலைமையையும், எனை ஊழி சென்றால் — (இப்படியே) எவ்வளவோ யுகங்கள் கழிந்தபிறகு, அன்று — ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், மறித்து ஒரு கால் — மறுபடியும் ஒருமுறை, ஊன் பட்ட உடல் — மாம்ஸம் சேர்ந்த உடலைத் தருகின்ற, ஓர் வினை ஆழி ஒழுக்கில் — ஒப்பற்ற கர்மங்களாகிய ஸமுத்ரத்தின் வெள்ளத்தில், ஒரு கரையும் காணாதே — ஒரு கரையையும் காணமுடியாமல், ஓழுகுமாறும் — சென்றுழலும் நிலைமையையும், தேன் பட்ட விடம்போல — தேனுடன் கலந்த விஷத்தைப்போல, தித்திக்கின்ற — (ஸ்தூலமாய்ப் பார்த்தால்) ஸுகமாகத் தோன்றுகின்ற, சிறு பயனே — அற்ப பலன்களையே, உறு பயன் என்று — பெரிய பலனென்று, அருந்துமாறும் — அநுபவிக்கும் வகையையும், இந்நேர் — இவ்வாறே, தான் பட்ட படி — தான் அநுபவிக்கும் ப்ரகாரங்களையும், தானே கண்டு தளர்ந்திடுமேல் — தானே பார்த்து மனம் தளர்ந்தால், தக்க ஆறு வளர்ந்திடுமே — தன் ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க உபாயம் வருத்தியாகும் (அநுஷ்டிக்கப்பெறும்).

கருத்து — (பா- 4, 5-) ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள துன்பங்களைக் கண்டவர், **மனம் தளர்ந்து** உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பர். 5

இனி 2 பாசுரங்களால், ஸம்ஸாரத்தில் ஆசையறுதல் என்னும் 3-வது படி விளக்கப்படுகின்றது.—

கட்டளைக்கலித்துறை

138 உலகத் துயர்ந்தவ ரொன்றும் பயனி லுறுந்துயரு
மலகிற் படாதவப் போகங் கவர்ந்தெழு மம்புயத்தோன்
கலகத் தொழின்மது கைடப ராற்படுங் கட்டமெண்ணிற்
பலகற்ற மெய்யடி யார்படி யாரிக் கடும்பவத்தே. 6

[பாசுரம் 6, 7— விரக்திபாவம்]

உரை.— உலகத்து உயர்ந்தவர் ஒன்றும் பயனில் — உலகத்தில் உயர்ந்தவர்கள் ஈடுபட்டு அநுபவிக்கின்ற பலனில், உறும் துயரும்— (நடுவே) வரும் துன்பத்தையும், அலகில் படாத — அளவில் அகப்படாத, அப் போகம் கவர்ந்து — ப்ரஹ்மலோகஸுகத்தை அநுபவித்து, எழும் அம்புயத்தோன் — உயர்ந்திருப்பவனும் தாமரையில் இருப்பவனுமாகிய ப்ரஹ்மதேவன், கலகத் தொழில் மது கைடபரால்— சண்டையையே தொழிலாகக் கொண்ட மது, கைடபன் என்னும் அஸுரர்களால், படும் கட்டம்

எண்ணில் – படுகின்ற கஷ்டங்களையும நினைததுப்பாராததால, பல கற்ற மெய் அடியார் – பல நூல்களையும கறற உணமையான அடியாாகள் (பாக வதா), இக் கடும் பவத்து – இநதக் கொடிய ஸமஸாரததில், படியார் – ஈடுபடமாட்டாாகள.

முன, மது–கைடபன என்னும அஸுராகள பரஹமாவினிடமிருநது வேதஙகளை அபஹரிததுச சென்றதால ப்ரஹமா செயலறறு எம்பெருமா னிடம புலமப, அவனும அவ்வஸுராகளைக் கொனறு வேதத்தை மீட்டுக் கொடுத்தானென்ற வரலாறு 3-வது அடியிற கூறப்பட்டது. 6

எண்சீராசிரியவிருததம

139 தந்திரங்க ளளவிலாய்த் தனத்தான் மிக்க
தார்வேந்தர் தொழவைய மாண்டார் மாண்டார்
சந்திரனுஞ் சூரியனும் வீயுங் காலந்
தாரகையின் வடமுமற்றுத் தனிவா னுளு
மிந்திரனு மேறுயர்த்த வீசன் றனு
மீரிரண்டு முகத்தானு மில்லா வந்நா
ணந்திருமா னிலைகண்டார் நரக மெல்லா
நரகென்று நற்பதமே நாடு வாரே. 7

உரை — தந்திரங்கள் அளவிலாய் – சேனையை அளவில்லாது பெறறவாகளாய், தனத்தால் மிக்க தார் வேந்தர் தொழ – செலவததால் பெரியராய் மாலையைத்தரித்தவர்களான அரசாகள (தமமை வநது) வணங்குமபடி, வையம் ஆண்டார் – உலகத்தை ஆண்டவா (களான மநு, மாநதாதா முதலியவா) கள், மாண்டார் – இறநதொழிநதனா, தாரகையின் வடமும் அற்று – நக்ஷத்ரஙகளின் வரிசையும அழிநது, சந்திரனும் சூரியனும் வீயும் காலம் – சநதரனும ஸூாயனும அழியுஙகாலமாகிய, வான் தனி ஆளும் இந்திரனும் – ஸ்வாக்கலோகததை ஒருவனாய் ஆள்கினற தேவேநதா னும், ஏறு உயர்த்த ஈசன்தானும் – காளையைக கொடியாக உயாதத சிவ னும, ஈர் இரண்டு முகத்தானும்– நானகு முகமுடைய ப்ரஹமாவும், இல்லா அந்நாள் – இலலாமற்போன அந்த (மஹாப்ரளய) காலததில, நம் திருமால் நிலை கண்டார்– நம் எம்பெருமானது ஸ்தாநமாகிய பரமபதத் (தின ஸவ பாவத)தை அறிந்தவாகள, நரகம் எல்லாம் – (ப்ரஹ்மலோகம் வரையில் உளள) தேவலோகஙகளை எல்லாம், நரகு என்று – பரமபததோடு ஆரா யுமபோது) நரக (த்திற்கு ஸம) மென்று (நினைத்து), நல் பதமே நாடுவார் – சிறநத ஸதாநமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தைப் பெறவே விரும்புவாாகள்.

காலம (ஆகிய), இல்லா, அந்நாள் எனறு அந்வயித்துககொளக.

கருத்து — (பா- 6, 7-) பரமபதம தவிர ஸகலலோகங்க ளும அழியுநதன்மையை அறிநதவனுககு ஸமஸாரததில ஆசை ஒழிந்துபோம 7

இனி 2 பாசுரங்களால், வரப்போதும் கர்மபலாநுபவத்திற்கு அஞ்சுதல் என்னும் 4-வது படி விளக்கப்படுகின்றது. —

கட்டளை ககலிததுறை

140 துறவற மேதுணி வார்துணுக் கற்ற விளந்துணிவோ
நுறவில ராதலி ஞுழயர்ந் தாருட னென்றிநின்றே
மறவழி மாற்றியெம் மையலைத் தீர்த்தவர் மன்னருளாற்
கறவை யுகந்த பிரான்கழல் சூடுங் கருத்தினமே. 8

[பாசுரம 8, 9— பீதிபாவம]

உரை — துறவறமே — (ஸமஸாரபந்ததனதை நீககுவதறகாகச் செய்யும்) நிவ்ருததிதாமஙகளையே, துணிவார் — (சிறநததாகத) துணிநது பற்றுமவா, துணுக்கு அற்ற — ஸமஸாரபயம இலலாத, இளம் துணிவோர்— முதிராத நிச்சயததையுடையவாகளோடு, உறவு இலர்— ஸமபநதம கொளள மாட்டாாகள. ஆதலின் — ஆதலால், நாம் உயர்ந்தாருடன் — நாம (அவவாறு செய்யாது) சிறநதவரான, பாகவதருடன, ஒன்றி நின்றோம் — கலந்து நிற்கின்றோம். மறவழி மாற்றி — (நமமைப) பாபவழியிலிருநது விலக்கி, எம் மையலைத் தீர்த்தவர் — எமமுடைய அஜஞானததைப போககிய ஆசா யாகளின், மன் அருளால் — வலிய கருபையால, கறவை உகந்த பிரான்— பசுக்களிடம மகிழசசிகொணட எம்பெருமானுடைய, கழல் சூடும் கருத்தினம் — திருவடிகளைச் சூடிக் கைங்காயமசெயயும உறுதியுடைய ராவோம். 8

எண்சீராசிரியவிருததம

141 வந்தனபோல் வருவனவு மனந்த மாகி
மாளாத துயர்தருவல் வினைநே ருப்புக்
கிந்தனமா யெண்ணிறந்த கால மெல்லா
மின்னழமிப் பவக்குழிக்கே யிழியா வண்ணம்
வெந்ததொரு குழவியைநற் குமா ரனக்கும்
வெறித்துளவ வித்தகனூர் விதியே கொண்டார்
பந்தனமா மவையனைத்தும் பாறு கைக்குப்
பழமறையின் பரமநெறி பயிலு வாரே. 9

உரை — வந்தனபோல் – (இதுவரை) வந்த துக்கங்களைப்போல், வருவனவும் – இனி வரப்போகும் துக்கங்களும், அனந்தமாகி – எல்லையற்றனவாகி, மாளாத – அழியாத, துயர் தரு – துக்கத்தைத் தருகின்ற, வல்வினை – வலிய கர்மங்களாகிய, நெருப்புக்கு – அக்நிக்கு, இந்தனமாய் – விறகாய் நின்று, இன்னமும் – இன்னமும், எண்ணிறந்த காலம் எல்லாம் – அளவில்லாத காலம் முழுதும், இப் பவக் குழிக்கே – இந்த ஸம்ஸாரமாகிய படுகுழியிலேயே, இழியா வண்ணம் – விழுந்து துன்புறும்படி (நினைந்து), வெந்தது ஒரு குழவியை – வெந்து கருகிய ஒரு குழந்தையை, நல் குமரனுக்கும் – அழகிய சிறுவனாக்கிய வரும், வெறித் துளவ வித்தகனார் – மணமுள்ள திருத்துழாயை அணிந்த அதிசயச்செய்கையையுடையவருமான பகவானுடைய, விதியே கொண்டார் – ("பக்தியோகம் செய்" "ப்ரபத்திசெய்" என்ற) கட்டளைகளையே (சிறந்தனவாகப்) பற்றிய சேதநர்கள், பந்தனமாம் அவையனைத்தும் – (ஸம்ஸாரத்திலேயே) பிணிக்கும் அந்தக்கர்மங்கள் முழுதும், பாறுகைக்கு – அழிவதற்கு, பழமறையின் – அநாதியான வேதத்திற்கூறிய, பரமநெறி – சிறந்த (பக்தி-ப்ரபத்தியாகிய) உபாயங்களில், பயிலுவார் – ஈடுபடுவார்கள்.

பாரதயுத்தத்தில் த்ரோணருடைய புத்திரனை அசுவத்தாமனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்த்ரத்தால் உத்தரையின் கர்ப்பத்தில் வெந்து கரியாகிய குழந்தையை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், பரீக்ஷித் என்னும் அழகிய ராஜகுமாரனாக்கிய வரலாறு மூன்றுமடியிற் கூறப்பட்டது.

கருத்து — (பா. 8, 9.) விவேகிகள் ஸம்ஸார துக்கத்திற்கு அஞ்சித் தம்மைக் காக்க முற்படுவர். 9

இனி 2 பாசுரங்களால், உபாயத்தை அநுஷ்டித்தல் என்னும் 5-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைக்கலித்துறை

142 கருமா லையில்வருங் கட்டங் கழிக்குங் கருத்துடையா
ரொருமால் பெருகு மூயோகின் முயன்றும தன்றியுநந்
திருமா லடியிணை திண்சர ணூது மெனவரித்துந்
தருமா லினியவை தானே யெனத்தக வெண்ணுவரோ 10

[பாசுரம் 10, 11— ப்ரஸாதநபாவம்]

உரை — கருமாலையில் வரும் கட்டம் — கர்ப்பவரிசையில் (இருப்பதால்) வருகின்ற கஷ்டத்தை, கழிக்கும் கருத்துடையார் – நீக்கும் நினைவுடைய பாகவதர்கள், ஒரு மால் பெருகும் – ஒப்பற்ற பக்தி வ்ருத்தி

யாககககூடிய, உயோகில் முயன்றும் — பக்தியோகததில முயனறுகொண டும, அது அன்றியும் — அது தவிர (அதில சகதியிலலாதவாகள), நம் திரு மால் அடியிணை — நமமுடைய எமபெருமானுடைய திருவடிகள இரணடை யும, திண் சரண் ஆதும் — திடமான உபாயமாகும, என வரித்தும் — என்று (நினைத்து அவறறில) ப்ரபததிசெய்தும, மால் — எம்பெருமான், இனியவை — (வரப்போகும) நன்மைகளை, தானே தரும் என—தானே தருவான் என்று உறுதிகொணடவராய, தகவு—(அவன) க்ருபையையே, எண்ணுவர்— எதிாபாாததிருப்பா

கருத்து — ஸமஸாரதுககததை அறிநதவா பகதி-பரபததிகளில தஙகளுககு ஏறற **உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பர்**. 10

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

143 முன்செய்த வினைத்திரளின் முளைத்த தன்றி
முற்றுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றிற்
றன்செய்ய திருவருளா லிசைவு பார்த்துத்
தழல்சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்
பின்செய்த வினையினினை வொன்று தோன்றும்
பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகான் மாற்று
மென்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமா னென்னை
யெண்ணுதா ரெட்டிரண்டு மெண்ணு தாரே 11

உரை — முன் செய்த வினைத்திரளில் — முன்பு செய்த பாபக்கூட டத்தில், முளைத்தது அன்றி — பலன்கொடுக்கத் தொடங்கிய பாபம தவிர, உள்ள முதல் — (கைம்முதலாக) உள்ள பாபங்களை, முற்று அரிந்து — முழு தும போக்கி, முளைத்த கூற்றில் — பலன்கொடுக்கததொடஙகிய பாகததில, இசைவு பார்த்து — (ப்ரபந்நனுடைய) அஙகீகாரததை எதிர்பாாதது (அவன விருமபிய காலத்தில), தன் செய்ய திரு அருளால் — தன்னுடைய ருஜுவான சிறந்த க்ருபையால, தழல் சேர்ந்த தூலம் என — அகநியில சோ்ந்த பஞ்சு என்னுமபடி, தானே தீர்த்து — தானே போக்கி, பின் செய்த வினையில் — (ப்ரபத்திக்குப) பிறகு செய்யும் பாபங்களில், நினைவு ஒன்று து ஒன்றும் — அறிவு இல்லாமல் (தெரியாமல) நேர்ந்தற, பிழை பொறுத்து — பாபங்களைப் பொறுதது, வேறு உளது — தெரிநது செயய வேண்டியதாய்த் தீர்தத குறறத்தை, விரகால் மாற்றும் — ப்ராயச்சித்தம முதலியவற்றில மூட்டிப் போக்குபவனை, செய்ய தாமரைக் கண்— சிவந்த தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய, என் பெருமான் — எனக்கு நாதனை

ஸர்வேச்வரனுடைய, எண்ணம் எண்ணுதார் — திருவுள்ளத்தின் போக்கை அறியாத மானிடர், எட்டு இரண்டும் எண்ணுதார் — திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகமென்னும் ரஹஸ்யத்ரயத்தை அறியாதவர்களே.

* சேதநனுடைய கர்மங்கள் (1) ப்ராரப்தம் (2) ஸஞ்சிதம் என இருவகைப்படும். பலன் கொடுக்கத்தொடங்கிய கர்மம் ப்ராரப்தம் எனப்படும், பின் ஒரு காலத்தில் பலன் கொடுப்பதற்காகத் தனியாயக் குவிந்து மூட்டையாயிருப்பது ஸஞ்சிதமெனப்படும் பக்தியோகம் ஸஞ்சிதகர்மங்களை மாத்ரம் போக்கும் ப்ரபத்தி, ஸஞ்சிதகர்மங்களைப் போக்கி, ப்ராரப்தத்தில் நாம் இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை பலனை அநுபவிக்கவேண்டிய கர்மங்களைத் தவிர மீதியுள்ளவற்றையும் போக்கிவிடுகின்றது, ப்ரபத்திக்குப் பிறகு அறியாமல் செய்யும் பாபங்களை இவனிடம் சேராதபடி நீக்கிவிடுகின்றது, காலதேசங்களைக்கொண்டு மனப்பூர்வமாகச் செய்யும்படி நேர்ந்த பாபங்களையும் ப்ராயச்சித்தாதிகளைக்கொண்டு ஒழித்துவிடுகின்றது. (மனப்பூர்வமாயச் செய்யும் பாபங்கள் நீங்கும் வகையை 64-வது பாசுர வுரையிற் காண்க) இச்சரீரம் உள்ளவரையிலும் உள்ள விளம்பத்தைக் கூடப் பொறுக்காது உடனே முக்தி வேண்டுமெனபவனுக்கு உடனேயே ஸகல கர்மங்களையும் போக்கிப் பலனைத் தருகின்றது. என்னே ப்ரபத்தியின் பெருமை !! இத்தகைய பெருமை பக்தியோகத்திற்கு இல்லை.

கருத்து — உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனுடைய ஸகல கர்மங்களையும் எம்பெருமான் நீக்குவான். 11

இனி 2 பாசுரங்களால், ஜீவன் சரீரத்திலிருந்து வெளியேறுதல் என்னும் 6-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைக்கலித்துறை

144 உறையிட்ட வாளென வூனு ளுறையு முயோகியரை
நறைமட் டொழிவற்ற நற்றுள வேந்திய நாயகன்று
னிறைமட் டிலாத நெடும்பயன் காட்ட நினைந்துடலச்
சிறைவெட்டி விட்டு வழிப்படுத் தும்வகை செய்திடுமே. 12

[பாசுரம் 12, 13— உத்க்ராந்திபாவம்]

* ப்ராரப்தேதர பூர்வ ஸஞ்சிதம் ப்ராகாமிகம் சோத்தரம்
ந்யாஸேந க்ஷபயந் ந்ருணாம் தநுப்ருதாம் ப்ராரப்தவர்க்கம் ச ந: ।
தீவ்ரேணார்த்தவதாம் ப்ரஸன்னமநஸாம் காலாந்தரே ஸ்வேப்ஸிதே
காலே முக்திதரோ முகுந்த ஸநிஷ்ட்ஸ்ய கோத்ரம் ... ॥

உரை — நறை மட்டு ஒழிவற்ற — *வாஸனையுள்ள தேன் நீங்காத,* நல் துளவு—*சிறந்த திருத்துழாய்மாலையை,* ஏந்திய நாயகன்தான் — *தரித்த ஸர்வேச்வரன்,* உறையிட்ட வாள் என — *உறையிற் செருகிய கத்தி என லுமபடி,* ஊனுள் உறையும் உயோகியரை — *சரீரத்திற்குள் வஸிக்கும (பக்தா ப்ரபந்நர் என்ற) யோகிகளை,* மட்டு இலாத நிறை — *எல்லையில்லாத பெருமையையுடைய,* நெடும் பயன் — *பெரிய பலனாகிய மோக்ஷத்தை,* காட்ட நினைந்து — *அநுபவிக்கச்செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு,* உடலச் சிறை வெட்டி விட்டு — *சரீரமாகிய சிறையை ஒழித்து,* வழிப்படுத்தும் வகை — *பயணப்படுத்துவதாகிய ப்ரகாரத்தை,* செய்திடும் — *செய்திடுவான்.*

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

145 * முன்கருவி யீரைந்து மனத்திற் கூட்டி
 முக்கியமா மருத்திலவை சேர்த்த தெல்லா
நன்துணரு முயிரினிற்சேர்த் தைம்பூ தத்தை
 நண்ணுவித்துத் தான்றன்பால் வைக்கு நாத
ஞென்பதுடன் வாசலிரண் டுடைத்தா யுள்ளே
 யொருகோடி துயர்விளைக்கு முடம்பா யொன்றும்
வன்சிறையின் றலைவாச றிறந்து நம்மை
 வானேற வழிப்படுத்த மனமுற் றனே 13

உரை — முன் — *முதலில,* கருவி ஈர் ஐந்தும் — (*ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து ஆக*) *இந்த்ரியங்கள் பத்தையும,* மனத்தில் கூட்டி — *மனஸ்ஸாகிய இந்த்ரியத்துடன் சேர்த்து,* அவை — *அந்தப் பதினொரு இந்த்ரியங்களையும,* முக்கியமாம் மருத்தில் சேர்த்து — *முகத்தில ஸஞ்சரிக்கின்ற ப்ராணவாயுவில சேர்த்து,* அது எல்லாம் — *அவையனைத்தையும்,* நன்து உணரும் — *நன்றாய் அறியும் சக்தியுள்ள,* உயிரினில் சேர்த்து — *ஜீவாத்மாவில சேர்த்து (அந்த ஜீவாத்மாவை),* ஐம்பூதத்தை நண்ணுவித்து — *ஐந்துபூதங்களிடம் சேர்ப்பித்து (அந்த ஜீவாத்மாவின் களைப்பு நீங்குவதற்காக),* தான் தன்பால் வைக்கும் நாதன் — *தான் தன்னிடம வைத்து இளைப்பாற்றுவிக்கும ஸர்வேச்வரன்,* ஒன்பதுடன் இரண்டு வாசல் உடைத்தாய் — *பதினொரு த்வாரங்களையுடையதாய,* உள்ளே ஒரு

* [illegible]

கோடி துயர் விளைக்கும் — உள்ளே கோடிக்கணக்கான துன்பங்களைத் தருகின்ற, உடம்பாய் ஒன்றும் — சரீரமாய (ஜீவனோடு) சேர்ந்திருக்கின்ற, வன்சிறையின் — வலிய சிறையின், தலைவாசல் திறந்து— முதலவாசலாகிய ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தைத் திறந்து, நம்மை வான் ஏற வழிப்படுத்த — நம்மைப் பரமபதம் ஏற ப்ரயாணப்படுத்த, மனமுற்றான் — மனங்கொண்டான்

ப்ராணவாயு —, சரீரமும் இந்த்ரியங்களும் நிலைத்திருக்கக் காரணமாயிருத்தலால் முதன்மைபெற்றிருப்பதுபற்றி முக்கியப்ராணனெனப் படுமென உபநிஷத்துக் கூறுகின்றது.

ஜ்ஞாநேந்த்ரியம் ஐந்து—செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல் என்பன

கர்மேந்த்ரியம் ஐந்து— வாய், கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் என்பன

ஒன்பது த்வாரம்— கண் 2, காது 2, மூக்கு 2, வாய் 1, மலத்வாரம் 1, ஜலத்வாரம் 1 என்பன.

இரண்டு த்வாரம்— நாபித்வாரம், உச்சித்வாரம் (ப்ரஹ்மரந்த்ரம்) என்பன

கருத்து — (பா 12, 13—) ஜீவாத்மாவை எம்பெருமான் தானே இச்சரீரத்தினின்று வெளியேற்றுகின்றான் 13

இனி 2 பாசுரங்களால், அர்ச்சிராதிமார்க்கம் என்னும் 7—வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைக்கலித்துறை

146 தெருளார் பிரம புரத்திறை சேர்ந்திடர் தீர்ந்தவர்தா
மருளார் பிரம புரச்சிறை தீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
டருளா லமரர் நடத்தவிம் மாயை கடந்ததற்பின்
சுருளார் பவநா கச்சுழ லாற்றின் சுழற்சியிலே. 14

[பாசுரம் 14, 15— அர்ச்சிராதிபாவம்]

உரை — தெருள் ஆர் — ஜ்ஞானம் நிறைந்தவனும், பிரமபுரத்து இறை சேர்ந்து — சரீரத்தின் தலைவனுமான அந்தர்யாமியோடு சேர்ந்து, இடர் தீர்ந்தவர் தாம் — துன்பம் நீங்கி(இளைப்பாறி)ய ஜீவர்கள், மருள் ஆர் — அஜ்ஞானம் நிறைந்த, பிரமபுரச் சிறை — சரீரமாகிய சிறையை, தீர்ந்தபின் — விட்டு நீங்கியபின், அருளால் — (பகவானுடைய) கருணையினால், அமரர் — ஆதிவாஹிகர்களான தேவர், எதிர்கொண்டு வந்து நடத்த — எதிர்வந்து

அழைத்து நடத்திப்போக, இம்மாயை கடந்ததன் பின் — இந்த பரக்ருதி மண்டலத்தைத் தாண்டிய பிறகு, பவ நரகச் சுழல் ஆற்றின் — ஸம்ஸார மாகிய நரகமென்னும் சுழல் நிறைந்த நதியின், சுழற்சியில் — சுழலில், சுருளார் — (மறுபடி) சுழலமாட்டார்கள்.

ஈசுவரன், ஜீவனுடைய சரீரத்தில் அந்தர்யாமியாயிருப்பதனால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்தானமாகிய அச்சரீரம் ப்ரஹ்மபுரமெனப்படுமென உபநிஷத்துக் கூறுகின்றது.

ஜீவனுடைய சரீரம் ஐந்து பூதங்களாலாகியது. சரீரத்தில் முதுகின் மேற்புறத்தில் தூண்போன்ற மூன்று எலும்புகள் ஒன்றுகூடி நிற்கின்றன. அவற்றுக்கு த்ரிஸ்தூணமெனப் பெயர்வழங்கும். மரணகாலத்தில் ஈசுவரன் அவற்றைக்கடைந்து அங்கிருந்து ஐந்துபூதங்களின் ஸூக்ஷ்மமான அம்சத்தை எடுத்து அதில் ஜீவனைச் சேர்க்கின்றான். இங்ஙனம் கடைதலே த்ரிஸ்தூணக்ஷேபமெனப்படும். இவ்வாறு கடையும்போது ஜீவனுக்கு மிக்க வேதனையுண்டாகும். இந்த வேதனை நீங்குவதற்காக அந்த ஜீவனை ஈசுவரன் தன்மீது அணைத்துக்கொள்கின்றான் (இவ்வம்சங்கள் மரணமடையும் அனைவருக்கும் பொதுவாகும்.) இவ்விஷயமே இப்பாசுரத்தின் முதலடியிற் கூறப்பட்டது

ஆதிவாஹிகர்களின் விவரணத்தை 67-வது பாசுரத்திற் காண்க.

கருத்து — அர்ச்சிராதிகதியால் சென்றவர் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பமாட்டார். 14

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

147 விழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின் மாதர்
மேனியல்லால் வில்லில்லை மீன வற்த
மொழியல்லா லமுதில்லை யென்று முன்னாண்
முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகந் தீர்ந்தோங்
கழியல்லாற் கடலில்லை யென்பார் போலக்
காரியமே காரணமென் றுரைப்பார் காட்டும்
வழியல்லா வழியெல்லாங் கடந்தோ மற்றும்
வானோரும் வழிகண்டோ மகிழ்ந்திட் டோமே 15

உரை — முன்னாள் — முன்பு, முத்தி வழி முனிந்து — மோக்ஷமார்க்கத்தை வெறுத்து, மீனவற்த — மீனைக் கொடியாகவுடைய மன்மதனுக்கு, விண்ணின் மாதர் — தேவலோக ஸ்த்ரீகளுடைய, விழி அல்லால் வேல் இல்லை — கண்ணல்லது வேறு வேலாயுதம் இல்லை, மேனி அல்லால் வில் இல்லை — (அப்பெண்களுடைய) சரீரத்தைத் தவிர வேறு வில் இல்லை;

மொழியல்லால் அமுது இல்லை–(அவாகள் பேசும) பேசசைததவிர வேறு அமருதம இலலை, என்று அடைந்த – எனறு (நாம) அடைநத, மோகம் தீர்ந்தோம் – அஜஞானம நீஙகபபெறறோம கழி அல்லால் கடல் இல்லை – (கடலின் கழிநீரைமாததிரம கணடு) கழிநீரைத் தவிர வேறு கடல இலலை, என்பார்போல – என்று சொலலும மூடாகள்போல, காரியமே காரணமென்று – (பரஹமததினிடமிருநது) உண்டான ஜகததையே காரண மெனறு (கொண்டு அதையனறி வேறுன ப்ரஹமமிலலையெனறு), உரைப்பார் காட்டும் – கூறுகிற மதாநதரஸதாகளால காடடப்படுகின்ற, வழியல்லா வழியெல்லாம் – நலவழியலலாத வழிகளையெலலாம, கடந்தோம் – தாணடிவிட்டோம, மற்றும் வான் ஏறும் வழி கண்டோம் – மேலும பரமபததிறகுச செல்லும அர்ச்சிராதிமாாக்கததை அடைநதோம, (அதனுல) மகிழ்ந்திட்டோம் – மகிழ்சசியடைநதோம

கருதது – அஜஞானம நீஙகி நலவழிபபடடு அர்ச்சிராதி கதியில செனறவர் மகிழசசியடைவாா. 15

இனி 2- பாசுரங்களால், பரமபதம் சேர்தல் என்னும் 8-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைககலிததுறை

148 வன்பற் றுடன்மயல் பூண்டுமற் றோர்கதி யாலினநா
ளென்பெற் றதுபெறுந் தானழ மெத்தனை போதுளதாந்
துன்பற்ற தன்றுணி வாற்றுயர் தீர்க்குந் துழாய்முடியா
னின்புற்ற நல்வழி யாலேற்று நற்பத மெண்ணுவமே. 16

[பாசுரம் 16, 17— திவயதேசப்ராப்திபாவம]

உரை:– வன் பற்றுடன்–(நாம அறபவிஷயஙகளில) வலிய ஆசையுடன், மயல் பூண்டு – அஜ்ஞாநததைப் பெறறு, மற்று ஓர் கதியால் – (நமககுத தகாத) வேறு ஒரு வழியில நடநததால், இன நாள்– இஙஙனே பலநாளாக, பெற்றது என்? – அடைநத பயன யாது? பெறும் தானழம் – (அவவழிகளால) பெறககூடிய (ப்ரஹமபதம முதலிய) ஸதாநமும், எத்தனை போது உளதாம்? – எததனை காலம நிலைததிருககும்? துன்பு அற்ற – துககமிலலாதவனும, தன் துணிவால் – தனனைப்பறறிய (பகதி, ப்ரபததி எனனும உபாயமாகிய) ஜஞாநததினுல, துயர் தீர்க்கும் – ஸம்ஸாரதுககததைப் போக்குபவனும, துழாய் முடியான் – திருததுழாய்மாலையை முடியில அணிபவனுமான எம்பெருமானுல, இன்புற்ற நல் வழியால் ஏற்றும்–ஸுகம நிறைநத சிறநத (அர்ச்சிராதி) மாாககததால அடைவிககப்படுகினற, நல் பதம் எண்ணுவம் – உயாநத பதமாகிய பரமபதததை அநுஸநதிப்போம்.

பக்தி ப்ரபத்தியாகிய உபாயங்கள் ஜ்ஞாநவிகாஸரூபமாகவே முடிவதால் ஜ்ஞாநமென்னும் பொருள்கொண்ட 'துணிவு' எனும் பதத்தால் அவை கூறப்பட்டன.

கருத்து — அர்ச்சிராதிகதியால் செல்பவர் பரமபதத்தைச் சேருவர் 16

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

149 பண்டையிரு வினையாற்றிற் படிந்து பாரங்
காணதே யொழுகியநாம் பாக்கி யத்தால்
வண்டமரு மலர்மாதர் மின்னாய் மன்ன
வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க வான்சேர்
கொண்டலருண் மழைபொழிய வந்த தொப்பாங்
குளிர்ந்துதெளிந் தமுதாய விரசை யாற்றைக்
கண்டணுகிக் கருத்தாலே கடந்து மீளாக்
கரைகண்டோர் கதியெல்லாங் கதித்திட் டோமே. 17

உரை — பண்டை இரு வினை – அநாதியான (புண்யபாபங்களென்னும்) இரண்டு கர்மங்களாகிய, ஆற்றில் படிந்து – ஆற்றில் ஆழ்ந்து, பாரம் காணாதே – கரையைக் காணமுடியாமல், ஒழுகிய நாம் – (அதன்வழியே) சென்றுகொண்டிருந்த நாம், வண்டு அமரும் மலர் மாதர்—வண்டுகள் மொய்க்கும் தாமரைமலரிலுள்ள பிராட்டி, மின்னாய் மன்ன – மின்னலாக நிலைபெற, வைசயந்தி – வைஜயந்தி எனனும் வனமாலை, மணி வில்லாய் விளங்க – அழகிய வானவில்லாகப் ப்ரகாசிக்க, வான் சேர் கொண்டல் – (பரமபதமாகிய) ஆகாசத்திலுள்ள எம்பெருமானாகிய மேகம், அருள் மழை பொழிய – கருணையாகிய மழைநீரைச் சொரிய, வந்தது ஒப்பாம் – (அதனால்) வந்ததுபோன்ற, குளிர்ந்து தெளிந்து அமுதாய – குளிர்ந்து கலக்கமற்று அம்ருதமயமான, விரசை ஆற்றை – விரஜாநதியை, கண்டு அணுகி – கண்டு நெருங்கி, கருத்தாலே கடந்து – தம் ஸங்கல்பத்தாலே தாண்டி, மீளாக் கரை கண்டோர் – திரும்புதலில்லாத அக்கரையாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்தவர்களுடைய, கதி எல்லாம் – ப்ரகாரங்களையெல்லாம், பாக்கியத்தால் – (நமமுடைய) அத்ருஷ்டவிசேஷத்தால், கதித்திட்டோம் – அநுஸந்தித்தோம்.

இப்பாசுரத்தில் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானை ஆகாயத்திலுள்ள மேகமாகவும், பிராட்டியை (நிலைபெற்ற) மின்னலாகவும், வைஜயந்தியென்னும் வனமாலையை வானவில்லாகவும், அவனது கருணை

வெள்ளத்தை மழைநீரததாரையாகவும், விரஜாநதியை அதனால பெருகிய அமருதமயமான நதியாகவும வாணிதத கவிசாதுரயம அநுபவிக்கத் தக்கதாகும

கருதது — அாசசிராதிமாாககததால செனறவா விரஜாநதியைத தம ஸஙகலபததால தாணடிப **பரமபதம்** சேருவா 17

இனி 2-பாசுரங்களால், தானே பலனும் கடைசிப்படியாயும் உள்ள பகவதநுபவம் விளக்கப்படுகின்றது —

கடடளை ககலிததுறை

150 பூவள ருந்திரு மாது புணர்ந்தநம் புண்ணியனூர்
தாவள மான தனித்திவஞ் சேர்ந்து தமருடனே
நாவள நம்பெரு நான்மறை யோதிய கீதமெலாம்
பாவள நந்தமிழ்ப் பல்லாண் டிசையுடன் பாடுவமே 18

[பாசுரம 18, 19—பராப்திபாவம]

உரை — பூ வளரும் – பூவில வஸிபபவளான, திருமாது – பிராட்டியினால, புணர்ந்த – அணைததுககொளளபபடடவனும, நம் புண்ணியனூர் – நம புணயஸவரூபனுமான எமபெருமானுக்கு, தாவளமான – வஸிக்குமிடமான, தனித் திவம் சேர்ந்து– ஒப்பறற பரமபதம சோநது, தமருடனே– (நிதயஸூரிகளும முகதருமாகிய) பாகவதாகளுடன், நா வளரும் – நாவில் தஙகுகினற, பெரு நான் மறை – பெரிய நானகு வேதஙகளில, ஓதிய கீதம் எலாம் – அதயயநம செயயபபடுகினற காநம எலலாவறறையும, பா வளரும் – பாககள நிறைநதுளள, தமிழ்ப் பல்லாண்டு – தமிழில திருப் பலலாணடு தொடஙகும ஆழவாா திவயஸூகதிகளின, இசையுடன் – கீதததுடன, பாடுவம் – பாடுவோம

கருதது — பரமபதம சோநதவா வேதஙகளையும் திவயபரபநதஙகளையும பாடிக கைஙகாயம செயவர். 18

எண்சீராசிரியவிருததம

151 அடலரவ முண்டுமிழ்ந்த வருக்கன் போல
வழக்கடைந்து கழுவியநற் றரளம் போலக்
கடலொழுகிக் கரைசேர்ந்த கலமே போலக்
காட்டுத்தீக் கலந்தொழிந்த களிறே போல
மடல்கவரு மயல்கழிந்த மாந்தர் போல
வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றூர் போல
வுடன்முதலா வுயிர்மறைக்கு மாயை நீங்கி
யுயர்ந்தபத மேறியுணர்ந் தொன்றி னேமே. 19

உரை — அடல் உரகம் — வலிமையுள்ள (ராகு எனனும) ஸாப்பத தால, உண்டு உமிழ்ந்த — விழுங்கி(ப பிறகு) உமிழப்பட்ட, அருக்கன்போல— ஸூர்யனபோலவும, அழுக்கு அடைந்து கழுவிய — அழுககு நிரமபியிருநது பின் கழுவப்பெறற, நல் தாளம் போல— சிறநத முததுப் போலவும, கடல் ஒழுகிக் கரை சேர்ந்த — கடலில் திசைதெரியாதோடிப பின் (தெய்வவசத தால) கரையைச சோநதுவிட்ட, கலமே போல — ஓடமபோலவும, காட்டுத் தீக்து அலந்து - காட்டுததீயால (சூழப்பபட்டு) வருநதி, ஒழிந்த — (பிறகு அத துன்பம) நீஙகிய, களிறேபோல — யானைபோலவும், மடல் கவரும் மயல் கழிந்த — மடலூருமபடியான காமவிசசை நீஙகிய, மாந்தர்போல — மனிதா போலவும், வன் சிறை போய்— (சிறையிலிருநது, பின்) வலிய அநதச சிறை நீங்கி வெளியேறி. மன்னர்பதம் பெற்றார்போல — ராஜபதவியைப் பெற்ற வாபோலவும, உடல் முதலா — காமசரீரத்திற்குக காரணமாய், உயிர் மறைக்கும் — ஜீவாதமாவின் ஸ்வரூபததை(நாம அறியமுடியாதபடி)மறைப்ப தாயுள்ள, மாயை நீங்கி — ப்ரகருதியின ஸம்பநதம நீஙகி, உயர்ந்த பதம் ஏறி — உயாந்த ஸ்தாநமாகிய பரமபதத்தில் ஏறி, உணர்ந்து — (அளவற்ற) ஜ்ஞாநத்தைப் பெறறு, ஒன்றினோம் — (அவனுடன) கலந்து ஈடுபட்டோம்.

ஸம்ஸாரததில உழன்று வருந்திய ஜீவன ஸமஸாரபநதம் நீஙகப பெறறுப் பரமபதம் சேருங்கால் பெறும தேஜஸ்ஸும பெருமையும இப் பாசுரததில் ஆறு உபமாநங்களால் விளக்கப்பட்டன

மடலூர்தல்·— ஒரு தலைவன், தான் விருமபிய தலைவியை அடைய முடியாத நிலைமையில் அவளுருவமெழுதிய மடல்கொண்டு ஊராாகாணச் செலவது. பனஙகுருத்தைக் குறிககும் மடலெனும் சொல இஙகு அதில வரைந்த சித்திரவுருவததையும் குறிததுநின்றது (மடலூாதலின் விரி வெல்லாம தமிழில அகப்பொருளிலக்கணம் நோககி அறிக)

இப்படித தாம் விரும்பிய தலைவியை அடையமுடியாமையால மட லூரும நிலை வந்து, பின் தமது எண்ணம நிறைவேறியதால அத்துன்பம தீாநத மானிடா இங்கு ஸம்ஸாரபநதம நீங்கி முக்திபெறும ஜீவனுக்கு உதா ஹரணமாக்கப்பட்டனர்.

கருத்து:—இச்சரீரததிலிருநது புறபபட்ட ஜீவா பரம பதம் சோநது எம்பெருமானுடன் கலந்து ஈடுபடுவா.

இந்த ப்ரபந்தத்தில் கூறிய 9 விஷயங்களாகிய படிகளை ஒன்றுசேர இப்பாசுரம் வெளியிடுகின்றது —

152 மண்ணுலகின் மயறீர்ந்து மனந்த தும்பி
மன்னாத பயனிகந்து மாலே யன்றிக்
கண்ணிலதென் றஞ்சியவன் கழலே பூண்டு
கடுஞ்சிறைபோய்க் கரையேறுங் கதியே சென்று
விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக் கண்டு
விண்ணவர்தங் குழாங்களுடன் வேதம் பாடிப்
பண்ணுலகிற் படியாத விசையாற் பாடும்
பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடு வோமே. 20

உரை — மண்ணுலகில் மயல் தீர்ந்து — இககாமபூமியில அஜஞானம தீாநது (1 விவேகபாவம), மனம் ததும்பி — (வீணே கழிநத காலததை நிஙைநது) மனம ததததளிதது (2நிாவேதபாவம), மன்னாத பயன் இகந்து—ஸதிர மலலாத ஸமஸாரஸுகஙகளில ஆசையொழிநது (3 விரகதிபாவம), மாலே அன்றி — எமபெருமானைத தவிர, கண் இலது என்று— (வரப்போகும நரகத்தைத் தடுக்க வேறு) கதி இலலை எனறு, அஞ்சி — பயநது (4 பீதிபாவம), அவன் கழலே பூண்டு — (பகதி அலலது பரபததியால) அவனுடைய திருவடிகளையே பறறி (5 பரஸாதநபாவம), கடும் சிறை போய் — சரீரமென்னும கொடிய சிறையிலிருநது புறபபடடு (6 உதகரமணபாவம), கரை ஏறும் கதியே சென்று—(ஸமஸாரஸமுததரததின)அககரைககுச் செலலும ஆாசசிராதி கதியால சென்று (7 ஆாசசிராதிபாவம), விண்ணுலகில் — பரமபததில உள்ள, வியப்பு எல்லாம் — ஆசசாயஙகளையெலலாம, விளங்கக் கண்டு — தெளிவாயக கணடு (8 திவயதேசபராபதிபாவம), விண்ணவர் தம் குழாங்களுடன் — நித்யஸூரிகள, முகதாகள ஆகியவாகளின கோஷடிகளுடன, வேதம் பாடி — வேதததைப் பாடி, பண் உலகில் படியாத இசையால் — ஸஙகீதவுலகில அமையாத தெயவகாநத்தால, பாடும் — பாடபபடுகிற, பல்லாண்டே — பலலாணடு எனறு தொடஙகும திவயப்ரபநததையே, பல் ஆண்டும் பாடுவோம் — பலகாலமும பாடுவோம (9 பராப்திபாவம)

கருதது:— இப பிரபநததறிற கூறியபடி பரமபதம அடைநதோா அஙகே பகவானை மஙகளாசாஸநமசெயது கொணடு வாழவா. 20

153 மாளாத வினையனைத்து மாள நாம்போய்
வானேறி மலர்மகளா ரன்பு பூணுந்
தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடி யாடிக்
கேளாத பழமறையின் கீதங் கேட்டுக்
கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளு
மீளாத போடிமைக் கன்பு பெற்றே
மேதினியி லிருக்கின்றேம் விதியி னாலே 21

உரை — மாளாத வினை அனைத்தும் – (லகுவாய) ஒழியாத கர்மங்கள் முழுதும், மாள – (நாம் அநுஷ்டித்த உபாயத்தால்) ஒழிய, நாம் போய் – நாம் (ஆசசிராதிகதியால்) சென்று, வான் ஏறி – பரமபதத்தை அடைந்து, மலர் மகளார் – தாமரையில் வாழும் பிராட்டியுடைய, அன்பு பூணும் – அன்பைப் பெற்றவனும், தோளாத மா மணிக்கு – துளைக்கப் படாத பெரிய (இந்தரநீல) ரத்நமபோன்றவனுமான எம்பெருமானுக்கு, தொண்டு பூண்டு – கைங்கர்யத்தை ஏற்று, தொழுது – வணங்கி, உகந்து – மகிழ்ந்து, தோத்திரங்கள் பாடி – ஸ்தோத்ரங்களைப் பாடி, ஆடி – நாட்டியம் செய்து, கேளாத பழமறையின் – (இதுவரை) கேட்டிராத பழமையான வேதத்தின், கீதம் கேட்டு – திவ்யகானத்தைக் கேட்டு, கிடையாத பேரின்பம் – (மற்றவர்களுக்கு) கிடையாத பெரிய(மோக்ஷ)ஆநந்தம், நாளும் பெருக– எந்நாளும் பெருகும்படி, மீளாத போடிமைக்கு – திரும்புதலில்லாத பெரிய கைங்கர்யத்திற்குக் காரணமான, அன்பு பெற்றேம் – (எம்பெருமானுடைய) ப்ரீதியைப் பெற்றோம். விதியினால் – (நம்மைக்கொண்டு சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட எம்பெருமானுடைய) நியமனத்தால், அல்லது– (ஆச்சாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு அநுபவிக்கக் காரணமான) பாக்ய விசேஷத்தால், மேதினியில் இருக்கின்றேம் – இக்காமபூமியில் இன்னும் உயிர்தரித்திருக்கின்றோம்.

கருத்து:— பரமபதத்திற்குச் செல்ல உரியராயிருந்தும் இப்பூமியில் சேதநர் இருப்பது பகவத்ஸங்கல்பத்தாலேயே அல்லது ஆசசையிலுள்ள ஈடுபாட்டினாலேயே ஆம் 21

பரமபதசோபானம்-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

பரமதபங்கம் - உரை

ஸ்ரீமத் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . . . பூஷணம் ||

ஸ்ரீமொனறு . . . வாழவு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸ்ரீதேசிகன் பிறமதங்களின் முடிவுகளையும் அவற்றிலுள்ள தோஷங்களையும் நம் மதத்தின் மேன்மையையும் அனைவரும் நன்கு உணரவேண்டுமெனத் திருவுள்ளங்கொண்டு மணிப்ரவாளநடையில் பரமதபங்கமென்ற விரிவான ஒரு ரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்தார் அதில் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தின் ஆதியிலும் முடிவிலும் அவ்வவற்றின் விஷயத்தைச் சுருக்கியருளிச்செய்த பாசுரங்கள் தொகுக்கப்பட்டுப் "பரமதபங்கம்" என்ற ஒரு ப்ரபந்தம் தோன்றியது

இதில் முதலில் ஸ்ரீதேசிகன், பிறமதங்களைக் கண்டிக்கத் தமக்கு அருள்புரியும்வண்ணம் திருவாழியாழ்வானைத் துதித்துப் பிறகு ஆசார்யர்கள் செய்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, நம் ஸித்தாந்தத்தின்படி மூன்று தத்துவங்களை விளக்கிப் பரமதங்களைக் கண்டிப்பதன் அவசியத்தைக் கூறி, பிறமதங்களில் பொதுவாய் உள்ள தோஷங்களை வெளியிட்டு, சார்வாக மதம், நான்குவகைப்பட்ட (மாத்யமிக, யோகாசார, ஸௌத்ராந்திக, வைபாஷிக) பௌத்தமதம், அத்வைதமதம், ஜைநமதம், பாஸ்கர-யாதவமதம்,

வையாகரணமதம், கணாதமதம், கௌதமமதம், மீமாம்ஸகமதம், ஸாங்க்ய மதம், யோகமதம், பாசுபதமதம் ஆகியவற்றின் முக்கியக் கொள்கையைச் சுருக்கிக் கூறிக் கண்டித்து, பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரத்தின் பெருமையைப் பேசி, நம் ஸித்தாந்தத்தில் சரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தையும் பெருமையையும் வெளியிட்டு, பலன்பெறும் வகையையும் எடுத்துக் காட்டி, நம் பூர்வாசார்யர்கள் கைக்கொண்ட ஸம்ப்ரதாயமே சிறந்தது என்று ஸ்தாபித்து முடிக்கும், இவ்வாறு பரமதங்களைக் கண்டிக்கத் தமக்கு அருள்புரிந்தருளிய திருவாழியாழ்வானுடைய பதினாறு திருக்கைகளின் வலிமையையும் பேசத் தலைப்படுகிறார்

பரமதங்களைக் கண்டிக்கும் சக்தியுண்டாகத் தமக்கு அருள்புரியுமாறு திருவாழியாழ்வானைத் துதிக்கிறார் ஸ்ரீதேசிகன்—

கட்டளைக்கலித்துறை

150 எண்டளை வம்புயத் துள்ளிலங் கும்மறு கோணமிசை
வண்டணி லந்தி கிரிவளை வில்வளை வாய்முசலந்
திண்கையி லங்குசந் சீர்திக ழுங்கதை செங்கமல
மெண்படை யேந்திநின் றனெழி லாழி யிறையவனே. 1

[பாசுரம் 1, 2, 3– ப்ரஸ்தாவநாதிகாரம்]

பதவுரை — எழில் ஆழி இறையவன் – அழகிய திருவாழியாழ்வானாகிய ஸ்வாமி, எண் தளை அம்புயத்துள் – எட்டு இதழ்களுள்ள தாமரைப்பூவினுள், இலங்கும் அறு கோணம் மிசை – ப்ரகாசிக்கும் ஆறு கோணமுள்ள யந்த்ரத்தில், திண் கையில் – வலிய (எட்டுத்) திருக்கைகளில், வண் டணிலம் – அழகிய சங்கம், திகிரி – சக்ரம், வளை வில் – வளைந்த திருக் கைவில், வளை வாய் – வளைந்த வாயையுடைய கோடரி, முசலம் – உலக்கை, அங்குசம் – மாவெட்டி, சீர் திகழும் கதை – பெருமையுள்ள கதை, செங்கமலம் – சிவந்த தாமரைமொட்டுப்போன்ற ஆயுதம் (ஆகிய), எண் படை – எட்டு ஆயுதங்களை, ஏந்திநின்றன் – தரித்துநின்றான்.

எட்டு இதழுள்ள தாமரையில் ஆறு கோணமுள்ள யந்த்ரத்தில், எட்டுக் கைகளிலும் எட்டு ஆயுதங்களை ஏந்திநின்ற திருவாழியாழ்வானைப் புகழ்ந்தவாறு.

தளை வழுவுமாதலின் ‘அம்புயத்துளிலங்குமறு’ என்று பாடம் கொள்ளத்தகாது.

ஆசார்யர்கள் செய்த உபகாரத்தை மகிழ்ந்து பேசுகிறார்—

பதினாறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

155 விடுநெறி யஞ்சி விடத்தொ டக்கிய
விதியர டைந்து தொழத்த ழைத்தெழ
விழியரு டந்து விலக்க டிக்களை
விரகிலி யம்பி விலக்கி வைத்தனர்
கொடுவினை யென்ப தனைத்தி னைத்தனை
கோணர்தலி கந்த துணைத்த னத்தினர்
குருகையில் வந்து கொழுப்ப டக்கிய
குலபதி தந்த குறிப்பில் வைத்தனர்
கடுநர கன்பு கழற்றி மற்றொரு
கதிபெறு மன்பி லெமைப்பொ ருத்தினர்
கமலையு கந்த கடற்கி டைக்கடல்
கருணையு யார்ந்த திடர்க்கொ நுக்கினர்
படுமத லின்றி வளர்த்த நற்கலை
பலபல வொன்ற வெமக்கு ரைத்தனர்
பழமறை யந்தி நடைக்கி டைச்சுவர்
பரமத மென்ற திடித்த பத்தரே. 2

உரை — பரமதம் — *பிறமதங்கள்,* பழ மறையந்தி நடைக்கு — *பழைமையான வேதாந்த மார்க்கத்திற்கு,* இடைச்சுவர் — *நடுவேயுள்ள சுவர் (போல தடையாயுள்ளன),* என்று — *என்று (நினைத்து),* அது — *அந்த மதமாகிய சுவரை,* இடித்த பத்தர் — *இடித்து ஒழித்த பகவத் பக்தர்களான எம் ஆசார்யர்கள்,* விடு நெறி அஞ்சி — *நீக்கத்தக்க தீய வழியில் செல்லப்பயந்து,* விடத் தொடக்கிய — *(அவ்வழியை) விட்டுவிலகத் தொடங்கிய,* விதியர் — *பாக்யமுள்ள யாம்,* அடைந்து தொழ — *(நம்மை) வந்து கிட்டி வணங்க,* தழைத்து எழ — *(மேன்மேலும்) வ்ருத்தியாகிப் பெருகுகின்ற,* அருள் விழி தந்து — *கருணையுடன் கூடிய கடாக்ஷத்தைக் கொடுத்து,* விலக்கு அடி — *(உயர்ந்த பலனைப் பெறமுடியாமல்) விலக்குவதற்குக் காரணமான,* களை — *களை(போன்ற பாபங்)களை,* இயம்பி — *(எமக்கு) எடுத்துக்கூறி,* விலக்கி — *(அப்பாபச்செய்கையிலிருந்து எம்மை) விலக்கி,* விரகில் வைத்தனர் — *(எம் சக்திக்குத் தக்க) உபாயத்தில் (முயலவித்து) நிலைநிறுத்தினார்*

(அவ்வாசார்யர்கள்), கொடு வினை என்பதனை — *கொடிய கர்மங்களென்று சொல்லப்படுமவற்றை,* தினைத்தனை கோணர்தல் இகந்து — *சிறிதளவும் சேரவொட்டாது கழித்த்,* துணைத் தனத்தினர் — *நற்குணமாகிய*

செல்வத்தையுடையார் (எமக்குச் சிறிதும் பாபம் சேராதபடி காக்கும் சிறந்த குணமுடையவர்),

குருகையில் வந்து — திருக்குருகூரென்னப்படும் ஆழ்வார்திருநகரியில் அவதரித்து, கொழுப்பு அடக்கிய — (ப்ரமதஸ்தர்களின்) கர்வத்தை (தம் ஸூக்தியின் மூலமாக) அடக்கிவிட்ட, குலபதி தந்த — (ப்ரபந்ந குலத்திற்குக்) கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிய, குறிப்பில் வைத்தனர் — ஸூக்ஷ்மமான கருத்தில் (எம்மை) நிலைநாட்டினர். (எம்மை ஆழ்வாருடைய கருத்தில் ஈடுபடச்செய்தனர்),

கடு நரகு — கொடிய நரக (த்தைத் தரும் பாபகாம) ங்களில், அன்பு கழற்றி—(எமக்கிருந்த) அன்பைப் போக்கி, மற்றொரு கதி பெறும் அன்பில்— மற்றொரு(சிறந்த) கதியாகிய மோக்ஷத்தைப் பெறுவதில் உள்ள ஆசையில், எ(ம்)மைப் பொருத்தினர் — எங்களை இசைவித்தனர் (தகாத விஷயத்தில் மனம்செல்லாது மோக்ஷத்தை விரும்புமாறு அவர்கள் செய்தனர்),

கமலை உகந்த — பிராட்டியின் அன்பிற்குரிய, கடல் கிடைக் கடல்— (பாற்) கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் (நீலக்) கடல்போன்ற எம் பெருமானுடைய, கருணை உயர்ந்த திடர்க்கு — கருணையாகிய உயர்ந்த மேட்டில், ஒருக்கினர் — (எம்மை) ஒன்றுசேர்த்தனர் (எம்பெருமான் எம்மீது கருணைபொழியுமாறு செய்தனர்),

படு முதல் இன்றி — அழியும் காரணம் இல்லாமல், வளர்த்த — (ஈசுவரனாலும் மஹர்ஷிகளாலும்) வருத்திசெய்யப்பட்ட, பல பல நல் கலை — பற்பல சிறந்த வித்யைகள், ஒன்ற — (எம்மிடம்) ஒன்றுகூடும்படி, எமக்கு உரைத்தனர் — எங்களுக்கு உபதேசித்தனர் (பற்பல சிறந்த வித்யைகளை எமக்கு உபதேசித்தனர்)

ஆசார்யர்கள் தம்மை அடைந்தவர்களைத் தீயவழியிற் செல்லவொட்டாது தடுத்து, ஆழ்வாருடைய கருத்தில் ஈடுபடச்செய்து, மோக்ஷத்தில் அவாவையுண்டாக்கி, உபாயத்தில் மூட்டி, பகவத்கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமாக்கினரென்றவாறு. 2

ஆசார்யர்கள் ஸாரார்த்தத்தையே உபதேசிப்பரென்கிறர்—

கட்டளைக்கலித்துறை

156 பொழுதைக் கும்பொருள் யாமறி யோம்பொரு ளார்மறையிற்
றுமுழைக் கின்றன தாமே யறியுந் தரமுடையா
ராழுரைக் கென்றிவை யாய்ந்தெடுத் தாரண நூல்வழியே
நாமுரைக் கும்வகை நல்லரு ளேந்தி நவின்றனரே 3

உரை — பொருள் ஆர் மறையில் — உண்மைக்கருத்து நிறைந்துள்ள வேதத்தில், போம் உரைக்கும் பொருள் — (தகாதென்று) நீக்கக் கூடியதும (தக்கதென்று) சொல்லக்கூடியதுமான விஷயத்தை, யாம் அறியோம் — (ஆசார்யோபதேசத்திற்குமுன்) யாம் அறியமாட்டோம் தாம் உரைக்கின்றன — தம்மால் உபதேசிக்கப்படும் விஷயங்களை, தாமே அறியும் — தாமே (நேரில்) கண்டறியும்படியான, தாம் உடையார் — பெருமையுடைய நம் ஆசார்யர்கள், நல் அருள் ஏந்தி — (நம் பக்கல்) சிறந்த க்ருபையைக் கொண்டு, ஆய்ந்து — (வேதத்தை) ஆராய்ந்து, இவை உரைக்கத் தகும் என்று — இவ்விஷயங்களை உபதேசிக்கத் தக்கனவாகும் என்று, எடுத்து — பொறுக்கியெடுத்து, ஆரண நூல் வழியே — வேதமாக் கதையைத் தழுவியே, நாம் உரைக்கும் வகை— நாம (இந்த க்ரந்தத்தில்) விளக்கும்படி, நவின்றனர் — (நமக்கு) உபதேசித்தனர்.

வேதத்தில் ஸாரமான விஷயங்களையறியச் சக்தியற்ற நமக்கு ஆசார்யர்கள் தாம ஆய்ந்தெடுத்த ஸாரார்த்தங்களை உபதேசித்ததால் நாம இந்த க்ரந்தத்தை இயற்றவல்லோரானோமென்றவாறு 3

வேதத்தால் உண்டாகும் தத்துவஜ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் பிற மதத்தினரைக் கண்டிக்கிறார்.—

157 சித்து மசித்து மிறையு மெனத்தெளி வுற்றுநின்ற
தத்துவ மூன்றுந் தனித்தனி காட்டுந் தனிமறையால்
முத்தி வழிக்கிது மூல மெனத்துணி வார்களையுங்
கத்தி மயக்குங் கதகரை நாங்கடி கின்றனமே 4

[பாசுரம் 4, 5—ஜீவதத்வாதிகாரம]

உரை — சித்தும் — சேதநரும், அசித்தும் — அசேதநமும, இறையும் என — ஈச்வரனும என்று, தெளிவுற்றுநின்ற — தெளியப்பெற்று நின்ற, தத்துவம் மூன்றும் — தத்துவங்கள் மூன்றையும, தனித்தனி காட்டும் — (அவ்வவற்றின ஸ்வரூபத்தையும ஸ்வபாவத்தையும்) தனித்தனியாகப்பிரித்து வெளியிடுகின்ற, தனி மறையால் — ஒப்பற்ற வேதத்தால, இது — இந்தத் தத்துவஜ்ஞானம, முத்திவழிக்கு — மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு, மூலம் என — காரணமாகும என்று, துணிவார்களையும் — நிச்சயித்தறிபவர்களையும, கத்தி மயக்கும் — ஆரவாரத்தால மயக்குகின்ற, கதகரை — ப்ரதிவாதிகளை, நாம் — (ஆசார்யோபதேசம பெற்ற) நாம, கடிகின்றனம் — (இவ்வதிகாரத்தில) கண்டிக்கின்றோம

நல்ல விவேகமுள்ளவர்களையும ஆரவாரத்தால மயக்கப்பார்க்கும ப்ரதிவாதிகளை இவ்வதிகாரத்தில கண்டிக்கிறோமென்றவாறு 4

158 முத்தின் வடங்க ளெனமுகுந் தன்புனை மூவகையாஞ்
சித்தி லருஞ்சுரு திச்செவ்வை மாறிய சிந்தைகளாற்
பத்தி லிரண்டுமெய்க் கப்பகட் டும்பர வாதியர்தங்
கத்தில் விழுந்தடைந் தவ்வழுக் கின்று கழற்றினமே. 5

உரை:— முத்தின் வடங்கள் என — முத்துக்களின் ஹாரங்கள் எனும்படி, முகுந்தன் புனை — எம்பெருமான் தரித்த, மூவகையாம் சித்தில் — (பத்த-முக்த-நித்யஸூரிகளாகிய) மூன்றுவகைப்பட்ட சேதந விஷயத்தில், அரும் சுருதிச் செவ்வை மாறிய — (அறிவதற்கு) அருமையான வேதத்தின் நேர்மையை அழித்துப்பேசுகின்ற, சிந்தைகளால் — நினைவுகளால், பத்தில் இரண்டு மெய்க்க — (தாம் கூறும்) பத்துவிஷயங்களில் இரண்டே மெய்யாக, பகட்டும் — மயக்குகின்ற, பரவாதியர் தம் — ப்ரதிவாதிகளுடைய, கத்தில் விழுந்து அடைந்த — வீண்பிதற்றலில் மயங்கி (அதனால்) பெற்ற, அழுக்கு — களங்கத்தை (குற்றத்தை), இன்று—(இவ்வதிகாரத்தை எழுதிய) இன்று, கழற்றினம் — நீக்கிவிட்டோம்.

பிறமதத்தினரால் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தில் கூறப்பட்ட கொள்கைகளை இவ்வதிகாரத்தில் ஒழித்தோமென்றவாறு.

அடைந்த + அழுக்கு = அடைந்தவ்வழுக்கு- இங்கு வகரம் விரிந்தது செய்யுள்விகாரமாகும். 5

அசேதநதத்துவத்தை இவ்வதிகாரத்தில் விளக்குகிறார்—

159 நாக்கிய லும்வகை நம்மை யளித்தவர் நல்லருளாற்
பாக்கிய மேந்திப் பரனடி யார்திறம் பார்த்ததற்பின்
றாக்கியர் தங்க டலைமிசை தாக்கித் தனிமறைதான்
போக்கிய மென்றத னிற்பொய்ம் மதங்களைப் போக்குவமே.

[பாசுரம் 6, 7— அசித்தத்துவாதிகாரம்]

உரை:— நம்மை — (அறிவற்றிருந்த) நம்மை, நாக்கு இயலும் வகை — நாவினால் (நன்றாய்ப்) பேசும்படி, அளித்தவர் — அருள்புரிந்த ஆசார்யர்களுடைய, நல் அருளால் — சிறந்த கருணையினால், பாக்கியம் ஏந்தி — (நல்ல ஜ்ஞானத்தைப் பெறும்) பாக்யத்தைப் பெற்று, பரன் அடியார் திறம் — ஸர்வேச்வரனுடைய தாஸர் (களான ஜீவர்) களுடைய ஸ்வரூபத்தை, பார்த்ததற்பின் — (முன் அதிகாரத்தில்) ஆராய்ந்தபின்பு, தாக்கியர் தங்கள் — (ஆபாஸயுக்திகளைக்கொண்டே விஷயத்தை ஸாதிக்க முற்படுகின்ற) யுக்திவாதிகளுடைய, தலைமிசை தாக்கி — தலையில் மோதி, தனி மறை — ஒப்பற்ற வேதம், "போக்கியம்" என்றதனில் —

"(ஆத்மாவினால்) அநுபவிக்கப்படும் வஸ்து" என்று கூறிய அசேதநதத்துவத்தைப்பற்றி வருகின்ற, போய்ம்மதங்களை — விபரீதகொள்கைகளை, போக்குவம் — (இவ்வதிகாரத்தில் நாம்) ஒழித்திடுவோம் தான்—அசை.

" ஹோக்தா ஹோக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா " என்று உபநிஷத்வாக்யம் ஒன்று உளது இது மூன்று தத்துவங்களின் ஸ்வபாவத்தை வெளியிடுகின்றது ஜீவனை அநுபவிப்பவனாகவும், அசேதநத்தை அநுபவிக்கப்படும் வஸ்துவாகவும், ஈச்வரனைச் சேதநாசேதநங்களை ஏவுபவனாகவும் இவ்வாக்யத்தால் அறிகின்றோம். (ஹோக்தா - அநுபவிப்பவன், ஹோக்யம் - அநுபவிக்கப்படும் வஸ்து, ப்ரேரிதா - ஏவுபவன்) 6

160 தீவகை மாற்றியன் றோர்தேரி லாரணம் பாடியநந்
தேவகி சீர்மக னார்திறம் பாவருள் சூடியநா
மூவகை யாமறி யாத்தத் துவத்தின் முகமறிவார்
நாவகை யேநடத் துந்நடை பார்த்து நடந்தனமே. 7

உரை — தீ வகை மாற்றி — (ஜீவர்களிடமுள்ள) தீய ப்ரகாரங்களை நீக்கி (ஒழிக்கக் கருதி), அன்று — பாரதயுத்தகாலத்தில், ஓர் தேரில்—ஒப்பற்ற (அர்ஜுநனுடைய) தேரில் (பாகனாயிருந்து), ஆரணம் பாடிய— வேதத்(தின் அர்த்தத்)தை (கீதையின் வாயிலாக) அருளிச்செய்தவரும், நம் தேவகி சீர் மகனார் — தேவகியின் சிறந்த புத்திரருமான நம கண்ணனுடைய, திறம்பா அருள் — நீங்காத கருணையை, சூடிய நாம் — பெற்ற நாம், மூவகை ஆம் — (ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்தஸத்துவம் என்று) மூன்றுவகைப்பட்ட, அறியாத் தத்துவத்தின்—அறிவற்ற (அசேதந) தத்துவங்களுடைய, முகம் அறிவார் — ப்ரகாரங்களை (நன்கு) அறிந்த(பராசரர் - வ்யாஸர் - ஆழ்வார் முதலிய)வர்களுடைய, நா வகையே — உபதேசத்தின் வழியாகவே, நடத்தும் — (நம் ஆசார்யர்கள்) நடப்பிக்கின்ற, நடை பார்த்து — ப்ரகாரத்தை ஆராய்ந்து, நடந்தனம் — நடந்தோம் (இவ்வதிகாரத்தில் வெளியிட்டோம்).

ஆசார்யோபதேசத்தின்படியே அசேதநத்தின் ஸ்வரூபம் இங்கு விளக்கப்பட்டதென்றவாறு. 7

ஆசார்யோபதேசத்தின்படியே ஈச்வரஸ்வரூபத்தை விளக்குகிறார்—

161 வேலைப் புறமகங் காண்பது போல்வேத நன்னெறிசேர்
நூலைப் புறமகங் காண்டலி னுண்ணறி வின்றிநின்றீர்
மாலைப் பெறவழி காட்டிய தேசிகர் வாசகமே
யோலைப் புறத்தி லெழுதுகின் றேழுன் னெழுதுமினே. 8

[பாசுரம் 8, 9—பரதத்துவாதிகாரம்]

உரை — வேலை – ஸமுத்ரத்தின், புறம் அகம் – வெளியிலும் உள்ளும் (முழுதும்), காண்பதுபோல் – காண்பதிறபோல், வேத நல் நெறி சேர் நூலை – வேதத்தின் சிறந்த மார்க்கங்களைப் போதிக்கும் சாஸ்த்ரங்களை, புறம் அகம் காண்டலில் – மேலேதோன்றும் அர்த்தத்தையும் உட்கருத்தையும் அறிவதில், நுண் அறிவு இன்றி நின்றீர்! – ஸூக்ஷ்ம புத்தி இல்லாமல் நின்றவர்களே! மாலைப் பெற – எம்பெருமானை (நாம்) அநுபவிப்பதற்கு, வழி காட்டிய– உபாயத்தை (நமக்கு)க் காட்டிக்கொடுத்த, தேசிகர்வாசகமே – ஆசார்யர்களுடைய உபதேச (த்தின் ஸார) த்தையே, ஓலைப்புறத்தில் எழுதுகின்றோம் – இவவோலையின்மேல் எழுதுகின்றோம்; உள் எழுதுமின் – (இதை உங்கள்) மனத்துள் பதிவித்துக்கொள்வீர்களாக

சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அறியமுடியாதவர்கட்குப் பயன்படும்படி ஆசார்யோபதேசத்தின் ஸாரத்தையே இங்கு உரைப்போமென்றவாறு

எழுதுதுமிக்குத் தனை வழுவுமாதலின் “உள்ளே யெழுதுமினே” யென்று பாடங்கொள்ளத் தகாது 8

162 சிறைநிலை யாம்பவத் திற்சிறு தேனின்ப முண்டுழல்வார்
மறைநிலை கண்டறி யாமயன் மாற்றிய மன்னருளே
துறைநிலை யார மெனத்துளங் காவமு தக்கடலா
மிறைநிலை யாமுரைத் தோமெந் துருக்க ளியம்பினவே. 9

உரை — சிறை நிலை ஆம் பவத்தில் – சிறையின் தன்மையுள்ள ஸம்ஸாரத்தில், சிறு தேன் இன்பம் – ஒருதுளி தேன்போல (அற்பமான) ஸுகத்தை, உண்டு உழல்வார் – அநுபவித்து (அதிலேயே) மண்டியிருப்பவர்களுடைய (தாம), மறை நிலை – வேதத்தின் தாத்பர்யத்தை, கண்டு அறியா–தெளிந்து அறியமுடியாத(படி செய்வதுமான), மயல் மாற்றிய– அஜ்ஞானத்தைப் போக்கிய, மன் அருளே – வலிய கருணையினலே, எம் துருக்கள் இயம்பின – எங்கள் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தபடி, துறை நிலை பாரம் என – (ஆநந்தக் கடலில் இறங்கும்) துறையும் நிலையான நிற்குமிடமும் (ஸம்ஸாரத்தின் அக்)கரையும் என்று கூறும்படி, துளங்கா–நிலைகலங்காத, அமுதக் கடல் ஆம் – அமருதமயமான ஸமுத்ரமாகிய, இறை நிலை–எம்பெருமானுடைய ப்ரகாரத்தை, யாம் உரைத்தோம் – யாம (இவவதிகாரத்தில்) வெளியிட்டோம

ஆசார்யர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் சேதநரிடம் நின்று வேதார்த்தத்தை அறியமுடியாமற் செய்யும் அஜ்ஞானத்தை ஒழிக்கவல்ல தமது அருளால் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை எமக்கு உபதேசித்தபடியே இவவதிகாரத்தில் விளக்கினோமென்றவாறு. 9

பிறமதங்களைக் கண்டிப்பதன் பயன் கூறப்படுகின்றது—

163 வெறியார் துளவுடை வித்தகன் றன்மையின் மெய்யறிவார்
குறியார் நெடியவ ரென்றொரு குற்றம் பிறர்க்குரையா
ராறியார் திறத்தி லருள்புரிந் தாரண நன்னெறியாற்
சிறியார் வழிக ளழிப்பதுந் தீங்கு கழிப்பதற்கே 10

[பாசுரம 10, 11– ஸமுதாயதோஷாதிகாரம]

உரை — வெறி ஆர் துளவுடை – *வாஸனை மிகுநத திருததுழா யையுடையவனும,* வித்தகன் – *அதிசயசசெய்கையையுடையவனுமான எமபெருமானுடைய,* தன்மையின் – *ஸவபாவததின,* மெய் அறிவார் – *உணமையை அறிநத ஆசாாயாகள,* பிறர்க்கு – *பிறாவிஷயததில,* குறியார் நெடியவர் என்று – *குளளமானவா உயரமானவா எனறுறபோன்ற (அறபமான),* ஒரு குற்றம் உரையார் – *ஒரு தோஷததையும சொலலமாட்டாாகள (அபபடியாயின)* ஆரண நல் நெறியால் – *வேததைததழுவிய சிறநத மாாககததைககொணடு,* சிறியார் – *அறபாகளான பிறமததாருடைய,* வழிகள் அழிப்பதும் – *ஸிததாநததைதக கணடிபபதும,(எதறகாக வென்றால),* அறியார் திறத்தில் – *(நம ஸிததாநததைத) அறிநதுகொள்ளாத பாமரா விஷயததில,* அருள் புரிந்து – *கருபையை வைதது,* தீங்கு கழிப்பதற்கே – *(பிறமதஙகளின் தோஷம தெரியாததால அவாகளுககு வரும) கெடுதியை நீககுவதறகே (யனறி வேறிலலை)*

காமககுரோதஙகளறற பெரியோா பிறாமீது குறறஙகூறத துணியாா ஆயினும, பிறமதஙகளைக கணடிபபது, ஸாமாநயாகளான அதிகாரிகள பிறமதஸதரின் வஞசனைககுடபடடுக கெடாதவாறு பிறமதஙகளின தோஷததை அறிவதறகாகவே எனறவாறு 10

இனி ஒவ்வொரு மதத்தையும் தனித்தனியே விளக்கிக் கண்டிக்கத் தொடங்கி, இப்பாசுரத்தில், சிற்சில ப்ரதாநமான அம்சங்களில் பொதுவான கொள்கையுள்ள மதங்களை ஒவ்வொரு வகுப்பாக்கி நான்குவகையாகப் பிரித்துக்கூறுகின்றார்—

எணசீராசிரியவிருததம

164 மீண்டுரைக்க விரகுதருந் தருக்கங் கொண்டே
வேண்டுங்கால் வேண்டுவதே விளம்பு கின்றார்
கண்டதற்கு விபரீதங் கத்து கின்றார்
காணாத குறைமறையிற் காட்ட நிற்பார்

பண்டொருத்தன் கண்டுரைத்தே னேனே யென்னப்
பலவகையி லுபாதிகளாற் படிந்து வீழ்வார்
கொண்டலொக்குந் திருமேனி மாயக் கூத்தன்
துழைகழல்சேர் விதிவகையிற் கூடா தாரே 11

உரை — மீண்டு உரைக்க – (மேன்மேலும்) விதண்டாவாதம் பேசுவதற்கு, விரகு தரும் – இடம் கொடுக்கின்ற தருக்கம் கொண்டே – குயுக்திகளைமாத்திரம் கொண்டு, வேண்டுங்கால் – (தமக்கு) வேண்டிய ஸமயத்தில், வேண்டுவதே – இஷ்டமான விஷயத்தை (த் தோன்றியபடி) விளம்புகின்றார் – கூறுகின்றவ(ரான கணாத-கௌதம-வையாகரண-மீமாம் ஸக)ரும், கண்டதற்கு – (தாம்) நேரில் கண்டதற்கு, விபரீதம் – மாறுபட்ட விஷயங்களை, கத்துகின்றார் – ஆரவாரமாகப் பேசுகின்றவராக (ளா பாஸ்கர–யாதவ–அத்வைதிக) ளும், மறையில் – (அபௌருஷேயமான) வேதத்தில், காணாத குறை – காணமுடியாத (பௌருஷேயமென்னும்) குற்றத்தை, காட்ட நிற்பார்–எடுத்துக்கூறநிற்பவ(ரான சார்வாக–பௌத்த—ஜைந)ரும், பண்டு ஒருத்தன் – முன்பு (கபிலர், ப்ரஹ்மா, பசுபதி ஆகியவர் களில்) ஒருவன், நானே கண்டு உரைத்தேன் என்ன – நானே (இந்த மதத்தைக்) கண்டுபிடித்து உபதேசித்தேன் என்றுகூற, பல வகையில் உபாதிகளால் – பல்வகைப்பட்ட (பொருளாசை, ஆஹாரஸௌகர்யம் முதலிய) காரணங்களால், படிந்து–(அந்தந்த மதத்தில்) ஈடுபட்டு, வீழ்வார்—அழிந்துபோகின்றவர் (களான ஸாங்க்ய– யோக– சைவர்) களும் (ஆகிய நால்வகையினரும்), கொண்டல் ஒக்கும் திருமேனி – மேகத்தைப்போன்ற திருமேனியையுடைய, மாயக் கூத்தன் – அதிசயச்செய்கையுள்ள எம்பெரு மானுடைய, துழை கழல் சேர் – ஒலிக்கின்ற கழல (பூண்ட திருவடி) களைச் சேருவதற்குரிய, விதி வகையில் கூடாதாரே–பாக்யவிசேஷம் கிடைக்கப் பெறாதவரே (ஆவர்).

பிறமதத்தினருக்கு எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கும் பாக்ய மில்லை என்றதாயிற்று இவ்வாறு பொதுப்படையான தோஷங்களைக் கூறியதாலேயே இந்த ரஹஸ்யத்தில் இவ்வதிகாரத்திற்கு 'ஸமுதாயதோ ஷாதிகார'மென்ப் பெயர் வந்தது 11

இனி வரும் இரண்டு பாசுரங்களால் சார்வாகமதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

165 கண்டது மெய்யெனிற் காணு மறையி லறிவுகண்டோங்
கண்ட தலாத திலதேனிற் கண்டிலங் குற்றமிதிற்
கண்டது போன்மறை காட்டுவ துங்கண்ட தோத்ததனு
லுண்டது கேட்டு முலோகா யதரென்று மீறுவதே 12

[பாசுரம் 12, 13– லோகாயதிகபங்காதிகாரம]

உரை — கண்டது — ப்ரத்யக்ஷத்தால் கண்ட வஸ்து, மெய் எனில் — உண்மையானதாகும் என்று கொள்வதாயின், காணும் மறையில் — ப்ரத்ய க்ஷத்தால் அறியப்படுகின்ற வேதத்தால், அறிவு கண்டோம் — ப்ரத்யக்ஷ மாக ஜ்ஞாநம் (உண்டாவதைக்) காண்கிறோம் கண்டதலாதது — (மேலும்) ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படாத வஸ்து, இலது எனில் — உண்மையல்ல வென்று கூறுவதாயின், இதில் — (வேதத்தால் உண்டாகும்) இந்த ஜ்ஞாநத் தில், குற்றம் — ஒரு தோஷத்தையும், கண்டிலம் — காணவில்லை கண்டது போல் — ப்ரத்யக்ஷத்தை (ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொள்வதை)ப்போல, மறை காட்டுவதும் — வேதத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநமும், கண்ட தோத்ததனால் — ப்ரத்யக்ஷமென்னும் ப்ரமாணத்தையே ஒத்திருப்பதால், உண்டது கேட்கும் — தாம் உண்டதையே பிறரைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ப (வரைப்போன்ற) வர்களான, உலோகாயதர் — சார்வாகமதத்தினர், என்று மீறுவது ? — எப்பொழுது (இவற்றை) மீறிப்பேசமுடியும் ?

சார்வாகமதக் கொள்கை— ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்றே ப்ரமாணமாகும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படும் வஸ்துக்களே உண்மையானவை ப்ரத்ய க்ஷத்தால் காணப்படாத வஸ்துக்கள் பொய்யானவையே (ப்ரத்யக்ஷத் திலும் தோஷம் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கவேண்டும்) ஆதலின் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள தர்மம், அதர்மம், ஈச்வரன், பரலோகம் முதலிய ஸகலமும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் காணப்படாமையால் பொய்யேயாம்—என்பதாம்

இவ்வாறு சார்வாகர் ப்ரத்யக்ஷமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டாலும், வேதத்தில் கூறப்படும் வஸ்துக்களை உண்மையென்று இசைந்தேயாகவேண்டும் எவ்வாறெனில்— கல்வி கற்று வ்யுத்பத்தியுள்ள வர்கள் வேதவாக்யங்களைத் தமது காதினால் கேட்கும்போதே அவற்றின் அர்த்தம் அவர்களுக்கு ஒருவாறு விளங்குகின்றதென்பது வெளிப்படை யான விஷயம் இப்பொழுது வேதமும் அதனால் உண்டாகும் அர்த்த ஜ்ஞாநமும் ப்ரத்யக்ஷமாகவே ஆகிவிடுகின்றனவன்றோ ? ஆகவே ப்ரத்ய க்ஷத்தையே ப்ரமாணமாகக்கொண்ட சார்வாகரும் வேதத்தையும் அதனால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு அவற்றுக்குப் புல னான தர்மம் அதர்மம் முதலியவற்றை உண்மையென்று இசையவேண்டிய தாயிற்றென்பது முதலடியால் கூறப்பட்டது

ஆயினும் வேதத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்தை ப்ரமமாகக் கொண்டு அந்த ஜ்ஞாநத்திற்குப் புலனான வஸ்துக்களைப் பொய்யென்று மறுபடியும் அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கத் துணியலாம் இதற்கும் இடமில்லை. எவ்வாறெனில்— ஒரு ஜ்ஞாநத்தில் ஏதாவது தோஷம் இருந்தாலன்றோ அந்தஜ்ஞாநத்தை ப்ரமமென்னலாம். இங்கு வேதத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்

தில் ஒரு தோஷமும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படவில்லை. ஆதலின் தோஷமொன்றுமில்லையென்றே அவர்கள் அவசியம் இசையவேண்டியதாயிற்று, தோஷமாவது— ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கும் ஸாதநத்தில் ஏதாவது குற்றம். ஒருவராலும் இயற்றப்படாது அபௌருஷேயமாய் நித்யமாய்ப் ப்ரகாசிக்கும் வேதத்திலோ அதனால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்திலோ எவ்வித தோஷமும் காணப்படாததால் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படாத வஸ்துவைப் பொய்யெனக் கொள்ளும் சார்வாகரும் வேதத்தால் அறியப்படுகின்ற வஸ்துவைப் பொய்யெனக் கொள்ளமுடியாதென்பது இரண்டாமடியாற் கூறப்பட்டது.

ஆகவே தோஷம் ஒன்றுமில்லாத ப்ரத்யக்ஷத்தைச் சார்வாகர் ப்ரமாணமாகக் கொண்டாற்போல் தோஷம் ஒன்றுமில்லாத வேதத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானமும் ப்ரத்யக்ஷத்தைப்போலாவதுபற்றி அதையும் ப்ரமாணமாகக்கொண்டு நமது இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாமல் வேதத்தால்மாத்திரம் விளக்கப்படுகின்ற ஸகலவஸ்துக்களையும் மெய்யாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று என்பது மூன்றுமடியாற் கூறப்பட்டது.

உலகில் ஒருவன் தானுண்ட வஸ்துவின் சுவை எத்தகையதென்று மற்றொருவனிடம் கேட்டு ஆராயத்துணிவானாகில் அவனை அவிவேகி என்போம். அங்ஙனே ப்ரத்யக்ஷமொன்றே ப்ரமாணமென்று கொள்ளும் தம் மதத்தின்படியே வேதத்தை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு அதிற்கூறிய அனைத்தையும் மெய்யாகக் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகும் சார்வாகர் இதைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்யப்புகுவது முற்கூறிய அவிவேகத்தன்மையை ஒத்ததாகும். ஆதலால் அந்தச் சார்வாகர் இவ்வம்சங்களை மீறிப் பேசுவது எப்பொழுது? ஒருபோதுமில்லையென்பது கடைசியடியாற் கூறப்பட்டது. 12

சார்வாகரின் கொள்கையும் செய்கையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுதல் விளக்கப்படுகின்றது —

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

166 கண்டதனாற் காணாத தனுமிக் கின்றார்
கண்டோருத்த னுரைத்ததனைக் கவரு கின்றா
ருண்டுபசி கெடுமென்றே யுணர்ந்துண் கின்றா
ரொன்றாலே யொன்றைத்தாஞ் சாதிக் கின்றார்
பண்டுமுலை யுண்டதனுன் முலையுண் கின்றார்
பார்க்கின்றார் பலவல்லாத் தம்மை மற்றுங்
கண்டுமதி கெட்டநிலை காண கில்லார்
காணாத தில்லதென்று கலங்கு வாரே. 13

உரை — காணாதது — ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படாத வஸ்து, இலது என்று — (முயற்கொம்புபோல்) சூந்யம் என்று, கலங்குவார் — மனக் கலக்கமுள்ள சார்வாகர், கண்டதனால் — ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிந்த வஸ்துவைக்கொண்டு, காணாதது — (ப்ரத்யக்ஷத்தால்) அறியப்படாத வஸ்து இருப்பதை, அனுமிக்கின்றார் — ஊஹித்தறிகின்றனர் ஒருத்தன் கண்டு — வேறு ஒருவன் (ப்ரத்யக்ஷத்தால்) அறிந்து, உரைத்ததனை — கூறிய விஷயத்தை, கவருகின்றார் — ஏற்றுக்கொள்கின்றனர் உண்டு — உண்ட பிறகு, பசி கெடும் என்றே — பசி தொலைந்துபோம் என்றே, உணர்ந்து உண்கின்றார் — அறிந்து உண்கின்றனர் ஒன்றாலே — ஒரு ஸாதநத்தாலே, ஒன்றை — ஒரு வஸ்துவை, தாம் சாதிக்கின்றார் — தாங்கள் ஸாதித்துக்கொள்கின்றனர். பண்டு முலை உண்டு — முன்ஜன்மத்தில் தாய்ப்பாலைப் பருகி, அதனால் முலை உண்கின்றார் — அந்த வாஸனையால் (இந்த ஜன்மத்திலும்) தாய்ப்பாலைப் பருகுகின்றனர். மற்றும் — மேலும், பல அல்லாத் தம்மை — (கை கால் முதலிய) பல அவயவங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டுநிற்கும் தம் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை, பார்க்கின்றார் — (இது என் சரீரம், இது என் கை என்ற முறையில் ப்ரத்யக்ஷத்தாலேயே) அறிகின்றனர் கண்டும் — (இப்படித் தம் ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமான விஷயங்களை) அறிந்தும், மதிகெட்ட நிலை— புத்திகெட்டுத் தாம் பிதற்றும் நிலையை, காணாகில்லார் — (தாங்கள்) அறிந்துகொள்ளவில்லை

சார்வாகர், தாம் நேரில் கண்ட புகையைக்கொண்டு காணாத அக்நி இருப்பதாய் அநுமாநம் செய்கின்றனர், மற்றொருவன் நேரில் கண்டு கூறிய விஷயத்தை நம்பி ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். இவற்றால் அவர்கள் முறையே அநுமாநத்தையும் சப்தத்தையும் ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொண்டதாயிற்று. மேலும் அவர்கள் பசியுள்ளபொழுது உணவுகொண்டால் பசி நீங்கும் என்று அறிந்தே உணவுகொள்கின்றனர் உண்டால் பசி நீங்குமென்பதை உண்பதற்குமுன் அவர்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிந்ததில்லையன்றோ, மேலும் ப்ரதிவாதிகளிடம், இருவரும் இசைந்த ஒரு காரணத்தைக் கூறி, காணாத வஸ்து இருப்பதாய் ஸாதிக்கின்றனர். இவற்றாலும் அவர்கள் அநுமாநத்தையும் சப்தத்தையும் இசைந்ததாயிற்று மேலும் நேரில் கண்ட தேஹத்தைத் தவிரக் காணாத ஆத்மாவென்று ஒன்று இல்லையென்று கொண்ட சார்வாகர், குழந்தை பிறந்ததும் தன் தாய்ப்பாலைப் பருகுவதற்கு முற்பிறப்பின் வாஸனையைக் காரணமாகக் கூறுவதன்றி, அதற்கு அவர்கள் வேறு வழிகூற இடமில்லை இதனால் சரீரத்தைத் தவிர நித்யமான ஆத்மா இருப்பதாய் அவர்களும் இசையவேண்டியதாயிற்று மேலும், சரீரத்தையே ஆத்மாவாகக் கொண்ட சார்வாகர் 'என் சரீரம், என் கை, என் கால்' என்ற முறையில் ப்ரத்யக்ஷத்தால் பார்க்கும்போது "என்னுடைய" என்ற

உணாசசிஙையயுடைய ஆதமாவைச சரீரம முதலியவறறிற காட்டிலும வேருகவே பாாககினறனரனரோ ? இப்படித தம கொளகைகளுக்கும செயகைகளுக்கும பல முரணபட்ட அமசஙகளைத தாஙகள அறிநதும மதி கெட்டுத தஙகள கொளகைகளை விடாதிருககின்றனா எனறு கருதது 13

பௌத்தமதத்தினர், மாத்யமிகர்– யோகாசாரர்– ஸௌத்ராந்திகர்– வைபாஷிகர் என நால்வகைப்படுவர் இனி இரண்டு பாசுரங்களால் மாத்யமிகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைககலித்துறை

167 காணு திலதெனுங் கல்வியி னுரைக் கடிந்ததற்பின்
கோணுர் குதர்க்கங்கள் கொண்டே குழப்பும் பவுத்தர்களி
னுணு தனைத்து மிலதென்று நால்வகை யன்றிதென்றும்
வாணு ளறுக்கின்ற மத்திமத் தான்வழி மாற்றுவமே. 14

[*பாசுரம* 14, 15– *மாதயமிகபஙகாதிகாரம*]

உரை — காணு(த)து—(*ப்ரதயக்ஷததால*) *காணபபடாத வஸது*, இலது—இடையாது, எனும் கல்வியினுரை — *எனற ஸிததாநதமுடைய சாாவாகரை*, கடிந்ததற்பின் — *கண்டிததபின*, கோண் ஆர் — *வக்ரததன்மை நிறைநத*, குதர்க்கங்கள் கொண்டே — *குயுகதிகளை* (*ஸாதநமாக*)*க கொணடே*, குழப்பும் பவுத்தர்களில் — (*உலகததைக் கலககும*) *பௌததாகள் நாலவரில*, நாணுது — *வெட்கமடையாது*, அனைத்தும் இலது என்றும் — *ஸகலவஸது*வும் *இலலையெனறும*, இது — *இநத பரபஞசம*, நால்வகை அன்று என்றும் — *நானகுவகையிலும் அடஙகாதென்றும* (*கொணடு*), வாழ் நாள் அறுக்கின்ற — (*கணவன*) *வாழும் நாளிலேயே தாலியறுககினற* (*ஸத்ரீயைப்போன்ற*), மத்திமத்தான் வழி — *மாதயமிகனுடைய ஸிததாநததை*, மாற்றுவம் — *கணடிபபோம்*

புததருடைய சீடா நாலவரில் மாதயமிகன் எனபவன "*ஸாவம சூந்யம*" *என்ற கொளகையுடையவன* '*ஒரு தததுவமும இலலை*' *எனறு வாயகூசாது பேசும் இவனே புத்தருக்குப பிரிய சிஷயனும மெய்யான பொருளை* '*ஸத்*' *எனறும், பொயயான பொருளை* '*அஸத*' *என்றும, மெய்யும் பொயயுமான பொருளை* '*ஸதஸத்*' *எனறும, மெயயுமன்றிப் பொய்யுமன்றி நிறகுமதை* '*ஸதஸதவிலக்ஷணம*' *எனறும வழஙகுவதுண்டு. இநத ப்ரபஞசம இநத நாலவகையில எதிலும அடஙகியதனறு என்கிருன் மாத்யமிகன். இவன ஸகலலோகநாதனுய ப்ரகாசிககினற ஈசுவரனையும அவனுககுரிய ப்ரபஞசவஸதுக்களையும இலலையாக்கி, அவன தருளால் பெறும பலனகளையும இழநதவனுதலின, கணவன உயிருடன் வாழும நாளில மதிகெட்டு அவனை வெறுததுத தாலியையறுததுப் போட்ட பெண்போலாகின்ருனெனனபபட்டது.* 14

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

168 மானமிலை மேயமிலை யென்று மற்றோர்
வாதநெறி யிலையென்றும் வாது பூண்ட
தானுமிலை தன்னுரையும் பொருளு மில்லை
தத்துவத்தி னுணர்த்திசய மில்லை யென்றும்
வானவரு மானவரு மனமும் வெள்க
வளம்பேசு மதிகேடன் மத்தி மத்தான்
றேனநெறி கொண்டனைத்துந் திருடா வண்ணஞ்
செழுமதிபோ லெழுமதியாற் சேமித் தோமே. 15

உரை — வானவரும் — தேவர்களும், மானவரும் — மநுஷ்யர்களும், மனமும் — (தன்) மனமும், வெள்க — கூசும்படி, மானம் இலை — ப்ரமாணம் (ஒன்றும்) இல்லை, மேயம் இலை என்றும் — (ப்ரமாணத்தால்) அறியப்படும் பொருளும் இல்லை என்றும், மற்று ஓர் வாத நெறி — வேறு ஒரு வாதமார்க்கமும், இலை என்றும் — இல்லை என்றும், வாது பூண்ட தானும் இலை — வாதம் புரியும் தானும் இல்லை, தன் உரையும் பொருளும் இல்லை— தன் வாக்யமும் (அதன்) அர்த்தமும் இல்லை, தத்துவத்தின் உணர்த்தி — தத்துவத்தின் அறிவும், சயம் இல்லை என்றும் — (வாதத்தில்) ஜயமும் இல்லை என்றும் (இப்படி ஸர்வம் சூந்யம் என்று கூறி), வளம் பேசும் — (தன் மதத்தின்) பெருமையைப் பேசுகின்ற, மதிகேடன் — அறிவுகெட்டவனாகிய, மத்திமத்தான் — மாத்யமிகன், தேன நெறி கொண்டு — திருட்டு வழியைக் கைக்கொண்டு, அனைத்தும் — ஸகலதத்வங்களையும், திருடா வண்ணம் — இல்லையாக்காதபடி, செழுமதிபோல் எழும் — பூர்ணசந்த்ரனைப் போல் வ்ருத்தியடைகின்ற, மதியால் — ஜ்ஞானத்தால், சேமித்தோம் — (உலகத்தை அவன் கையினின்று) ரக்ஷித்தோம்.

மாத்யமிகனுடைய மதக்கொள்கைகள் விசித்திரமாயிருப்பனவாதலின் தேவரும் மநுஷ்யரும் அவற்றைப் பரிஹஸிப்பதுடன் அவனுடைய மனமும் பரிஹஸிக்கின்றதாம். அவன் இப்படி ஸகலத்தையும் சூந்யமாக்கி எம்பெருமானையும் சேதநாசேதநங்களையும் இல்லையாக்கிக் கொள்ளை கொள்ளவிடாமல் அவன் மதக்கொள்கைகளைக் கண்டித்து நம் ஸித்தாந்தத்தை ரக்ஷித்தோமென்றதாயிற்று. 15

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் யோகாசாரமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

169 முற்றுஞ் சகத்தில தென்றே யுகட்டிய முட்டரைநாஞ்
சுற்றுந் துறந்து துறையினின் றேதுக ளாக்கியபின்
மற்றென் றிலது மதிபல வுண்டென்று வஞ்சனையாற்
சற்றுந் துறந்தயோ காசார னைச்சதிக் கின்றனமே. 16

[*பாசுரம்* 16, 17— *யோகாசாரபங்காதிகாரம்*]

உரை — சகத்து முற்றும் — உலகம முழுதும, இலது என்றே — இலலையென்றே, பகட்டிய மூட்டரை — மயககிய மூடரான மாதயமிகரை, நாம் சுற்றும் துறந்து — நாம முழுதும ஒழிதது, துறையில் நின்றே — வேதாநதமாககததில நிலைபெறறுநினறே, துகளாக்கிய பின் — கணடித் தொழிதத பிறகு, பல மதி உண்டு — பலவிதமான ஜஞாநம உணடு, மற்று ஒன்று இலது—(ஜஞாநததைத் தவிர) வேறு ஒருவஸதுவும இலலை, என்று — எனறு கூறி, வஞ்சனையால் — வஞசிககககருதியதால, சற்றும் துறந்த — அற்பபலனையும இழநத, யோகாசாரனைச் சதிக்கின்றனம்—யோகாசாரனைக கணடிபபோம.

யோகாசாரனுடைய முககியக கொளகை — அறிவொன்றே மெய யான பொருளாகும அது பலவகைப்படும அதைதத தவிர அறிபவனும அறியபபடும பொருள்களும இலலையெனபதாம

இவன், அறிபவனை தனனையும அநுபவிககபபடும வஸதுகக ளையும இலலையாககியதால இமமையிலும மறுமையிலும கிடைககககூடிய அறப பலனையும இழநதானெனபதுபறறிச 'சறறுந துறநத' எனனப் பட்டது. 16

எணசீராசிரியவிருததம

170 உளக்கதியை நாமுள்ளி யுள்ளந் தேறி
யுலகத்தா ருகந்திசைய வுலதுண் டென்றே
மிளக்கவரி தாகியநற் றருக்கஞ் சேர்ந்த
வெழின்மறையி லீசனுட னெம்மைக் கண்டோம்
விளக்குநிரை போன்மதிகள் வேறய் வேறென்
றறியாதே விளங்குமென விளம்பு கின்ற
களக்கருத்தன் கண்ணிரண்டு மழித்தோ நாணுக்
காகம்போற் றிரிந்தவனென் கதறு மாறே 17

உரை — நாம் உளக் கதியை — நாம (பரமாணஙகளை அநுஸரிதது நம்)மனம் செலலுகினற முறையை, உள்ளி — ஆராயநது, உள்ளம் தேறி— மனம் தெளிநது, உலகத்தார் — உலகிலுளளோா, உகந்து இசைய — மகிழநது ஏறறுககொளளும்படி, உலது உண்டு என்றேம் — உலகததை உண்மையென்று விளககினேம. இளக்க அரிதாகிய — அசைப்பதறகு முடியாத, நல் தருக்கம் சேர்ந்த — சிறநத யுக்திகளுடன கூடிய, எழில் மறையில் — பெருமையுள்ள வேதததில், ஈசனுடன் எம்மைக் கண்டோம் — ஈசுவரனையும் (ஜீவர்களாகிய) எஙகளையும வகுத்தறிநதோம் மதிகள்—ஜஞாநங் கள், விளக்கு நிரைபோல்—தீபத்தின (ஜவாலைகளின்) வரிசைபோல, வேறு வேறய் — வெவ்வேறாக இருந்து, வேறு ஒன்று அறியாதே — (தம்மைத் தவிர)

வேறு ஒருவஸ்துவையும் அறியாது, விளங்கும் என — ப்ரகாசிக்கும் என்று, விளம்புகின்ற — கூறுகின்ற, களக் கருத்தன் — கள்ளக் கருத்தை யுடைய யோகாசாரனுடைய, கண் இரண்டும் — இரண்டு கண் (போல முக்கியமான " அறிபவன் பொய் ", " அறியப்படும் வஸ்துவும் பொய் " என்ற அம்சங்)களையும், அழித்தோம்—(ஒருவரும் இசையாமல்) ஒழித்தோம் அவன் — அந்த யோகாசாரன், நாணுக் காகம்போல் திரிந்து — வெட்கமற்ற காகாஸுரனைப்போல அலைந்து, கதறுமாறு என்—கதறும்விதம்என்னத்தகையது!

யோகாசாரனுடைய கொள்கை — ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் ஜ்ஞாநம் புதிதுபுதிதாய் உண்டாகி அடுத்த க்ஷணத்திலேயே நசித்துவிடுகின்றது. இந்த ஜ்ஞாநம் தன்னைத்தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவையும் தனக்கு இலக்காகக் கொள்ளாது ஆதலின் வெளிப்படையான பொருள்களே கிடையா. க்ஷணந்தோறும் உண்டாகிக்கொண்டிருக்கும் ஜ்ஞாநங்களின் ஸந்ததியே ஆத்மாவெனப்படுகின்றது. ஆனால்—இப்படியாயின் ஆத்மா அநித்யமென்று ஏற்படுகின்றது, "அதே ஆத்மா" என்று உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்தாலோ ஆத்மா ஸ்திரமென்று தெரிகின்றது ஆதலால் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்றதேயெனனில், தீபத்தின் ஜ்வாலை க்ஷணந்தோறும் வெவ்வேறாயினும் ஜ்வாலை ஒரேவிதமாயிருப்பதுபற்றி 'அதே தீபஜ்வாலை' யென்று அறிவுண்டாவதுபோல ஜ்ஞாநமும் ஒரேவிதமாய் உண்டாவதால் ' அதே ஆத்மா " என்ற அறிவு உண்டாகின்றது—என்பதாம்.

ஸித்தாந்தியான நாம், அவன் இல்லையாக்கிய சேதந - அசேதந - ஈச்வரதத்துவங்களை ப்ரமாணம், அதைத் தழுவிய யுக்தி முதலியவற்றைக் கொண்டு ஸ்தாபித்தோம். மேலும், அவன், தன் மதத்தில் இருகண்களைப் போல முக்கியமாய்க்கொண்டிருந்த " அறிபவன் பொய் " "அறியப்படும் வஸ்துவும் பொய் " என்ற இரண்டு கொள்கைகளையும் கண்டித்து அவன் மதத்தைப் பாழாக்கினோம். பிராட்டியிடம் அபராதியான காகாஸுரன் காப்பாரின்றி வெட்கமற்று உலகில் திரிந்ததுபோல இரண்டு கொள்கையையுமிழந்த அவனும் கதறித் திரியுமாறு செய்தோமென்றவாறு. 17

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் ஸௌத்ராந்திகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

71 கட்டளைக்கலித்துறை

பொருளொன் றிலதென்று போதமொன் றுங்கொண்ட பொய்யரைநாந்
தெருள்கொண்டு தீர்த்தபின் காணவொண் ணுப்பொரு டேடுகின்ற
மருள்கொண்ட சூதுரைக் குஞ்சௌத் திராந்திகன் வண்ணிக்கைநாம்
இருள்கொண்ட பாழ்ங்கிண றென்றிகழ்ந் தோட வியம்புவமே. 18

[பாசுரம் 18, 19— ஸௌத்ராந்திகபங்காதிகாரம்]

உரை — பொருள் ஒன்று — (வெளிப்படையான) வஸ்து ஒன்றும், இலது என்று— இல்லையென்று (நிச்சயித்து), போதம் ஒன்றும் கொண்ட — ஜ்ஞாநம் என்ற ஒரே வஸ்துவைக்கொண்ட, பொய்யரை — பொய்யே பேசும் யோகாசாரர்களை, நாம் தெருள் கொண்டு — நாம (சிறந்த) ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, தீர்த்த பின் — கண்டித்தபின், காணா வோர்வொன்றும் பொருள்— ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியமுடியாத வஸ்துவை (உண்டு என்று அங்கீகரித்து), தேடுகின்ற — அநுமாநத்தாலே ஸாதிக்க முற்படுகின்ற (வனும), மருள் கொண்ட — அஜ்ஞாநத்தால் கைக்கொண்ட, சூது உரைக்கும் — கபடயுக்திகளைப் பேசுகின்ற (வனுமான), சௌத்திராந்திகன் — ஸௌத்ராந்திகனுடைய, வண்ணிக்கை—மதவாண்டபரகாரத்தை, இருள் கொண்ட — இருள் நிறைந்த, பாழ்ங்கிணறு என்று — பாழுங்கிணறு என்று (ஜநங்கள் நினைத்து), இகழ்ந்து ஓட — வெறுத்து விலகும்படி, நாம் இயம்புவம் — நாம (கண்டித்துப்) பேசுவோம

ஸௌத்ராந்திகன அநுமாநத்தைக்கொண்டு வெளிப்படைப் பொருள்களை ஸாதிக்கும்போது அவனமதத்தில கபடயுக்திகளே நிறைந்திருப்பதுபற்றி இருளடைந்த பாழுங்கிணறு உவமானமாககப்பட்டது 18

எண்சீராசிரியவிருத்தம

172 நிலையில்லாப் பொருண்மதியை விளைத்துத் தான்சேர்
நிறங்கொடுத்துத் தானழியுந் தன்னால் வந்த
நிலையில்லா மதிதன்னி னிறத்தைக் காணு
மிதுகாணும் பொருள்காண்கை யென்ற நீசன்
முலையில்லாத் தாய்கொடுத்த முலைப்பா லுண்ணு
முகமில்லா மொழியெனவே மொழிந்த வார்த்தை
தலையில்லாத் தாளுருங் கணக்காய் நின்ற
கட்டளைநாங் கண்டின்று காட்டி னோமே. 19

உரை — நிலையில்லாப் பொருள் — நிலையற்ற (க்ஷணிகமான) வஸ்துவானது, மதியை விளைத்து — ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி, தான்சேர்— தான அடைந்த, நிறம் கொடுத்து — (நீலம், மஞ்சள முதலிய) நிறங்களை (அந்த ஜ்ஞாநத்தில)கொடுத்து, தான் அழியும்—(வஸ்துவாகிய)தான் அழிந்து போம தன்னால் வந்த—(வஸ்துவாகிய) தனனால உண்டான, நிலை யில்லா மதி — அநித்யமான ஜ்ஞாநமானது, தன்னில் நிறத்தைக் காணும் — தன்னிடத்தில (நீலம, மஞ்சள முதலிய) நிறங்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும. இது காணும் — இ(ப்படி ஜ்ஞாநம தன்னிடத்து நிறங்களைக காணப)துவே, பொருள்காண்கை — வஸ்துஸாக்ஷாத்காரமாகும, என்ற — என்று வித்

- தாநதம கொண்டவனும, மூலையில்லாத் தாய் கொடுத்த — ஸதநமில்லாத தாயிலை கொடுககப்பட்ட, மூலைப்பால் உண்ணும் — ஸதநயததைப் பருகு மவ (ன போனறவ) னுமான, நீசன் — அறபனை ஸௌதராநதிகனுலே, மூகமில்லா — வாய இல்லாமற பேசுகிற, மொழி எனவே — வாா்ததை என்று கூறுமபடி, மொழிந்த வார்த்தை — கூறப்பபட்ட (தன் ஸிததாநத) வாகயமானது, தலையில்லா — தலையில்லாத, தாளுநும் — பாதஙகள நடககின்ற, கணக்காய் நின்ற கட்டளை — ரீதியிலே நிறகினற பாகாரததை, நாம் கண்டு— நாம அறிநது, இன்று காட்டினேம் — இன்று வெளியிட்டோம்

ஸௌதராநதிகன யோகாசாரனைப்போல வெளிபபடைபபொருள் கள (பாஹயவஸதுககள) இலலையெனறு கொளவதிலலை; அவறறை ஏற்றுககொளகினறன். அவனகொளகை— வெளிப்பொருள்கள் ஜஞாநத் தையுணடாககித தமமுடைய வெணமை மஞசள முதலிய நிறஙகளை அநத ஜ்ஞாநததினிடம கொடுததுத தாம அழிநதுவிடுகினறன. ஆதலின அழி வதே தன்மையாயுளள அநதப் பொருளகளை இநதரியங்களால அறியமுடி யாது ஆனுல அபபொருளகள் அழிநதுபோய்விடினும, ஜஞாநததில கொடுதத நீலம வெணமை முதலிய நிறஙகளைக கொணடு அநுமாநம செயது அபபொருளகளை அறியலாம. மேலும அநதப பொருளகளால உணடாககப்பட்ட ஜஞாநமும ஒரே க்ஷணம இருநது நசிககின்றது. இநத ஜ்ஞாநமே ஆதமாவெனப்படும இநத ஜஞாநம் வெளிப்பொருளகளால தனனிடம கொடுககப்பட்ட நீலம் மஞசள் முதலிய நிறங்களை அநுபவிக கும் இவவநுபவமே வஸதுஸாக்ஷாதகாரம் எனப்படும—எனபதாம்

இககொளகையில—வஸது, தான பிறந்த பிறகே ஜஞாநத்தை உண்டாககவேணடுமாதலின், க்ஷணகாலமே இருநது அழிநதுவிடுவதாய்க கொணடுளள அநத வஸது, ஜ்ஞாநம பிறககும் க்ஷணததிலேயே நசிததுவிடு மென இசைநதேயாகவேணடும. ஜ்ஞாநம பிறநது அடுதத க்ஷணததில் தான அதனிடம வஸது, நீலம் மஞசள முதலிய நிறங்களைக கொடுக்க முடியும ஆகவே தான பிறநது, இரணடாவது க்ஷணததில அழியுநதனமை வாயநத வெளிப்பொருள், மூன்றுவது க்ஷணததில ஜஞாநத்தினிடம நீலம முதலிய நிறததைக கொடுப்பதாய இசையவேண்டும். அது முறறிலும் அஸம்பாவிதமாகும மேலும அங்ஙனமே ஜஞாநமும க்ஷணகாலமே இருந்து அழிநதுவிடுவதால, தான் பிறநத இரணடாவது க்ஷணததில வெளிப்பொரு ளினிடமிருநது நீலம முதலிய நிறததைப பெறுவதும அதறகு அடுத்த க்ஷணததில் தன்னிடம கொடுககப்பட்ட நிறத்தைப பாாததலாகிய வஸ்துஸாக்ஷாத்காரமும அஸமபாவிதமேயாம். இவறறைப்பற்றியே ஸௌதராநதிகனகொளகைககு ஸதநமில்லாத தாயினிடத்து ஸ்தநயபாநம்

செய்வதும் முகமில்லாமற் பேசும் வார்த்தையும் தலையில்லாது பாதம் வளா வதும் உவமானமாகக் கப்பட்டன. 19

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் வைபாஷிகமதம் கண்டிக்கப்படு கின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

173 காண்கின் றவனிலை காட்சியுங் கண்டது முண்டவைதா
மேண்கொண் டனவன் றிவற்றிற் குணமு நிலையுமிலை
சேண்கொண்ட சந்ததி யாற்சேர்ந்து மொன்றென நிற்குமென்ற
கோண்கொண்ட கோளுரை வைபா டிகன்குறை கூறுவமே.

[பாசுரம் 20, 21— வைபாஷிகபங்காதிகாரம்]

உரை — காண்கின்றவன் — வஸ்துக்களை அறிபவனாகிய ஜீவன் என்பவன், இலை — இல்லை, காட்சியும் — அறிதல் எனும் செய்கையும், கண்டதும்— அறியப்படுகின்ற வஸ்துவும், உண்டு— உண்மையாய உள்ளவை, அவைதாம் — அந்த அறிகையும் அறியப்படும் வஸ்துவும், எண் கொண்டன அன்று — எண்ணிக்கைக்கு அடங்கியனவன்று, இவற்றில் — இந்த அறிகை யிலும் அறியப்படுமவற்றிலும், குணமும் நிலையும் இலை — ஒரு குணமும் நிலைத்து நிற்கும் தன்மையும் இல்லை, சேண்கொண்ட — நெடுங்காலவாழ வைக்கொண்ட, சந்ததியால் — வரிசையினால், சேர்ந்தும் — (பரமாணுக் கள் ஒன்று) கூடியும், ஒன்று என — ஒன்று என்று கூறும்படி, நிற்கும் என்ற — நிற்கும் என்று கூறிய, கோண் கொண்ட — வக்ரத்தன்மை கொண்ட, கோளுரை—குறளைமொழி பேசுகின்ற, வைபாடிகன்—வைபாஷிக னிடமுள்ள, குறை கூறுவம் — தோஷங்களை விளக்குவோம்

வைபாஷிகன் கொள்கை— பொருளை அறிபவனான ஜ்ஞாதா பொய்யாவான்; ஜ்ஞானமும் அந்த ஜ்ஞானத்தால் அறியப்படும் வஸ்துவுமே உண்மைப்பொருள்களாம் அந்த ஜ்ஞானமும் அறியப்படும் வஸ்துவும் எண்ணுக்கடங்காமலிருப்பவை அவையிரண்டுக்கும் குணமே கிடையாது, நிலைத்து நிற்காமல் க்ஷணகாலமே இருந்து அழியும். வஸ்துக்கள் பரமாணு ரூபமாகவே இருக்கும் இப்படியாயின், எண்ணற்ற பரமாணுக்களே குடத்தின் உருக்கொண்டனவென்று தோவதால 'அதே குடம் இது' என்று ஒன்றாகவும் நிலைத்து நிற்பதாகவும் தோற்றுவது எவ்வாறு பொருந்துமென் னில், பரமாணுக்கள் எண்ணற்றவையாயினும் அவற்றின் குவியல் ஒன்றே யாதலின் 'குடம் ஒன்று' என்ற எண்ணமும், க்ஷணமே இருந்து அழிபவை யாயினும் தீபத்தின் சுடர்கள் ஒரேவிதமாயிருத்தலால் 'அதே சுடர்' என்று அறிவு உண்டாவதுபோல பரமாணுக்கள் ஒரேவிதமாயிருப்பதுபற்றி 'அதே குடம்' என்ற எண்ணமும் உண்டாகின்றன — என்பதாம். 20

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

174 தும்பிடுவா ராரென்று தேடு கின்றார்
துணங்களையுந் தங்களுக்குக் கூறு கின்றார்
தம்படியைத் தமர்க்குரைத்துப் படிவிக் கின்றார்
தமக்கினிமேல் விடென்று சாதிக் கின்றார்
தம்புடவை யுணல்குறித்து நெடிதெண் கின்றார்
சந்ததிக்குத் தவம்பலிக்கத் தாம்போ கின்றார்
செம்படவர் செய்கின்ற சிற்றி னிப்பைச்
சேவகப்பற் றுடனேநாஞ் சேதுத்திட் டோமே 21

உரை — தும்பிடுவார் – (தம்மை) வணங்குகின்ற சீடர்கள், ஆர் என்று – யாவர் என்று, தேடுகின்றார் – தேடிக்கொண்டேயிருப்பவர்களும், தங்களுக்குக் குணங்களையும் – தங்களுக்கு (அஹிம்ஸை, வைராக்யம் முதலிய) குணங்களிருப்பனவாகவும், கூறுகின்றார் – கூறிக்கொள்பவர்களும், தம் படியை – தம்முடைய மதக்கொள்கையை, தமர்க்கு உரைத்து – தம் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்து, படிவிக்கின்றார் – (அவர்களையும் அதில்) ஈடுபடச்செய்பவர்களும், இனிமேல் தமக்கு – இனிமேல் தங்களுக்கு, வீடு என்று – மோக்ஷ(ம் கிடைப்பது நிச்சய)மென்று, சாதிக்கின்றார் – உறுதி கூறுபவர்களும், தம் புடவை – தங்களுக்கு (வேண்டிய) ஆடையையும், உணல் குறித்து – ஆஹாரத்தையும் குறித்து, நெடிது எண்கின்றார் – அதிகமாகக் கவலையடைபவர்களும், சந்ததிக்குப் பலிக்க – (தம்) ஸந்ததியாருக்குப் பலன் கிடைப்பதற்காக, தாம் தவம் போகின்றார் – தாங்கள் தவம் புரிபவர்களும், செம்படவர் செய்கின்ற – செம்படவரையொத்தவர்களுமான வைபாஷிகர்கள் கைக்கொண்ட, சிற்றினிப்பை – (கேட்கும்போது மாத்ரம் இனியனவாகத் தோற்றுகின்ற) அற்பரஸமான வாதங்களை, சேவகப்பற்றுடனே – (அவர்களது) வீரசெருக்குடன், நாம் சேதுத்திட் டோம் – நாம் ஒழித்திட்டோம்.

வைபாஷிகர் ஜ்ஞாநத்தையும் வஸ்துவையும் ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும் அவற்றில் குணங்களை இல்லையாக்கி, அவற்றை க்ஷணகாலமே இருப்பனவாகக் கொண்ட கொள்கை, அவர்களின் செய்கைக்கு முரண் பட்டுகிறகின்றது. வைபாஷிகர் தங்களுக்குப் பெரும் புகழும் செல்வமும் செழிப்பதற்காகச் சீடர்களைச் சேர்க்க முயல்வதும், அஹிம்ஸை வைராக்யம் முதலிய குணங்கள் தம்மிடம் இருப்பனவாகக் கூறுவதும், தங்கள் மதக்கொள்கைகளைத் தமது சீடர்க்கு உபதேசிப்பதும், சரீரம் நசித்ததும் தங்களுக்கு மோக்ஷமுண்டென்று ஸாதிப்பதும், ஆஹாரம் ஆடை முதலிய சரீரகார்யங்களில் பெருங்கவலை கொள்வதும், தங்கள் ஸந்ததியாருக்குப்

பெருமபயன் கிடைப்பதறகாகத தாம தவமபுரிவதுமாகிய செயலக ளெலலாம "எலலாம க்ஷணிகம, குணமறறவை" எனற கொளகையோடு முரண்பட்டனவாகுமெனக கண்டிககபபட்டது. வலைபோட்டு மீனகளைப் பிடிக்கும செமபடவா, தம் குயுகதிகளை வீசி ஜநஙகளைக் கவாநது தம் மதத்தில சோக்க முயலும வைபாஷிகாகளு உவமானமாக்கபபட்டனர். 21

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் அத்வைதமதம் கண்டிக்கப்படு கின்றது—

கட்டளைககலித்துறை

175 வேதங்கள் மௌலி விளங்க வியாசன் விரித்தநன்னூற்
பாதங்க ளான பதினாறி லீசன் படிமறைத்துப்
பேதங்க ளில்லையேன் றோர்பிர மப்பிச் சியம்புகின்ற
போதங் கழிந்தவ னைப்புத்தர் மாட்டுடன் பூட்டுவமே 22

[பாசுரம 22, 23— ப்ரசசநநபௌததபஙகாதிகாரம]

உரை — வேதங்கள் மௌலி – வேதங்களின முடியாகிய வேதாநதசாஸ்தரம, விளங்க — பரகாசிககுமபடி, வியாசன் விரித்த — வயாஸமுனிவரால விளககியருளப்பட்ட, நல் நூல் — சிறநத ப்ரஹ்மஸூத் ரஙகளின், பாதங்களான பதினாறில் — (நானகு அத்யாயததிலுள்ள) பதினாறு பாதஙகளில (நிசசயிககபபட்ட), ஈசன் படி மறைத்து—எமபெருமானுடைய (குணம திருமேனி முதலிய)பரகாரஙகளை இலலையாக்கி, பேதங்கள் இல்லை என்று – (உலகில) பேதஙகளே இலலை எனறு (கொணடு), ஓர் பிரமப் பிச்சு — நிகரறற பரஹ்மததிறகு ப்ரமததை (அஜ்ஞானததை), இயம்பு கின்ற — கறபிததுக் கூறுகினற, போதம் கழிந்தவனை — தத்துவஜ்ஞானம நீஙகியவனை, புத்தர் மாட்டுடன் — புத்தமததததினராகிய மாட்டுடன, பூட்டு வம் — ஒன்றுசோததிடுவோம.

உபநிஷததுக்கள நேரிய வழியிலேயே ஆரததம கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதறகாக ஸ்ரீவேதவயாஸபகவான் வேதாநதஙகளை அடக் கிப பதினாறு பாதஙகள கொணட நானகு அதயாயஙகளால் பரஹ்மஸூத் ரததை வெளியிட்டார். இநத வேதாநதசாஸத்ரங்களால பறையபறையப படுகின்ற எமபெருமானுடைய திருககலயாணகுணஙகள ஸவரூபம முதலிய வற்றை அதவைதிகள ஏறகாது குணமினறி ஜ்ஞானஸ்வரூபமாத்ரமே ப்ரஹ்மமெனறும, அதுவே ஸதயமெனறும, பொயயான மறற வஸ்துககள மெய்யானவை எனறு அநத ப்ரஹ்மததிறகுத தோறறுமபடி அதறகு ஓர் அஜ்ஞானம் இருக்கிறதென்றும கொள்கினறனா இவவாறு கொண்ட அத்வைதிகளைப் - பௌததமதததினருடன் சோத்திடுவோமெனறவாறு. (அடுத்த பாசுரவுரைக்குறிப்பில் விளக்கம் காணக.) 22

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

176 பிரிவில்லா விருளொன்று பிணக்கொன் றில்லாப்
பெருவெயிலை மறைத்துலகங் காட்டு மென்ன
வறிவில்லா வறிவொன்றை யவித்தை மூடி
யகம்புறமென் றிவையனைத்து மமைக்கு மென்பார்
செறிவில்லாப் புத்தருடன் சேர்ந்து கெட்டார்
சீவனையு மீசனையுஞ் சிதைக்கப் பார்த்தார்
நெறியில்லா நேர்வழியுந் தானே யானு
னெடுமாலை நாமடைந்து நிலைபெற் றேமே. 23

உரை — பிரிவு இல்லா — வேறுபடுதல் இல்லாத, இருள் ஒன்று — ஒரு இருளானது, பிணக்கு ஒன்று இல்லா — விரோதம் ஒன்றும் இல்லாத மறைக்கமுடியாத), பெருவெயிலை — பெரிய வெளிச்சத்தை, மறைத்து — மறைத்துவிட்டு, உலகம் காட்டும் என்ன — உலகத்தை பரகாசிப்பிக்குமென்று கூறுவதுபோல, அறிவு இல்லா — ஜ்ஞானமென்ற குணமில்லாத, அறிவு ஒன்றை — ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ஒரு ப்ரஹ்மத்தை, அவித்தை மூடி — அவித்தையானது மறைத்து, அகம் புறம் என்று — (ஆத்மா முதலிய) உள்ளேயுள்ள வஸ்துக்கள் (ஐந்து பூதங்களும் அவற்றாலாகியனவுமாகிய) வெளிப்படையான வஸ்துக்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற, இவை அனைத்தும் — இந்த உலகவஸ்துக்கள் முழுவதையும், அமைக்கும் என்பார் — ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்று கூறும் அத்வைதிகள், செறிவு இல்லா — (வைதிகருடன்) சேரத்தகாத, புத்தருடன் — பௌத்தமதத்தோருடன், சேர்ந்து — (மதவிஷயங்கள் சிலவற்றில்) ஒத்திருந்து, கெட்டார் — கெட்டவர்களாகி, சீவனையும் ஈசனையும் — ஜீவாத்மாவையும் ஈச்வரனையும், சிதைக்கப் பார்த்தார் — (அவர்களின் பேதத்தை இசையாது) கெடுக்க முற்பட்டார்கள், நாம் — (அம்மதத்தில் சேராத) நாம், நெறியில்லா — (தன்னையடைதற்கு வேறோர்) உபாயமில்லாத, நேர்வழியும் — நேரிய உபாயமாகவும், தானே ஆனுன் — தானே ஆகின்றவனை, நெடுமாலை — எம்பெருமானை, அடைந்து — சரணமாக அடைந்து, நிலைபெற்றேம் — நம் ஸ்வரூபம் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றோம்.

அத்வைதிகளின் முக்கியக் கொள்கை— ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம். அதனிடத்தில் ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்கள் கிடையா. ஆனால் அது ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகவே நிற்கின்றது. அந்த ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் அதைத்தவிர வேறு ஸத்யமான வஸ்துவே கிடையாது. ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு அநாதி காலமாக மாயையென்ற ஒரு வஸ்துவின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இந்த மாயைக்குத் தனக்கு ஆதாரமான ப்ரஹ்மத்தை மறைப்பதே இயற்கை. இவ்வாறு மாயையால் மறைக்கப்பட்டதால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் உள்ளவாறு ப்ரகாசிப்பதில்லை. மாயையென்பது ஸத்த்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் முக்குணமயமாயும், மெய்யென்றும் பொய்யென்றும் கூறமுடியாததாயும், தன் ஆதாரத்தை மறைக்குந் தன்மையுடையதாயும், மேன்மேலும் மாறுபாட்டை அடைவதாயுமுள்ள ஒரு வஸ்து. இது ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்து ப்ருதிவீ, ஜலம் முதலிய மாறுபாடுகளையும், ஜ்ஞாநம், இச்சை, த்வேஷம் முதலிய மாறுபாடுகளையும் உண்டாக்குகின்றது—என்பதாம்.

இப்படி இவர்கள் அவித்யையானது ப்ரஹ்மத்தை மறைத்துப் பொருள்களை எல்லாம் படைக்கின்றது என்று கூறுவது, ஒரு இருள் பெரிய ப்ரகாசத்தை மறைத்து உலகிலுள்ள பொருள்களை அவ்விருள் தானே ஜநங்களுக்குக் காட்டுகின்றதாகக் கூறுவதையொத்ததாகுமென இந்தப் பாசுரத்தின் முற்பாதியில் கூறப்பட்டது.

அத்வைதமதக் கொள்கை—ஜ்ஞாநம் ஒன்றே மெய்யாகும் இதுவே ப்ரஹ்மமெனப்படும். மற்ற அனைத்தும் பொய்யேயாம். அந்த ஜ்ஞாநம் அழிவின்றி நித்யமாகவே உள்ளது. அது ஒன்றே. அந்த ஜ்ஞாநத்தில் ஒரு தாமமும் (தன்மையும்) கிடையாது. தாம் சொல்லும் நித்யத்வமும் ஏகத்வமும் (ஒன்றாயிருக்குந் தன்மையும்) கற்பனையேயாம். உண்மையில் அந்தத் தாமங்கள் அந்த ஜ்ஞாநத்தில் இல்லை. தாம் ப்ரமாணமாகக் கொண்டுள்ள வேதமும் அது ப்ரமாணமாகுந் தன்மையும் அதை அறிபவனும் ஜ்ஞாநத்தின் பலனுமாகிய அனைத்தும் பொய்யேயாம்—என்பதாம்.

பௌத்தர்களில் ஒருவனான யோகாசாரனுடைய கொள்கை—ஜ்ஞாநம் ஒன்றே மெய்யாகும். மற்ற அனைத்தும் பொய்யேயாம். அந்த ஜ்ஞாநமும் ஸ்திரமல்ல. க்ஷணந்தோறும் அழிந்து புதிதுபுதிதாய்ப் பல ஜ்ஞாநங்கள் உண்டாகின்றன. ஜ்ஞாநத்தில் ஒரு தாமமும் (தன்மையும்) கிடையாது. தான் சொல்லும் அநித்யத்வமும் பஹுத்வமும் (பலவாயிருக்குந் தன்மை) கற்பனையேயாகுமன்றி, உண்மையில் அந்தத் தாமங்கள் (தன்மைகள்) ஜ்ஞாநத்தில் இல்லை. தான் ப்ரமாணமாகக் கொண்டிருக்கும் பௌத்தாகமமும் அது ப்ரமாணமாகுந்தன்மையும் அதை அறிபவனும் ஜ்ஞாநத்தின் பலனுமாகிய அனைத்தும் பொய்யேயாம்—என்பதாம்.

இந்த இரண்டு மதங்களும், ஜ்ஞாநம் ஒன்று-பல, நித்யம்-அநித்யம் என்ற அம்சங்களில் மாத்திரம் சற்று வேறுபட்டிருப்பதாய்த் தோன்றினும், மற்ற முக்கியமான கொள்கைகளில் ஒன்றுபட்டிருப்பதைக்கொண்டு மூன்றிய பாசுரத்தில் " புத்தர் மாட்டுடன் கூட்டுவமே " என்னலாயிற்று.

மேலும் பௌத்தர்களில் மற்றொருவனை மாத்யமிகன் 'அனைத்தும் பொய்' என்று கொண்டதால் 'ஜ்ஞானமும் பொய்' என்று அவன் சாதிப்பதும் பொய்யாகி அவனும் அத்வைதிகளைப்போல ஜ்ஞானத்தை மெய்யென்று இசைந்ததாகிறது. இங்ஙனமே ஜ்ஞானத்தைத்தவிர அனைத்தும் பொய்யென்று கொண்ட அத்வைதிகள் ஜ்ஞானமாத்ரத்தை மெய்யன்று ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஸாதிப்பதும் பொய்யாகி மாத்யமிகனைப்போல ஜ்ஞானமும் பொய்யென்று அவர்களும் இசையவேண்டியதாயிற்று.

மேலும் பௌத்தர்களில் ஒருவகுப்பினராகிய வைபாஷிகர்களில் சிலர் (விபஜ்யவைபாஷிகரென்பவர்), அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மமொன்றையே நித்யமென்று கொண்டாற்போல நித்யமான ஒரே வஸ்துவை மெய்யென்று இசைகின்றனர்.

இவ்வாறு பௌத்த-அத்வைத மதங்களில் முக்கியமான அம்சங்களில் ஒற்றுமையை ஆய்ந்துணர்க. 23

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் ஜைநமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

77 சோதனை விட்டொருத் தன்சொல மெய்யெனச் சோகதரைச்
சேதனை யற்றவ ரென்று சிதைத்தபின் சீவர்கட்கோர்
வேதனை செய்கை வெறுமற மென்று விளம்பிவைத்தே
மாதவ மென்று மயிர்பறிப் பார்மயல் மாற்றுவமே. 24

[பாசுரம் 24, 25— ஜைநபங்காதிகாரம்]

உரை — சோதனை விட்டு — (அபௌருஷேயமான) வேதவிதியைக் கைவிட்டு, ஒருத்தன் — (புத்தனென்னும்) ஒருவன், சொல — உபதேசிக்க, மெய் என — (அவனது உபதேசத்தை) ஸத்யமென்று கொண்ட, சோகதரை — பௌத்தர்களை, சேதனை அற்றவர் என்று — ஜ்ஞானம் இல்லாதவர் என்று (விளக்கி), சிதைத்த பின் — (அவர்கள் மதத்தைக்) கண்டித்தபின், சீவர்கட்கு — ஜீவருக்கு, ஓர் வேதனை செய்கை — ஒரு துன்பத்தைச் செய்கை, வெறும் மறம் என்று — வீணான பாபம் என்று, விளம்பி வைத்தே — கூறிக்கொண்டே, மா தவம் என்று — பெரிய தவம் என்று (நினைத்து), மயிர் பறிப்பார் — (தங்கள்) மயிரைப் பறிப்பவர்களான ஜைநர்களின், மயல் மாற்றுவம் — அஜ்ஞானத்தைப் போக்குவோம்.

ஒரு ஜீவனையும் துன்புறுத்தக்கூடாதென்பது ஜைநரின் முக்கியக் கொள்கை. ஆனால் அவர்கள் அதற்கு விரோதமாய்த் தங்கள் மயிரைப் பறித்துத் துன்பம் விளைத்துக்கொள்வதையே பெரிய தவமாகக் கொள்கின்றனர். 24

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

178 சொன்னார்தாஞ் சொன்னதெலாந் துறவோ மென்றுஞ்
சொன்னதுவே சொன்னதல தாது மென்றுந்
தின்னாதுந் தின்னுமது மேக மென்றுஞ்
சிறியனுமாம் பெரியனுமாஞ் சீவ னென்று
மன்னாது மன்னுமது மொன்றே யென்றும்
வையமெலாம் விழுகின்ற தென்று மென்றுந்
தென்னாடும் வடநாடுஞ் சிரிக்கப் பேசுஞ்
சினநெறியார் சினமெல்லாஞ் சிதைத்திட் டோமே 25

உரை:— சொன்னார்தாம் சொன்னது எலாம் — அந்தந்த மதத்தை ப்ரவாதித்தவா சொல்லிய விஷயங்களையெல்லாம், துறவோம் என்றும் — விலக்கமாட்டோம் என்றும், சொன்னதுவே — சொல்லப்பட்ட விஷயமே, சொன்னது அலது — சொல்லப்படாத விஷயமாக, ஆதும் என்றும் — ஆகும் என்றும், தின்னாதும் — உண்ணக்கூடாத பதார்த்தமும், தின்னுமதும் — உண்ணக்கூடிய பதார்த்தமும், ஏகம் என்றும் — ஒன்று தான் என்றும், சீவன் — ஜீவாத்மா, சிறியனும் ஆம் — சிறியனாகவும் ஆகும், பெரியனும் ஆம் என்றும் — பெரியனாகவும் ஆகும் என்றும், மன்னாதும் — அநித்யவஸ்துவும், மன்னுமதும் — நித்யவஸ்துவும், ஒன்றே என்றும் — ஒன்று தான் என்றும், வையம் எலாம் — பூமி முழுதும், என்றும் — எப்பொழுதும், விழுகின்றது என்றும் — கீழே விழுகின்றது என்றும், (இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக), தென் நாடும் வடநாடும் — தென்தேசமும் வடதேசமும், சிரிக்கப் பேசும் — பரிஹாஸம் செய்யும்படி பேசுகின்ற, சினநெறியார்—ஜைநமதத்தினருடைய, சினம் எல்லாம் — கோபத்(துடன் கூறும் வாதத்)தை எல்லாம், சிதைத்திட்டோம் — ஒழித்திட்டோம்.

ஜைநமதத்தின் முக்கியக் கொள்கை— ஈச்வரன் கிடையாது. உலகத்திற்குப் பரமாணுக்களே காரணமாகும் உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துவும் உண்மை— பொய்மை, பேதம்—அபேதம், நித்யத்வம்—அநித்யத்வம் முதலிய பல முரண்பட்ட தன்மையுள்ளதாகும் — என்பதாம். ஒரே வஸ்துவில் முரண்பட்ட தன்மைகள் சேர்ந்திருக்குமென்று அங்கீகரித்தால் இங்ஙனே முரண்பட்ட இன்னும் சில அம்சங்களையும் இசைய நேரிடும் என்று பிறமதத்தினா ஆக்ஷேபித்தால், ஜைநாகள் அந்தந்த அம்சங்களை யும் தடையின்றி ஏற்றுக்கொண்டுவிடுகின்றனா இவாகள் கூறும் விஷயங்கள் ப்ரமாணங்களோடு விரோதிக்கின்றன என்று பிறா ஆக்ஷேபித்

தால முரணபாடடைக குணமாகக் கருதும் தங்களுக்கு அதனல் பாதகம் இல்லை என்கினறனா, இனனும வஸதுககளில் உணணததககதும உணணத் தகாததும் ஒனறேயாம, ஜீவன், தான இருககும் சரீரததிற்குத் தகக அள வுளளதாகவே இருககும, ஒரே வஸ்து நிதயமாயும அநிதயமாயுமிருககும்; பூமி, பாரம தாஙகாது எப்பொழுதும கீழே போயககொண்டேயிருககின்றது என்பன முதலியவறறைப் பேசி ஜைநாகள நாட்டாருடைய பரிஹாஸத் திறகு ஆளாகினறனா எனறவாறு. 25

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் பாஸ்கர-யாதவமதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைககலிததுறை

179 ஏகாந் திகமொன்று மில்லையென் றசையைத் தாமுடுப்பார்
சோகாந்த மாகத் துறப்புண்ட பின்றெழில் வைதிகமென்
றேகாந் திகள்சொன்ன வீசன் படியில் விகற்பமென்னும்
லோகாந்த வீணர்தம் வேதாந்த வார்த்தை விலக்துவமே. 26

[பாசுரம 26, 27- பாஸ்கராதிபங்காதிகாரம்]

உரை — ஆசையை உடுப்பார் தாம் – திசைகளையே (ஆடையாக) உடுப்பவரான ஜைநாகள், ஒன்றும் – ஒரு வஸதுவும், ஏகாந்திகம் இல்லை என்று – ஒரேவிதமான ஸவபாவததையுடையதலல எனறு கூறிககொண டிருநது, சோகாந்தமாக – சோாவையே முடிவாகப்பெறறு, துறப்புண்ட பின் – (நமமால கணடித்து) விலககப்பட்ட பின, வைதிகம் – வேத விசாரமே, தொழில் என்று – (தமது) தொழில் எனறு (உறுதிகொணடு), ஏகாந்திகள் சொன்ன – ப்ரஹ்மததை ஏகரூபமாகக கணட (வ்யாஸா் பராசரா முதலிய) வாகளால விளககப்பட்ட, ஈசன் படியில் – ப்ரஹமத் தின் ஸவரூபததில, விகற்பம் என்னும் – பேதம அபேதம என்ற முரண் பட்ட அம்சஙகளைக கல்பிககுமவாகளாய், லோகாந்த வீணர் தம் – உலகத தில் அறிவறறவாகளாயப பயனறறவாகளான பாஸகர-யாதவாகளுடைய, வேதாந்தவார்த்தை – வேதாநத(ததைத தழுவியனவாக அவாகள் கூறும) வாகயஙகளை, விலக்துவம் – கணடிப்போம்

இங்கு 'ஏகாந்திகள' எனுஞ்சொல் ப்ரஹமததை மாறுபாடினறி ஏகரூபமாய் நிறபதாய்க்கணட வயாஸா் பராசரா முதலிய மஹாஷி களைக குறிக்கினறது.

பேதமும் அபேதமும், இருளும ஒளியும்போல ஒன்றுக்கொனறு முரண்படடுநிற்பதை அறியாது குருடாகளாகி ஸகலபலனையும் இழந்த பாஸ்கர-யாதவர்கள் இங்கு லோகாநதவீணா என்னப்பட்டனர். 26

எணசீராசிரியவிருததம்

180 ஒன்றெனவும் பலவெனவுந் தோற்று கின்ற
வுலகெல்லா மொருபிரமந் தானே யாக்கி
நன்றெனவுந் தீதெனவும் பிரிந்த வெல்லா
நன்றன்று தீதன்றே யெனந வின்றார்
கன்றுமலர் பசுவுமல ராகி நின்றே
கன்றாகிப் பசுவாகி நின்ற வண்ணம்
மின்றுமறை மாட்டுக்கோ ரிடைய னான
வேகாந்தி யிசைந்திட நா மியம்பி னோமே 27

உரை— ஒன்று எனவும் – ஒரே வஸது என்னும்படியாகவும, பல எனவும் – பலவஸதுக்கள் எனனும்படியாகவும, தோற்றுகின்ற – ப்ரகாசிக்கின்ற, உலகு எல்லாம் – உலகம முழுவதையும, ஒரு பிரமம் தானே ஆக்கி – ஒரு ப்ரஹமஸவரூபமாகவே கலபிதது, நன்று எனவும் – கைக கொள்ளததககவை எனறும, தீது எனவும் – விலககததககவை எனறும, பிரிந்த எல்லாம் – (சாஸ்தரஙகளில) பிரிததுக கூறப்பட்ட வஸதுககளை எல்லாம், நன்று அன்று – சிறநதனவல்ல, தீது அன்று – கெட்டனவும அல்ல, என நவின்றார் – என்று (தம மததனதை பாஸகராகளும யாதவாகளும) கூறினர்கள் கன்றும் அலர் (ஆகி) – கனறுகவும ஆகாமல, பசுவும் அலர் ஆகி நின்றே – பசுவாகவும் ஆகாமல இருநதே, கன்றாகிப் பசுவாகி – கன்றுகவும பசுவாகவும் ஆகி, நின்ற வண்ணம் – நினற ப்ரகாரததை, மறை மாட்டுக்கு–வேதமாகிற பசுவுககு, ஓர் இடையனான– ஒப்பறற இடையனான, ஏகாந்தி – ஒரே நிலையில உள்ள எமபெருமான, இசைந்திட – திருவுள்ள முகக்குமபடி, இன்று நாம் இயம்பினோம் – இனறு நாம வெளியிட்டோம.

பாஸ்கரமதம்— ஜீவனும ப்ரஹமமும வேறுபடாது ஒனறுய் நிறகும். இவ்வாறு நிறறலாகிய அபேதம இயறகையாய் அமைநதது. அவை வேறுபட்டுநிற்றலாகிய பேதம், புததி இநதரியம் சரீரம் முதலியனவாகிய உபாதியைககொணடு ஏற்படுகின்றது. அசேதநத்திறகும ப்ரஹமததிறகும பேதம் அபேதமென்னும இரண்டுமே இயறகையாய் அமைநதன-எனபதாம.

யாதவமதம்— ஜீவனுககும் ப்ரஹ்மததிறகும, அசேதநததிறகும ப்ரஹ்மத்திறகும உள்ள பேதம் அபேதம் எனனும இரணடுமே இயறகையாய அமைந்தன — என்பதாம்.

இவவிருதிறத்தினரும், உலகமுழுதும் பேதமுள்ளதாகவும அபேதமுள்ளதாகவும் தோறறுவதாய்க்கொளகினறனா. எவ்வாறெனில— ஒவ்வொரு வஸ்துவும், ஜாதி, வ்யக்தி என்ற இரணடு நிலைகளைககொணடு

நிறகும ஜாதியெனபது ஓரேவிதமான பல வஸதுககளில் தொடர்நது நிறகும தனமை வயகதியெனுஞ சொல குறிப்பிட்ட ஓரொரு வஸ்துவை மாதரம குறிககும பல குடஙகளிலும தொடாநதுநிறகும குடமாந தன்மை (கடதவம) ஜாதியெனபபடும குறிப்பிடட ஒரு குடம வ்யக்தி எனபபடும மேலும ஒவவொரு வஸதுவிலும உணடாககுந தன்மை(காரண தவம), உணடாகுநதனமை (காாயகவம) என இரண்டு உண்டு. ஆகவே நமககுத தோறறுகினற இவவுலகம முழுதும் ஜாதி- காரணம் என்ற நிலையில அபேதம (ஒனறுபடுதல) உள்ளதாகவும, வயக்தி- கார்யம் என்ற நிலையில பேதம (வேறுபாடு) உளளதாகவும ஆகின்றது. இப்படியாயின் வெவவேறு நிலைகளைககொணடே பேதமும அபேதமும ஒன்று சேருவனவாக முடிதலால் ஒரே வஸதுவில பேதாபேதஙகளைக கொண்டதாக ஆகவில்லையே யென்னில, ஜாதியும வயகதியும், அவ்வாறே காரணமும காாயமும ஒனறுககொன்று ஒனறுபட்டும வேறுபட்டும நிறபதாய்க் கொள்வதால அஙகும பேதாபேதததைககொண்டே ஸமாதாகம் கூறிவிடலாம. ஆக இவ்வாறு பேதாபேதஙகளுடனேயே உலகம் நடைபெறுகின்றது இநத உலகம முழுதும ப்ரஹமமாகவே இருககின்றது. பதாாததங்களெல்லாம நல்லனவுமலல, தீயனவுமலல — எனறவாறு

இஙஙனம ஸகல பரமாணங்களுக்கும விரோதமாய முரணபடுந தனமைகள ஒனறுசேருவனவாகக்கொணடு பேதாபேதஙகளுடன் உலகம நடைபெறுவதாக பாஸ்கர - யாதவமததினா கொள்கின்றனா.

வேதாநதிகளான நாம பேதம சரீரததைப் பறறியதென்றும் அபேதம் ஆத்மஸவரூபததைப் பறறியதெனறுமிசைநது விரோதமில்லாமல் பொருத்துகிறோம் எவவாறெனில்— கணணன பசுககளையும கனறுகளையும வனததிறகு ஓட்டிச்சென்று மேய்ததுககொணடிருக்குமபோது ப்ரஹமா கணணனுடைய பெருமையைத தானும உலகமும அறிய விருமபிப் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் ஒளிகதுவிடடான் கணணன ப்ரஹமாவை மயககுவதறகும கோபாலாகளைத தேறறுவிககவும தானே பசுவாகவும கன்றுகவும் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு வருஷம் விளையாடினுனென்று புராணம கூறுகின்றது. உண்மையில பகவான பசுவாகவோ கனருகவோ இலலை. எமபெருமானுடைய ஸ்வரூபம ஸகல வஸதுககளைக்காட்டிலும வேறுபட்டதாகும. ஆயினும பசு, கனறு இவறறின தன்மையை எம்பெருமான் அடைந்ததெல்லாம சரீரத்தின்வாயிலாகவேயனறி எமபெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தில அந்தத் தன்மைகள கிடையா இஙஙனமே உண்மையில் உலகத்திலுள்ள வஸதுக்களைக்காட்டிலும வேறுபடடுநிறகும எமபெருமானுடைய ஸவரூபத்தை உலகிலுளள வஸதுககளோடு ஒனறுபட்டிருப்பதாக ப்ரமாணஙகள் சொலவதெல்லாம, எமபெருமான் அநதநத வஸதுகளைத்

தனது சரீரமாகககொணடு அவறறில அநதாயாமியா யிருப்பதுபறறியே யென்று நம் ஸித்தாநதமாதலின பாஸ்கர-யாதவாகளைபபோல பேதம அபேதம என்ற முரணபடுந தன்மைகளை ஒன்றில இசையவேணடிய அவ வாரஸ்யம நம் மதததில இல்லையென்றவாறு

கணணனென்னும இடையன், வேதமெனனும பசுவைக கறநது, கீதை யெனனும பாலமுததததை உலகுககு ஈநதவனுதலின அவனுடைய திருவுள் ளம உககுமாறு நம் ஸித்தாநதத்தை ஸ்தாபிததோமென்றவாறு

யாதவமதததில ப்ரஹமத்தின ஸ்வருபததிறகுச சேதநாசேதநங்க ளாக மாறுபடுநதன்மை உளதாகக கூறுவதைக கணடிக்க ஏகாநதியெனுஞ சொல்லால் ஒரேநிலையாந தன்மை கூறப்பட்டது. 27

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் வையாகரணமதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைககலிததுறை

181 சாயா மறைகளிற் சத்தந் தெளிந்திடச் சாற்றுதலாற்
தூயா ரிவரென்று தோன்றநின் றேபல சூதுகளான்
மாயா மதமு மறுசின வாதும் பவுத்தமுஞ்சேர்
வையா கரணர்சொல் லும்மறு மாற்றங்கண் மாற்றுவமே. 28

[பாசுரம் 28, 29– வையாகரணபங்காதிகாரம்]

உரை — சாயா — (ஸ்வரமும அக்ஷரமும மாததிரையளவும) தவறு மல உசசரிக்கவேணடிய, மறைகளில் — வேதங்களில உள்ள, சத்தம் தெளிந்திட — பதஙகள் நன்குவிளங்கும்படி, சாற்றுதலால் — (வயாகரண சாஸ்த்ரத்தின் உதவியால) ஸ்தாபிததபடியால, இவர் — இநத வையாகர ணா, தூயார் என்று தோன்ற நின்றே — பரிசுததா என்று (உலகுக்குத) தோன்றுமபடியிருநதே, பல சூதுகளால் — பல கபடங்களால, மாயா மத மும் — மாயையைக கொளகினற அதவைதமததததையும், மறு சின வாதும்— வேறொரு ஜைநமதமெனனும்படியுள்ள பாஸகர - யாதவமததததையும, பவுத்தமும் — பௌததமதத்தையும, சேர் — (ஒவவோா அமசததிலே) ஒதது கிறபவர்களான, வையாகரணர் — வையாகரணமததததோரால, சொல் லும் — சொல்லப்படுகின்ற, மறு மாற்றங்கள் — எதிாவாதங்களை, மாற்று வம் — ஒழித்துவிடுவோம

வையாகரணமதம், அதவைதமதத்தையும, யாதவமதத்தையும், பௌததமததததையும் ஒவவோரம்சத்தில ஒத்துநிறகின்றது. எவ்வாறெனில்—

அத்வைதிகளின் கொள்கை— பரஹ்மம ஒனறே ஸதயமாகும். ரூப் புலப்படும் ஸ்தாவரஜங்கமப் பொருள்களாகிய ப்ரபஞ்சம் முழுதும

பொய்யேயாம். நீரநசையே கண்டிராத ஒரு பாலைவனத்தில் நடுப் பகலில் ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் பரவுகின்றன. அதனால் அங்கு உண்மையாயில்லாத நீர்வெள்ளமும் அலைகளும் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன. அங்ஙனமே எங்கும் நிறைந்துநிற்கும் ப்ரஹ்மமென்ற ஒரு வஸ்துவே இந்த ப்ரபஞ்சமாகக் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் ஒன்று மற்றொன்றாகத் தோன்றுவதே விவர்த்தமெனப்படும். ஆகவே ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மத்தின் விவர்த்தமாகும்—என்பதாம்.

வையாகரணர்— அக்ஷரங்களையும் அவற்றாலாகிய பதங்களையும் அவற்றாலாகிய வாக்யங்களையும் தவிர, ஸ்போடமென்று ஒன்று இருந்து அதுதான் வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றதென்றும் அந்த ஸ்போடமே ப்ரஹ்மமென்றும் கூறுகின்றனர். அவர்களில் ஒரு சாரார் அந்த ஸ்போடமென்னும் ப்ரஹ்மமே இந்த ப்ரபஞ்சமாகக் காணப்படுகிற தென்றும் ஆக ப்ரபஞ்சம் முழுதும் ஸ்போடமென்னும் ப்ரஹ்மத்தின் விவர்த்தமாகுமென்றும் கொள்கின்றனர்.

ஆக, இவற்றால் அத்வைதிகளும் வையாகரணர்களும் இந்த விவர்த்த வாதத்தில் (ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மத்தின் விவர்த்தமென்பதில்) ஒத்திருக்கின்றனர்—என்றவாறு.

“ மறுசினவாதும் ” என்னும் தொடர் இங்கு வேறொரு ஜைநமதம் என்னும் பொருள்பெற்று அத்வைதிகளில் ஒரு சாராராகிய யாதவர்களின் மதத்தைக் குறிக்கின்றது. பாஸ்கர-யாதவர்களும் ஜைநரைப்போல் பேதம் அபேதம் முதலிய முரண்படுந்தன்மைகளை ஒரே வஸ்துவில் இசைவதுபற்றி பாஸ்கர-யாதவமதம் ஜைநவேதாந்தமென்று வழங்கும். (178, 180-வது பாசுரவுரைக் குறிப்பிற் காணக.)

யாதவமதத்தில் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாக மாறுபடுவதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஒரு வஸ்து, தன் நிலைமை நீங்கி வேறு வஸ்துவாக மாறுபடுதலே பரிணாமமெனப்படும். வையாகரணரில் ஒரு சாரார் சப்தமென்னும் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாகப் பரிணாமத்தைப் பெறுவதாய்க்கொண்டுள்ளனர். ஆக பரிணாமவிஷயத்தில் வையாகரணமதம் யாதவமதத்தை ஒத்திருப்பதாய்க் கூறப்பட்டது.

பௌத்தரும் வையாகரணரில் ஒரு வகுப்பினரும் கொள்ளும் கொள்கை— ஒரு வாக்யத்தில் அடங்கியுள்ள பல பதங்களுக்குத் தனித் தனியே அர்த்தம் அறியப்படுகின்றது பின் முழுவாக்யத்தின் தாத்பர்யமும் அறியப்படும்போது (முதலில் தனித்தனியே பதங்களின் அர்த்தஜ்ஞானம் உண்டானதைத் தவிர) ப்ரதிபா என்று ஒரு ஜ்ஞானம் உண்டாகின்றது.

இந்த ப்ரதிஜ்ஞை என்னுமதே வாக்யமாகவும் வாக்யார்த்தமாக அ படுகின்றது—என்பதாம ஆக இக்கொள்கை பௌத்த-ஜைன களுக்குப பொதுவாதலின " பவுத்தரும் சேர '' என்ன ப்
'வையாகரணர' என்று மருவிய பாடமே செய்யுளின சேருமெனபர் சிலர

எண்சீராசிரியவிருத்தம

182 கலகத்திற் கலங்கிவருங் காணிக் கெல்லாங்
கவிராறு சதிரவழி கட்டு வார்போ
லுலகத்தின் மறைசேர்ந்த வுரைக டம்மா
லொருபிழையுஞ் சேராம லுபக ரித்தார்
பலகத்தும் பவுத்தர்முத லான பண்டைப்
பகற்கள்ளர் பகட்டழிக்கப் பாவும் பொய்ப்
சிலகற்றுச் சித்தாந்த மறிய கில்லாச்
சிறுவரினி மயங்காமற் சேமித் தோமே.

உரை:— கலகத்தில் — (நிலவிஷயமான) வழக்கில், (இன்னாருடையதென்று நிச்சயிக்கமுடியாமல்) வந்தேறு த்தி காணிக்கு எல்லாம் — நிலங்களுக்கெல்லாம், கவிராறு சதிராறு என்று சொல்லப்படுகின்ற எல்லையை, கட்டுவார் போல வழக்கைத் தீர்க்கும மத்யஸ்தர்களைப்போல, மறை சேர்ந்து உள்ள, உரைகள் தம்மால் — வாக்யங்களால, உலகத்தில் தில, ஒரு பிழையும் சேராமல் — (விபரீதமான அர்த்தம ஒரு தவறும் நேரிடாதவாறு, உபகரித்தார் — (வையாகரணர் ணர். பல கத்தும் — பல விஷயங்களைப் பிதற்றுகின்ற, பவுத் பௌத்தர் முதலிய, பண்டைப் பகற்கள்ளர் — பழமை யான களின், பகட்டு அழிக்க — ஆடம்பரம் (விவேகத்தை) ஒழிக்க (அதனால்) ஆதரிக்கப்படுகின்ற, பொய்யாம் சில கற்று — விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, சித்தாந்தம் அறியகில்லா களான நம) ஸித்தாந்தத்தை அறியமாட்டாத, சிறுவர் — வையாகரணர்கள், இனி மயங்காமல்—இனிக் கலக்கமுறுதபடி, (தத்துவார்த்தத்தை விளக்கி அவர்களைக்) காப்பாற்றினோம்.

உலகத்தில் இன்னாருடையதென்று நிச்சயிக்கமுடியாத தில் இருவர் அதன உரிமையைப்பற்றி வழக்காடுங்கால் தீர்க்கும்படி வேண்டப்பட்ட மத்யஸ்தர்கள் அந்த நிலத்தை அளந்து ஓர் எல்லையைக் கட்டி அவ்வழக்கைத் தீர்
..... —ப் பெயர் வழங்கும்.

அங்ஙனமே வேதவாக்யங்களுக்கு அந்த அந்த மதத்தினர் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு பொருள்கொள்ளாதபடி வையாகரணர் வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு ஒரு வரையறை ஏற்படுத்தி வேதத்தின் உண்மைப் பொருள் காண்பதில் உதவி செய்தனர் இங்ஙனம் வையாகரணர் அநுகூலராயிருந்தும், பௌத்தமதத்தினர் முதலாயினோர் மிகக ஆடம்பரத்துடன் செய்யும் மதப்ரசாரத்தால் மயங்கி அந்தஅந்த மதங்களில் சிற்சில அம்சங்களைக் கைக்கொண்டு தத்துவார்த்தத்தை அறியமுடியாது கலங்கினர். அவர்களுக்குத் தத்துவார்த்தங்களை வெளியிட்டு அவர்களைக் காத்தோம்—என்றவாறு

வேதாந்தங்கள் தத்துவார்த்தங்களை விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் போதே பௌத்தர் முதலியோர் அவற்றை இல்லையாக்குவதுபற்றிப் 'பகற் கள்ளர்' எனப்பட்டனர் 29

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் கணுதமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

183 கண்ட தலாதன கட்டுத லாற்கண்ட விட்டதனாற்
பண்டுள தான மறைக்குப் பழமையை மாற்றுதலாற்
கொண்டது மீசனைக் கொள்ளா வகையென்று கூறுதலாற்
கண்டக ராய்நின்ற காணுதர் வாதங் கழற்றுவமே. 30

[பாசுரம் 30, 31— வைசேஷிகபங்காதிகாரம்]

உரை — கண்டது அலாதன — (ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றால்) காணாத வஸ்துக்களை, கட்டுதலால் — கல்பிக்கையாலும், கண்ட — (வேதத்தில்) காணும் அம்சங்களை, விட்டதனால் — (அங்கீகரியாமல்) விட்டபடியாலும், பண்டு உளதான — நெடுநாட்களாய (நித்யமாய) உள்ள, மறைக்கு— வேதத்திற்கு, பழமையை — அநாதியாந்தன்மையை, மாற்றுதலால் — மாற்றிக்கூறுவதாலும், ஈசனைக் கொண்டதும் — (தாங்கள்) ஈசுவரனை அங்கீகரித்ததும், கொள்ளாவகை என்று — அங்கீகரிக்கத்தகாத (அநுமானமென்ற) வழியிலேதான் என்று, கூறுதலால் — சொல்வதாலும், கண்டகராய் நின்ற — (நல வழிக்கு) முள்ளாராய் நின்ற, காணுதர் — வைசேஷிகமதத்தினருடைய, வாதம் கழற்றுவம் — வாதத்தை ஒழித்திடுவோம்.

கணுதமதத்தினர் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய எந்த ப்ரமாணத்தாலும் காண முடியாத சில பதார்த்தங்களைக் கல்பிக்கின்றனர் அவையாவன—அவயவங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அவயவி, ஸாமாந்யம், விசேஷம், ஸமவாயம், அபாவம், முதலியனவாம். வேதத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதி, மஹான்

முதலிய தத்துவங்களை இவர்கள் ஏற்காது விட்டனர், அநாதியாய் ஒரு புருஷனாலும் இயற்றப்படாது ஸர்வேச்வரனைப்போல நித்யமாய் விளங்கும் வேதத்தை ஈச்வரனால் இயற்றப்பட்டதாகக்கொண்டு பௌருஷேயம் என்று நாக்கூசாது பிதற்றுகின்றனர் மேலும் இவர்கள் 'ஈச்வரன் உளன்' என்று இசைந்தபோதிலும், வேதாந்திகளான நம்மைப்போல் சப்தப்ரமாணமாகிய வேதத்தால் அறியப்படுமவனாகக் கொள்ளாமல் அநுமானத்தால் அறியப்படுமவனாகக் கொள்கின்றனர்.

மேலும், ஈச்வரன், மண்குடத்திற்குக் குயவனைப்போல் நிமித்த காரணமேயன்றி, மண்ணைப்போல உபாதானகாரணமாகமாட்டானென்கின்றனர், சிறிதும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றுச் சுத்த ஸத்த்வமயமான திருமேனியுடையனாய எல்லையற்ற ஆநந்தம் நிறைந்து நிற்கப்பெறும் ஸர்வேசுவரனைச் சரீரமில்லாதவனென்றும் ஸுகமில்லாதவன் என்றும் மொழிகின்றனர், சப்தத்தைத் தனி ப்ரமாணமாகக் கொள்ளாமல் அநுமானத்திலேயே அடக்கிவிடுகின்றனர், ஜீவன் ஜ்ஞானம் முதலிய ஸகலகுணங்களையும் இழந்து ஓர் அநுபவமுமின்றி ஒரு கல்லைப்போல கிடப்பதுவே மோக்ஷமென்கின்றனர், இப்படித் தோன்றியவாறு பிதற்றும் வைசேஷிகர் நல்வழிக்கு முன்னைப்போனறவரெனப்பட்டனர். 30

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

184 ஆகமத்தை யனுமான மென்கை யாலு
மழியாத மறையழிக்க நினைத்த லாலும்
போகமற்றே நுபலம்போற் கிடக்கை தானே
புண்ணியர்க்கு வீடென்று புணர்த்த லாலு
மாகமொத்த மணிவண்ணன் படியை மாற்றி
மற்றவனுக் கொருபடியை வகுத்த லாலுங்
காகமொத்த காணுதன் கண்ணை வாங்கிக்
காக்கைக்கா றென்றலற்றக் காட்டி னேமே. 31

உரை:— ஆகமத்தை — சப்தம் என்னும் ப்ரமாணத்தை, அனுமானம் என்கையாலும் — அநுமானம் (என்னும் ப்ரமாணத்தில் அடங்கியது) என்று கூறுவதாலும், அழியாத மறை — நித்தியமான வேதத்தை, அழிக்க நினைத்தலாலும்—அழி(த்து அநித்யமா)க்க எண்ணியதாலும், போகம் அற்று— (எவ்வித) அநுபவமும் இல்லாது, ஓர் உபலம்போல் — ஒரு கல்லைப்போல், கிடக்கைதானே — கிடப்பதுவே, புண்ணியர்க்கு வீடு என்று — புண்யசாலிகளுக்கு (உள்ள) மோக்ஷம் என்று, புணர்த்தலாலும் — கல்பித்தபடியாலும், ஆகம் ஒத்த — ஆகாசத்தைப்போல் தோஷமற்றவனும், மணிவண்ணன் —

'ல) ரதகததின தன்மையுள்ளவனுமான ஸாவேசுவரனுடைய, படியை
ாற்றி — (ஸவரூபம குணம முதலிய) ப்ரகாரததை மாறறி, அவ
ுக்கு — அவவீசுவரனுககு, மற்று ஒரு படியை வகுத்தலாலும் — (வேத
ருத்தமாய) வேறு ஒரு ப்ரகாரததை (க் கலபிதது)ப பிரித்துககூறிய
ாலும், காகம் ஒத்த— காகாஸுரனைபபோன்ற (பகவதபராதியான), காணு
ர் கண்ணை வாங்கி — கணுதனுடைய கணணைப் பறிதது, காக்கைக்கு
ர் என்று அலற்ற — (எனனை) ரக்ஷிகக எவா உளரெனறு கதறும்படி,
ட்டினேம் — (அவன மததைதக் கணடிதது உலகுககுக) காடடினேம

இதன குறிப்புககளை முநதிய பாசுரவுரையிற காணக 31

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் கௌதம (ந்யாய) மதம் கண்டிக்கப்
)கின்றது —

கட்டளைக்கலிததுறை

5 கோதம நூல்களைக் குற்ற மிலாவகை கூட்டலுமாங்
கோது கழித்தொரு கூற்றிற் குணங்களைக் கொள்ளவுமாம்
யாது மிகந்தொரு நீதியை யாமே வகுக்கவுமாம்
வேதியர் நன்னய வித்தா மென்பது மெய்யுளதே. 32

[பாசுரம் 32, 33— நயாயவிஸதர விரோதநிஸதாராதிகாரம்]

உரை — கோதம நூல்களை — கௌதமருடைய (நயாய) ஸூதரங்
ர, குற்றம் இலாவகை — (வேதவிரோதம எனனும்) குற்றமிலலாதபடி,
டலுமாம் — கூடடவும முடியும, கோது கழித்து — (வேதவிரோதமென்
) குறறமுளள பாகததைக் கழித்து, ஒரு கூற்றில் — ஒருபாகததில,
ங்களைக் கொள்ளவுமாம் — குணஙகளை ஏறறுககொளவதும் முடியும,
மும் இகந்து — (நயாயஸூதரம) முழுவதையுமே கழிததுவிட்டு, ஒரு
யை — ஒரு நயாயக்ரமதத்தை, யாமே வகுக்கவுமாம் — நாமே புதிதாய்
றவும முடியும, (ஆதலின்) வேதியர் — வேதாந்தஙகளை நன்கறிந்த
முதலிய) மஹாஷிகளால, நல் நய வித்தாம் என்பது — சிறந்த நயாய
தரம் எனக கூறப்படும வித்யாஸதாநம, மெய் உளதே — ஸதயமாகவே
க்கினறது

இப்பாசுரததில அறியவேணடுமவறறை அடுத்த பாசுரவுரைச்
்யிற காண்க 32

எணசீராசிரியவிருத்தம

36 நான்மறைக்குத் துணையாக நல்லோ ரெண்ணு
நாலிரண்டி லொன்றான நயநூ றன்னிற்
கூன்மறைத்தல் கோதுளது கழித்தன் மற்றோர்
கோணுதை கோதில்வழி வகுத்த லன்றி

யூன்மறைத்த வுயிரொளிபோ லொத்த தோவ்வா
துயிரில்லாக் காணுத முரைத்த வெல்லாம்
வான்மறைக்க மடிகோலும் வண்ண மென்றே
மற்றிதற்கார் மறுமாற்றம் பேசு வாரே 33

உரை — நான்மறைக்கு — நான்கு வேதங்களின் அர்த்தத்தை நிச்சயிப்பதற்கு, துணையாக — ஸஹாயமாக, நல்லோர் எண்ணும் — சிறந்த (மநு முதலிய) வரால் குறிக்கப்பட்ட, நாலிரண்டில் ஒன்றான — எட்டு வித்யாஸ்தாநங்களில் ஒன்றாகிய, நயநூல்தன்னில் — ந்யாயவிஸ்தரத்தில், கூன் மறைத்தல்—(உள்ள) தோஷத்தை மறைத்(து உரிய அர்த்தத்தில் பொருந்தச் செய்) தல், கோது உளது கழித்தல் — குற்றமுள்ள அம்சத்தைக் கழித்(து நல்ல அம்சத்தை ஏற்றுக்கொள்ளு)தல், மற்று ஓர் கோணுத — வேறு ஒரு நேர்மையான, கோது இல் வழி — குற்றமற்ற வழியை, வகுத்தல் அன்றி — ஏற்படுத்து(லாகிய இம்முறைகளைக் கைக்கொண்டா)லன்றி, ஊன் மறைத்த — சரீரத்தால் மறைக்கப்பட்ட, உயிர் ஒளிபோல் — (பத்த) ஜீவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநம் (முக்தர்களும் நித்யஸூரிகளுமான இவர்களுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு ஸமமாகாதது) போல, ஒத்தது — (வேதத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குவதற்குத்) தகுதிபெற்றுள்ள மற்ற வித்யாஸ்தாநத்தோடு, ஒவ்வாது — (ந்யாயவிஸ்தரம்) ஸமமாகமாட்டாது. உயிரில்லா — உயிர்போன்ற முக்கியமான விஷயங்களைக் கைவிட்ட, காணுதம் — கணாத மதம், உரைத்த எல்லாம் — வெளியிட்ட விஷயங்களெல்லாம், வான் மறைக்க— ஆகாயத்தை மறைப்பதற்கு, மடிகோலும் வண்ணம் என்றேம்— துணியை விரிக்கும் முறையை ஒத்தவை என்று (முன்பே) விளக்கினோம். மற்று — மேலும், இதற்கு — (நாம் கூறிய) இவ்விஷயத்திற்கு, மறு மாற்றம்— எதிர்வார்த்தையை, ஆர் பேசுவார் — யாவர் பேசவல்லர் ?

சாஸ்த்ரங்களில் வித்யாஸ்தாநங்கள் பதினென்கென்று வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன— வேதங்கள் நான்கு (—ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வணம்), வேதத்தின் அங்கங்கள் ஆறு (—சிக்ஷா, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம்), மீமாம்ஸை, ந்யாயவிஸ்தரம், புராணம், தர்மசாஸ்த்ரம் என்பன. ஆக இந்தப் பதினான்கு வித்யாஸ்தாநங்களில் வேதங்களாகிய நான்கு வித்யாஸ்தாநங்களின் உட்கருத்தையறிய, மற்றப் பத்து வித்யாஸ்தாநங்கள் துணையாகுமென்று மநு முதலிய மஹர்ஷிகள் கூறுவர். ஆனால் அவற்றுள் புராணமும் தர்மசாஸ்த்ரமும் பெரும்பாலும் வேதவாக்யங்களின் அர்த்தத்தையே ஒருவகையில் கூறுவதால் மற்ற எட்டு வித்யாஸ்தாநங்களைப்போல வேதத்தின் அர்த்தத்தை

நிச்சயிக்க ஸாதகமல்லவெனக்கொண்டு அவையிரண்டையும் விட்டு எட்டு வித்யாஸ்தானங்களென்று முதலடியிற் கூறப்பட்டது— என்பர். அல்லது—

அவற்றுள் ந்யாயவிஸ்தரம், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களையும் அவற்றுக்குப் புலனான வஸ்துக்களையும் பொதுவாகச் சுருக்கமான ஆராய்ச்சியுடன் வெளியிடுகின்றது. மீமாம்ஸை அந்தந்த ப்ரமாணங்களையும் அவற்றுக்குப் புலனான வஸ்துக்களையும் நன்கு விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்குகின்றது ஆக இந்த வித்யாஸ்தானங்கள் இரண்டும் சுருக்கம்-விரிவு என்ற முறைகளில் சற்று வேறுபட்டிருப்பினும் ப்ரமாணங்களையும் அவற்றுக்குப் புலனான விஷயங்களையும் வெளியிடுதல் என்ற அம்சத்தில் ஒன்றுபட்டிருப்பதால் அவ்விரண்டையும் ஒருவகுப்பாக்கி ஒன்றாகக்கொள்ளலாம். நிற்க— வேதம், கர்மகாண்டம் ப்ரஹ்மகாண்டமென இரு கூறுகும். தர்மசாஸ்த்ரமென்னும் வித்யாஸ்தானம் யாகம் முதலிய கர்மங்களை முக்கியமாய் விளக்குகின்ற கர்மகாண்டத்தின் அர்த்தத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது புராணமெனனும் வித்யாஸ்தானம் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றையே முக்கியமாய் விளக்குகின்ற ப்ரஹ்மகாண்டத்தின் பொருளை விவரித்துக்காட்டுகின்றது ஆக இந்த வித்யாஸ்தானங்கள் இரண்டும் வேதத்தின் வெவ்வேறு பாகத்தை விளக்கிடினும் வேதத்தின் பொருளைத் தெளிவுபடுத்துதல் என்ற பொதுமுறையில் ஒன்றுபட்டிருப்பதால் அவ்விரண்டையும் ஒரு வகுப்பாக்கி ஒன்றாகக் கொள்ளலாம். ஆதலின் இக்கருத்தைக்கொண்டு எட்டு வித்யாஸ்தானங்கள் என்று இப்பாசுரத்தின் முதலடியில் கூறப்பட்டது—என்றும் பெரியோர் பணிப்பர்.

இவற்றில் ந்யாயவிஸ்தரமெனனும் வித்யாஸ்தானம் ந்யாயஸூத்ரமென்னும் க்ரந்தத்தை இயற்றிய கௌதமமஹர்ஷியால் முதலில் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டது அந்நூலில் ப்ரமாணங்களும் அவற்றுக்குப் புலனான ப்ரமேயங்களும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன ஸ்ரீதேசிகன் கௌதமபக்ஷத்தை ந்யாயபரிசுத்தியென்னும் திவ்யஸூக்தியில் ஆராய்ச்சிசெய்யப் புகுந்து அதற்கு மூன்று கதிகளைக் கல்பித்தருளினார் அவையாவன—

(1) (கூன்மறைத்தல்) கௌதமஸூத்ரங்கள், வேதம்- ஸ்ம்ருதி- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இவற்றிற்குச் சிலவிடங்களில் முரண்பட்டனவாய் வெளிக்குத் தோற்றினாலும் அவற்றைக் கொஞ்சம் சிரமத்துடன் வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களைத் தழுவிப் பொருள்படுத்தி கௌதமபக்ஷத்தை ஏற்றுக்கொள்ளல்.

(2) (கோதுளது கழித்தல்) முழுதும் ஏறறுக்கொள்ளாமலும முழுதும கழிததுவிடாமலும் விரோதமுள்ள இடங்களைத தள்ளி நேரிய விஷயங்களை ஏறறுக்கொள்ளல

(3) (மற்றோர் கோணுத கோதில் வழி வகுத்தல்) ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரா உதறிததளளியதை அடியொறறி முழுதையுமே கழித்துவிட்டு வேதாநதசாஸதரஙகளுககு ஏறபப் புதிய ஸூத்ரங்களைப் படைத்துக் கொளளல்—எனபன

(ஒத்தது ஒவ்வாது) இங்ஙனம நயாயஸூத்ரங்களுக்கு மூன்று வழிகளைக காட்டி நயாயவிஸதரததை வேதாநதசாஸ்த்ரததுககு அநுகூலமாககிககொள்ளவேணடும இப்படிச செய்யாவிடின், வேதத்தின் அர்த்தங்களை விளககுவதறகுத தகுதியுள்ள மறற ஒனபது விதயாஸதாநங்களுடன் ஒற்றுமையிலலாததுபறறி அவவகுப்பில சேரப்பெருது நயாயவிஸ்தரம் தனித்துநிறக நேரும ஆகவே ஒரு வித்யாஸ்தாநம குறைந்துவிடுவதால விதயாஸதாநததின எணணைக் குறிககும் தாமசாஸ்த்ரங்களோடு விரோதம வரும

இதறகு உபமாநம காட்டபபடுகின்றது— (ஊன் மறைத்த உயிரொளி போல்) இககாமபூமியில பததஜீவாகளுடைய தாமபூதஜஞாநம கர்மசரீரத்தினுடைய ஸமபநதததால் சுருங்கிக் கிடக்கினறது ஆதலால பத்தஜீவர்கள எலலா விஷயஙகளையும நேரில கணடறியமுடியாது முகதாகளும் நித்யர்களுமான இவாகளுடைய தாமபூதஜஞாநமோ எமபெருமானுடையதைப்போல் ஒரேஸமயததில் பரத்யக்ஷததாலேயே ஸகலவிஷயங்களையும அறியவலலதாகும ஆதலின மிகச் சுருஙகிச சிறசில வஸ்துக்களையே அறியவலல பத்தனுடைய ஜஞாநம மிக மிக மலாநது ஸகலவஸ்துக்களையும் நேரில காணவலல நித்யமுகதாகளின ஜஞாநத்திறகு எவவாறு இணையாகும்? அதுபோல் கீழ்ககாட்டிய மூனறு கதிகளைப் பெருதபொழுது வேதாந்தங்களை உளளவாறு அறிவிககத திறமையறற நயாயவிஸ்தாம வேதார்த்தங்களை உள்ளஙகை நெல்லிக்கனிபோல ஐயமற அறிவிக்குந திறமை பெற்று விளஙகும மறற விதயாஸ்தாநஙகளுக்குச் சமமாகுவது எங்ஙனம் ? ஒருகாலுமிலலையென்றவாறு

இவவாறு வேதாநதஸூத்ரஙகளோடு கௌதமஸூத்ரத்தைத ஒற்றுமைபபடுததுவதைக் கௌதமமததினரும இசைநதேயாகவேண்டுமெனகிறது— (உயிரில்லாக் . . என்றேம்). நயாயஸூத்ரங்களில் கணதமதக்கொளகைககு விபரீதமாயச சில ஸூத்ரஙகள் உள. அங்ஙனமே வேதாநதசாஸதரங்களுக்கு விபரீதமாகவும சில ஸூத்ரஙகள் உள. நயாயமதஸதர்கள் கணதமதத்திற்கு விரோதம தஙகள் ஸூத்ரஙகளில் இருப்

பதைப் பொறுக்காது எவ்வகையாலும் இரண்டு மதங்களுக்கும் ஒற்றுமை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்ற கருத்துடன் பெருமுயற்சியைக் கைக்கொண்டு கௌதமமதத்திற்கும் தங்கள் மதத்திற்கும் ஏற்றவாறு பொருள்படுத்தி ஒற்றுமைப்படுத்துகின்றனர். ஆனால் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திற்குத் தங்கள் ஸூத்ரங்களில் விரோதமிருப்பதைப் பெரிதாகக் கொள்ளவில்லை இது மிகவும் அநுசிதமாகும். எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான வேதத்திற்கும் வேதாந்தத்திற்கும் சிறிதளவும் விரோதம் வராது ஸூத்ரங்களைப் பொருள்படுத்துவதே அழகாம் கௌதமதம் வேதம் ஒருவனால் இயற்றப்பட்டதென்றும் ஒரு கல்லைப்போல் அறிவற்றுச் செயலற்றுக் கிடப்பதே மோக்ஷமென்றும் இன்னும் இத்தகைய பல விபரீதக்கொள்கையைக்கொண்டு உயிர்போன்ற முக்கிய விஷயங்களில் மாறுபட்டதாதலின் உயிரில்லாத உடல்போன்றதாகும் அங்ஙனம் வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் கொள்கைகளையெல்லாம் கௌதமதத்தினர் ஒழித்துவிடப்பார்ப்பது ஒருவன் ஆகாசத்தை முழுதும் மறைக்கத் தன் துணியை விரிப்பதுபோலாகுமென்று முன் அதிகாரத்திலேயே விளக்கிவிட்டோம் ஆக இவ்வாறு மிகக் இழிவான கௌதமதத்தோடு ஒற்றுமையை ஸம்பாதிக்க வீண்முயற்சிகொள்ளாது கௌதமமதத்தினர் வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் ஒற்றுமையையே பெரிதாகக்கொண்டு அதற்கேற்பத் தங்கள் ஸூத்ரங்களைப் பொருள்படுத்துவதே மிகச் சிறந்ததாகும்.

(மற்றிதற்கார் மறு மாற்றம் பேசுவாரே) இவ்வாறு நாம் கௌதமமதத்தை அநுகூலமாகவும் கௌதமதத்தை விபரீதமாகவும் கொண்ட முறைக்கு மாறுபட்டுப் பேசுபவர் யாவர் உளர்?—என்றவாறு. 33

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் மீமாம்ஸகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

187 ஈசனு மற்றணங் கும்மில தென்றெழி னான்மறையிற்
பேசிய நல்வினை யாற்பெரும் பாழக்க நீரிறைக்கு
நீசரை நீதிக ளானிக மாந்தத்தி னூல்வழியே
மாசின் மனங்கொடுத் தும்மறு மாற்றங்கண் மாற்றுவமே. 34

[பாசுரம் 34, 35— மீமாம்ஸகபங்காதிகாரம்]

உரை — ஈசனும் — ஸர்வேச்வரனாகிய பரம்பொருளும், (இலது — இல்லை, மற்ற அணங்கும்— பிறதெய்வமும், (இலது) என்று — இல்லையென்று (கொள்கையைக்கொண்டு), எழில் நான்மறையில் — அழகிய நான்கு வேதங்களில், பேசிய நல் வினையால் — வெளியிடப்பட்ட நல்ல காமங்களால்,

பெரும் பாழுக்கு — பெரிய பாழுநிலத்திற்கு, நீர் இறைக்கும் நீசரை — ஜலம் பாய்ச்சுபவர்போன்ற அற்ப (ரகளான மீமாம்ஸக)ரை, நீதிகளால்—ந்யாயங்களினுதவியால், நிகமாந்தத்தின் நூல் வழியே — வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தின் வழியே, மாசு இல் மனம் கொடுத்து — குற்றமற்ற மனத்தைக் கொடுத்து, மறு மாற்றங்கள்— எதிர்வாதங்களை, மாற்றுவம் — கண்டித்திடுவோம்

இலதென்று இறைக்கும் நீசரை கொடுத்து மாற்றங்கள் மாற்றுவம் என்று அந்வயம்.

மீமாம்ஸகர்கள் ஈச்வரனையும் மற்ற இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை மனிதர் செய்யும் யாகம் முதலிய கர்மங்களால் அபூர்வமென்று ஒரு வஸ்து உண்டாகி, அதுவே அந்த அந்தக் கர்மங்களுக்குப் பலனைக் கொடுக்குமெனக் கொள்கின்றனர், சப்தத்தையே தேவதையாகக் கொள்கின்றனர் ஆக இவர்கள் மதத்தில் தேவதைக்குச் சரீரமும், அந்தத் தேவதை ஹவிஸ்ஸைப் பெறுவதும், ஒரே ஸமயத்தில் பல இடங்களில் நடக்கும் யாகங்களுக்குத் தேவதை செல்வதும், அதனால் அந்தத் தேவதை மகிழ்வதும், பின் கர்மத்தை அநுஷ்டித்தவனுக்குப் பலன் கொடுக்குந்தன்மையும் கிடையா.

இந்த மதத்தில் ஸகலகர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டு ஸகலகர்மங்களுக்கும் பலனை அளிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரனை இல்லையாக்கி அசேதனமான அபூர்வமென்றொரு வஸ்துவைக் கல்பித்து, வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட சிறந்த கர்மங்களை மிகுந்த தேஹச்ரமம் பொருட்செலவு முதலியனவற்றோடு வீணே அநுஷ்டிக்கவேண்டுமெனக்கொள்வதால் பாழுநிலத்தைப் பலன் தருமென மயங்கி அதற்கு நீரிறைப்பது உவமானமாகக்கப்பட்டது.

இங்ஙனே மதிமயங்கிக் கிடக்கும் மீமாம்ஸகர்களுக்குச் சிறந்த ந்யாயங்களுடன் வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு நற்புத்தி கூறிக்கண்டிப்போமென்றவாறு 34

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

188 கனைகடல்போ லொருநீராத் தூத்தி ரத்தைக்
கவந்தனையு மிராகுவையும் போலக் கண்டு
நினைவுடனே நிலைத்தரும மிகந்து நிற்கு
நீசர்நிலை நிலைநாடா வண்ண மெண்ணி
வினைபரவு சைமினியார் வேத நூலை
வேதாந்த நூலுடனே விரகாற் கோத்த
முனையுடைய முழுமதிநம் முனிவர் சொன்ன
மொழிவழியே வழியென்று முயன்றிட் டோமே. 35

உரை — கனை கடல்போல் — சப்திக்கின்ற கடலைப்போல, ஒரு நீராம் — ஒரே நிலையிலுள்ள, சூத்திரத்தை — மீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களை, கவந்தனையும் இராகுவையும் போலக் கண்டு — கபந்தனையும் ராகுவையும்போல (இரண்டு வெவ்வேறு சாஸ்த்ரமாக)க் கண்டு, நினைவுடனே — அறிவுடனே, நிலைத் தருமம் — ஸ்திரமான தாமமாகிய ஈசுவரனை, இகந்து நிற்கும் — (இல்லையென்று) விட்டுநிற்கின்ற, நீசர் நிலை — நீச (ரான மீமாம்ஸக) ருடைய ஸித்தாந்தம், நிலை நாடா வண்ணம் எண்ணி — நிலைபெற்று நிற்காதவாறு நினைந்து, வினை பரவு — கர்மங்களையே புகழுகின்ற, சைமினியார் வேதநூலை — ஜைமினிமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட வேத (வ்யாக்யான மான) ஸூத்ரத்தை, வேதாந்தநூலுடனே — ப்ரஹ்மஸூத்ரத்துடனே, விரகால் கோத்த — ஸாமர்த்தியத்துடன் சேர்த்த (ஒரே சாஸ்த்ரமாகச் செய்)த, முனையுடைய முழுமதி — கூர்மையுள்ள நிறைந்த ஜ்ஞானத்தை யுடைய, நம் முனிவர் சொன்ன — நம (போதாயனர், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆகிய) முனிவர் வெளியிட்ட, மொழி வழியே — ஸ்ரீஸூக்திமார்க்கமே, வழி என்று — (சிறந்த) வழியென்று (நினைத்து), முயன்றிட்டோம் — (அவ்வழியிலே) ப்ரவர்த்தித்தோம்.

பூர்வமீமாம்ஸையும் உத்தரமீமாம்ஸையாகிய வேதாந்தமும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்த்ரமாகக் கொள்வது நம் ஸித்தாந்தம் கடல் ஒன்றேயாயினும், கீழ்கடல் மேல்கடல் எனப் பிரித்துக்கூறப்படு வதுபோல ஒரே சாஸ்த்ரம் இரண்டு பாகமாய் அமைந்ததுபற்றிப் பூர்வமீமாம்ஸை உத்தரமீமாம்ஸை என்று பிரித்துக் கூறப்படுகின்றது. பகவதாராதநரூபமான கர்மங்களை முக்கியமாய் வெளியிடுவதால் கர்ம காண்டமென்ப் பெயர்கொண்ட பூர்வமீமாம்ஸையும், அக்கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படும் பகவானை முக்கியமாய்ப் பேசுவதால் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்ப் பெயர்பெற்ற உத்தரமீமாம்ஸையும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்த்ரமாகும் என்பது போதாயனர் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய முன்னோர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகும். மீமாம்ஸகமதத்தின்படி கர்மகாண்ட மாகிய மீமாம்ஸை தனிச்சாஸ்திரமாகும் ப்ரதாநமான ஈசுவரனை இல்லை யாக்கிக் கர்மத்தைக் கொள்ளும் பூர்வமீமாம்ஸை தலையில்லாத முண்ட மென்றும் கர்மத்தைப் பேசாது ஈசுவரனைமாத்திரம் பேசும் உத்தர மீமாம்ஸை உடலில்லாத தலை என்றும் கூறப்படுவதுபற்றிக் 'கவந்தனை யும் இராகுவையும் போல' என்னலாயிற்று. 35

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் ஸாங்க்யமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

189 கட்டளைக்கலித்துறை

முக்குண மாய்நின்ற மூலப் பிரகிரு திக்கழியா
வக்குண மற்ற வருத்துணை மற்றதற் கீசனிலை
யிக்கண னைப்படி யையைந்து மெண்ணின்முன் முத்தியென்னும்
பக்கண வீணர் பழம்பகட் டைப்பழு தாக்குவமே. 36

[பாசுரம் 36, 37— நிரீச்வரஸாங்க்யமதபங்காதிகாரம்]

உரை — முக்குணமாய் நின்ற – (ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும்) மூன்றுகுண ஸ்வரூபமாய் நின்ற, மூலப்பிரகிருதிக்கு – மூலப்ரக்ருதிக்கு, அழியா – அழியாததும், அக் குணம் அற்ற – அந்த (மூன்று) குணங்கள் இல்லாததுமான, அரு துணை – ஜீவன் ஸஹாயமாகும், அதற்கு – அந்த மூலப்ரக்ருதிக்கு, ஈசன் இலை – ஈச்வரன் (என்றொருவன்) இல்லை; இக் கணனைப்படி – இந்த மதத்தின் கணக்கின்படி, ஐயைந்தும் – இருபத்தைந்து தத்துவங்களையும் (அவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களோடு), எண்ணில்—(நன்கு ஆராய்ந்து) அறிந்தால், முத்தி—மோக்ஷம், முன் என்னும்—(மரணத்திற்கு) முன்பே கிடைப்பதாகும் எனக் கூறுகின்ற, பக்கணவீணர்—வேடச்சேரியிலுள்ள வேடர்போல பாமரர்களாய வீணே பிதற்றுமவர்களான ஸாங்க்யர்களின், பழம் பகட்டை – நெடுநாளைய ஆடம்பரத்தை, பழுதாக்குவம் – வீணாக்கிவிடுவோம் மற்று அசைநிலை.

ஸாங்க்யமதத்தின் முக்கியக்கொள்கை — தத்துவங்கள், ப்ரக்ருதி—ஜீவன் என்ற இரண்டேயாம். ஈச்வரனென்று ஒருவன் இல்லை. ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்றும் த்ரவ்யங்களேயாம், குணங்களாகமாட்டா. இம்மூன்றும் குறைவுமிகுதியில்லாது ஸமமாயிருக்கும்போது மூலப்ரக்ருதியெனப்படும். இந்த மூலப்ரக்ருதி அறிவற்றது; அறிவற்றது, ஜீவனால் அநுபவிக்கப்படுவதாகும், எங்கும் வியாபித்து விபுவாய் நிற்கும்; எப்பொழுதும் மாறுபாட்டை அடைந்துகொண்டேயிருக்கும். இதுவே அனைத்துக்கும் முதற்காரணமாய் நின்று மஹான் முதலிய தத்துவங்களாக் மாறுபாட்டை அடைகின்றது ஜீவன் அழிவற்றவன். எங்கும் நிறைந்திருத்தலால் விபு எனப்படுவான், ஒரு குணமுமில்லாதவன், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவே இருப்பவன், ஒரு செய்கையும் இல்லாதவன்; சரீரந்தோறும் வேறுபட்டு நிற்பவன். இவன் துணையாய்நிற்றலால் ப்ரக்ருதி மாறுபாட்டையடைகின்றது நொண்டியின் உதவியால் குருடன் நடப்பது போல ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஜீவனுடைய துணையால், செய்யும் சக்தியுள்ள ப்ரக்ருதி தன் காரியத்தைச் செய்கிறது. இங்ஙனம் ப்ரக்ருதியினாலும் ஜீவனாலுமே உலகம் நடைபெறுவதாயிருக்க, ஈச்வரனென்று ஒருவனைக்

கலபிக்கவேணடிய அவசியமில்லை மூலப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து தந்மாத்ரங்கள், ஐந்து ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள், ஐந்து காமேந்த்ரியங்கள், மனம், ஜீவன் ஆகிய இருபத்தைந்து தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்தால் மரணத்திற்குமுன்பே முக்திபெறலாம் என்பதாம் இவ்வாறு இவர்கள், தாமாதாமங்களையும் ஈசுவரனையும் அறியாது வேடச்சேரியிலுள்ள வேடர்களைப்போல அறிவிலாது வீணே பிதற்றுவதை இவ்வதிகாரத்தில் கண்டிக்கின்றோம் — என்றவாறு. 36

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

190 ஈசனில னென்பதனு லென்றுஞ் சீவ
ரெங்குமுள ரிலருணர்வை யென்ற வத்தாற்
பாசமெனும் பிரகிருதி தன்னு லென்றும்
பலமுமிலை வீடுமிலை யென்னும் பண்பாற்
காசினிநீர் முதலான காரி யங்கள்
கச்சபத்தின் கால்கைபோ லென்னுங் கத்தா
னுசமல தில்லைகாணு ஞாலத் துள்ளீர்
நாமிசையாச் சாங்கியத்தை நாடு வார்க்கே. 37

உரை — ஞாலத்து உள்ளீர் — உலகத்திலுள்ளோர்களே! ஈசன் இலன் என்பதனுல் — ஈசுவரன் இல்லையென்பதனுலும், சீவர் என்றும் எங்கும் உளர் — ஜீவர் என்றைக்கும் எல்லாவிடத்திலும் இருப்பவர், உணர்வை இலர் — ஜ்ஞானமில்லாதவர், என்றவத்தால் — என்று கூறுவதாலும், பாசம் எனும் — பாசமெனப்படுகின்ற, பிரகிருதி தன்னுல்—மூலப்ரக்ருதியினுலை, என்றும் பலமும் இ(ல்)லை—எப்பொழுதும் (ஸம்ஸாரமாகிய) பலனுமில்லை, வீடும் இ(ல்)லை—மோக்ஷமுமில்லை, என்னும் பண்பால்—என்று சொல்லுகிற முறையினுலும், காசினி நீர் முதலான காரியங்கள் — பூமி ஜலம் முதலிய காரியப் பொருள்கள் (உண்டாவதும் அழிவதும்), கச்சபத்தின் — ஆமையின், கால் கை போல்— கால் கைகள் (நீளுவதும் சுருங்குவதும்) போல, என்னும் கத்தால்— என்று பிதற்றுவதாலும், நாம் இசையாச் சாங்கியத்தை— (இவ்வளவு தோஷமிருப்பதால்) நாம் அங்கீகரிக்கமுடியாத ஸாங்க்யமதத்தை, நாடுவார்க்கு — பற்றுமவர்க்கு, நாசம் அலது இல்லைகாணும் — அழிந்துபோவது தவிர வேறு (பலன்) இல்லையென்று அறிவீர்களாக.

ஸாங்க்யர்கள் ஸகலவேதங்களாலும் போற்றப்படுகின்ற ஸர்வேசுவரனை இல்லையாக்கினர், வேதத்தில் ஜீவனை அணுவென்றும் ஜ்ஞாநமுள்ளவனென்றும் கூறியதற்கு விரோதமாய், விபு என்றும் அறிவற்றவனென்றும் கொள்கின்றனர், மேலும் ஜீவனுடைய ஸம்ஸாரத்திற்கும், மோக்ஷத்திற்கும் ப்ரக்ருதியே காரணம் என்று கூறிப் பின் இதற்கு விபரீதமாய்,

ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும் இல்லையென்றும் ப்ரக்ருதிக்கே ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும் உண்டென்றும் கூறுகிறார்கள், மேலும், பூமி ஜலம் முதலிய ப்ரக்ருதியின் மாறுபாடுகளெல்லாம் நித்யமாய் உள்ளவையே யன்றிப் புதிதாய் உண்டாவதோ அழிவதோ இல்லையென்றும் ப்ரளய காலத்தில் வஸ்து அழிவதாகவும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் உண்டாவதாகவும் தோற்றுவதெல்லாம், ஆமை தன் இந்த்ரியங்களைச் சுருக்குவதும் நீட்டுவதும்போல் தத்துவங்கள் சுருக்கத்தையும் விரிவையும் அடைவதாலேயே யன்றிப் புதிதாய் ஒரு நிலைமையை அடைவதாலல்ல என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆக இப்படி விபரீதமாயப் பிதற்றுவதால் வேதாந்திகளான நாம் கழித்திட வேண்டியதாயத் தீந்த ஸாங்க்யமதத்தைப் பற்றுமவர்களுக்குத் தாம் அழிந்துபோவதே பலனாயமுடியும்—என்றவாறு. 37

இனி இரண்டுபாசுரங்களால் யோகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

191 தாவிப் புவனங்க டாளிணை சூட்டிய தந்தையுந்திப்
பூவிற் பிறக்கினும் பூதங்க ளெல்லாம் புணர்த்திடினு
நாவிற் பிரிவின்றி நாமங்கை வாழினு நான்மறையிற்
பாவித்த தன்றி யுரைப்பது பாறும் பதர்த்திரளே. 38

[பாசுரம் 38, 39— யோகனிரதாநதபங்காதிகாரம்]

உரை — புவனங்கள் தாவி—(த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் ஸகல)லோகங்களையும் கடந்துநின்று, தாள் இணை சூட்டிய — திருவடி இரண்டையும் (தலையில்) வைத்து அலங்கரித்த, தந்தை — தந்தையான எம்பெருமானுடைய, உந்திப் பூவில் பிறக்கினும் — நாபிக்கமலத்தில் பிறந்த (பெருமையுடைய)வனயினும், பூதங்கள் எல்லாம் — ஸகலபூதங்களையும், புணர்த்திடினும் — படைத்தவனயிருப்பினும், நாவில் — நாக்கில், நாமங்கை — ஸரஸ்வதி தேவி, பிரிவின்றி வாழினும் — பிரியாமல் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பினும், நான்மறையில் — நான்குவேதங்களிலும், பாவித்தது அன்றி—அநுஸந்திக்கப் பட்ட விஷயத்தைத் தவிர, உரைப்பது — (யோகமதத்தில்) கூறும் விஷயம், பாறும் பதர்த்திரள் — அழிந்துபோகக்கூடிய பதர்க்கூட்டம் (போல பயனற்றதாகும்).

ப்ரஹ்மாவினுல் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்ட மதம் யோகமதமெனப்படும். ப்ரஹ்மா எம்பெருமானுடைய நாபிக்கமலத்திற் பிறந்து உலகத்தைப் படைக்கும் பெருமைபெற்று ஸரஸ்வதிக்கு நாதனயிருந்தபோதிலும் அவனுடைய மதக்கொள்கைகள் வேதத்திற்கு விரோதமாயிருப்பனவாதலின் அவை பயனற்ற பதராகுமென்னலாயிற்று 38

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

192 காரணனு யுலகளிக்குங் கண்ணன் றேசைக்
கண்ணாடி நிழல்போலக் காண்கை யாலுந்
தாரணையின் முடிவான சமாதி தன்னைத்
தனக்கேற்றும் விளக்கென்று தனிக்கை யாலுங்
காரணமா மதுதனக்குப் பயனாஞ் சீவன்
கைவலிய நிலையென்று கணிக்கை யாலுங்
கோரணியின் கோலமெனக் குறிக்க லாகுங்
கோகனகத் தயன்கூறுஞ் சமயக் கூற்றே 39

உரை — காரணனாய் — (ஸகல) காரணனாய், உலகு அளிக்கும் — உலகங்களைக் காக்கின்ற, கண்ணன் தேசை — எம்பெருமானுடைய தேஜஸ்ஸை, கண்ணாடி நிழல் போல — கண்ணாடியில் (தெரிகின்ற) நிழலைப் போல, காண்கையாலும் — கண்டறிவதாலும், தாரணையின் முடிவான — தாரணையின் முடிவுநிலையாகிய, சமாதி தன்னை — ஸமாதியெனப்படும் பக்தி யோகத்தை, தனக்கு ஏற்றும் விளக்கு என்று — (ஜீவாத்மாவாகிய) தன்னை அறிவதற்காக ஏற்றப்படுகின்ற தீபமென்று, தனிக்கையாலும் — தனித்துக் கூறுவதாலும், காரணமாம் அது தனக்கு — (பலனைப் பெறக்) காரணமான (பக்தியோகமெனனும்) உபாயத்திற்கு, சீவன் கைவலிய நிலை — ஜீவனுடைய கைவல்யநிலைமையே, பயன் ஆம் என்று — பலனாகும் என்று, கணிக்கையாலும் — நினைப்பதாலும், கோகனகத்து — (எம்பெருமானுடைய நாபிக்) கமலத்தில் உதித்த, அயன் கூறும் — ப்ரஹ்மா வெளியிட்ட, சமயக் கூற்று—(யோக) மதத்தின் மொழி, கோரணியின் கோலம் என—கோமாளிக் கூத்து என்று, குறிக்கலாகும் — குறிப்பிடலாம்

தாரணை, ஸமாதி — விவரணத்தை 84-வது பாசுரவுரைக் குறிப்பிற் காண்க

கைவல்யம்— ஜீவாத்மா தன்னையறிந்து அநுபவித்தல்

இந்த யோகமதத்தில் ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ஈச்வரன் என்னும் தத்துவங்கள் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன. வேதங்களில் ஸகலகல்யாணகுணங்களையும் உடையனாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஈச்வரனுக்கு அக்குணங்கள் இயற்கையாயமைந்தனவல்லவென்பது இம்மதக்கொள்கை. ஒரு கண்ணாடியில் ஒரு வஸ்துவின் சாயை தோற்றுவதற்குக் காரணம் ஓர் உண்மை வஸ்து அக்கண்ணாடிக்கு எதிரே இருப்பதன்றோ. அங்ஙனமே எம்பெருமானாகிய கண்ணாடியில் குணங்களாகிய சாயைகள் தோற்றுவதற்குக் காரணம் உண்மையில் குணமுடைய சேதநமோ அல்லது அசேதநமாகிய வஸ்துவின் ஸம்பந்தமேயென்பது. மேலும் பக்தியோகத்தில் பரமாத்மாவின்

ஸாக்ஷாத்காரம் முக்கியமாயிருக்க, அதில் ஜீவாத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரமே முக்கியமென்பது. மேலும் பக்தியோகமாகிய உபாயத்திற்குப் பரமபதத்தில் பகவதநுபவம் பலனாகாதென்றும் அசேதநத்துடன் கலவாத ஜீவனை அநுபவித்தலாகிய கைவல்யமே பலன் என்பது இம்மதக்கொள்கை. ஆக, தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றிலும் வேதத்திற்கு முரண்பட்ட கொள்கையையுடைய இந்த யோகமதம் ஜனக்கூட்டத்தை வசப்படுத்துவதற்காகச் செய்யும் கோமாளிக்கூத்துப் போன்றதாகும் என்று இப்பாசுரத்தில் வெளியிடப்பட்டது 39

இனி மூன்றுபாசுரங்களால் பாசுபத (சைவ) மதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

193 சாது சனங்க ளெலாஞ்சச்சை யென்னுஞ் சலம்புணர்த்தார்
கோதம சாபமொன் றற்கொடுங் கோலங்கள் கொண்டுலகிற்
பூத பதிக்கடி யாரென நின்றவன் பொய்யுரையால்
வேத மகற்றிநிற் பார்விகற் பங்கள் விலக்குவமே. 40

[40, 41, 42– பாசுரங்கள்— பாசுபதமதபங்கூதாராதிகாரம்]

உரை — சாது சனங்களெலாம் – ஸாதுஜநங்களெல்லோரும், சச்சை என்னும் – அஸாரமென்று கழிக்கின்ற, சலம் புணர்த்தார் – சல(ம் என்னும் தோஷ)த்தைக் கைக்கொண்டவர்களாயும், கோதமசாபம் ஒன்றால் – கௌதமமுனிவருடைய ஒரு சாபத்தினால், உலகில் கொடுங் கோலங்கள் கொண்டு – உலகத்தில் பயங்கரமான வேஷங்களை அணிந்து கொண்டு, பூதபதிக்கு அடியார் என நின்று – பூதங்களின் நாயக(னை சிவ)னுக்கு அடியார்கள் என்னும்படி நின்று, அவன் பொய்யுரையால் – அந்தச் சிவனுடைய பொய்மொழியாகிய பாசுபதநூல்களால், வேதம் அகற்றி நிற்பார் – வேதத்தை (ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல்) விலக்கிவைத்து நிற்ப வர்களாயுமுள்ளவர்க(ளான பாசுபதர்க)ளின், விகற்பங்கள் – பலவகைப் பட்ட மதவிஷயங்களை, விலக்குவம் – கண்டித்திடுவோம்.

சலம்— பிறருடைய உள்ளக்கருத்தை உணராது அவர்மீது பொய்க் குற்றம் சுமத்தல் இங்ஙனம் செய்வதை ஸாதுஜநங்கள் வெறுப்பர். கௌதமர்மீது அவரால் காக்கப்பட்ட அந்தணர் பசுக்கொலையென்னும் பொய்க் குற்றம் சுமத்தியதுபற்றிச் 'சலம்புணர்த்தார்' என்னலாயிற்று. கௌதம சாபவரலாற்றை அடுத்த பாசுரவுரையிற் காண்க. 40

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

194 மாதவனே பரனென்று வையங் காண
மழுவேந்தி மயறீர்க்க வல்ல தேவன்
கைதவமொன் றுகந்தவரைக் கடிய சாபங்
கதுவியதா லதன்பலத்தைக் கருதிப் பண்டை
வேதநெறி யனுகாது விலங்கு தாவி
வேறாக விரித்துரைத்த விகற்ப மெல்லா
மோதுவது துத்திரத்துக் கென்று ரைத்தா
னோதாதே யோதுவிக்கு மொருவன் றனே 41

உரை — ஓதாதே — (பிறரிடம்) அத்யயநம்செய்யாமலே, ஓது[விக்]கும் — பிறருக்கு உபதேசிப்பவனான, ஒருவன் — ஒப்பற்ற எம்பெரு[மா]ன், மாதவனே பரன் என்று — "ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வோத்தமன்" [எ]ன்று, வையம் காண — உலகமுழுதும் அறியும்படி, மழு ஏந்தி — மழுவை[க்] கையில்) ஏந்தி, மயல் தீர்க்கவல்ல — அஜ்ஞானத்தை ஒழிக்கவல்லவனான, [தே]வன் — மஹேச்வரன், கைதவம் ஒன்று உகந்தவரை — ஒரு கபடத்தை [வி]ரும்பி (அது கைக்கொண்டு கௌதமரிடம் குற்றம் செய்) தவர்களான ப்ரா[ஹ்]மணர்களை, கடிய சாபம் கதுவியதால் — (கௌதமருடைய) கொடிய [சா]பம் பற்றிக்கொண்டதால், அதன் பலத்தைக் கருதி — அந்தச் சாபத்[தி]ன் பலனை (க் கொடுக்க) நினைந்து, பண்டை வேதநெறி அனுகாது — [அ]நாதியான வேதமார்க்கத்தை அநுஸரிக்காமல், விலங்கு தாவி — குறுக்கு [வ]ழியில் குதித்து, வேறாக — புதிதாக (க் கண்டு), விரித்து உரைத்த — விளக்கி [வெ]ளியிட்ட, விகற்பம் எல்லாம் — பலவகைப்பட்ட (சைவ)ஸித்தாந்தங்களை [எல்]லாம், ஓதுவது — கற்பது, துத்திரத்துக்கு — (அறப்பலனைப்) பெறுவ[த]ற்கே, என்று உரைத்தான் — என்று உபதேசித்தான். தான் அசைநிலை.

துத்திரம்— க்ஷுத்ரமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு, அற்பமெனப் [பொ]ருள்படும். சிவன் சில ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஏற்பட்ட கௌதமசாபத்[தி]ன் பலனைக் கொடுத்து அவர்களைக் கெடுக்க வெளியிட்ட ஸித்தாந்தத்தைக் [கற்]க்கொள்வது மிகவும் அற்பபலனுக்காகவேயாம் என்று எம்பெருமானை [உ]பதேசித்தான் என்ற கருத்துக்கேற்ப அந்வயம் கொள்க. சிவன் தாயந்த [ம]ழுவைக் கையிலேந்தி 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வோத்தமன்' என்று ஆணை[யி]ட்டுப் பேசி முடித்ததாகப் புராணங்கள் கூறும்

கௌதமசாபவரலாறு— முன்னொருகால் பாரதநாட்டில் தண்டக[வன]த்தில் கௌதமமுனிவர் கடுந்தவம் புரிந்தார். அதனால் மகிழ்ந்து வரம் [கொ]டுக்கவந்த ப்ரஹ்மாவிடம் முனிவர் தம்மிடம் தானியங்கள் எப்பொழு[து]ம் குறைவுபடாது நிறைந்திருக்கும் வரத்தைப் பெற்றார். பின் சத

சருங்கமென்னும் இடத்தில் ஓர் ஆச்ரமத்தை உண்டாக்கி அதில் வசித்து வந்தார் தினந்தோறும் வனத்தினின்று தான்யங்களையெடுத்துவந்து நடுப் பகலில் அவற்றைப் பக்குவம் செய்து அந்தணர்களுக்கு இட்டு மகிழ்ந்தார். பின் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் மழையேயின்றி நாட்டில் பெரும்பஞ்சம் ஏற்பட்டதால் பசியால் வருந்திய 48000-அந்தணர்கள் கௌதமரிடம் வந்து உணவு கேட்டனர் இவர் அவர்களை வணங்கித் தமது ஆச்ரமத்திலிருத்தி ஆதரித்து வந்தார் பின் பஞ்சம் நீங்கவே அவ்வந்தணர்கள் கௌதமருடைய பெருமையில் பொறாமைகொண்டு அவரிடம் விடைபெறாமலும், அவர்மீது ஒரு பொய்க்குற்றம் சாட்டிவிட்டும் புறப்படத்துணிந்துவிட்டனர். பின் அவர்கள் தமது மாயையினால் ஒரு பசுவைப் படைத்து ஆச்ரமத்தில் விட்டனர். அது தழைத்த பயிர்களை அழித்துநின்றது. அதைப் பார்த்த கௌதமர் பசு அகலுமாறு தன் கமண்டலஜலத்தை அதன்மீது தெளித்தார். ஜலம் அப்பசுவின்மீது படவே, அது பூமியில் விழுந்திறந்தது இதைப் பார்த்த அவ்வந்தணர்கள் பசுஹத்திதோஷம் நீங்கும்வரை அவரிடம் உணவு கொள்ளோமென்று கூறிப் புறப்பட்டனர், போகும்போது, கங்காஜலத்தை இறந்த பசுவின்மீது தெளித்தால் பிழைத்துவிடுமென்று கூறிச்சென்றனர். பின் கௌதமர் கடுந்தவம் புரிந்து சிவனிடமிருந்து அவர் ஜடையில் ஒரு பாகத்தை வாங்கிவந்து அதிலுள்ள கங்காஜலத்தைப் பசுவினுடலில் பெருக்கியதும் பசு உயிர்பெற்றது கௌதமர் தமது ஜ்ஞாநத்ருஷ்டியால் அவ்வளவும் அந்தணர்களுடைய மாயையின் செயலென்று அறிந்தார். கடுஞ்சினங்கொண்டு அவர்களைச் சிவனைப்போல் பயங்கரவேஷத்தைத் தரித்து வேதவிரோதிகளாய் வேதவிருத்தமான கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு பாஷண்டிகளாய் அழிந்துபோகுமாறு சபித்துவிட்டார். அவர் சாபத்தை மெய்ப்பிக்க மஹேச்வரர் பாசுபதமென்னும் சாஸ்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்து அதன் மூலமாயப் பல விபரீதாநுஷ்டாநத்தை விதித்தார். அம்மதத்தைக் கைக்கொண்டவர்களே 'பாசுபதர்' (சைவர்) எனப்படுவர்.

—*வராஹபுராணம்* 41

பாசுபதர்களிடம் மனமிரங்கி அவர்கள் உஜ்ஜீவிக்கும் வழி உபதேசிக்கப்படுகின்றது—

195 கந்தமலர் மகள்மின்னுங் காரார் மேனிக்
கருணைமுகில் கண்டகண்கள் மயிலா யாலு
மந்தமில்பே ரின்பத்தி லடிய ரோடே
யடிமையெனும் போழ்த மருந்தி வாழத்
தந்தமதி யிழந்தாரூர் சமயம் புக்குத்
தழல்வழிபோய்த் தடுமாறித் தளர்ந்து வீழ்ந்தீர்
சந்தநெறி நேரறிவார் சரணஞ் சேர்ந்து
சங்கேதத் தவமுனிவீர் தவிர்மி னீரே. 42

உரை — கந்த மலர் மகள் மின்னும் — மணமுள்ள மலரில் அவதரித்த பிராட்டி (மின்னலபோல) ப்ரகாசிக்குமிடமாகிய, கார் ஆர் மேனி — கருமைநிறம நிறைந்த திருமேனியையுடைய, கருணை முகில் — கருணையாகிய நீரைப பொழியும பரமபதநாதனுகிய மேகததை, கண்ட கண்கள் — ஸேவிதத கண்கள, மயிலாய் ஆலும் — மயிலாய்நின்று ஆடுமிடமாகிய, அந்தம் இல் பேர் இன்பத்தில் — முடிவறற பெரிய ஆநநதரூபமான ஸ்ரீவைகுண்டததில, அடியரோடே — (நித்யஸூரிகளும முக்தருமாகிய) பாகவதாகளுடன், அடிமை எனும் பேர் அமுதம் — கைங்காயமென்னப் படும் பெரிய அமருததததை, அருந்தி வாழ — அநுபவிதது உஜ்ஜீவிக்கும்படி, தந்த — (எமபெருமான்) கொடுதத, மதி இழந்து — ஜ்ஞானததை இழநது, அரனுர் சமயம் புக்கு — சிவனுடைய (பாசுபத) மதத்தில ப்ரவேசிதது, தழல் வழி போய் — அக்நி (போல தீமையைத தரும) வழியில சென்று, தடுமாறி — (சேருமிடமறியாது) தடுமாறி, தளர்ந்து வீழ்ந்தீர் — (மனம்) தளாநது வீழநத வாகளே! சந்த நெறி — வேத (ாநத) மாாககததை, நேர் அறிவார் — நோமையாக அறிநத ஆசாாயாகளுடைய, சரணம் சேர்ந்து — திருவடிகளைச சாாநது, சங்கேதத்து அவம் — (பாசுபதமதக) கட்டுப்பாட்டின குறறங்களை, முனிவீர் — வெறுப்பவாகளாகி, நீர் தவிர்மின் — நீஙகள் (அம்மதககொளகை களை) ஒழிததிடுவீராக.

மின்னலுடன் கூடி நீரைபபொழியும தனமை வாய்ந்த மேகத்தைக கண்டு மயில மகிழநது ஆடுவது இயல்பு பிராட்டியாகிய மின்னலதன திருமாாபில மின்ன, கருணையாகிய நீரைப் பொழியும பரமபதநாதனுகிய மேகத்தைக கண்டு, அடியார்களின கண்களாகிய மயில்கள ஆநநதக்கூததாடும் இடம பரமபதமாகும அஙகுச் சென்று நிதயமுகதாகளுடன் கூடிக் கைங்காயம செய்ய உரிமைபெறறிருநதும அவிவேகத்தால பாசுபதமதத்தில ப்ரவேசிதது அநதப் பாகயததை இழநதவர்கள இனியாவது அம்மதததை வெறுதது ஸதாசாாயாகளைச சரணமடைநது உயயக் கடவா—என்றவாறு. 42

இங்ஙனம் பிறமதங்களைக் கண்டித்து, இரண்டு பாசுரங்களால் பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரத்தின் மேன்மையை வெளியிடுகிறர்—

கட்டளைககலிததுறை

196 யாது மிலாதவன் றும்யவர்க் குந்நன்றி யெண்ணியநம்
மாதவ ஞர்வத னத்தழ துண்ணும் வலம்புரிபோல்
வாதுக ளாலழி யாமறை மௌலியின் வான்பொருளே
யோதிய பஞ்சாத் திரமுக வாரை யொழக்குவமே 43

[பாசுரம் 43, 44— பகவச்சாஸத்ரவிரோதபங்காதிகாரம]

உரை — யாதும் இலாத அன்றும்— ஒருவஸ்துவும இல்லாது அழிகின்ற மஹாபரளயகாலததிலும (தான அழியாது நினறு), யவர்க்கும் நன்றி எண்ணிய— எநத ஜீவனுககும நனமையையே செயய ஸங்கலபிதத, நம் மாதவனார் — நம பிராட்டியின நாயகனான எம்பெருமானுடைய, வதனத்து அமுது உண்ணும் — திருமுகமணடலததிலுள்ள அமருததைப பருகுகினற, வலம்புரிபோல் — வலம்புரிசசஙகமபோல், வாதுகளால் அழியா — (பரதிவாதிகளின) வாதஙகளால அழியாத, மறை மௌலியின் — வேதாநததநின, வான் பொருளே — சிறநத அாததததையே, ஓதிய — வெளியிடுகினற, பஞ்சராத்திரம் — ஸ்ரீபாஞ்சராதரசாஸதரததை, உகவாரை — (ப்ரமாணமாக ஏறறுககொளளாது) வெறுபபவரை, ஒழுக்குவம் — நம வழியே நடககுமாறு செயவோம

எமபெருமான தானே அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரசாஸத்ரம, பிறமதத்தினர்ன வாதஙகளால அழியாத வேதாநததின ஸாரார்ததத்தையே தனனுள அடககிககொணடுநிறகும. ஆனதுபறறி, ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரசாஸத்ரத்திறகு, எககாலததும அழியாது நிறகும எமபெருமானுடைய திருப்பவளச் செவவாயின திவ்யாமருததைபபருகும பாகயம பெறற வலம்புரிசசஙகம் உவமானமாககபபடடது

இததகைய பஞ்சராத்ரசாஸத்ரத்தை ஏற்றுககொளளாது விபரீதமான கொளகையுடைய பிறமததினரையும வழிபபடுததி நம ஸிததாநததை ஏற்குமாறு செயவோம்—என்றவாறு

'பஞ்சராத்திரம' எனுஞ் சொல தளைநோககிப 'பஞ்சாத்திரம்' என மருவிநின்றது 43

எணசீராசிரியவிருத்தம

197 பூவலருந் திருவுந்திப் புனிதன் வையம்
பொன்னடியா லளந்திருவர் போற்ற நின்ற
நாவலருங் கலைகளெலாந் தன்னை நாட
நாடாத நன்னிதியா நணுகு நாதன்
கோவலனாய் நிரையளித்த நிறைபோல் வேதங்
கோவாகக் கோமானா யதன்பால் சேர்த்துக்
காவலிது நல்லுயிருக் கென்று காட்டுங்
கார்த்தயுகக் கதிகண்டோங் கரைகண் டோமே 44

உரை.— பூ அலரும் — தாமரைபபூ மலாகின்ற, திரு உந்தி— அழகிய நாபியையுடைய, புனிதன் — பரிசுததனும், வையம் — உலகததை, பொன் அடியால் அளந்து — அழகிய திருவடியால (த்ரிவிக்ரமாவதாரததில்) அளநது, இருவர் போற்ற நின்ற — (ப்ரஹ்மாவும சிவனுமாகிய) இருவா ஸ்தோத்ரம்

செய்ய (உயர்ந்து) நின்றவனும், நா அலரும் கலைகள் எலாம்— நாவினிடத்து விரிகின்ற(வேதம் முதலிய)சாஸ்த்ரங்கள் முழுதும், தன்னை நாட —தன் ஸ்வரூபத்தை(யறிய)த் தேடிநிற்க, நாடாத நல் நிதியா—தேடவேண்டாத (எளிதில் அடையத்தக்க)சிறந்த புதையலாகவிருந்து,நாலும் நம்—(சேதநாசேதநங்களுள்) ஒன்றிக்கலப்பவனுமாகிய, நாதன் — எம்பெருமான், கோவலனாய் நிரை அளித்த நிறைபோல்—(முன்)கோபாலனாய்ப் பசுமந்தையைக் காத்த பெருமை போல, வேதம் கோவாக — வேதம் பசுவாய்நிற்க, கோமானாய் — (தான் பசுவைக் கறக்கும்) இடையனாகி, அதன் பால் சேர்த்து — அந்த (வேதமாகிய) பசுவின் பாலை (ஸாரத்தை)ச் சேர்த்து, இது — இந்த ஸாரம், நல் உயிருக்கு— சிறந்த சேதநருக்கு, காவல் என்று காட்டும் — ரக்ஷகமாகும் என்று வெளியிட்ட, கார்த்தயுகக் கதி — க்ருதயுகதர்மங்களை போதிக்கும் பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தை, கண்டோம் — நன்கு அறிந்தோம், கரை கண்டோம் — ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தின்) கரையை அடைந்தோம்.

எம்பெருமானாகிய இடையன் வேதமாகிய பசுவைக் கறந்து, அதன் ஸாரமாகிய பாலமுதத்தை எடுத்துப் பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரமாகப் பொழிந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்குமாறு அருள்புரிந்தான் இத்தகைய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தை அறிந்து அதன்படி நடப்பவருக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கும்— என்றவாறு. 44

இனி மூன்று பாசுரங்களால் பிறமதத்தினர் கூறும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்டித்து, நம் ஸித்தாந்தப்படி உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் மேன்மையையும் பேசுகிறார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

198 நமக்கார் துணையென நாமென் றருடரு நாரணனு
நுமக்கா றிவையென் றடியிணை காட்ட வுணர்ந்தடையு
மெமக்கோர் பரமினி யில்லா திருவினை மாற்றுதலிற்
றமக்கே பரமென்று தாழய லுந்தாஞ் சாற்றுவமே. 45

[பாசுரம் 45, 46, 47— பரோக்தோபாயபங்காதிகாரம்]

உரை — நமக்கு — '(ஸம்ஸாரத்தில் கிடக்கும்) நமக்கு, துணை ஆர் என — ஸஹாயம் யார்?' என்று (கலங்கி)நிற்க, நாம் என்று— 'நாம (ஸஹாயமாய் நிற்போம்') என்று (கூறி), அருள் தரும் — (நம்மீது) அருள் புரிகின்ற, நாரணனார்— ஸ்ரீமந்நாராயணனார், உமக்கு இவை ஆறு என்று — '(ஸம்ஸாரிகளான) உமக்கு இவை உபாயம்' என்று, அடி இணை காட்ட— (தம) இரண்டு திருவடிகளையும (நமக்குக்) காட்டியருள, உணர்ந்து அடையும் எமக்கு — (அவ்வாறு) அறிந்து (அவற்றைச் சரணமாக) அடைகின்ற எமக்கு, இனி

ஓர் பாரம் இல்லாது — இனி ஒரு பொறுப்பும் இல்லாமல், இருவினை மாற்றுதலில் — (புண்யபாபங்களாகிய) இரண்டு கர்மங்களையும் ஒழிப்பதில், பாரம் தமக்கே என்று —பொறுப்பு தம்முடையதே என்று (நினைந்து), தாம் முயலும் தாம் — (மற்ற உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் தாமே நின்று பலன் கொடுக்கத்)தாம் முயலகின்ற பெருமையை, சாற்றுவம்—(இவ்வதிகாரத்தில்) கூறுவோம்.

ஸம்ஸாரத்தில் கிடந்துழலும் சேதநரை ஸர்வேச்வரன் தன் திருவடிகளில் சரணமடையச் செய்து, மற்ற உபாயங்களின் ஸ்தாநத்தில் தானே நின்று அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கின்றான் — என்றவாறு. 45

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

199 பலத்திலொரு துவக்கற்ற பதவி காட்டிப்
பல்லுயிருந் தடுமாறப் பண்ணு கின்ற
கலித்திரளின் கடுங்கழறைக் கத்து மாற்றிக்
கண்ணுடையார் கண்டுரைத்த கதியைச் சொன்னோம்
வலத்திலது மறுவொன்றன் மறுவோன் றில்லா
மாமணியாய் மலர்மாத ரொளியா மந்நன்
னலத்திலொரு நிகரில்லா நாதன் பாத
நல்வழியா மல்வழக்கார் நடத்து வாரே 46

உரை — பலத்தில் ஒரு துவக்கு அற்ற—பலனில் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லாத (அதாவது ஒரு பலனையும் கொடுக்காத வீணான), பதவி காட்டி — உபாயத்தை வெளியிட்டு, பல் உயிரும் — (அதைக் கைக்கொண்ட)பல சேதநர்களையும், தடுமாறப் பண்ணுகின்ற —(பலன் பெறாது)தவிக்கும்படி செய்த, கலித்திரளின் — பிறமதத்தினராகிய கலிபுருஷரது கூட்டத்தின், கடும் கழறைக் கத்து — கொடிய கழுதைக் கூவிளிபோன்ற ஆரவாரக்கூப்பாட்டை, மாற்றி — ஒழித்து, கண் உடையார் — (சிறந்த ஜ்ஞாநக்) கண்ணையுடையவர் (களான பூர்வாசார்யர்)கள், கண்டு உரைத்த — (தாம்) கண்டு (நமக்கு) உபதேசித்த, கதியைச் சொன்னோம் — உபாயத்(தின் ஸ்வரூபத்)தை வெளியிட்டோம் (அவ்வுபாயமாவது—) வலத்துஇலதும் — (திருமார்பின்) வலப்பக்கத்திலுள்ள, மறு ஒன்றல் — (ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்) ஒரு மறுவினுடை,* மறுஒன்று இல்லா — வேறு மறு (குற்றம்) ஒன்றும் இல்லாத, மா மணியாய் — பெரிய நீலரத்நமாகி, மலர் மாதர் ஒளி ஆம்—(தாமரை)மலரின்ன பிராட்டி(மணியாகிய தனக்கு)ப்ரகாசமென்னலாம்படி உள்ளவனும், அந் நல் நலத்தில் — அந்தச் சிறந்த பரிபூர்ணத்தத்தில், ஒரு நிகர் இல்லா —

ஸமமான ஒருவஸ்து இல்லாதவனுமான, நாதன் பாதம்—எம்பெருமானுடைய திருவடியே, நல் வழி ஆம் – சிறந்த உபாயமாகும் அல்வழக்கு – (இவ்விஷயத்தில்) தகாத விவாதங்களை, ஆர் நடத்துவார் – யார் நடத்தமுடியும் ?

பிறமதத்தினர் உலகுக்கு உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை விபரீதமாய்க்காட்டி அதைக் கைக்கொண்டவர்கள் ஒரு பலனையும் பெறாது தவிக்குமாறு செய்தவர்களாதலின் அவர்களைக் கலிபுருஷர்களாகவும், அவர்களது வாதத்தைக் கழுதைக்கூவிளியாகவும் கூறலாயிற்று அவர்கள் மதத்தைக் கண்டித்து, பூர்வாசார்யர்கள் உபதேசித்தபடி எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சரணமடைவதே நேரிய உபாயமெனக்காட்டி, இனிப் பிறர் வீணவாதம் புரியாதபடி செய்திட்டோம்—என்றவாறு. 46

பக்தியோகத்திற் காட்டிலும் ப்ரபத்திக்கு உள்ள ஸௌகர்யமும் சிறப்பும் கூறப்படுகின்றன—

200 எல்லார்க்கு மெளிதான வேற்றத் தாலு
மினியுரைக்கை மிகையான விரக்கத் தாலுஞ்
சொல்லார்க்கு மளவாலு மமைத லாலுந்
துணிவரிதாய்த் துணைதுறக்குஞ் சுகரத் தாலுங்
கல்லார்க்குங் கற்றர்சொற் கவர்த லாலுங்
கண்ணனுரை முடிசூடி முடித்த லாலு
நல்லார்க்குந் தீயார்க்கு மிதுவே நன்று
நாரணற்கே யடைக்கலமாய் நணுகு வீரே. 47

உரை.—எல்லார்க்கும் – ஸகலசேதநருக்கும், எளிதான – (அநுஷ்டிக்க) எளிதாயிருக்கையாகிய, ஏற்றத்தாலும் – பெருமையாலும், இனி – ஒருமுறை அநுஷ்டித்த பின், உரைக்கை – (மறுபடி அதே பலனுக்காக ப்ரபத்திவாக்யத்தை) உச்சரிக்கை, மிகையான–(பரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயத்தாலே) அதிகம் என்னும்படியான, இரக்கத்தாலும் – கருணையை (எம்பெருமானுக்கு) உண்டாக்குவதாலும், சொல் – ப்ரபத்திவாக்யம், ஆர்க்கும்அளவாலும்– பூர்ணமாய் உச்சரிக்கப்பட்ட மாத்ரத்தாலும், அமைதலாலும்–(பலன் கொடுக்கப்) போதுமாகையாலும், துணிவு அரிதாய் – மஹாவிச்வாஸமென்னும் ப்ரபத்தியின் அங்கம் (அநுஷ்டிக்கக்)கடினமாயினும், துணை துறக்கும் – (அதினும் கடினமான ஜ்ஞாநயோகம் கர்மயோகம் முதலிய) அங்கங்களை விட்டுவிடுகையாகிய, சுகரத்தாலும் – ஸௌகர்யத்தாலும், கல்லார்க்கும்— ஜ்ஞாநமில்லாத ஸாதாரண அதிகாரிகளுக்கும், கற்றர் சொல்—விசேஷஜ்ஞாநமுள்ள ஆசார்யர்கள் அநுஸந்திக்கும் ப்ரபத்திவாக்கியம், கவர்தலா

லும் — பலனைக் கொண்டிருந்ததலாலும், கண்ணன் உரை — கண்ணனுடைய திவ்யஸூக்தி (யாகிய கீதை) யின், முடி சூடி — சிகர(மாய் விளங்கும் சரம சுலோக)த்தில் விவரிக்கப்பெற்று, முடிந்தலாலும் — (ஸ்ரீகீதையைத்) தலைக் கட்டியபடியாலும், நல்லார்க்கும் — புண்யசாலிகளுக்கும், தீயார்க்கும் — பாபிகளுக்கும், இதுவே — இந்த ப்ரபத்தியே, நன்று ஆம் — சிறந்த உபாய மாகும், (ஆதலின்) நாரணற்கே — ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே, அடைக்கலமாய் — ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகவிருந்து, நணுதுவீர் — (அவனைச் சரண மாக) அடையுங்கள்

ப்ரபத்தி ஸகலசேதநர்களுக்கும் மிகச் சுலபமாய் அநுஷ்டிக்கக்கூடி யது, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட பின்பு மற்ற அஸ்த்ரத்தை அது பொறுக்காததுபோல ஒருகால் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தபின்பு அதே பல னுக்காக மறுபடியும் செய்யவேண்டாதபடி எம்பெருமானுக்குக் கருணையை உண்டாக்குகின்றது, இதன் அங்கங்களில் தெளிவான ஜ்ஞானமில்லாவிடி னும் ஆசார்யன் உபதேசித்த ப்ரபத்திவாக்யத்தை உச்சரித்தாலே பலன் கொடுக்கின்றது, சிறிய உபாயமாகிய இதனால் பெரிய பலனைப்பெறுவ தில் நிச்சயமாகிய மஹாவிச்வாஸமென்னும் அங்கம் ஸித்திப்பது அரிதா யிருப்பினும் பக்தியோகத்தைப்போல ஜ்ஞாநயோகம் கர்மயோகம் முத லிய அங்கங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டிய அளவு சிரமம் இதில் இல்லை மேலும் ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கும் ஆசார்யன் செய்த ப்ரபத்தியே போதியதாய்ப் பலனைத் தருகின்றது இதுவன்றி, பகவத்கீதையின் முடிவில் சரமசுலோகத்தில் ப்ரபத்தியே பேசித் தலைக்கட்டப்பெற்றதாகும் இங் ஙனம் புண்யசாலி பாபி என்ற பேதமின்றி அனைவருக்கும் செய்யக் கூடியதாய்ப் பக்தியோகத்தைக் காட்டிலும் மிகப் பெருமைபெற்று விளங் கும் ப்ரபத்தியின் மேன்மையையறிந்து நீங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே சரணமாக அடையுங்கள்—என்றவாறு. 47

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் பிறமதத்தினர் கூறும் பலனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கண்டித்து நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தின்படி பலனை விளக்குகிறார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

201 பண்டை மறைக்குப் பகையென நின்ற பரமதங்கள்
கொண்டவர் கொள்ளும் பயனென் றிலதெனுங் கூர்மதியால்
வண்டுவ ரைக்கா சானநம் மாயனை வானுலகிற்
கண்டு களிப்ப தெனுங்காத லொன்றைக் கருதுவமே. 48

[பாசுரம் 48, 49— பரோக்தபரயோஜநபங்காதிகாரம்]

உரை:— நாறு துழாய முடியான் — *மணங்கமழுகின்ற திருத் துழாயை முடியிலணிந்த ஸ்ரீமந்நாராயணன்*, வேறு ஓர் அணங்கு — *வேறு ஒரு தெய்வத்தை*, தொழும் வினை தீர்த்து — *வணங்குதலாகிய செய்கையை நீக்கி*, எமை ஆண்டிடுவான் — *எம்மை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு*, ஆறும் — *உபாயத்தையும்*, அதன் பயனும் — *அதன பலனையும்*, தந்து அளிக்கும் — *கொடுத்துக் காக்கவல்ல*, அருளுடையான்— *கருணையுடையனாகி*, மாறு இலதாய்—*அழிவு இல்லாததாய*, இலகும்— *ப்ரகாசிக்கின்ற*, மது — *அமருதத்தைப பெருக்குகின்ற*, மெல் அடிப் போது இரண்டால் — *மெலலிய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளால்*, நமக்குச் சரண் ஆயினன் — *நமக்கு உபாயமாக ஆயினன்.*

இலகுமமது— விரித்தல, செயயுளவிகாரம்

என்றும மணம மாறாத திருத்துழாயை அணிந்த எமபெருமான், வேறு தெயவங்களைத தொழுமபடியுள்ள நம தீவினையைக கழித்து நமமை ஆடகொள்ளத திருவுளங்கொணடு, அடைந்தவர்களைக் கைவிடாது காக்கும் தன திருவடிகளைக காட்டிககொடுத்து நமக்கு உபாயமாயினனான— என்றவாறு இங்ஙன ஸாவேசுவரன உபாயமாயநிறபதே ஶரணசபதத் தினபொருள 6

‘ப்ர’ என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய ‘பத்’ என்னும் வினைப்பகுதியின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

309 பெறுவது நாம்பெரி யோாபெறும் பேறென நின்றவெமை
வெறுமை யுணாத்தி விலக்காத நன்னிலை யாதரிப்பித்
துறுமதி யாற்றனை யோண்சர ணென்ற வுணர்வுதந்த
மறவுடை மாாபனுக கேமன் னடைககல மாயினமே.

உரை:— நாம் பெறுவது — (*நீசரான*) *நாம் பெறக்கூடியது*, பெரியோா பெறும் பேறு என — *பெரியோர்கள் அடையக்கூடிய பலன் என்று*, நின்ற எமை — *எதிர்பார்த்திருந்த எம்மை*, வெறுமை — (*வேறு உபாயத்தில அதிகாரம*) *இல்லாத தன்மையை*, உணாத்தி — *அறிவித்து*, விலக்காத — *விலக்கத்தகாத*, நல் நிலை ஆதரிப்பித்து — *நல்ல நிஷ்டையை விருமபச்செய்து*, உறு மதியால் — *மிகவும திடமான நமபிக்கையால்*, தனை ஒண் சரண் என்ற — *தன்னைச் சிறந்த அடைக்கலம என்று கொள்ளலாம்படியான*, உணர்வு தந்த — *ஜ்ஞானத்தை அருளிய*, மறவுடை மாாபனுக்கே — (*ஸ்ரீவத்ஸமென்ற*) *மறு*

விளங்கும் மார்பையுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே, மன் அடைக்கலம் ஆயினம்—மிகவும் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஆனேம்.

'ப்ரபத்யே' என்னும்போது 'பத' என்னும் வினைப்பகுதி ஞானம் என்னும் பொருளைத் தரும். இங்கு அவசியமான ஜ்ஞானம் 'ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் காப்பான்' என்ற நம்பிக்கையேயாகும். 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கம் அத்தகைய நம்பிக்கையின் மிகுதியைக் காட்டும். ஆக அந்த வினைப்பகுதி மஹாவிச்வாஸத்தைக் கூறியதாயிற்று. மஹாவிச்வாஸமாவது— நம்மிடம் எத்தகைய குற்றம் இருப்பினும் நாம் அநுஷ்டிக்கும் ப்ரபத்தியால் வசப்பட்ட எம்பெருமான் நம்மை அவசியம் காத்தருள்வான் என்ற ஒரு நம்பிக்கை. இதுவே ப்ரபத்திக்கு மிக முக்கியமான ஓர் அங்கமாகும். இவ்வங்கத்தைக் கூறவே இதை முன்னிட்டுக்கொண்டு செய்யும் ப்ரபத்தியோகமே இங்குக் கூறப்பட்டதாகின்றது. இந்த மஹாவிச்வாஸத்தாலே, நாம் நீசராயிருந்தும் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டித்த மஹர்ஷிகள் முதலிய பெரியோர் பெறும் பலனாகிய மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெற உரிமையுண்டு என்று உறுதியுண்டாகி அதில் ஆவலும் உண்டாகின்றது. இத்தகைய நம்மிடம் பக்தியோகம் முதலிய கைம்முதலில்லாத நிலைமையை நாம் அறியுமாறு ஈச்வரன் அறிவைக் கொடுக்கின்றான். மேலும் நம்முடைய தாழ்மையையும் எம்பெருமானுடைய மேன்மையையும் கண்டு அவனை அணுக அஞ்சி நாமே விலகிவிடாமல் அவனுடைய எளிமையை (ஸௌலப்யத்தை)க் கண்டு அவனை நெருங்கிச் சரணமடையும்படி நல்ல நிலைமையையும் அவனே கொடுக்கின்றான். பின் மஹாவிச்வாஸத்தையும் அருளித் தன்னைச் சரணமடையுமாறு செய்கின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஆனேம்—என்றவாறு. ஆக மஹாவிச்வாஸத்துடன் கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய்தலே 'ப்ரபத' என்ற வினைப்பகுதியின் பொருள். 7

ப்ரபத்யே என்ற வினைமுற்றில் தன்மையொருமைவிகுதியின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

310 அருமறை யாதுந் துறவோ மெனவறிந் தார்கவருங்
கருமமு ஞானமுங் காதலுங் கண்டு முயலகிலோம்
வருவது மிந்நிலை யாய்மய லுற்ற வெமக்குளதோ
திருமக ளாரபிரி யாத்திரு மாலன்றி நற்சரணே. 8

உரை:— அரு மறை யாதும் — அருமையான வேதங்க(ளுள் விதித்த விதி)களில் எதையும், துறவோம் என — கைவிடமாட்டோம் என்று (நினைத்து), அறிந்தார் கவரும் — அறிவாளர்கள் கைக்கொள்

கின்ற, கருமமும் — காமயோகமும, ஞானமும் — ஜஞாநயோகமும, காதலும — பகதியோகமும (ஆகிய உபாயஙகளை), கணடு — (அநுஷடிககக கடினமாயிருபபதை) அறிநது, முயலகிலோம் — (அவற்றில) பரவாததிககச சகதியறறிருககிறேம வருவதும் — இனி வருஙகால மும, இநநிலையாய — (மறற உபாயஙகளை அநுஷடிகக முடியாமை யாகிய) இதே நிலைமையாய, மயல உறற — (செயயவேணடியதை அறியாது) மயககததை அடைநத, எமககு — எஙகளுககு, திருமக ளாா பிரியா — பெரியபிராடடியாா விடடுநீஙகாத, திருமால அனறி — எமபெருமானைத தவிர, நல் சரண — சிறநத உபாயம, உளதோ — இருககினறதோ ? (இலலை)

பரபதயே எனற வினைமுறறில (கிரியாபதததில) தனமையொருமை விகுதியால (உததம புருஷனுல) உபாயததை அநுஷடிககும அதிகாரியின ஆகிஞசநயம தோறறுகிறது ஆகிஞசநயமாவது— பகதியோகம முதலிய மறற உபாயஙகளைச செயயச சகதியிலலாமை பகதியோகம முதலிய உபா யஙகள, வேதாநதஙகளைச செவவனே அறிநது, வேதததில விதிககபபடட காமஙகளை வழுவாது நடததத திறனுளளவாகளால மாததிரம அநுஷடிககத தககனவாகும இததகைய சகதி நமமிடம இலலாமையால அததகைய உபாயஙகளைச செயய இதுகாறும முயலாதிருநதோம இனி வருஙகாலத திலும அவறறை அநுஷடிககப போதிய அதிகாரததை நாம புதிதாயப பெறபபோவதிலலை இதனுல திகைததுநிறகும நமககு ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளில பரநயாஸம செயவதைததவிர வேறு சிறநத உபாயமிலலை— எனறவாறு 8

இங்ஙனம் த்வயத்தின் முற்பகுதியின் பொருள் விளக்கப் பட்டது இனிவரும் பாசுரங்களால் பிற்பகுதியின் பொருள் கூறப் படுகின்றது முதலில் பிற்பகுதியில் ஸ்ரீ என்ற பதத்துடன் கூடிய நாராயணசப்தத்தால் தோற்றும் தாத்பர்யம் விளக்கப்படுகின்றது—

311 சுருஙகா வகில மேலாநதுளங காவமு தககடலாய
நெருஙகா தணைநதுட னேநின்ற நநதிரு நாரணனு
ரிரஙகாத காலஙக ளெலலா மிழநத பயன்பெறவோா
பெருஙகாத லுறறினி மேறபிரி யாமை யுகநதனமே. 9

உரை:— சுருஙகா அகிலம் எலாம்—குறைவுபடாத பிரபஞசம முழுவதுடனும, துளஙகா அமுதக கடலாய — அசையாத (அதாவது

அலையெறியாத) அமருதமயமான ஸமுத்ராமபோன்று (அநுபவிகக்த் தக்கவனுய) நெருங்காது — (அந்தப் பிரபஞ்சத்தின் தோஷம் தன்னை) அடையாதபடி, அணைந்து — (அந்தப் பிரபஞ்சத்தோடு) சேர்ந்து, உடனே நின்ற— (அந்தர்யாமியாய் எக்காலத்தும்) விட்டுப் பிரியாது நின்ற, நம் திருநாரணனுா — நம (ஸவாமியான) ஸ்ரீமந்நாராயணனை, இரங்காத காலங்கள் எல்லாம் — (நம்மீது) இரக்கமவைக்காது கழிந்த காலங்களில் எல்லாம், இழந்த பயன் பேற — இழந்திருந்த (கைங்கர்ய மாகிய) பலனை (யெல்லாம் இப்பொழுது) பெறுவதற்கு, பெருங் காதல் உற்று — ஒப்பற்ற மிக்க ஆவல பூண்டு, இனிமேல் பிரி யாமை — இனி (அவனைவிட்டு)ப் பிரியாததன்மையை, உகந்தனம் — விருமபினேம

இங்குள்ள ஸ்ரீசப்தம் (304-வது பாசுரத்தின்படி) பலபொருள்களைக் கொண்டிருப்பினும், இங்கு ஸேவித்தல் என்ற பொருள்கொண்ட 'சரி' எனு னும் வினைப்பகுதியிலிருந்து தேறி, நாம் செய்யும் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ள நிற்கும் பிராட்டியின் நிலையைக் கூறும் இதுவே பலனுந் தன்மைக்கு உரியதாம் இவ்வம்சம் 'திரு' என்றதால புலனுகின்றது

ஸ்ரீசப்தத்தினமீதுள்ள மதுப்விகுதி, உபாயமாகும் நிலைமையில் பிராட்டி எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாதுநின்று அவனும் உபாயமாவது போல, பலத்தையிலும் அதாவது நாம் பரமபதத்தில் செய்யும் கைங்கர் யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுமபோதும் பிராட்டி எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரியா திருக்கும் தன்மையைக் காட்டுகின்றது

இங்குள்ள நாராயணசப்தமும் பல பொருள்கொண்டதேயாயினும், பலனுந்தன்மைக்கு வேண்டிய குணங்களைக் கூறுவதிலேயே முக்கிய நோக் குடையதாம் அவையாவன:— ஸகல ஆத்மாவுக்கும் ஸவாமியாய் நிற்பையும், எல்லையற்ற குணங்கள்—விபூதி—திவ்யமங்களவிக்ரஹம் முதலியவற்றுடன் கூடிநிற்கும் எம்பெருமான் எல்லாவகையாலும் தெவிட்டாத நிகரற்ற அமுத மாயிருக்குந்தன்மையும 'அகிலம்' 'எலாம்' எனும் சொற்கள் ஸவரூபம் திரு மேனி குணம் விபூதி ஆகியவற்றையும், 'அமுதக்கடலாய' எனும் தொடா அவற்றின் இனிமையையும், 'நம திருநாரணனுா' என்ற தொடா ஸாவ ஸவாமியாய் நிற்பதையும் காட்டுவன

ஸகலவஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருந்தும் அவற்றிலுள்ள தோஷம் ஒன்றும் தன்னிடத்துத் தட்டாது விளங்கும் எம்பெருமான் இது வாறும் நமக்கு அருள்புரியாதிருந்த கைங்கர்யங்களையெல்லாம் இப்பொழுது

சோதத்துபபெறவேணடுமெனற ஆசைபெறறு, இனி ஒருபோதும அவனே விடடுபபிரியாத பாககியததையும விருமபிநிறகினறோம— எனறவாறு 9

நாராயணசப்தத்தின் மேலுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

312

கடிசூடு மூனறுங கழலபணிந் தாாககுக கடிநதிடவே
முடிசூடி நினற முகிலவணண ஞாமுன் னுலகளநத
வடிசூடு நாமவ ராதரத தாலுடுத் துககளேயும்
படிசூடி யனபுட னேபணி செயயப பணிந்தனமே. 10

உரை:— கழல பணிநதாாககு — (தமமுடைய) திருவடிகளேச் சரணமடைநதவாககு, கடி சூடு மூனறும் — வெறுககததகக தாபஙகள மூனறையும, கடிநதிடவே — ஒழிததிடுவதறகே, முடிசூடி நின்ற — படடாபிஷேகமசெயதுகொணடு நினற, முகில வண்ணனா — மேகம போனற நிறமுடைய ஸாவேசுவரனுடைய, முன உலகு அளநத — முனபு (தரிவிகரமாவதாரததில) உலகததை அளநதிடட, அடி சூடும் நாம் — திருவடிகளே முடியிற்சூடிய நாம, ஆதரததால — அன்பினுல, அவா உடுததுக களேயும் படி சூடி — அவவெமபெருமான சாததிக களைநத (ஆடைமுதலிய) சாததுபபடிகளே (பிரஸாதமாக) முடியில தரிதது, அனபுடனே பணி செயய — அனபுடன கைஙகாயததைசச செய்ய, பணிநதனம் — வணஙகிநினறோம

உலகததில ஜனஙகளுககு வரும துனபஙகள ஆத்யாத்மிகம்(—சரீரத தைபபறறி வரும தலைநோய ஜலதோஷம முதலியனவும, மனததைபபறறி வரும காமம கோபம பயம முதலியனவும), ஆதிபௌதிகம்(— மிருகம, பக்ஷி, மனிதவாககம முதலிய பூதஙகளால வருவன), ஆதிதைவிகம்(—குளிா, சூடு, காறறு, மழை முதலியவறறால தெயவிகமாக வருவன) என மூவகைப படும எமபெருமான தன திருவடி பணிநதவாககு இநதத தாபஙகளே ஒழிககவே முடிசூடிநிறகினறான தரிவிகரமாவதாரததில உலகமுழுதை யும அளநதருளின அவன திருவடிகளேப பணிநத நாம அவவெமபெருமான சாததிககொணடு களைநத ஆடை சாததுபபடி முதலியவறறைப பிரஸாத மாகபபெறறுத தலையினுல தாஙகி, பரமபகதியுடன அவனுககுக கைஙகாயம செயய ஆவலபூணடோம— எனறவாறு

இங்ஙனம் 'கைங்கர்யம்' என்ற பொருள் நாராயணசப்தத்தின் மேலுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபினால் பெறற்தாம். எவ்வாறெனில்— நான்காம்வேற்றுமையுருபுக்கு 'அடிமை' பொருளாகும். இவ்வடிமை சேதநனுக்கு எப்பொழுதும் உள்ளதாதலின் இங்குப் பலனாக அதை வேண்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆதலின் அடிமையின் பலனான கைங்கர்யத்தையே இந்த விகுதி காட்டுகின்றது. 'நாராயணாய' என்ற பதத்திற்குப் பின் 'ஆவேன்' என்ற அர்த்தமுள்ள 'பவேயம்' என்ற ஒரு பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு "ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குக் கைங்கர்யம்செய்பவனாக ஆவேன்" என்று பொருள் கூறவேண்டும். 10

நமஃசப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

313

தனதன் றிவையெனத் தானன் றெனமறை சொன்னவெலா
மெனதென்றும் யானென்று மெண்ணுத லாலவரு மீனமெலா
மனதொன்றி யின்று நமவென்ற தேகொண்டு மாறறுதலாற்
றனதன்றி யொன்று மிலாததனித் தாதை சதாத்தனனே. 11

உரை:— மறை — வேதமானது, இவை—இந்த வஸ்துக்கள், தான் அன்று என — தானும் அன்று என்றும், தனது அன்று என — (சேதநனான) தனக்கு உரியனவுமன்று என்றும், சொன்ன எலாம் — கூறிய வஸ்துக்களையெல்லாம், யான் என்றும் — நான் என்றும், எனது என்றும் — தனக்கு உரியன என்றும், எண்ணுதலால் வரும் — நினைப்பதால் உண்டாகின்ற, ஈனம் எலாம் — தாழ்வையெல்லாம், தனது அன்றி — தனக்குச் சேஷமாயில்லாமல், ஒன்றும் இலா — ஒரு வஸ்துவும் இருக்கப்பெறாத, தனித் தாதை — ஒப்பற்ற தந்தை (யான எம்பெருமான்), இன்று — இப்பொழுது, மனது ஒன்றி — மனத்திலே பொருந்தி நிற்கும்படி, நம என்றதே கொண்டு — 'நமஃ' என்ற பதத்தைக்கொண்டே, மாறறுதலால — ஒழித்துவிடுவதால், சதாத்தனன் — பெருமைபெற்றான்.

'தனது' 'எனது' பன்மையொருமைமயக்கம்.

அசேதநமான வஸ்துவைக் கண்டு நான் என்று நினைப்பது அஹங்காரம். இந்த வஸ்து என்னுடையது என்று நினைப்பது மமகாரம். இந்த அஹங்கார மமகாரங்கள் சேதநனை ஸம்ஸாரமாகிய படுகுழியில் வீழ்த்திப் பல துன்பங்களை விளைவிக்கின்றன. 'நமஃ' என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தை

நனகு உணாநது அநுஸநதாநததிறகுக் கொணடுவநதால அவை கழிநது போம எமபெருமான அதன ஆததததை நம மனததுப பதியுமபடி அருளி நமமுடைய அஹஙகார மமகாரஙகளை ஒழிததுத தானும மேனமைபெறறுன— எனறவாறு

நமஃ எனனுமபோது ந, மஃ எனறு இரணடு பதமாகபபிரிததது, தன ேனுடு பொதுவாக ஸமபநதமுடையனவாயததோறறும வஸதுககளி லெலலாம தனககு ஸமபநதமே இலலையெனறு பொருளகொளளவேணடும ஆகவே தன ஸவரூபததையும தன குணம சரீரம முதலியவறறையும பறறி வரும அஹஙகார மமகாரஙகள கழிவதே நமஃ சபதததின பொருளை அறிவ தன பலனுகும 11

கீழ்ப்பாசுரங்களில் அருளிச்செய்த பத்து அர்த்தங்களும் ஒன்று சேர்த்து அநுஸநதிக்கப்படுகின்றன —

314

சோக்குந திருமகள சோததியின மன்னுதல சீரபபெரியோற
கேறகுங் குணஙக ளிலக்காம் வடிவி லிணையடிகள்
பாாகருஞ் சரணதிற பறறுத ணநநிலே நாம்பெறும்பே
றேற்கின்ற வெல்லேக ளெல்லாக களையற வெண்ணினமே 12

உரை — சோகரும் — (எமபெருமானுடைய திருவடி களில நமமைச) சோககினற, திருமகள் — பிராடடியும, சோத்தியின் மன்னுதல —(அவனேடு)சோநதிருபபதின் ஸதிரமாநதனமையும, சீரப் பெரியோறகு — சீரமையால பெரியனன எமபெருமானுககு, ஏறகும் குணஙகள — தககனவாகிய குணஙகளும, இலககாம் வடிவில — (ஆசரிதாகள தயானிகக) இலககான திருமேனியில (ஒருபாகமாகிய), இணை அடிகள — இரணடு திருவடிகளும, பாாகும் சரண் — (சேத நாகளால பரதாநமாயக) கருதபபடுகினற உபாயமான ஸ்ரீமந் நாராயணனும, அதில பறறுதல — (உபாயமாகிய) எமபெருமானிடம மஹாவிசுவாஸ (ததுடன கூடிய பரநயாஸ) மும, நம் நிலே — (வேறு உபாயததில அதிகாரமறற) நமமுடைய நிலேமையும, நாம் பெறும் பேறு — நாம அடைகினற பரதாநபலனுகிய ஸ்ரீமநநாராயணனும, ஏறகின்ற — (சேதநன) கைககொளகினற, எல்லேகள் — எலலேகளா கிய பகவதபாகவதகைஙகாயம முதலியனவும, எலலாக களை அறவு — (அஹஙகார மமகாரஙகள முதலிய) எல்லாக களைகளும நீஙகபபெறு

தனும (ஆகிய பதது அாததஙகளேயும), எணணினம — அநுஸந திததோம.

(1) ‘சோககுந திருமகள’ எனறதால (தவயததின முறபாதியில) ஸ்ரீசபததின அாததமும, (2) ‘சோததியின மனனுதல’ எனறதால ‘மதுப’ விகுதியின அாததமும, (3) ‘ஏறகும குணஙகள’ எனறதால ‘நாராயண’ சபததின அாததமும, (4) ‘இணையடிகள’ எனறதால ‘சரண’சபததின அாததமும, (5) ‘பாாககும சரண’ எனறதால ‘சரண’ சபததின அாதத மும, (6) ‘அதில பறறுதல’ எனறதால ‘பர’ எனனும உபஸாககததுடன கூடிய ‘பத’ தாதுவின அாததமும, (7) ‘நம நிலே’ எனறதால ‘உததம புருஷ’னெனனபபடும தனமைவிகுதியின அாததமும, (8) ‘நாம பெறும பேறு’ எனறதால பிறபகுதியில ‘ஸ்ரீமநநாராயண’ சபததின அாததமும (9) ‘எலலேகள’ எனறதால மேலுள்ள நானகாம வேறறுமையுருபின அாததமும, (10) ‘களேயறவு’ எனறதால ‘நமஃ’ சபததின அாததமும கூறபபடடன 12

த்வயத்தின் திரண்ட பொருள்

எலலோருககும தலைவனுய, எவவாறுறுனும அநுபவிககத தெவிட டாத அமுதமாயப பெரியபிராடடியாரோடு பிரிவிலலாத ஸ்ரீமநநாராய ணன திருவடிகளில எலலாவிடஙகளிலும எலலாக காலஙகளிலும எலலா நிலைமைகளிலும எலலாவகைக கைஙகாயஙகளேயும செயய விரோதியா யிருநத காமஙகள அனேததும கழியபபெறறுப பரிபூாணகைஙகாயம செயயப பெறுகைககு வேறு உபாயஙகளில சகதியறற அடியேன, ஆதமாவிலும அடியேனைக காககும பொறுபபிலும அதன பலனிலும சிறிதும ஸமபநதம கொளளாதவாறு ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளில ஐநது அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததியைச செய்கினறேன—எனறவாறு

த்யசசுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதேஶிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

சீராமாநுஜபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

சரமசுலோகச்சுருக்கு - உரை

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... தேசிகம் ||

சீரொன்று ... வாழவு

[விஷயச்சுருக்கம்]

பாரதயுததததில போாககளததில அாஜுனன தன பநதுககளும ஆசாாயாகளும தனககுப பகையாயநிறபதைக கணடான, அவாகளுடன போாசெயதால அவாகள இறபபது உறுதியெனக கணடான அதனல வரும பாபததிறகு அஞசி மேலககுலைநதான, தன தேரில பாகனுய நினற கணணனைச சரணமடைநது தனககு ஹிததததை உபதேசிககுமாறு வேணடினன கணணனும அவனமீது கருணைகொணடு ஸ்ரீபகவதகீதையின வாயிலாக நிதயமான ஆதமஸவரூபததையும காமயோக ஜ்ஞாநயோகஙகளையும மோக்ஷம பெற நேரக காரணமான பகதியோகததையும அவவவறறின அஙகஙகளுடன உபதேசிததருளினன அதைக கேடட அாஜுனனும பகதியோகம, அநுஷடிககக கடினமாயும விளமபிததுப பலன தருவதாயுமிருபபதைக கணடு மறுபடி கலஙகினன இதைக கணட கணணனும ஸுலபமாய விரைவில பலனைத தருவதாயுளள பரபததியை உபதேசிதது ஸ்ரீபகவதகீதையைத தலைககடடியருளினன இநத பரபததியை விதிதத ஸ்ரீஸூகதியே சரமசுலோகமெனப பெயாபெறறு விளஙகுகினறது இது கீதையில முககியமாயநினறு பல விசேஷாததஙகளைக கொணடுளளது ரஹஸயஙகளில் இது மூனருவதாயத திகழகினறது இததகைய சரமசுலோகததின அாததததைச சுருககி வெளியிடுதலால இபபிரபநதம “ சரமசுலோகச்சுருக்கு ” எனபபெயாபூணடது

இதனுள முதறபாசுரததில சரமசுலோகததின முழுததாதபாயததைதையும அருளிசசெயது, பிறகு 10-பாசுரஙகளால முறையே (1) ஸாவதாமாந பரிதயஜய (2) மாம (3) ஏகம (4) சரணம (5) வரஜ (6) அஹம (7) தவா (8) ஸாவபாபேபயஃ (9) மோக்ஷயிஷயாமி (10) மா சுசஃ எனனும பாகஙகளுககு வயாககியாநம செயதருளுகினருா நம ஸ்ரீதேசிகன

சரமசுலோகத்தின் முழுத் தாத்பர்யம் கூறப்படுகின்றது—

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்ததாம்

315 கல்லா ரகலுங் கருமமு ஞானமுங் காதலுமற்
றெல்லா நிலைகளுக் கேற்ப விதித்த கிரிசைகளும்
வல்லார் முயலக் வலியிழந் தாரென் றனைத்தொழுகென்
றெல்லாத் தருமமு முரைத்தவ னின்னடி சேர்ந்தனமே

உரை:— கல்லார் — (*விசேஷமான*) *அறிவில்லாதவர்கள்*, அகலும் — (*நம்மால் அநுஷ்டிக்கமுடியாதென்று*) *விலக்கக்கூடிய*, கருமமும் — *கர்மயோகத்தையும்*, ஞானமும் — *ஜ்ஞானயோகத்தையும்*, காதலும் — *பக்தியோகத்தையும்*, மற்று — *மேலும்*, எல்லா நிலைகளுக்கு(ம்) — *எல்லா நிஷ்டைகளுக்கும்*, ஏற்ப — *பொருந்தும்படி*, விதித்த— (*கீதையில்*) *விதிக்கப்பட்ட*, கிரிசைகளும்— *கர்மங்களையும்*, வல்லார்— (*அநுஷ்டிக்கச்*) *சக்தியுள்ளவர்கள்*, முயலக் — (*செய்ய*) *முயலக்கடவர்*, வலியிழந்தார் — (*அநுஷ்டிக்கச்*) *சக்தியற்றவர்கள்*, என்றனைத் தொழுக என்று — *என்னை* (*அந்த அந்த உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் வைத்து*) *வணங்கக் கடவர் என்று*(*கூறி*), எல்லாத் தரும(மு)ம்—*ஸகலதர்மங்களையும்*, உரைத்தவன் — (*கீதையின்வாயிலாய்*) *உபதேசித்த கண்ணனுடைய*, இன் அடி— *இனிய திருவடிகளை*, சேர்ந்தனம்—*பற்றினோம்*.

சாஸ்த்ரங்களைக் கற்று விசேஷமான ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவர்களே கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம் பக்தியோகம் ஆகியவற்றைச் செவ்வனே அநுஷ்டிக்கமுடியும் மற்றவர்கள் 'இவற்றை நம்மால் அநுஷ்டிக்கமுடியாது' என்று நினைத்துத் தாம் விலகநேரும் ஆதலின் சிறந்த அறிவு பெற்றுக் கைதேர்ந்தவர்கள் அவ்வுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கக்கடவர் அதற்குச் சக்தியற்றவர் என்னைச் சரணமடைந்தால் நான் அந்த அந்த அரிய உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் நின்று அவ்வவற்றின் பலனைக் கொடுப்பேன் என்று அருளிச்செய்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்தோம்-என்றவாறு

ஓர் உபாயம் எளிதில் அநுஷ்டிக்க முடியாததாய்க் கடினமாயிருக்க, அதனால் பலனை அடையமுடியாது வருந்துபவர்கள் என்னைச் சரணமடைந்தால் (ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தால்) நானே அந்த அந்த உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் நின்று அவை கொடுக்கும் பலனைக் கொடுப்பேன் என்னுமதே சரமசுலோகத்தின் முழுத் தாத்பர்யமாகும்

தொழுக + என்று = தொழுகென்று, தொகுத்தல்விகாரம் 'எல்லாநிலைகளுக்கும்' 'எல்லாத்தருமமும்' என்பவற்றுள் உம்மை செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கது 1

'ஸர்வதர்மாந பரித்யஜ்ய' என்னும் தொடருக்கு ஆறு அர்த்தங்கள் அருளிச்செய்யப்படுகின்றன—

316 வேறுமை யுணர்ந்தது முன்னிட்டு வேறங்க மில்லையெனக்
குறியவ னின்னற வெட்டக் குறித்திடுங் கோணைதுறந்
துறுமய னத்திர மென்னப் பொருநிலை யோர்ந்திடவோ
ரறநெறி யன்றுரைத் தானழி யாவற மாயினனே 2

உரை — வேறுமை — (பலனைப் பெறுகைக்குத் தன் கையில் ஓர் உபாயமும்) இல்லாமையை, உணர்ந்து — அநுஸந்தித்து, அது முன்னிட்டு — அந்த இல்லாமையையே முன்னிட்டுக்கொண்டு, வேறு அங்கம் இல்லை என — (சொத்த அங்கங்களைத் தவிர) வேறு அங்கம் இல்லை என்று கொண்டு, குறியவன்— குள்ளன், இன் நறவு எட்ட — இனிய (கொம்புத்) தேனை அடைய, குறித்திடும் கோணை துறந்து — இலக்குவைப்பதாகிய துன்பத்தைக் கைவிட்டு, உறும் அயன அத்திரம் என்ன—(வலிமை) பொருந்திய ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் என்னும்படி, பொருநிலை —(வேறு சாதனத்தைப்) பொறுக்காத நிலைமையை, ஓர்ந்திட — நன்கு அறியும்படி, ஓர் அற நெறி — ஒரு தர்ம மார்க்கத்தை, அழியா அறமாயினன்—அழியாத் தர்மஸ்வரூபியான கண்ணன், அன்று உரைத்தான் — அன்று (போர்க்களத்தில்) உபதேசித்தான்.

'ஸர்வதர்மாந பரித்யஜ்ய' என்ற தொடருக்கு எல்லா உபாயங்களையும் கைவிட்டு என்று பொருள். தர்மமாவது— சாஸ்த்ரத்தையே கொண்டு அறியவேண்டியதாய்ப் பலனைத் தரவல்ல ஒரு ஸாதநம். 'தர்மாந' என்னும்போது உள்ள பன்மையால் (பஹுவசநத்தால்) தர்மங்களின் பலவகையும் கூறியதாகும். இப்பொழுது 'ஸர்வ' என்னும் பதம், தர்மங்கள் அங்கங்களோடுகூடிய தன்மையைக் காட்டுவதாகும். தர்மபதம் பொதுவாக உபாயம் என்ற அர்த்தத்தைக் குறித்தபோதிலும், இங்கு ஸந்தர்ப்பத்தையொட்டி மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக விதிக்கப்பட்டனவாய் அங்கங்களுடன் கூடிய பக்தியோகத்தின் பிரிவுகள் எல்லாவற்றையும் காட்டும். இந்தத் தொடருக்கு ஆறு அர்த்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவையாவன—

(1) வெகுகாலமாக உயயும வழியையறியாமல எககாலததிலும எவவகையாலும பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளை அநுஷடிகக யோகயதையிலலாமையாலே ஒரு கைமமுதலுமிலலாத தன நிலையைக கணடு வேறு உபாயததை அநுஷடிகக ஆசையறறு நிறகினற நீ என்று ஓா ஆாததம இதனால பரபததிககு அசகதனை அதிகாாியாககொணட தனமை தோறறும இது 'வெறுமையுணாநது' எனற தொடரால காடடபபடடது

(2) ஸகலஉபாயஙகளும உனனைக கைவிடடனவாதலின ஓா உபாயமும உன கையில இலலாமையாகிய ஆகிஞசனயததின அநுஸநதாநததை முனனிட்டுககொணடு என்று பொருளாம இவவாததததால வேறு உபாயததை அநுஷடியாதிருததலாகிய வெறுமையை அநுஸநதிததல் எனனும காாபபணயமாகிய அஙகம விதிககபபடடதாயிறறு இது 'அது முனனிடடு' எனனுநதொடரால காடடபபடடது

(3) பரபததிககு (க குறிபபிடட அஙகஙகளைத தவிர) வேறு ஓா அஙகமும இலலையாதலின, பரபததிககு அஙகமாக ஒரு தாமததையும அநுஷடிககாமல கைவிடடு என்றும ஒரு பொருளாம பகதியோகஙகளில வாணாசிரமதாமஙகள முதலியன அஙகமாயநிறபதுபறறி பரபததியிலும அவை அஙகஙகளாய வரபபுக, பரபததி அவறறை அஙகமாகக கொளளாதென்று விததிததது இதனால பரபததிககு வேறு அஙகஙகளை எதிாபாராததனமை கூறபபடடதாயிறறு இது 'வேறஙகமிலலையென' எனற தொடரால காடடபபட்டது

(4) குளளன கொமபுததேனைக குறிவைதது அதைப பெற வீண துனபபபடுவதுபோல உனனால செயயமுடியாத பகதியோகாதிகளைச செயய நீ படும வீண பரயாஸததைக கைவிடடு என்றும பொருளாம இதனால முடியாத காாயததில முயறசியைத தடுததல எனற ஆாததம கூறபபடடது இது இரணடாமடியால காடடபபடடது

(5) உனனால செயயமுடியாத உபாயஙகளைச செயயத தொடஙகி மெலல மெலல இககாாயததை ஸாதிததுவிடுகிறேன எனற அறப ஆசையையும கைவிடடு என்றும பொருளாம நீ இவவாறு செய்ய விருமபுவது கரை புரணடோடும ஆறறுவெளளததில அமிழநதவன கரையிலுளள சிறு நாணலைப பிடிததுககொளள முயலவதுபோலாம இதனால் முடியாத காாயததில ஆசையையும ஒழிததல எனற ஆாததம கூறபபடடது இதையும இரணடாமடியாலேயே அறியலாம

(6) க்ஷணததிலேயே செயயககூடியதாயப பரமஸுலபமான பரபததியை அநுஷடிககுமபோது இதில ஸநதேஹததால வேறு உபாயததையும

கலந்துசெய்வதை விட்டுவிட்டு என்றும பொருளாம். இவவாறு பரபத்தியில் நமபிக்கை குன்றி வேறு உபாயததையும அநுஷ்டிககப புகுவது பரஹ்மாஸ்தரததின் சக்தியில் ஐயமுற்று வேறு கயிறுகளையும சேர்த்து முடிவது போல விரோதித தீமையையும விளைக்கும இதனால் ப்ரஹமாஸ்தரநயாயததை ஸூசிததல் என்ற ஆததம கூறப்பட்டது. இது மூன்றுமடியால காட்டப் பட்டது 2

இனி ‘மாம்’ என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

317 வாரிதி விட்டு மலாமக ளோடு மதுரைவந்து
பாரத வெஞ்சமா பாரமகள் பாரஞ் சேகவுகந்து
சாரதி யாயமுன்பு தூதனு மாய்த்தள ருமவிசயன்
றேரதி னின்றவ னைததேற்றி னன்றிற மாயினமே. 3

உரை —வாரிதி விட்டு – (திருப்பாற்) கடலை விட்டு, மலாமகளோடு மதுரை வந்து – மலரில் அவதரித்த பிராட்டியோடு வடமதுரையில (கண்ணனாய) அவதரிததது, பாரமகள் – பூமிதேவியினுடைய, பாரம் சேக – சுமை ஒழிவதற்காக, வெம் பாரதச்சமா — கொடிய பாரதயுததததை, உகந்து – (நடத்த) மனமுவந்து, முன்பு தூதனாய – (போருக்கு) முன்பு (பாண்டவர்களுக்குத) தூதனாய, சாரதியுமாய் – (போரில அர்ஜுநனுக்குத்) தேர்ப்பாகனுமாகி, தளரும் விசயன் தேரதில் நின்று – மனந்தளர்ந்துநின்ற அர்ஜுநனுடைய தேரில நின்று, அவனைத் தேற்றினன் திறம் – (தததுவததை உபதேசிததது) அவனைத தேற்றிய கண்ணன விஷயததில், ஆயினம் – அடிமைபூண்டவரானோம

கீதாசாரியனான ஸர்வேச்வரன ‘மாம்’ என்று கூறித தன்னுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹததைத தொட்டுககாட்டுகின்றான். இதனால் வாத்ஸல்யம, ஸ்வாமித்வம, ஸௌசீல்யம, ஸௌலப்யம் ஆகிய நான்கு குணங்கள் முக்கியமாய வெளியாகின்றன.

1. வாத்ஸல்யம்—தன்னையடைந்தவனுடைய குற்றததைப் புறக்கணிதது அவனை ஏற்றுககொள்ளுமாறு செய்கின்ற கருணை இக்குணம் போர்க்களததில எதிரிகளைக கண்டு முதலில் அவர்கள்பால் அன்பும கருணையும சுரந்து, க்ஷத்திரியர்களின சிறந்த தர்மமான யுதததததை அதர்மமென்று நினைத்துக் கலங்கின அர்ஜுநனைக் கண்ணன் ஆதரிததுத தேற்றியதால் வெளியாகின்றது

2 **ஸ்வாமித்வம்**—ப்ரணவம் முதலியவற்றில் வெளியாகின்றபடி நம்மைப்பற்றி எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஒரு ஸம்பந்தம் இக்குணம் 'என்னைக்காட்டிலும் வேறுயச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை' யெனக் கண்ணன் தானே பேசியதால் வெளியாகின்றது

3 **ஸௌசீல்யம்**—மிகப் பெரியோர் மிக அற்பர்களோடும் ஒரு நீராகக் கலந்திருக்கை இக்குணம், அர்ஜுநன் வேண்டுமிடத்தில் 'தேரை நிறுத்து, குதிரையைக் கட்டு' என்னும்படி கண்ணன் தன்னைத் தாழ்த்தி தேர்செலுத்தியதால் வெளிப்படுகின்றது

4 **ஸௌலப்யம்**—ஸநகர் ஸநந்தநர் முதலிய மஹாயோகிகளுக்கும் கிட்ட இடமல்லாத தன்னை ஸகல ப்ராணிகளும் தம் ஊசிறகண்களாலே காணும்படி செய்துகொள்ளல் இக்குணம், அர்ஜுநன் 'உன் விச்வ ரூபத்தைக் காட்டு' என்றவுடன் கண்ணன் அவ்வாறே காட்டியதாலும், 'உன் பழைய குளிர்ந்த வடிவத்தைக் காட்டு' என்றதும் அங்ஙனே செய்ததாலும் வெளியாகின்றது

'மாம்' என்ற பதத்தில் எக்காலத்தும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாத பிராட்டியின் சேர்த்தியும் கூறப்பட்டதென்று 'மலர்மகளோடு' என்னும் தொடரால் காட்டப்பட்டது

இப்பாசுரத்தில் மூன்று அடிகளில் எம்பெருமானுடைய அவதார ரஹஸ்யமும் ஸூசிக்கப்பட்டதாகின்றது

அவதாரரஹஸ்யம்—(1) எம்பெருமானுடைய அவதாரம் இந்த்ர ஜாலம்போலன்றி மெய்யாகவேயிருக்குந்தன்மை (2) தனக்கு இயற்கையாயுள்ள தன்மைகளை அவதாரகாலத்திலும் விடாதிருத்தல் (3) அவதார காலத்திலுமுள்ள திருமேனி, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களின் ஸம்பந்தமேயில்லாத சுத்தஸத்த்வமாகவேயிருத்தல் (4) தான் இக்கர்மபூமியில் அவதரிப்பதற்குக் கர்மம் முதலியனவன்றித் தன் ஸங்கல்பமே காரணமாயிருத்தல் (5) பூமியில் தர்மம் குறைந்து அதர்மம் தலையெடுக்கும்போது அவதரிக்கும் தன்மை (6) ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதே அவதாரத்தின் பலனென்றதன்மை என்பன

இப்பாசுரத்தில் 'வாரிதிவிட்டு மதுரை வந்து' என்னுந் தொடரால் அவதாரரஹஸ்யத்தின் முதல் 4 அம்சங்களும், 'பாரமெசக' 5-வது அம்சமும், 'சாரதியாய் தூதனுமாய்' என்னுமதால் ஸூசிக்கப்பட்டன இன்னும் திருமந்த்ரம், த்வயம் ஹஸ்யங்களில் எம்பெருமானுக்குக் கூறப்பட்ட குணங்கள் 'மாம்' என்ற பதத்தில் அநுஸந்திக்கத்தக்கவன 3

இனி 'ஏகம்' என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

318 தன்னரு ளாறபெறுஞ சாதனஞ சாதக னெனறிவறறைத
தன்னுட னெணணுத னீஙகத தனித்தொரு சாதனமாயப
பொனனரு ளோடுமப பூமக ளோடும் புகழநினற
வினனுரை யீசனை யேயேக மெணண விசைநதனமே 4

உரை:— தன் அருளால — (ஸாவேசுவரனுகிய) *தன கடாக்ஷததால*, பெறும — (*சேதநன*) *பெறுகினற*, சாதனம — *உபாயம*, சாதகன — *உபாயததை அநுஷடிககும சேதநன*, எனறு இவறறை — *எனறு கூறபபடுகினற இவவிரணடையும*, தனனுடன எணணுதல நீஙக — (*எமபெருமானுகிய*) *தனனேடு* (*ஸமமாக*) *எணணுகை நீஙகும படி*, தனிதது ஒரு சாதனமாய — *தனியாகநிறகினற ஓர உபாயமாய*, பொன் அருளோடும் — *பொனபோல விருமபததககக கருணையோடும*, அபபூமகளோடும் — *பூவில அவதரிதத அநதப பிராடடியுடனும*, புகழ நின்ற — (*வேதமும வைதிகரும*) *புகழுமபடி நினற*, இன உரை — *இனிய ஸூகதிகளையருளிசசெயத*, ஈசனையே — *ஸ்ரீமந நாராயணனையே*, ஏகம எணண — *ஏகம எனனும பதததின பொருளாக அநுஸநதிகக*, இசைநதனம் — *அஙகீகரிததோம*

'ஏக' சபதததிறகு ஆறு பொருளகள பூாவாசாாயாகளால கொள ளபபடடுளளன அவையாவன —

(1) *'மாம' எனற சொலலில ஒருமையினுலேயே ஒருவன எனறு தோனறுமபோது பினனும ஏகசபதம ஒரு விசேஷாாததததைக குறிக கினறது அதாவது—ஸாவேசுவரன எனனுல அநுபவிககபபடும பலனுக உளன, நான அநுஷடிககும உபாயம அதற்கு ஸாதநம எனறு தனனுல அநுஷடிககபபடும உபாயததை ஈசுவரனேடு ஒரு கோவையில எணணுமல அவனையே உபாயமாகவும பலனுகவும அநுஸநதிததலாம ஆக உபாயம பலன ஆகிய இரணடும ஸாவேசுவரனே எனறு 'ஏக' சபதததால புலனுயிறறு இவவாாததம 'சாதனம — தனனுடன எணணுதல நீஙக' எனனும தொடரால கூறபபடடதாகும*

(2) *'ஏக' சபதததாலே சேதநனுடைய சுதநதிரம கழிகை கூறப படுகினறது எவவாறெனில—சேதநன தான உஜ்ஜீவிபபதறகு வேணடிய உபாயஙகளை அநுஷடிபபதால "பலனை கொடுப்பவனுகிய ஈசுவரன ஓா உபாயமாவான, அதறகு ஸாதநததை அநுஷடிபபவனுகிய நானும ஓா உபாய மாவேன" எனறு ஈசுவரனேடு ஒரு கோவையில தனனையும உபாயமெனறு*

எணணபபுக, அஙஙனே செயயாது ‘ஏக’ சபதம தடுககினறது அதாவது—சேதனன செய்கையுடையவன எனபது உணமையே ஆயினும அவன செயகை ஸாவேசுவரனுடைய ஸஙகலபததால ஏறபடடதலலவா? எலலாவறறையும செயயச சகதியறறுச சிலவறறையே செயயவலலவன ஜீவன அவன செயகை தடைபடடு நிறகவும உரியதாகும ஆதலின சேதனன உபாயததை அநுஷடிபபதறகு ஸாவேசுவரனுடைய கடாக்ஷம வேணடும அவனால தூணடபபடவேணடும அவன துணைசெயயாதபோது சேதனன நீடடவும முடககவும மாடடானாய் ஒரு காரியததையும செயயவலலனாகான. ஸாவேசுவரன கொடுதத சரீரம இநதிரியம முதலியவறறைககொணடு அவன காடடிய உபாயததை அவனுடைய உதவியால அநுஷடிததது அவன கொடுககபபோகும பலனுககு ‘மழையை நோககிநிறகும சாதகபபறவை’ போல அணணாநதுநிறகிற சேதனனை, ஸவதநதரனாய ஸகலவிஷயஙகளிலும தடையற்றுநிறகும ஸஙகலபததையுடையனான ஸாவேசுவரனோடு சோதது இரணடாவது ஸிததோபாயமாக எணணுகை விவேகிககு முறையனறு எனறு ‘ஏக’ சப்தததால் கூறலாயிறறு இவவாததம ‘சாதகன—தனனுடன எணணுதல நீஙக’ எனற தொடரால கூறபபடடதாகும

(3) **உபாயம்**—ஸிததோபாயம ஸாதயோபாயம என இருவகைபபடும். சேதனனால செயயபபடாது முனபேயுளள உபாயமாகிய ஈசுவரன **ஸித்தோபாயம்** சேதனனால் அநுஷடிககபபடவேணடிய பகதி–பரபததிகள **ஸாத்யோபாயம்** ஆக ‘ஏக’ சபதம, இஙகு ஸாதயோபாயமான பரபததியை ஸிததோபாயமான ஈசுவரனோடு ஒரு கோவையாகச் சோதது எணணககூடாதெனபதைக காடடுகினறது அதாவது—பரபததியும பகதியைபபோல உபாயமாக விதிககபபடடிருபபது உணமையே ஆயினும இயறகையாயக கருணை சுரநதுநிறகும எமபெருமானுககுச சேதனனமீது உளள அதிருபதியைப போககுவதுடன பகதி — பரபததிகளின சகதி ஓயநதுவிடுகின்றது பலனுககு நேரான காரணம இயறகைச சகதியும கருணையும நிறைநதுநிறபவனான ஸாவேசுவரனுடைய ஸஙகலபமே வேறு உபாயததை அநுஷடிககச சக்தியறறு பரபததியையநுஷடிதத சேதனனுககு அவனது பொறுபபை ஸாவேசுவரன தானே ஏறறுககொணடு பகதியோகம முதலிய கடினமான உபாயஙகளின ஸதானததில தானே நிறகினறான வகுதத அஙகஙகளை மாததிரம உடைய பரபததியை ஒரு வியாஜமாககககொணடு பலனை அளிககினறான. இநத பரபததியும அவன செயவிககச செயகினறதே. இபபடி வியாஜமாததிரமாய் நிறகும பரபததியை ஸாவேசுவரனோடு ஒரு கோவையாகச சோதது உபாயமாக நினைததல உசிதமனறு எனறு ‘ஏக’ சபதததின

தாதபாயம இவவாததம 'ஒரு சாதனமாய' எனனும தொடராலே காடடப படடது

(4) சேதநன விருமபும பலனுககு ஸாதநமாக விதிககபபடட மறற உபாயஙகளை எதிர்பாரககவேணடாதபடி பரபததிககுப் பிறகு சேதநனுடைய பொறுப்பை ஏறறுககொணட சரணயன தனிததுநிறகும நிலையை 'ஏக' சபதம காடடுகினறது அதாவது— மறற உபாயஙகளை அநுஷடிககச சகதி யறறு விரைவில பலனைபபெற விருமபி பரபததியை அநுஷ்டிதத அதிகாரி யின விஷயததில எமபெருமான தனககும பரபததிககும நடுவில அவனுககு வேறொரு சுமை சுமததாமல அவன சுமையைத தானே ஏறறு மறற உபா யஙகளின ஸதாநததில தானே நினறு வேறோ உபாயததை அவனிடம எதிர்பாராமல் நினறு பலனதருமதனமை 'ஏக' சபதததால வெளியாகின றது 'தனிதது' எனனும சொலலால இவவாததம் கூறபபடடதாகும்.

(5) எமபெருமானிடம பரபததியை அநுஷடிககுமபோது இதற்கு வகுதத அஙகஙகளைத தவிர வேறு அஙகஙகளைச செயயவேணடியனவாக அவன எதிர்பாராத நிலையை 'ஏக' சபதம காடடுகினறது. அதாவது—ஸா வேசுவரனே ப்ரபததிககுப பலனைககொடுகக விரதமாயிருககினறுன ப்ர பததிககு வகுதத ஐநது அஙகஙகளைத தவிர வேறு எதுவும அஙகமாகச் செயயவேணடியதனறு அபபடிச செயதாலும அதறகாக அவன பலன கொடுபபவனலலன ஆதலின வகுதத அஙகஙகளுடனகூடிய பர பததியைத தவிர வேறு எதையும பரபததிககு அஙகமாககொணடு அவ னுககு உதவிககாரணமாகக கூடடவேணடாம அவனே வேறொனறை யும எதிர்பாராது பலன தருமபடி தனிததுநிறகினறுன எனறதாயிறறு. இவவாததமும 'தனிதது' எனற பதததாலேயே கூறபபடடதாம

(6) ஒவவொரு பலனைக குறிதது அவவவறறுககு ஸாதநமாகத தனித தனியே சாஸதிரஙகளில விதிககபபடட உபாயஙகளை அநுஷடிக்க அவசியமான ஜ்ஞாநமினறியோ, சகதியினறியோ, அவவிரணடும இருநதும் பலன பெறுவதறகு உளள விளமபததைப பொறுககாமலோ வருநதிநிறகும அதிகாரியைப பாாதது எமபெருமான 'நீ அவவுபாயஙகளில அலையவேண டாம அவை தனிததனியே கொடுககும பலனகளையெல்லாம நீ செய்த பரபததியின வசபபடட நான ஒருவனே கொடுககினறேன' எனறு கூறி அவன ஒரே உபாயமாய நிறகும நிலையும ஏகசபதததின பொருளாம இவவாததம 'ஒரு சாதனமாய' எனனும தொடரால கூறபபடடது

மேலும சிலா 'ஏக' சபதம ஸாவேசுவரன ஒருவனே உபாயமெனறு காடடுவதாகவும ஆதலால எமபெருமான உபாயமாகுமபோது பிராடடிககு

அதில் ஸமபநதமிலலையென்று ஏறபடுவதாகவும கூறுகினறனா இதறகு ஸமாதாநம — குணஙகள திருமேனி இவறறுடன கூடியிருததலால எம பெருமானுடைய தனிமைககுக குறைவு வராததுபோல பிராட்டி உபாய மாவதாலும அவனது தனிமைககு ஒரு குறைவும வராது ஆதலின பிராட்டிககும உபாயமாகும நிலையிலும ஸமமான ஸமபநதம உணடு — எனபதாம இவவாததததைத திருவுளளததுககொணடே 'பொனனருளோடுமபபூமக ளோடும' எனனலாயிறறு 4

இனி 'ஶரண' சப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

319 ஊனி லிணைததுழல விகசும் வினைககட லுளவிழுநத
யானென தான குணஙக ளெனககிசை நலவழியுந
தானுத விததனைத தநதிட நின்ற தனிததரும
நானினி வேறோ பரநணு காவகை நல்கியதே 5

உரை:— ஊனில — மாமஸமயமான சரீரததில, இணைதது — ஒனறுசேர்ந்து, உழல்விகசும் — உழலசசெயகினற, வினைக கட லுள — காமஙகளாகிய கடலுள, விழுநத — விழுநதுகிடககினற, யான் — என ஸவரூபததையும, எனதான குணங்கள — எனனுடைய குணஙகளையும, எனககு இசை நல வழியும் — எனககு (அதிகாரத் திறகு) ஏறற (பகதி பரபததி ஆகிய) நலல உபாயஙகளையும, தான உதவி — (எமபெருமானாகிய) தான கொடுதது, தனைத தநதிட நின்ற — தனனையும (நாம அநுபவிககுமாறு) கொடுககுமபடி நினற, தனித தருமம் — (எமபெருமானாகிய) ஒபபறற ஸிததோபாயம, நான் இனி — நான இனிமேல, வேறு ஓா பரம் — வேறு ஒரு பொறுபபையும, நணுகாவகை — அடையாதபடி, நலகியது — அருளபுரிகினறது

இநதச சரீரததிறகும ஆதமாவுககும உளள ஸமபநதம அநாதியான காமஙகளால உணடானதாகும ஆக, காமததின வசபபட்டு ஸமஸாரஸமுத ரததில அழுநதிககிடககும சேதநனுககு ஸவரூபததையும ஜ்ஞாநம முதலிய குணஙகளையும அளிதது, அவனது அதிகாரததிறகுத தகக உபாயஙகளை அநுஷ்டிககசசெயது, தனனையும அநுபவிககபபடும வஸ்துவாகக கொடுககும எமபெருமான் சேதநனுககு ஒரு பொறுபபும வைக்காமல தானே எலலாப பொறுப்பையும ஏறறுக காககினறான—எனறவாறு.

ஆக, ஶரணசபததஜிறகு, மறற உபாயஙகளை அநுஷ்டிககச சகதி யறறு பரபததியை அநுஷ்டிககும சேதநனவிஷயததில மறற உபாயங களின ஸதாநததில எமபெருமான திறபதுவே பொருளாகும

'எனதான குணஙகள'—பனமைமயொருமைமயககம 5

இனி 'விரஜ' என்ற சொல்லின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

320

கடுவினை நாமபெறும பேறறைத தகைநதமை கண்டுநம்மேற
ரேடைவில காம லிசைநதோரு காலந துணிவுடனே
யுடைமை யடைககல மாக வடைககு முகபபதனு
லடையென வனறுரைத தானடை வித்தனன றனனடியே. 6

உரை:— கடு வினை – கொடிய காமமானது, நாம் பெறும் பேறறை – நாம அடையவேணடிய பலனை, தகைநதமை கண்டு – (பெருமல) தடுததுவிடடதை அறிநது, நமமேல – நமமிடதது, தோடை விலகாமல – சாஸதரம (கூறிய ஆசாரம) வழுவாமல, இசைநது – (எமபெருமானுககு உகபபான காரியஙகளை) ஏறறுக கொணடு, துணிவுடனே – (மஹாவிசுவாஸமாகிய) நமபிககை யுடன, உடைமை – (எமபெருமானது) உடைமையாகிய ஆதம ஸவருபததை, அடைககலமாக – ரக்ஷிககபபடவேணடிய வஸது வாக, ஒரு காலம – ஒரு முறை, அடைககும் உகபபதனுல் – ஸமாபபிபபதில உளள மகிழசசியோடு, அடை என – (எனனைச சரணமாக) அடைவாயாக எனறு, அனறு – அபபொழுது (பாரதப போரில), உரைததான் – (அர்ஜுநனுககு) உபதேசிதத கணணன, தன் அடி – தன திருவடிகளை, அடைவிததனன – (உபாயமாக) அடையசசெயதான

இதுகாறும நமமுடைய காமமானது நாம அடையவேணடிய புரு ஷாரததததைப பெறமுடியாது தடுததுவநதது இதை இபபொழுது நாம அறிநதோம இனி நாம சாஸதரம கூறும ஆசாரததிலிருநது விலகக கூடாது எமபெருமானுககுப பிரியமான காரியஙகளையே செயயவேணடும பலன பெறுவதில வலிய நமபிககை இருககவேணடும எமபெருமானுககு உடைமையான நம ஆதமாவை மகிழசசியுடன அவனிடம ஸமாபபிகக வேணடும இஙஙனம 'சரணமடை' எனறு அர்ஜுநனுககு உபதேசிதத கணணன தன திருவடியை நாம அடையச செயதான—எனறவாறு

ஆக, 'வ்ரஜ' என்னும் பதத்தால் ஆத்மாவை எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பித்தலாகிய பொருள் கூறப்பட்டதாகும்.

'தொடை விலகாமல்' என்றதால் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும், 'இசைந்து' என்றதால் ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும், 'துணிவுடனே' என்றதால் மஹாவிச்வாஸமும், முதலடியால் கைம்முதல் இல்லாமையை நினைப்பதாகிய கார்ப்பண்யமும், 'அடைக்கலமாக' என்றதால் கோப்த்ருத்வவரணமும், 'அடை' என்றதால் அங்கியான ஆத்மஸமர்ப்பணமும், 'அடைவித்தனர்' என்றதால் ஸாத்விகத்யாகமும் கூறப்பட்டன. (ப்ரபத்தியின் அங்கங்களின் விரிவை 241-வது பாசுரவுரையிற் காண்க.)

இனி 'அஹம்' என்ற சப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

321 கானென்ற வேதங்கள் காக்கும் பரனென்று காட்டநின்றோன்
றானென் றறிய கிலாதக்கறி விக்குந் தனித்திறலோன்
வானொன்றி னோரொடு மானிட னென்ன வவதரிப்பா
னானென்ற நந்திரு மானமை நற்பதஞ் சேர்த்திடுமே. 7

உரை:— கான் என்ற – காடு என்று சொல்லப்படுகின்ற, வேதங்கள் – வேதங்கள், காக்கும் பரன் என்று – ரக்ஷகனான பரம புருஷன் என்று, காட்ட நின்றோன் – காட்டும்படி நின்றவன், தான் என்று – (எம்பெருமானாகிய) தான் என்று, அறியகிலாக்கு – அறிய முடியாதவர்க்கு, அறிவிக்கும் தனித் திறலோன் – (தன் பெருமையைத் தானே) அறிவிக்கின்ற ஒப்பற்ற பலத்தையுடையவனும், வான் ஒன்றினோரொடு – பரமபதத்தில் வஸிக்கும் நித்யஸூரிகளோடு, மானிடன் என்ன – மநுஷ்யன் என்று கூறும்படி, அவதரிப்பான் – (பூமியில்) அவதரிப்பவனும், நான் என்ற – அஹம் என்று (சரமச்லோகத்தில்) கூறிக்கொண்டவனுமான, நம் திருமால் – நம் ஸ்ரீமந்நாராயணன், ந(ம்)மை நல் பதம் சேர்த்திடும் – நம்மை (ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும்) திவ்ய ஸ்தாநத்தில் சேர்த்திடுவான்.

ஆத்மத்தை எளிதில் அறியமுடியாதபடியால் வனமென்னலாம்படியுள்ள வேதங்களால் ஸர்வரக்ஷகனாகப் போற்றப்படுமவன் ஸர்வேச்வரனே என்று அறியாதார்க்கு எம்பெருமான் தானே தன் பெருமையைப் பேசி வெளியிடுகின்றான். அவன் இவ்வுலகிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளை வாழ்விக்க நித்யஸூரிகளை மானிடராக அவதரிப்பித்தது தானும் அங்ஙனம் அவதரிக்கின்றான். இத்தகைய எம்பெருமான் சரமச்லோகத்தில் 'அஹம்' என்ற பதத்தால்

நமக்குத் தன் பெருமையைக் காட்டித் தன் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்கின்றான்—என்றவாறு

ஆகவே, 'அஹம்' பதம் ஸர்வபாபங்களினின்றும் ஆச்ரிதனை விடுவிக்கவேண்டிய அபாரசக்தியையுடைய தன்மையைக் காட்டுகின்றது

பெரும்பாதகம் செய்த ஒரு சேதநனை ஸம்ஸாரமாகிய சிறையில் விலங்கிட்டுவைத்திருந்த நான் அவன் செய்த உபாயத்தால் கருணை சுரக்கப் பெற்று அவனுடைய பிழைகளைப் பொறுத்துப் பலன்தரும்போது விலக்க வல்லார் யாருமில்லை, வேறொருவனாலே இவனுக்கு முகங்கொடுக்கவும் இயலாது என்ற தன் சக்தியையும் 'அஹம்' பதம் காட்டவல்லதாகும். 7

இனி 'த்வா' என்ற சப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

322

தன்னிலை காட்டித் தனிமை யுகந்து தனித்தகவா
லன்னிலை தீர வடைக்கலங் கொண்டடி சேர்த்திடவே
பன்னிலை மூல வெழுத்திலும் பாண்டவன் றேர்தனிலு
முன்னிலை கொண்ட பிரானெமை முன்னிலை கொண்டனனே

உரை — தன் நிலை காட்டி — (ஈச்வரனான) தன் ஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டு, தனிமை உகந்து — (வேறு உபாயங்களை அநுஷ்டிக்க முடியாமையாகிய நம்முடைய) தனிமையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு, தனித் தகவால்— ஒப்பற்ற கருணையினாலே, அல் நிலை தீர — (நம்முடைய அஜ்ஞாநமாகிய) இருள் (நிறைந்த) நிலைமை நீங்கும்படி, அடைக்கலம் கொண்டு — (நம்மைக்) காக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகக் கொண்டு, அடி சேர்த்திட — (தன்) திருவடியில் சேர்த்துக் கொள்ள (க் கருதி), பல நிலை — பல ஸ்வபாவங்களையுடைய, மூல எழுத்திலும் — (வேதத்தின்) முதலக்ஷரமாகிய ப்ரணவத்திலும், பாண்டவன் தேர்தனிலும் — அர்ஜுநனுடைய தேரிலும், முன் நிலை கொண்ட — முன்னே இருத்தலை (ஏற்று)க் கொண்ட, பிரான் — உபகாரகனான ஸர்வேச்வரன், எ(ம்)மை முன்னிலைகொண்டனன் — எம்மை முன்னிலையாக்கிக்கொண்டான்.

ஸர்வேச்வரன், சேதநம் அசேதநம் இவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கும் தன் ஸ்வரூபத்தை நமக்குக் கீதையின்வாயிலாக உபதேசித்தான்; பின் நாம் ஐச்வர்யம் முதலிய பலன்களின் அற்பத்தன்மையையும்

அழியுந்தன்மையையும் கண்டறிந்து மோக்ஷத்தைப்பெற ஆசைமிகப்பெற்று அதற்கு உபாயமாக விதிக்கப்பட்ட மற்ற உபாயங்களில் சக்தியற்றுநிற்கின்ற நிலையைக்கண்டு 'இவன் தக்க அதிகாரி' யென மகிழ்கின்றான் அத்தகைய ஸர்வேச்வரன் நம் ஜந்மம் வீணே கழிந்த நிலை இனி நீங்கி, நம்மைத் தன் திருவடிகளில் சேர்க்கக்கருதி 'தவா' என்று நம்மை முன்னிலையாக்கி (உபதேசித்தருளி) னன் —என்றவாறு

பரணவம் அஷ்டாக்ஷரத்தில் உள்ளபோது அங்கமாகவும் தனியே நின்றபோது அங்கியாகவும் இருப்பதுபற்றிப் 'பல நிலை' என்னலாயிற்று அல்லது—பரணவம் தனியே நிற்கும்போது ஒருமாத்திரை இரண்டுமாத்திரை மூன்றுமாத்திரை மூன்றரைமாத்திரை — உச்சரிக்கப்பெறுவதால் 'பல நிலை' எனக் கூறியதாகவும் கொள்வதுண்டு

பரணவத்தில் முதல் அக்ஷரமாகிய அகாரத்தால் எம்பெருமான் கூறப்படுவதாலும், அர்ஜுனனது தேரில் முன்பக்கத்தில் பாகனாய் வீற்றிருந்ததாலும் 'முன்னிலை கொண்டபிரான்' என்னலாயிற்று

ஆக, என்னுடைய உபதேசமொழிகளாலே தத்துவம் மூன்றிலும் விவேகம் பிறந்து, ஐச்வர்யம் முதலியவற்றின் அற்பத்தன்மை அழியுந்தன்மை முதலிய தோஷங்களை அறிந்து அவற்றை வெறுத்து, என்னை அநுபவித்த லாகிய பெரிய பலனை அடையவிரும்பி, இதற்காக விதிக்கப்பட்ட மற்ற உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியற்று, உன்னாலே அடையத்தக்கவனாய ஸகல விரோதிகளையும் ஒழிக்கவல்லவனான என்னிடத்தில் உன் பொறுப்பை ஸமர்ப்பித்துச் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்துமுடித்து, அதே பலனுக்காக மறுபடியும் அவ்வுபாயத்தைச் செய்யவேண்டாதபடி நிற்கின்ற உன்னை என்று 'தவா' என்ற சொல்லின் தாத்பர்யம். 8

இனி 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

323 காடுகே ளோநர கோகடி தாங்கர ளத்திரளோ
சூடு விடாவன லோதோலை யாநிலை நளளிருளோ
சாடு பட்சர ணலன்று சாடிய சாரதியார்
வீடுசெய் வித்து நமைவிடு விக்கின்ற பாவங்களே. 9

உரை:— அன்று – (கண்ணனாக அவதரித்த) அந்நாள், சாடு பட – சகடாஸுரன் இறக்கும்படி, சரணால் சாடிய – திருவடிகளால் உதைத்தவனும், சாரதியார் – (அர்ஜுனனுடைய) தேர்ப்பாகனுமான கண்ணன், ந(ம்)மை வீடு செய்வித்து – நம்மை (நம் பொறுப்பை)

விடுமபடி செயது (பராஙயாஸம செயயுமபடி செயது), விடுவிககின்ற பாவங்கள — (நமமைவிடடு) ஒழிககினற பாபஙகள, காடுகளோ — வனஙகளோ ! நரகோ — நரகமோ ! கடிது ஆம் — கொடியதான, கரளத் திரளோ — விஷததின கூடடமோ ! சூடு விடா அனலோ — உஷணம குறைவுபடாத அகநியோ ! தொலையா நிலை — நீஙகாத நிலைமை யுடைய (ஸதிரமான), நள இருளோ — அடாநத இருளோ ! (எவவாறு வாணிககலாம ?)

பாபமாவது—சாஸதரததைககொணடு அறியவேணடுமதாயத தீஙகை விளைவிகக ஸாதநமாயிருககும ஒனறு இஙகு மோக்ஷததை விருமபும அதி காரிககு ஸவாககம முதலிய ஸுகஙகளைக கொடுககும புணயஙகளும ஸமஸா ரததை வருததிசெயயககூடியனவாதலின அவையும ஒழியவேணடியது பறறிய பாபசபதததால கூறபபடுகினறன அததகைய அதிகாரிககு ஸவாகக மும நரகமும ஒனறேயாம 'பாபேபய:' எனற பனமையால பாபஙகளின எணணறற தனமை கூறபபடுகினறது

'ஸாவ' எனனும பதததால பிறகூறபபடும பாபஙகளும சோககப படுகினறன அவையாவன—(1) அவிதயையால பகவானை அடைவதறகுத் தடையான காமம உணடாகினறது காமததால அவிதயை உணடா கினறது இவவாறு காமததிறகுக காரணமாயும காயமாயும வரும அவிதயை (2) உலகஸுகஙகளை இதுவரை அநுபவிதத வாஸனை (3) அவற றில விருபபம (4) ஸதூலமாயும ஸூக்ஷமமாயுமுளள சரீரததை விடுமளவும ஜீவனைப்பறறிககொணடு நிறகும பரகருதிஸமபநதம எனபனவாம. இன னும பரபததிககு முனபு செயதவை, பினபு செயபவை, பரபததிககு முனபே ஆரமபிககபபடடு பரபததிககுபபின முடிககவேணடியதாய உள்ள சில, ஆகிய ஸகலபாபஙகளையும ஸாவபாபசபதம குறிககினறது

கணணன தொடடிலில கிடநதுறஙகும இளமபருவததிலேயே, கமஸனுடைய ஏவுதலால தனனைக கொலலவநத சகடாஸுரனை எளிதில காலால உதைத்தத தொலைததுபோல பரபநநனுடைய ஸகலபாபஙகளையும வேரறுததுத தீரபபான—எனறவாறு

அவன ஒழிககும பாபஙகள நமமால கணடறியமுடியாதமைபறறிக காடுகளாகவும, பொறுககமுடியாத துனபததைத தருவதுபறறி நரகமாகவும, உளளே வளாநது ஆதமாவைக கெடுததுவிடுவதுபறறி விஷமாகவும, ஸமஸார தாபததைத தருவதுபறறி அகநியாகவும, சேதநனுககு ஸவரூபததை மறைப பதுபறறி நளளிருளாகவும வாணிககபபடடன

இனி 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்னும் பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

324 சென்றுயா வானமர்ந் தவ்வடி யாருடன் சேர்ந்திடவே
யின்றெனி லின்றுநா ளையெனி னாளை யினிச்செறிந்து
நின்ற நிலைநின் னனைத்து வினையுநின் விட்டகலக்
கன்றி விடுப்பனென் றன்கருத் தாலெம்மைக் காத்திடுமே 10

உரை.— சென்று — (அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால்) சென்று, உயர் வானம் அமர்ந்து — *உயர்ந்துநிற்கும் பரமபதத்தில் பொருந்தி,* அவ்வடியாருடன் — *அந்த நித்யஸூரிகளோடும் முக்தர்களோடும்,* சேர்ந்திட — *ஒன்றுக்கக்கலந்து கைங்கர்யம்செய்ய,* இன்று எனில் இன்று — *இன்றே நீ விரும்பினால் இன்றைக்கு,* நாளை எனில் நாளை — *நாளைக்கு விரும்பினால் நாளைக்கு (அதாவது நீ விரும்புவதற்கு ஏற்ப),* செறிந்து நின்ற நிலை — *அடர்ந்து நின்ற நிலையையுடைய,* நின் அனைத்து வினையும்— *உன் ஸகல கர்மங்களையும்,* இனி நின் விட்டு அகல — *இனிமேல் உன்னை விட்டு விலகிப்போகும்படி,* கன்றி — *சினந்து,* விடுப்பன் என்றன — *ஒழித்துவிடுவேன் என்றுகூறிய எம்பெருமான்,* கருத்தால் — *(தன்) ஸங்கல்பத்தால்,* ந(ம்)மைக் காத்திடும் — *நம்மைக் காத்தருள்வான்*

பரமபதத்தில் சென்று நித்யரோடும் முக்தரோடும் கைங்கர்யம் செய்ய நீ விரும்பும் காலத்திலேயே உன்பால் கருணை வைத்து உன் ஸகல கர்மங்களையும் ஒழித்துவிடுவேன்—என்றவாறு.

ஆக, சேதநன் விரும்பும்போதே முக்தனாக்கச்செய்வேன் என்பதே 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்றதன் பொருளாம் 10

இனி 'மா சுச:' என்னும் தொடரின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

325 அறிவு மனைத்து மிலாவடி யோமை யடைக்கலங்கொண்
டுறவென நின்ற வெலாமுற வேநின்ற தானெமக்காய
மறுபிற வித்துயர் வாரா வகைமனங் கொண்டகலா
விறையவ னின்னரு ளாலெங்கள் சோகந் தவிர்த்தனனே.

உரை:— மனம் கொண்டு — *(நம்) மனத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு,* அகலா இறையவன் — *(அதைவிட்டு) நீங்காத ஸர்வேச்வரன்,* அறிவும் அனைத்தும் இலா — *ஜ்ஞாநமும் வேறு எல்லா*

(ச் சாதநமு) மில்லாத, அடியோமை — தாஸர்களாகிய எங்களை, அடைக்கலம்கொண்டு — காக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகக் கொண்டு, உறவு என நின்ற எலாம் — பந்து என்று கூறும்படி நின்ற எல்லாம், உறவே நின்ற தான் — (தன்னிடத்தில) பொருந்தியிருக்கும்படி நின்ற எம்பெருமானாகிய தான், எமக்கு ஆய் — எம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கக் கருதி, இன் அருளால் — (தன்னுடைய) இனிய கிருபையால, மறு பிறவித் துயர — மறுபடியும ஜந்மமாகிய துன்பம், வாராவகை — நேரிடாதவாறு (செய்து), எங்கள் சோகம் தவிர்த்தனன் — எங்கள் துக்கத்தைப் போக்கியருளினன்.

ஸகலவஸ்துக்களுக்கும ஆதாரமாய் நம் மனத்தில் பொருந்திநிற்கும் ஸர்வேசுவரன வேறு உபாயங்களில சக்தியற்றுத் தன்னைச சரணமடைந்த தாஸர்களாகிய நம்மைக் காக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு மறுபடியும் நம்மை இக்காமபூமியில் பிறவாதபடி செய்து நம துக்கத்தைப் போக்கியருளினன்— என்றவாறு

'மா சுச:' என்னுந்தொடர் 'நீ துக்கமடையாதே' என்ற பொருளைத் தருகின்றது சேதநனுக்குப பலபடிகளில துக்கம் ஸமபாவிதமாதலின் அத்தகைய துக்கங்கள அனைத்தையும் விட்டுவிடு என்றதாயிற்று. அதன் பொருள்விளக்கம பின்வருமாறு :—

1 பக்தியோகமாகிய உபாயம அநுஷ்டிக்கக் கடிநமாயிருப்பதாலும் விரோதிகள் அதிகமாயிருப்பதாலும பலன்பெற மிகவும காலத்தாழ்வு ஏற்படுவதாலும உண்டான சோகத்தை நீ அடையவேண்டா.

2 ப்ரபத்தியை நீ அநுஷ்டித்தபின்பு உன்னைக் காக்கும பொறுப்பு என்னுடையதாகி, அதனால் வரும பலனை அடைபவனும் நானேயாகி, உன்னைக் காவாவிடில எனக்குப பெரிய தீங்கு வரும் என்னலாமபடியான நிலைமையில் நான இருக்க, என ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே உன்னைக் கைவிட்டு விடுவேன என்று எண்ணி நீ துக்கமடையவேண்டா.

3 ப்ரபத்தி ஸகலஜாதியாருக்கும அநுஷ்டிக்கத் தக்கதாயிருப்பதால், 'நான இதற்கு அதிகாரியல்லேன' என்று சோகிக்கவேண்டா.

4. ப்ரபத்தி மிக எளிதாய் ஒரேமுறை ஒரேக்ஷணத்தில் அநுஷ்டிக்கக் கூடியதாய் வேறு உபாயங்களையும் வருத்த அங்கங்களைத் தவிர வேறு அங்கங்களையும் எதிர்பாராததாய இருப்பதால், 'வேறு பெரிய உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமோ' என்று சோகிக்கவேண்டா.

5 சிறிய உபாயமாகிய பரபததிககு வசபபடடுப பலனகொடுககிற ஸாவேசுவரனுகிய நான மிக எளியனுய, மிக நமபததககவனுய, கருணை நிறைநதவனுய, தடையறற சுதநதிரமுடையனுயிருபபதால, விததோபாய மாய நிறகும எனமீது ஸநதேஹிததுச சோகிக்கவேண்டா

6 பரபததியை அநுஷடிததபிறகு எனனுடைய பரீதியையே பலனுககொணடு வேறு பலனை விருமபாமல செயயும நிதயநைமிததிக காமஙகள அனைததும பரபததிககு அஙகமலலவாகையால, அவறறை அநுஷடிககுமபோது காலதேசாதிகளைபபறறி வரும குறைகளை நினைநது அஙகஙகளில குறைவு வருமோவெனறு ஐயுறறுச சோகிக்கவேண்டா.

7 பரபததிககுபபின பாபம நேரிடாதவாறு பரபததிகாலததில அதறகுக காரணமான பாபததிறகும சோதது பரபததிசெயதோ, அலலது பாபம நோநதபின பராயசசிததமாக ஒரு பரபததிசெயதோ தீாநதால, பின பாகவதாபசாரம முதலிய பாபஙகள நேருமோவெனறு சோகிக்கவேண்டா

8. அவவாறு முனபே சோதது பரபததி செயயததவறி, பரபததிககுப பிறகு தெரிநதே பாபம செயவோருககும ஒருவாறு பாபஙகளை நான போககிவிடுவதால, (64-வது பாசுரவுரையிற காணக) நரகம முதலிய துனபம வருமோ எனறு சோகிக்கவேண்டா

9 க்ஷணமகூட விளமபததைப பொறுககாது அபபோதே மோக்ஷம வேணடுமெனறு ஆாததபரபததி செயவோருககு அபபோதே மோக்ஷததை நான அளிபபதால, நரகததைபபோனற இசசரீரம நெடுஙகாலம நிலை பெறுமோ எனறு சோகிக்கவேண்டா

10 ‘சரணமடைநதவனை ஒருபோதும கைவிடேன’ எனறு நான உறுதிகொணடிருபபதால பரபநநன குறிபபிடட காலம வரையில மோக்ஷம கொடுகக விளமபிததாலும பலன கொடுபபதில சிறிதும ஐயமிலலையாதலின, சில பாபஙகளாலே பரபததியாகிய புணயமும ஒழிநது பலன பெருமறபோக நேரிடுமோவெனறு சோகிக்கவேண்டா.

11 இசசரீரம முடிநதவுடன மோக்ஷம கொடுககவேணடுமெனறு நீ காலததைக குறிததபடியால, மறுபிறவிககுக காரணமான காமஙகளாலே மறுபடியும பிறகக நேருமோவெனறு சோகிக்கவேண்டா

12 வேறு பலனை நாடாது பரபததியைச செயதவனுககு மோக்ஷததிறகுத தடையாயிருநத ஸகலகாமஙகளும கழிநதுவிடுகையால, கைவலயம (தனியான ஆதமாவை அநுபவிததல) முதலிய இடையூறுகளால மோக்ஷம ற விளமபமுணடாகுமோவெனறு சோகிக்கவேண்டா

இபபடி ஸகலசோகஙகளும கழியபபெறற நீ இனி சோகிககை பரபததியின பெருமைககும, உன பொறுபபை ஏறறுககொணட என பெருமைககும, பரநயாஸததைச செயத உன நிலைமைககும தகுதியனறு பரயததிககு முனபு சோகியாமையும பினபு சோகிககையும அவிவேகசசெயலாம—எனறவாறு 11

சரமசுலோகததின ஸாராார்த்தம்.

சேதநனே! உனனுடைய ஜஞாநம அறபமானது சகதியும அததனையதே நீ உயிரவாழவது சிறிதுகாலமே மோக்ஷமபெற விளமபததை நீ பொறுககாதிருககிறாய மறற உபாயஙகள உனனால அறிநது அநுஷடிககமுடியாதவை மேலும அவை விளமபிததுப பலன தருவன ஆதலால அவறறில நீ அலையவேணடாம நான எலலோரககும எளியன, ஸகல லோகஙகளுககும சரணமாயிருபபவன, அனைததையும காபபதறகு வேணடிய ஸகலகுணஙகளையுமுடையன நீ எனனை ஒருவனையே உபாயமாககக கொள எனனிடம ஐநது அஙகஙகளுடனகூடிய பரநயாஸததைச செய. இபபடிச செயதவுடன நீ கடமையைச செயதவனாவாய எனனால காககபபடவேணடியவனாகிவிடுவாய எனககு மிகவும பிரியனாக ஆகிவிடுவாய எனககு உனனிடமுளள கருணை அளவிடறபாலதனறு உனமீது அருள புரிய முறபடடேன என சுதநதிரததிறகுத தடையே கிடையாது எனனுடைய பரவருததிககுப பலனை அடைபவனும நானேயாவேன நான செயயும காரயததிறகு என ஸஙகலபம ஒனறே துணையாகும உனககு உளள விரோதிவாககம பலவகைபபடடது, அளவறறது, உனனால ஒழிககமுடியாதது அதையெலலாம வேரறுததுவிடுவேன. இனி அது தொடராது எனனையும எனனுடையவறறையும உனககு அநுபவிககத தநது உனனை எனககுச சமமான போகமுடையவனாககுவேன இவவாறு முழுதும நீ எனனை அநுபவிததால அதறகுப போககுவீடாக எஙகும எபபோதும எந நிலையிலும செயயததககக கைஙகாயததை உனககுக கொடுபபேன. நீ ஒனறுககும சோகிககவேணடாம—எனறவாறு

சரமசுலோகச்சுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாந்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

கீதார்த்தசங்கிரகம் - உரை

பொதுத்தனியன்

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: . . . . . வைதுகூ ||

ஸ்ரீரொனறு . வாழவு

[சிறப்புத்தனியன் – உரை]

நேரிசைவெண்பா

கட்டப் பொருள்விரித்த காசினியி னன்மறையி
னிட்டப் பொருளியம்பு மின்பொருளைச்—சிட்டர்தொழும்
வேதாந்த தேசிகனை மேவுவார் தங்கடிருப்
பாதாம் புயமடியேன் பற்று

உரை — காசினியில் – பூமியில், கட்டப் பொருள் விரித்த – (அறிவதற்கு) கடினமான அர்த்தங்களை விரித்துக்கூறுகின்ற, நான் மறையின் – நான்கு வேதங்களின், இட்டப் பொருள் இயம்பும் – இஷ்டமான அர்த்தங்களை (த் தம ஸூக்திகளால்) விளக்குகின்ற, இன் பொருளை – (அநுபவிக்க) இனிய வஸ்துவாயுள்ளவரும், சிட்டர் தொழும் – பெரியோர்களால் தொழப்படுமவருமான, வேதாந்ததேசிகனை – ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனை, மேவுவார்தங்கள் – (பக்தியுடன்) உபாஸிப்பவர்களுடைய, திருப்பாதாம்புயம் – திருவடிகளாகிய தாமரை, அடியேன் பற்று – அடியேனுக்கு அடைக்கலமாகும்.

குறள்வெண்பா

கீதை மொழிந்தருளும் வேதாந்த தேசிகனார்
பாதார விந்தமலர் பற்று

உரை — கீதை மொழிந்தருளும் – கீதையின் ஸாரார்த்தத்தை(த் தமது கீதார்த்தசங்கிரகமென்னும் நூலில்) அருளிச்செய்தவரான, வேதாந்த தேசிகனார் – ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய, பாதாரவிந்தமலர் – திருவடிக் கமலப்பூ, பற்று – (அனைவருக்கும்) தஞ்சமாகும்

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ– பூமி– நீளாதேவியருடன் நித்யஸூரிகளாலும் முக்தராலும் சூழப்பட்டுத் திருமாமணிமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து செங்கோல்செலுத்திவருகின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணன் இக்கர்மபூமியிலுள்ள ஸாதுக்களைக் காக்கவும், துஷ்டர்களை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் திருவுள்ளங்கொண்டான், வடமதுரையில் கண்ணனாய்த் திருவவதரித்தான், தன்னைச் சரணமடைந்த பாண்டவர்க்குத் தூதுசெல்வதைப் பெருமையாகக் கொண்டான், போர்க்களத்தில் அர்ஜுநனைத் தலைவனாக்கித் தான் பாகனாகித் தேரில் தட்டுமாறித் தாழ்நின்றான், அர்ஜுநனைப் பெயரளவில் நிறுத்திவிட்டுத் தானே பகைவர்கூட்டத்தை ஒழிக்கக் கங்கணங் கட்டிநின்றான். இதைக் கண்ட அர்ஜுநன், பந்துக்கள் போரில் மடிவது உறுதியெனக் கண்டான், தகாத விஷயத்தில் அன்பும் இரக்கமும் அவனுள்ளத்துப் பெருகின. எதிரே நின்று உயிரிழக்கப்போகும் பந்துவர்க்கத்தையும் ஆசிரியர்கூட்டத்தையும் கண்டு மனமழிந்து நிலைகுலைந்தான்; க்ஷத்திரியர்களுக்குத் தர்மமாயுள்ள யுத்தத்தை அதர்மமென எண்ணிவிட்டான். இங்ஙனம் கலங்கிய அர்ஜுநன் கண்ணனைச் சரணமடைந்தான்; சிஷ்யனான தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினான்.

கண்ணன் அவன் துக்கத்தைப் போக்க மனங்கொண்டான், அவனைக் காரணமாகக்கொண்டு பகவத்கீதையாகிய அமுதத்தை உலகுக்குப் பொழியக் கருதினான், அர்ஜுநனுக்கு முதலில் சரீரத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமையாய் நித்யமாயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தான், பின் இத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்கு உணர்ந்தவன் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்குப் பரம்பராகாரணமான கர்மயோக–ஜ்ஞாநயோகங்களையும் நேர்காரணமாக விதிக்கப்பட்ட பக்தியோகத்தையும் அவ்வற்றின் அங்கங்களுடன் உபதேசித்தான், அர்ஜுநனை நன்கு பரீக்ஷிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, 'இன்னது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம், இதையே முக்கியமெனக்கொண்டு செய்' என்று நிச்சயமான வழியைக் காட்டாமல் 'இவ்வுபாயங்களில் நீ விரும்புவதைக் கைக்கொள்' என்று கூறி நிறுத்தினான். அர்ஜுநனும் கண்ணன் தனக்கு நிலையான வழியைக் காட்டாமல் தன்னை உபேக்ஷிப்பதாய் நினைத்து முகத்தில் துக்கம் ததும்ப நின்றான். அதைக்கண்ட கண்ணனும் மறுபடியும் அந்தப் பக்தியோகத்தையே உறுதியாக உபதேசித்துப்பார்ப்போமெனக் கருதினான். முதலில் தான்

உபதேசித்த பக்தியோகத்தையே இது எல்லாவற்றிலும் மிக ரகஸியம் என்று பீடிகைபோட்டுக்கொண்டு அவன் மிக்க கவனத்தோடு கேட்குமாறு மறுபடி உபதேசித்தான்.

அதைக் கேட்ட பின்பு அர்ஜுநனுடைய சோகம் இரண்டு மடங்காயிற்று. பக்தியோகத்தை அதன் அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிப்பது மிகக் கடினம். ஜ்ஞாநமும் சக்தியும் நிறைந்திருக்கவேண்டும். நெடுங்காலம் மிக்க கவனத்துடன் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். பலன் விரைவில் கிட்டாது. ஆதலின் அர்ஜுநன் மறுபடி கலங்கினான். அவனுடைய துக்கத்தைக் கண்ட கண்ணன் அவனைத் தக்க பாத்ரமாகக் கருதினான், அவனைக் காரணமாக வைத்துக் கொண்டு உலகை வாழ்விக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டான், உடனே மோக்ஷத்திற்கும் மற்றப் பலன்களுக்கும் ஸாதநமாய், வருத்த அங்கங்களன்றி வேறோர் அங்கமில்லாததாய் மிகச் சுலபமாய் க்ஷணகாலத்தில் அநுஷ்டிக்கக் கூடியதாய்ப் பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தருளினான். இதைக் கேட்ட அர்ஜுநனும் கலக்கம் நீங்கிக் கண்ணனது கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு நடந்து உஜ்ஜீவித்தான்.

இந்த வரலாற்றை ஸ்ரீபகவத்கீதையாய்த் திருவவதரித்தது. 18-அத்யாயம் கொண்ட இந்தக் கீதையை உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமென்றும் மஹாபாரதத்தின் உயிர்நிலையென்றும் முன்னோர் கொண்டாடுவர். இதற்குக் கண்ணனது திருப்பவளச்செவ்வாயினின்று நேரில் தோன்றிய பெருமை உண்டு. இதன் மேன்மையையும் அவசியத்தையும் கண்டு **ஆளவந்தார்** இதன் ஸாரத்தைப் பொதிந்து **கீதார்த்தஸங்க்ரஹ**மென்னும் ஒரு சிறிய திவ்யஸூக்தியை அருளிச்செய்தார். **ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும்**, இந்தக் கீதையின் அர்த்தத்தை விபரீதமாக்காதபடி அனைவரும் உள்ளவாறு அறிந்து வாழ வேண்டுமென்ற குளிர்ந்த எண்ணங்கொண்டு ஒரு **பாஷ்ய**மிட்டருளினார். **ஸ்ரீதேசிகனும்** இந்தப் பாஷ்யத்திற்குத் **தாத்பர்யசந்த்ரிகை** என்ற விரிவான ஒரு வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்து அதில் பிறமதத்தினரின் அர்த்தங்களைக் கண்டித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் உரையே கண்ணன் கருத்துக்கும் வேதத்துக்கும் இசைந்ததென்று ஸ்தாபித்தருளினார். **கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்**திற்கும் **கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷை**யென்ற ஓர் அழகிய உரையை ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்துள்ளார். இவ்வாறு முக்கியத்தன்மைவாய்ந்து விளங்கும் ஸ்ரீபகவத்கீதையின் ஸாரார்த்தத்தைத் தமிழ்ப்பற்றுள்ள ஆஸ்திகரும் அறிந்து உய்யும்படி ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியின் மொழிபெயர்ப்புவடிவத்தில் அமைந்துள்ள இப்ப்ரபந்தத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார்.

முதற்பாசுரத்தில் கீதை முழுவதின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்ததாம்

326 கருமமு ஞானமுங் கொண்டெழுங் காதலுக் கோரிலக்கென்
றருமறை யுச்சியு ளாதரித் தோது மரும்பிரமந்
திருமக ளோடு வருந்திரு மாலென்று தானுரைத்தான்
றரும முகந்த தனஞ்சய னுக்கவன் சாரதியே 1

உரை — தருமம் உகந்த — *தர்மத்தில் விருப்பமுள்ள*, தனஞ்சயனுக்கு — *அர்ஜுநனுக்கு*, அவன் சாரதி — *அவனுடைய தேர்ப்பாகனாகிய கண்ணன்*, கருமமும் ஞானமும் கொண்டு — *கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞாநயோகத்தையும் (ஸாதநமாகக்) கொண்டு*, எழும் — *வ்ருத்தியடைகின்ற*, காதலுக்கு — *பக்தியோகத்திற்கு*, ஓர் இலக்கு என்று — *ஒரே லக்ஷ்யம் என்று*, அரு மறை உச்சியுள் — *(அறிதற்கு) அருமையான வேதாந்தத்தில்*, ஆதரித்து ஓதும் — *கொண்டாடிக் கூறப்படுகின்ற*, அரும் பிரமம் — *(அடைதற்கு) அரிய பரஹ்மம்*, திருமகளோடு வரும் — *(எப்பொழுதும்) பெரியபிராட்டியாரோடு தோன்றுகின்ற*, திருமால் என்று — *ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று*, தான் உரைத்தான் — *தானே அருளிச்செய்தான்*

முதலில் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்து மனத்தை வசப்படுத்திக் கொண்டபின் ஜ்ஞாநயோகத்தை அநுஷ்டித்து அதனால் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்றுப் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டியது பற்றிக 'கருமமும் ஞானமும் கொண்டெழும் காதலுக்கு' என்னலாயிற்று

வேதாந்தங்கள் முழுதும் இத்தகைய பக்தியோகத்திற்கு இலக்கா யிருப்பவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய பரப்ரஹ்மமே என்று கூறும் தர்மத்தில் கருத்தூன்றிய அர்ஜுநனுக்குக் கண்ணன், தன்னையே அத்தகைய பரப்ரஹ்மமாகக் கூறி வெளியிட்டான்—என்றவாறு

ஸ்ரீபகவத்கீதையின் 18-அத்யாயங்களை ஆறு ஆறு அத்யாயங்களாகப் பிரித்து மூன்று ஷட்கமாகக் கொள்ளலாம் முதல் ஷட்கத்தில் கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும், இரண்டாவது ஷட்கத்தில் பக்தியோகமும், மூன்றாவது ஷட்கத்தின் முற்பாதியில் சேதநம், அசேதநம், அவற்றின் சேர்க்கையாகிய ப்ரபஞ்சம், பரப்ரஹ்மம் இவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களும், பிற்பாதியில் கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி ஆகிய இவற்றை அநுஷ்டிக்கும் முறை, சாஸ்த்ரத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட தன்மை முதலியனவும் ப்ரதாநமாய் விளக்கப்படுகின்றன

இபபாசுரததில 'கருமமுஞானமும' எனறதால முதல ஷடகததின ஆததமும, 'காதலுககு' எனறதால இரணடாம ஷடகததின ஆததமும, 'அருமபிரமம' எனறு சேதநாசேதநஙகளைக காடடிலும வேறுபடடு நிறகும ப்ரஹமததைச சொலலியதால மூனறுவது ஷடகததின முறபாதியின ஆததமும, 'தருமமுகநத' எனறு சாஸதரததிறகுக கடடுபபடட தனமை சொனனதால பிறபகுதியின ஆததமும கூறபபடடன   1

*ஸ்வத⁴ர்மஜ்ஞாநவைராக்³யஸாத்⁴யப⁴க்த்யேககோ³சர: |
நாராயண: பரம் ப்³ரஹ்ம கீ³தாஶாஸ்த்ரே ஸமீரித: ||

ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே² யோக³லக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே |
ஆத்மாநுபூ⁴திஸித்³த்⁴யர்தே² பூர்வஷட்கேந சோதி³தே ||

மத்⁴யமே ப⁴க³வத்தத்த்வயாதா²த்ம்யாவாப்திஸித்³த⁴யே |
ஜ்ஞாநகர்மாபி⁴நிர்வர்த்யோ ப⁴க்தியோக³: ப்ரகீர்தித: ||

ப்ரதா⁴நபுருஷவ்யக்தஸர்வேஶ்வரவிவேசநம் |
கர்ம தீ⁴ர்ப⁴க்திரித்யாதி³: பூர்வஶேஷோந்திமோதி³த: ||

முதல் அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

327 உகவை யடைநத வுறவுடை யாாபோர வுறறவநநாட
டகவுட னன்பு கரைபுர ளததரு மததளவின
மிகவுள மஞசி விழுநதடி சோநத விசயனுககோா
நகையுட னுணமை யுரைகக வமைநதன ரணனே

உரை:— உகவை அடைநத — களிபபையுடையராயிருநத, உறவுடையாா — பநதுககள், போரலுறற அநநாள — போாசெயதலை மேறகொணடுவநதுநினற அககாலததில, தகவுடன் — கருணையுடன, அன்பு கரைபுரள — அனபு கரைபுரணடோட, தருமதது அளவில — தாமததைபபறறிய ஜஞாநததில, உளம மிக அஞ்சி — மனம மிகப பயநது, விழுநது அடி சோநத — திருவடிகளில விழுநது சரண ... விசயனுககு — அாஜுநனுககு, நாரணன் — (கணண

---

* [illegible]வவொரு பாசுரததின உரைககுறிபபின முடிவிலும [illegible]றகு மூலமான ஆளவநதாா அருளிய கீதாாததஸங[illegible] கொடுககபபடுகினறன

ளுக அவதரித்த) ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஓர் நகையுடன் — ஒப்பற்ற புன்சிரிப்புடன், உண்மை உரைக்க — (ஆத்மாக்களின்) உண்மையை உபதேசிக்க — அமைந்தனன் — பொருந்தினன்.

பீஷ்மர்முதலிய பந்துக்களும் த்ரோணர்முதலிய ஆசார்யர்களும் தங்களிடம் மிக்க அன்புடையராயிருந்தனர் அவர்களே இப்பொழுது தங்களை எதிர்த்துப் போர்செய்யப் போர்க்களத்தே வந்துநின்றதை அர்ஜுனன் கண்டான் அர்ஜுனனுக்கு அவர்கள்மீது அன்பும் கருணையும் கரைபுரண் டோடின அதனால் க்ஷத்திரியர்களுக்குச் சிறந்த தர்மமாயுள்ள யுத்தத்தை அதர்மமெனக் கருதி அஞ்சினன் பகைவராயிருப்பவர்களை எதிர்க்கத் துணிய வில்லை வில்லையும் அம்பையும் கீழே போட்டுவிட்டுத் தேரினடியில் அயர்ந்து உட்கார்ந்தான் பின் கண்ணனைச் சரணமடைந்து தனக்கு நன் மையை உபதேசிக்கவேண்டினன் கண்ணனும் புன்சிரிப்புடன் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களின் ஸ்வரூபம், பகவானை அடைய உபாயம் முதலிய ஸகலவேதாந்தங்களின் ரஹஸ்யார்த்தங்களை இனிமை மிக எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடியவகையில் அநாயாஸமாக அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கினன் — என்றவாறு 2

(ஸம்ஸ்கிருத ஸ்லோகம் — கிரந்த எழுத்தில்) |
(ஸம்ஸ்கிருத ஸ்லோகம் — கிரந்த எழுத்தில்) ||

2-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

328 உடல மழிந்திடு முளளுயி ரொனறழி யாதெனைபபோல
விடுமது பறறு விடாத தடைதத கிரிசைகளே
கடுக வுனகதுயிர காட்டு நினைவத ளுவுளதாம
விடுமய லெனறு விசயனைத தேறறினன விததகனே 3

உரை— விததகன் — அதிசயச்செய்கையுடைய கண்ணன், உடலம் —சரீரம், அழிந்திடும் — அழிந்துபோகும், உள உயிர் ஒன்று — சரீரத்திற்குள் இருக்கும் ஜீவாத்மாவாகிய ஒரு வஸ்து, எ(ன்)னைப போல — (பரமாத்மாவாகிய) என்னைப்போல், அழியாது — நாசமடை யாதிருக்கும், பற்று — (பலன் முதலியவற்றில்) பற்றுதல், விடுமது — விடத்தக்கதாகும், அடைத்த கிரிசைகள் — விதிக்கப்பட்ட காமங்கள், விடாதது — விடத்தகாதவையாகும், அதனால் — (பற்று இல்லாமல் செய்த) அந்தக் காமயோகத்தால், உயிர் காட்டும் நினைவு — ஆத்மஸ்வ

ரூபததைக காடடககூடிய ஜஞாநயோகம, கடுக — விரைவில, உனககு உளதாம—உனககு ஏறபடும, மயல — மோஹததை, விடு என்று — விடடுவிடு எனறு, விசயனே — அாஜுநனே, தேறறினன — தெளிவிததான

[உடலம் எனைப்போல்] அாஜுநனே! ஸாவேசுவரனுகிய நான அழிவறறு நிதயனுயிருபபவன இவவிஷயததில சிறிதும ஸநதேஹமிலலை இவவாறே ஜீவாதமாககளும அழியாது நிதயமாயிருபபவாகளெனபதில ஸநதேஹமிலலை ஆனுல 'இறநதான' 'பிறநதான' எனறு கூறுவது எவவாறு பொருநதும? எனறு கேடகலாம அதறகும இடமிலலை குழவிபபருவம இளமபருவம வாலிபம முதுமை முதலிய பருவஙகளில ஒரு பருவததினினறு மறறெருனறுககுச சரீரததிலுளள ஜீவன போகும போது இறநததாக நினைதது ஒருவரும வருநதுவதிலலை இதறகுக காரணம ஆதமா அழிவறறவன எனற நிசசயமேயாகும இஙஙனமே ஜீவன ஒரு சரீரததைவிடடு மறறெருனறுககுச செலவதே இறததல எனக கூறுவதுபறறி இதறகும ஆதமாவை நிதயனென உணாநதவன வருநதமாடடான ஆதமாவை ஆயுதததால வெடடமுடியாது, தீயால எரிககமுடியாது, நீரினுல நனைககமுடியாது, காறறினுல உலாததமுடியாது ஜீவன அழிவறறவன, எஙகும ஊடுருவிச செலலுமாறு மிகச சூகஷ்மமானவன இததகைய ஆதமாவைக கொலலமுடியாது ஆதமாவைக கொலலுபவனுக ஒருவனை நினைபபதும ஆதமாவைக கொலலபபடடதாகக கருதுவதும அறிவறற செயலாம உலகததில 'இறததல' எனபது நிதயமான ஆதமா ஒரு சரீரததைவிடடுப பிரிவதேயாகும இபபொழுது போரில உனனுல கொலலபபடும பகைவாகளின அநத அநத ஆதமா ஸவாககலோகததிறகுச சென்று, இழநத சரீரததிறகாடடிலும சிறநத சரீரததையே பெறறு உயாநத ஸுகததை அநுபவிககபபோவதால நீ மகிழசசிகொளவதே முறையாகும கநதலாடைகளைக கழறறியெறிநது புதிய ஆடையை அணிவதறகு ஒருவனும வருநதமாடடானலலவா?

ஜீவன அழியாவிடினும சரீரம அழிநதுபோமேயெனறு ஒருகால வருநதுகினருயோ? அதுவும முறையனறு இசசரீரம பஞசபூதஙகளாலாகியது, நிதயனுன ஜீவன தான செயத காமஙகளின பலனை அநுபவிபபதறகு உரிய இடமாகவே அமைநதுளளது ஆதலின காமம கழிநததும சரீரம அழிநதுபோம சரீரததிறகு மாறுபாடடை அடைவதே இயறகை போரில நீ அடிககாவிடினும அவாகள சரீரம எபபடியும அழிநதே தீரும ஆதலால சரீரம் அழிவதறகும வருந்த இடமிலலை

[விடுமது கிரிசைகளே] சாஸ்த்ரங்களால் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நன்கு தெளிந்து, பின் காமயோகத்தை அநுஷ்டிக்கும்போது அதன் பலனில் பற்று வைக்காது பகவத்கைங்கர்யமென்றே அநுஸந்தித்துச் செய்யவேண்டும். பலனில் பற்றுதலைமட்டும் விடவேண்டுமேயன்றி விதிக்கப்பட்ட காமங்களை ஒருபோதும் விடக்கூடாது. யுத்தமென்பது க்ஷத்திரியனுக்குத் தன் கடமையாகும். ந்யாயமான யுத்தத்தைக் காட்டிலும் க்ஷத்திரியனுக்கு நன்மையைத் தருவது ஒன்றுமில்லை. ஆதலின் நீயும் பலனைக் கருதாது உன் கடமையெனக் கருதிப் பகவத்கைங்கர்யமெனக்கொண்டு ந்யாயமான யுத்தமென்ற காமயோகத்தைச் செய்தால் கடைசியில் மோக்ஷத்தையும் பெறுவாய்.

[கடுக உளதாம்] இத்தகைய காமயோகத்தாலே மனம் வசப்பட்டபின் ஸர்வேச்வரனுக்குச் சரீரமாயுள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை இடைவிடாது சிந்தித்தலாகிய ஜ்ஞாநயோகம் விதித்துப் பின் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும். ஆதலின் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், யுத்தமாகிய காமயோகம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாதநமென்பதையும் அறிந்துகொண்டு 'சரீரமே ஆத்மா' என்ற அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கிக்கொள்.

இவ்விஷயங்களை இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு.

தேரில் பாகனாயின்றபோதே ஆசார்யனாகவும் நின்று உபதேசித்த அதிசயச்செய்கையை நினைந்து 'வித்தகன்' என்னலாயிற்று.

விடாதது கிரிசைகள்—பன்மையொருமைமயக்கம். 3

நித்யாத்மாஸங்கஃகர்மேஹாகோசரா ஸாங்க்யயோகதீ: ।
த்விதீயே ஸ்திததீலக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹஶாந்தயே ॥

3-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

329 சங்கந் தவிர்ந்து சகத்தில் சதிர் பெற்ற தனஞ்சயனே
பொங்குங் குணங்கள் புணர்ப்பனைத்துந் தம்புக விட்டவற்று
ணங்கண் ணுரைத்த கிரிசை யெலாமென வுந்நவினுரு
ரேங்கும் மறிவாக ளேயென்று நாத னியம்பினனே. 4

உரை — நாதன் – ஸர்வேச்வரனாகிய கண்ணன், சகம் – உலகத்தில், சதிர் பெற்ற – பெருமை பெற்ற, தனஞ்சயனே – அர்ஜுநனே! சங்கம் தவிர்ந்து – (காமபலன்களில்) பற்று விட்டு,

பொங்கும் குணங்கள — (மாறிமாறி) வருததியடைகினற (ஸததுவம, ரஜஸ, தமஸ ஆகிய மூனறு) குணஙகளால நிகழும, புணாபபு அனைத துமே — காாயஙகள எலலாவறறையும, அவறறுள புகவிடடு — அநதக குணஙகளுககுள ஏறறிவைதது, உரைதத கிரிசை எலாம் — (சாஸத ரஙகளில) விதிககபபடட காமஙகள எலலாவறறையும, ஙஙகண — (ஈசுவரனாகிய) நமமிடததில (ஸமாபபிககவேணடும), எனவும நவின றூா — எனறு அநுஸநதிதத பெரியோாகள, எஙகும அறிவாகளே எனறு — எலலா விஷயஙகளையும அறிநதவாகளே (ஆவா) எனறு, இயம்பினன — உபதேசிததான

[சகம் தனஞ்சயனே] கீழ, காமயோகம அநுஷடிதது மனததை வசபபடுததிப பின ஜஞானயோகம அநுஷடிககவேணடுமெனறு கூறபபடடது இஙகு ஜஞானயோகததை நேராகவே செயய அதிகாரமுள ளவன காமயோகததை ஏன அநுஷடிதது துனபுறவேணடும எனறு ஓா ஆக்ஷேபம வரககூடும அதறகுப பரிஹாரம—காமயோகததைச செயயா விடில ஜஞானயோகமே ஸிததிககாது பலனில் பறறிலலாது காமயோகத தைச செயது எமபெருமானது அனபைப பெறவேணடும அதனால பாபம கழியும பின மனம தெளிவடையும அதனால ஆசை, பகை முதலிய குறறஙகள மனததினினறு அகலும பின இநதரியஙகள வசபபடுமிறகும அதனால ஜஞானயோகம ஸிததிககவேணடும இமமுறையனறி நேராக ஜஞானயோகததையே தொடஙகுபவன, ஏழு மாடஙகளுளள ஒரு கோபுரத தைக கடடவிருமபியவன முதலில ஏழாவது மாடததைக கடடமுயலவது போல பரிஹஸிததறகு உரியனாவான.

மேலும பராளயம தவிர மறறக காலஙகளில யாதொரு வேலையும செயயாது க்ஷணகாலமும எவனும இருககமுடியாது ஜீவன தன வயமினறி ஸததுவம முதலிய குணஙகளால எதையாவது செயயுமபடி தூணடபபடு கிறான காமயோகம, செயவதறகு எளிது இதில தவறுகள நேரா இதைச செயயாமலிருககமுடியாது காமயோகததைக கைவிடடால சரீரவாழககை யும நடைபெறாது ஜஞானயோகததிறகு அதிகாரிகளான ஜநகா முதலிய மஹானகளும காமயோகததை அநுஷடிததுபபோநதாாகள மேலும நீ உலகத்தில் மிகப் பெருமை பெற்று மாடடாா உன கை பாாதது நடக குமபடி பெரியோனாயிருபபதால நீ காமயோகததைக கைவிடுவதைக கணடு ஜஞானயோகததில அதிகாரமிலலாதாரும ஜஞானயோகததையே தொடஙகி அழிநதுபோவா அநதப பாபம உனனைச சேருவதுடன ஜஞானயோகததி னினறு உன்னைத தளளியுமவிடும.

[சங்கம்தவிர்ந்து] காமயோகம செய்யுமபோதும பகவானுடைய மகிழசசியைத தவிர, ஸவாககம முதலிய ஒரு பலனையும விருமபககூடாது

[போங்கும் அவற்றுள் புகவிட்டு] ஸததுவம, ரஜஸ, தமஸ ஆகிய மூனறும பரகருதியின குணஙகளாம சேதநனுடைய சரீரத தில் இவை மூனறும மிகுவதும குறைவதுமாயிருககினறன இநதக குணங கள சில காரியஙகளைச செயகினறன (14-வது அதயாயததில விவரிககப படும) ஜீவன இககாரியஙகளைச செயபவனாகத தனனை நினைததுககொள கினறான இதறகுக காரணம சரீரததையே ஆதமாவென நினைததிருப பதேயாகும இஙஙனனறி ஆதமஸவருபததை உளளவாறு அறிநதவன, அத தகைய காரியஙகளைச செயயுநதனமை ஆதமாவுககு இயறகையாய அமைநத தலலவெனறும ஸததுவம முதலிய குணஙகளின ஸமபநததததால வநததே யெனறும அநுஸநதிபபான இதுவே குணஙகளில காததருதவததை அநு ஸநதிததல எனபபடும

[நங்கண் அறிவர்களே] இததகைய காமஙகள அனைததும ஸாவேசுவரனால செயயபபடுகினறனவெனறும, ஸாவேசுவரன தனனுடைய அடியனாகிய ஜீவனைககொணடு தனனுடையவையான ஸாதநஙகளால தானே மகிழுமபொருடடுத தனனுடைய காரியஙகளைத தானே செயவிககினறான எனறும அநுஸநதிததுக காரியஙகளைச செயயவேணடும இததகைய அநு ஸநதாநமுளளவா ஸகலசாஸதரஙகளின ஸாரததையும நனகு அறிநதவராவா

இவவகையில தன கடமையான யுததததைச செயயுமாறு மூனறும அதயாயததில அாஜுநனுககுக கணணன உபதேசிததான—எனறவாறு

‘நஙகணணுரைதத’ ‘எஙகும்மறிவா’ ‘எனவுநரவினறா’—ணகர—மகர—நகரஙகள் விரிநதது செயயுளவிகாரம்

4

கர்மயோகஸ்த்ருதீயேஸ்மிந் நியதஸ்வஸமாசரணம்।
ப்ரஸங்காதஸ்ய ஹேயத்வம் ஸர்வஸ்மின் மநஸா த்யாக: ॥

4-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

330 பிறவாமை தந்திடத தானே பிறக்கும் பெருமைகளுந்
துறவாக கிரிசைக மேதி தன்றை றுலங்குகையு
மிறவா வுயிாஙன் னிலைகண் டிடுமுல கின்னிலையு
மறைவாழு மாயவ னேயனுக கன்றறி விததனனே. 5

உரை:— மறை வாழும் – வேதத்தில (போற்றப்பட்டு) வாழ்கின்ற, மாயவன் – (எம்பெருமானாகிய) கண்ணன், நேயனுக்கு – நண்ப (னாகிய அர்ஜுந) னுக்கு, பிறவாமை தந்திட – (தன்னை அடைந்தவருக்கு) மறுபிறவியில்லாமையை அருளவதற்காக, தானே பிறக்கும் பெருமைகளும் – (ஸர்வேச்வரனாகிய) தானே (கர்மபூமியில) பிறத்தலால உண்டாகும பெருமைகளும, துறவாக கிரிசைகள் – விடமுடியாத கர்மங்கள், தூ மதிதன்னல – பரிசுத்தமான (ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப பற்றிய) ஜ்ஞாந (த்தைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டிருப்ப) தால, துலங்குகையும் – (ஜ்ஞாநயோகமாக) ப்ரகாசித்தலும, இறவா உயிா – அழிவற்ற ஆத்மாவின, நல நிலை – நலல ஸ்வபாவத்தை, கண்டிடும் – அறிந்த, உலகின – அதிகாரியின, நிலையும்– மேன்மையும (ஆகிய இவற்றை), அன்று – பாரதப்போரன்று, அறிவித்தனன – உபதேசித்தான

[பிறவாமை பெருமைகளும்] ஸாதுக்களான ஸம்ஸாரிகளை இக்கர்ம பூமியில மாறிமாறிப பல பிறப்பும பிறந்து அலலறபடாதவாறு செயய நினைந்து ஸர்வேச்வரன தானே பல அவதாரங்களைச செய்து அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செயகின்றான அவனுடைய அவதாரரஹஸ்யத்தை அறிபவர மறுபிறவியின்றி மோக்ஷத்தைப பெறுவர

அவதாரரஹஸ்யம் — (1) எமபெருமானுடைய அவதாரம இந்த்ர ஜாலமபோல பொயயானதலல, உணமையானதே (2) நமமுடைய ஜ்ஞாநம இக்கர்மபூமியில சுருங்கிக்கிடப்பதுபோல எமபெருமானுடைய ஜ்ஞாநம அவதரித்திருக்குங்காலத்திலும சுருங்குவதிலலை அவன தனக்கு இயற்கையாயுள்ள பிறவாமை, அழியாமை, எலலாவற்றுக்கும தலைமை முதலிய தனமைகளை விடாதபடியே அவதரிக்கின்றான (3) இங்கு அவதரித்துள்ள அவனுடைய திருமேனி நமமுடைய சரீரத்தைபபோல ஸத்த்வம, ரஜஸ, தமஸ ஆகிய மூன்று குணங்களாலாகியதலல, சுத்தஸத்த்வமயமானது (4) அவனுடைய பிறப்பு நமமைபபோல் கர்மத்தால வருவதலல, தன ஸங்கலபத்தாலேயே ...ரும (5) அவனுடைய பிறப்பு நமமுடையதுபோல கர்மம பரி... காலத்தில வருவதலல, வர்ணாச்ரமதர்மங்கள குறைந்து அதர... காலத்தில வருவதாம (6) அவனுடைய அவதாரத்திற்குப ...்களை கலந்த பலனை அநுபவிப்பதலல அவனைக் காணு... ல அவனைப பிரிந்த க்ஷணகாலத்தையும ஆயிரம கலப... ங்கமகுலைந்து அழிகின்ற சிறந்த பக்தருக்குத் தன உரு

வதததையும செயகையையும காடடுவது, பேசுவது முதலியவறறால அவாகள உயிாதரிககுமாறுசெயவதும, அவாகளுககு எதிரிகளாயுள்ள துஷடாகளை அழிபபதும, தாமததை ஸதாபிபபதுமே அவதாரததிறகுப பலனும

ஆக இநத 6 அமசஙகளே அவதாரரஹஸயமெனபபடும

[துறவாக் துலங்குகையும்] காமயோகததை ஒருவனும விடமுடியாதெனக கீழக கூறபபடடது இததகைய காமயோகததைப பலனில பறறுவைககாது செயயவேணடும பாகருதியின ஸமபநதம நீஙகிப பரிசுததமான ஆதமஸவரூபததை அநுஸநதிபபவன ஸததுவமமுதலிய குணங களாலே செயயபபடும காாயஙகளில ஆதமாவாகிய தனனைக காரணமாக நினைககமாடடான, மேலும பாகருதியின குணமாகிய ஸததுவம முதலிய மூனறையும, இளைததல—பருததல, வெணமை—கருமை முதலிய சரீரததின தனமைகளையும ஆதமாவைப பறறியனவாகவும நினைககமாடடான இத தகைய அதிகாரி பரகருதிஸமபநதமறற ஆதமஸவரூபததை அநுஸநதிததுக கொணடே காமஙகளை அநுஷடிபபான ஆக, காமயோகம ஆதம ஜஞாநததைத தனனுள அடககிககொணடிருபபதால ஜஞாநயோகமாகவும ஆகினறது மேலும மோக்ஷததை விருமபுமவன தான செயயும ஸகல காமஙகளையும பரபரஹமததின ஸவரூபமாகவே நினைததுச செயயவேணடு மாதலாலும காமயோகம ஜஞாநஸவரூபமாகினறது

‘கிரிகைகள’ எனற பனமையால தன அறிவுககும சகதிககும விருபபததிறகும எறறவாறு முககியமாயக கைககொளளபபடடனவாயக காமயோகததின பிரிவுகளான தேவதாராதநம, இநதரியஙகளை அடககுதல, பராணயாமம, யாகம, தானம, ஹோமம, தவம, புணயதீாததஸநாநம, புணயக்ஷேததரயாததிரை, வேதததை ஆவருததிசெயதல, வேதாாததபரிசயம செயதல முதலியன கூறபபடடன

[இறவா வுயிர் நிலையும்] கீழக கூறியபடி ஜஞாந யோகமாகவும ஆகினற காமயோகததில காமம எனற ஓா அமசமும ஜஞாநம எனற ஓா அமசமும உளவெனற தீாநதது இவவிரணடு அமசஙகளில ஜஞாநாமசமே பரதாநமாகும எனெனில, இநத ஜஞாநாமசம தினந தோறும பழககம செயயச்செயய உறுதிபபடடு ஆதமாவை ஸாக்ஷாத கரிககுமபடி செயகினறது இநத ஸாக்ஷாதகாரததைப பெறறவனுககு அஹஙகார—மமகாரஙகள கழிநதுவிடும, ஆதமஸவரூபம அனைததும ஜஞாந ஸவரூபமாயிருபபதுபறறி ஸமமெனறும, அஙஙனமே பரமாதமஸவரூபமும ஜீவாதமஸவரூபமும ஸமமெனறும அறிவு உணடாகும இததகைய அதி காரி ஆதமஜஞாநமாகிய தெபபததால, அநாதிகாலமாகச செயதுளள

அளவற்ற பாபங்களாகிய கட்டைகளைக் கடந்துவிடுவான பெரிய தீ விறகுகளை எரித்துவிடுவதுபோல ஆத்மஜ்ஞானம் இவனுடைய புண்யபாபங்களாகிய ஸகலகர்மங்களையும் ஒழித்துவிடுகின்றது இங்ஙனம் இவனுடைய பெருமை அளவிடற்பாலதன்று

இவ்வர்த்தங்களை விசித்திரமான அவதாரங்களால் மிக்க பெருமையுடையனாக வேதாந்தங்களால் போற்றப்படும் கண்ணன் தன் நண்பனான அர்ஜுனனுக்கு நான்காவது அத்யாயத்தில் உபதேசித்தான்—என்றவாறு

உலகின் னிலையும்— னகரம்விரிந்தது செய்யுள்விகாரம் 5

ஸ்ரீஸௌகர்ய ஸஹஸாவொக்தி: கர்மணோஂகர்மதாஂஸ்ய ச ।
ஹோதா ஜ்ஞாநஸ்ய ஸாஹாத்ம்யம் பஞ்சமாத்யாய உச்யதே ॥

5-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

331 கண்டேளி தாங்கரு மம்முயிர் காட்டக் கடுக்குதலு
மண்டி யதன்படி யின்மனங் கொள்ளும் வரிசைகளுங்
கண்டறி யாவுயி ரைக்காண லுற்ற நினைவுகளும்
வண்டுவ ரேச னியம்பினன் வாசவன் மைந்தனுக்கே 6

உரை:— வண் துவரேசன் — வளம்மிக்க த்வாரகைக்கு நாயகனான கண்ணன், வாசவன் மைந்தனுக்கு — இந்திரனுடைய புத்திரனான அர்ஜுனனுக்கு, கண்டு—(சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு) அறிந்து, எளிதாம் — (அநுஷ்டிக்க) ஸுலபமான, கருமம் — கர்மயோகம், உயிர் காட்ட — ஆத்மாவைக் காட்டுவதற்கு, கடுக்குதலும் — விரைதலும், அதன் படியில — அந்தக் கர்மயோகத்தின் ப்ரகாரங்களில், மண்டி — ஈடுபட்டு, மனம் கொள்ளும் வரிசைகளும் — மனத்தில் நினைக்கவேண்டிய ப்ரகாரங்களும், கண்டு அறியா உயிரை — (நேரில்) கண்டறியமுடியாத ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை, காணலுற்ற — (எங்கும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகப்) பார்க்கும்படியான, நினைவுகளும் — (பரிபக்வமடைந்த) ஜ்ஞானங்களும் (ஆகிய இவற்றை), இயம்பினன் — உபதேசித்தான்

[கண்டேளிதாம் கடுக்குதலும்] கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகத்தைப்போலன்றி அநுஷ்டிக்க மிகவும் எளிதாகும், பலனையும் விரைவில் தரும் எங்ஙனே என்னில், கர்மயோகத்திற்கு அதிகாரியான ஒருவன் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டு எம்பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் கர்மயோகத்தைச் செய்யமுயலகின்றான் அதனால் அவனுக்கு ரஜோகுணமும்

தமோகுணமும நீஙகி ஆசை துவேஷம முதலியனவும ஒழிகினறன அதனுல மனம தெளிவடைகினறது முன செயது பழகிய காமயோகததிலே மனத தைச செலுததுவதால மனம வசபபடுகினறது அதனுல மறற இநதரியங களும வசபபடுகினறன பின ஆதமாவின உணமையான ஸவரூபததை அறிநத இவனுககு ஜஞாநஸவரூபமான எலலா ஆதமாககளும ஒரேவித மானவை எனற நிசசயம உணடாகினறது இவவாறு அறிநது மிகச சுலப மான காமயோகததைச செயபவன விரைவிலே ஆதமஸாக்ஷாதகாரததைப பெறுகினருன ஜஞாநயோகம, செயவதறகு மிகக கடினமாய வெகு காலம கழிததுப பலனைத தருகினறது

[மண்டி வரிசைகளும்] கண முதலிய ஜஞாநேநதரி யஙகளும, வாககு முதலிய காமேநதரியஙகளும, பராணவாயுககளும சரீரத தில நினறு தததம காரியஙகளைச செயயுமபோது ஜீவாதமாவாகிய தனனை அவவேலைகளைச செயபவனுக நினையாமல, காமததால வநத இநதரியஙகள பராணவாயுககள் இவறறின ஸமபநதததாலேயே ஜீவனுககு அவறறைச செயயும தனமை உளளதாகக கருதவேணடும ஜஞாநஸவரூபனுக உளள ஜீவனுககு இயறகையில அநதத தனமை இலலையென உணரவேணடும

[கண்டறியா நினைவுகளும்] ஜீவன ஆசாரியனுடைய உபதேசததாலே ஆதமஸவரூபததை உளளவாறு அறியவேணடும பின அதி லேயே பழகிவநதால சரீரததையே ஆதமாவெனக கருதுதலாகிய விபரீத ஜஞாநம ஒழியும, ஆதமஸாக்ஷாதகாரததைப பெற உறுதிபூணடு உலகத தில தனககு பரியமானதொனறைப பெறருல மகிழாமலும அபரியமான விஷயததிறகு வருநதாமலும இருககவேணடும இவவாறு இருககும அதி காரி கலவிகறறு வணககமுளளவனிடததும, ஸாதாரணபராஹமணனிடத தும, பசுவினிடததும, யானையினிடததும, நாயினிடததும, அதைத தின கினற சணடாளனிடததும ஆதமஸவரூபததைப பாாககுமபோது எலலா ஆதமாககளையும ஸமமாகப பாாககவேணடும அநத அநதச சரீரம வேறு படடிருபபினும பரிசுததமான ஆதமஸவரூபம அனைததும ஜஞாநஸவரூபமா யிருபபதுபறறி ஸமமாகும

இவவிஷயஙகளை ஐநதாம அதயாயததில கணணன அாஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

கருமம்முயிா—மகரம விரிநதது செயயுள விகாரம 6

கர்மயோகஸ்ய ஸௌகர்யம் ஶைக்ர்யம் காஶ்சந தத்விதா: ।
ப்ரஹ்மஜ்ஞாநப்ரகாரஶ்ச பஞ்சமாத்யாய உச்யதே ॥

6-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

332 யோக முயற்சியும் யோகிற் சமநிலை நால்வகையும்
யோகி னுபாயமும் யோகுத லுலவரும் பேறுகளும்
யோகு தனிற்றன் திறமுடை யோகுதன் முக்கியமு
நாகணை யோகி நவின்றன னன்முடி வீரனுக்கே

உரை — நாக அணை யோகி – திருவனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளியில் யோகநித்திரைகொண்டருளுகின்ற எம்பெருமானாகிய கண்ணன், நன் முடி வீரனுக்கு – சிறந்த கிரீடத்தையுடைய வீரனாகிய அர்ஜுனனுக்கு, யோக முயற்சியும் – (ஜீவாத்மாவைப் பற்றிய) யோகாப்யாஸத்தின் முறையும், யோகில் – யோகத்தில், சமநிலை நால்வகையும் – ஸமமாகப் பார்க்குந்தன்மையின் நான்கு வகையும், யோகின் உபாயமும் – யோகத்தின் ஸாதனங்களும், யோகுதலுலவரும் – யோகத்தால் உண்டாகின்ற, பேறுகளும் – பலன்களும், யோகுதனில் – (கீழ்க்கூறிய நான்கு நிலையுள்ள) யோகத்தைக்காட்டிலும், தன் திறமுடை – தன்னைப் பற்றியதான, யோகுதன் முக்கியமும் – பக்தியோகத்தின் முக்கியத்தன்மையும் (ஆகிய இவற்றை) நவின்றனன் – உபதேசித்தான்

[யோகமுயற்சியும்] காமயோகத்தைக் கைக்கொண்டவன் தினந்தோறும் யோகம்செய்ய விதிக்கப்பட்ட காலத்தில் மனத்தை ஆத்மாவினிடத்தில் செலுத்தி யோகத்தைத் தொடங்கவேண்டும் ஜனங்கள் இல்லாது நிசப்தமான இடத்தில் தனியாக இருந்து கவலைகளையொழித்து ஆத்மாவையன்றி வேறொன்றையும் விரும்பாதின்று யோகம்செய்யவேண்டும் ஒரு வஸ்துவையும் தன்னுடையதென்று உரிமைபாராட்டக் கூடாது பாஷண்டிபதிதன் முதலிய அசுத்த மனிதர்களுக்குச் சொந்தமான இடத்திலோ, அவர்களுக்குச் செல்வாக்கு உள்ள இடத்திலோ யோகம் செய்யக்கூடாது இடம் இயற்கையாகவே சுத்தமாயிருக்கவேண்டும் மரம் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்டு அசையாதிருக்கும் ஆஸநத்தைத் திடமாகப் பூமியில் பதியும்படி ...க்கவேண்டும் மெத்தென்றிருக்கும்படி அதன்மேல் ஒரு வஸ்த்ரத்தை ...வேண்டும் அந்த வஸ்த்ரம் சுருங்காமலிருப்பதற்கும் பரிசுத்தமாவதற்கும் ...மீது மான்தோலை விரிக்கவேண்டும் பின்னும் பரிசுத்தமாக ... ...திவகுணம் வளர்வதற்கும் எல்லாவற்றுக்கும் மேல் தருப்பையைப் பரப்பவேண்டும். இத்தகைய ஆஸநத்தில் அமர்வதால் மனத்தெளிவு வரும்

பினபுறததில ஒரு சாயமணை இருககவேணடும இலலாவிடின, பினபுறத
தில தாஙகிகிறக முயலநேரிடடு அதனுல யோகததிறகுத தடை நேரும

நினறுல சிரமமும படுததால தூககமும வருமாதலின இரணடும
கூடா மனததை ஒருமுகபபடுததி யோகததைச செயயவேணடும மனத
தின விபரீதபபோககுகளையும இநதரியஙகளையும அடககிககொளளவேண
டும சரீரததின நடுபபாகததையும தலையையும கழுததையும கோணலினறி
நேராக வைததுககொளளவேணடும, அசைககககூடாது சாயமணை
இருபபதால பினபுறததைத தான தாஙகி நிறக முயலவேணடியதிலலை
ஆதலின அஙகம அசைவதறகு இடம இலலை இவவாறே வெகுநேரம
இருககமுடியும

வெளியேயுளள ஒரு வஸதுவையும பாரககககூடாது கணணை
மூடிககொளளவும கூடாது தூககம வராதிருககுமாறு தன மூககின முனை
யையே நோககவேணடும மனம மகிழவுறறிருககவேணடும பயமடையக
கூடாது கொஙகையுடனகூடிய மாமஸபிணடம எனனுமபடியுளள மங
கையரை விருபபததோடு நினைபபது, காணபது, பேசுவது முதலியன
யாவும கூடா மிகக கவனம வேணடும பகவானிடம கருததைச செலுதத
வேணடும இதனுல மனம சுததமடைநது வேறெனறையும நாடாத நிலை
யையடையும அதனுல ஆதமாவைபபறறிய யோகம நனகு நடைபெறும

யோகம செயபவன அதிக உணவைக கொளளககூடாது படடினி
கிடககவும கூடாது அதிகமாய நடககககூடாது நடககாமலிருககவும
கூடாது அதிகத தூககம — முழுதும விழிததல, அதிக வேலை—வேலையே
யிலலாமை இவை கூடா எலலாம குறிபபிடட அளவுககுக கைககொண
டால யோகம அநுஷடிகக எளிதாகும இலலாவிடின தடை உணடாகும

காறறு இல்லாத இடததில வைதத தீபம அசையாது ஒளிகுனறு
திருபபதுபோல, யோகததைச செயபவனுடைய ஆதமஸவரூபம மறற விஷ
யஙகள அனைததினினறும மனம நீஙகபபெறறு ஒரே ஜஞானஸவரூபமாய
பரகாசிககும அபபொழுது மனததிறகுப பெருமகிழசசி ஏறபடும, அளவறற
ஸுகம உணடாகும அநத அநுபவததிலேயே யோகி வெகுநேரம இருப
பான, யோகம ஓயநத பிறகும அவவநுபவததையே விருமபுவான யோகத
தில இருககுமபோது நறகுணமுளள புததிரனுடைய மரணம முதலிய
பெரிய துனபம வநதாலும அவனுககு உறசாகம குனறுது, யோகததிறகும
தடை வராது இததகைய யோகததின சிறபபை அறிநது முறகூறிய
முறைபபடி யோகாபயாஸததைச செயயவேணடும

[**யோகிற் சமநிலை நால்வகையும்**] யோகாபயாஸம செயபவனுககு அநத யோகம பககுவமாவதறகுத தககவாறு நானகு நிலைகள வருகினறன அவறறுள முநதியநிலைககுப பிநதியநிலை பககுவமானதாகும அவையாவன—

(1) ஸகலமான ஜீவாதமாககளும பரகருதியின ஸமபநதமறற பரிசுததமான நிலைமையில ஜஞானஸவரூபமாகத தோறறுகினறன இநத அநுஸநதானமுளள அதிகாரி, தன ஆதமாவை மறற ஆதமாககள போனறதாகவும, மறற ஆதமாககளைத தன ஆதமாவைப போனறனவாகவும பாரபபான எலலா ஆதமாககளும ஒரே தனமையனவாகவிருபபதுபறறி ஓர ஆதமாவைக கணடால எலலா ஆதமாககளும அதே தனமையுளளனவாகப பாரககபபடடனவாம ஆக ஜஞானஸவரூபமாயிருபபதில ஆதமாககள ஒனறுகொனறு ஸமமாயிருபபதைக காணபதுவே ஸமதாசநததின முதலநிலையாகும

(2) புணயபாபஙகள கழிநது பரிசுததமான ஜீவன ஈசுவரனைப போனறவனுவான ஆகவே ஸகல ஆதமாககளும ஈசுவரனும ஸமமாயிருபபதால ஜீவாதமா பரமாதமா ஆகிய இரணடினுள ஒனறைக கணடவன மறறொனறையும 'இதுபோனறதே' எனறு பாரபபான ஆக, பரிசுததமான ஜீவாதமாககளைப பரமாதமாவுககுச சமமாகபபாரபபதுவே இரணடாவது நிலையாகும இது முநதிய நிலையைககாடடிலும பரிபககுவமான நிலையாகும

(3) காமஸமபநதமிலலாமலும சுருஙகுதலிலலாத ஜஞானஸவரூபமாகவும நிறகும ஜீவாதமா பரமாதமாவைபபோனறவனுவான இவவாறு யோகதசையில அநுஸநதிபபவன இதன ஸமஸகாரததை மிகபபெறறு யோகம கலைநத காலததிலும இவவநுஸநதானம தொடாநது நிறகபபெறுவான இவவாறு தன ஆதமாவையும பிற ஆதமாககளையும யோகம கலைநதகாலததிலும ஈசுவரனுககுச சமமாக அநுஸநதிபபதுவே மூனறும நிலையாகும இது முநதிய நிலையைககாடடிலும பரிபககுவமானதாகும

(4) ஸகலஆதமாககளும குறைவுபடாத ஜஞானஸவரூபமாயிருபபதால ஸுகதுககஙகளை ஸமமாகப பாவிககவேணடும அதாவது— உலகில ஒருவனுககுப புததிரன பிறநதால மறறொருவனுககு மகிழசசியும, ஒருவனுடைய புததிரன இறநதால மறறொருவனுககு வருததமும உணடாவதிலலை ஆனல் யோகி இவவகையினபமும துனபமும தனககு வநதிடினும முறையே மகிழ்சசியும வருததமும கொளளாதிருபபான இவவாறு ஸுக துககஙகளை ஸமமாகப பாவிபபதே நானகாம நிலையாகும இதுவே ஜீவாதமாவைப பறறிய யோகததின உசசநிலையாகும

இவவாறு ஸமதாசனம நாலவகைபபடும

[யோகினுபாயமும்] சேதநனுடைய மனம நெடுஙகாலம அறப விஷயஙகளிலேயே ஒன்றுபபட்டுப பழகிவிட்டபடியால அதை அடககி ஆதமா வினிடததில செலுததி யோகம செயவது மிகக கடினமே ஆயினும, ஆதமா இயறகையாக அழிவறறிருபபதையும, ஜஞானம ஆநநதம இவறறின ஸவரூபமாயிருபபதையும, காமததிறகு வசபபடாதிருபபதையும, தோஷஙகள தட்டாதிருபபதையும ஆராயநதுபாரததுப பழகினுல மனம ஆதமாவினிடத தில ஈடுபட்டு யோகததிறகு அநுகூலமாகிவிடும அவவாறே ஆதமாவைத தவிர மறற வஸதுககளில உளள தோஷஙகளைச சிநதிததால வைராககியம ஏறபட்டு ஆதமாவைபபறறிய யோகததில மனம ஈடுபட்டுவிடும. இதுவே யோகததின உபாயமாகும

[யோகத்தனுல் வரும் பேறுகளும்] சிரததையோடு யோகததைச செயயததொடஙகியவன, பிறகு அதில மிகத திடமான பழககமிலலாமை யால தொடஙகுமபோதே யோகததிலிருநது தவறிவிட்டாலும அவனுககுத தீஙகு ஒன்றும வருவதிலலை எவவகையான போகஙகளை அநுபவிகக ஆசைப பட்டிருநது பின யோகததிலிருநது தவறினுனே, அவவகைப போகஙகளை மஹாபுணயசாலிகள அநுபவிககும புணயலோகஙகளில பல வருஷஙகள இருநது அவவாசை தீருமவரையில யோகததின மஹிமையால அநுபவிததுப பிறகு பெரியோாகளின குலததில வநது பிறநது அபபெரியோரின சேர்க கையால மறுபடியும யோகாபயாஸததைத தொடஙகுவான

யோகம பரிபககுவமான நிலையில ஸிததி பெறுவதறகு முன தவறி னுனேயாகில யோகாபயாஸம செயதுகொண்டிருபபவாகளும யோகததை உபதேசிகக வலலமையுடையவாகளுமான பெரியோாகளுககுப புததிர னுகவோ மறற உறவினனுகவோ பிறபபான அதனுல முநதிய தேஹததி லிருநதபடி யோகததைபபறறிய உணாசசியே உணடாகித தூஙகி விழிதத தவனைபபோல மறுபடியும ஸிததி பெற முயலவான, பின இடையூறு இலலாமல ஸிததிபெறுவான இவையனைததும யோகததின மஹிமை யாலேயேயாம

யோகம ஆரமபிககாமல ஆரமபிகக விருமபியபொழுதே அநதவிருபபத திலிருநது நழுவிவிட்டால யோகததின மஹிமையால மறுபடியும அவ விருபபம உணடாகபபெறறுப பின காமயோகம ஜஞானயோகம இவறறைச செயது ஜஞானாநநதஸவரூபனுன ஆதமாவை ஸாக்ஷாதகரிககப பெறுவான

இவவாறு யோகததின ஸமபநதமுளள ஒவவொருவனும எநத நிலையில வழுவினுலும இறுதியில ஸிததியைப பெறறுவிடுவான.

[யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்தராத்மநா ।
ஸ்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத: ॥ (கீதை 6-47)]

[யோகத்தனில் முக்கியமும்] பக்தியோகத்தைச் செய்பவன் அளவற்ற பக்தியோடு எம்பெருமானை க்ஷணம் பிரிந்தாலும் உயிர் தரிக்க மாட்டாத நிலையுடையவனாய், பகவானை அடைந்து அநுபவிக்கப் பேராவல் கொண்டு மிக விரைபவனாய், எம்பெருமானையே நேரில் உபாஸிப்பவனாதலின் அவனே கீழ்க்கூறிய யோகிகளைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்தவனாவன். அவன் செய்யும் யோகமே முற்கூறிய யோகங்களினும் சிறந்ததாம்.

ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய யோகம் சிறந்து நிற்பதிலும் வஸுதேவ புத்திரனாய் அவதரித்த கண்ணன் திருமேனியை இலக்காய்க்கொண்டு அநுஷ்டிக்கும் பக்தியோகமே மிகச் சிறந்ததாமென்று ஸூசிக்கப்பட்டதாகின்றது.

இவ்விஷயங்களை ஆறாவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

நாக + அணை = நாகணை—தொகுத்தல், செய்யுள்விகாரம் 7

யோகாப்யாஸவிதிர்யோகீ சதுர்த்தா யோகஸாதநம் ।
யோகஸித்தி: ஸ்வயோகஸ்ய பாரம்யம் ஷஷ்ட உச்யதே ॥

இனி 7-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

333

தானின்ற வுண்மையைத் தன்றனி மாயை மறைத்தமையுந்
தானன்றி மாயை தனைத்தவிர்ப் பான்விர கற்றமையு
மேனின்ற பத்தாக ளாலவரின் ஞானிதன மேன்மைகளுந்
தேனின்ற செங்கழ லானறெளி வித்தனன் பார்த்தனுக்கே. 8

உரை — தேன் நின்ற – தேன் தங்கியிருக்கின்ற, செம் கழலான் – சிவந்த திருவடி (த் தாமரை) யையுடைய கண்ணன், பார்த்தனுக்கு, அர்ஜுநனுக்கு, தான் நின்ற உண்மையை – (ஈச்வரனாகிய) தான் (மற்ற வஸ்துவைக் காட்டிலும்) விலக்ஷணமாய்நின்ற தத்துவத்தை, தன் தனி மாயை – தனக்குச்சேஷமான ஒப்பற்ற ப்ரக்ருதி, மறைத்தமையும் – மறைத்துநிற்பதும், தான் அன்றி – தன்னைத் தவிர, மாயைதனைத் தவிர்ப்பான் – ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தை ஒழித்தற்கு, விரகு அற்றமையும் – உபாயம் ஒன்று மில்லாதிருத்தலும், மேல் நின்ற – (முன்னவருக்குப் பின்னவர்) உயர்ந்தவர் என்னும்படிநின்ற, பத்தாகள் நால்வரில் (ஆர்த்தன

ஆர்த்தார்த்தி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி என்ற) பக்தர்கள் நால்வரில், ஞானிதன் மேன்மைகளும் — ஜ்ஞாநியின் ஏற்றங்களும் (ஆகிய இவற்றை), தெளிவித்தனன் — தெளிவாக உபதேசித்தான்.

[தானின்ற மறைத்தமையும்] ஸர்வேச்வரன் சேதந—அசேதநங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன், அவற்றைத் தனக்குச் சேஷமாகக் கொண்டவன், அவற்றுக்குக் காரணமாயிருப்பவன். அவை அவனிடத்திலேயே லயத்தையடைகின்றன, அவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கின்றன. அவன் ஜ்ஞாநம் முதலிய ஸகலமான திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன், எவ்வகையாலும் அவனே மிகச் சிறந்தவன். அவனைக்காட்டிலும் சிறந்தவன் இல்லை. இத்தகைய அவனது பெருமையைச் சேதநர் அறியாதவாறு எம்பெருமானால் படைக்கப்பட்டு அவனுக்குச் சேஷமான மாயை மறைத்துவிடுகின்றது. இம்மாயையே ப்ரக்ருதியெனப்படும். இது ஸத்த்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களடங்கியது. இதுவே சரீரம் இந்த்ரியம் முதலியனவாக மாறுபாட்டை அடைகின்றது.

[தானன்றி விரகற்றமையும்] இவ்வாறு எம்பெருமானது பெருமையை மறைக்கும் மாயையைக் கடந்து அவனை உபாஸிப்பதற்கு உபாயம் அவனது திருவடியைச் சரணமடைவதேயாகும். இந்த மாயையை ஒழிக்க எம்பெருமானைச் சரணமடைவதைத் தவிர வேறு உபாயமில்லை.

[மேனின்ற மேன்மைகளும்] எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து உபாஸிக்கும் புண்யசாலிகள் நால்வர். அவர்களாவார்— ஆர்த்தன், ஆர்த்தார்த்தி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி என்பவர்.

(1) ஆர்த்தன்—ஐச்வர்யத்தை இழந்து பின் அதை அடைய விரும்புமவன். (2) அர்த்தார்த்தி—புதிதாக ஐச்வர்யத்தைப் பெற விரும்புமவன். (3) ஜிஜ்ஞாஸு—ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்ற பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைய விரும்புமவன். (4) ஜ்ஞாநி—பகவானுக்கு அடிமையாயிருத்தலையே இயல்பாகக்கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்ற அதை அநுபவிப்பதுடன் ஓய்ந்துவிடாமல் பகவதநுபவத்தையே சிறந்த பலனாகக்கொள்பவன். இந்த நால்வகையினரும் வேறு தேவதையை உபாஸிக்காமல் எம்பெருமானையே உபாஸிப்பவர்கள். இவ்வுலகில் பெரும்பாலோர் பழைய வாஸனையால் அறிவுகெட்டு அற்ப பலனுக்காக இந்திரன் முதலிய தேவதைகளைப் பூஜிக்கின்றனர். இவ்வாறின்றி எம்பெருமானையே உபாஸிக்கும் இந்த நால்வகையினரை இவ்வுலகில் காண்பதுவும் அரிதேயாகும். இந்த நால்வருள்ளும் ஜ்ஞாநியின் மேன்மை சொல்லுந்தரமன்று. முதல் மூன்று வகையினரும் தாங்கள் விரும்பிய

பலனைப பெறுமவரை எமபெருமானிடம ஈடுபட்டிருபபா, தாஙகள பலனை விருமபியதால அதறகுச சாதனமாகவுளள எமபெருமானிடமும அவாகள பகதியைக கொளளவேணடியதாயிறறு ஜஞானியோ எமபெருமானைத தவிர வேறு பலனைக கனவிலும கருதாதவனாதலின எபபொழுதும அவனிடமே ஈடுபட்டிருபபன, அவனிடமே பகதியைக கொணடிருபபன மேலும ஜஞானிககு எமபெருமானமீது உளள காதலை அளவிடடுக கூறுவதறகு அனைததையும அறியவும செயயவும வலலமைகொணட எமபெருமானாலும முடியாது அனறியும பகவானைப பிரிநது அவன க்ஷணமகூட உயிாதரிககமாட்டான அவன இநநிலையிலிருபபதுபறறி எமபெருமானும அவனைப பிரிநது க்ஷணமும உயிாதரிககமாட்டாரெனனுமபடி ஜஞானியைத தனககு உயிராகக கொணடுளளான பகவானுககு அடிமையாயிருததலே ஆதமாவின ஸவரூபமெனபதை அறிநது பகவானைச சரணமடைவதெனபது முன பறபல புணயஜனமஙகளைத தொடாநது பெறறவனுககே வாக கூடியதாகும இததகைய மஹாபாகயம பெறற ஜஞானியை உலகில காணபது அரிதினும அரிதாகும

இவவாததஙகளை ஏழாம அதயாயததில கணணன அாஜுனனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு 8

𑌸𑍍𑌵𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌃 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌿𑌃 ।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍇 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

8-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

334 ஆராத செலவமு மாருயிா காணு மரும்பயனும
பேராது தன்கழற கீழம ரும்பெரு வாழ்சசிகளுஞ
சோரா துகந்தவா றுமதி கோளவதுஞ் செயவனவுந
தேரா விசயனுக் குததிரு நாரணன் செப்பினனே 9

உரை:—திருநாரணன் — *ஸ்ரீமநநாராயணன ஆகிய கணணன*, தேரா விசயனுககு — *தெளிவுபெறாத அாஜுனனுககு*, ஆராத — *போதுமெனறு தோனறாத*, செலவமும் — *ஐசுவாயததையும*, ஆா உயிா காணும் — *அருமையான ஜீவனைக கணடு அநுபவிபபதாகிய*, அரும் பயனும் — *அருமையான பலனையும*, தன் கழல கீழ் — (*ஸாவேசுவரனாகிய*) *தன் திருவடியின கீழ*, பேராது அமரும் — *பிரியாது தஙகுதலாகிய*, பேரு வாழ்ச்சிகளும் — *பெரிய வாழவுகளையும்*,

உரை — பண்டை மறைக்கு — அநாதியான வேதத்திற்கு, பகை என நின்ற — விரோதி என்னும்படி நின்ற, பரமதங்கள் — பிறமதங்களை, கொண்டவர் கொள்ளும் — கைக்கொண்டவரால் அடையப்படுகின்ற, பயன் ஒன்று இலது எனும் — பலன் ஒன்றும் இல்லை என்று அறிந்து கூறும்படியான, கூர் மதியால்—ஸூக்ஷ்மமான புத்தியோடு, வண் துவரைக்கு அரசான—அழகிய த்வாரகாநகரத்தின் நாயகனான, நம் மாயனை — அதிசயச்செய்கையுடைய நம் கண்ணனை, வானுலகில் — பரமபதத்தில், கண்டு களிப்பது எனும்—ஸேவித்து ஆநந்திப்பது என்ற, காதல் ஒன்றை—ஆவல் ஒன்றையே, கருதுவம் — எண்ணுவம்

அநாதியான வேதத்திற்கு விரோதியாய் நிற்கும் பிறமதத்தைப் பற்றியவர்கள் இம்மை மறுமைப்பயன் யாதுமில்லாது வீண்பாடுபடுவதை யறிந்த நாம் எம்பெருமானைப் பரமபதத்தில் அநுபவித்தலாகிய மஹா புருஷார்த்தத்தைப் பெற ஆவலுடையோம்—என்றவாறு. 48

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

202 கலந்திகழும் போகங்கள் கண்டு வெள்கிக்
காரியமுங் காரணமுங் கடந்து நாம்போய்க்
குலந்திகழுங் குருக்களடி சூடி மன்னுங்
குற்றேவல் அடியவர்தங் குழாங்கள் கூடி
வலந்திகழுந் திருமகளு மற்றிடத்தே
மன்னியமண் மகளாரு நீளை யாரு
நலந்திகழ வீற்றிருந்த நாதன் பாத
நமக்கிதுவே முடிவென்ன நன்றணி தேறுமே 49

உரை — கலந்து இகழும் — (விஷம் கலந்த தேன்போல துக்கத்துடன்) கலந்திருந்து (அதனால்) இகழப்படுகின்ற, போகங்கள் கண்டு வெள்கி—ஐஹிகஸுகங்களைப் பார்த்து வெட்கமடைந்து (உபாயத்தை அநுஷ்டித்து), காரியமும் — (மஹான் அஹங்காரம் அல்லது சரீரம் இந்த்ரியம் முதலிய) காரியங்களையும், காரணமும் — மூலப்ரக்ருதியையும், கடந்து—தாண்டி, நாம் போய் — நாம (ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்குச்) சென்று, குலம் திகழும் குருக்கள் — (அங்கே) கூட்டமாய் ப்ரகாசிக்கின்ற (நம) ஆசார்யர்களின், அடி சூடி — திருவடியை (நம் தலையில்) சூடி, மன்னும் குற்றேவல் — நிலையான கைங்கர்யத்தைச் செய்கின்ற, அடியவர்தம் — (நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களுமாகிய) பாகவதர்களின், குழாங்கள் கூடி — கோஷ்டிகளில் கூடியிருந்து, வலம் திகழும் திருமகளும் — வலப் பக்கத்தில் ப்ரகாசிக்கின்ற லக்ஷ்மியுட

சோராது – குறைவுபடாது (பெறவேண்டுமென்று), உகந்தவர் – விரும்பிய அதிகாரிகள், தூ மதி கோள்வதும் – பரிசுத்தமான (தம்) மனத்தால் அறியவேண்டியனவும், செய்வனவும் – அநுஷ்டிக்க வேண்டியனவும் (ஆகிய இவற்றை), செப்பினன் – உபதேசித்தான்.

[ஆராத செல்வமும்] இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் இவர்களுடைய போகங்களைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்துள்ள போகம் ஐசுவர்யம் எனப்படும். இதை விரும்புமவர் ஐசுவர்யார்த்திகளென்னப்படுவர். இழந்த செல்வத்தை அடைய விரும்பும் ஆர்த்தரும், நூதனமான செல்வத்தை விரும்பும் அர்த்தார்த்திகளும் இங்கு ஐசுவர்யார்த்திகள் என்று ஒரு வகுப்பாக்கப் பட்டனர்.

[ஆருயிர்காணும் அரும்பயனும்] ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் நீங்கிப் பரிசுத்தமான ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிப்பது கைவல்யம் எனப்படும். இதை விரும்புமவர் கைவல்யார்த்திகள் எனப்படுவர்.

[போராது............வாழ்ச்சிகளும்] எம்பெருமானுடைய திரு

னும், இடத்தே மன்னிய — இடப்பக்கத்தில் நித்யவாஸம் செய்கின்ற, மலர் மகளாரும் நீளையாரும் — பூமிப்பிராட்டியுடனும் நீளாதேவியுடனும், மகிழ் திகழ — ஆநந்தம் மிகும்படி, வீற்றிருந்த நாதன் பாதம் — எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுடைய திருவடியை, நமக்கு இதுவோ முடிபோலென — "நமக்கு இதுவே கிரீடமாகும்" என்னும்படி, நண்ணினோம் — பொருந்துகின்றோம்.

மற்று — அசை

உலகசுகங்களை வெறுத்து, உபாயத்தை அநுஷ்டித்து, ஸம்ஸாரத்தி னின்று விடுபட்டு, ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஆசார்யர்களோடு, பாகவத கோஷ்டியுள் கலந்து, ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளை முடியில் தரித்துக் கைங்கர்யம் செய்வோம்—என்றவாறு 49

இனி மூன்று பாசுரங்களால் பூர்வாசார்யர்கள் காட்டிய வழியே நம் பெரியோர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதென்று அருளிச்செய்கின்றார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

203 மானங்க ளின்றி வகுத்துரைக் கின்ற மதங்களெலாந்
தானங்க ளன்று தரும நெறிக்கென்று சாற்றியபின்
வானங் கவர்ந்து மறைமுடி சூடிய மாதவத்தோர்
ஞானங்க ளொன்ற நடக்கின்ற நல்வழி நாடுவமே. 50

[பாசுரம் 50-முதல் முடிவுவரை—நிகமநாதிகாரம்]

உரை— மானங்கள் இன்றி — (வேதம் முதலிய) ப்ரமாணங்களைக் கொள்ளாமல், வகுத்து உரைக்கின்ற — (தோன்றியவாறு) பிரித்துச் சொல்லு கின்ற, மதங்கள் எலாம் — மதங்கள் அனைத்தும், தரும நெறிக்கு — தர்ம மார்க்கத்திற்கு, தானங்கள் அன்று — இடங்களாகமாட்டா, என்று சாற் றிய பின் — என்று ஸ்தாபித்த பின், வானம் கவர்ந்து — பரமபதத்தை ஆசைப்பட்டு, மறை முடி சூடிய — வேதாந்தத்தில் முடிசூடிய ப்ரபந்நர், மா தவத்தோர் — பெரிய தவமாகிய ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவர்களான நம் பூர்வாசார்யர்கள், ஞானங்கள் ஒன்ற நடக்கின்ற — சாஸ்த்ரங்கள் (ஒன்றோடொன்று விரோதமில்லாது) ஒருமுகமாய்ச் சேரும்படி நடக்கின்ற, நல் வழி நாடுவம் — சிறந்த மார்க்கத்தைப் பற்றுவோம்

வேதத்தைத் தழுவாத எந்த மதநூலும் தர்மத்தைப் போதிக்கமாட் டாது என்று ஸ்தாபித்து, பூர்வாசார்யர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றோடொன்று விரோதமில்லாதபடி ஒருமுகப்படுத்தி அதற்குத்தக அநுஷ்டித்த முறையைக் கைக்கொள்வோம்—என்றவாறு. 50

கட்டளைக்கலித்துறை

204 தன்னடிக் கீழுல கேழையும் வைத்த தனித்திருமால்
பொன்னடிக் கேற்கின்ற புண்ணியர் கேண்மின் புகலறிவார்
முன்னடி பார்த்து முயலுத லாலவர் சாயையெனப்
பின்னடி பார்த்து நடந்து பெரும்பத மேறுவமே 51

உரை:— தன் அடிக் கீழ் — தன் திருவடியின் கீழ், உலகு ஏழையும் வைத்த — ஏழுலகத்தையும் நிறுத்தியாளுகின்ற, தனித் திருமால் — ஒப்பற்ற எம்பெருமானுடைய, பொன் அடிக்கு—அழகிய திருவடிகளைப் பெற்று அநுபவிப்பதற்கு, ஏற்கின்ற—உரிமையுள்ள, புண்ணியர் — புண்யசாலிகளே! கேண்மின் ! — (நமக்கு நன்மையானதொன்றைக் கூறுகின்றேன்) கேட்பீராக. புகல் அறிவார் — உபாயங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த நம் ஆசார்யர்கள், முன் அடி பார்த்து — தங்கள் பெரியோர் அடிச்சுவட்டைக் கவனித்து, முயலுதலால் — (அதன்படியே நடக்க) முயலுதலால், அவர் பின் சாயை என — (நாமும்) அவர்பின் நிழல் எனனும்படி, அடி பார்த்து — (அவர்கள்) அடிச்சுவட்டையே கவனித்து, நடந்து — (அவ்வாறே) நடந்து, பெரும் பதம் ஏறுவம் — மிக உயர்ந்த ஸ்தான (மாகிய பரமபத) த்தை அடைவோம்

சேதநர் அனைவருக்கும் மோக்ஷத்தைப் பெற உரிமையுண்டு ஆதலின் நம் பூர்வாசார்யர்கள் கைக்கொண்ட வழியையே பின்பற்றி நாமும் மோக்ஷானந்தத்தைப் பெறுவோம்—என்றவாறு. 51

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

205 வையமேலா மிருணீக்கு மணிவி ளக்காய்
மன்னியநான் மறைமௌலி மதியே கொண்டு
மெய்யலது விளம்பாத வியாசன் காட்டும்
விலக்கில்லா நல்வழியே விரைந்து செல்வீ
ரையமற வறுசமயக் குறும்ப றுத்தோ
மணியரங்க ரடியவர்க்கே யடிமை செய்தோ
மையகடல் வட்டத்துள் மற்றுந் தோற்றும்
வாதியர்தம் வாய்ப்பகட்டை மாற்றி னோமே. 52

உரை — ஐயம் அற — ஸந்தேஹமில்லாமல், அறு சமயக் குறும்பு — ஆறு மதங்களின் வலிமையை, அறுத்தோம் — ஒழித்துவிட்டோம், அணி அரங்கர் அடியவர்க்கே-அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய தாஸர்களுக்கே,அடிமை செய்தோம் — கைங்கர்யம் செய்யப்பெற்றோம். மைய கடல் வட்டத்துள்—

கருமையான கடல் சூழ்ந்த பூமியுள், மற்றும் தோற்றும் — இனையும் ப.ற படுள்ள, வாதியர்தம் — வாதிகளுடைய, வாய்ப் பகட்டை — வாயால் பேசின ஆடம்பரத்தை, மாற்றினேம்—ஒழித்தோம், (ந்தலா ல ஒளி) வையம் எலாம்—உலகம் முழுதும் (உள்ள), இருள் நீக்கும்—(அஜ்ஞானமா வ) ஒழிப் போக்குகின்ற, மணிவிளக்காய் — ரத்நதீபமாய, மன்னிய — பொருந்திய, நான்மறை மௌலி — நான்குவேதங்களின் அந்தத்தின, மதியே கொண்டு— ஜ்ஞாநத்தையே (ஸாதநமாகக்) கொண்டு, மெய் அலாது விளம்பாத — ஸத்ய(மான விஷய)ம தவிர வேறு பேசாத, வியாசன் காட்டும் — வ்யாஸமஹாஷி (பரஹ்மஸூத்ரத்தின் மூலமாயக்) காட்டிய, விலங்கு இல்லா — (வேத) விரோதம இல்லாத, நல் வழியே — நல்ல மார்க்கத் திலேயே, விரைந்து செல்வீர் — வேகத்துடன் செல்லுவீர்களாக

அறுசமயம்— 90-வது பாசுரவுரையிற காணக

பரதிவாதிகளின் மதங்களைக் கண்டித்துத் தீர்த்துவிட்டபடியால் இவ் அவ்விஷயத்தில ஸந்தேகம ஏறபட இடமில்லை வேதாந்தம பரமாணமாய் நின்று உலகிலுள்ள அஜ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குகின்ற ... வேதாந்தத்தின ஸாரத்தைத் திரட்டி பரஹமஸூத்ரமாக அருளிய வ்யாஸ பகவான் அவா காட்டிய வழியே செலவதே சிறந்ததாம — என்றவாறு

இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டிய வகை பேசுகின்றது —

எணசீராசிரியவிருத்தம

206 கோதவமொன் றில்லாத தகவே கொண்ட
கொண்டலென வந்துலகி லைவர்க் கன்றோர்
தூதுவனு யொருகோடி மறைக ளெல்லாந்
தொடர்ந்தோடத் தனியோடித் துயரந் தீர்த்த
மாதவனூர் வடகோங்கில் வானி யாற்றின்
வண்ணிகைநன் னடங்கண்டு மகிழ்ந்து வாழும்
போகிவைநாம் பொன்னயிந்தை நகரின் முன்னம்
புணராத பரமதப்போர் பூரித் தோமே. 43

உரை — கோது அவம் ஒன்று(ம்) இல்லாத — குற்றம கேடு ஒன்று மிலலாத, தகவே கொண்ட — கருணையையே (சீராகக்) கொண்ட, கொண்டல் என — மேகம் என்னுமபடி, உலகில் வந்து — இவ்வுலகில அவதரித்து, அன்று — அககாலத்தில, ஐவர்க்கு—பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு, ஓர் தூதுவன் ஆய — நிகரற்ற தூதனாகி, ஒரு கோடி மறைகள் எல்லாம் — ஒப்பற்ற கோடிக் கணக்கான வேதங்களெல்லாம், தொடர்ந்து ஓட — (தன் பெருமையைப் புகழ்ந்து)தொடர்ந்து ஓடிவர, தனி ஓடி—(அதற்கு அகப்படாமல் தானே) தனி

யாகச்சென்று, துயரம் தீர்த்த—(உலகினுடைய)துக்கத்தைப்போக்கிய,மாதவ ஞர்—எம்பெருமான, பொன் அயிந்தை நகரில்— அழகிய திருவயிந்திரபுரத்தில (தெய்வநாயகனை அவதரித்து), வடகொங்கில் — வடபுறத்தில, வானி ஆற்றின் — பெருகுகிற கருடநதியின், வண்ணிகை — புகழத்தகுந்த, நல் நடம் கண்டு — சிறந்த நடனத்தைக் கண்டு, மகிழ்ந்து வாழும்போது — ஸந்தோஷித்து எழுந்தருளியிருந்தபோது, முன்னுள் புணராத — முன்பு செய்யப்படாத, இவை பரமதப் போர் — இந்தப் பரமதபங்கஸூக்தியை, நாம் பூரித்தோம் — நாம தலைக்கட்டினோம

திருவயிந்திரபுரத்தில ஸ்ரீகருஷ்ணன தெய்வநாயகனை அவதரித்து வடபுறத்தில பெருகுகிற கருடநதியின அலைகள அசைந்து நடனமாடுவதைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருந்த ஸமயத்தில அவனைக் கண்ணுறக் கண்டு களித்த நாம, பிறமதக் கொளகைகளில ஸ்ரீபாஷ்யம முதலிய ஸ்ரீஸூக்திகளால கண்டிக்கப்பட்ட அமசங்களைத் தவிர, இன்னும ஆக்ஷேபிக்கக்கூடிய பல அமசங்களையும கண்டித்துப் பரமதபங்கத்தைப பூர்த்திசெய்தோம— என்றவாறு

[இவ்வாறு பதவுரையும கருத்துரையும பழைய வயாக்கியானத்தையே தழுவி இங்கு எழுதப்பட்டன இப்பாசுரத்தின் பிற்பகுதிக்குப் பொருள்கொள்வதில சிற்சில இடர்கள் உள ‘ கொங்கு ’ என்னுஞ்சொல பக்கம என்ற பொருளைத் தருவதாகத் தமிழ் நிகண்டுகளிலோ இலக்கிய நூல்களிலோ காணப்படவில்லை மேலும ‘வானி’ என்னுஞ் சொல பவானி நதியையோ அமராவதிநதியையோ கூறுமேயன்றிப் ‘பெருகுகிற’ என்னும் பொருளைக்கருமாவென்பர தமிழர, ‘வண்ணிகை’ யென்னுஞ் சொல ‘வாணிகத்த தருந்த’ என்ற பொருளைக் கொடுப்பதும ஆராயவேண்டியதாகும. இங்ஙனம் இடர்கள் உளவாதலின பிற்பகுதிக்குப பின்வருமாறு பொருள்கொள்ளுதல் சிறக்குமெனபர பலர—

வடகொங்கில் — கொங்குநாட்டின வடபுறத்தில, வானி ஆற்றின்— பவானிநதி(க்கரை)யின்கண், மாதவனுர் — ஸ்ரீகருஷ்ணனுடைய, வண்ணிகை நல் நடம் கண்டு— வேஷம் பூண்டு ஆடுவதுபோன்ற சிறந்த நடனத்தை ஸேவித்துக்கொண்டு, நாம் மகிழ்ந்து வாழும்போது — நாம மகிழ்ச்சியுடன் வசிக்குங்காலத்தில, பொன் அயிந்தை நகரில் — அழகிய திருவயிந்திரபுரமென்னும நகரத்தில, முன் நாள் புணராத — முன்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டுக் கூடிவரப்பெறுத, பரமதப் போர் இவை—பரமதபங்கம செய்கின்ற இந்த ஸூக்திகளை, பூரித்தோம் — பூர்த்திசெய்தோம.

கொங்குநாடு என்பது கோயம்புத்தூர்—சேலம ஜில்லாவைச் சார்ந்ததும், மைசூரிலுள்ள ஒரு பகுதியுமான தமிழ்நாடு [தமிழ் அகராதி.]

பரமதபங்கம், திருவயிந்திரபுரத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தும் நடுவில் கலாபம் முதலிய இடையூறுகளால் பூர்த்திசெய்யப்பெறாமலிருந்து, ஸ்ரீதேசிகன் கொங்குநாட்டில் எழுந்தருளியிருக்கநேரிட்டு அப்பொழுது பூர்த்திசெய்யப்பட்டிருக்குமென்றும் சிலர் கருதது உரைப்பர்.]

[இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுமிடத்தும், ஸ்ரீதேசிகன் பவானி நதிக்கரையில் பரமதபங்கத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்த ஸ்தலம் இதுவென்று விளங்காமலிருக்கின்றது மேலும் அங்கே எம்பெருமானுடைய ஸந்நிதி இருந்த வரலாறும் புலனாகவில்லை. ஆதலின் பின்வருமாறு பொருள் கொள்ளத்தகுமாவெனப் பெரியோர் ஆய்க—

வடகோங்கில் வான் யாற்றின் – வடக்கேயுள்ளதும் பரிமளம் மிகுந்ததுமான சிறந்த (யமுனா)நதி(க்கரை)யின்கண், மாதவனார் – கண்ணன் (செய்தருளிய), வண்ணிகை நல் நடம் – வேஷம் பூண்டு ஆடுவதுபோன்ற சிறந்த நடனத்தை (ராஸக்ரீடை முதலிய திருவிளையாடல்களை), பொன் அயிந்தை நகரில் – அழகிய திருவயிந்திரபுரமென்னும் நகரத்தில், நாம் கண்டு மகிழ்ந்து வாழும்போது – நாம் ஸேவித்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து வஸிக்குங்காலத்தில், முன்னாள் புணராத பரமதப்போர் இவை – இதற்கு முன்பு அமையாத பரமதபங்கமாகிய இந்தக் கிரந்தத்தை, பூரித்தோம் – முற்றுவித்தோம்.

இதனால், முன்பு கிருஷ்ணவதாரத்தில் யமுனாநதிக்கரையில் தான் செய்தருளிய பல திவ்யசேஷ்டிதங்களையெல்லாம் தெய்வநாயகன் திருவயிந்திரபுரத்திலேயே தமக்குக் காட்டியருள, அவ்வநுபவத்தால் மிக மகிழ்ந்திருந்த நிலையில் அபூர்வமான இப்பிரபந்தம் முற்றுவிக்கப்பெற்றது—என்றவாறு]

53

இங்ஙனே பிறமதங்கள் அனைத்தையும் கண்டிக்குமாறு அருள்புரிந்துதவிய திருவாழியாழ்வானுடைய பதினாறு திருக்கைகளின் வலிமையையும் பெருமையையும் பேசிப் பிரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகின்றது—

பதினறுசீரசந்தவிருத்தம்

207 திகிரிமழு வயர்குந்தந் தண்டங்குசம் பொறி
சிதறுசத முகவங்கி வாள்வேல மர்ந்ததுந்
தெழிபணில சிலைகண்ணி சீரங்க செவ்விடி
செழியகதை முசலந்தி சூலந்தி கழ்ந்தது

மகிலவுல தகள்கண்டை யாயோர லங்கலி
லடையவடை விலிலங்க வாசின்றி நின்றது
மடியுமரு கணையுமா வாமென்ன நின்றடி
யடையுமடி யரையன்பி னலஞ்ச லென்பது

மகிழமம ரர்கணங்கள் வானங்க வர்ந்திட
மலியுமசு ரர்புணர்ந்த மாயந்து ரந்ததும்
வளருமணி மணிமின்ன வானந்தி கோலிட
மறைமுறைமு றைவணங்க மாறின்றி வென்றதுந்

திகிரிரவி மதியமழிற் தேசுந்த வெண்டிசைத்
திணிமருள்சே கவுகந்து சேமங்கள் செய்ததுந்
திகழரவ ணையரங்கர் தேசென்ன மன்னிய
திரிகுதரி சனர்செய்ய வீரேண்பு யங்களே 54

உரை — திகிரி — சக்கரமும, மழு — மழுவும், உயர் தந்தம் — மனமைபொருநதிய ஈட்டியும, தண்டு — தணடாயுதமும, அங்குசம் — ாவெட்டியும, பொறி சிதறு சதமுக அங்கி — தீபபொறிகளைச சிதறுகினற தமுகாககியும, வாள் — வாளும், வேல் — வேலும (ஆகிய ஆயுதஙகள), மர்ந்ததும் — பொருநதிய இடமும,

தெழி பணிலம் — ஒலிக்கின்ற சஙகமும, சிலை — விலலும, கண்ணி — ாசமும, சீரங்கம் — கலபபையும், செவ்விடி — சிவநத வஜராயுதமும், ழிய கதை — செழுமையுள்ள கதையும, முசலம் — உலககையும், சூலம்—த்ரிசூலமும (ஆகிய ஆயுதஙகள), திகழ்ந்ததும்—பரகாசிககுமிடமும்,

அகில உலகுகள் — ஸகலலோகஙகளும, ஓர் அலங்கலில் — ஒரு ாலையில், கண்டையாய் — மணிகளாய, அடைய — முழுவதும, அடை ில் — வரிசையாக, இலங்க — பரகாசிககுமபடி, ஆசு இன்றி — குறறம் லலாது, நின்றதும் — நினற இடமும,

அடியும் அருகணையும் ஆம் — திருவடிநிலை(பாதுகை)யும பக்கத்தே ாய்நதுகொளளும அணையும ஆகின்ற, அரவு என்ன நின்று—ஆதிசேஷன் 'பால கைங்கா்யததில ஈடுபடடவா) என்னும்படி நின்று, அடி அடையும் டியரை — திருவடிகளைச் சரணமடையும பாகவதாகளை, அன்பினால் — வாகளிடம உளள) அனபினலை, அஞ்சல் என்பதும் — அஞசவேண்டாம் மன்று அபயப்ரதானம செயவனவும,

மகிழும் அமரர் கணங்கள்—மகிழ்வுள்ள தேவர்கூட்டங்களின், வானம் கவர்ந்திட — ஸ்வர்க்கலோகத்தைக் கொள்ளையிடுவதற்காக, மலியும் அசுரர் புணர்த்த — ஒன்றுகூடித்திரண்ட அஸுரர்கள் செய்த, மாயம் துரந்ததும்— மாயச்செய்கைகளை ஒழித்தனவும்,

வளரும் அணி — நிறைந்துள்ள திருவாபரணங்களிலுள்ள, மணி மின்ன — ரத்நங்கள் ப்ரகாசிக்க, (அந்த ப்ரகாசத்தால்) வான் அந்தி கொண்டிட — ஆகாசம் செவ்வானம் கொண்டாற்போல் ஆக, மறை — வேதம், முறை முறை வணங்க — வகைவகையாகப் போற்றி வணங்கி நிற்க, மாறு இன்றி வென்றதும் — பகைவர் மீதமின்றி ஜயித்தனவும்,

சிகி — அக்நியையும், இரவி — ஸூர்யனையும், மதியம் — சந்த்ரனையும், உமிழ் — கக்குகின்ற, தேசு—தேஜஸ்ஸை, உந்த — வீசியெறிதலால், எண் திசை — எட்டுத் திசையிலும், திணி மருள் செக உகந்து — அடர்ந்த அஜ்ஞானம் ஒழியும்படி (செய்ய) மனங்கொண்டு, சேமங்கள் செய்ததும் — உலகிற்கு) க்ஷேமங்களைச் செய்தனவும்,

திகழ் அரவு அணை — ப்ரகாசிக்கின்ற ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையை யுடைய, அரங்கர் — ஸ்ரீரங்கநாதருடைய, தேசு என்ன மன்னிய — தேஜஸ் (வடிவெடுத்துவந்தது) என்னும்படி ஸ்திரமாயிருந்த, திரி சுதரிசனர் — சுழலுகின்ற திருவாழியாழ்வானுடைய, செய்ய ஈர் எண் புயங்கள் — சிவந்த பதினாறு திருக்கைகளுமாம்.

பரமதங்களைக் கண்டிக்கும்போது திருவாழியாழ்வானது அருள் பெறுவதற்காக இப்பிரபந்தத்தின் முதல் - கடைசிப்பாசுரங்களிலும் அவர் பெருமையே பேசப்பட்டது.

திருவாழியாழ்வானுடைய திருக்கைகளில், மாலையில் மணிகள்போல உலகமுழுவதும் அடங்கியிருக்கின்றது. அத்திருக்கைகள் திருவநந்தாழ்வானைப்போல பகவத்கைங்கர்யத்தை விரும்பிச் சரணமடையும் பாகவதர்களுக்குக் கருணையுடன் அபயப்ரதானம் செய்கின்றன, தேவர்களின் செல்வத்தைக் கொள்ளையிடும் அஸுரர்களை ஒழிக்கின்றன, மற்றப் பகைவரையும் அழிக்கின்றன, தம் தேஜஸ்ஸால் உலகில் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கின்றன, ஆதலின் அவற்றின் பெருமை பேசற்பாலதன்று—என்றவாறு 54

'தரிசூலம்' என்னுஞ்சொல் 'திசூலம்' என மருவிநின்றது.

பரமதபங்கம்-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

மெய்விரத மான்மியம்-உரை

ஸ்ரீதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் [illegible]

சீரொன்று · வாழ்வு

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸத்யவ்ரதமாஹாத்ம்யம் என்று ஒரு ப்ரபந்தம் ஸ்ரீதேசிகனால் மணிப்ரவாளநடையில் அருளிச்செய்யப்பட்டுளது அதிற் சேர்ந்த பாசுரங்கள் அடங்கப்பெற்றது இப் பிரபந்தம் மெய்விரதம்—ஸத்யவ்ரதம் இந்த க்ஷேத்ரம் காஞ்சீபுரம், ஹஸ்திகிரி, பெருமாள்கோயில் எனவும் வழங்கப்பெறும் இந்த க்ஷேத்ரத்தில் அநுஷ்டிக்கப்படும் வ்ரதங்கள் முதலிய புண்ய கர்மங்களுக்கு உடனே பலன்கிடைப்பது நிச்சயமாதலின் '*மெய்விரதம்*' எனப் பெயர் வந்தது. இந்தத் திவ்யதேசத்தில் பேரருளாளன் திருவவதாரம் செய்த வரலாற்றை இப் பிரபந்தத்தால் நாம் நன்கு அறியலாம்

முன்னொருகால் ப்ரஹ்மா நேரில் எம்பெருமானை ஸேவிக்க விரும்பி முயன்றான், ஜந்மாந்தரபாபத்தால் காரியம் கைகூடவில்லை, மிக வருந்தி பாரத தேசத்திற்கு வந்து கடுந்தவம் புரிந்தான் அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஓர் அசரீரிவாக்குப் பிறந்தது ஸத்யவ்ரதமென்னும் க்ஷேத்ரம் சென்று அத்திகிரியை யாகவேதியாகக்கொண்டு அசுவமேதயாகம் புரியுமாறு அது கட்டளையிட்டது. உடனே ப்ரஹ்மா தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவை அழைத்து யாகவேதியை அங்கு அமைக்கக் கட்டளையிட்டான். சிற்பியும் அவ்வாறே செய்துமுடித்தான் ப்ரஹ்மாவும் அக்ஷேத்ரத்துக்கு காஞ்சியெனப் பெயரிட்டு அங்கு அசுவமேதயாகம் செய்யத்தொடங்கினன்

ப்ரஹ்மாவின் மனைவி ஸரஸ்வதி ப்ரணயகலஹத்தால் கணவனைப் பிரிந்து தனியே சென்று ஸரஸ்வதியெனும் நதியின் கரையில் தவம்புரிந்து

கொண்டிருந்தாள். மனைவியைப் பிரிந்தவனுக்கு யாகம்செய்ய உரிமையில்லையன்றோ? ஆதலால் அவளை அழைத்துவருமாறு ப்ரஹ்மா தன் புத்திரனை வஸிஷ்டனை அனுப்பினான். அவன் தன் தாயிடம் சென்று தந்தையின் கட்டளையைக் கூறித் தன்னுடன் வரும்படி அழைத்தான். அவள் வர மறுத்தாள். வஸிஷ்டன் திரும்பிவந்து, நிகழ்ந்ததைத் தந்தையிடம் கூறினான். ப்ரஹ்மா ஸாவித்ரி முதலிய மற்ற மனைவியரை வைத்துக்கொண்டு யாகத்தைத் தொடங்கினான்.

அஸுரர்கள், தேவர்களின் நன்மையைப் பொறாதவர்களன்றோ? அவர்கள் இந்த யாகத்தைக் கெடுக்க எண்ணி, ஸரஸ்வதியிடம் போய் "உன் கணவன் உன்னை அவமதித்து யாகம் நடத்துகின்றான்" என்று கூறினர். அவளும் கோபித்து ஒரு நதியாகப் பெருகி யாகசாலையை அழிக்க முற்பட்டாள். இதுகண்ட எம்பெருமான் ஓர் அணையாகத் தானே குறுக்கே பள்ளிகொண்டான். ஸரஸ்வதியும் கோபம் தணிந்து தன் கணவனிடம் வந்தாள். ப்ரஹ்மா அவளையும் சேர்த்துக்கொண்டு யாகத்தை நடத்தினான்.

முடிவில் ப்ரஹ்மா அக்நியில் வபையை ஹோமம்செய்தான். உடனே யாகவேதியின் மத்தியிலிருந்து ஒரு பெரிய தேஜஸ்ஸும், அதன் நடுவில் புண்யகோடி என்னும் விமானமும் தோன்றின. அவ்விமானத்தின் நடுவில் பேரருளாளனும் ஆவிர்ப்பவித்தான். ப்ரஹ்மா ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி அவனை நன்றாயநுபவித்துத் துதித்தான். பேரருளாளனும் வேண்டிய வரம் கேட்குமாறு ப்ரஹ்மாவைக் கட்டளையிட்டான். ப்ரஹ்மா அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கும்படி வரம் கேட்டான் பகவானும் இசைந்தான். பின் ப்ரஹ்மா யாகத்தை முடித்து எம்பெருமானிடம் விடைபெற்று ஸத்ய லோகம் சென்று பகவத்தியானத்திலேயே மூழ்கிக்கிடந்தான்.

[இவ்வரலாற்றை ஸ்ரீதேசிகன் அந்தந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ற பாக்களில் பாடியிருக்கும் அழகை நம்மால் வர்ணிக்கமுடியாது. ஸரஸ்வதிதேவி ப்ரஹ்மாமீது கோபங்கொண்டு ஆவேசத்துடன் யாகத்தைக் கெடுக்கவரும் முறையைக் கூறும் பாசுரத்தைக் கவனிக்கும்போது அவளுடைய ஆவேசத்தையும் கோபத்தையும் நேரில் காண்பதுபோலிருக்கின்றது. பேரருளாளனின் திருமேனியழகையும், அவன் இருபிராட்டிமாருடன் காட்சியளிப்பதையும் தக்க உதாஹரணங்களுடன் வர்ணித்திருக்கும் அழகு நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளுகின்றது. இதனுள் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பதினாறு பாதங்களின் ஸாரார்த்தங்களையும் ஒரே பாசுரத்தில் அமைத்து அருளிச்செய்திருக்கும் வல்லமைக்கு ஈரேழுலகையளித்தாலும் ஈடாமோ? அதிகம் கூறுவானேன்? இதன் பெருமை அநுபவித்தே அறியற்பாலது.]

வெண்பா

208 வாழி யருளாளர் வாழியணி யத்திகிரி
வாழி யெதிராசன் வாசகத்தோர் — வாழி
சரணு கதியெனுஞ் சார்வுடன்மற் றொன்றை
யரணுகக் கொள்ளாதா ரன்பு. 1

உரை — அருளாளர் – *பேரருளாளர்*, வாழி – *வாழ்க*, அணி
த்திகிரி – (பூமிக்கு) *அலங்காரமான ஹஸ்திகிரி*, வாழி–*வாழ்க*, எதிராசன்
ாசகத்தோர் – *ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸூக்திகளில் ஈடுபட்டவா*, வாழி–
ாழ்க, சரணுகதி எ(ன்)னும் சார்வுடன் – *ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்*
டன, மற்று ஒன்றை – *வேறு ஒன்றை*, அரணுக – *உபாயமாக*, கொள்
ாதார் அன்பு – *கொள்ளாதவர்களுடைய பக்தி*, வாழி – *வாழ்க*

பேரருளாளனும், அவன் எழுந்தருளியுள்ள ஹஸ்திகிரியும், ஸ்ரீபாஷ்ய
காரருடைய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும், ப்ரபத்தியையே உபாயமாகக் கொண்ட
ர்களுக்குப் பேரருளாளனிடமுள்ள ஈடுபாடும் நீடூழிவாழ்க என்று
ங்களாசாஸநம் செய்தவாறு 1

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

209 எண்டிசையுங் கடலேழு மலைக ளேழு
மீரேழு வையகமும் படைத்தி லங்கும்
புண்டரிகத் தயன்புணர்த்த பெரிய வேள்விப்
புனிதநறும் போக்கியத்தை யுவந்து வந்து
தொண்டையெனு மண்டலத்தி னடுவிற் பாரிற்
றுநிலமெய் விரதத்துத் தோன்றி நின்ற
கொண்டலருட் டுணமேநாங் கூறு கின்றேங்
கூர்மதியீர் குறியாகக் கொண்மி னீரே. 2

உரை — கூர் மதியீர்! – *கூர்மையான அறிவுபெற்றவர்களே!*
ண் திசையும் – *எட்டுத் திசைகளையும்*, கடல் ஏழும் – *ஏழு ஸமுத்ரங்களை*
ம், மலைகள் ஏழும் – *ஏழு குலபர்வதங்களையும்*, ஈர் ஏழ வையகமும்– *பதி*
னான்கு லோகங்களையும், படைத்து – *ஸ்ருஷ்டித்து*, இலங்கும்–*ப்ரகாசிப்ப*
வும், புண்டரிகத்து அயன் – (*எம்பெருமானுடைய நாபிக்*) *கமலத்து இருப்*
பவனுமான ப்ரஹ்மாவால், புணர்த்த – *நடத்தப்பட்ட*, பெரிய வேள்வி –
ரிய(*அசுவமேத*)*யாகத்தின்*, புனித நறும் போக்கியத்தை – *பரிசுத்தமான*
ஸனையுள்ள ஹவிஸ்ஸைப் (*ப் பெறுவதற்கு*), உவந்து வந்து – *மகிழ்ந்து*

வந்து, பாரில் — பூமியில், தொண்டையேனும் மண்டலத்தின் நடுவில் — தொண்டைமண்டலமென்னும் தேசத்தின் நடுவில், தூ நிலம் — பரிசுத்தமான ஸ்தலமாகிய, மெய்விரதத்து — ஸத்யவ்ரதமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில், தோன்றி நின்ற — அவதரித்து நிலைபெற்ற, கொண்டல் — (பேரருளாளன் என்னும்) மேகத்தின், அருள் குணமே — கருணையென்னும் குணத்தையே, நாம் கூறுகின்றோம் — நாம (இப்பிரபந்தத்தில்) பேசுகின்றோம், நீர் — நீங்கள், துறியாகக் கொண்மின் — (இதனை) கவனத்துடன் அறிந்துகொள்க

எம்பெருமானுடைய திருநாபிக்கமலத்தில் பிறந்து ஸகலலோகங்களையும் படைக்கவல்ல ப்ரஹ்மா எம்பெருமானைக் குறித்து ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்திரத்தில் செய்த பெரிய அசுவமேதயாகத்தில் ஹவிஸ்ஸைப் பெறுவதற்காக அங்கு அவதரித்த பேரருளாளனுடைய பெருமையை ரஸிகர்களும் பாகவதர்களும் கூரிய அறிவுள்ளவர்களுமான நீங்கள் அனைவரும் கேட்டு மகிழவேண்டும் இதற்காக மனத்தில் கருத்தும், வாக்கில் ராகமும், கையில் தாளமுமாகப் பொருந்தவேண்டுமென வகுத்த பரதசாஸ்த்ரத்தைத் தழுவிய பண்ணும் இசையும் அமையுமாறு பேரருளாளன் பெருமையைப் பாடுகின்றோம் நீங்கள் அனைவரும் கருத்துடன் கேட்பீராக — என்றவாறு.

எட்டுத்திசைகளை 84-வது பாசுரவுரையிலும், ஏழுகடல்களை 120-வது பாசுரவுரையிலும் காண்க

ஏழுமலைகள் — மஹேந்த்ரம், மலயம், ஸஹ்யம், சுக்திமான், ருக்ஷம், விந்த்யம், பாரியாத்ரம் என்பன

பதினான்கு உலகங்கள் — அதல, விதல, ஸுதல, தராதல, மஹாதல, ரஸாதல, பாதாலங்கள் என்பன கீழுலகம் பூ, புவ, ஸுவ, மஹ, ஜந, தப, ஸத்யம் என்பன மேலுலகம். 2

[வேதாந்தங்கள் ஸகலலோகத்திற்கும் மிக்க நன்மையையே உபதேசிப்பனவாகும் அவற்றின் பொருளைப் புராணங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அவற்றுள் ப்ராஹ்மாண்டபுராணம் மிக முக்கியமாதலின் முற்பட எண்ணப்பட்டதாகும் அதில் ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்திரத்தின் மேன்மையை விளக்கும் வாயிலாகப் பேரருளாளன் பெருமை விவரித்துக்கூறப்பட்டுளது.]

210 செந்தொடை — வெண்டுறை

வம்மின் புலவீ ரருளாளப் பெருமா னென்று மருளாழி
யம்மா னென்றுந் திருமகளைப் பெற்று மெனெஞ்சங் கோயில்கொண்ட
பேரரு ளாளரென் னும்பியப்பா விருதூ தும்படி கரைபுரண்ட
கருணைக் கடலை யிவ்வண்ணம் பேசுவீ ரீதென்ன பாங்கே. 3

உரை — புலவீர் — புலவர்களே ! வம்மின் — வாருங்கள். ருளாளப் பெருமாள் என்றும் — அருளாளப் பெருமாள் என்றும், ருளாழியம்மான் என்றும் — அருளாழியம்மான் என்றும், திரு ளைப் பெற்றும் — பிராட்டியைத் தேவியாகக்கொண்டதுமன்றி, என் ஞ்சம் — என் மனத்தை, கோயில் கொண்ட — வாஸஸ்தலமாகக்கொண்ட, பருளாளர் என்றும் — பேரருளாளர் என்றும், வியப்பா — ஆச்சரியமாய், ருது ஊதும்படி — விருதுகளைக் கூறிமுழங்கும்படி நின்ற, கரை புரண்ட ணைக் கடலை — கரை புரண்டுபெருகும் கருணைக் கடலான எம்பெரு னை, இவ்வண்ணம் — (நாம் பேசுகின்ற) இம்முறையிலேயே, பேசுவீர் — ங்களும்) பேசுவீர்களாக. ஈது — (அங்ஙனன்றி அற்பவிஷயங்களைப் பேசு ற) இத்தன்மை, என்ன பாங்கு — என்ன நேர்மை ?

புலவர்களே ! வாருங்கள். பேரருளாளனுடைய கருணையெனும் ணத்தைப் பற்றி ஆழ்வார் முதலிய பரமபாகவதர்கள் பல விருதுகளைக் பி முழங்குகின்றனர். அத்தகைய கருணைக்கடலான பேரருளாளன் பெரு மையை நாம் பேசுவதுபோல் நீங்களும் பேசி உய்வீர்களாக. இங்ஙனன்றி பமான விஷயங்களில் ஈடுபடுவது நேர்மையன்று—என்றவாறு.

'அருளாளப் பெருமாள்' 'அருளாழியம்மான்' 'பேரருளாளர்' டபன கருணையெனும் குணத்தின் காரணமாக அத்திகிரியெம்பெருமா க்கு வந்த திருநாமங்கள். 3

கட்டளைக்கலித்துறை

1 ஒன்றே புகலென் றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளா
லன்றே யடைக்கலங் கொண்ட நம் மத்தி கிரித்திருமா
லின்றே யிசையி னிணையடி சேர்ப்ப ரினிப்பிறவோ
நன்றே வருவ தெலாநமக் குப்பா மொன்றிலதே 4

இதன் உரையை 18-வது பாசுரத்தில் காண்க.

பேரருளாளன்திருவடிகளில் பரந்யாஸத்தைச் செய்து மோக்ஷத்தை ாபார்த்திருக்கும் நாம் இனிப் பலவற்றைக் கருதி ஒன்றையும் செய்யவேண் வாயினும், இங்கு இருக்கும் நாள் நற்பொழுது போக்கி மனமகிழப் ரருளாளன் பெருமையைப் பேசுகின்றோம்—என்றவாறு 4

கட்டளைக்கலித்துறை

2 வம்பவிழ் போதமர் மாத நுகந்தவம் மாநிதியைத்
தன்பல மேகொண்டு காணக் கருதிய தாமரையோன்
முன்பல நற்றத்து வல்வினை மொய்க்க முகிழ்மதியா
யம்புலி வேண்டிய பாலனைப் போல வழுதனனே 5

உரை — வம்பு அவிழ் – வாஸனையுள்ள மலர்ந்த, போது அமர் – புஷ்பத்தில் வஸிக்கின்ற, மாதர் – பிராட்டியின், உகந்த – அன்புக்கு உரியனான, அம் மா நிதியை – பெரிய புதையல்போன்ற அவ்வெம்பெருமானை, தன் பலமே கொண்டு – தன்னுடைய யோகபலத்தையேகொண்டு, காணக் கருதிய தாமரையோன் – ஸாக்ஷாத்கரிக்க நினைத்த ப்ரஹ்மா, முன் பல குற்றத்து – முன்பு பல அபசாரங்களால் ஏற்பட்ட, வல் வினை மொய்க்க – வலிய கர்மங்கள் நெருக்க, மூகிழ் மதியாய் – சுருங்கிய அறிவுடையனாய், அம்புலி வேண்டிய – (எட்ட முடியாத) சந்த்ரனைப் பிடித்துத் தரும்படி விரும்பிய, பாலனைப்போல – குழந்தையைப்போல, அழுதனன்– (தன் எண்ணம் நிறைவேறாமையால்) அழுதான்.

ஸர்வேச்வரன், மஹான் அஹங்காரம் என்ற வரிசையில் ப்ரஹ்மாண்டம் வரையில் உள்ள வஸ்துக்களையும் பின் ப்ரஹ்மாவையும் படைத்து, ப்ரஹ்மாவாகிய சரீரத்தில் தானே அநுப்ரவேசித்து மற்ற ஸகலவஸ்துக்களையும் படைத்து, தன் வயிற்றுதித்த மகனாய்த் தனக்கு நேரே சிஷ்யனான ப்ரஹ்மாவைப் பதினன்கு உலகங்களுக்கும் தலைவனாக்கி யருளினன். இவ்வதிகாரம்பெற்ற ப்ரஹ்மா, தன்னுடைய உயர் பிறவியையும், ஒரேகாலத்தில் நான்குமுகங்களாலும் வேதங்களை ப்ரவசநம் செய்தலையும், ஸரஸ்வதிக்குக் கணவனாயிருத்தலையும், நான்கு வர்ணங்களையும் படைத்த பலவகைப்பட்ட ஸாமர்த்தியத்தையும் நினைந்து, தனக்கு நிகர் ஒருவருமில்லையெனக் கருதி, சுதந்திரச்செருக்குக் கொண்டான். இத்தகைய கர்வம்கொண்ட அவன், எல்லாப் பொருள்களிலும் அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் ஸர்வேச்வரனைத் தன் சக்தியால் யோகம் செய்து ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமென நினைத்து முயன்றான். அப்பொழுது எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு விரோதியாயுள்ள ஒரு ப்ரபலமான கர்மம் அவனை யோகத்தினின்று விலக்கிவிட்டது. பின் அவனது அறிவு மழுங்கி, வானத்திலுள்ள அம்புலியைப் பிடிக்க விரும்பி அது கூடாமையால் அழுதுநிற்கும் சிறுவனைப்போல அவன் புலம்பினன்.

நான்கு வருணம்— ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பன.

5

கட்டளைக்கலித்துறை

213 அடங்காக் கரணங்க ளைந்துடன் ஹறு மடக்கிமுன
நெடுங்கால மீந்நில மேநிலை யாப்பூண்டு நீடுறைவான்
சடங்காற் பெரிய தவங்கள்செய் தேனென்ன தன்மையிதென்
றிடங்காத் திருந்த திசைமுகன் றன்னை யிகழ்ந்தனனே. 6

உரை — இடம் காத்திருந்த — (தனனுடைய ப்ரஹ்ம)பதவியை (வழுவாது) ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்த, திசைமுகன் — ப்ரஹ்மா, நெடுங்காலம்—நீண்டகாலம, இந்நிலமே — இந்த ப்ரஹ்மலோகத்தையே, நிலையாப் பூண்டு — ஸ்திரமாயிருப்பதாகக்கொண்டு, நீடு உறைவான் — நெடுநாள (அப்பதவியில்) வாழ்விருமபி, முனம் — முனபே, அடங்காக் காரணங்கள் — அடங்காத இந்தரியங்களாகிய, ஐந்துடன் ஆறும் அடக்கி— காமேந்தரியங்கள ஐந்துடன் ஜ்ஞானேந்தரியங்கள ஆறையும அடக்கி, சடங்கால் பெரிய — வ்ரதங்களால பெரிய, தவங்கள் செய்தேன் — தபஸ்ஸுகளைச செய்தேன், இது என்ன தன்மை என்று — (நான் செய்த) இக்காரியம எததகையது? (எவ்வளவு இழிவானது?) என்று, தன்னை இகழ்ந்தனன் — தன்னையே வெறுத்துக்கொண்டான.

இப்படிக கலங்கின ப்ரஹ்மா "என்னே !! என்னே !!! ஸர்வாந்தர்யாமியான ஸர்வேசுவரனைபபற்றி நான செய்யும யோகம கூடிவராத காரணம் யாது?" என்று ஆராய்ந்து, குரஙகுபோல சஞ்சலமான மனம தெளிவடையாதிருபபதே காரணமாமெனத துணிந்து இந்த மனக்கலக்கத்திற்குக் காரணமான காமத்தைக கழிக்காமல இததனைநாளும் என்ன காரியம செய்தேன ? இந்தப் பதவியையே சாசுவதமெனக கருதி இந்த்ரியஙகளை அடக்கிப் பெரிய தவமபுரிந்து வீணே சரீரத்தையும துனபுறுததிக கொணடேன என்று நெஞ்சுருகிக கணணீர சொரிந்து நெடுமூசசெறிந்து நிலத்தைப் பார்த்திருந்து தன்னையே வெறுததுககொணடான்—என்றவாறு.

எண்சீராசிரியவிருத்தம

214 விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த மேன்மை யாலும்
வேதங்க ளீரிரண்டும் விரித்த லாலுங்
கண்ணனைநான் கருத்துறவே காண்ப னென்னக்
காணுமல் விலக்கியதன் வினையைக் காணு
வெண்ணியநற் புவனங்க ளேழு மாறு
மிருமூன்று தீவழமேட் டிடமும் விட்டுப்
பண்ணியநல் விரதமெலாம் பலிக்கு மென்று
பாரதத்திற் பங்கயத்தோன் படிந்திட் டானே. 7

உரை— பங்கயத்தோன்— (பகவானுடைய நாபிக)கமலத்தில பிறந்த ப்ரஹ்மா, விண்ணுலகில் — ப்ரஹ்மலோகத்தில, வீற்றிருந்த மேன்மையாலும்— ப்ரஹ்மபதவி வஹித்த பெருமையாலும, வேதங்கள் ஈர் இரண்டும்— வேதஙகள் நான்கையும், விரித்தலாலும்—(உலகுககு)வெளியிட்டமையாலும, கண்ணனை — எமபெருமானை, கருத்து உறவே — மனத்தில நிலைபெற்று

நிற்கும்படி, நான் காண்பன் என்ன – நான் நேரில ஸாக்ஷாத்கரிப்பேன் என்று நினைதது (யதநம செயது), காணுமல் விலக்கிய–அவ்வாறு ஸாக்ஷாத கரிககமுடியாமல தடைசெயத, தன் வினையைக் காணு – தன்னுடைய காமததைக் கணடு (அதைப் போகக நினைத்து), எண்ணிய நல் புவனங்கள் ஏழும் ஆறும் – (சாஸதரஙகளில) கூறபபடட சிறநத லோகஙகள பதின் மூனறையும, இரு மூன்று தீவமும் – ஆறு தீவுகளையும, எட்டு இடமும் விட்டு – எடடு வாஷஙகளையும விட்டு, பண்ணிய நல் விரதம் எலாம் – செயயப்படும சிறநத வரதஙகள எல்லாம, பலிக்கும் என்று – பலன் தருமென்று உறுதிகொணடு, பாரதத்தில் – பாரதேசததில, படிந்திட்டான் – வந்து தஙகினன.

ஆயிரம் கோடி யுகஙகள் எமபெருமானை முன்பு ஆராதித்ததால தான் பெறற ப்ரஹ்மபதவியாகிய சேறறில அழுநதிநின்று அஙநதை கொண்டு செய்த யோகம வீணுகிப பகவானுடைய ஸாக்ஷாதகாரததைப பெருமல பச்சாததாபததையடைநத பரஹமா, எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷத்தை முன்னிட்டு மோக்ஷத்திறகுக் காரணமான தவததைச் செய்வதறகு உரிய இடம எது என்று ஆராய்நதான பூமியொழிய மறற லோகஙகள் பதின்மூன்றும, பூமியிலும ஜமபூதவீபம தவிர மறற தவீபஙகள் ஆறும, அதிலும் பாரதவாஷம நீஙக மறற வாஷஙகள எட்டும காம பலன்களையே அநுபவிககுமிடமாதலின் மிகப புண்ணியகாமமான இந்தத் தவததைச செயய உரியனவலலவென்று புறக்கணிதது, எல்லாவறறுக கும தெறகேயுள்ளதாய் ஸகலதாமங்களையும அநுஷடிக்க ஏறறதான பாரதவர்ஷததில் வநது புகுநதான்—என்றவாறு.

பதினுன்கு உலகங்கள்— 209-வது பாசுரவுரையிற் காணக.

ஏழ த்வீபங்கள்— ஜம்பூ, ப்லக்ஷம, சாலமலி, குசம, க்ரௌஞசம, சாகம், புஷ்கரம — என்பன.

ஒன்பது வர்ஷங்கள்— பாரதம், கிம்புருஷம், ஹரி, இலாவ்ருதம, ரமயம், ஹிரணயகம், குரு, பத்ராசுவம, கேதுமாலம்—என்பன. 7

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

215 எத்திசை நிலனு மெய்தி யருந்தவஞ் செய்த வந்நாள்
சத்திய விரதஞ் செல்வா யென்றவோ நுரையின் சார்வா
லத்திசைச் சென்ற ழைத்தங் கமரில் லெடுப்பான் றன்னை
யுத்தர வேதி செய்யென் றுரையணங் கிறையு ரைத்தான்.

உரை.— உரை அணங்கு இறை—வாக்கின்தேவதை(யான ஸரஸ்வதி)க்கு நாயகனுகிய ப்ரஹ்மா, எத்திசை — எல்லாத்திக்கிலுமுள்ள, நிலனும் எய்தி — ஸ்தானங்களுக்கும் சென்று, அருந் தவம் செய்த அந்நாள் — (ஒருவராலும்) செய்யமுடியாத தவத்தைச் செய்த அக்காலத்தில், சத்தியவிரதம் — ஸத்யவ்ரதம் என்னும் க்ஷேத்திரத்திற்கு, செல்வாய் என்ற — போ என்ற, ஓர் உரையின் சார்வால் — ஓர (அசரீரி)வார்த்தையின் ஆதாரத்தால், அத்திசைச் சென்று — அந்தத் திசைக்குச் சென்று, அங்கு — அந்த க்ஷேத்திரத்தில், அமரர் இல் எடுப்பான்தன்னை அழைத்து — தேவர்களுக்குரிய வீடு (முதலியவற்றை) அமைப்பவ (னுகிய விசுவகர்ம)னை அழைத்து, உத்தர வேதி செய் — (யாகம் செய்வதற்கு) உத்தரவேதியைச் செய்து முடிப்பாயாக, என்று உரைத்தான் — என்று கட்டளையிட்டான்.

இப்படி ப்ரஹ்மா பாரததேசத்தில் வந்து புகுந்து தான் முக்கியமாக நினைத்திருந்த பற்பல புண்யக்ஷேத்திரத்தில் ஒரு காலால் நின்றுகொண்டும், கைகளை உயர்த்த தூக்கிக்கொண்டும், மூச்சை அடக்கிக்கொண்டும், வேறு ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தபஸ்ஸைச் செய்தான். இப்படிச் செய்தும் தன் மனம் அந்தர்யாமியான எம்பெருமானைக் காண வல்லமையற்றிருப்பதைக் கண்டு மிக வருந்திக் கிடந்தான். அப்பொழுது ஆகாயத்தில் “ப்ரஹ்மாவே! நீ வெறுக்கவேண்டாம், பகவானைப்பற்றிய யோகத்திற்கு விரோதியாய் இதுகாறும் உன்னிடம் உள்ள காமங்கள் கழிகைக்கு ஓர் உபாயத்தை உபதேசிக்கின்றேன். அதிகாரமென்னும் ஆநந்தாநுபவத்தில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற நீ ஆயிரம் அசுவமேதயாகங்களைச் செய்தாலன்றி உன் மனம் தெளிவடையாது. ஆனால் இந்த யாகங்களைச் செய்வது மிக்க கடினமென்றும் வெகுகாலம் ஆகுமேயென்றும் நினைந்து நீ அஞ்சினுயேயாகில் அதற்கும் ஒரு வழியுளது. ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்திரத்தில் செய்யப்படும் ஓர் அசுவமேதயாகம் ஆயிரம் அசுவமேதத்தின் பலனைத் தரும். இவ்வாறு அளவற்ற பெருமையையுடைய அந்த க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று அதன் நடுவில் ஸர்வேசுவரன் நித்தியமாய் எழுந்தருளியுள்ள ஹஸ்திகிரியை யாக வேதிகையாக்கி அங்கு ஸகலயாகங்களிலும் முக்கியமாயுள்ள அசுவமேதயாகத்தாலே, ஸகலயாகங்களின் பாகத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றுகின்ற ஸர்வேசுவரனை ஆராதிப்பாயாக” என்று ஓர் அசரீரிவாக்குப் பிறந்தது. இதைக் கேட்டு மிக மகிழ்ந்த ப்ரஹ்மா அப்பொழுதே ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரம் சென்று தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவை அழைத்து “நாம் ஸகலபாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாய் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டு ஸர்வேசுவரனைத் தேவதையாகக் கொண்டுள்ள அசுவமேதயாகத்தை இந்த க்ஷேத்திரத்தில் செய்யக் கருதியுள்ளோம். சிற்பவித்தையில் நிபுணனுன நீ ஹஸ்திகிரியை நான்கு சதுரமாக வகுத்து அதையே யாகவேதியாக்கி யாகசாலையை

அமைப்பாயாக. மேலும நமமுடைய யாகததிற்கு வரும தேவா, அஸுரா, யக்ஷா, ராக்ஷஸா, கிநநரா, கிமபுருஷா, ஸித்தா, விதயாதரா, மநுஷயா முதலிய பல திறததினரும நெருக்கமின்றிச சுகமாய வஸிக்குமாறு நீண்டு அகனறு உயாநது மிகக அழகிய ஒரு ராஜதானியை விரைவில படைபபா யாக" என்று மிக விரைநது கடடளையிடடான. 8

216 அறுசீாசசநதவிருத்தம

உத்தமவ மர்த்தலம மைத்ததொரே ழிற்றனுவி னுய்த்த கணையா
லத்திரவ ரக்கன்முடி பத்துமொரு கொத்தெனவு திர்த்த திறலோன்
மத்துறுமி குத்ததயிர் மொய்த்தவெணெய் வைத்ததுணு மத்த னிடமா
மத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தறவ றுக்குமணி யத்தி கிரியே 9

இதன உரையை 83-வது பாசுரததில காணக

இஙஙனம பரஹ்மா கடடளையிட, விசுவகாமன் ஸகலகுணங்களா லும சிறநதுநிறகும ஹஸதிகிரியை யாகவேதிகையாகவி இது ஸாவேசு வரன நிதயவாஸம செயதறகு உரிய இடமாகும எனறு நினைதது ஒரு நகரத்தையும படைததான். பரஹமா அநநகருககுக காஞசியெனப் பெய ரிடடான. 9

எணசீராசிரியவிருததம

217 திண்மணிகள் பொன்னுடனே சேர்த லாலுஞ்
சிதையாத நூல்வழியிற் சேர்த்தி யாலும்
வண்மையெழ மீரிரண்டு வருணத் தாலும்
வானவர்க்கும் வியப்பான வகுப்பி னாலு
மொண்மையுடை வாசிவிளி யோசை யாலு
மொருகாலு மழியாத வழகி னாலு
மண்மகளார்க் கலங்கார மென்ன மன்னு
மதிட்கச்சி நகர்கண்டு மகிழ்ந்திட் டானே. 10

உரை — திண் மணிகள் – திடமான ரதநஙகள, பொன்னுடனே – தஙகததோடு, சேர்தலாலும் – சோத்து இழைககபபெறறிருபபதாலும, சிதையாத நூல் வழியில்– அழியாத சிறபசாஸதரததின முறையில, சேர்த்தி யாலும்–அமைககபபடடிருப்பதாலும, வண்மை எழும்–கொடை நிறைநத, ஈர் இரண்டு வருணத்தாலும் – நானகு ஜாதியாரும நிறைநதிருப்பதாலும், வானவர்க்கும் வியப்பான – தேவாசுடகும வியக்கததககக, வகுப்பினு லும்–அமைபபினுலும, ஒண்மையுடை–இயறகையழகமைநத, வாசி–குதிரை களின், விளி ஓசையாலும் – கனைககும குரல ஓசையினுலும, ஒருகாலும அழியாத அழகினுலும் – ஒருபோதும அழியாமல நிலைபெறற அழகினுலும,

மண்மகளார்க்கு — பூமிக்கு, அலங்காரம் என்ன — ஆபரணம் என்னும்படி, மன்னும் — பொருந்திய, மதிள் — மதிள்களையுடைய, கச்சி நகர் கண்டு — காஞ்சீபுரத்தைக் கண்டு, மகிழ்ந்திட்டான் — (ப்ரஹ்மா)மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

இவ்வனம் ப்ரஹ்மாவின் கட்டளைப்படி விசுவகர்மனால் படைக்கப் பட்ட காஞ்சீநகரம், சிற்பசாஸ்த்ரத்தை முற்றும் தழுவியமைந்து நின்றது. பல இடங்களில் உயர்ந்த ரத்னங்கள் பொன்னில் இழைக்கப்பட்டு ஒளி வீசின. ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்ரியர், வைசியர், சூத்ரர் என்ற நான்கு வருணத்தோரும் இந்நகரில் தமது கடமையை வழுவாது செய்துவந்தனர். மிக்க அழகு வாய்ந்த உயர்தரக்குதிரைகள் கணக்குக் குறைவின்றி இங்கு நிரம்பியிருந்தது, எக்காலத்தும் அழியாத அழகினால் தேவர்களும் வியப்புறும்படி பூலோகத்திற்கே ஓர் அலங்காரமாக அமைந்த இவ்வழகிய நகரை ப்ரஹ்மா கண்டு மகிழ்ந்தான்—என்றவாறு. 10

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

218 காமங்கள் பலகொண்ட வேதங் கொண்டு
கைதவமே செய்வார்க்குக் காண கில்லாப்
பூமங்கை கேள்வனைநான் கண்டு போற்றப்
புண்ணியத்தி னிகரில்லா விரதம் பூண்டேன்
சாமங்கள் கழிவதன்முன் சடக்கெ னப்போய்த்
தன்னாற்றிற் றனியிருந்து தவஞ்செய் கின்ற
நாமங்கை வந்திடநீ யழைப்பா யென்று
நன்மகனை நான்முகன்ற னவின்றிட் டானே. 11

உரை — நான்முகன் — நான்கு முகங்களையுடைய ப்ரஹ்மா, நல் மகனை — (தனனுடைய) நல்ல புத்திரனை வஸிஷ்டனை (அழைத்து), காமங் கள் பல கொண்ட — காமியகாமங்கள் பலவற்றை வெளியிடுகின்ற, வேதம் கொண்டு — வேதத்தைக் கொண்டு, கைதவமே செய்வார்க்கு — (பகவத்கைங்கர்யத்தைச் செய்யாது) கபடகார்யங்களையே செய்பவர் களுக்கு, காணகில்லா — ப்ரத்யக்ஷமாய்க்காணமுடியாத, பூ மங்கை கேள் வனை — பூவில்வாழும் பிராட்டியின் நாதனை எம்பெருமானை, நான் கண்டு போற்ற — நான் நேரில் ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம்செய்வதற்காக, புண்ணியத் தில் நிகர் இல்லா — புண்யங்களுக்குள் ஒப்பற்ற, விரதம் பூண்டேன் — (அசுவமேதயாகமாகிய) விரதத்தைத் தொடங்கியுள்ளேன், சாமங்கள் கழிவதன் முன் — யாமங்கள் கழிவதற்கு முன் (நேரம் தாழாது), சடக்கு எனப் போய் — விரைவாக (நீ) போய், தன் ஆற்றில் — தன (பெயருள்ள

ஸரஸவதி) நதிக்கரையில, தனி இருந்து — தனியாக இருநது, தவம் செய் கின்ற — தவம செய்பவளான, நா மங்கை — வாக்கின தேவதையான ஸரஸவதி, வந்திட — (இஙகு) வநதுசேருமபடி, நீ அழைப்பாய் எயறு — நீ அழைததுவருவாயாக என்று, நவின்றிட்டான் — கடடளையிட்டான. தான் — அசை.

பின் அசுவமேதயாகத்தைச் செய்ய முயன்ற ப்ரஹமா, மரீசி முதலிய ப்ரஹமாஷிகளை ருத்விக்குகளாகககொணடான. அப்பொழுது அவனா மனைவியான ஸரஸவதி ப்ரணயகலஹத்தால அவனைப பிரிநது ஸரஸவதீ நதிககரையில தவமபுரிநதுகொணடிருநதாள். மனைவியிலலாமல யாகம செய்யககூடாதெனறு சாஸதரம கூறும. ஆதலின பரஹமா தன புத்திர னான வஸிஷடனை அழைதது "வேதததில கூறப்படும காமய காமஙகளையே செய்பவா எமபெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கமுடியாது. ஆதலின் நான வேறு பலனைக கருதாது அசுவமேதயாகம செயது ஸர்வேசுவரனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விருமபுகின்றேன நீ ஸரஸவதீநதிக்கு விரைவிற்சென்று அஙகுத் தனியாயிருநது தவமபுரியும என் மனைவி மனைவியாகிய ஸரஸ்வதியை அழைத்து வா" என்று கடடளையிட்டான — எனறவாறு.

ப்ரணயகலஹத்தின் காரணம்— ஒருகாலத்தில ப்ரஹமாவின ஸபை யில தேவாகளும முனிவாகளும் நிறைநதிருககுமபோது லக்ஷ்மீ, ஸரஸவதீ ஆகிய இருவருள் சிறநதவள யார் என்று விவாதம வநதது. அப்பொழுது பரஹமா எமபெருமானுடைய திருமாாபில வஸிக்கும் பெருமை வாயநத லக்ஷமியே சிறநதவளெனக் கூறினன் அதைககேட்டு மிக வருநதிய ஸரஸவதி தன அமசமாகப் பூமியில் பெருகுகின்ற ஸரஸவதீநதியையே யாவும நதிகளில சிறநததாகக கொளளவேணடுமென்றாள் அதறகு ப்ரஹமா எமபெருமானது திருவடியினின்று அவதரிதத கஙகாநதியைககாட்டிலும சிறநத நதி இல்லையென்றான் இதைக்கேட்டுத் தன கணவனமீது கோபம கொண்ட ஸரஸ்வதீதேவி ஸரஸ்வதீநதிக்கரையில் தவமபுரிநதாள. 11

[இஙஙனம பரஹமாவினால கடடளையிடப்படட ஸ்ரீவஸிஷடபகவான் ஸரஸ்வதியிடம சென்று நமஸகாரம அபிவாதநம இவறறைச் செய்து ப்ரஹமா யாகமசெயவதையும அவனுடைய கடடளையையும கூறி அழைததான். அவள் ப்ரணயகலஹம (ஊடல) நீஙகாததால வர மறுத்து விட்டாள். வஸிஷடன் இவவிஷயத்தைத் தநதையான ப்ரஹ்மாவிடம் தெரிவிததான். ப்ரஹமா, ஸாவிதரி முதலிய மறற மனைவியரை வைததுககொண்டு யாகமசெய்யத தொடஙகினன யாகத்தில் தேவர்கள் மரியாதைசெயயப்படுவதைக் கண்டு கோபஙகொண்ட அஸுரர்கள்

அந்த யாகத்தைக் கலக்க நினைத்து ஸரஸ்வதிதேவியிடம் போய்க் கலகம் மூட்டினார் அவளும் மிகக் கோபங்கொண்டு ஸரஸ்வதிநதிக்குத் தென் திசையில் வேகவதியெனனும் வேறொரு பெரிய நதியாய்ப் பெருகி ப்ரஹ்மாவின் யாகசாலையை அழிக்க முறபட்டாள்.]

219 பதின்மூன்றுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

அன்னவடி வாளசையு மன்னநடை யாளுயரு மன்னவர சேறி வருவா
ளத்தனய னத்தனய னுத்திதனை யத்திதென வுத்தி புரியா
ணன்னடைவி டாநடமி தென்னநட வாநடுவு நன்னுதுவ டேறி யிழிவா
ணற்பதிக ளற்பதிகள் கற்புரள வற்புதம நற்க தியினாற்
கன்னடைவி டாவிடமி லுன்னதிசி றவிகட மன்னுகிரி கூட மிடியக்
கட்டவிடை யிற்றுவிழ முற்றும்விழி யுற்றடைய விட்ட நதற
வன்னநய சீரயனி தென்னெனவி ழாவமரர் மன்னுபதி யேறி மகிழ
வச்சுதன னைத்தனுவி லத்திசைவ ரத்தகைய வற்ற னுகினள்.

உரை — அன்னவடிவாள் – ஹம்ஸம்போன்ற அழகையுடைய வளும், அசையும் அன்ன நடையாள் – அசைகின்ற ஹம்ஸம்போன்ற நடையையுடையவளும், உயரும் அன்ன அரசு ஏறி வருவாள்–உயர்ந்த ராஜ ஹம்ஸத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டுவருபவளுமான ஸரஸ்வதிதேவி,

அத்தன் அயன் – உயர்ந்தவனாகிய ப்ரஹ்மாவின், அத் தனயன் – அந்தப் புத்திரனை வஸிஷ்டனுடைய, உத்திதனை – வேண்டுகோளை, இது அத்து – இது அஸ்து (அப்படியேயாகுக), என உத்திபுரியாள் – என்று சொல்லாதவளாய்,

இது – இவ்வாறு ப்ரஹ்மா அழைத்தது, நல் நடை விடா – நல் லொழுக்கத்தினின்றும் வேறுபடாத(துபோல தோற்றுகின்ற) நடம் என்ன– நாடகம் என்று (நினைந்து), நடவா – நடந்து, நடுவு நன்னு துவடு – வழியிடையே எதிர்ப்படுகின்ற குன்றுமீது, ஏறி இழிவாள் – ஏறி இறங்குபவளாய்,

நல் பதிகள் – நல்ல (ஸமமான) இடங்களிலும், அல் பதிகள் – அப் படியல்லாத (மேடுபள்ளமான) இடங்களிலுமுள்ள, கல் புரள – கற்கள் புரளும்படி, அற்புத – ஆச்சரியமான, மநற்கதியினால் – வாயுவேகத்தால்,

கல் நடை விடா – பாறைகள் அசைந்து உருளாத, இடம் இல் – இடமில்லாததும், உன்னதி சிற – உயரம் குறையாததும், விகடம் மன்னு – மேடுபள்ளம் பொருந்தியதுமான, கிரி கூடம் இடிய – மலையின் சிகரம் இடிந்துபோகவும்,

அவ் விடை — அங்கே, கட்டு — மலைப்பக்கம (தாழ்வரை), இற்று விழ — அடியறறு இடியவும், விழி முற்றும் உற்று அடைய விட்டு — கண்களை நாலுதிசையும சென்று பொருநதுமபடி செலுததி, அருகு உற— (யாக வேதியின) ஸமீபத்திறகு வர,

அன்ன — அபபடிப்பட்ட, நய சீர் அயன் — நன்மையையும் சிறப்பையுமுடைய ப்ரஹ்மதேவன், இது என் என — இது எனன என்று (திகைத்துநிறக), விழா அமரர்—(யாகமாகிய) உத்ஸவததிறகுவநத (மறறைய) தேவர், மன்னு பதி ஏறி — ஸ்திரமான (தஙகள்) ஸ்தானததிறகுச சென்று, மகிழ — (தாம உயிரபிழைதது வநததறகு) மகிழநதுநிறக,

அச்சுதன் — (பக்தர்களை) கைவிடாத எம்பெருமான், அணைந்தனுவில் — அணையுருவத்தில், அத்திசை தகைய வா — அஙகே தடுப்பதறகு எழுநதருள, அற்று — (வேகம) கெட்டு, அனுகினாள் — நெருஙகினாள்.

1 ஸரஸ்வதிதேவி, அன்னபபறவைபோன்ற அழகையும அதன் நடையையும உடையவள், அதையே வாஹநமாகவும உடையவள்

2 ப்ரஹ்மாவினால அனுப்பப்பட்ட வஸிஷ்டன தன்னை யாகத்திறகு வரும்படி வேண்டியும, 'அஙஙனமே யாகுக' என்று கூறாமல, இசைய மறுத்துவிட்டாள்.

3 இஙஙனம தன்னை ப்ரஹ்மா அழைத்தது உளளனபின்றி ஒரு கிரப்பநதம் கருதி நடிககும் வெளிவேஷமாகிய ஒரு நாடகமேயாம என்று நினைத்து மிக்க கோபத்துடன் யாகததைக் கெடுகக நதியாயப பெருகி வருகின்றாள அப்போது நடுவில் எதிரப்படுகின்ற குறகுன்றுகளின்மீது ஏறியும் இறஙகியும வருகின்றாள்.

4 வாயுவேகமகொண்டு நதி வருமபோது ஸமமான இடங்களிலும மேடுபளளங்களிலும உளள குறகளெலலாம் புரண்டோடுகின்றன

5 பெரும்பாறைகளும் அசைநது உருளுகின்றன மிக்க உயரமாய் மேடுபள்ளமான மலைசசிகரஙகளெலலாம இடிநதுவிழுகின்றன.

6 மலையின் அடிப்பாகங்களும் உடைநது விழுகின்றன அவள் இவ்வாறு செய்துகொண்டு நாலுதிசைகளிலும கண்களைச் செலுததித் தான் கெடுககவேண்டிய யாகசாலையைத் தேடி யாகவேதியினருகே வந்தாள்.

7 யாகவேதியில தீக்ஷை பெற்றுநிற்கும் ப்ரஹ்மாவும் இவவதிசயத்தைக கண்டு திகைத்துநின்றான். யாகததிறகு வநத மறறைய தேவரும மிக்க அசசமகொண்டு தமது இருப்பிடம சென்று தாம் உயிரபிழைத்து வநததற்கு மகிழ்ந்துநின்றனர்.

8 இத்தருணத்தில் பக்தரைக் கைவிடாத எம்பெருமான் ஓர் அணையுருககொண்டு எழுந்தருள அதனால் வேகங்கெட்டு யாகசாலையை நெருஙகினாள். 12

நேரிசைவெண்பா

220 அன்று நயந்த வயமேத மாவேள்வி
போன்ற வுரையணங்கு பூம்புனலாய்க்—கன்றிவா
வாதி யயனுக் கருள்செய் தணையானுன்
றாதை யரவணையான் றன். 13

உரை— அன்று – அப்பொழுது, நயந்த—(ப்ரஹ்மாவினால்)விரும்பிச் செய்யப்பட்ட, அயமேதம் – அசுவமேதமெனனும, மா வேள்வி – பெரிய யாகம, போன்ற – அழிநதுபோகுமபடி, உரை அணங்கு – வாக்கின தேவதையான ஸரஸ்வதி, பூம் புனலாய் – அழகிய நதியாக ஆகி, கன்றி வா – கோபித்துக்கொண்டு தோனற, தாதை – (உலகுககே) தநதையும, அரவு அணையான்—ஆதிசேஷனைபபளளியாகக்கொண்டவனுமான எமபெருமான், ஆதி அயனுக்கு அருள் செய்து – ஸ்ருஷ்டிகாரணனான ப்ரஹ்மாவினமீது கருணையை வைத்து, தான் – தானே, அணை ஆனான் – (குறுக்கே) அணையாகப பள்ளிகொணடான்.

இஙஙனம் ஸரஸ்வதி மிக்க கோபஙகொண்டு அசுவமேதயாகத்தைக் கெடுகக வேகவதிநதியாய்ப் பெருகிவர, ஸர்வேசுவரன் ப்ரஹ்மாமீது கருணைகொண்டு அநத வெள்ளததின நடுவில பாம்பணையோடு தானும் ஓர் அணையாகிக கிடந்தான்—என்றவாறு. 13

இங்ஙனம் அணையாக எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானை மூவுலகத்தோரும் ஸேவித்துத் தம் கண்ணும் மனமும் களித்து இவ்வண்ணம் பேசினர்—

கட்டளைக்கலித்துறை

221 தரணியின் மன்னி யயனூர் தனித்தவங் காத்தபிரான்
கருணை யெனுங்கட லாடித் திருவணை கண்டதற்பின்
றிரணா கெண்ணிய சித்திர குத்தன் றெரித்துவைத்த
சுருணையி லேறிய சூழ்வினை முற்றுந் துறந்தனமே. 14

உரை — தரணியில் மன்னி – பூமியில ஸ்திரமாயிருநது, அயனார் – ப்ரஹ்மாவினுடைய, தனித் தவம் – ஒப்பறற தபஸ்ஸாகிய அசுவமேதத்தை, காத்த பிரான் – காப்பாற்றி மஹோபகாரமசெய்தருளிய எமபெருமானுடைய, கருணை எனும் கடல் ஆடி – க்ருபையென்னும கடலில நீராடி, திரு அணை கண்டதற்பின் – அழகிய (அநத)அணையை ஸேவித்தபிறகு, நாகுத்

திரள் — நரகஙகளின் கூட்டததை, எண்ணிய — கணககிட்டுப்பார்ப்பவனை, சித்திரகுத்தன் — (எமனுடைய கணககனை) சிதரகுப்தனை, தெரிந்து வைத்த — கணககுப்பாாதது எழுதிவைககப்பட்ட, கருணையில் ஏறிய — கணககோலையில குறிததுவைககப்பட்ட, சூழ் வினை முற்றும் — (நமமைச) சூழநதுநிறகின்ற பாபஙகளை முழுதும, துறந்தனம் — நீஙகப்பெறறோம.

இப பூவுலகில ஸதிரமாய எழுநதருளி ப்ரஹமாவின் அசுவமேத யாகததைக் காததருளிய ஸாவேசுவரனுடைய கருணையாகிய கடலில நாம நீராடி அவ்வெமபெருமானுகிய திருவணையைக்கணணுாரககாணப்பெறறோம். ஆதலின, சிதரகுப்தன் நரகாநுபவததைக் கொடுப்பதறகாகக கணககில எழுதிவைததிருநத ஸகலபாபஙகளும இப்பொழுது நீஙகப்பெறறோம— என்றவாறு 14

[இப்படி வேகவதிநதியாய் வநத ஸரஸவதிதேவியின் கோபவேகம் அடங்குமாறு திருவெஃகா என்னும திவ்யதேசத்தில பளளிகொணட எம பெருமான் கடாக்ஷிகக, அதனுல அவளும மனக்கலக்கம தெளிநது வர, அவளையும் கூட்டிக்கொணடு ப்ரஹமா அசுவமேதயாகததை நடததினுன் முடிவில பசுவின் வபையை அக்நியில ஹோமஞ்செய்தான்]

கட்டளைககலித்துறை

222 சுகலேச மெண்ணிய சூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந்தயனு
ரகலாத வன்புடன் கொண்ட வயமேத வேதியின்மேற்
புகலோங்கு பொன்மலை யன்னவோர் புண்ணிய கோடியுடன்
பகலோன் பகல்விளக் காகப் பாஞ்சுடர் தோன்றியதே. 15

உரை — அயனூர் — ப்ரஹமா, சுகலேசம் — அறபமான (லோக) ஸுகத்தை, எண்ணிய — (பெரிதாக) எண்ணுவதறகுக் காரணமா யுள்ள, சூழ் வினை — சூழநதுநிறகும (தம) பாபஙகளை, தீர்க்கத் துணிந்து — ஒழிகக உறுதிகொணடு, அகலாத அன்புடன் — நீஙகாத பக்தி யுடன, கொண்ட — அநுஷ்டிதத, அயமேத வேதியின் மேல் — அசுவ மேத யாகவேதியின்மீது, புகல் ஓங்கு — புகழ நிறைநதுளள, பொன் மலை அன்ன — ஸ்வர்ண பாவதமபோனற, ஓர் புண்ணிய கோடியுடன் — ஒபபற்ற புணயகோடி எனனும விமானததுடன், பகலோன் பகல் விளக் காக — ஸூாயனும பகலிலவைதத விளககு என்னலாமபடி, பாஞ்சுடர்— உததமமான (பேரருளாளனுகிய) தேஜஸ், தோன்றியது— ஆவிாப்பவித்தது.

இங்ஙனம் பரஹ்மா அறபமான லோகஸாகத்தைப் பெரிதாகக் கருதும் தன் காமஙகளை அழிவதறகாக எமபெருமானிடம அளவறற பக்தியுடன அசுவமேதயாகததின வேதியினமேல அக்நியில பசுவின் வபையை ஹோமம் செய்தவுடன், சித்திரைமாதத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் சதுர்த்தசிதிதியில, ஞாயிற்றுக்கிழமையுடன் கூடிய ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் காலைநேரததில, யாகவேதிகையின நடுவிலிருந்து ஆயிரம கோடி ஸூரியர்கள் உதித்தாறபோன்று ஒரு மஹா தேஜஸ்ஸாம அதன் நடுவில் பொன்னுலாகிய மலைபோன்ற புண்யகோடி என்ற ஒரு விமானமும தோனறின. அந்த விமானததின் நடுவில ஸூரியனைப் பகலவிளககு என்னலாமபடி தேஜோமயனுயப பேரருளாளன் காட்சிதநதான். 15

இப்படிப் பேரருளாளன் திருவவதரித்தபடியைக் கண்டு நித்ய ஸூரிகள், காளம் வலம்புரி என்ற வாத்யங்களைத் தம் வாயினுல் ஊதி அவன் பெருமையைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டனர்—

எண்சீராசிரியவிருத்தம

223 பெருமையுடை யத்திகிரிப் பெருமாள் வந்தார்
போாத வருள்பொழியும் பெருமாள் வந்தா
ரருமறையி னுச்சிதனி னின்றூர் வந்தா
ரங்கமுட னவையாது மரியோர் வந்தார்
திருவுரையாய்த் தாம்பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
திருவருளாற் செழுங்கலைக டந்தார் வந்தார்
மருவலர்க்கு மயக்குரைக்கு மாயோர் வந்தார்
வானேற வழிதந்தார் வந்தார் தாமே. 16

உரை.— பெருமையுடை – (மிகப்) பெருமையுடையரான, அத்திகிரிப் பெருமாள் - ஹஸ்திகிரிநாதா, வந்தார் – எழுந்தருளினா; போாத அருள் பொழியும் – நீங்காத கருணையைப் பொழியும, பெருமாள் வந்தார்; அரு மறையின் உச்சிதனில்—அருமையான வேதத்தின் சிரத்தில் (வேதாநததில), நின்றூர் – போறறப்பட்டுநின்றவர், வந்தார்; அங்கமுடன் – அங்கங்களுடன, அவையாதும் – அந்த வேதஸ்வரூபமான, அரியோர்—அருமையான ஸ்வாமி, வந்தார், திரு உரையாய் – பிராட்டி சப்தஸவரூபமாய்நிற்க, தாம் பொருளாய்—தாம அர்தத ஸவரூபமாய, நிற்பார் – நிற்பவா, வந்தார்; திரு அருளால் – (தம) சிறநத க்ருபையினுல, செழும் கலைகள்—உயர்ந்த சாஸ்த்ரஙகளை, தந்தார் – (உலகுக்குத்) தநதவர், வந்தார்; மருவலர்க்கு – (தம்மிடம)அன்பற்ற நாஸதிகருககு, மயக்கு உரைக்கும் – மோஹநசாஸ்த்ரஙகளை வெளியிடுகின்ற, மாயோர் – வஞ்சகர், வந்தார்; வான் ஏற – பரமபதத்திறகுச செல்ல, வழி தந்தார் – உபாயத்தை உபதேசித்தவா, வந்தார். தாம் – அசை. 16

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

224 அத்திகிரி யருளாளப் பெருமாள் வந்தா
ரானைபரி தேரின்மே லழகர் வந்தார்
கச்சிதனிற் கண்கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
கருதவரந் தருதெய்வப் பெருமாள் வந்தார்
முத்திமழை பொழியுமுகில் வண்ணர் வந்தார்
மூலமென வோலமிட வல்லார் வந்தார்
உத்தரவே திக்குள்ளே யுதித்தார் வந்தா
ரும்பர்தொழுங் கழலுடையார் வந்தார் தாமே. 17

உரை — அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரியிலெழுந்தருளிய, அருளாளப் பெருமாள் — பேரருளாளரென்னும் பெருமான், வந்தார்; ஆனை பரி தேரின் மேல் — யானை குதிரை தேர் ஆகிய வாஹனங்கள் மீது (எழுந்தருளும்), அழகர் வந்தார், கச்சிதனில் — காஞ்சீபுரத்தில், கண் கொடுக்கும் — (ஜ்ஞாநக) கண்ணைக் கொடுக்கும், பெருமாள் வந்தார், கருத வரம் தரு — மனஸ்ஸினால் அநுஸந்தித்தால் வேண்டிய வரத்தைக் கொடுக்கும், தெய்வப் பெருமாள் — தேவசிரேஷ்டர், வந்தார், முத்தி மழை பொழியும் — மோக்ஷமாகிய மழையைப் பொழிகின்றவரும், முகில் வண்ணர் — மேகம்போன்ற நிறமுடையவருமான எம்பெருமான், வந்தார், மூலம் என ஓலம் இட — (முதலையால் பிடிக்கப்பட்ட கஜேந்திரன்) ஆதிமூலமே என்று கூக்குரலிட, வல்லார் — (அந்த யானையைக் காக்கச்) சக்தியுடையவர், வந்தார்; உத்தரவேதிக்குள்ளே — (ப்ரஹ்மா ஏற்படுத்திய) உத்தரவேதிக்குள்ளே, உதித்தார் — ஆவிர்ப்பவித்தவர், வந்தார், உம்பர் தொழும் — நித்யஸூரிகளால் தொழப்படுகின்ற, கழலுடையார்—திருவடிகளையுடைய எம்பெருமான், வந்தார். தாம் — அசை. 17

'கண்கொடுக்கும்' என்னும் தொடர் குருடரான ஹரிதவாரணப்ருத்யர் என்பவருக்குப் பேரருளாளன் கண்ணைக் கொடுத்தருளிய வரலாற்றினைக் குறிப்பதாகவுங் கொள்ளலாம் கூரத்தாழ்வானுடைய ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் 126-வது சுலோகத்திற் காண்க.

[இப்படித் திருவவதரித்தருளின பேரருளாளனுடைய பெரிய தேஜஸ்ஸில் மதிமயங்கி ஓடிய ப்ரஹ்மாவும் தேவர்களும் முனிவர்களும் மிக்க சிரமத்துடன் ஊன்றி நோக்கியபின் அந்தப் பெரிய தேஜஸ்ஸுக்குள் புண்யகோடிவிமானத்தையும், அதன் நடுவில் பேரருளாளன் யாகத்தின் ஹவிர்ப்பாகத்தை உட்கொண்டதால் அதன் நறுமணம் வீசும் திருப்பவளச் செவ்வாயுடன் ஒளியைப் பொழியும் ஒரு காளமேகம்போல் நின்றருளிய படியையும் கண்டு மகிழ்ச்சி ஆச்சரியம் இவற்றால் பரவசமாயினர்].

இவ்வாறு பரவசரான அவர்கள் இங்ஙனம் போற்றினூர்கள்—

225 பனனிருசீராசிரியசசநதவிருத்தம

இருபரிதி யேய்ந்த மகுடமு மெழின்மதிதி கழ்ந்த வதனமு
மிருவகையி லங்கு குழைகளி லெதிர்போரவு கந்த மகரமு
மொருதகவு யர்ந்த திருமக ளொளிமறுவின் மன்னு மகலமு
முருவருவு மிழ்ந்த வுதரமு முலகடைய நின்ற கழல்களு
மருவினிடை யோங்கு புனலென மலைதுனிய நின்ற மலையென
மருளறவி ளங்கு மொளியென மலரயனு கந்த பயனென
வருவிலுறை கின்ற வுயிரென வடியவரு கந்த வமுதென
வருமறைக ளொன்றி யடிதொழ வருள்வரதர் நின்ற பெருமையே

உரை — இரு பரிதி – (கிரணங்களால்) பெரிய ஸூர்யனை, ஏய்ந்த மகுடமும் – ஒத்த கிரீடமும், எழில் மதி – பிரகாசிக்கும் சந்திரன் போல, திகழ்ந்த வதனமும் – விளங்குகின்ற திருமுகமண்டலமும், இருவகை இலங்கு குழைகளில் – இரண்டுவகையாக பிரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களில், எதிர் பொர – எதிரேநின்று சண்டையிடுவதற்கு, உகந்த மகரமும் –விரும்பிய (னபோன்ற) மீனகளும், ஒரு தகவு – ஒப்பற்ற கருணையில், உயர்ந்த திருமகள்– உயர்ந்துநிற்கும் பிராட்டி, ஒளி மறுவின்–பிரகாசிக்கின்ற(ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்)மறுவோடு, மன்னும் அகலமும்–நித்யவாஸம் செய்யும் திருமார்பும், உரு அரு – அசேதநத்தையும் சேதநத்தையும், உமிழ்ந்த உதரமும் – ஸ்ருஷ்டித்த திருவயிறும், உலகு அடைய – உலகத்திலுள்ளவர்கள் சரணமடையும்படி, நின்ற கழல்களும்–நிற்கின்ற திருவடிகளும் ஆகிய இவற்றுடன், அரு மறைகள்– அருமையான வேதங்கள், ஒன்றி அடி தொழ– ஒரேமுகமாய்நின்று திருவடிகளைத் தொழு(து பேசு)மபடி, அருள் வரதர் நின்ற பெருமை – அருளை வடிவெடுத்த பேரருளாளர் நின்ற பெருமை (எவ்வாறு இருந்ததென்னில்), மருவின் இடை – பாலைவனத்தின் நடுவில், ஓங்கு புனல் என – எழும்பிய ஜலம் என்னும்படியாகவும், மலை துனிய – (அத்திகிரியென்னும்) மலை விளையும்படி, நின்ற மலை என – நின்ற மலை என்னும்படியாகவும், மருள் அற – அஜ்ஞானம் நீங்கும்படி, விளங்கும் ஒளி என– பிரகாசிக்கின்ற தேஜஸ் என்னும்படியாகவும், மலர் அயன்— (பகவானுடைய நாபிக்) கமலத்தில் உதித்த ப்ரஹ்மா, உகந்த பயன் என – விரும்பிய பலன் என்னும்படியாகவும், அருவில் உறைகின்ற – சேதநப்பொருள்களுக்குள் வஸிக்கின்ற, உயிர் என – உயிர் என்னும்படியாகவும், அடியவர் உகந்த–பாகவதர்கள் விரும்புகின்ற, அமுது என – அம்ருதம் என்னும்படியாகவும்(இருந்தது).

பேரருளாளன், தன் கிரீடம் ஸூர்யனைப்போல் ஒளியை வீசவும், திருமுகமண்டலம் சந்த்ரபிம்பத்தைப்போல் குளிர்ந்து நிற்கவும், திருக்காதுகளில் அணிந்த இரண்டு குண்டலங்களிலும் அமைந்துள்ள மீனுருவங்கள் இரண்டும் போரிட முயல்வனபோல் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்முகமாய் நிற்கவும் தன் திருமார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவும் பெரிய பிராட்டியும் நித்யவாஸம் செய்து விளங்கவும், சேதநாசேதநங்களை ப்ரளயகாலத்தில் வைத்துக் காத்துப் பின் படைக்கும் திருவயிற்றுடனும் உலகிலுள்ளோர் யாவரும் வந்து சரணமடையுமாறு நிற்கின்ற திருவடிகளுடனும், வேதங்களெல்லாம் அந்தத் திருவடிகளைத் தொழுது பேசுமாறு நின்ற பெருமையை ஆய்ந்து பார்க்கின், அவ்வெம்பெருமானை ஸம்ஸாரமாகிய பாலைவனத்தில் தோன்றிய தெய்விகமான ஒரு நீர்நிலையென்றும், ஹஸ்திகிரியென்னும் மலையும் வளர்ந்துபோகும்படி அதன்மீது அழுந்தி நிற்கின்ற ஒரு மலையென்றும், உலகத்துள்ள அஜ்ஞானம் நீங்குமாறு விளங்கும் ஒரு தேஜஸ் என்றும், ப்ரஹ்மா அடைய விரும்பிய பெரும்பயன் என்றும், ஸகல வஸ்துக்களிலும் நிற்கின்ற அந்தர்யாமியென்றும், பாகவதர்களால் விரும்பப்படும் திவ்யாம்ருதமென்றும் கூறலாகும்—என்றவாறு.

[இவ்வாறு ப்ரஹ்மாவும் மற்றைத் தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் ஆச்சர்யத்தாலும் பக்திப்பெருக்கினாலும் ஏவப்பட்டு வணங்குவதும் எழுவதுமாயிருந்து 'பேரருளாளனுக்கு அடியராகப் பெற்றோமே' என்று தம் பாக்கியத்தை நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்துநின்றார்கள்]

வேதாந்தார்த்தங்களை வெளியிடுகின்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் பதினாறு பாதங்களில் புகழப்படுகின்ற குணங்களைப்புகழ்ந்து அவர்கள் பேசுகின்றனர்—

226 இருபத்தெண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

* சித்த சித்தெனப் பிரித்து ரைத்தனவ னைத்த மைத்துறையு மிறைவனார்
சிறிய பெரியவுரு வுடைய வுடலமென நடலமிலதிலத் நிலையினார்
சித்திரத்தெழிலை யொத்த பத்தரொடு முத்தர் பித்தியெனு முணர்வினார் [ஞர்
சிதைவின் மறைநெறியி லெறிய வருமுரைகள் முறிய சிறையரிய நிறைவி

* ஸூத்ரா ணாம் ஸ்ருதிஷோ நிரவதிமஹிமா ஸர்வாஸ்பதம் ஸர்வதா ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு ரஜஸ்ரம் ஸமஸ்த தனுவான் | நிஷ்க்ராஷிதாதிரஷ்டோ பஹுஸஜநவதாம் ஸாத்யஸாத்யோ பாதவர்ஷ் வேதாந்தைக ப்ரதிமாநிதத் வேதயுக்திர ஸாஷ்டாங்காத்ரு வேத்ய: ||

— அதிகரணஸாராவளி

சித்து விக்கவல கத்து வித்தைவழி கற்ற வர்க்கசைவின் மாயனார்
கபிலர் கணசரனை சுகதர் சமணரபர் வழிக ளழியுமருஞ் மொழியினார்
சுத்தி லக்கிலும நுகீத லந்திலும சித்தி லொக்குமொர முதல்வனார்
கார ணமிடுகடிய பதினெ ரிருடிகமு மடைய முடியுமடி யிருடியா
ரோத்த னைத்துலகு மொற்றி யொற்றிவரு மிப்ப வத்திரை யிசைவினா
நுருவ மருவமெனு முலகின் முடுகிலதி லுவமை யிலதிலது தலைவனா
நுத்த மப்படிவ துத்த வித்தைகளி லுத்த ரிக்கவுணர் துணைவனா
நுரிய கிரிசைகளி லரிய தொருவிரது நெரிய விரையுமவர் பரிவினார்
சத்த சந்தெனும னைத்த ணைத்தவினை தொத்த றுக்கவல துணிவினார்
சரியு மளவிலுரி யவரை யறிவரிய தமனி நெறிசேருத விரகினார்
தந்து வந்திரளு தைந்து தைத்தடைவு தத்து விக்குமவர் தலைவனார்
தருணை யுணருமவர் சரண மணுகவிட லரிய வருள்வாத ரடியமே 19

உரை — [முதல் அத்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—] சித்து அசித்து என— சேதநம் அசேதநம் என்று, விரிந்து உரைத்தன — (சாஸ்த்ரங்களில்) விளக்கிக் கூறப்பட்ட, அனைத்தும் அமைத்து — ஸகலவஸ்துக்களையும் படைத்து, உறையும் இறைவனார் — (அவற்றுள் அந்தர்யாமியாய்) வசிக்கின்ற தலைவராயிருப்பவரும்,

அனைத்தும் + அமைத்து = அனைத்தமைத்து, தொகுத்தல்

இதனால், உலகத்தைப் படைக்கும் தன்மையாகிய முதற்பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது

சிறிய பெரிய — ஸூக்ஷ்மமும் ஸ்தூலமுமான, உரு அடைய — உருவமுள்ள (சேதநம் அசேதநமென்னும்) வஸ்துக்கள் முழுதும், உடலம் என — (தமக்குச்) சரீரமென்னும்படி நின்று, நடலம் இலது — (அவற்றிலுள்ள) தோஷம் தட்டாது, இலதும் நிலையினார் — ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவரும்,

'இலதிலதும' என்னும் தொடரில் இலாது என்பது குறுகி 'இலது' என்றாயிற்று அன்றி, இலதாக இல்லாததாக என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இதனால் ஸகலவஸ்துக்களையும் சரீரமாகக் கொண்ட தன்மையாகிய இரண்டாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது

எழில் சித்திரத்தை ஒத்த — அழகிய சித்திரத்தைப்போன்ற, பத்தரோடு முத்தர் — பத்தருக்கும் முக்தருக்கும் (நித்யஸூரிகளுக்கும்), சத்தி எனும் — ஆதாரமான சுவர் என்று கூறப்படுகின்ற, உணர்வினார் — ஸங்கல்பத்தையுடையவரும்,

சித்திரத்தைச் சுவர் தாங்குவதுபோல் தன் ஸங்கல்பத்தால் ஸர்வேச்வரன் உலகத்தைத் தாங்குகின்றான் என்று பொருள்.

இதனால் வேறொன்றையும் தமக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளாமையாகிய மூன்றாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது.

சிதைவு இல் — அழிவு இல்லாத, மறை நெறியில் — வேதமார்க்கத்தில், ஏறி — ஓதப்பட்ட, அருமறைகள் — அந்த அசேதநத்தின் ப்ரகாரங்கள், முறிய — தொலைந்துபோக, சிறை அறிய நிறைவினர் — வரம்பு இல்லாத பெருமையையுடையவரும்,

பிறமதத்தினர் அசேதநமே உலகத்துக்குக் காரணமென்று வேதவிருத்தமாய் வழக்கிட, வித்வான்களின் பல ந்யாயங்களின் உதவியால் வேதாந்த வாக்யங்களை ஆராய்ந்து, அசேதநம் ஜகத்காரணமாகாதென்றும், எல்லையற்ற பெருமையையுடைய பகவானே ஜகத்காரணம் என்றும் ஸ்தாபித்தனர்.

இதனால் எல்லையற்ற பெருமையுடைமையாகிய நான்காவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் விளக்கப்பட்டது.

[இனி இரண்டாம் அத்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—]

கத்துவிக்க வல்ல — (எடுத்த இடமெல்லாம் ஹேதுவை) ஆரவாரத்தோடு கலபிக்கும்படி செய்யவல்ல, கந்துவித்தை வழி — ஜல்பமென்னும் வித்யாமார்க்கத்தை, கற்றவர்க்கு — பரிசயம் செய்தவரால், அசைவு இல் — அசைக்க முடியாத, மாயனார் — விசித்திரமான சக்தியையுடையவரும்,

ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்துக்குக் காரணமாகக் கொள்வதில் பிறமதத்தினர் ஜல்பத்தைக் கொண்டு வெளியிட்ட பல தோஷங்களை ப்ரஹ்மம் விசித்திரமான சக்தியைக் கொண்டிருப்பதைக் கொண்டு போக்கியபடியால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்பது அசைக்கமுடியாததாயிற்று.

இதனால் ஜகத்காரணத்வத்தில் பிறமதத்தினர் ச்ருதிகளுடனும் யுக்திகளுடனும் கல்பித்த விரோதங்கள் நீங்கிய தன்மையாகிய முதற் பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது.

கபிலர் — கபிலரும், கணசரணர் — கணாதரும், சுகதர் — புத்தரும், சமணர் — ஜைநரும், அரர் — பாசுபதரும் (சைவரும்) ஆகிய இவர்களுடைய, வழிகள் அழியும் — மதங்கள் தொலைவதற்குக் காரணமான, அருள் மொழியினர் — (ஆசார்யரிடம்) அருளாலே (வந்த ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் என்னும்) ஸ்ரீஸூக்தியை வெளியிட்டவரும்,

இதனால் ஆச்ரிதர்க்கு அநுகூலமாயிருக்கும் தன்மையாகிய இரண்டாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது.

கந்து இலங்கிலும் — (கம — இந்த்ரியம்) இந்த்ரியங்களுக்கு இலக்கான ஐந்து பூதங்களிலும், அருந்தலத்திலும் — ஜீவவர்க்கத்திலும், அப்பத்தில் ஒக்கும் — (மற்றான அஹங்காரம் என்னும்) தத்துவங்களை வியாபிக்கிற போல, ஒரு முதல்வன் — ஒரே காரணமாயிருப்பவரும்,

இதனால் பஞ்சபூதங்களையும் ஜீவர்களையும் சகலவற்றையும் படைத்த தன்மையாகிய மூன்றாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது,

காணம் ஒன்று — கூத்தாடுகிற, காய — கொடிய, பதினொரு நடிகரும் — (ஜ்ஞானேந்த்ரியம் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியம் ஐந்து, மனம் ஆகிய) பதினொரு இந்த்ரியங்களும், அடைய — முழுதும், முடியும் அது — தோன்றுவதற்கு காரணமான, இருடியர் — மேல் ஏவுவதற்குரிய காண்கல முனிவர்போன்றவர்களும்,

இதனால் இந்த்ரியம் முதலியவற்றுக்குக் காரணமாகத் தன்மையாகிய நான்காவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது

[இனி மூன்றும் அத்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்படுகின்றது—]

ஒந்து — எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையதாயிருந்து, அலைந்து உலரும் — (ஸ்வர்க்கம் நரகம் இவற்றுக்குச் செல்லும்) ஸகலஜீவர்களையும், ஒற்றி ஒற்றி நும் — தழுவித் தழுவி வருகின்ற, ஒப்பவந்து — இந்த ஸம்ஸாரத்தை நடத்துதற்கு, ஒரையும் — ஏற்ற, இறைவினர் — ஸங்கல்பத்தையுடையவரும்,

இதனால் சேதநருக்கு விழிப்பு, ஸ்வப்நம், நித்திரை முதலிய எல்லா நிலைமைகளிலும் நிர்வாஹகராயிருந்து ஸம்ஸாரத்தை நடத்திவைத்தலாகிய முதற்பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது

உருவம் அருவம் எனும் உலகில் — அசேதநம் சேதநம் எனப்படும் லோகத்தின், மறுந்து இலதில் — தோஷம் இல்லையென்னும்படி, உவமை இலது — ஸமமில்லாமல், இலந்த தலைவன் — ப்ரகாசிக்கின்ற ஸ்வாமியாயிருப்பவரும்,

இதனால் சேதநாசேதநங்களில் கலந்து அந்தர்யாமியாயிருக்கும் போதும் அவற்றிலுள்ள தோஷம் தம்மிடத்துத் தட்டாதிருத்தல் என்ற இரண்டாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது.

உத்தமப் படி — உயர்ந்த ப்ரகாரங்களில், வகுத்த வித்தைகளில் — (பலவகையாய்ப்) பிரிக்கப்பட்ட பக்தியோகங்களில், உத்தரிக்க உணர்ந்துணர்வார் — (வேறு உபநிஷத்துக்களிலிருந்து) எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கதுமாகப் பட்ட குணங்களையுடையவரும்,

மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமான பக்தியோகம்—தஹரவித்யை, சாண்டில்யவித்யை, பரவித்யை முதலிய பல வித்யைகளாகப் பிரிகின்றது. ஓர் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட வித்யையை அநுஷ்டிக்கும்போது வேறு உபநிஷத்திலும் கூறப்பட்டுள்ள அதே வித்யையைச் சேர்ந்த குணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றுடன் கூடியதாகவும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்க வேண்டும்.

இப்படிப் பலவகைப்பட்ட பக்தியோகத்தால் உபாஸிக்கப்படும் தன்மையாகிய மூன்றாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் இதனால் வெளியிடப்பட்டது.

உரிய கிரிசைகளில் —(பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாயத் தங்களுக்குரித்) தக்கனவான காமங்களில், அரியது ஒரு விரகு — எளிதில் செய்யமுடியாத ஓர் உபாயத்தை, தெரிய விரையுமவர் — அறிய விரைபவரிடம், பரிவினர்— அன்பு (டன் தலைக்கட்டி) வைப்பவரும்,

பக்தியோகத்திற்கு அங்கமான நித்யநைமித்திககாம்யங்களாகிய வர்ணாச்ரமதர்மங்களைச், செய்வதற்கு அரிதான ஸாத்துவிகத்யாகத்துடன் செய்ய முற்படுவோருக்கு அந்தப் பக்தியோகத்தை எம்பெருமான் தலைக்கட்டிவைக்கின்றான்.

ஸாத்துவிகத்யாகம் —செய்யும் காமமும், அதன் பலனும், செய்யும் தன்மையும் தன்னுடையனவென்று நினையாமல் அவற்றை எம்பெருமானிடமே ஸமர்ப்பித்தல்.

இதனால் சேதநர் செய்யும் உரிய காமங்களால் மகிழ்ந்து அருள் புரியுந்தன்மையாகிய நான்காம் பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது.

[இனி நான்காம் அத்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—]

சத்து அசத்து எனும்—புண்யம் பாபம் எனப்படுகின்ற, அணைந்த — (உபாஸிக்கும் ஜீவனைச்) சேர்ந்துள்ள, அனைத்துவினை — ஸகலகாமங்களும், தோத்து — தொடாதலை, அறுக்க வ(ல்)ல — ஒழிக்கவல்ல, துணிவினர்— உறுதியையுடையவரும்,

இதனால் உபாஸிப்பவர்களுடைய காமங்களை ஒழிக்கும் தன்மையாகிய முதற்பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டது

சரியுமளவில் — சரீரத்தை விடுங்காலத்து, உரியவரை — (பரமபதம் செல்லத்) தக்க ஜீவர்களை, அறிவு அரிய— அறிவதற்கு முடியாத, தமனி நெறி — ப்ரஹ்மநாடி வழியில், சேர்ந்து விரகினர் — ப்ரவேசிக்கச்செய்யும் வல்லமையுடையவரும்,

இதனால் மோக்ஷத்திற்குச் செல்லத்தக்கவரை ப்ரஹ்மநாடி வழியில் புகச்செய்தலாகிய இரண்டாவது பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது.

தத்துவத் திரள்— (ப்ரக்ருதியைச் சேர்ந்த ஸகல அசேதந) தத்துவங்களின் கூட்டத்தை, உதைந்து உதைந்து — (காலால்) உதைத்து உதைத்துத் தள்ளி), அடைவு — வரிசையாக, தத்துவிக்குமவர் — (சேதநரை ஸம்ஸாரத்தை விட்டுத்) தாண்டுவிப்பவ (ரான ஆதிவாஹிக) ருக்கு, தலைவனார்— ஸ்வாமியாயிருப்பவரும்,

இதனால் ஆதிவாஹிகரைக் கொண்டு சேதநரை ஸம்ஸாரமண்டலத்தைத் தாண்டுவித்துப் பரமபதம் சேர்த்தலாகிய மூன்றும் பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது

தருகை — (எம்பெருமான் பலனைக்) கொடுப்பதை, உணருமவர் — (தன்னை உபாஸனம் செய்)யும் ஜீவர், சரணம் அணுக — (தம்) திருவடிகளை நெருங்கிநிற்க, விடல் அரிய — (அவரை) விடாதவருமான, அருள்வரதர் — கருணையே வடிவெடுத்த பேரருளாளருக்கு, அடியம் — (நாம்) தாஸர்களாயிருக்கின்றோம்.

இதனால், திரும்புகையில்லாது தம் அநுபவத்தைத் தந்து தம்மைப் பாலாக்குகையாகிய நான்காம்பாதத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்பட்டது. 19

ப்ரஹ்மா அப்பொழுது பரபரப்பு, மகிழ்ச்சி, பயம் ஆகிய இவற்றையுடையனாய்க்கிட்டிச் சென்று நித்யஸூரிகள் அநுபவித்தற்குரிய எம்பெருமான் திருமேனியை அநுபவித்துத் தான் பெற்ற பலனை இவ்வாறு பேசுகிறான்—

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

227 திருமகண் மண்மகணீளை முதலா வெல்லாத்
தேவியருந் தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்கத்
தருமமிரு மூன்றுமுத லனைத்துந் தோன்றத்
தன்னனைய சூரியர்தன் னடிக்கீழ் வாழ
வருமறைசே ரளவில்லா வவனி யின்க
ணரவணைமேல் வீற்றிருப்பா லனைத்துங் காக்குங்
கருமணியைக் கரிகிரிமேற் கண்டே னென்றன்
கடுவினைக ளனைத்துநான் கண்டி லேனே 20

உரை — திருமகள் – லக்ஷ்மி, மண்மகள் – பூமிப்பிராட்டி, நீளா– நீளாதேவி, முதலா எல்லாத் தேவியரும் – முதலிய எல்லாத் தேவிமாரும், தன்னுடனே திகழ்ந்திருக்க – தன்னுடனே ப்ரகாசித்துக்கொண்டு நிற்க, செழுமைத் தருமம் முதல் – (ஜ்ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும்) ஆறு குணங்கள் முதலிய, அனைத்தும் நேர்ந்த – எல்லாக் குணங்களும் ப்ரகாசிக்க, தன் அனைய சூரியர் – தன்னைப்போன்ற நித்யஸூரி யர், தன் அடிக் கீழ் வாழ – தன் திருவடிகளின் கீழ்க் கைங்கர்யம் செய்ய, அருமறை சேர் – அருமையான வேதத்தால் புகழப்படுகின்ற, அளவு இல்லா அவனியின் கண் – அளவிடமுடியாத தேசமாகிய பரமபதத்தில், அரவு அணை மேல் – ஆதிசேஷனாகிய திருப்பள்ளியின்மேல், வீற்றிருப்பால் – எழுந்தருளியிருப்பதாலேயே, அனைத்தும் காக்கும் – ஸகலத்தையும் ரக்ஷிப்பவ னை, கருமணியை – நீலரத்னம்போன்ற பேரருளாளனை, கரிகிரி மேல் கண்டேன் – ஹஸ்திகிரியின்மீது ஸேவித்தேன் என்றவர், கொடுவினைகள் அனைத்தும் – என்னுடைய கொடிய கர்மங்கள் முழுமையும், நான் கண்டி லேன் – நான் காணவில்லை (கர்மங்கள் தொலைந்தன)

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீபூமிநீளாதேவியர் முதலிய தேவிமார் சூழ்ந்திருக்க, நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களும் தன் திருவடிகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நிற்க, திருக்கல்யாணகுணங்களனைத்தும் ப்ரகாசிக்கும்படி திருவனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளியில் வீற்றிருந்தே தான் காத்தருளவேண்டிய ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷித்தருளுகின்ற எம்பெருமானை இன்று இந்த ஹஸ்திகிரியில் கண்ணாரக் கண்டு களித்து என் பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றேன் என்று பரமமாக அநுஸந்தித்தார்.

'அனைத்து நான்' என்னும் தொடரில் நகரம் செய்யுள் விகாரத்தால் விரிந்தது. 20

[இப்படிக் கண்களால் காண அரியதாய் மனோரதத்திற்கு மாத்திரம் புலனாயிருக்கும் எம்பெருமான் அன்று யாகவேதியில் தன் கண்ணெதிரே காயாம்பூ நிறத்தனாய்க் காட்சியளிப்பதைக் கண்ணாரக்கண்ட பரமமா அந்த க்ஷணத்திலேயே பொங்கிய ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கிச் செய்யவேண்டியதை யறியாத சித்தனானான், பின் பேரருளாளனை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யத்தான் அப்ரதக்ஷிணமாக வந்தான், தூரத்தில் ஓடினான், ஸமீபத்தில் ஓடிவந்தான்; தன் கையினால் அவன் திருமேனியைத் தொட்டுப்பார்த்தான், தடவிப்பார்த் தான், அன்பின் பெருக்கினால் சிறிதுகாலம் இறுகத் தழுவிக்கொண்டான். இப்படி பரமமா மகிழ்ச்சியால் காரியங்களை முறைதவறிச் செய்து, சிறிது நேரம் ஓடிக் கூடிப் பின் சுயநிலையை அடைந்தான்.]

பின்பு ப்ரஹ்மா, பெரிய பெருமாளாகிய பேரருளாளன் உபயநாச்சிமாருடன் எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையைப் பல படியாக அநுபவிக்கிறன்—

228 பதினறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

பெடையி ரண்டையோ டனம மைந்துபி ரிந்தி டாவகை பேசலாம்
பெருகு மருவிக ளருகு மருவிய பெரிய மணிவரை பயிலலாம்
பிடியி ரண்டொடு களவ மொன்றுபி ணைந்த பேரழ கோதலாம்
பிரிவி லொளியொடு நிழலு மருகுறு மிரவி யிலகுதல் பாவலாங்
கொடியி ரண்டொடு விடவி யொன்றுகு ளிர்ந்த வாறுகு லாவலாங்
குறைவில் சுருதியு நினைவு மிலகிய தரும வருநிலை யென்னலா
மடியி ரண்டையு மடையு மன்பர றிந்த பேரரு ளாளனு
ரணுகு மலர்மக ளவனி மகளொடு கரடி கிரியினி லவிர்தலே 21

உரை — அடி இரண்டையும் — (தம) திருவடிகள் இரண்டையும், அடையும் அன்பர் — அடைபவர்களான பாகவதர்களால், அறிந்த — அநுஸந்திக்கப்பட்ட, பேரருளாளனுர் — பேரருளாளர், அணுகும் — நெருங்கியுள்ள, மலர்மகள் அவனிமகளொடு — பெரியபிராட்டியுடனும் பூமிப்பிராட்டியுடனும், கரடிகிரியினில் — ஹஸ்திகிரியில், அவிர்தல் — ப்ரகாசித்தல், அனம் — ஓர் ஆண்ஹம்ஸம், பெடை இரண்டை — இரண்டு பெண் ஹம்ஸங்களை, அடைந்து — சேர்ந்து, பிரிந்திடாவகை — பிரியாமலிருக்கும் ப்ரகாரத்தை, பேசலாம் — (போலுமென்று) சொல்லலாம், பெருகும் அருவிகள் — பெருகுகிற அருவிகளை, அருகு மருவிய — பக்கத்தே பெற்றுள்ள, பெரியமணிவரை—பெரிய ரத்நபர்வதத்தை, பயிலலாம்—(ஒக்குமென்று)அநுஸந்திக்கலாம், ஒன்று களவம்— ஓர் ஆண்யானை, பிடி இரண்டொடு—இரண்டு பெண்யானைகளுடன், பிணைந்த—சேர்ந்திருந்த, பேர் அழகு—பெரிய அழகை, ஓதலாம் — (போலுமென்று) கூறலாம், பிரிவு இல் ஒளியொடு — (தன்னைவிட்டுப) பிரியாத ப்ரகாசத்தோடு, நிழலும் — சாயையும், அருகு உறும் — பக்கத்தே பொருந்தப்பெற்ற, இரவி—ஸூர்யன், இலகுதல்— ப்ரகாசிப்பதை, பாவலாம் — (ஒக்குமென்று) புகழலாம், ஒன்று விடவி — ஒரு மரம், கொடி இரண்டொடு—கொடிகள் இரண்டுடன், குளிர்ந்தவாறு — குளிர்ந்திருப்பதை, குலாவலாம் — (போலுமென்று) கொண்டாடலாம், குறைவு இல் - குறைவில்லாத, சுருதியும் நினைவும் — வேதத்தோடும் ஸ்ம்ருதியோடும், இலகிய— (விளங்குகின்ற) ப்ரகாசிக்கின்ற, தருமம் அருநிலை — தர்மத்தின் ஸூக்ஷ்மம், என்னலாம் — (போலும்) என்று கூறலாம்

ஹஸ்திகிரியில் பேரருளாளன் பெரியபிராட்டியுடனும் பூமிதேவியுடனும் ஸ்திரமாக ப்ரகாசிக்கும் நிலைக்கு, ஓர் ஆண் அன்னம்

இரண்டு பெடைகளுடன் கூடியிருப்பதையும், ஒரு பெரிய மலையிலே இரண்டு அருவிகள் பெருகியோடுகிறதையும், ஒரு யானை இரண்டு பெண்யானைகளுடன் கூடிக் குலாவுவதையும், ஸூர்யன் சாயையோடும் ஒளியோடும் திகழுவதையும், ஒரு மரம் இரண்டு கொடிகளோடு பிரகாசிப்பதையும், தாம ஸாக்ஷமம் வேதயஜ்ஞத்தோடும் ஸமுத்ரத்தோடும் விளங்குவதையும் உவமானமாகக் கூறலாம் — என்றவாறு. 21

பிராட்டிமார் அளவற்ற திருக்கல்யாண குணங்களுக்குத் ... பேரருளாளனுடைய திவ்யகுணங்களை அநுபவிக்கிறார்—

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

229 வேரொப்பார் விண்முதலாங் காவுக் கெல்லாம்
விழியொப்பார் வேதமெனுங் கண்ணுக் கெல்லாங்
காரொப்பார் கருணைமழை பொழியு நீராற்
கடலொப்பார் கண்டிடினுங் காணாக் கூர்ந்தா
னிரொப்பார் நிலமளிக்குந் தன்மை தன்னி
னிலமொப்பார் நெடும்பிழைகள் பொறுக்கு நோன்பா
லாரொப்பா ரிவர்குணங்க ளனைத்துங் கண்டா
லருளாளர் தாமேனுந் தமக்கொவ் வாரே. 22

உரை — அருளாளர் - பேரருளாளர், விண் முதலாம் - ஆகாசம் முதலிய (உலகமாகிய), காவுக்கு எல்லாம் - சோலைகளை அனைத்துக்கும், வேர் ஒப்பார் - வேரைப்போல (ஆதாரமாக) ஆவார், வேதம் எனும் கண்ணுக்கு எல்லாம் - வேதம் என்று சொல்லப்படும் (உலகின்) கண்ணுக்கு, விழி ஒப்பார் - கண்ணிலுள்ள கருவிழியைப்போன்றவராவார், கருணை மழை பொழியும் நீரால் - கருணையாகிய மழையைப் பெய்யும் தன்மையால், கார் ஒப்பார் - மேகத்தைப்போன்றவராவார், கண்டிடினும் - பார்த்தாலும், காணாக் கூர்ந்தால் - (ஸ்வரூபத்தை) முழுதும் காணமுடியாமையாகிய அதிசயத்தால், கடல் ஒப்பார் - கடலைப்போன்றவராவார், நிலம் அளிக்கும் நன்மை தன்னில் - பூமியைக் காப்பாற்றுகின்ற ஸ்வபாவத்தால், நீர் ஒப்பார் - ஜலத்தை ஒத்திருப்பார், நெடும் பிழைகள் - (மிகவும்) பெரிய அபராதங்களை, பொறுக்கும் நோன்பால் - பொறுத்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தால், நிலம் ஒப்பார் - பூமிதேவியைப் போன்றிருப்பார். இவர் குணங்கள் அனைத்தும் கண்டால் - இவருடைய குணங்களை முழுவதையும் ஆலோசித்தால், ஒப்பார் ஆர் - இவரை ஒத்தவர் யார்? (ஒருவருமில்லை). தாம் எனினும் - தாமே என்றாலும், தமக்கு ஒவ்வார் - தமக்கு ஒத்தவராகமாட்டார்.

[வேரோப்பார் .] இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் எம்பெருமா னுக்கு லீலார்த்தமாக ஏற்பட்ட நந்தனவனம் போன்றதாகும். நந்தனவனத்தி லுள்ள மரங்களை வேர் நிற்குந்தன்மையால் பரப்பஞ்சம் முழு வதையும் பேருளாளன் தாங்குகின்றமையினால் வேர்போன்றவ னானான்.

[விழியொப்பார்] கண்ணிலுள்ள கருவிழி முக மாயிருக்கும் வேதம் கைக்கொண்டு ஓங்கிப் பொருள்களையும் நம் அறிவால் நமக்கு வேதம் ஒரு செய்விக்க கண்போன்றதாகும் நன்றாகப் போற்றப்பட்டு இதனால் போருளாளர் ஸாரமாய விளங்கு வதுபற்றி வேதமெனும் கண்ணுக்குக் கருவிழிபோன்றவனானான்.

[சாரோப்பார் .] மேகம் பெய்து பள்ளம் என்பதுபோன்ற நடம் பாராமல் மழையைப் பொழிந்து குளிரச்செய்வதுபோல, பேரரு ளாளும் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்று நோக்கம் பாராது அனைவரிடமும் கருணையாகிய மழையைப் பொழிவதால் மேகம் போன்றவனானான்.

[கடலொப்பார்] நாம் 'கடலைக் கண்டோம்' என்கிறோம் ஒழிய அதன் ஏகதேசத்தைக் கண்டோமேயன்றி முழுதும் கண்டோ மில்லோம் அவ்வாறு பேருளாளனை நாம் அநுபவிக்கின்றோமாயினும் அவனுடைய திருமேனி, குணம் முதலியவற்றின் ஏகதேசத்தினும் முழு தும் காணவல்லோமல்லோம்.

[நீரொப்பார்] ஜலம் பூமிமுழுவதும் வாடாது காக்கும். அதனமே பேருளாளன் உலகிலுள்ளோர் அன்புற்றபடி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதுபற்றி ஜலம்போன்றவனானான்.

[நிலமொப்பார்] பூமிக்குப் பொறுமையே வடிவமென்பது க்கு அவன் பாபிகள் புண்யசாலிகள் அனைவரையும் பொறுமையோடு மிகு நிறைந்தருள் ஜீவராசிகளுடைய அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதால் பேருளாளன் பூமிதேவியைப்போன்றவனுமானான்

இப்படி ஒவ்வோர் அம்சத்தில் பேருளாளனுக்கு ஒவ்வொரு வியுவமானங்களைத் தேடிப்பெற்றாலும் எல்லாக் குணங்களுடனும் யும் நிலையில் அவனுக்கு ஓர் உவமானமும் காணமுடியாது தனக்குத் வமம் இல்லாதவனானான்—என்று பரமார்த அநுபவித்துப் பேசினான் 22

[இவ்வாறு பரஹ்மா பேருளாளனுடைய குணங்களைத் தனித்தனி யும் சேரவும் அநுபவித்து, நான்குதிசையிலும் முகமுடையவனாதலின் திசையிலுள்ள முகத்தாலே யாகசாலையின் மேற்புறத்தில் அணையாகக

கிடக்கும் எம்பெருமானையும், கிழக்குத்திசையிலுள்ள முகத்தாலே யாக வேதியில் திருவவதரித்தருளிய பேரருளாளனையும் சேர அநுபவிக்கும்படி 'பரஞ்சோதியாயுள்ள ஒரே வஸ்து வேகவதியின் நடுவில் நின்று யாகசுத்தக காரணத்தால் உபாயமாகவும், ஹஸ்திகிரியில் யாகவேதியில் ப்ராப்யமாகவும் தினாற் பலனாக அவதரித்தபடியால் பலனாகவும் காணப்படுகின்றது' என்று அநுஸந்தித்தான்.

இங்ஙனம் ப்ரஹ்மா மிக்க மகிழ்ச்சியின் வயப்பட்டு மயிர்க்கூச்செறிந்த மேனியும் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கிய கண்களும் தழுதழுத்த நாவும் தளர்ந்த நிலையுமாய்த் தன் அதிகாரச்சுமையை மறந்து எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யத்திலேயே ஊன்றி நின்று தொடர்ந்து துதித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.] 22

கட்டளைக்கலித்துறை

230 எந்நில முந்தூந் தாற்குறி செய்த வெழிற்பரிகொண்
டன்ன முயர்த்தசெய் யோனன்று வேள்விசெய் வேதியின்மேல்
முன்னிலை யாகிய மூர்த்திய னாய்முக மற்றுனக்
கென்ன வரந்தரு வோமென்று நாத னியம்பினனே 23

உரை — அன்னம் உயர்த்த — ஹம்ஸத்தைக் கொடியாக உயர்த்தியவனும், செய்யோன் — செந்நிறமுடையவனுமான ப்ரஹ்மா, எந்நிலமும் — எல்லா நிலத்திலும், தூந்நால் — காற்குளம்பினால், குறி செய்த — அடையாளம் செய்த, எழில் பரிகொண்டு — அழகிய குதிரையைக்கொண்டு, அன்று — அந்நாளில், வேள்வி செய வேதியின் மேல் — யாகம் செய்த வேதிகையின்மீது, நாதன் — ஸ்வாமியான பேரருளாளன், முன்னிலையாகிய மூர்த்தியன் — எதிரே நின்ற திருமேனியுடையனாகி, நாய்முக — "ப்ரஹ்மாவே! உனக்கு மற்றும் என்ன வரம் தருவோம் — உனக்கு வேறு எந்த வரத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்? (கேட்பாயாக"), என்று இயம்பினன் — என்று அருளிச்செய்தான்.

ப்ரஹ்மா செய்த இத்தகைய அச்வமேதயாகத்தில் யாகவேதிகையில் திருவவதரித்துள்ள பேரருளாளன் ப்ரஹ்மாவுக்கு அருள்புரிய முற்பட்டு 'ப்ரஹ்மாவே! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள். என்னை நேரில் கண்டவர்கள் ஸகல பலன்களையும் பெற வல்லவராவர்' என்று அவனை நோக்கிக் கூறினன். 23

[அப்பொழுது ப்ரஹ்மாவும் பேரருளாளனைக் குறித்து "ஸ்வாமி! தேவரீருடைய திருமேனியை எப்பொழுதும் ஸேவிப்பதற்கு நித்யஸூரிகளே உரியவர். அத்தகைய திருமேனியை நான் கண்டு அநுபவிக்கப்

றேன் இந்தப் பாக்யம் தவிர எனக்கு வேறு ஒரு பேறும் வேண்டுமோ? ...ல அடியேன் வேண்டுவது ஒன்றே உண்டு. அதாவது— ஸம்ஸாரிகள் ...ரிதஞ்ஞானத்தையும் அதனால் வரும் விபரீதாசாரத்தையும் இந்த சரீரத்தையும் அடையாதபடி தேவரீர் எப்பொழுதும் இங்கே எழுந்தருளியிருந்து, வேண்டுவார்க்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து வாழ்விக்க வேண்டும். தேவரீர் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் நித்ய வாஸம் செய்தல்போல இந்த மெய்விரதக்ஷேத்திரத்திலும் நித்ய வாஸம் செய்தருள வேண்டும். [illegible] கொண்டாட [illegible] அதனை எப்பொழுதும் தேவரீரைக் கண்ணாரக் கண்டு [illegible] வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.

இவ்வாறாக ப்ரஹ்மாவின் விண்ணப்பத்தைச் செவிசாய்த்த பேரருளாளனும், "தேவா, [illegible] இவர்களின் [illegible] இங்கேயே [illegible]" என்று அருளிச் [illegible] இதனால் [illegible] நிலைபெற்றிய [illegible], யாகத் [illegible] செய்யவேண்டிய முறைப்படி பேரரு ளாளனை [illegible].]

ப்ரஹ்மா அப்பொழுது அர்ச்சிக்கின்ற பரமபுருஷனை மஹர்ஷிகளுக்கு மந்த்ரம் முதலிய ஐந்து காலத்திலும் பெருமானை ஆராதிக்கும் முறை உபதேசித்து நீங்களும் இங்ஙனம் செய்து வாழுங்கள் என்கிறான்—

கட்டளைக் கலித்துறை

சென்று மலர்பறித் தெந்நாதன் சேவடிப் போதுகந்து
நன்றென்று நீர்சுடர் நன்முக வாச மிலைகொடுத்துக்
கன்ன லிலட்டுவத் தோடன்னஞ் சீடை கறிபடைத்துப்
பின்னுஞ் சேவித்தவர் பாதம் பணிமின்க ளென்றனனே 24

உரை — சென்று — எம்பெருமானிடம் சென்று (ப்ரபத்தியைச் [illegible]), மலர் பறித்து — புஷ்பங்களைப் பறித்து, எந்நாதன் — எம்முடைய [illegible] பகவானுடைய, சேவடிப்போது — சிவந்த திருவடிமலர்களை, — விரும்பி, நன்று என்றும் — நல்லதென்று சொல்லப்படுகிற, நீர் — சுடர் — தீபம், நல் முகவாசம் இலை — நல்லதாய திருமுகமண்டலத்து வாஸனை தரும் பண்டம் வெற்றிலை ஆகியவற்றை, கொடுத்து — [illegible]த்து, கன்னல் இலட்டுவத்தோடு — சருக்கரை லட்டுடன், அன்னம் கறி படைத்து — அன்னம் சீடை கறி ஆகியவற்றை ஸமர்ப்பித்து

பின்னும் [illegible] — [illegible] செய்து, அவர் பாதம் பணி யிம்ஈசர் — [illegible] [illegible] தம் [illegible], [illegible] — என்று [illegible]

'[illegible]' [illegible], 'மா[illegible] [illegible]' என்றதால [illegible], '[illegible]' [illegible] படைத்த' என்றதால் இஜ்யையும், 'பின் [illegible]' [illegible], 'அவன் பாதம் பணிபின்கள்' என்றதால் [illegible] [illegible] ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் சரி [illegible] [illegible] ஆக
[[illegible]] 24

கொச்சகக்கலிப்பா

232 ஊழியிலே வானவரை [illegible] படைத்த முடித்தபின்
வேழமலை நாயகனார் விடைகொடுக்க விண்ணேறி
[illegible] [illegible] [illegible] நான்முகன்று
ஊழியெலாம் அழியாத யோகம் அடைந்திருந்தானே 25

உரை — [illegible] — [illegible], வானவரை — இந்த்ராதி தேவர்களை, [illegible] — [illegible] வேதிருருவான [illegible]வனும், நான்முகன் — நான்கு முகங்களையுடையவனுமான ப்ரஹ்மா, ஆழி நிலை வினை — கடல் போன்ற [illegible], [illegible] — [illegible], அசுவமேதம் — அசுவமேத யாகத்தை, முடித்தபின் — செய்து முடித்த பிறகு, வேழமலை நாயகனார் — ஹஸ்திகிரிநாதரான பேரருளாளர், விடை கொடுக்க — உத்தரவு கொடுக்க, விண் ஏறி — ப்ரஹ்மலோகம் சென்று, ஊழியெலாம் அழியாத — கற்பகாலத்திலும் அழியாத, யோகம் அடைந்து இருந்தான் — பகவானுடைய த்யானத்தில் அமர்ந்திருந்தான் [illegible] — [illegible].

பின்பு பேரருளாளனும் மிக மகிழ்ந்து 'ப்ரஹ்மாவே! முன் உனக்கு நான் கொடுத்த ப்ரஹ்மபதவியிலே அதிகாரத்தில் குறைதீரும்படி ஸரஸ்வதி ஸாவித்ரி முதலிய உன் பத்னிகளுடன் உன் லோகத்திற்குச் சென்று எஞ்சிய அதிகாரத்தை நடத்துவாயாக' என்று அருளிச்செய்தான். இந்தக் கட்டளைப்படி ப்ரஹ்மா அவ்விடம் விட்டுக் [illegible] லோகங்களுக்கெல்லாம் புறம்பேயுள்ள ஸத்யலோகம் சென்று மெய்விரதமென்னும் க்ஷேத்ரத்தின் பெருமையையும் ஸ்வயம் [illegible] ஸங்கல்பத்தையுடையனான பேரருளாளனுடைய திருவருளையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு கல்பகாலத்திலும் அழியாத பூர்ணபகவத்த்யானத்தில் மூழ்கிக்கிடந்து பாக்யசாலியாயிருந்தான். 25

கட்டளைக் கலித்துறை

233 ஆதி யுகந்தாயன் [illegible] நின்று [illegible]
காத லுயர்ந்த கஜேந்திரன் [illegible]
வாதுயர் தேவ குருநாதன் [illegible]
சோதி யனந்தன் [illegible] 26

உரை — ஆதி யுகத்து — [illegible], அயன் [illegible] நின்று—பரமாமா [illegible] வாதா — [illegible] வடிவுகொண்ட [illegible] பெருமாள் [illegible] — [illegible] தாயுகத்தில், காதல் [illegible] — ([illegible]) [illegible] மிருந்த, [illegible] — கஜேந்திரனை, [illegible] ([illegible]) காப் [illegible] அருளபுரிந்து, [illegible] — [illegible], வாது உயர் — [illegible], தேவ குருநாதன் — [illegible] பரமஹம்ஸ [illegible], [illegible] — கருணைபுரிந்து, [illegible] — [illegible], சோதி [illegible] — தேஜஸை [illegible], [illegible] — ('அநந்தஸரஸ்' [illegible] புஷ்கரிணியின் ஸமீபத்தில், [illegible]) வணங்கி [illegible], நின்றனர் — ([illegible]) [illegible]

முதலடியால் பேரருள் [illegible] பரமபதா [illegible] அநுக்ரஹம் செய்தகாலம் [illegible]

2-வது அடியில் உள்ள [illegible] — [illegible]

[illegible]

— அப்பொழுது [illegible]

[illegible] பெருமையைச் சொல்லிக்கொ [illegible]

[illegible] என்று கூறி அங்குள்ள அநந்தஸரஸில் [illegible] பேருள்ளவனை [illegible] ஸகலபாபங்களும் ஒழியுமென்றார் அதைக் கேட்ட யானையும்,

அவ்வாறே செய்தது. தினந்தோறும் 10000 தாமரைப்புஷ்பங்களைப் பறித்துப் பேரருளாளனைப் பூஜித்தது. த்ரேதாயுகத்தின் கடைசியில் மழையின்றிப் பெரிய பஞ்சம் வந்தது. குளங்கள் வறண்டன. தாமரைப்பூ கிடைக்கவில்லை. பகவானைப் பூஜிக்க இயலாது யானை மிகத் தவித்தது. அப்பொழுது சித்ரகூடமலையிலிருந்து தாமரைமணத்துடன் காற்று வீசியது. அவ்வழிச் சென்று புஷ்பங்கள் நிறைந்த மிகப் பெரியதொரு குளத்தைக் கண்டது. மிக மகிழ்ந்து நீரில் இறங்கிப் புஷ்பங்களைப் பறித்துக் கரையேறும்போது அங்கிருந்த ஒரு பெரிய முதலை யானையின் காலைப் பற்றிக்கொண்டு நீரில் இழுத்துச் சென்றது. உடனே பேரருளாளனைத் த்யானித்துச் சரணமடைய அவ்வெம்பெருமானும் கருடன்மீது ஏறிக்கொண்டு வந்து முதலையைச் சக்ராயுதத்தால் கொன்று யானையைக் காத்தான். யானை தன் கையிலுள்ள புஷ்பங்களை அவன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தது. முதலையும் கந்தர்வசரீரம்பெற்றுப் புண்யலோகம் சேர்ந்தது. யானை மனிதவடிவம் பெற்று நிற்க, எம்பெருமான் அவனையும் கருடன்மீது ஏற்றிக்கொண்டு பாகவதர்களின் பெருமையை வெளிப்படுத்தித் தன்னிடம் சேர்த்தான்.

6-வது அடியில் உள்ள வரலாறு— முன்னொருகால் தேவஸபைக்குப் பல முனிவர் வந்தனர். அவர்களை இந்த்ரன் உபசரித்து, அதிதிபூஜை முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு வீட்டில் இருத்தல், தீர்த்தயாத்திரை செய்தல் ஆகிய இவ்விரண்டில் எது சிறந்ததெனக் கேட்டான். முனிவர்கள் முதலாமதே சிறந்ததென்றனர். தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதி முனிவர்களை அவமதித்துப் பேசி இரண்டாமதே சிறந்ததாமென்றார். ப்ருஹஸ்பதி செருக்குடன் கூறிய இம்முடிவைச் சாஸ்த்ரவிரோதமெனக் கண்ட அம்முனிவர் சினந்து ப்ருஹஸ்பதியைப் பூமியில் பிறந்து துன்புறுமாறு சபித்தனர். அவரும் அவ்வாறே நர்மதாநதிக்கரையிலுள்ள ஓர் ஏழையந்தணன் வீட்டில் பிறந்தார், இளம் வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்து வேற்றோரால் சிறிது காலம் வளர்க்கப்பட்டார். பின் உடைக்கும் உணவுக்கும் வருந்திப் பல நோய்களால் அல்லல்பட்டுத் தவம்புரியக் கருதிக் கங்கைக்கரையில் உள்ள பரத்வாஜமுனிவரை நெருங்கிச் சரணமடைந்தார். முனிவரும் தம் ஜ்ஞானத்ருஷ்டியால் அவருடைய முந்திய வரலாற்றை அறிந்து ஹஸ்திகிரிக்குச் சென்று பேரருளாளனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்தால் சாபம் நீங்குமென்றார். அந்தணரும் உடனே காஞ்சிக்குச் சென்று அவ்வாறே செய்ய, பேரருளாளன் ப்ரத்யக்ஷமாகித் த்வாபரயுகத்தில் தன்னை ஆராதிக்குமாறு கட்டளையிட்டான். அவர் அங்ஙனே ஆராதித்துச் சாபம் நீங்கி உயர்பதத்தைப் பெற்றார்.

4-வது அடியில் உள்ள வரலாறு— *முனனொருகால எமபெருமான வராஹாவதாரம செயது பாதாளததில இருநத அஸுரர்களைக கொனறு பூமியைக கைதூககிவிடடான அபபொழுது எலலா லோகஙகளையும தன தலையால தாஙகிநிறகும ஆதிசேஷன வராஹவடிவஙகொணட எமபெருமானைச சேவிகக விருமபிப பூமியைப பிளநதுகொணடு பாதாளததிலிருநது கிளமபிவநதான அவன வநத இடததிலுளள நீாநிலை 'அநநதஸரஸ' எனப பெயாபெறறது பேரருளாளன தனனைக கலியுகததில ஆராதிககுமபடி ஆதிசேஷனுககுக கட்டளையிடடதால அவன அநதக குளததிறகுச சமீபததிலுளள ஒரு புறறில வஸிததுககொணடு பேரருளாளனை இனனும ஆராதிததுவருகினறான* 26

எணசீராசிரியவிருததம

234 புண்ட ரீகமு யிர்த்தபு ராணனூர்
பொய்யின் மாமக வுத்தர வேதியிற்
கொண்ட லாரருண் மாரிபொ ழிந்திடக்
கொண்ட தோருயர் கூர்மதி யன்பினாற்
பண்டை நான்மறை மௌலிப டிந்தயான்
பாரின் மெயவிர தக்கவி பாடினேன்
றொண்டை மண்டல வேதியர் வாழவே
தூய தென்மறை வல்லவர் வாழவே 27

உரை:— பண்டை — *அநாதியான*, நான் மறை — *நானகுவேதஙகளின*, மௌலி — *அநதததில (வேதாநததில)*, படிநத யான் — *ஈடுபடடன*, புண்டரீகம் உயிர்த்த — *நாபிததாமரை பிறபபிககபபெறற*, புராணனூர் — *அநாதியான பரஹமாவினுடைய*, பொய இல் மா மக உத்தர வதியில் — *கபடமிலலாது அநுஷடிககபபடட பெரிய யாகததின உததரவதியில*, கொண்டல் — *பேரருளாளனாகிய மேகம*, ஆர் அருள் மாரி பாழிந்திட — *நிறைநத கருணையாகிய மழையைப பெயதிடடுநிறக*, காண்டது — *(அதனால) உணடான*, ஓர் உயர் — *ஒபபறற உயாநத*, கூர் தி அன்பினால் — *கூாமையுளள அறிவாலும பகதியாலும*, தொண்டை ண்டல வேதியர் வாழ — *தொணடை நாடடிலுளள அநதணா நீடூழி வாழ ம*, தூய தென்மறை வல்லவர் வாழ — *பரிசுததமான தமிழவேதம லலாா வாழவும*, பாரில் — *இபபூமியில*, மெயவிரதக் கவி — *ஸதயவரத மனனும க்ஷேதரததைபபறறிய பாசுரஙகளை*, பாடினேன் — *பாடிடிததேன*

ப்ரஹ்மா செய்த யாகத்தின் வேதிகையில் அவதரித்த பேரருளாளனது அருளாலே கூரிய அறிவையும் பக்தியையும் பெற்று இந்த மெய்விரத மானமியத்தைப் பாடினேன். பேரருளாளனது ஸம்பந்தம் பெற்றுத் திகழும் தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள பரம பாகவதர்களும், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயலில் ஈடுபட்டிருக்கும் அடியார்களும் இப்பிரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கு நீடூழிவாழ்க — என்றவாறு. 27

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

235 உயவிரத மொன்றின்றி யடைந்தா ருய்ய
வொருவிரதந் தான்கொண்ட வுயர்ந்த மாலைச்
செயவிரத மொன்றலுந் தெளிய கில்லாச்
சிந்தையினுற் றிசைபடைத்த திசைமு கன்றன்
பொயவிரத நிலமெல்லாம் போயே மீண்டு
புகலிதுவே புண்ணியத்துக் கென்று சேர்ந்த
மெயவிரத நன்னிலத்து மேன்மை யேத்தி
வேதாந்த வாசிரியன் விளங்கி னானே 28

உரை — திசை படைத்த — திக்குக்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனும், திசைமுகன் — (நான்கு) திக்குக்களிலும் முகத்தையுடையவனுமான ப்ரஹ்மா, உய விரதம் — (தாம்) உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உபாயம், ஒன்று இன்றி அடைந்தார் — (வேறு) ஒன்றுமின்றிச் சரணமடைந்தவர்கள், உய்ய — உஜ்ஜீவிப்பதற்காக, ஒரு விரதம் — ("சரணாகதரக்ஷணம்" என்னும்) ஒப்பற்ற வ்ரதத்தை, தான் கொண்ட — தானேற்றுக்கொண்டவனும், உயர்ந்த மாலை — (அதனால்) உயர்த்தியுற்றவனுமான எம்பெருமானை, செய விரதம் ஒன்றலும் — (தன்னால்) செய்யப்பட்ட வேறு எந்த வ்ரதத்தாலும், தெளியகில்லாச் சிந்தையினுல் — நேரில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கமுடியாத கவலையினால், பொய விரத நிலம் எல்லாம் — (பலன்கொடுக்கவில்லையாதலின்) வீணாகும் வ்ரதங்களையுடைய க்ஷேத்ரங்களுக்கெல்லாம், போய் மீண்டு — போய் (பயனற்று) த் திரும்பி, இதுவே புண்ணியத்திற்குப் புகல்—இந்த க்ஷேத்ரமே புண்ணியத்தைப்பெற ஸாதநமாகும், என்று சேர்ந்த — என்று வந்தடைந்த, மெயவிரத நல் நிலத்து — ஸத்யவ்ரதமென்னும் சிறந்த க்ஷேத்ரத்தின், மேன்மை ஏத்தி — வைபவத்தை (இப்பிரபந்தத்தில்) புகழ்ந்து, வேதாந்த ஆசிரியன் — வேதாந்த தேசிகன், விளங்கினான் — சிறந்து விளங்கினான். தான் — அசை. ஏ — இசைநிறை.

தன்னைச் சரணமடைந்தவரை வாழ்விப்பதையே வ்ரதமாகக்கொண்ட பேரருளாளனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க இயலாது பற்பல க்ஷேத்ரங்களில் அலைந்து

தவிதத பரஹமா இறுதியில வநது பலனபெறற புணயக்ஷேதரமாகிய மெய விரததின மேனமையை வேதாநதாசாரியனை யான இபபிரபநதததின வாயிலாகப பாடி வீறுபெறறேன — எனறவாறு

[வயாஸபகவான, வடமொழி வேதஙகளை வகுதது, பரஹமஸூதரங களை இயறறி, பாரததைதசசெயது வேதாசாரயராரோ அஙஙனமே நம தேசிகன (பரபநதஸாரததில) தமிழவேதததை வகுததுககாட்டி, ரஹஸய ரதனாவளி முதலிய ஸூதரஙகளைசசெயது, இபபிரபநதமாகிய இதிஹாஸத தைச செயதருளி வேதாநதாசாரயனாக விளஙகினா—எனறு பெரியோா பணிபபா] 28

நேரிசைவெணபா

236 சீராரு தூப்புற் றிருவேங் கடமுடையான்
றரா ரருளாளர் தாணயநது — சீராக
மெயவிரத நன்னிலத்து மேன்மை யிதுமொழிநதான்
கையிற் கனிபோலக் கண்டு 29

உரை — சீர் ஆரும் – பெருமை நிறைநத, தூப்புல் – தூபபுலில அவதரிதத, திருவேங்கடமுடையான் – ஸ்ரீ வேஙகடநாதன எனனும தேசி கன, தார் ஆர் அருளாளர் – மாலை நிறைநத பேரருளாளருடைய, தாள் நயநது – திருவடிகளையே விருமபி, மெயவிரத நல் நிலத்து மேன்மை – ஸதயவரதமெனனும சிறநத க்ஷேதரததின பெருமையை, கையில் கனி போலக் கண்டு – உளளஙகையில (உளள) நெலலிககனியைபபோல அறிநது, சீராக – சிறபபுடன, இது – இநத பரபநதததை, மொழிநதான் – வெளியிட டான

சீராா தூபபுல திருவேஙகடமுடையானாகிய யான பேரருளாளன திருவடிகளையே விருமபி மெயவிரதமெனனும க்ஷேதரததின பெருமையை உளளஙகைநெலலிககனிபோலக கணடு இநதப பிரபநதததை வெளியிட டேன — எனறவாறு 29

மெய்விரதமான்மியம் — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீ:

அடைக்கலப்பத்து - உரை

சீராா தூபபுல திருவேஙகடமுடையான திருவடிகளே சரணம

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... ஞெலபிஙகு ...

சீரொனறு ... வாழவு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன தாம பேரருளாளன திருவடிகளைச சரண மடைய்த திருவுளளஙகொணடார அஙஙனே தாம அவன திருவடிகளில அடைககலமபுகுநதமையைப பதது பாசுரஙகளால வெளியிட்டமையால இபபிரபநதம இபபெயர பெறறது

இதில முதலில ஸ்ரீதேசிகன, முன காகன விபீஷணன முதலிய பலர சரணமடைநது பயனபெறறதை விளககி, 1 ஸவநிஷடை 2 உக்தி நிஷடை 3 ஆசார்யநிஷடை 4 பாகவதநிஷடை எனறு சரணாகதி பாகுபாடு பெறறதைக கூறி, முடிவில தாம பேரருளாளனைச சரணமடைநது நிலைக கடுகிறார வடமொழியிலும இதே விஷயததைக கொணட நயாஸதசகம் எனனும ஸ்ரீஸூகதி ஸவாமியால அருளிசசெயயபபட்டிருககினறது.

இபபிரபநதம முழுவதும கொசசககககலிபபாவினால அமைநததாம

237 பததிமுத லாமவற்றிற பதியெனககுக கூடாம
லெததிசையு முழன்றோடி யிளைததுவிழுங காகம்போன்
முத்திதரு நகரேழின் முககியமாங கசசிதனி
லததிகிரி யருளாளாக கடைக்கலநான் புகுநதேனே 1

உரை :— பத்தி முதலாம்வற்றில்—பக்தியோகம் முதலிய உபா
யங்களால், பதி எனக்குக் கூடாமல் — (ஸர்வேச்வரனை) அடைவது
எனக்குக் கூடாமற்போக, எத்திசையும் உழன்று ஓடி — எல்லாத்
திசைகளிலும் சுற்றித்திரிந்து ஓடி, இளைத்துவிழும் காகம்போல —
சோர்ந்து (ஸ்ரீராமன் திருவடிகளிலே) விழுந்த காகாஸுரனைப்போல்,
முத்திதரும் நகர் ஏழில் — மோக்ஷத்தைத்தரும் புண்யநகரம் ஏழினுள்,
முக்கியமாம் கச்சிதனில் — முக்கியமான காஞ்சீபுரத்தில், அத்திகிரி
அருளாளர்க்கு — ஹஸ்திகிரிநாதரான பேரருளாளரிடம், நான்
அடைக்கலம் புகுந்தேன் — நான் காக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாகச்
சரணமடைந்தேன்.

ஏழு முக்திக்ஷேத்ரம் — 1 அயோத்யை 2 மதுரை 3 மாயை
4 காசி 5 காஞ்சி 6 அவந்தி 7 த்வாரகை என்பனவாம்

பிராட்டியின் திருவடிகளில் பெரும்பிழைசெய்து இராமபிரானுடைய
அம்பிற்கு ஆளாகித் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள மூவுலகும் திரிந்து வேறு
புகலற்றுப் பின் அவனையே சரணமடைந்த காகனைப்போல, பக்தி
முதலிய கடின உபாயங்களால் பலன்பெறமுடியாத அடியேன் பரபத்தி
யையே உரிய உபாயமென நினைந்து பேரருளாளனைச் சரணமடைந்தேன்—
என்றவாறு 1

2 சடைமுடியன் சதுமுகனென் றிவர்முதலாந் தரமெல்லா
மடையவினைப் பயனுகி யழிந்துவிடும் படிகண்டு
கடிமலராள் பிரியாத கச்சிநக ரத்திகிரி
யிடமுடைய வருளாள ரிணையடிக ளடைந்தேனே. 2

உரை :— சடைமுடியன் என்று—சடைத்தலையனான சிவனும்,
சதுமுகன் (என்று) — நான்கு முகங்களையுடைய ப்ரஹ்மாவும் (ஆகிய)
இவர் முதலாம் தரம் எல்லாம் — இவர்களை முதலாகக்கொண்ட
தரமனைத்தும், அடைய — சிறிதும் ஒழிவின்றி, வினைப் பயன்
ஆகி — கர்மங்களின் பலனாகி, அழிந்துவிடும் படி கண்டு — அழிந்து
போம் தன்மையை ஆராய்ந்துபார்த்து, கடி மலராள் பிரியாத — மண
முள்ள புஷ்பத்திலிருக்கும் பிராட்டியால் பிரியப்பெறாதவரும், கச்சி
நகர் அத்திகிரி இடமுடைய — காஞ்சியிலுள்ள ஹஸ்திகிரியை உறை
விடமாகக்கொண்டவருமான, அருளாளர் — பேரருளாளருடைய,
இணையடிகள் — இரண்டுதிருவடிகளையும், அடைந்தேன் — சரண
மடைந்தேன்.

பரஹமா, சிவன முதலிய தேவாகளின அதிகாரமெலலாம காமத்துப பயனுகவேயிருநது காமம அழிநததும அழிவனவாயிருபபனவாதலின ... அததகைய அறப ஸுகஙகளில ஆசைவைககாது பேரருளாளனை ... மனடநதேன—எனறவாறு

239 தநதிரங்கள வேறினறித தமதுவழி யழியாது
மநதிரஙக டமமாலு மறறுமுள வுரையாலு
மநதரஙகண டடிபணிவா ரனைவாககு மருள்புரியுஞ்
சிநதுரவெற பிறையவனா சீலமல தறியேனே

உரை:— அநதரம் கணடு — (பகதிககும பரபததிககும உளள) விததியாஸததை அறிநது, வேறு தநதிரஙகள இனறி — (பகதி யோகமமுதலிய) வேறு உபாயஙகளைக கைககொளளாமல், தமது வழி அழியாது — (சாஸதரஙகளில) தமககு விதிககபபடட (வருணாசிரம தாமஙகளின) வழியிலிருநது வழுவாது, மநதிரஙகளதமமாலும — வேதமநதிரஙகளைககொணடும, மறறும உள உரையாலும — மறறும உளள (பூாவாசாரியாகளின) வாகயஙகளைககொணடும, அடி பணிவாா அனைவாககும — (தம) திருவடிகளை சரணமடைபவா எவரேனும் ருககும், அருளபுரியும — அருளசெயகினற, சிநதுரவெறபு இறையவனா — ஹஸதிகிரிநாதரான பேரருளாளருடைய, சீலம அலது — பெருமையைத தவிர, அறியேன — (வேறொனறை) அநுஸநதிகக மாடடேன

பகதியோகததைச செயவதில உள்ள நிரபபநதஙகளையும பரபததியில எலலோாககும உளள அதிகாரததையும நினைநது, வேதமநதரம ஆசாரிய வாகயம முதலியவறறைககொணடு, தனனைச சரணமடைநதவாககுப பேரருளாளன, விருமபிய பலனைத தருகினறுன அவன பெருமையையே அநுஸநதிககினறேன—எனறவாறு

240 காகமிராக கதன்மன்னா காதலிகத திரபநது
நாகமர னயன்முதலா நாகநக ராாதமககும்
போகமுயா வீடுபெறப பொன்னருளசெய தமைகண்டு
நாகமலை நாயகனுா நலலடிபபோ தடைந்தேனே 4

உரை:— நாகமலை நாயகனுா — ஹஸதிகிரி நாதரான பேரருளாளா, காகம் — காகன, இராககதன் — (விபீஷணனென னும) ராக்ஷஸன, மனனா காதலி — (பஞசபாணடவ) அரசாகளின்

மனைவியான தரௌபதி, க்ஷத்திரபந்து — க்ஷத்ரபந்துவென்னும் அரசன், நாகம் — கஜேந்தரன் அல்லது (காளியனென்னும்) ஸாபபம், அரன் — சிவன், அயன் முதலா — பரஹ்மா முதலிய, நாகநகரார் தமக்கும் — தேவலோகவாஸிகள் ஆகிய அனைவருக்கும், போகம் — ஸம்ஸாரபோகத்தையும், உயர் வீடு — உயர்ந்த மோக்ஷத்தையும், பெற — பெறும்படி, பொன் அருள் செய்ததமை கண்டு — சிறந்த அருளைப் புரிந்ததை அறிந்து, நல் அடிப் போது — (அவருடைய) சிறந்த திருவடிமலரை, அடைந்தேன் — சரணமடைந்தேன்

பேரருளாளன், தன்னைச் சரணமடைந்த காகாஸுரன், விபீஷணன், தரௌபதி, க்ஷத்திரபந்து என்னும் அரசன், கஜேந்தரன், காளியனென்னும் ஸாபபம், சிவன் பரஹ்மா முதலிய தேவர் ஆகிய அனைவருக்கும் அவரவர் விரும்பியவாறு ஸம்ஸாரபோகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அளித்தலின் அதை நினைந்து அவன் திருவடிகளைச் சரணமடைந்தேன்—என்றவாறு 4

241 உகக்குமவை யுகந்துகவா வனைத்துமொழிந்து துறவுகுண
மிகத்துணிவு பெறவுணர்ந்து வியன்காவ லெனவரித்துச்
சகத்திலொரு புகலிலலாத தவமறியேன மதிடகச்சி
நகாககருணை நாதனைநல லடைக்கலமா யடைந்தேனே 5

உரை - சகத்தில் ஒரு புகல் இல்லா—உலகில் வேறோர் உபாயத்தையும் செய்யமுடியாதவனும், தவம் அறியேன் — மற்ற உபாயத்தைப் பற்றிய அறிவற்றவனுமான அடியேன், உகக்குமவை உகந்து — (பேரருளாளன்) உகந்தவற்றைச் செய்வதையே விரும்பி, உகவா அனைத்தும் ஒழிந்து — (அவன்) உகவாத அனைத்தையும் செய்யாது நீங்கி, மிகத் துணிவு பெற — (பலன் தருவதில்) மிக்க உறுதியாகிய மஹாவிசுவாஸத்தை அடைவதற்கு (ஸாதனமாக), உறவு குணம் உணர்ந்து — (பேரருளாளனுக்கும் ஜீவாதமாவுக்கும் உள்ள) ஸம்பந்தத்தையும் (அவனுடைய) குணங்களையும் அநுஸந்தித்து, வியன் காவல் என வரித்து — (அவனையே) அதிசயிக்கத்தக்க ரக்ஷகனாக வேண்டுமென்று பரார்த்தித்து, மதிள் கச்சி நகர் கருணை நாதனை — (அழகிய) மதிள்கள் சூழ்ந்த காஞ்சியின் (கருணையே வடிவாகக் கொண்ட) ஸ்வாமியான பேரருளாளனை, நல் அடைக்கலமாய் அடைந்தேன் — சிறந்த கதியாகப் பற்றினேன்.

புகலும் + இல்லா = புகலில்லா, தொகுத்தல

பரபததிககு ஐநது அஙகஙகள உள அவை பினவருவன .—

1 ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் — எமபெருமான திருவுளளத்திற்கு உகநதவறறையே செயவதாய உறுதிகொளளல

2 ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் — அவன திருவுளளததிறகு விபரீதமான வறறைச செயயாதிருகக உறுதிகொளளல, அலலது அவறறைச் செய்ய எணணஙகொளளாமை, அலலது அவறறைச செயயாது விடுதல

3 மஹாவிசுவாஸம்—அவன நமமை ரக்ஷிககவலலனெனறு தேறிது, தவறாது நமமை ரக்ஷிபபானெனறு நமபுதல

4 கோப்த்ருத்வவரணம் — பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளை அநுஷடிககச சகதியறற தம விஷயததில அருளபுரிநது அவவுபாயஙகளின ஸதாநததில நினறு பலன கொடுககுமாறு அவனை வேணடுதை

5 கார்ப்பண்யம்—பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளில தமககு அதிகாரமிலலாமையையும எமபெருமானைததவிர வேறு தெயவததினிடமோ, மோக்ஷததைததவிர வேறு பலனிலோ பறறிலலாமையையும அநுஸநதிததல, அலலது இவவநுஸநதாநததால, தமககு இருநத காவம ஒழியபபெறுதல அலலது எமபெருமானது கருணை தமமீது வளாநதோஙகுமபடி காருணய நினறு அஞஜலி நமஸகாரம முதலியவறறைச செயதல

இபபாசுரததில ‘உககுமவையுகநது’ எனறதால ஆநுகூலயஸஙகலபமும, ‘உகவாவனைததுமொழிநது’ எனறதால பராதிகூலயவாஜநமும, ‘மிகத துணிவுபெறவுணாநது’ எனறதால மஹாவிசுவாஸமும, ‘காவலெனவரிதது’ எனறதால கோபதருதவவரணமும, ‘புகலிலலாத தவமறியேன’ எனறதால காாபபணயமும, ‘அடைககலமாயடைநதேன’ எனறதால அஙகியான ஆதமஸமாபபணமும கூறபபடடன ஆக, பேரருளாளன திருவடிகளில ஐநது அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததியை அநுஷடிததேன—எனறவாறு 5

242 அளவுடையா ரடைநதாாககு மதனுரையே கொணடவாககுடம
வளவுரைதந தவனருளே மன்னியமா தவததோாககுந்
களவொழிவா ரெமரென்ன விசைநதவாககுங் காவலராந
துளவமுடி யருளவரதா துவககிலேனை வைததேனே 6

உரை :— அளவுடையாா — (பரபததிவிஷயததில தெளிநத ஞானமுடையாராய, அடைநதாாக்கும் — சரணமடைநத ஸ்வமிஷடர்கும், அதன் உரையே — அநத பரபததிவாகயததின் அநுஸநதா

நத்தைத்யே, கொண்டவாக்கும — (உபாயமாகக்) கொண்ட உக்தி நிஷ்டருக்கும, வளவுரை தந்தவன — பெருமையுள்ள (ரஹஸ்ய) வாக்யத்தை உபதேசித்த ஆசார்யனுடைய, அருளே மன்னிய — கருணையிலேயே நிலைபெற்றுநின்ற, மா தவத்தோர்க்கும — மிக்க புண்யசாலிகளான ஆசார்யநிஷ்டருக்கும, களவு ஒழிவார — (எம பெருமானுக்கே உரிய ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனாக நினைத்தலாகிய) திருட்டுக்குற்றம நீங்கப்பெற்ற பாகவதர்கள், எமர என்ன — (சேதனர்களை) எம்மைச்சேர்ந்தவரென்று நினைத்து எம்பெருமானிடம ப்ரபத்தியைச் செய்ய, இசைந்தவாக்கும — (அதை உபாயமாக) ற (று அதில நிலைபெற) று நின்ற பாகவதநிஷ்டருக்கும, காவலர் ஆம — ரக்ஷகராக ஆகின்றவரும, துளவ முடி—திருத்துழாயை முடியிற் சூடியவருமான, அருளவரதர — பேரருளாளருடைய, துவக்கில — ஸம்பந்தத்தில, எனனை வைத்தேன — என்னை நிலைநிறுத்தினேன

ப்ரபத்தி நாலவகைப்படும அவையாவன .—

1 ஸ்வநிஷ்டை—ப்ரபத்தியாகிய அங்கியையும அதன அங்கங்களையும நன்கு அறிந்து தாமே எம்பெருமானைச் சரணமடைதல

2 உக்திநிஷ்டை — ஆநுகூல்யஸங்கல்பம முதலிய அங்கங்களில சேஷ ஜ்ஞானமில்லாத அதிகாரிகள், எம்பெருமானைத்தவிர வேறு பற்று இல்லாதவராய், நாம பிரார்த்தித்தால அவன ரக்ஷிப்பானென்ற நம்பிக்கை கொண்டு நின்று, பூர்ண ப்ரபத்தியை வெளியிடுவதும ஆசார்யனால உபதேசிக்கப் பட்டதுமான வாக்யத்தாலே என்னைக் காப்பதை உன பொறுப்பாகக்கொள்ள வேண்டுமென்னுதல

3 ஆசார்யநிஷ்டை — ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசித்த ஆசார்யன எம்பெருமானிடம செய்யும சரணாகதியில அடங்கியிருத்தல

4 பாகவதநிஷ்டை— பூர்ண அதிகாரியான ஒரு பாகவதர எம்பெருமானிடம செய்யும சரணாகதியில அடங்கியிருத்தல

இத்தகைய நான்குவகைப்பட்ட ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவருக்கும நம்பிய பலனை அருளகின்ற பேரருளாளனோடு என்னை நெருங்கிய ஸம பந்தமுடையவனாக்கிக்கொண்டேன—என்றவாறு

[ப்ரபத்தியின வகைகளில தந்தம ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தழுவிய விரிவு யெல்லாம ஆசார்யர்களிடமிருந்து அறிந்துகொள்க] 6

243 உமதடிக ளடைகின்றே னென்றொருகா லுரைத்தவரை
யமையுமினி யென்பவாபோ லஞசலெனக கரம்வைததுந
தமதனைதது மவாதமககு வழங்கியுநதா மிகவிளங்கு
மமைவுடைய வருளாள ரடியிணையை யடைநதேனே. 7

உரை:— உமது அடிகள் — உமமுடைய திருவடிகளை, அடைகின்றேன் என்று — (சரணமாக) அடைகினறேனெனறு, ஒருகால் — உரைத்தவரை — ஒருமுறை உசசரித (து பரங்யாஸம செய) தவரை, இனி அமையும் — இனிய (பலனபெறுவதறகு இதுவே) போதும, என்பவாபோல் — எனறு கூறுபவாபோல, அஞசல் எனக் கரம் வைததும் — அஞசாதீா எனறு (கூறும) அபய முதரையை வைததும, தமது அனைததும — தம செலவம முழுவதையும (தமமை யுளபட), அவாதமககு — அநத பரபநநருககு, வழங்கியும் — அநுபவிககககொடுததும, தாம் மிக விளங்கும் அமைவு உடைய — தாம மிகவும பரகாசிககும பூாததியையுடைய, அருளாளா — பேரருளாளருடைய, அடியிணையை அடைநதேன — திருவடிகளிரணடையும் (சரணமாக) அடைநதேன

பேரருளாளன, ஒருகால பரபததியை அநுஷடிதத அதிகாரியைக குளிர நோககி, ‘நீ பலன பெற இதுவே போதும’ எனறு தனதிருவுளளக கருததை வெளியிடுபவனபோல அபயமுதரையுளள தன திருககையைக காடடியும, தனனுடைய ஸகல வஸதுககளையும தனனையும அவன அநுபவிககுமாறு அபபோதே கொடுததும பரகாசிககினறான இபபடி ப்ரபநநனுககு உபாயததைத தலைககட்டியும அபபோதே பலனைப பெறுவிததும அருளகினற அவன திருவடிகளைச சரணமடைநதேன — எனறவாறு 7

244 திணமைகுறை யாமைக்கு நிறைகைக்குந் தீவினையா
லுண்மைமற வாமைகது முளமதியி லுகக்கைககுந
தண்மைகழி யாமைகுந் தரிகைகககுந தணிகைககும்
வண்மையுடை யருளாளா வாசகஙகண மறவேனே. 8

உரை — திண்மை குறையாமைகும் — மனவுறுதி (மஹாவிசுவாஸம) குறையாமலிருபபதறகும, நிறைகைககும்—(ஜஞாநமும பகதியும) நிரமபிநிற்பதறகும, தீவினையால் — (முநதிய) பாபகர்மத் தால, உண்மை மறவாமைககும் — உணமையறிவு மறநதுபோகாம ்பதறகும, உள மதியில உககைக்கும் — (தனககு) உள்ள துவ) ஜஞாநததால மகிழவதற்கும, தண்மை கழியாமைககும் —

தாழ்வு (உணர்ச்சி தன்னை விட்டு) நீங்காதிருப்பதற்கும், தரிக்கைக்கும் — (மோக்ஷம் பெறுமளவும்) உயிர் தரித்திருப்பதற்கும், தணிக்கைக்கும் — (ஸம்ஸார தாபத்தை மறந்து) ஆறியிருப்பதற்கும், வண்மையுடை — பெருந்தன்மையாளரான, அருளாளர் — பேரருளாளருடைய, வாசகங்கள் — (சரம ச்லோகம் முதலிய) உபதேசங்களை, மறவேன் — மறவாதேயிருப்பேன்

ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தபின் சேதநனுக்குப் பலன் பெறுவதில் உறுதியான எண்ணம் குறைவுபடாதிருக்கவேண்டும் ஜ்ஞாநமும் பக்தியும் மேன்மேலும் வளரப்பெறவேண்டும் எம்பெருமானுக்கு அடியனாய் வசப்பட்டிருக்குந் தன்மையைப் பழைய காமவாஸனையால் மறந்துவிடக்கூடாது ஸாரமான விஷயத்தைப்பற்றி உள்ள அறிவினால் மகிழ்வு பெற்றிருக்கவேண்டும் தாழ்வுணர்ச்சியைக் கைவிடக்கூடாது மோக்ஷத்தைப்பெறப் பேராவல் கொண்டிருப்பினும் இச்சரீரங்கழியுமளவும் பதறாது தரித்திருக்கவேண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் நேரும் துன்பங்களை மறந்து ஆறியிருக்கவேண்டும் பேரருளாளன் சரமச்லோகம் முதலிய ஸூக்திகளின் வாயிலாகக்கூறிய உறுதிமொழிகளை அநுஸந்திக்கதால் இத்தன்மைகளைப் பெறுவது எளிதாகும் ஆதலின், அந்த ஸூக்திகளை எப்போதும் அநுஸந்திக்கின்றேன் — என்றவாறு 8

215 சுருதிநினை விவையறியுந் துணிவுடையார் தூமொழிகள்
பரிதிமதி யாசிரியர் பாசுரஞ்சேர் தருக்கணங்கள்
கருதியொரு தெளிவாளாற் கலக்கமறுத் தத்திகிரிப்
பரிதிமதி நயனமுடைப் பரமனடி பணிந்தேனே 9

உரை:— சுருதி — வேதத்தையும், நினைவு — ஸ்ம்ருதியையும், இவை அறியும் — இவற்றை (நன்கு) அறியக்கூடிய, துணிவு உடையார் — மனவுறுதி பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய, தூ மொழிகள் — பரிசுத்தமான திவ்யஸூக்திகளையும், பரிதி மதி — பரவுகின்ற ஜ்ஞாநத்தையுடைய, ஆசிரியர் — (ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய) ஆசார்யர்களுடைய, பாசுரம் — ஸ்ரீஸூக்திகளையும், சேர்ந்து — ஒத்ததாகப்பற்றி, அருக்கணங்கள் கருதி — (அதனுடன் சேர்ந்த) ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தங்களின் தொகுப்பும் ஆராய்ந்தறிந்து, ஒரு தெளிவாளால் — ஒப்பற்றத் தத்வஜ்ஞாநமாகிய வாளினால் கலக்கம் அறுத்து — அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி, அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், பரிதி மதி நயனம் உடை — ஸூர்யனையும் சந்த்ரனையும் கண்களாகவுடையவனுமான, பரமன் — ஒப்பற்ற பேரருளாளனுடைய, அடி பணிந்தேன் — திருவடிகளைத் தொழுதேன்

வேதம், ஸ்ம்ருதி, ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி, ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி ஆகிய இவற்றில் பரிசயம் செய்து, அதனால் வேதாந்தத்தின் ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களை யெல்லாம் நன்கு அறிந்து அந்த ஜ்ஞானத்தால் மனக்கலக்கத்தைப் போக்கிய பேரருளாளன் திருவடிகளை எப்போதும் தொழுகின்றேன்—என்றவாறு 9

246 திருமகளுந் திருவடிவுந் திருவருளுந் தெள்ளறிவு
மருமையிலா மையுமுறவு மளப்பரிய வடியரசுங்
கருமமழிப் பளிப்பமைப்புங் கலக்கமிலா வகைநின்ற
வருளவரதா நிலையிலக்கி லம்பெனநா னமிழ்ந்தேனே 10

உரை:— திருமகளும் — பிராட்டியும், திருவடிவும் — (தன்) திருமேனியும், திரு அருளும் — சிறந்த கருணையும், தெள் அறிவும் — தெளிந்த ஜ்ஞானமும், அருமை இலாமையும் — (அடியவர்க்கு) அரியனாந்தன்மை இல்லாமையும், உறவும் — (சேதநாசேதநங்களுடன் உள்ள) ஸம்பந்தமும், அளப்பு அரிய — அளவிடமுடியாத, அடி அரசும் — பழமையான ஆட்சியும், அமைப்பு — படைத்தல், அளிப்பு — காத்தல், அழிப்பு — அழித்தல், கருமமும் — (ஆகிய) காரியங்களும் (ஆகிய இவை), கலக்கம் இலா வகை நின்ற — மாறுபாடு இல்லாதபடி (எப்பொழுதும் ஸ்திரமாய்) நின்ற, அருள் வரதா நிலை இலக்கில — பேரருளாளராகிய ஸ்திரமான லக்ஷ்யத்தில், அம்பு என — பாணம் என்னும்படி, நான் அமிழ்ந்தேன் — நான் மூழ்கினேன்

பேரருளாளன் பிராட்டியை ஒருபோதும் பிரியாதவன், காண்பவர் மனத்தைக் கவரும் திருமேனியுடையவன், அடைந்தவர்மீது நிறைந்த கருணைகொண்டவன், அனைத்தையும் அறிபவன், பணியுமவர்க்கு எளியன், சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகக்கொண்டவன், அநாதியாக உலகமுழுதும் ஆட்சிபுரிபவன், அனைத்தையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன், இந்தத் தன்மைகள் பேரருளாளனைவிட்டு ஒருபோதும் விலகா இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த அவன்திருவடிகளில் பிரிக்கமுடியாதபடி கலந்தேன்—என்றவாறு

* உலகில் ஒரு வீரன் வில்லில் அம்பைப் பூட்டி மிக்க கவனத்துடன் குறியைப் பார்த்து எய்தவுடன் அவ்வம்பு அக்குறியின்மீது பாய்ந்து அதனுடன் ஒன்றுபட்டுப்போகின்றது வேதம் ப்ரபத்திக்கு இந்த

* 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌧𑌨𑍁𑌃 𑌶𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌰𑌵𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥

உவமானத்தைக் காட்டுகின்றது 'ப்ரணவமென்னும் வில்லில் ஜீவனாகிய அம்பைப்பூட்டி பரஹ்மமாகிய குறியில் மனவொருமையுடன் ப்ரயோகித்தால் ஜீவனாகிய அம்பு பரஹ்மமாகிய குறியைச் சேர்ந்து கலந்துவிடுமென்றும், இதுவே பரபக்தியென்றும் வெகு அழகாக விளக்கப்பட்டுளது இவ்வர்த்தமே 'அம்பென நானமிழ்ந்தேனே' என்ற தொடரால் கூறப்பட்டது 10

247 ஆறுபயன் வேறில்லா வடியவர்க ளனைவர்க்கு
மாறுமதன் பயனுமிவை யொருகாலும் பலகாலு
மாறுபய னெனவேகண் டருளாள ரடியிணைமேற்
கூறியநற் குணவுரைக ளிவைபத்துங் கோதிலவே 11

உரை:— வேறு ஆறு பயன் இல்லா — (எம்பெருமானைத் தவிர) வேறு உபாயமும் பலனுமில்லாதவர்களான, அடியவர்கள் அனைவர்க்கும் — தாஸர்கள் எல்லோருக்கும், ஆறும் — (பரபக்தியாகிய) உபாயமும், அதன் பயனும் — அவ்வுபாயத்தின் பலனும் ஆகிய, இவை — இவ்விரண்டும் (முறையே), ஒருகாலும் பலகாலும் —ஒருமுறையும் பலமுறையும் (செய்யவேண்டியதும் அநுபவிக்கவேண்டியதுமான), ஆறு பயன் — உபாயமும் பலனும் (ஆம்), எனவே கண்டு— என்று ஆராய்ந்தறிந்து, அருளாளர் அடியிணைமேல் — பேரருளாளருடைய திருவடிகளிரண்டையும்பற்றி, கூறிய நல் குணஉரைகள் — பாடப்பட்ட சிறந்த குணமுடைய ஸூக்திகளாகிய, இவை பத்தும் — இந்தப் பத்துப்பாசுரங்களும், கோது இல — எவ்வகைக் குற்றமுமில்லாமல் ப்ரகாசிப்பன (ஆகும்)

பாகவதர்கள், பேரருளாளனையே ஸித்தோபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டவர்கள் அவ்வெம்பெருமான்திருவடிகளில் அவர்கள் செய்யும் பரபக்தி ஒருமுறையே அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாகும் ஆனால் அதனால் கிடைக்கும் மோக்ஷமாகிய பலனோ காலத்தின் வரையறையின்றி எப்பொழுதும் அநுபவிக்க உரியதாகும் இவ்விஷயங்களை உணர்ந்து, பேரருளாளன் திருவடிகளைப்பற்றிப் பேசிய பெருமை கொண்ட இந்தப் பத்துப்பாசுரங்களும் குற்றமின்றி விளங்கக்கூடியனவாகும்—என்றவாறு. 11

அடைக்கலப்பத்து - உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

அருத்தபஞ்சகம் - உரை

சீராமானுசப்புல திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜார்யாவாத்ரும் . . ஜெயசிகழ் I

சீரொன்று வாழ்வு

[விஷயச் சுருக்கம்]

இந்த ப்ரபந்தத்திற்கும் பேரருளாளனே விஷயமாகிறான்

முக்தியைப்பெற விரும்புமவன் அர்த்தபஞ்சகமெனப்படும் ஐந்து பொருள்களை முக்கியமாய் உணரவேண்டும் அவையாவன — 1 நம்மால் அநுபவிக்கப்படவேண்டிய எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் 2 அநுபவிக்கும் ஜீவாத்மாவாகிய நம்முடைய ஸ்வரூபம் 3 எம்பெருமானை அடையமுடியாமல் இதுவரையில் உள்ள இடையூறு 4 மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் உபாயங்கள் 5 முக்கியபலமாகிய பகவதநுபவம் என்பனவாம் இவை இப்பிரபந்தத்தில் முறையே இரண்டிரண்டு பாசுரங்களால் விளக்கப்படுகின்றன

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கொச்சகக்கலிப்பாவால் அமைந்தது

1, 2 பாசுரங்களால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் விளக்கப்படுகின்றது

248 அமலனவி யாதசுட ரளவில்லா வாரமுத
மமலவுருக் குணங்களணி யாயுதங்க ளடியவர்க
ளமலவழி யாதங்க ளழிந்தெழுங்கா வுடனெல்லாங்
கமலையுட னரசாளுங் கரிகிரிமேற் காவலனே 1

உரை:— அமலன் — தோஷமற்றவனும், அவியாத — (ஒரு காலும்) மாறுபாடு இல்லாதவனும், சுடர் — ஜ்ஞாநஸ்வரூபனும், அளவில்லா — அளவிடமுடியாதவனும், ஆர் அமுதம் — நிறைந்த அமுதமாய் நிற்பவனும், கரிகிரிமேல் காவலன் — ஹஸ்திகிரியின்மேல் இருந்து காப்பவனுமான பேரருளாளன், அமல உரு — (ரஜோகுணமும் தமோகுணமுமாகிய) தோஷமில்லாத (சுத்த ஸத்த்வமயமான) திருமேனியும், குணங்கள் — (ஜ்ஞாநம் சக்தி முதலிய) திருக்கல்யாண குணங்களும், அணி — திருவாபரணங்களும், ஆயுதங்கள் — (சக்கரம் முதலிய) திவ்யாயுதங்களும், அடியவர்கள் — (நித்யஸூரிகளும் முக்தருமாகிய) தாஸர்களும், அமல — (ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிய) குற்றமற்றதும், அழியாத — (எப்பொழுதும்) அழியாததுமான, நகர் — (ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும்) திவ்யலோகமும், (ஆகிய இவற்றை) அழிந்து எழும் — அழிந்து (மறுபடி) உண்டாகின்ற, காவுடன் — (ப்ரக்ருதி மண்டலமாகிய) சோலையுடன், எல்லாம் — முழுவதையும், கமலையுடன் — பிராட்டியுடன் (கூடிநின்று), அரசாளும் — அரசாள்வான்.

இந்தக் காமபூமியில் ஜீவாத்மாக்களை அவ்வவற்றின் காமத்திற்குத் தக்கவாறு பலனைப்பெறச் செய்வதையே எம்பெருமான் பொழுதுபோக்காகக் கொள்வதால் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தை அவன் விளையாடுமிடமான சோலையாகக் கூறுவதுண்டு.

எம்பெருமானுடைய குணங்களுக்கு அளவில்லை. ஒரு பொருளுக்கு உள்ளதாகக் கூறும் குணமானது தன்னைப் பெற்றிருக்கும் பொருளுக்கு மற்றொரு பொருளைக் காட்டிலும் ஒரு பேதத்தைக் காட்டுவதால் அக்குணம் விசேஷணம் என்னப்படும். இத்தகைய விசேஷணம் "ஸ்வரூபநிரூபகவிசேஷணம்" என்றும் "நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணம்" என்றும் இருவகைப்படும். ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை எந்தக் குணத்தையுடையதாகக் கூறியே விளக்கினாலன்றி அவ்வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அறியமுடியாதோ, அந்தக்குணம் ஸ்வரூபநிரூபக விசேஷணமெனப்படும். ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை விளக்கியபின் அதன் பெருமை புலப்படுவதற்கு எந்தக் குணங்கள் வெளியிடப்படுகின்றனவோ, அவை நிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷணமெனப்படும்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம் என்னும் ஐந்து குணங்களையிட்டே விளக்க வேண்டும். ஆதலின் இவ்வைந்தும் ஸ்வரூபநிரூபகமாகும். இந்தக் குணங்கள் இப்பாசுரத்தின் முதலடியிற் கூறப்பட்டன.

1 ஸதயதவம — எபபொழுதும மாறுபடாத தனமை இது 'அவியாத' எனும சொலலால கூறபபடடது

2 ஜஞாநதவம — எபபொழுதும குறைவுபடாத ஜஞாநஸவரூபனாந தனமை இது 'சுடா' எனற சொலலால கூறபபடடது

3 அநநததவம — 'இஙகுததான இருககினறான' எனறு தேசத தாலும, 'இபபொழுதுதான இருககினறான' எனறு காலததாலும, 'இநத வஸதுவின ஸவரூபமாக இருககினறான' எனறு வஸதுவினாலும அளவிட முடியாதபடி எவவிடததிலும எககாலததிலும எநத வஸதுஸவரூபனாகவும நிறகும தனமை இது 'அளவிலலா' எனறதால கூறபபடடது

4 ஆநநததவம— ஆநநதஸவரூபனாய நிறகை இது 'ஆரமுதம' எனறதால கூறபபடடது.

5 அமலதவம — தோஷஙகளிலலாத தனமை இது 'அமலன' எனறதால கூறபபடடது

இவவைநது குணஙகளால எமபெருமானது ஸவரூபததை ஒருவாறு அறிநதபின ஸௌசீலயம, காருணயம, வாதஸலயம முதலிய அளவறற திருககலயாணகுணஙகள அவன பெருமையைக காடடுகினறன இவை நிருபிதஸவரூபவிசேஷணமாகும இததகைய ஸவரூபம, திருககலயாண குணம முதலியவறறைக கொணட பேரருளாளன பரகருதிமணடலமாகிய லீலாவிபூதியையும, ஸ்ரீவைகுணடமாகிய நிதயவிபூதியையும பெருநதேவிப பிராடடியுடன அரசாளகினறான—எனறவாறு 1

249 உளளபொரு ளனைததுககு முருவநிலை கருமஙக
டேளளிசைவின் வசமாககித திகழநதுயிரா யுறைகின்று
னளளிருளாத தடியவாககு நலஙகொடுகதுந் திருவுடனே
வளளலரு ளாளரேனும வாரணவெற பிறையவனே. 2

உரை:— வளளல் — பெருங கொடையாளரான, அருளாளரே னும் — பேரருளாளரெனனும, வாரண வெறபு இறையவன— ஹஸதி கிரி நாயகனான திருமால, திருவுடன்—பிராடடியுடன, உளள பொருள அனைததுக்கும் — உளள வஸதுககள முழுவதிறகும, உருவம நிலை கருமஙகள — ஸவரூபம, ஸதிதி, பரவருததி ஆகியவறறை, தேள இசைவின் வசம் ஆககி — (தனனுடைய) தெளிவான ஸஙகலபத தில அடஙகியதாககச செயது, திகழநது — பரகாசிததது, உயிராய

டறைகின்றான — (அவவஸதுககளுள) அநதாயாமியாய ஙிதயவாஸம செயபவனாய, அடியவாககு — தன தாஸாகளுககு, நள இருள தீாதது— நெருஙகிய (ஸமஸாரமாகிய) இருளைப போககி, நலம் கொடுககும் — மோக்ஷ) ஆநநததைதக கொடுபபான

ஸகலவஸதுககளிலும அநதாயாமியாய நினறு, அவறறின ஸவரூபம, ஸதிதி, பரவருததி இவறறைறத தன ஸஙகலபததிறகு அடஙகியனவாயக காணடுளள பேரருளாளன தன திருவடிகளைச சரணமடைபவாககு ஸம ஸாரபநததைத ஒழிதது மோக்ஷததைதக கொடுககினறான—எனறவாறு 2

2-பாசுரங்களால் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் கூறப்படுகின்றது—

30 பூதவுடல புலனகணமனம் புலலாவி புநதியெனும
யாதுமல ளையிலகி யானெனுமின னுணணறிவாயச்
சேதனனா யடிமையுமா முயிாககெலலாந திணணுயிராயத
தீதலின்றித திகழுஞசீ ரததிகிரித திருமாலே. 3

உரை:— சீா அததிகிரித திருமால—சிறபபுப பொருநதிய ஹஸதி கிரியில உளள பேரருளாளன, பூத உடல—(பூமி, ஜலம, அகநி, வாயு, ஆகாசம எனனும ஐநது) பூதஙகளால அமைநத சரீரம, புலனகள — இநதிரியஙகள, மனம—மனஸ, புல ஆவி— (அழிநதுபோவதால) அலப மான பராணவாயு, புநதி — புததி, எனும யாதும் அலலாய — எனறு சொலலபபடுகினற எபபொருளுமாகாது வேறுபடடவனாய, இலகி — பரகாசிதது, யான எனும — நான எனறு தோறறுபவனும, இன — ஆநநதஸவரூபனும, நுண் அறிவு ஆய் — அணுவும ஜஞானஸவரூபனும ஆகியவனாய, சேதனனாய - ஜ்ஞானததைதக குணமாகவுடையனாய, அடி மையும ஆம—(எமபெருமானுககு) அடிமையும ஆகினற, உயிாககு எல லாம் — ஜீவாதமாவுககெலலாம, திண உயிராய — சாசுவதமான அநதா மியாய, தீதல இனறி — அழிவு இலலாமல திகழும—பரகாசிபபான.

" திருமால உயிாககு உயிராயத திகழும " எனறு அநவயிகக

சரீரம, இநதிரியஙகள, மனம, பராணவாயுககள, ஜஞானம ஆகிய இவற றைககாடடிலும ஜீவாதமா வேறுபடடவன, 'நான' எனறு தோனறிககொண டிருபபவன, தனககுததான தோறறுபவன, அணுவாய, ஜஞான-ஆநந ஸவரூபனாய இருபபவன, ஜஞானததைதக குணமாகவும கொணடவன, சரீர மாறும வேறுபடடு இருபபவன, எமபெருமானுககு அடிமையாயிருபபதையே

ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன் இத்தகைய ஜீவாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாய்கின்று பேரருளாளன் ப்ரகாசிக்கின்றான்—என்றவாறு 3

251 தானடைத்த குணங்கருவி தங்கிரிசை வழியோழுக்கி
யூனெடுத்துண் டுமிழ்ந்துழலு முயிராக்கெல்லா முயிராகிக்
கானடத்திக் கமலையுடன் கண்டுகந்து விளையாடுந்
தேனெடுத்த சோலைகள்சூழ் திருவத்தி யூரானே. 4

உரை:— தேன் எடுத்த — *தேனைத் தாங்குகின்ற,* சோலைகள் சூழ் — *சோலைகளால் சூழப்பட்ட,* திரு அத்தியூரான் — *அழகிய ஹஸ்திகிரிநாதனான பேரருளாளன்,* தான் அடைத்த — *தான் (இயற்கையாக ஆன்மாவுக்குக்) கொடுத்த,* குணம் கருவி — *குணங்களையும் இந்த்ரியங்களையும்,* தம் கிரிசை வழி — *தம் கர்மத்தை அநுஸரித்து,* ஒழுக்கி — *நடத்தி,* ஊன் எடுத்து— *சரீரத்தைப் பெற்று,* உண்டு—*(கர்மபலன்களை) அநுபவித்து,* உமிழ்ந்து— *(பின்) தள்ளி,* உழலும்— *(மறுபடியும் அதை ஏற்று) உழலுகின்ற,* உயிர்க்கு எல்லாம் — *ஆன்மாவுக்கெல்லாம்,* உயிர் ஆகி — *அந்தர்யாமியாயிருந்து,* கான் நடத்தி — *(அவற்றை இந்த ஸம்ஸாரமாகிய) காட்டில் நடக்கச்செய்து (அநுபவிக்கச்செய்து),* கமலையுடன் — *பெருந்தேவிப்பிராட்டியுடன்,* கண்டு உகந்து — *(அதைப்) பார்த்து மகிழ்ந்து,* விளையாடும் — *விளையாடுவான்*

அத்தியூரான், உயிராகி, நடத்தி, கண்டு, உகந்து, விளையாடும் என்று அந்வயிக்க

பேரருளாளன் தன் ஸங்கல்பத்தால் ஜீவாத்மாவுக்கு அருளிய குணங்கள் இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றை ஜீவாத்மா தன் கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு உபயோகிக்கும்படி செய்கின்றான் ஜீவாத்மா சரீரத்தைப் பெற்றுக் கர்மத்தின் பலன்களை அநுபவிப்பதும் பின் அவற்றை வெறுத்துத் தள்ளுவதும் பின்னும் அவற்றை விரும்புவதுமாய் இவ்வாறு ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தில் உழலுகின்றான். இத்தகைய ஜீவாத்மாவுக்குப் பேரருளாளன் அந்தர்யாமியாயிருந்து கர்மபலன்களை அநுபவிக்கச்செய்து பிராட்டியுடன் கண்டு லீலாரஸத்தை அநுபவிக்கின்றான்—என்றவாறு 4

2-பாசுரங்களால் மோக்ஷவிரோதி விளக்கப்படுகின்றது—

252 உய்யுமுற விசையாதே யோத்தவாக்கே யடிமையுமாய்ப்
டோயயுருவைத் தமக்கேற்றிப் புலன்சோண்ட பயனேகோண்
டையுறவு மாரிருளு மலவழியு மடைந்தவாக்கு
மெய்யருள்செய் திடுந்திருமால் வேழமலை மேயவனே. 5

உரை:- வேழமலை மேயவன் திருமால — ஹஸதிகிரியில எழுந நருளியுள்ள பேரருளாளன, உயயும உறவு—உஜஜீவிபபதறகுக காரண மான (சேஷதவம முதலிய) ஸமபநததகை, இசையாதே—(அறிநது) றறுககொளளாமல, ஒததவாககே — தமமைபபோனற (காமவசாக ரான ஜீ) வாகளுககே, அடிமையுமாய — அடியராகவும இருநது, மககு— ஜீவாகளான தமககு, போய உருவை ஏறறி— அழியுநதனமை ளளசரீரததின தனமையை ஏறிடடுககொணடு(அதாவது-நிதயரான 'வாககும, அநிதயமான சரீரததிறகுமுளள வேறுபாடடை அறி ராது மயஙகி), புலன கோணட — இநதரியஙகளால (சிறநததாக) றறுககொளளபபடட, பயனே கோணடு— பலனையே (தாமும சிறநத ாய) அஙகீகரிதது, ஐயுறவும்—(விததாநதவிஷயஙகளில) ஸநதேஹத தயும, ஆா இருளும்—பூரணமான அஜஞாநததையும (கொணடு), அல் ழியும — (அகனுல) தகாத வழியையும, அடைநதவாககு —அடைநத வருககு, மெய அருளசெயதிடும் — (ஓா உபாயததின மூலம) ஸதய ரண கருணைபைசசெய (து மோக்ஷததைதத தந) திடுவான

ஜீவாதமா தனககும ஸாவேசுவரனுககும உளள ஸமபநததை அறியா நநது தனனைபபோனற மறறொரு ஜீவாதமாவுககு அடியனுக மயஙகு ஈருன, நிதயனுன தனககும அழிவுளள சரீரததிறகும உளள வேறு டடை அறியாது அறபமான இநதரியஸுகஙகளையே சிறநதனவாகக ாணடு அவறறில ஈடுபடுகினறுன, ஆசாாயகடாக்ஷம பெறுமையால் ததாநதவிஷயஙகளில மனவுறுதியினறி அஜஞாநம நிரமபபபெறறுத தீய றியில புகுநது கெடடபபாககினறுன இததகைய ஜீவனையும பேரரு ளான நலவழிபபடுததிக காககினறுன—எனறவாறு 5

3 விதைமுளையி னியாயததா லடியிலலா வினையடைவே
சதையுடல நாலவகைககுஞ் சரணளிபபா னெனததிகழ்ந்து
பதவியறி யாதுபழம் பாழிலுழல கினறாககுஞ
சிதைவிலரு டருநதிருமா றிருவததி நகரானே. 6

உரை:— திரு அததிநகரான திருமால — ஸ்ரீ ஹஸதிகிரிநாத ன பேரருளாளன, விதைமுளையின நியாயததால — பீஜாஙகுர ாயததால, அடி இலலா — அநாதியான, வினை அடைவே — கர்மங ா அநுஸரிததது, சதை— மாமஸமயமான, உடலம நாலவகைககும்— ாகு வகை (சரீரம பெறற ஜீவா) ககும, சரண அளிபபான் — ஷணததைச செயவான, எனத திகழநது— எனறு கூறும்படி

(நின்று) பரகாசித்தது, பதவி அறியாது — (ஸம்ஸாரபந்தத்தை நீக்கும்) உபாயத்தை அறியாமல், பழம் பாழில் — அநாதியான ஸம்ஸார மண்டலத்தில், உழல்கின்றார்க்கும் — துன்பப்படுமவர்க்கும், சிதைவு இல் — குறைவு இல்லாத, அருள் தரும் —கருணையைச் செய்(து ஸம் ஸாரபந்தத்தை நீக்கு) வான

பீஜாங்குரந்யாயம் — விதையொன்றால் முளை உண்டாகின்றது அவ்விதை, அதற்கு முன் முளையினால் உண்டாகின்றது இம்முறையில் பார்க்கின் ஆதிகாரணம் விதையென்றோ முளையென்றோ முடிவுகட்ட முடியாது இம்முறைக்குத்தான் அப்பெயர் வந்தது இதேபோல—காமத்தால் சரீரம் உண்டாகின்றது அந்தக் காமம் முந்திய சரீரத்தினால் ஏற்படுகின்றது இங்குக் காமத்தையாவது சரீரத்தையாவது முதற்காரணமாக முடிவுகட்ட முடியாதிருப்பதுபற்றி பீஜாங்குரந்யாயத்தை உவமானமாகக்காட்டி இரண்டையுமே அநாதியென்று முடித்தனர் பெரியோர்

நால்வகைச்சரீரம் — 1 தேவசரீரம் 2 மநுஷ்யசரீரம் 3 திர்யக்ச சரீரம் 4 ஸ்தாவரசரீரம் என்பன (திர்யக் = மருகம் பறவை முதலியன ஸ்தாவரம் = அசையாத மரம், கல் முதலியன)

ஸகலஜீவராசிகளையும் காத்தருள்பவனான பேரருளாளன் ஸம்ஸார பந்தத்தை நீக்க உபாயத்தை அறியாது இக்காமபூமியில் உழன்று வருந்தும் ஜீவர்க்கு நல்வழிகாட்டிக் காத்தருள்கின்றான்—என்றவாறு 6

2-பாசுரங்களால் பக்திப்ரபத்திகளாகிய உபாயங்களில் பக்தி யின் ஸ்வரூபம் விவரிக்கப்படுகின்றது—

254 எமநியம வாசனங்க ளியலாவி புலனடக்கச்
தமதறியுந் தாரணைக டாரையறு நினைவொழுக்கஞ்
சமமுடைய சமாதிநலஞ் சாதிப்பார்க் கிலக்காகு
மமராதொழு மத்திகிரி யம்புயத்தா ளாரமுதே 7

உரை:— அமரர் தொழும் — தேவர்களால் வணங்கப்படுகின்ற, அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியுள்ள, அம்புயத்தாள் — பிராட்டிக்கு, ஆர் அமுது — நிறைந்த அமுதமாயுள்ள பேரருளாளன், எம நியம ஆசனங்கள் — யமம், நியமம், ஆஸனம் ஆகியனவும், இயல் ஆவி அடக்கம் — ஸஞ்சரிக்கின்ற ப்ராணவாயுக்களை அடக்குவதாகிய ப்ராணாயாமமும், புலன் (அடக்கம்)— இந்த்ரியங்களை அடக்குவதாகிய ப்ரத்யாஹாரமும், தமது அறியும் — (ஜீவர்கள்) தம்முடைய மனத்தால் அறிகின்ற, தாரணைகள்— எம்பெருமானுடைய திருமேனியை நினைத்தலாகிய தாரணையும், தாரை அறு— இடைவிடாத, நினைவு ஒழுக்கம்—

தினைவின் தொடர்ச்சியாகிய தயாநமும், சமம் — மனத்தின் அடக்க மும்(ஆகிய இவற்றை), உடைய — (அங்கமாக) உடையதான, சமாதி ஙம்— பக்தியோகமாகிய ஆநந்தத்தை,, சாதிப்பாராக்கு — அநுஷ்டிப்ப பருக்கு, இலக்கு ஆகும் — குறிப்பொருளா (கி மோக்ஷம் தரு)வான.

'புலனடக்கம்' எனனும் தொடர் வெளியேயுள்ள ஜ்ஞாநேந்திரி ங்கள் கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றின் அடக்கத்தையும், 'சமம்' என ஹு சொல் உள்ளிந்தரியமான மனத்தின் அடக்கத்தையும் புலப்படுத்திய ால் இரண்டாலும் 'பரதயாஹாரம்' எனனும் அங்கம் கூறப்பட்டது

இங்குக் கூறப்பட்ட பக்தியோகத்தின் அங்கங்களுடைய ஸ்வரூப ளக்கத்தை 84-வது பாசுரவுரையில் காணக

பேரருளாளன், பக்தியோகத்தை அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிப்பவர்க்கு ம்ஸாரபந்தத்தை நீக்கி மோக்ஷத்தை அளிக்கின்றுன—என்றவாறு 7

ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் வெளியிடப்படுகின்றது—

5 புகலுலகி லிலலாது போன்னருளகண் டுறறவாக்கு
மகலகிலா வனபாகக்கு மன்றேதன் னருளகொடுததுப
பகலதறு பழங்கங்குல விடிவிக்கும பங்கயததா
ளகலகிலே னென்றுறையு மததிகிரி யருணமுகிலே 8

உரை:— பங்கயத்தாள — திருமகள், அகலகிலேன என்று — ஷணமும்)பிரியமாட்டேன என்று, உறையும்—நித்யவாஸம் செய்யப் றறவனும், அத்திகிரி அருள முகில— ஹஸ்திகிரியிலநின்று கருணை கிய நீரைப பொழியும மேகமபோனறவனுமான பேரருளாளன, கில புகல இலலாது — லோகத்தில வேறு உபாயம அநுஷ்டிக்க டியாமல, போன அருள் கணடு— பிராட்டியின கருபையைப (புருஷ ாபரபத்தியால) பெற்று, உறறவாக்கும — (தனனைச சரணம) டைந்தவருக்கும, அகலகிலா அனபாக்கும — (தனது அநு ரத்தை விட்டு க்ஷணமும) பிரிந்திருக்கமுடியாத காதலுள்ள பாகவ களுக்கும, அன்றே — அவாகள வேண்டிய காலத்திலேயே, தன் ருள் கொடுத்து — தன க்ருபையை வைத்து, பகலதறு— (மோக்ஷா பவமாகிய) பகலால, பழம் கங்குல — அநாதியான ஸம்ஸாரமாகிய ாாத்திரியை (நீக்கி), விடிவிக்கும் — பொழுதுவிடியச்செய்வான.

புருஷகாரப்ரபத்தி— எம்பெருமானிடம பரபத்தியை அநுஷ்டிப ்கு முன பிராட்டியைப புருஷகாரமாகக்கொண்டு செய்யும பரபத்தி.

புருஷகாரம்— பலன் தரவல்ல சேதநனை நெருங்குவதற்காகப், பலனை விரும்புமவனால் உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட மற்றொரு சேதநன்

பேரருளாளன், த்ருப்தப்ரபத்தி ஆர்த்தப்ரபத்தி என்ற இருவகையில் தந்தம் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு ஒன்றை அநுஷ்டித்த ப்ரபந்நருக்கு அவர்கள் வேண்டிய காலத்தில் ஸம்ஸாரமாகிய இராப்பொழுதைக் கழித்து மோக்ஷாநுபவமாகிய பலனைத் தந்தருளகின்றான்—என்றவாறு

'புகல் கண்டு' என்னும் தொடர் 'அன்பர்க்கும்' என்பதிலும் சேரும்.

த்ருப்தப்ரபத்தி— இச்சரீரம் உள்ளவரையில் காமபலன்களை அநுபவித்து, முடிவில் மோக்ஷத்தைப் பெற விரும்பிச்செய்யும் சரணாகதி

ஆர்த்தப்ரபத்தி— இச்சரீரம் உள்ளவரையிலுமகூடப் பொறுக்காது இந்த க்ஷணமே மோக்ஷம்பெறவேண்டுமென்று விரும்பிச்செய்யும் சரணாகதி

2-பாசுரங்களால் மோக்ஷஸ்வரூபம் வெளியிடப்படுகின்றது—

256 இருவிலங்கு விடுத்திருந்த சிறைவிடுத்தோர் நாடியின்ற
கருநிலங்கள் கடக்குமவழி காவலரார் கடத்துவித்துப்
பெருநிலங்கண் டுயிருணர்ந்து பிரியாம லருளசெய்யு
முருநலங்கோண் டுறுந்திருவோ டுயர்த்தி கிரியானே 9

உரை.— உரு நலம் கொண்டு —(தனக்கேற்ற) திருமேனியையும் ஆநந்தத்தையும் கொண்டு, உறும் திருவோடு — (தன்னிடம்) பொருந்திய பிராட்டியுடன், உயர் அத்திகிரியான் — உயர்ந்துநிற்கும் ஹஸ்திகிரிநாதனான பேரருளாளன், இரு விலங்கு விடுத்து — (உபாயத்தை அநுஷ்டித்த ஜீவனுக்குப் புண்யமும் பாபமுமாகிய) இரண்டு விலங்கை நீக்கி, ஓர் நாடியினால் — ஒப்பற்ற (மூர்த்தந்ய) நாடியினால், இருந்த சிறை விடுத்து—(ஜீவன் இதுவரை) இருந்த சரீரமாகிய சிறையினின்றும் விடுவித்து, கரு நிலங்கள் — கர்ப்பவாஸத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்தாநங்களாகிய ஸம்ஸாரலோகங்களை, கடக்கும் வழி — தாண்டிச் செல்லும் வழியாகிய அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை, காவலரால் — ஆதிவாஹிகர்களால், கடத்துவித்து — தாண்டுவித்து, பெரு நிலம் கண்டு — பெரிய ஸ்தாநமாகிய பரமபதத்தைப் பார்த்து, உயிர் உணர்ந்து — (ஜீவன் தன்) ஸ்வரூபத்தை (உள்ளவாறே) அறிந்து, பிரியாமல் — (ஈச்வரனாகிய தன்னை விட்டுப்) பிரியாமல் (இருக்கும்படி), அருள் செய்யும் — அருள்புரிவான்

'விடுத்து' 'கடத்துவித்து' என்னும் சொற்கள் பேரருளாளனையும், 'கண்டு' 'உணர்ந்து' என்பவை ஜீவனையும் சேருகின்றன

"மூாததநயநாடி" "அாசசிராதிமாாககம" "ஆதிவாஹிகா" எனப
ின விரிவை 66, 67—வது பாசுரவுரையில காணக

பெருநதேவிததாயாா பேரருளாளனுககேறற திருமேனியையும
தம முதலிய திருககலயாணகுணஙகளையும கொணடு அவனோடு
ாதுகிறகினறாா இததகைய பிராடடியுடன பெருமை பெறறு
ருகும பேரருளாளன, பகதி-பரபததிகளில ஒனறை அநுஷடிதத ஜீவ
ரய புணயபாபஙகளாகிய காமஙகளைப போககி, அவனை மூர்த்தநயநாடி
ாயச சரீரததிலினறு புறபபடச செயது, ஆதிவாஹிகரைககொணடு
சிராதிமார்க்கததைக கடததி, பரமபதததை அடைவிதது, ஜீவனுகிய
வவரூபததை உளளவாறே அவன அறியசசெயது, பின ஒருகாலும
ாப பிரியாது நிதயகைஙகாயம செயயுமபடி அருளகினறுன எனறவாறு

குறறவாளி, விலஙகிடபபெறறுத தணடனையைச சிறையில இருநது
விததல உலகவழககு இஙகு ஸமஸாரியான ஜீவன குறறவாளியாகவும,
ாக கடடுபபடுததும புணயபாபஙகள விலஙகுகளாகவும, காமபலனை
அநுபவிககுமிடமாகிய சரீரம சிறையாகவும கொளளபபடடன 9

தநதிருமா துடனேதாந தனியரசா யுறைகினற
வநதமிலபே ரின்பததி லடியவரோ டெமைசசோதது
முநதியிழந தனவெலலா முகிழககததந தாடகொள்ளு
மநதமிலா வருளாழி யததிகிரித திருமாலே. 10

உரை:— அநதம் இலா — அளவற்ற, அருள ஆழி — கருணைக
கிய, அத்திகிரித திருமால — ஹஸதிகிரிததிருமாலான பேரரு
ர, தம் திருமாதுடனே — தம்முடைய பிராடடியுடனே, தாம் —
தனி அரசாய் — நிகரறற சககரவாததியாய், உறைகின்ற —
ாஸம செயயுமிடமான, அந்தம் இல — அளவு இலலாத, பேோ
ததில் — பரமாநநதமயமான ஸ்ரீவைகுணடததில, அடியவ
(நிதயஸூரிகளும் முகதாகளுமான)தொணடர்களோடு, எமைச்
நு — எஙகளை ஒனறுசோதது, முநதி இழந்தன எல்லாம் —
மபநதகால) யாம முனபு இழநத கைஙகாயஙகளையெலலாம,
க்கத் தநது — தோனறுமாறு கொடுதது, ஆடகொளளும் —
ம) உஜஜீவிககசசெயவாா.

பேரருளாளன பெருநதேவிததாயாருடன நிதயமாய அரசாடசி
பெறறதாய ஆநந்தமே வடிவெடுததுவினறுறபோனறதாயுளள
குணடததில, உபாயததை அநுஷடிதத ஜீவனைத தன திருவடிகளில
கஙகாயம செயதுவரும நிதய-முகதாகளுடன ஒனறுசோதது, அது

காறும் ஜீவன காமஸமபநததததால இழநதிருநத கைஙகாயஙகளையெலலாம அபபொழுது ஒனறுகூடடிச செயயுமாறு அருளபுரிகினறுன—எனறவாறு.

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

258 அயனபணியு மததிகிரி யருளாள ரடியிணைமே
னயஙகளசேறி கசசிநகா நான்மறையோா நலலருளாற்
பயன்களிவை யனைததுமெனப பணடுரைததா படியுரைதத
வியன்கலைக ளீரைநதும வேதியாகட கினியனவே. 11

உரை:— நயஙகள சேறி — நலல பயனகள பொருநதிய, கசசி நகா — காஞசீபுரததில எழுநதருளியுளள, நானமறையோா — நானகு வேதஙகளையறிநத பாகவதாகளின, நல அருளால — சிறநத அநுகர ஹததால, இவை அனைததும் — இநதப பாசுரஙகள முழுதும, பயன்கள் என — ஸகலபலனகளாயுமிருககவலலன எனனுமபடி, பணடு உரைததா படி — முனபு உபதேசிதத ஆசாரயாகளின (மொழி யின) படியே, அயன் பணியும் — பரஹமாவினல வணஙகபபடட, அததிகிரி அருளாளா—ஹஸதிகிரியின (நாதரான) பேரருளாளருடைய, அடியிணைமேல — இரணடு திருவடிகளினமேல, உரைதத — கூறிய, வியன் கலைகள் — அதிசயமான கலைகளாகிய, ஈரைநதும் — இநதப பததுப பாசுரஙகளும, வேதியாகடகு — வேதாநதஙகளை அறிநத மஹானகளுககு, இனியன — மகிழசசியைததருவனவாகும

அததிகிரியில நிதயவாஸம செயது பேரருளாளனைக கணணாரக கணடு களிககும பாககியமபெறற பரமபாகவதாகளின திவயாநுகரஹததால அவவெம பெருமானமீது இயறறபபடட இபபிரபநதம முழுதும பூாவாசாாயாகளின வழியையே பினபறறியதாகும இபபாசுரஙகளின கருததை ஆராயநதால இவறறுல வேறு பலனை வேணடாதவாறு இபபாசுரஙகளே பலனுகும எனனுமபடி ஸாராாததததைக கொணடுளளமை விளஙகும வேதாநதஙகளை நனகுணாநத மஹானகளே இபபாசுரஙகளின இனிமையை அறியவலலா— எனறவாறு

இபபிரபநதததில ஒவவொரு பாசுரததிலும பிராடடியின ஸமபநதம கூறபபடடதால உபாயமாய நிறகுமபோதும பலனுய நிறகுமபோதும எம பெருமானேடு பிராடடிககும ஸமபநதம உணடெனறு உறுதிபபடடது 11

அருத்தபஞ்சகம் - உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ-வைணவ தினசரி - உரை

சீராதுபபுல திருவேங்கடமுடையான திருவடிகளே சரணம்

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... தேசிகம் ||

ஸ்ரீமான் ... வாழ்வு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய காரியங்களை விளக்குவதால் இப்பிரபந்தத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது. ஒருநாளை ஐந்து கூறாக்கி ஐந்து காலங்களிலும் ஐந்து காரியங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவன் செய்ய வேண்டுமென்பது சாஸ்த்ரவழக்கு. அவையாவன —

(1) **அபிகமநம்** — அன்று முழுதும் நடக்கவேண்டிய கைங்கர்யங்கள் தடையின்றி நடந்தேறவேண்டுமென்று எம்பெருமானிடம் ப்ரார்த்தித்து ப்ரபத்தி செய்தல்.

(2) **உபாதாநம்**—பகவானுடைய ஆராதநத்திற்கு வேண்டிய திருத்துழாய் புஷ்பம் முதலிய ஸாதநங்களைச் சேகரித்தலும், பகவதாராதநத்திற்கு மனம் முக்கிய ஸாதநமானமையால் அது சுத்தமடைவதற்காக ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளின் காலக்ஷேபத்தில் ஈடுபடுதலும்.

(3) **இஜ்யை** — பஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்திலும் ஆஹ்நிகங்களிலும் சொல்லிய முறைப்படி பகவானுக்குத் திருவாராதநம் செய்தல்.

(4) **ஸ்வாத்யாயம்**-வேதாந்த பாகங்களைப் படித்துப் பரிசயஞ்செய்தல்.

(5) **யோகம்** — பகவானுடைய திருவடிகளை த்யாநம் செய்தலும், தன்னுடைய நித்ராகாலத்திலும் எம்பெருமான் திருவடிகளில் தன் தலையை வைத்திருப்பதாய் த்யாநம் செய்து சயனித்தலும்.

இவ்வாறு ஐந்து காலகாரியங்களையும், பேரருளாளன் விஷயமாகத் துறைப்படி இரண்டிரண்டு பாசுரங்களால் வெளியிடுகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்.

இப்ரபந்தம் பேரருளாளனையே விஷயமாகக்கொண்டு அவதரித்த போதிலும் இதிற் சொல்லப்படும் கைங்கர்யங்களெல்லாம் மற்ற எம்பெருமான் விஷயத்திலும் அநுஷ்டித்துக்கொள்க.

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கலிவிருத்தத்தால் அமைந்ததாம்

2-பாசுரங்களால் அபிகமநம் கூறப்படுகின்றது—

259 வரியிரு ளழிவழி மனம்வரு முணர்வொடு
கரிகிரி மருவிய கரியவ னடியிணை
பரிவொடு பரவுந லடியவர் பழவுரை
யரியரி யரியரி யரியரி யரியே 1

உரை:— வரி இருள் — மூடிக்கொண்டிருந்த (நித்திரையாகிய) இருள், அழி வழி — ஒழிந்த பின், மனம் வரும் — மனத்தில் உண்டாகின்ற, உணர்வொடு — நல்ல ஜ்ஞானத்துடன், கரி கிரி மருவிய — ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியுள்ள, கரியவன்—கரிய நிறங்கொண்ட பேரருளாளனுடைய, அடியிணை — திருவடி இரண்டையும், பரிவொடு பரவும் — அன்புடன் போற்றுகின்ற, நல் அடியவர் — சிறந்த பாகவதர்கள், பழ உரை — நெடுங்காலமாய் (அநுஸந்திக்கும்) ஸூக்தி, அரி அரி அரி அரி அரி அரி அரியே — ஹரிः ஹரிः ஹரிः ஹரிः ஹரிः ஹரிः ஹரிः என்பவையே

பேரருளாளன் திருவடிகளை அன்புடன் பணியும் பாகவதர்கள் அதிகாலையில் நித்திரை நீங்கியதும் மனத்தெளிவுபெற்று ஹரிர்ஹரிர் ஹரிः என்று எழுமுறை அநுஸந்திப்பர் இது தொன்றுதொட்டுவந்த முறையாகும் 1

260 வினைவகை யொழுகிய வெறிநிலை யடையவு
நினைவுடை நிகழ்வெதிர் நிலைநல மணுகிட
மனமுரை கிரிசைகண் மகிழ்மறை நெறிகொடு
தனிமுத லடியிணை யடைபவர் தமரே 2

உரை — தமர் — பாகவதர்கள், வினைவகை ஒழுகிய — (தம் முடைய) காமத்தை அநுஸரித்து (அதுவரை) நடந்த, வெறி நிலை அடையவும் — அஜ்ஞானத்தை முழுவதையும், நினைவுடை நிகழ்வு — நினைக்கும்படியான நிகழ்காலத்தில், எதிர் நிலை நலம் — வருங்காலத்தில் உண்டாகும் ஆநந்தாநுபவம், அணுகிட — நெருங்கும்படி, மகிழ் மறை நெறி கொடு — மகிழ்வைத் தருகின்ற வேதமார்க்கத்தைக் கொண்டு, மனம் உரை கிரிசைகள் — மனம் வாக்கு தேஹம் ஆகிய வற்றால், தனி முதல் — ஒரே காரணமான பேரருளாளனுடைய, அடியிணை—திருவடியிரண்டையும், அடைபவர்—சரணமடைபவராவர்.

பாகவதர்கள், தமமுடைய காமத்தினபடி இதுகாறும வீணேகழிந்த நிலைமுழுதையும நினைந்து மனமுருகி, தேறி, பின அனறுமுழுதும செய்யும கைங்கர்யம தடைபடாது நடந்து ஆநநதம பெறுவதறகாக மனத்திறகு மகிழவைத்தரும வேதமாரக்கத்தை நகக்கொண்டு மனம், வாக்கு, தேகம ஆகிய முக்கரணங்களாலும பேரருளாளனைச் சரணமடைவர் இங்ஙனம செய்தலே அபிகமநம் எனபபடும 2

2-பாசுரங்களால் உபாதாநம் கூறப்படுகின்றது—

261 மலர்மகண மருவிய மறுவுடை யிறையவன
மலரடி கருதிய மனமுடை யடியவர்
மலர்புன லமுதுடன் வகையன வடையவு
மலர்மதி யெமதல வெனவறி பவரே. 3

உரை:— மலர் மகள் மருவிய — தாமரை மலரில அவதரித்த பிராட்டியோடு கூடியவனும், மறு உடை — (ஸ்ரீவத்ஸமென்ற) மறுவையுடையவனுமான, இறையவன் — ஸர்வேச்வரனுடைய, மலர் அடி கருதிய — மலர்போனற திருவடிகளை தியானிக்கினற, மனமுடை அடியவர்— மனஸ்ஸையுடைய பாகவதர்கள், மலர் புனல அமுதுடன— புஷ்பம, தீர்த்தம, அமுது (என்னலாமபடி நிவேதனமசெய்யத்தக்க வஸ்து) ஆகிய இவைகளுடன, வகையன அடையவும — (மறறும பலவறறின) வகைகளைச் சேர்ந்தபொருள்கள் முழுதும, மலர் மதி—மலர்ந்த (தமமுடைய) ஜ்ஞாநத்தால, எமது அல — எமக்காக அலல, (எம்பெருமானுக்கே தகும), என அறிபவர் — என்று அறிபவராவர்

பாகவதர்கள், புஷ்பம தீர்த்தம பரஸாதம முதலிய உலகிலுள்ள இனியவஸ்துக்களெல்லாம பேரருளாளனுக்கு ஸமர்ப்பித்தற்குத் தமமீது அவன அருளுளளம குளிர்வதறகாகவே இருப்பனவெனறு துணிந்து அவவாறு செய்தும மகிழவரேயன்றித் தம் உபயோகத்திறகாகவெனககருதமாட்டார் 3

262 நறையுடை மலர்மக ணலமுற மருவிய
விறையவ னினிதுற வினியவை யெணுமவ
ரறநெறி யிலனெவ னணுகிலு மணுகிலர்
துறையல தெனுமொரு துறைபடு கிலரே. 4

உரை:— இனியவை — (உலகில) இனிய பொருள்கள், நறையுடை மலர் மகள் — தேனை நிறைந்த மலரில அவதரித்த பிராட்டியி னோடு, நலம் உற — ஆநநதம அடையுமபடி, மருவிய இறையவன் —

அணையப்பட்ட ஸர்வேச்வரன, இனிது உற — *மகிழ்வுறுவதற்காகவே (ஏற்பட்டன)*, எனும் அவர் — *என்று நினைவுகொண்ட பாகவதர்கள்*, அறநெறியிலன — *தாமமார்க்கத்தைத் தழுவாதவன*, எவன் அணுகி லும் — *எவ்வாறு (தம்மை) நெருங்கினாலும்*, அணுகிலர் — (*தாம அவனை*) *நெருங்கமாட்டார்கள்*, துறை அலது எனும் — (*நேர்மையான*) *வழியல்ல என்று சொல்லப்படும்*, ஒரு துறை — *ஒரு வழியில்*, படு கிலர் — *ஈடுபடவுமமாட்டார்கள்*

பாகவதர்கள் பேரருளாளனுடைய திருவாராதநத்திற்கு உரிய வஸ்துக்களை ஸம்பாதிக்கும்போது தாமமார்க்கத்திலிருந்து பிறழ்ந்த ஒருவன் எவ்வாறு நெருங்கி வேண்டினாலும் அவனிடமிருந்து ஒரு வஸ்துவையும் பெறமாட்டார், நேர்மையற்ற வழியில் வஸ்துக்களை ஸம்பாதிக்கமாட்டார் ஆக, சாஸ்த்ரம் கூறிய வழியில் பகவதாராதநத்திற்குரிய வஸ்துக்களைச் சோதத்லே **உபாதாநம்** *எனப்படும்* 4

2-பாசுரங்களால் இஜ்யை கூறப்படுகின்றது—

263 ஒளிமதி யெனவொரு திருவுட னுயர்பவ
னளிமதி முகநகை நலநில வுகவுக
டேளிபுன லமுதன செழுமதி யடியவர்
குளிமுதல கிரிசைகள குறைகிலர் வலவே 5

உரை:— செழு மதி அடியவர் — *செழுமையான ஜ்ஞாநத்தை யுடைய பாகவதர்கள்*, ஒளி மதி என — *நிலவும் சந்த்ரனும் என்னும் படி*, ஒரு திருவுடன் உயர்பவன — *ஒப்பற்ற பிராட்டியுடன் உயர்ந்து நிற்கும் எம்பெருமானுடைய*, நளி மதி முகம் — *குளிர்ந்த சந்த்ரனைப் போன்ற* **திருமுகமண்டலத்தினகண**, நகை நலம் நிலவு உகவு கள — *புன்சிரிப்பாகிய அழகிய நிலவினால் (வெளியாகும்) ஸந்தோ ஷத்திற்கு (க் காரணமான)*, தெளி புனல அமுது அன — *தெளிந்த தீர்த்தமும் அடிசிலும் அதுபோன்ற (நிவேதநம் செய்யப்படும்) பிறவஸ்துக்களும் ஆகியவற்றிலும்*, வல — *தம் சக்திக்குத் தக்க*, குளி முதல கிரிசைகள் — *திருமஞ்சனம் முதலிய உபசாரங்களிலும்*, குறைகிலர் — *குறைவுபடாது நடந்துகொள்வர்*

பாகவதர்கள், பேரருளாளனுக்குத் திருமஞ்சனம் முதலிய ஸகல உபசாரங்களையும் தம் சக்திக்குத்தக்க வழுவறச்செய்து, போக்யமான உணவுப் பண்டங்களை அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி ஸமர்ப்பித்துத் தாமும் மகிழ்வர் 5

264 * வருவதோ ருறவென வளரிள வரசென
மருவுநன் மகனென வனமத கரியென
வருவிலை மணியென வடியவ ரடைபவ
ரருகணை யிறைவனை யருகணை யுடனே. 6

உரை:— அடியவர் — பாகவதர்கள், அருகு அணை இறைவனை — (தம்) ஸமீபத்திலேயே (ஸுலபனாய்) எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானை, வருவது ஓர் உறவு என — (தம் வீட்டிற்கு) வந்த ஒரு பந்து என்னும்படியும், வளர் இளவரசு என — வருத்தியடைகின்ற இளவரசன் என்னும்படியும், மருவு நல் மகன் என—அணைத்துக் கொள்ளப்படும் சிறந்த புத்திரன் என்னும்படியும், வன மத கரி என — வனத்திலுள்ள மதங்கொண்ட யானை என்னும்படியும், அரு விலை மணி என — அருமையான விலைமதிப்புடைய (பெறற்கரிய) ரத்னம் என்னும்படியும் (அநுஸந்தித்து), அருகணையுடன்— திருவாராதநத்திற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களுடன், அடைபவர் — சரணமடைபவராவர்

பாகவதர்கள், பேரருளாளனைத் தம் வீட்டிற்கு அருமையாய் வந்த ஒரு பந்துவாக நினைத்து மகிழ்வர், நாடு முழுதையும் ஆளவல்ல இளவரசனே வந்திருப்பதாயக்கொண்டு அதற்குத்தக்க உபசரிப்பர், நெடுங்காலம் தவங்கிடந்து அருமையாயப்பெற்ற புத்திரனைப்போல் நினைத்து அன்புகொள்வர், மதங்கொண்டு அழகியதாய் விளங்கும் ஒரு யானையைக்கண்டாற்போலக் கண்டுகளிப்பர், பெறுவதற்கரிய உயர்ந்த ஒரு ரத்நத்தைப் பெற்றாற்போலப் பெருமிதங்கொள்வர், இத்தகைய உணர்ச்சிகளுடன் சாஸ்த்ரீயமான வஸ்துக்களைக்கொண்டு பாகவதர்கள் பேரருளாளனுக்கு ஸகல உபசாரங்களுடனும் ப்ரஸாதம் முதலியவற்றை நிவேதநம் செய்வர் இங்ஙனம் செய்வதே இஜ்யை எனப்படும் 6

2-பாசுரங்களால் ஸ்வாத்யாயம் கூறப்படுகின்றது—

265 விரைகமழ் மலர்மகண் மிகவுறு மிறையவன்
றரைகழல் குறுகிய குளிர்மதி மதியொடு
வரைநிலை யடியவர் மறைகளின் மறையெனு
முரைநிரை பரவுவ ருளமமு துணவே 7

* "யதா யாதாநம் ராஜாநம் யதா வ ஶுஹ்ருதிநம் ।
யதா வித்யாதிபம் புத்ரம் ஶமவந்தம் தயாவதிஷ்டதம் ॥"
"யதா வ ஶத்ரும் ஜயிதம் ததைவோபவரேஜ்ஜனீ ।"

உரை.— வரை நிலை அடியவா — மலைபோன்ற (கலங்காத) நிலையுடைய பாகவதாகள், விரை கமழ மலா மகள — மணம வீசு கின்ற மலரில அவதரித்த பிராட்டி, மிக உறும இறையவன — மிகப பொருந்தி வஸிக்கப்பெறுகின்ற ஸ்வாமியான பேரருளாள னுடைய, குரை கழல குறுகிய — (சதங்கை) ஒலிக்கின்ற திருவடிகளை நெருங்கியதும, குளிா மதி — குளிாந்த சந்திரனைப் போன்றதுமான, மதியோடு — மனத்துடன், உளம அமுது உண — (அந்த) மனஸ அமருததமதை அநுபவிப்பதறகாக, மறைகளில மறை எணணும — வேதங்களுள சிறந்த ரஹஸ்யங்களாக எணணப்படுகின்ற, உரை நிரை — (திருமந்தரம, த்வயம முதலிய) மந்தரங்களின வரிசையை, பரவுவா — அநுஸந்திப்பா

பாகவதாகள பேரருளாளனுககு ஆராதநமசெய்து அந்த ப்ரஸாதத தைத தாமும ஸவீகரித்துக்கொணடபின பொழுதை இனிதாகக கழித்து மனமகிழவுபெறுவதறகாக, திருமந்தரம த்வயம சரமசலோகம ஆகிய ரஹஸயங்களின அாததததை அநுஸந்தித்துககொணடிருப்பாாகள 7

266 துதிகளு மறிவரு சுருதியி னிறுதியி
னிதயமி தெனமுனி யிறையவ ருரைகளு
மதுரம னுதவிய மறைகளு மடியவா
விதிவகை பரவுவா மிகவுள மெழவே 8

உரை:— அடியவா — பாகவதாகள, உளம மிக எழ — (தம) மனஸ மிகவும உத்ஸாஹமடைவதறகாக, துதிகளும — (ஸஹஸ்ர நாமம முதலிய) ஸ்தோத்ரங்களையும, அறிவு அரு சுருதியின இறுதி யின் — அறிவதற்கு அருமையான வேதத்தினுடைய அந்தத்தின, இதயம் இது என — தாத்பாயம இது என்னுமபடி (உள்ள), முனி இறையவா உரைகளும் —(வயாஸா பராசரா முதலிய) முநிசரேஷ்டா களின ஸூக்தி (களாகிய இதிஹாஸபுராணங்)களையும, மன் மதுரம் உதவிய மறைகளும — (ஆழவாாகள அருளிசசெய்த) மிக இனிமை யைத் தருகின்ற (தமிழ) வேதங்களையும, விதிவகை — (சாஸ்த்ரங் களிலகூறிய) முறைப்படி, பரவுவா — அநுஸந்தித்து பரவசாமசெய்ய வாாவா.

பாகவதர்கள், பின்னும் ஸஹஸ்ரநாமம் முதலிய ஸ்தோத்ரங்களையும் இதிஹாஸ - புராணங்களையும் ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களையும் அநுஸந்தித்துப் பிறருக்கும் ப்ரவசநம்செய்துகொண்டிருப்பர் இதுவே ஸ்வாத்யாயம் எனப்படும் 8

2-பாசுரங்களால் யோகம் கூறப்படுகின்றது—

267 அறிவிலா தலைமிசை யயனடி யெழுதிய
பொறிவகை யெழுவதோர் பொறிநல முகவல
ருறுவது முடையது மிதுவென வருவது
நறுமலர் மகள்பதி நலமுறு நினைவே 9

உரை — அறிவு இலா தலைமிசை — ஜ்ஞாநமில்லாத ஜீவர்களின் தலையில், அயன் அடி எழுதிய — ப்ரஹ்மா ஆதிகாலத்தில் எழுதிய, பொறி வகை எழுவது — எழுத்துக்களைத் தழுவி உண்டாகின்ற, ஓர் பொறி நலம் — ஓர் இந்த்ரியங்களின் ஸுகத்தை, உகவலர் — விரும்பாதவர்களான பாகவதர்கள், உறுவதும் — (தம ஸ்வரூபத்திற்குப்) பொருந்தியதாகக் கொள்வதும், உடையதும்—(தமக்கு) உடைமையாகக் கொள்வதும், இது என — இந்த யோகமே என்று கூறும்படி, வருவது — தானே வருவது, நறு மலர் மகள் பதி — மணமுள்ள மலரில் அவதரித்த பிராட்டியின் நாதனை எம்பெருமானைப்பற்றியதும், நலம் உறும் — நன்மைபொருந்தியதுமான, நினைவே — த்யானமே (ஆகும்)

ஜீவனுடைய பிற்காலவாழ்வைப்பற்றி ப்ரஹ்மா அவன் தலையில் முன்னமே எழுதிவிடுகின்றான் அதன்படியே அந்த ஜீவன் போகங்களை இக்காமபூமியில் அநுபவிக்கின்றான் விவேகத்தால் இத்தகைய போகங்களை வெறுத்து நல்வழிப்படுபவன் ப்ரஹ்மா எழுதியதையும் பொய்யாக்கிவிடுகின்றான் பேரருளாளன் திருவடிச்சுவையையறிந்த பாகவதர்கள் இத்தகைய அற்பஸுகங்களைக் கனவிலும் கருதமாட்டார்கள் அவர்கள் பேரருளாளன் திருவடிகளை இடைவிடாது சிந்திப்பதையே பேரின்பமாகக்கொள்வர், இதையே தம் ஸ்வரூபத்திற்கு உரியதாயும் தமது உடைமையாகவும் கொண்டு அத்தகைய யோகத்தில் ஈடுபடுவர் 9

268 பெருகிய நலநிலை பெருமையின் மிகுமய
லுருகிய நிலைமன முயர்முகி ழெழுமுடல
சொருகிய விழிதிகழ சுடர்மதி புகுமிறை
கருகிய வுருதிகழ கரிகிரி யரியே. 10

உரை:— பெருகிய நல நிலை — (மேன்மேலும்) வளர்கின்ற (பகவத்தியானமாகிய) ஆநந்தநிலைமையில், பெருமையின் மிகு மயல் — பெருமையினால் மிகுந்து நிற்கும் (பகவத்) பக்தியினால், உருகிய நிலை மனம் — உருகிய தன்மையையுடைய மனஸ்ஸும், உயர் முகிழ் எழும் உடல் — (மேலே) அரும்பிய மயிர்க்கூச்செறிந்த தேஹமும், சொருகிய விழி — உள்ளே செருகிய விழிகளுமாய், திகழ — விளங்குகின்ற, சுடர் மதி — ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தில், புகும் இறை — புகுந்து நிற்கும் நாயகன் (யாவனெனில்), கருகிய உரு திகழ — கறுத்த வடிவோடு ப்ரகாசிக்கின்ற, கரி கிரி அரியே — அத்திகிரிப் பெருமானாகிய பேரருளாளனே.

பாகவதர்கள், பேரருளாளனுடைய அழகிய திருமேனியை த்யானம் செய்யும்போது ஆநந்தம்பெருகி, மனமுருகி, மயிர்க்கூச்செறிந்து, கண் விழி உள்ளே செருகிநிற்கப்பெறுவர் இத்தகைய ஆநந்தநிலையில் பேரருளாளன் திருமேனியின் த்யானத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பதே யோகம் எனப்படும்

ஸ்ரீ-வைணவதினசரி — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஶ்ரீ:

திருச்சின்னமாலை-உரை

சீராாதூபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . . .. தேசிகம் ॥

சீரொனறு . . . வாழவு.

சிறபபுததனியன்—உரை

மன்னுதிரு மந்திரத்தின் வாழ்துவயத் தின்பொருளுந்
துன்னுபுகழ்க் கீதைதனிற் சொன்னவெண்ணுன் கின்பொருளு
மன்னவயற் கச்சியரு ளாளர்திருச் சின்னவொலி
யின்னபடி யென்றுரைத்தா னெழில்வேதாந் தாரியனே

எழில் வேதாந்தாரியன் — *அழகுபொருநதிய ஸ்ரீ வேதாநததேசிகன*, அன்ன வயல் கச்சி — *அனனபபறவைகள உலாவும வயலகளநிறைநத காஞசிபுரததில (எழுநதருளியுளள)*, அருளாளர் திருச்சின்ன ஒலி — *பேரருளாளா (ஸநநிதியில சேவிககும) திருசசினனததின ஓசையில*, மன்னு திருமந்திரத்தின் பொருளும் — *நிலைபெறறுநிறகும திருவஷடாகூரததினுடைய அாததவிசேஷஙகளும*, வாழ் துவயத்தின் பொருளும் — *(சேதநரை) உஜஜீவிககசசெயகினற தவயததினுடைய அாததவிசேஷஙகளும*, துன்னு புகழ் — *பொருநதிய புகழையுடைய*, கீதைதனில் — *பகவதகீதையில*, சொன்ன — *(கணணன) அருளிசசெயத*, எண்ணுன்கின் — *முபபததிரணடு அகூரஙகளாலாகிய சரமசுலோகததின*, பொருளும் — *அாததவிசேஷஙகளும*, இன்னபடி — *இவவாறு (அமைநதுளளன)* என்று உரைத்தான் — *எனறு அருளிசசெயதான*

ஏகாந்த மூன்று மெழிலா லுரைசெய்து
மாகாந்தஞ் செய்தருளும் வள்ளலாய்—சாகாந்த
தேசிகனுந் தூப்புற் றிருவேங்க டேசருந்
வாசகமே யெங்களுக்கு வாழ்வு

ஏகாந்தம் மூன்றும் — *ரஹஸ்யங்களை மூன்றையும்*, **எழிலால்** — *அழகோடு*, **உரைசெய்து** — *வியாக்கியானம்செய்து*, **மாகாந்தம் செய்து** — *பெருமையுள்ள காந்தமென்னும் உலோகத்தைப்போல ப்ராமணர்களைக் கவர்ந்து*, **அருளும்** — *அவர் (உஜ்ஜீவிக்குமாறு) அருள்புரிகின்ற*, **வள்ளல் ஆய்** — *பெருங்கொடையாளராகி*, **சாகாந்த தேசிகனும்** — *வேதாந்ததேசிகன் என்று பிரசித்திபெற்ற*, **தூப்புல் திருவேங்கடேசந்** — *தூப்புல் திருவேங்கடமுடையானுடைய*, **வாசகமே** — *ஸ்ரீஸூக்தியே*, **எங்களுக்கு வாழ்வு** — *எங்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்வதாகும்*

பரிச்சின்ன மான விருநா லெழுத்தின்பல் வண்மையெலாம்
விரிச்சு நலம்பெற வோதவல் லோர்க்கிந்த மேதினிக்கே
மரிச்சின்ன மீளப் பிறவாமல் வாழ்விக்கு மால்வாதர்
திருச்சின்ன வோசை யினிமையுண் டோமற்றைத் தேவருக்கே

பரிச்சின்னமான — *அளவுபட்ட*, **இருநாலெழுத்தின்** — *அஷ்டாக்ஷரத்தின்*, **பல் வண்மை யெலாம்** — *பலவகைப்பலனையும் அளிக்கவல்ல தன்மை முழுவதையும்*, **நலம் பெற** — (*தாம்*) *நன்மையை அடையும்பொருட்டு*, **விரிச்சு ஓதவல்லோர்க்கு** — *விளக்கி அநுஸந்தானம்செய்யும் பாகவதர்களை*, **இந்த மேதினிக்கே** — *இந்தப் பூமியிலேயே*, **மரிச்சு இன்னம் மீளப் பிறவாமல்** — *இறந்து பின்னும் திரும்பிப் பிறக்காமல்*, **வாழ்விக்கும்** — *உஜ்ஜீவிக்கச்செய்பவரும்*, **மால் வாதர்** — (*பக்தர்களிடம்*) *அன்புடையவருமான பேரருளாளருடைய*, **திருச்சின்ன ஓசை இனிமை** — *திருச்சின்னத்தின் சப்தத்தின் இனிமை*, **மற்றைத் தேவருக்கு உண்டோ** — *மற்றைத் தேவர் பாற் பெறமுடியுமோ?*

"*விரிச்சு*" "*மரிச்சு*" *என்பன எதுகைநோக்கிவந்த போலிச்சொற்கள்*

[**விஷயச் சுருக்கம்**]

எம்பெருமானுடைய ஸந்நிதிகளில் 'திருச்சின்னம்' என்னும் ஒரு வாத்யவிசேஷம் ஸேவிக்கப்படுவதுண்டு அதன் ஓசையின் காம்பீர்யத்தையும் இனிமையையும் வர்ணிக்க இயலாது பேரருளாளன் ஸந்நிதியில் ஸேவிக்கப்படும் திருச்சின்னத்தின் ஓசை, ஸ்வாமி தேசிகன் திருவுள்ளத்தைக் கவர்ந்தது திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்னும் ரஹஸ்யங்களில் கூறப்படுகிற குணவிசேஷமுள்ள பேரருளாளன் எழுந்தருளுவதைக் காட்டுகிறது அவ்வாத்யத்தின் ஒலி அந்த வாத்யத்தின் பெயரையே இட்டு இப்பிரபந்தத்தை யருளிச்செய்தார் ஸ்ரீதேசிகன்

[முன்னொருகால், பெருமாள்கோயிலில் திருவீதிகளில் திவ்யப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கக்கூடாதென்று மதாந்தரஸ்தர் ஆக்ஷேபித்தனர். ஸ்ரீதேசிகன் அவர்களை வாதத்தில் வென்று ப்ரபந்தத்தை வைதிகமென்று ஸ்தாபித்து அந்த கோஷ்டியுடன் பேரருளாளனைத் திருவீதிகளில் எழுந்தருளச்செய்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீதேசிகனிடமிருந்து இப்ப்ரபந்தம் அவதரித்ததாகும் — என்றும் பெரியோர் பணிப்பர்.]

ஸ்ரீதேசிகன் இதில், முதலில் 6 பாசுரங்களில் திருமந்த்ரத்தின் ஸாரார்த்தத்தையும், 7-வது பாசுரத்தில் த்வயத்தின் விசேஷார்த்தத்தையும், 8, 9-வது பாசுரங்களில் சரமச்லோகத்தின் முக்கியார்த்தத்தையும் வெளியிட்டுப் பின்னும் ஒரு பாசுரத்தால் பொதுவாகப் பேரருளாளனுடைய பெருமையைப் பேசிக் கடைசியில் ஆசார்யோபதேசத்தின் ஸாரமடங்கிய இப்ப்ரபந்தத்தின் இனிமையைச் சிற்றின்பத்தில் பற்று இல்லாமல் எம்பெருமானிடம் ஈடுபடுமவரே அனுபவிக்கமுடியுமென்று கூறித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இதில் ஒவ்வொரு தொடரும் ரஹஸ்யங்கள் மூன்றில் எந்த எந்தப் பாகத்தின் விளக்கமென்பதை ரஹஸ்யங்களில் மிக்க பரிசயத்தாலேயே அறியவேண்டும்.

இப்ப்ரபந்தம் முழுதும் எண்சீராசிரிய விருத்தத்தால் அமைந்ததாம்.

2-பாசுரங்களால் ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

269 ஈருலகைப் படைக்கவெண்ணி யிருந்தார் வந்தார்
ரேழின்மலரோன் றன்னையன்றே யீன்றார் வந்தார்
மாருதமண் ணீராகு மாயோர் வந்தார்
வானோடெரி தாமாகு மறையோர் வந்தார்
சூரியர்தம் முடனுறுலங்கு தூயோர் வந்தார்
சுரர்களுக்கன் றமுதருள்சுந் தரனார் வந்தார்
வாரிதிசூழ் வையகம்வாழ் வித்தார் வந்தார்
வண்மையுடன் வரந்தருவார் வந்தார் தாமே. 1

உரை:— ஈர் உலகை — (சேதநம் அசேதநம் என்னும்) இரு வகையான லோகத்தையும், படைக்க எண்ணி யிருந்தார் — ஸ்ருஷ்டிக்க ஸங்கல்பித்திருந்தவரான பேரருளாளர், வந்தார் — எழுந்தருளினார்; எழில் மலரோன்தன்னை — அழகிய நாபிக்கமலத்தை ஆஸந

மாகககொணட பரஹமாவை, அன்றே ரன்றா வந்தார — ஆதிகாலத்திலேயே ஸ்ருஷடிததவா வநதார ; மாருதம் மண் நீர் ஆகும் — வாயு பருதிவி ஜலம எனனுமட பூதஙகளாக மாறுபாடடை அடைகினற, மாயோா வநதார — அதிசயசசெயகையையுடையவா வநதார, மறைவாேைடு எரி ஆகும் — ஆகாசததுடன அககியாகவும ஆகினற, மறையோா வநதார — வேததததால போறறபபடுகினறவா வநதார, சூரியா தம்முடன் — நிதயஸூரிகளுடன, துலஙகு தூயோா வநதார — ப்ரகாசிககினற பரிசுததா வந்தார, சுராகளுககு — தேவாகளுககு, அனறு — (கடல கடைநத) அககாலததில, அமுது அருள — அமருததததை வழஙகிய, சுநதரனா வநதார — அழகா வநதார, வாரிதி சூழ — கடலால சூழபபடட, வையகம் வாழவிததார வந்தார — லோகததை வாழசசெயதவா வநதார், வணமையுடன — கொடைககுணததுடன, வரம் தருவார வநதார — வேணடிய வரததைகக கொடுததருள்வார வநதார. 1
,காம - அசை

270 அருமறையை யூழிதனிற காததார வநதா
ரதுதனனை யன்றயனுக களித்தார வநதார
தருமவழி யழியாமற் காப்பார வநதார
தாமரையா ளுடனிலங்குந தாதை வநதார
திருவுரையாயத தாம்பொருளாய நிறபார வநதார
திருவருளாற செழுங்கலைக டநதார வந்தார
மருவலாககு மயககுரைககு மாயோா வந்தார
வானேற வழிதநதார வந்தார தாமே. 2

உரை:— அரு மறையை — அருமையான வேததைத, ஊழி தனில் — பரளயகாலததில், காததார வநதார — காபபாற்றியவர் வநதார, அதுதன்னை — அநத வேததததை, அன்று — ஸருஷ்டிகாலத்திலே, அயனுககு அளிததார வந்தார — பரஹமாவுககு உபதேசிததவா வநதார, தரும வழி அழியாமல— (உலகில) தாமமார்ககம கெடாமல, காப்பார வந்தார — (பல அவதாரஙகளைச செய்து) காபபவர் வந்தார்; தாமரையாளுடன் — பெரிய பிராடடியுடன், இலங்கும் — ப்ரகாசிககினற, தாதை வநதார — (உலகுககுத) தநதை வநதார; திரு உரையாய் — பிராடடி சபதஸவரூபையாய (நிறக), தாம் பொருளாய்

நிற்பார் வந்தார் — தாம் (அந்த சப்தத்தின்) அர்த்தமாய் நிற்குமவர் வந்தார், திரு அருளால் — சிறந்த கருணையினால், செழும் கலைகள் — வ்ருத்தியடைகின்ற வித்யைகளை (மஹர்ஷிகளின் வழியாக), தந்தார் வந்தார் —(உலகுக்கு) அருளியவர் வந்தார், மருவலார்க்கு —(தம்மை) ஆச்ரயிக்காதவர்களுக்கு, மயக்கு உரைக்கும் — (பல) மோஹநசாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டு (அவர்களை நரகில் விழச்செய்கி) றவரான, மாயோர் வந்தார்—வஞ்சகமுடையவர் வந்தார், வான் ஏற—பரமபதத்தை அடைய, வழி தந்தார் வந்தார்—உபாயங்களை உபதேசித்தவர் வந்தார் 2

நான்காம் வேற்றுமையுருபு, உகாரம், மகாரம் ஆகியவற்றின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

271 அனைத்துலகுங் காக்குமரு ளாளர் வந்தா
ரனைத்துக்கு மதிபதியாய் நிற்பார் வந்தார்
திணைத்தனையுந் திருமகளை விடாதார் வந்தார்
தேசொத்தார் மிக்காரு மில்லார் வந்தார்
நினைக்கநமக் கின்னறிவு தந்தார் வந்தார்
நிலைநின்ற வுயிர்தோன்ற நினைந்தார் வந்தா
ரெனக்கிவர்நா னிவர்க்கென்ன வினியார் வந்தா
ரெழுத்தோன்றிற் றிகழ்நின்றார் வந்தார் தாமே 3

உரை:— அனைத்து உலகும் காக்கும் — ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கின்ற, அருளாளர் வந்தார் — பேரருளாளர் வந்தார், அனைத்துக்கும் அதிபதியாய் நிற்பார் வந்தார் — ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமியாய் நிற்பவர் வந்தார், திணைத்தனையும் — சிறிது (நேரமு)ம், திருமகளை — பிராட்டியை, விடாதார் வந்தார் — விட்டுப்பிரியாதவர் வந்தார், தேசு — தேஜஸ்ஸில், ஒத்தார் மிக்காரும் இல்லார் வந்தார் — ஒத்தவரும் மிகுந்தவரும் (வேறொருவர்) இருக்கப்பெறாதவர் வந்தார், நினைக்க — (தம்மை) நினைக்கும்படி, நமக்கு — (தாஸராகிய) நமக்கு, இன் அறிவு — இனிய ஜ்ஞானத்தை, தந்தார் வந்தார் — அருளியவர் வந்தார், நிலைநின்ற — (அழிவற்று) நித்யனான, உயிர்—ஜீவன், தோன்ற — (தன்னை அறிய வேறு ஜ்ஞானம் வேண்டாதபடி தானே) ப்ரகாசிக்கும்படி, நினைந்தார் வந்தார் — ஸங்கல்பித்தவர் வந்தார்; எனக்கு இவர் — எனக்கு இவர் (ஸ்வாமி). நான் இவர்க்கு — நான் இவருக்கு (அடியன்), என்ன — என்று அநுஸந்திக்க, இனியார் வந்

தார் — போகயமாயததோனறுமவா வநதார், ஒன்று எழுததில — ஓர அக்ஷரமான பரணவததில, திகழநின்றார் வநதார் — (போறறப படடு) பரகாசிபபவா வநதார் தாம - அசை 3

நமச்சப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

272 நாம்வணஙகத தாமிணஙகா நிறபார் வநதார்
நம்மையடைக கலஙகோளளு நாதா வநதார்
நாமேமககாம் வழககேலலா மறுததார் வநதார்
நமககிதுவேன் றுரையாமல வைததார் வநதார்
சேமமேணணி யெம்மையன்பாக கடைததார் வநதார்
செழுநதகவாற றிண்சரணு மீசா வநதார்
தாமனைததுந தீவினையைத தவிரப்பார் வநதார்
தமககேயா யெமைககோள்வார் வநதார் தாமே 4

உரை:— நாம் வணஙக — நாம ஸேவிததால, தாம் இணஙகா நிற்பார் வநதார் — தாம (நமககுப பலன கொடுகக) உடனபடடு நிறபவர் வநதார், நம்மை அடைககலம கோளளும — நமமைக காக்க வேணடிய வஸ்துவாக ஏறறுககொளபவரான, நாதா வநதார் — ஸ்வாமி வநதார், நாம் எமககு ஆம்—நாம எமககு எனனும நினைவினால ஆகினற, வழககு எலலாம் — விவாதஙகளையெலலாம, அறுததார் வநதார்—ஒழிதத்வா வநதார், இது நமககு — இநத வஸ்து நமககு (உரியது), என்று உரையாமல் — எனறு கூறாமல, வைததார் வநதார் — (நலல அறிவைக கொடுகது) நிறுததியவா வநதார், சேமம எணணி — (எமககு) க்ஷேமததைசசெயய எணணி, எம்மை — எஙகளை, அன்பாககு — பாகவதருககு, அடைததார் வநதார் — அடிமையாககியவா வநதார், செழும் தகவால்—மிகக கருணையால, திண சரண ஆம் — வலிய சரணமாக ஆகினற, ஈசா வநதார் — ஸாவேசுவரன வநதார், தீ வினையை அனைததும் — (நம) கொடிய காமஙகளை முழுதும, தாம தவிரபபார் வநதார் — தாமே ஒழிபபவா வநதார், எ(ம்) மைத தமககேயாய — எஙகளைத தம பரயோஜநததிற்காகவே, கோளவார் வநதார் — ஏற்றுக கொளளுமவா வநதார். தாம - அசை. 4

நாராயணசப்தார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

273 உலகெல்லா முள்ளேவைத் துமிழ்ந்தார் வந்தார்
    றுலகுடம்பாயத் தாமுயிராய் நின்றார் வந்தார்
அலைகடலா யானந்த மடைந்தார் வந்தார்
    அளவில்லா வருளாழிப் பெருமாள் வந்தார்
திலகமெனுந் திருமேனிச் செல்வர் வந்தார்
    செழுங்குணங்க ளிருமூன்று முடையார் வந்தார்
இலகுசுடர் முழுநலமா மினியார் வந்தா
    ரெல்லார்க்குங் கதியானார் வந்தார் தாமே. 5

உரை — உலகு எல்லாம்—உலகங்கள் முழுவதையும், உள்ளே வைத்து — (பிரளயகாலத்தில் தம்) வயிற்றினுள் வைத்து, (ரக்ஷித்து) உமிழ்ந்தார் வந்தார் — (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மறுபடி) படைத்தவர் வந்தார், உலகு உடம்பாய — (சேதநாசேதநங்களாகிய) உலகம் (முழுதும் தமக்குச்சரீரமாய் நிற்க), தாம் உயிராய்நின்றார் வந்தார் — தாம் அந்தர்யாமியாய்நின்றவர் வந்தார், அலைகடலாய — (குமிழி, நுரை, அலை முதலிய பல நிலைமையில் மாறுகின்ற) அலை (நிறைந்த) கடலைப்போல இருந்து (தாமும் பலவிதமான பிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்தது அதனால்), ஆனந்தம் அடைந்தார் வந்தார் — ஸந்தோஷம் அடைந்தவர் வந்தார், அளவு இல்லா அருள் ஆழிப் பெருமாள் வந்தார் — அளவற்ற கருணைக் கடலான பெருமாள் வந்தார்; திலகம் எனும் — திலகமென்று சொல்லப்படுகின்ற (சிறந்த), திருமேனிச் செல்வர் வந்தார் — திவ்யமங்களவிக்ரஹமாகிய செல்வத்தையுடையவர் வந்தார், செழும் குணங்கள் — சிறந்த குணங்கள், இரு மூன்றும் உடையார் வந்தார் — ஆறும் உடையவர் வந்தார்; இலகு — (மாறுபடாமல்) பிரகாசிக்கின்ற, சுடர் — ஜ்ஞாநஸ்வரூபரும், முழு நலம் ஆம் — பரிபூர்ணாநந்தஸ்வரூபருமாக ஆகின்ற, இனியார் வந்தார் — (அநுபவிக்க) இனியராயிருப்பவர் வந்தார் எல்லார்க்கும் கதி ஆனார் வந்தார் — ஸகலஜீவர்களுக்கும் அநுபவிக்கப்படும் பலனாயிருப்பவர் வந்தார். தாம் - அசை
5

ஆறு குணங்கள் — 1 ஜ்ஞாநம் 2 சக்தி 3 பலம் 4 ஐச்வர்யம் 5 வீர்யம் 6 தேஜஸ். என்பன. அல்லது — 1 காகுத்தனமை

2 அருள 3 ஜஞாநம 4 எளிமை 5 இநதிரியஙகளின அடககம 6 மனததின அடககம எனபன

நாராயண சப்தத்தின்மீதுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

274 அருளாலே விலஙகிரண்டு மழிபபாா வநதா
ரஞசிறையைக கழிததருளு மன்பா வநதாா
மருளவாரா வகைநமமைக காபபாா வநதாா
வானேற வழிநடததி வைபபாா வநதாா
தெருளாருந தெளிவிசுமபு தருவாா வநதாா
திணகழறகீழ வாழநமக கருளவாா வநதாா
பெருவானி லடிமைநமைக கோளவாா வநதாா
பிரியாமற காததளிபபாா வநதாா தாமே 6

உரை— அருளாலே — கருணையினுல, விலஙகு இரணடும் — விலஙகு (போனற புணயபாபஙகளாகிய காமஙகள) இரணடையும, அழிபபாா வநதாா — ஒழிபபவா வநதாா, அம — (ஸமஸாரிகளுககுக காமவசததால) அழகிய (தாயக தோனறுகினற), சிறையை — (ஸம ஸாரமாகிய) சிறையை, கழிததருளும் — போககியருளகினற, அன பா வநதாா — (பாகவதாகளிடம) அனபுளளவா வநதாா, மருள வாரா வகை — (அநதிமகாலததில தீயநினைவுகளைத தருகினற) அஜஞாநம வராதபடி, நம்மைக காபபாா வநதாா — நமமைக காததருளபவா வநதாா, வான ஏற — பரமபதததிறகுச செலலுமபடி, வழி நடததி வைபபாா வநதாா — அாசசிராதிமாாககததில நடததிவைபபவா வந தாா, தெருள ஆரும் — (அனைவரும) ஜஞாநம நிறைநது பரகாசிககும இடமாகிய, தெளி விசும்பு — சுததஸததுவமயமான பரமபததனதை, தருவாா வநதாா — கொடுததருளபவா வநதாா, திணே கழறகீழ — (தமமுடைய) வலிய திருவடிகளின கீழ, வாழ — (கைஙகாயம செயது) வாழுமபடி, நமககு அருளவாா வநதாா — நமககு அருள புரிவாா வந தாா, பெருவானில அடிமை — ஸ்ரீ வைகுணடததில கைஙகா யததை, ந(ம)மைக கோளவாா வநதாா — நமமைக (கொணடு செய விதது ஏறறுக) கொளபவா வநதாா, பிரியாமல — (நமமை விடடு நாம ஒருபோதும) பிரியாமல, காதது அளிபபாா வநதாா — காத தருளபவா வநதாா தாம - அசை 6

கீழ் ஆறு பாசுரங்களால் திருமந்த்ரார்த்தம் கூறப்பட்டது இனி த்வயத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

275 அகலகிலாத திருமகளா ரன்பா வந்தா
ரடியிரண்டு மாருகத தந்தாா வந்தாா
புகலிலலாா புகலாகும் புனிதா வந்தாா
போனனுலகிற றிருவுடனே திகழ்வாா வந்தா
ரகிலமெலா மானந்த மானா வந்தா
ரடியிணைகீழ வைததடிமை கொளவாா வந்தாா
பகனடுவே யிரவழைகக வலலாா வந்தாா
பகலோனரு யிரவழிததாா வந்தாா தாமே 7

உரை:— அகலகிலாத திருமகளாா — (க்ஷணமும) பிரியாத பிராட்டியாரிடம, அனபா வந்தார் — அனபுடையாா வந்தாா, அடி இரணடுமே — திருவடி இரணடையும, ஆருகத தந்தாா வந்தாா — உபாயமாகக கொடுததவா வந்தாா, புகல இலலாா — (வேறு) உபாயம (அநுஷ்டிககச சகதி) இலலாதவருககு, புகல ஆகும — அவவுபாயத தின ஸதாநததில நிறகினற, புனிதா வந்தாா — பரிசுததா வந்தாா; போன உலகில — பரமபததில, திருவுடனே திகழவாா வந்தாா — பிராட்டியுடன பரகாசிபபவா வந்தாா, அகிலம் எலாம — (லீலா விபூதி — நிதயவிபூதியாகிய) உலகஙகள, (அவன திருமேனி, குணங கள ஆகிய) அனைததும, ஆனந்தம ஆனா வந்தாா — (நிதயருககும முகதருககும) ஆநநதமாயத தோனறுமாறு நிறகபபெறறவா வந தாா, அடியிணைகீழ வைதது — (நமமைத) திருவடி இரணடின கீழும சோதது, அடிமை கொளவாா வந்தாா — (நாம செயயும) கைங காயததை ஏறறுககொளளுமவா வந்தாா, பகல் நடுவே — பகலின நடுவிலேயே, இரவு அழைககவலலாா வந்தாா — (பாரதயுததததில) இரவைக கொணரும வல்லமையுடையவா வந்தாா, பகல ஒன்ருய — (முகதியில) ஒரே பகலாய, இரவு அழிததாா வந்தாா — (ஸமஸார மாகிய) இரவைப போககியவா வந்தாா (தாம — அசை)

பகல்நடுவே இரவழைததது—127-வது பாசுரக குறிபபிலே காணக. 7

சரமசுலோகத்தின் அர்த்தம் 2-பாசுரங்களால் வெளியிடப்படுகின்றது—

276 தருமன்விடத் தூதுபோனார் வந்தார்
தரணிபொறுத் திண்பாரம் தவிர்த்தார் வந்தார்
அருமறையின் பொருளனைத்தும் விரித்தார் வந்தார்
அஞ்சினநீ யென்னையடை யென்றார் வந்தார்
தருமமெலாந் தாமாகி நிற்பார் வந்தார்
தாமேநம் வினையனைத்துந் தவிர்ப்பார் வந்தார்
பரமெனது நீபுலம்ப லென்றார் வந்தார்
பார்த்தனுக்குத் தேரூர்ந்தார் வந்தார் தாமே 8

உரை:— தருமன் விட — தர்மபுத்திரன் அனுப்ப, தூது போனார் வந்தார் — (துரியோதனனிடம்) தாமே தூது சென்றவர் வந்தார், தரணி பொறு — பூமியால் பொறுக்கமுடியாத, திண் பாரம் — (ஆசரித விரோதிகளாகிய) வலிய சுமையை, தவிர்த்தார் வந்தார் — ஒழித்தவர் வந்தார், அரு மறையின் பொருள் அனைத்தும் — அருமையான வேதத்தின் அர்த்தம் முழுவதையும், விரித்தார் வந்தார் — (ஸ்ரீ கீதையின்வாயிலாக) விளக்கியவர் வந்தார்; அஞ்சின நீ—(வேறு உபாயம் அநுஷ்டிக்கமுடியாது) அஞ்சின நீ, என்னை அடை என்றார் வந்தார் — என்னைச் சரணமடைவாயாக என்று கூறியவர் வந்தார்; தருமம் எலாம் — ஸகல உபாயங்களும், தாமாகி நிற்பார் வந்தார் — தாமேயாகி நிற்பவர் வந்தார், நம் வினை அனைத்தும் — நம் கர்மங்கள் முழுவதையும், தாமே தவிர்ப்பார் வந்தார் — தாமே தொலைப்பவர் வந்தார், பரம் எனது — (உனக்குப் பலனைக் கொடுத்துக் காக்கவேண்டிய) பொறுப்பு என்னுடையது, நீ புலம்பல் — நீ வருந்தாதே, என்றார் வந்தார் — என்று உறுதிகூறியவர் வந்தார், பார்த்தனுக்கு — அர்ஜுனனுக்கு, தேரூர்ந்தார் வந்தார் — தேரை ஓட்டியவர் வந்தார். (தாம் — அசை)

8

277 வஞ்சனைசெய் பூதனையை மாய்த்தார் வந்தார்
மல்லரொடு கரிமாள மலைந்தார் வந்தார்
கஞ்சனைப்போர் கடுஞ்சினத்தால் கடிந்தார் வந்தார்
கண்ணுதன்முன் வாணன்றோள் கழித்தார் வந்தார்

வெஞுசோறர வீடுசோடுத துகநதாா வநதாா
விலககிலலா வழிநடததத விரைந்தாா வந்தாா
பஞ்சவரைப பலவகையுங காததாா வந்தாா
பாஞசாலி குழனமுடிததாா வநதாா தாமே. 9

உரை — வஞ்சனை செய பூதனையை — (தமமைக கொலல) வஞசனைசெயதுவநத பூதனையை, மாயததாா வநதாா — கொன றவா வநதாா; மலலா — (முஷடிகன முதலிய) மலலருமம, மதகரி — (குவலயாபீடமெனனும) மதயானையும, மாள — மாணடுபோகுமபடி, மலைநதாா வநதாா — போாசெயதவா வநதாா, கஞசனை — கமஸனை, கடும சினததால — கொடிய கோபததால, போா — சணடையில, கடிநதாா வநதாா — கொனறவா வநதாா, கணநுதலமுன் — நெறறிக கண படைதத சிவனுககுமுனனே, வாணன் தோள — பாணாஸுர னுடைய (ஆயிரம) தோளகளை, சழிததாா வநதாா — அறுததவர் வநதாா, வெம சொல தர — (சிசுபாலன) கொடிய (நிநதைச) சொற களைக கூற, வீடு கொடுதது—(அவனுககு) மோக்ஷததைக கொடுதது, உகநதாா வநதாா — (அதனால) மகிழநதவா வநதாா, விலககு இல்லா வழி — தடையிலலாத (அாசசிராதி) மாாககததாலே, நடதத விரைந தாா வந்தாா — (சேதநனை) நடதத விரைபவா வநதாா, பஞசவரை — பஞசபாணடவாகளை, பலவகையும் — பல வழிகளிலுமம, காத்தாா வநதாா — ரக்ஷிததவா வநதாா, பாஞசாலி குழல முடித்தாா வநதாா — தரௌபதியின, (சபததினபடி துரயோதநனைக கொலவிதது அவளுடைய) கூநதலை முடிககசசெயதவா வநதாா (தாம - அசை) 9

278 அததிகிரி யருளாளப பெருமாள வந்தா
ராணைபரி தேரினமே லழகா வநதாா
கசசிதனிற கண்கொடுககும் பெருமாள வநதாா
கருதவரந தருதெயவப பெருமாள வநதாா
முததிமழை பொழியுமுகில வணணா வநதாா
மூலமெனற வோலமிட வல்லாா வந்தா
ருததரவே திககுளளே யுதிததாா வநதா
ருமபாதொழுங கழலுடையாா வநதாா தாமே. 10

இதன உரையை 224-வது பாசுரததிலே காணக 10

279 மறைத்தலையி லிசையெழுத்தில வணங்கும் வாக்கின்
மந்திரத்தி னாலெழுத்தாந் திருநா மத்தி
னிறைத்திலகு வேற்றுமையி லிரண்டா மொன்றி
னெடுமாற்ன் கீதையெலா நிறைந்த சொல்லி
லுறைத்தவர்கண் டுரைத்தபொரு ளான வெல்லா
முயர்விரத வருளாளப் பெருமா டேசின்
றிறத்திலியை திருச்சின்ன மாலை பத்துஞ்
செவிக்கினிதாஞ் சிற்றின்ப மிசையா தார்க்கே 11

உரை:— மறைத்தலையில் இசை — வேதாந்தங்களின் (ஆரம்பத்திலும்) முடிவிலும் அமைந்த, எழுத்தில்—எழுத்தாகிய ப்ரணவத்திலும், வணங்கும் வாக்கில் — வணக்கத்தைக் கூறும் சொல்லாகிய நமச்சப்தத்திலும், மந்திரத்தில் நாலு எழுத்து ஆம் திருநாமத்தில்—திருமந்த்ரத்திலுள்ள நான்கு அக்ஷரங்கள் அமைந்த நாராயணசப்தத்திலும், நிறைத்து இலகு — (அந்த நாராயணசப்தத்தைப்) பூர்த்திசெய்து ப்ரகாசிக்கின்ற, வேற்றுமையில் — நான்காம்வேற்றுமையிலும், இரண்டு ஆம ஒன்றில்—இரண்டு பாகமாயிருந்து ஒரு மந்த்ரமாயுள்ள த்வயத்திலும், நெடுமாலதன — எம்பெருமானுடைய (ஸூக்தியாகிய), கீதை — ஸ்ரீ பகவத்கீதையிலுள்ள, எலாம் நிறைந்த — ஸர்வார்த்தங்களும் தன்னுள் அடங்கப்பெற்ற, சொல்லில் — சரமச்லோகத்திலும், உறைத்தவர் — நன்கு பரிசயம் செய்த ஆசார்யர்கள், கண்டு — (தாங்கள்) அறிந்து, உரைத்த — (நமக்கும்) உபதேசித்த, பொருளான எல்லாம் — அர்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும், உயர் விரதம்—(சரணாகத ரக்ஷணமென்னும்) உயர்ந்த வ்ரதத்தைக்கொண்டுள்ள, அருளாளப் பெருமாள் — பேரருளாளப்பெருமாளுடைய, தேசின் திறத்தில் இயை — பெருமையின் விஷயத்திலே இயை (ததுரைக்கின்ற) திருச்சின்னமாலை — திருச்சின்னமாலையாகிய, பத்தும் — பத்துப் பாசுரங்களும், சிறு இன்பம் — அற்பமான (ஸம்ஸார) ஸுகத்தை, இசையாதார்க்கு — (விரும்பி) அங்கீகரிக்காதவர்களுக்கு, செவிக்கு இனிது ஆம — காதுக்கு மதுரமாயிருக்கும்.

இப்பிரபந்தம பேரின்பமான பகவதநுபவத்தில் கருத்துடையோர்க்கே ரஸிப்பதாகும்

11

இப்பிரபந்தத்திலுள்ள விசேஷார்த்தங்களின் சுருக்கம்.

1—வது, 2—வது பாசுரங்கள் — இவை திருமந்த்ரத்தில் உள்ள ப்ரணவத்தின் அகாரார்த்தத்தைக் கூறுவன முதற் பாசுரத்தில் அனைத்தை

யும படைததல முதலிய தனமைகளால காரணதவமும, நிதயஸூரிகளால் அநுபவிககபபடுதல முதலியவறறாலும இரணடாமபாசுரததில வேததைக் காததல முதலியவறறாலும ரக்ஷகதவமும விளககபபடடன

3–வது பாசுரம் — ‘அனைததுககும அதிபதியாய’ எனற தொடர், எலலாம எமபெருமானுககுச சேஷம எனற பொருளைக காடடி அகாரததின் மீது ஏறியழிநத நானகாமவேறறுமையுருபின பொருளைககூறும ‘திரு மகளை விடாதார’ எனனுமது உகாரததின ஆததததைடம, ‘தேசொததார் இலலார’ எனனுமது அவனுககே சேஷமெனற மகரோ உகாரததத் தையும சொலலும ‘நினைகக தநதார’ ‘நலேனற நினைநதார’ எனனும தொடாகள அவனளிதத ஜஞானததையுடைய ஜய நிதயனான ஜீவனுடைய ஸவரூபததைக கூறும ‘எனககினா .’ எனுநதொடரால பரணவததின ஆததம முழுதும கூறபபடடதாம

4–வது பாசுரம் — இது நமசசபதாாததததைக கூறும ‘நாம் வணஙக’ எனறதால நமஸகாரமெனற பொருளும, ‘அடைககலம .’ எனறதால பரஸமாபபணமெனற பொருளும, ‘நாம அறுததார’ எனற தால அஹஙகாரமமகாரஙகள ஒழிதல எனற ஆததமும, ‘நமககு வைத தார’ எனறதால சேதநனுககு யாதையும பறறச சேஷிதவமிலலையெனற ஆததமும, ‘அனபாககடைததார’ எனறதால ஆததததால பெறும பாக வத சேஷதவமும, ‘திணசரண’ எனறதால உபாயமாநதனமையும, ‘வினை யனைததும ’ எனறதால அநிஷடம்கழிதல எனற பொருளும, ‘தமககேயாய’ எனறதால சேதநாககுக கைஙகாயததிலும ஸவதநத ஜயச செயயுநதனமையும பலனைப பெறுநதனமையும இல எனற பொருளும கூறபபடடன

5–வது பாசுரம் — இது நாராயண சபதததின ஆததததைக் கூறும ‘உலகு உமிழநதார’ எனறதால அனைததுககும ஆதாரமாந் தனமையும காரணமாநதனமையும, ‘உலகுடமபாய ’ எனறதால் பரபஞசததிறகும ஈசுவரனுககும உளள சரீர ஆதமபாவமும, ‘அலேகடலாய் ’ எனறதால இரணடு விபூதிகளையுடைய தனமையும, ‘திலகமெனும் ’ ‘செழுஙகுணஙகள ’ எனறதால முறையே திவயமஙகளவிகர றம திருககலயாணகுணஙகள ஆகிய பொருளகளும, ‘இலகு சுடா முழு லம’ எனறதால ஜஞாந ஆநநதஸவரூபமாய ப்ரகாசிககினற திவ் யாதமஸவரூபமும, ‘கதியானா’ எனறதால தானே உபாயமாகவும லனுகவும நிறறல எனற ஆததமும கூறபபட்டன

6–வது பாசுரம் — இதில நாராயண சபததநின மீதுளள நானகாம வறறுமையுருபின பொருளான கைஙகாயம கூறபபடுகினறது உபாயததை நுஷடிதத சேதநனுககுக காமஙகளை ஒழிததல் முதல, பிரியாமற காததல வா உளளனவெலலாம பலனுடைய வகுபபிலே சேருவனவாகும

7–வது பாசுரம் — இது தவயததின பொருளைககூறும ‘அகல லா’ எனனுமது ஸ்ரீ சபததினமேலுளள மதுபவிகுதிககும, ‘அடி ரணடுமாறுக’ எனுநதொடா ‘சரணெள சரணம’ எனனும பாகததிறகும ரிவாகும ‘புகலிலலார’ எனபது ‘பரபதயே’ எனற வினைமுறறி ளள தனமைவிகுதியின பொருளையும, ‘புகலாகும’ எனபது மறற

ஸ்ரீ:

பன்னிருநாமம் - உரை

சீராா தூபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம்

பொதுததனியன

ராமோநுஜதயாபாத்ரம் . . . . ஜெயபிகழ் ||

சீரொனறு . .. *வாழவு*

சிறபபுததனியன—உரை

பன்னிரு நாமந திருவத்தி யூர்ப்பரன் பாதமென்று
நன்னிற நாமம் படைதிக்கி யாவையு நாமறியத்
தென்னந தமிழ்த்தொடைச் சீரார் கலித்துறை யோதியீந்தான்
மின்னுறு நூலமர் வேங்கட நாதனந தேசிகனே

மின் உறு – *பரகாசம பொருநதிய,* நூல் அமர் – *யஜஞோபவீதம பொருநதிய,* வேங்கடநாதன் – *தூபபுல திருவேஙகடமுடையானுகிய,* நம் தேசிகன் – *நம ஆசாரயன,* பன்னிரு நாமம் – *பனனிரணடு ஊாதவ புணட்ரஙகளும்,* திருவத்தியூர்ப்பரன் – *பெருமைபொருநதிய ஹஸதிகிரிககு நாதனுன பேரருளாளனுடைய,* பாதம் என்று – *திருவடி (வடிவங கொணடன) எனறு (நினைதது),* நல் நிறம் – *(அநத அநதப புணடரஙகளின் தேவதையாகிய எமபெருமானுடைய) சிறந்த நிறம்,* நாமம் – *திருநாமம்,* படை – *ஆயுதம,* திக்கு – *(வஸிககும) திசை (ஆகிய),* யாவையும் – *அனைததையும,* நாம் அறிய – *நாம அறியுமபடி,* தென்னந்தமிழ் – *தெறகே வழஙகும அழகிய தமிழிலுலாகிய,* தொடை–*பாடடுககளுள,* சீர் ஆர்–*சிறபபுப் பொருநதிய,* கலித்துறை– *கடடளைககலிததுறையெனனும பாவினததால,* ஓதி ஈந்தான் – *அருளிசசெயது (நாம அநுஸநதிககத) தநதருளினுன*

கார்கொண்ட மேனியன் பாதாம் புயத்தைக் கருத்திருத்தி
யேர்கொண்ட கீர்த்தி யிராமா னுசன்ற னிணையடிசேர்
சீர்கொண்ட தூப்புற் றிருவேங்க டாரியன் சீர்மொழியை
யார்கொண்டு போற்றினு மம்மால் பதத்தை யடைவிக்குமே.

ஸ்ரீ:

பன்னிருநாமம் - உரை

ஸ்ரீமத் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . ஜெஃபிகஒ ॥

சிரோனறு வாழவு

சிறப்புத்தனியன்—உரை

பன்னிரு நாமந் திருவத்தி யூர்ப்பரன் பாதமென்று
நன்னிற நாமம் படைதிக்கி யாவையு நாமறியத்
தென்னந் தமிழ்த்தொடைச் சீரார் கலித்துறை யோதியிந்தான்
மின்னுறு நூலமர் வேங்கட நாதனந் தேசிகனே

மின் உறு — ப்ரகாசம் பொருந்திய, நூல் அமர் — யஜ்ஞோபவீதம் பொருந்திய, வேங்கடநாதன் — தூப்புல் திருவேங்கடமுடையானாகிய, நம் தேசிகன் — நம் ஆசார்யன், பன்னிரு நாமம் — பன்னிரண்டு ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களும், திருவத்தியூர்ப்பரன் — பெருமைபொருந்திய ஹஸ்திகிரிக்கு நாதனான பேரருளாளனுடைய, பாதம் என்று — திருவடி (வடிவங் கொண்டன) என்று (நினைத்து), நல் நிறம் — (அந்த அந்தப் புண்ட்ரங்களின் தேவதையாகிய எம்பெருமானுடைய) சிறந்த நிறம், நாமம் — திருநாமம், படை — ஆயுதம், திக்கு — (வலிக்கும்) திசை (ஆகிய), யாவையும் — அனைத்தையும், நாம் அறிய — நாம் அறியும்படி, தென்னந்தமிழ் — தெற்கே வழங்கும் அழகிய தமிழினாலாகிய, தொடை—பாட்டுக்களுள், சீர் ஆர்—சிறப்புப் பொருந்திய, கலித்துறை— கட்டளைக்கலித்துறையென்னும் பாவினத்தால், ஓதி ஈந்தான் — அருளிச்செய்து (நாம் அநுஸந்திக்கத்) தந்தருளினான்

கார்கொண்ட மேனியன் பாதாம் புயத்தைக் கருத்திருத்தி
யேர்கொண்ட கீர்த்தி யிராமா னுசன்ற னிணையடிசேர்
சீர்கொண்ட தூப்புற் றிருவேங்க டாரியன் சீர்மொழியை
யார்கொண்டு போற்றினு மம்மால் பதத்தை யடைவிக்குமே

கார் கொண்ட மேனியன் — மேகத்தை ஒத்த திருமேனியை யுடைய பேரருளாளனுடைய, **பாதாம்புயத்தை** — திருவடித்தாமரைகளை, **கருத்து இருத்தி** — மனத்தில் உறுதியாகத்தியானித்து, **ஏர்கொண்ட** — அழகிய, **கீர்த்தி** — புகழையுடைய, **இராமானுசன்றன்** — ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய, **இணையடிசேர்** — இரண்டு திருவடிகளையும் சேர்ந்த, **சீர்கொண்ட** — பெருமைபெற்ற, **தூப்புல் திருவேங்கடாரியன்** — தூப்புல் திருவேங்கடமுடையானுடைய, **சீர் மொழியை** — சிறந்த ஸ்ரீஸூக்தியை, **கொண்டு** — மனத்திற்கொண்டு, **ஆர் போற்றினும்** — யார் துதித்தாலும், **அம் மால் பதத்தை** — அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, **அடைவிக்கும்** — (அந்த ஸ்ரீஸூக்தி) பெறுவிக்கும்.

[விஷயச்சுருக்கம்]

இப் பிரபந்தமும் பேரருளாளன் விஷயமே.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம் சரீரத்தில் தினந்தோறும் பன்னிரண்டு திருமண் காப்புக்களைத் தரித்துக்கொள்ளல் மிகவும் அவசியமாகும். கேசவன் முதல் தாமோதரனவரையில் உள்ள 12 திருநாமங்களைச்சொல்லி அந்தந்தத் திருமண் காப்புகளில் அவ்வவ்வெம்பெருமான்களை ஆவாஹனம் செய்து சேவிக்க வேண்டும். இப்பிரபந்தத்தில் அவ்வெம்பெருமான்களின் திருமேனிநிறம், அவர்கள் அணிந்திருக்கும் ஆயுதங்கள், அவர்கள் தலைவராயிருக்கும் திசை, நம் சரீரத்தில் புண்டரரூபமாய் அவர்கள் வசிக்கும் பாகம் ஆகிய வற்றை ஸ்ரீதேசிகன் வெளியிட்டிருக்கிறார். புண்டரம் தரிக்கும்போது இப்பிரபந்தம் அவசியம் அனுஸந்திக்கவேண்டியதாகும்.

இப்பிரபந்தம் முழுவதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்ததாம்.

280 கேசவ னுயநின்று கீழைத் திசையிலு நேமியிலும்
தேசுடை யாழிக னனுடன் செம்பசும் பொன்மலைபோல்
வாசி மிகுத்தெனை மங்காமற் காக்கு மறையதனா
லாசை மிகுத்த வயனமக வேதியி லற்புதனே. 1

உரை:— **மறையதனால்** — வேத (ஈர்த்த நிச்சய) த்தால், **ஆசை மிகுத்த அயன்** — (பேரருளாளனே பரன் என்று தேர்ந்து அவனிடம்) அன்பு மிகுதியாகப்பெற்ற பிரமனுடைய, **மக வேதியில்**—யாகவேதியில் (அவதரித்த), **அற்புதன்**—அதிசயச்செயலை யுடைய பேரருளாளன், **கேசவனாய** — கேசவனென்னும் திரு

நாமத்தையுடையனும், கீழைத் திசையிலும் நெற்றியிலும் — கிழக்குத் திசையிலும் (பாகவதர்களின்) நெற்றியிலும், தேசு உடை ஆழிகள் நான்குடன் — பிரகாசமுள்ள சக்கராயுதம் நான்குடன், செம் பசும் பொன் மலைபோல — சிவந்த மாற்றுயர்ந்த பொன்னினாலமைந்த மலை போல, நின்று—நிலைபெற்றுநின்று, வாசி மிகுத்தது — சிறப்பு மிகுந்தது, எனை மங்காமல் காக்கும் — என்னைக் கெட்டுப்போகாமல் காப்பான்.

தேவதை — கேசவன், *நிறம்* — பொன், *ஆயுதம்* — நான்கு சக்கரம், *திசை* — கிழக்கு, *புண்டரஸ்தானம்* —நெற்றி

வத்ஸரூத்ரம் நுஷ்ஸ்ராகி கேஶவம் க்ருஷ்ணரூபம் । 1

281 நாரண னுயநல் வலம்புரி நாலு முகநதெடுததது
மூரணி மேக மெனவே யுதரமு மெறகுநின்று
மாரண நூறந தருளா லடைககலங கொண்டருளும்
வாரண வெறபின் மழைமுகில போனின்ற மாயவனே.

உரை:— வாரணவெறபில — ஸ்ரீஹஸ்திகிரியில, மழை முகில் போல — குளிர்ந்த மேகம்போல, நின்ற மாயவன் — நிற்கின்ற அதிசயச்செயலையுடைய பேரருளாளன், நாரணனுய — நாராயணனுயிருந்து, நல வலம்புரி நாலும — சிறந்த வலம்புரிச்சங்கம் நான்கையும், உகந்து எடுத்தும்—மகிழ்ந்து(கையில்)ஏந்தியும், ஊர அணி மேகம் என — (நிறத்தில்) சஞ்சரிக்கின்ற அழகிய மேகம் என்னும்படியாக, உதரமும மேறகும நின்றும — வயிற்றிலும் மேற்குத்திசையிலும் நின்றும, ஆரண நூல தந்து — வேதமாகிய சாஸ்திரத்தைப் பிரவர்த்திப்பித்து, அருளால் — கருணையால், அடைக்கலம் கொண்டருளும — (என்னைக்)காக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொண்டருள்வான்

தேவதை.— நாராயணன், *நிறம்* — நீலம், *ஆயுதம்* — நான்கு சங்கம், *திசை* — மேற்கு, *புண்டரஸ்தானம்* — வயிறு

நாராயணம் வநஶ்யாமம் வத்ஸஶங்கம் நபூர்வம் ॥ 2

282 மாதவ நாமமும் வான்கதை நான்கு மணிநிறமு
மோது முறைபபடி யேநதி யுரத்தில மேலுமலகிப
போதலா மாதுடன் புநதியி லன்பாற புகுந்தளிககுந
தூதனு நாதனு மாயதோல் லததி கிரிசசுடரே. 3

உரை:— தூதனும் நாதனும் [illegible]
தூதனையும் (அனைவருக்கும்) [illegible]
சுடா — அநாதியான ஸ்ரீ [illegible]
ளானை, மாதவ நாமமும — [illegible]
கதை நானகும — வலிய கதை [illegible]
நீல) ரத்தினத்தின நிறத்தையுடை ஏழும் மு [illegible]
கூறுகிற முறைப்படி, ஏந்தி - [illegible]
பிலும மேல (நோக்குப) திசையிற் [illegible]
(என்னிடம) அன்பினால, புந்தியில் (என்) [illegible]
மாதுடன — தாமரைமலரில [illegible]
பரிவேசித்து, அளிக்கும் — காப்பான

தேவதை.— மாதவன், [illegible]
கதை, திசை — ஊர்த்வதிசை, [illegible]
[illegible]

283 கோவிந்த னென்றுங் குளிர்மதி [illegible]
யேவுந் தனுக்க ளுடன்றோ [illegible]
மேவுந் திருவரு ளாலவினை தீர்த்[illegible]
பூவன றொழவந்தி மாமலை [illegible]

உரை:— பூவன் — (நாபிக்) கமலத்திலே [illegible]
தொழ — சேவித்(து அடிபணி)க்கும்படி, அந்த [illegible]
ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின்மேல நிலைபெற்றுநின்ற [illegible]
புண்யஸ்வரூபனுமான பேரருளாளன, கோவிந்தன் [illegible]
வும், என்றும் குளிர மதி — (நிறத்தில) [illegible]
சந்த்ரனாகவும், ஆகி — இருந்து, கொடியவை [illegible]
களைப போககுகினற, தனுககளுடன் [illegible]
தெறகிலும் — தெறகுத்திசையிலும, [illegible]
உட்புறத்திலும, நின்று — நிலைபெற்றுநின்று, மேவுந் [illegible]
பொருந்திய சிறந்த கருணையால, வினை தீர்த்து [illegible]
எனை ஆண்டருளும் — என்னை அடிமைகொள்வான்.

தேவதை — கோவிந்தன்; [illegible] — சந்த்ரன்; [illegible]
வில், திசை:— தெற்கு, புண்டரஸ்தானம,— [illegible]
[illegible]

284 விட்டு வலவயிற் றின்கண் வடக்கும் விடாதுநின்று
மட்டவிழ் தாமரைத் தாது நிறங்கொண்ட மேனியனாய்த்
தொட்ட கலப்பைக ளீரிரண் டாலுந் துயரறுக்குங்
கட்டெழிற் சோலைக் கரிகிரி மேனின்ற கற்பகமே.

உரை:— கட்டு எழில் சோலை — மிக்க அழகுள்ள சோலை சூழ்ந்த, கரிகிரிமேல் நின்ற — ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியின்மேல் எழுந்தருளியுள்ள, கற்பகம் — கல்பகவ்ருக்ஷம் போன்ற பேரருளாளன், விட்டு — விஷ்ணுவாக இருந்து, வலவயிற்றின் கண் — வயிற்றின் வலப்புறத்திலும், வடக்கும் — வடதிசையிலும், விடாது நின்று — நீங்காது நின்று, மட்டு அவிழ — தேன் ஒழுகுகின்ற, தாமரைத் தாது நிறம் கொண்ட மேனியனாய் — தாமரையினது மகரந்தத்தின் நிறத்தைக் கொண்ட திருமேனியுடையனாய், தொட்ட கலப்பைகள் ஈர் இரண்டாலும் — (கையில்) ஏந்திய கலப்பைகள் நான்கினாலும், துயர் அறுக்கும் — (என்) துன்பத்தைப் போக்குவான்.

தேவதை.— விஷ்ணு, நிறம் — தாமரைத்தாதின் நிறம் (பொன்னிறம்), ஆயுதம் — நான்கு கலப்பை, திசை.— வடக்கு; புண்ட்ர ஸ்தானம் — வயிற்றின் வலப்புறம்.

விஷ்ணும் சதுர்ஹலம் வந்தே பத்மகிஞ்ஜல்க ஸந்நிபம் |

285 மதுசூதனனென் வலப்புயந் தென்கிழக் கென்றிவற்றிற்
பதியா யிருந்துபொன் மாதுறை பங்கய வண்ணனுமாய்
முதுமா வினைக ளறுக்கு முயலங்க ளீரிரண்டான்
மதுவா ரிளம்பொழில் வாரண வெற்பின் மழைமுகிலே.

உரை:— மது ஆர் — தேன் நிறைந்த, இளம் பொழில் — இளஞ்சோலை சூழ்ந்த, வாரண வெற்பில் — ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில் (எழுந்தருளியுள்ள), மழை முகில் — வர்ஷாகால மேகம்போன்ற பேரருளாளன், மதுசூதனன் — மதுஸூதனனாக (இருந்து), என் வலப்புயம் என்று — என் வலது புஜமும், தென் கிழக்கு (என்று) — தென்கிழக்கும் (ஆகிய), இவற்றில் — இந்த ஸ்தானங்களில், பதியாய் இருந்து — ஸ்திரமாய் இருந்து, பொன் மாது உறை — லக்ஷ்மிப் பிராட்டி வஸிக்கின்ற, பங்கய வண்ணனுமாய் — தாமரையின் நிறமுடையவனாய், முயலங்கள் ஈர் இரண்டால் — உலக்கைகள் நான்கினால், முது மா வினைகள் — (என்னுடைய) அநாதியான பெரிய கர்மங்களை, அறுக்கும் — ஒழிப்பான்.

தேவதை — **மதுஸூதநன்**, *நிறம்* — **தாமரை**, *ஆயுதம்* — **நான்கு கலப்பை**, *திசை* — **தென்கிழக்கு**, *புண்ட்ரஸ்தானம்* — **வலது புஜம்**

வதாஹேந்த்ரவஹஸதஜ்ஜாஹம் ஸம்ஸ்ரயே மதுஸூதநம் ॥ 6

286 திரிவிக் கிரமன் றிகழத்தீ நிறத்தன் றெளிவுடைவா
ளுருவிக கரங்களி லீரிரண டேந்தி வலககழுததுஞ
செருவிக கிரமத் தரக்காதிக குஞ்சிறந தாளுமிறை
மருவிக கரிகிரி மேல்வரந தந்திடு மன்னவனே. 7

உரை.— கரிகிரிமேல மருவி — *ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின்மீது பொருந்தி*, வரம் தந்திடும — (*வேண்டிய*) *வரத்தைக் கொடுத்தருள்கின்ற*, மன்னவன் இறை — *சக்கரவர்த்தியாகிய பேருளாளன்*, திரிவிக்கிரமன் — *திரிவிக்ரமனாக இருந்து*, திகழ தீ நிறததன — *ஜ்வலிக்கின்ற அக்நிபோன்ற நிறமுடையனாய*, கரங்களில — *திருக்கைகளில*, தெளிவு உடை — *பாசுசம பொருந்திய*, வாள ஈரிரண்டு — *வாள் நான்கையும*, உருவி ஏந்தி — *உருவித் தாங்கி*, வலககழுத்தும் — *கழுத்தின் வலப்புறத்திலும*, செரு விககிரமத்து — *போரில வலிமையைக் காட்டுகின்ற*, அரககா திககும் — *ராக்ஷஸர்களுடைய திசையாகிய நைருதிதிக்கிலும*, சிறநது ஆளும் — *சிறந்து* (*நின்று*) *ரக்ஷிப்பான*.

தேவதை — **த்ரிவிக்ரமன்**, *நிறம்* — **அக்நி**, *ஆயுதம்* — **நான்கு வாள்**, *திசை* — **தென்மேற்கு**, *புண்ட்ரஸ்தானம்* — **கழுத்தின் வலப்புறம்**

ஜ்வலநாபம் வதாஹேஸ்வஹம் ஸாவயாதி த்ரிவிக்ரமம் । 7

287 வாமன னென்றன்வா மோதர மும்வாயு வின்றிசையுந
தாம மடைநது தருண வருககு னிறததனுமாய்ச்
சேம மரககலஞ் செம்பவி யீரிரண் டாறறிகழ
நாமங்கை மேவிய நான்முகன் வேதியி னம்பரனே. 8

உரை:— நாமங்கை மேவிய — *ஸரஸ்வதியோடு பொருந்திய*, நான்முகன் வேதியில — *ப்ரஹ்மாவின யாகவேதியில* (*அவதரித்த*), நம் பரன் — *நம ஸர்வேச்வரனான பேருளாளன*, வாமனன் — *வாமநனாய*, என்றன் வாமோதரமும் — *என இடவயிற்றையும்*, வாயுவின் [illegible] புவின திசையான வடமேற்கையும*, தாமம் அடைந்து — [illegible] *கொண்டு*, தருண அருககன் நிறத்தனுமாய — *இளம நிறமுடையவனாய*, சேமமரககலம் — (*அடியார்களை தததிலிருந்து கரை சேர்த்து*) *க்ஷேமத்தைக்*

கொடுக்கும் இடமாக (இருந்து), செம் பவி ஈா இரண்டால் — சிவந்த வஜ்ராயுதம் நான்கினோடு, திகழும் — ப்ரகாசிப்பான.

தேவதை.— வாமநன்; நிறம்.— இளம் சூரியன், ஆயுதம்:— நான்கு வஜ்ரம், திசை:— வடமேற்கு, புண்ட்ரஸ்தாநம்:— வயிற்றின் இடது புறம்.

வாமநம் வாமபார்ச்வே ப்ரதார்வஜ்ரம் விஸாவயே ॥ 8

288 சீராா சிரீதர னுயச்சிவன் றிக்கு மிடப்புயமு
மேராா ரிடங்கோண டிலங்குவெண் டாமரை மேனியனைப்
பாராய பட்டய மீரிரண் டாலும் பயமறுக்கு
மாரா வமுததி மாமலை மேனின்ற வச்சுதனே. 9

உரை:— ஆரா அமுது — (எவ்வளவு அனுபவிக்கதாலும்) தெவிட்டாத அமுதமாகவுள்ளவனும், அததிமாமலைமேல்—ஸ்ரீஹஸ்தி மஹாகிரியின் மேல், நின்ற — நிலைபெற்றவனும், அச்சுதன் — (அடிய வாகளைக) கைவிடாதவனுமான பேரருளாளன், சீர் ஆா சிரீதரனுய — சிறப்பு நிறைந்த சிரீதரனுய, சிவன் திக்கும் — சிவனுடைய திசையாகிய வடகிழக்கையும், இடப புயமும் — இடப புஜத்தையும், ஏா ஆா இடம் கொணடு — அழகு பொருந்திய ஸ்தாநமாகக் கொண்டு, இலங்கு வெண் தாமரை மேனியனைய் — ப்ரகாசிக்கின்ற வெண்மையான காமரையின் நிறமுடையவனைய், பாா ஆய — பருத்த, பட்டயம் ஈா இரணடாலும் — பட்டயம (எனனும் ஒருவகை வாள்) நானகினாலும், பயம் அறுக்கும் — (என) பயத்தைப் போக்குவான.

தேவதை·— ஸ்ரீதரன்; நிறம்:— வெண்தாமரை; ஆயுதம்:— நான்கு பட்டாக்கத்தி; திசை:— வடகிழக்கு, புண்டரஸ்தாநம்:— இடது புஜம்

ஸ்ரீயரம் வாமேஞரீகாஸம் வதாஷட்டஸரோருயெ । 9

289 என்னிடி கேச னிறைகீ ழிடக்கழுந் தென்றிவற்றி
னன்னிலை மின்னுரு வாய்நாலு முறகரங் கொண்டளிககும்
பொன்னகில் சோநதலைக குமபுனல் வேகை வடகரையிற்
றென்ன னுகநது தொழுநதேன வேதியர் தெய்வமொன்றே.

உரை:—பொன் அகில் சோநது—பொனனையும் அகிறகட்டையையும் கொணடு, அலைககும் புனல் — அலைமோதுகின்ற ஜலத்தையுடைய, வேகை வடகரையில் — வேகவதிநதியின் வடகரையில், தென்னன் உகநது தொழும் — பாணட்யராஜன மகிழநது வணங்குகினற, தென

வேதியர் — தென்பாகத்திலுள்ள வைதிகப் பெரியோர்களின், ஒன்று தெய்வம் — ஒரே தெய்வமாகிய பேரருளாளன், [illegible] என இறை — ஹ்ருஷீகேசனென்னும் என்ற [illegible], கீழ் இடக்கழுத்து என்று — கீழ்ப்பாகமும் கழுத்தின் இ[illegible] (ஆகிய), இவற்றில் — இந்த இடங்களில், நல நிலே மின் [illegible] நன்கு நிலைபெற்ற மின்னலைப்போன்ற நிறமுடையனாய் (இ[illegible]), நாலு முற்கரம் கொண்டு — நான்கு சம்மட்டிகளை ஆயுதமாகக் கொண்டு, அளிக்கும் — காப்பான்

'இருடிகேசன' என்னுஞ் சொல் தன்னோக்கி 'இருடிகேசன' என மருவியது

தேவதை — ஹ்ருஷீகேசன், நிறம் — மின்னல், [illegible] நான்கு சம்மட்டி, இடம் — கீழ்ப்பாகம், புண்டரம்பந்த்ரம் [illegible] கழுத்தின் இடப்புறம்

[illegible] ஹ்ருஷீகேசம் [illegible] ॥

[பெருமாள்கோயிலுக்கு மிகச் சமீபத்தில் 'தென்பாகம்' என்று ஒரு ஸ்ரீக்ராமம் இருக்கின்றது அதைக் காஞ்சீபுரத்தில் [illegible] யாகக் கொள்ளலாம் அவ்வூரில் பஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரங்களில் [illegible] பரமவைதிகர்களான பாகவதர்கள் எழுந்தருளியிருந்து [illegible] பேரருளாளனைத் தமது குலதெய்வமாகக்கொண்டு பாஞ்சராத்ர [illegible] யில் வழுவாது திருவாராதனம்செய்துவந்தனரென்றும், அ[illegible] சிறந்த குணங்களைக்கண்ட ஆஸ்திக சிகாமணியான பாண்டியராஜ[illegible] அவர்களுக்கு மிக்க ஸம்மானமளித்து அவர்களை வணங்கிவந்தா[illegible] ஒரு வரலாறு இப்பாசுரத்தாலும் பெரியோர்களின் காலக்ஷேபத்தால் அறியக் கிடக்கின்றது

மேலும் பெருமாள்கோயில் பாண்டியநாட்டிலடங்கியதாக [illegible] காலமிருந்ததாகவும், அப்பொழுது பாண்டியராஜன் பேரருளாளனது [illegible] ளால் பெருமைபெற்று வாழ்ந்துவந்ததுபற்றி அவ்வரசன் பேரருளாளனை [illegible] தொழுதுவந்ததாகவும் சிலாசாஸனமுள்ளதென்றும் பெரியோர் [illegible]]

290 எம்பற்ப நாபனு மென்பின் மனம்பற்றி மன்னியிடம்
வெம்போற கதிரவ னுயிர மேவிய மெய்யுருவா
யம்பொற கரங்களி லம்படை கொண்டருச லென்றளிக்குந்
செம்பொற றிருமதிள் சூழ்சிந்து ராசலச் சேவகனே. 11

உரை — செம் பொன் திரு மதிள் சூழ் — சிவந்த பொன்னாலாகிய அழகிய மதிள் சூழ்ந்த, சிந்துராசலச் சேவகன் — ஹஸ்திகிரியில் (உள்ள) மஹாவீரனை பேரருளாளன், எம் பற்பநாபனும் — எம்முடைய பத்மநாபனுமாகி, என் பின் — என்னுடைய பின்பாகத்தையும், மனம் — மனஸ்ஸையும், பற்றி மன்னி நின்று — பற்றிக் கொண்டு ஸ்திரமாய் நின்று, வெம் பொன் — உஷ்ணமான சிவந்த ஆயிரம் கதிரவன் — ஆயிரம் ஸூர்யனோடு, மேவிய மெய் உருவாய் — ஒப்பான திருமேனி நிறமுடையனாய், அம் பொன் கரங்களில் — அழகிய சிவந்த திருக்கைகளில், ஐம்படை கொண்டு— ஐந்து ஆயுதங்களைத் தரித்து, அஞ்சல் என்று — அஞ்சாதே என்று (கூறி), அளிக்கும் — காப்பான

தேவதை :— பத்மநாபன், நிறம் :— ஸூர்யன்; ஆயுதம் :— சக்கரம், சங்கம், வாள், வில், தண்டு என்னும் ஐந்து ஆயுதங்கள், ஸ்தானம்:- மநஸ்; புண்ட்ரஸ்தானம் — பின்புறம்

வஞாயாமும் வக்ஷூநாஷம் ஷூணரோஹீககூிவிஷுி ॥ 11

291 தாமோ தரனென்றன் ருமங்க ளுவு கரங்களிறகொண்
டாமோ தரமென வாகத்தி னுடபுறம பிற்கழுத்துந்
தாமோ ரிளங்கதி ரோனென வென்னு ளிருளறுக்கு
மாமோக மாறறு மதிளத்தி யூரின் மரகதமே. 12

உரை :— மா மோகம் மாற்றும் — பெரிய அஜ்ஞானத்தைப் போக்குகின்ற, மதிள அத்தியூரில் — மதிள்சூழ்ந்த ஹஸ்திகிரியில் (உள்ள), மரகதம் — மரகதரத்நம்போன்ற பேரருளாளன், என்றன் தாமோதரன் — என் தாமோதரனாகி, நாலு தாமங்கள் — நான்கு பாசங்களை, கரங்களில் கொண்டு — திருக்கைகளில் ஏந்தி, தரம் ஆமோ என — (இந்தப்) பெருமை (மற்றவருக்கு) உண்டோ என்னும்படி, ஆகத்தின் உள் புறம் — சரீரத்தின் உள்ளேயும் வெளியிலும், பின் கழுத்தும் — கழுத்தின் பின்புறத்தும் (நின்று), தாம் ஓர் இளம் கதிரோன் என — தான் ஓர் இளம் ஸூர்யனென்னும்படி (நிறமுடையனாயிருந்து), என் உள் இருள் அறுக்கும் — எனது மனத்துள் (இருக்கும் அஜ்ஞானமாகிய) இருளைப் போக்குவான.

தேவதை — தாமோதரன், நிறம்.— பாலஸூர்யன், ஆயுதம — தான்கு பாசம், இடம — சரீரத்தின் உட்புறமும் வெளிப்புறமும்; புண்டரஸதானம — கழுத்தின் பின்புறம்

ஓாஸோஷாஃ வதஷாஸஂநிகொவநிஹு ஹெஜெ । 12

292 கததித திரியுங் கலைகளை வெலலுங கருததிலவைததுப
பததிக குறுதுணை பனனிரு நாமம பயில்பவாககு
முததிககு மூல மெனவே மொழிநதவிம மூனறுநானகுந
திததிககு மெஙக டிருவததி யூரரைச சோபவாககே. 13

உரை :— கததித திரியும் — (ஸாரமிலலாத ஆடமபரத தோடு) கததிககொணடே திரிகினற, கலைகளை — (பயனறற) வித்யைகளை, வெலலும் — (வாதததில) ஜயிககககூடிய (உறுதியை யுடைய), கருததில — மனஸ்ஸில, பததிககு உறு துணை — (பகவத) பகதிககுத தகக ஸாதநமான, பன்னிரு நாமம — (கேசவன முதலிய) பனனிரணடு திருநாமஙகளையும, வைதது — ஊனறி அநுஸநதிதது, பயில்பவாககு — பரிசயமசெயபவருககு, முததிக்கு மூலம் — மோக்ஷததிறகுக காரணம (ஆகும), என மொழிநத — எனனும படி கூறபபடட, இம்மூன்று நான்கும் — இநதப பனனிரணடு பாசுரஙகளும, எஙகள திருவததியூரரைச சோபவாககே — எஙகள பேரரு ளாளரை ஆசரயிதத பாகவதாகளுககே, திததிககும் — (உளளத திறகு) இனபமகொடுபபனவாகும.

பேரருளாளன திருவடிகளில ஈடுபடட பாகவதர்ககுப பரம போகய மான இபபிரபநதததை அநுஸநதிபபவா பகவதபகதி பெருகபபெறறு உபா யததை அநுஷடிதது மோக்ஷம பெறுவா — எனறவாறு. 13

பன்னிருநாமம் — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிமாநுஹாதெஶிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

திருமந்திரச்சுருக்கு - உரை

சீராா தூபபுல திருவேஙகடமுடையான திருவடிகளே சரணம

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... தேசிகம் ॥

சீரொனறு ... வாழவு

[விஷயச்சுருக்கம்]

சேதநன உஜ்ஜீவிபபதறகு ஸாதநமான ரஹஸயஙகள மூனறு. அவை—திருமநதரம, தவயம, சரமசலோகம எனபனவாம அவறறுள ஒவவொனறும ஒவவொரு வகையில மிகப பெருமைபெறறு விளஙகும திருமநதரம, ஸகலமநதரஙகளிலும சிறநது விளஙகுவது, ஸகலவேதஙகளின ஸாரமானது, தீஙகுகள அனைததையும போககவலலது, ஸகல பலனகளையும அளிககவலலது, ஸகல உபாயஙகளையும தலைககட்டிவைககவலல ஒரு ஸாதநமாவது, ஸகலஜாதியினரும தததம அதிகாரததிறகுத தககபடி வைதிகம தாநதரிகம எனறு ஸ்ரீபாஞசராதரததில கூறிய முறைப்படி அநுஸநதிகக உரியது, சேதநன அசேதநம ஈசுவரன ஆகிய தததுவஙகளை வெளியிடவலலது, வேறு மநதரஙகளின உதவியினறி ஸகலபலனகளையும அளிககவலலது, சிறசில மநதரஙகள சிறசில பகவதமூாததிககு உரியனவாயிருததலபோலனறி ஸகலபகவதமூாததிகளுககும பொதுவானது. ஆசாாயாகளும ஆழவாாகளும மஹாஷிகளும இநத மநதரததின பெருமையை அளவிலாது புகழநது பேசியுளளனா மிகக கூறவேணடுமோ? எமபெருமானை நேரில இமமநதரததை உபதேசிககபபெறற திருமஙகை மனனனபோலவாரே இதன பெருமையை அறியவலலா

இஙஙனம பெருமைபெறறுவிளஙகும திருமநதரம எடடு எழுததுக்களை கொணடதாகும அதனால இது அஷடாக்ஷரமெனப பெயா பூணடது. உபநிஷததுதானே இநத திருமநதரததின அக்ஷரஙகளைக கணககிடடு இவவஷடாக்ஷரம ஸ்ரீமநநாராயணனைக காடடககூடியதெனறு கூறி இதை ஓதுபவனது பெருமையைப பரககப பேசியது

இத்தகைய திருமந்த்ரத்தைப் பதம் பதமாகப் பிரித்துத் தனித் தனியே பொருளைச் சுருக்கி இந்தப் பிரபந்தத்தில் கூறுவதால் இது 'திருமந்திரச்சுருக்கு' என்ப பெயர்பூண்டது. இப்பிரபந்தம் முழுவதும் ஸம்ஸாரக் கடலில் அழுந்தித் தவிக்கும் சேதநர்பால் மனமிரங்கி அவர்களை விளித்துக் கூறும் உபதேசமாகும். இப்பிரபந்தத்தில் ஸ்ரீதேசிகன், (1) அகாரம் (2) அதன்மீது ஏறி அழிந்துகிடக்கின்ற நான்காம்வேற்றுமையுருபு (3) உகாரம் (4) மகாரம் (5) நம: எனும் பதம் (6) நாரசபதம் (7) அயநசபதம் (8) அதன் மீதுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபு— ஆகியவற்றின் பொருளை முறையே கூறி, முடிவில் இவ்வர்த்தங்களெல்லாம் ஆசார்யர்கள் நிதியைப்போல் பரம ரஹஸ்யமாகச் சேமித்துவைத்தவை என்று கூறித் தலைக்கட்டுகிறார்.

திருமந்த்ரத்தில் முதற்பதமாகிய ப்ரணவம் அகார உகார மகாரங்களாகிய மூன்றெழுத்துக்கள் கொண்டதாகும் அதில் அகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

இப்பிரபந்தம் முழுவதும் அறுசீராசிரியவிருத்தத்தில் அமைந்ததாம்

293 நாவலர் மறைநா லொன்று நலந்திகழ மறையோன் றோரா
தாவலிப் பலைக்கு மோகத் தழுந்திநின் றலமா கின்றீர்
தூவலம் புரியா மோன்றிற் றுவக்கமாம் வண்ண மொன்றுற
காவலென் றகரத் தவ்வாயக் கருத்துறக் காண்மி னீரே. 1

உரை:— நா அலர் — (உச்சரிப்பவர்களின்) நாவிலே மலர்ந்து நிற்கின்ற, நால் மறை ஒன்றும் நலம் திகழ் — நான்கு வேத(ங்களின் ஸார)மும் பொருந்திய பெருமையுடன் விளங்குகின்ற, ஒன்று மறை— ஒரு ரஹஸ்ய (மாகிய திருவஷ்டாக்ஷர) த்தை, ஓராது — அர்த்தத்துடன் ஆராய்ந்து அறியாமல், ஆவலிப்பு அலைக்கும் மோகத்து — கர்வத்தால் விளைந்த அஜ்ஞானத்தில், அழுந்தி நின்று — அழுந்திக் கிடந்து, அலமாகின்றீர் — (கரையேற வழியறியாது) தவிக்கும் சேதநர்களே!, தூ வலம்புரியாம் ஒன்றில் — பரிசுத்தமான வலம்புரிச் சங்கம்போன்ற உருவமுடைய ப்ரணவத்தில், துவக்கமாம் வண்ணம் ஒன்றுல — முதலிலுள்ள (அகாரமாகிய) ஓரெழுத்தினால் (உணர்த்தப்படும் பொருள்), காவல் என்று—ரக்ஷிக்கும் தன்மை என்று (அதனை), அகரத்து அவ்வாய — அகாரத்தில் அவ என்றவினைப்பகுதி யடியாக, நீர் கருத்து உறக் காண்மின் — நீங்கள் (உங்கள்) மனத்தில் பதியுமாறு அறிந்துகொள்க

பரணவம ஒனறுமே ஸகலவேதஙகளின ஸாரமாகும அதன அாத தததை நனகு உணாநதால எமபெருமானுடைய ஸவரூபததையும ஜீவனுகிய தனனுடைய ஸவரூபததையும நனகு அறிநது அதனுல அஹஙகார மமகாரங களை ஒழியபபெறறு ஸமஸார ஸமுததரததிலிருநது கரையேறப பெறலாம இநத பாககியததைப பெறுத சேதநாகளே! பரணவததை ஓா ஆதாரததில் எழுதினுல வலமபுரிசசஙகம போலிருககும இநத பரணவததில அகாரமே முதல அக்ஷரமாகும வடமொழியில 'அவ' எனனும தாது (வினைபபகுதி) 'காததல' எனனும பொருளைததரும வயாகரண சாஸதரததினபடி 'அவ்' எனனும வினைபபகுதியினமீது தகக விகுதி பெறறுத தேறிய அகாரம 'அனைததையும காககும எமபெருமானைக கூறும ஆகவே அகாரததால, அனைததையும காககவலல எமபெருமானை அநுஸநதாநம செயக—எனறவாறு

அகாரத்தின்மேல் ஏறி அழ்நதுகிடக்கின்ற நான்காம்வேற்றுமை யுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

294 இளககமின மயககந தனனு லெனக்கியா னுரிய னெனனுங
களககருத தொனறே கொணடு கடுநர கடைநது நினறீா
விளககுமவ் வெழுததி னுலாம் வேறறுமை யேறறி வாங்கித
துளககமி லடிமை பூணடு தூயராய வாழ்மி னீரே 2

உரை:— இளககம இல — *நெகிழசசியிலலாத*, (*அதாவது— திணணியதான*) மயககம் தன்னுல் — *அஜஞாநததால*, யான எனககு உரியன் என்னும — *நான ஸவதநதரன எனற*, களக கருதது ஒனறே கொணடு — *கள்ளததனமையுளள மதியையே கொண்டு*, கடு நரகு — *கொடிய நரகத* (*திறகு ஒபபான ஸமஸாரத*) *தை*, அடைநது நினறீா — *அடைநது நினறவாகளே!*, விளககும் அவவெழுததில— (*பகவானுடைய ஸவபாவததை*) *விளககிககாட்டுகினற அநத அகாரததினமேல*, நாலாம் வேறறுமை — *நானகாம வேறறுமையுருபை*, ஏறறி வாங்கி — *ஏறறி விலககி*, துளககம இல— *மாறுபாடு இலலாத*, அடிமை பூணடு — *சேஷதவததை ஏற்றுககொணடு*, தூயராய் — *பரிசுததராய*, நீா வாழ்மின் — *நீஙகள வாழவீாகளாக*

நெடுநாளாக வேரூனறிககிடநத அஜஞாநததாலே, எமபெருமானுககு அடிமையாயுளள ஆதமஸவரூபததை ஸவதநதரமாக நினைதது அதனுல ஸமஸார ஸமுததரததில அழுநதிக கிடககினற சேதநாகளே! எமபெருமானுடைய ஸவபாவததை வெளியிடுகினற அகாரததினமேல நானகாம

வேற்றுமையுருபு ஏற்பப் பின் அழிந்திருக்கின்றது அதன் பொருள் சேஷியைப் பெருமைப்படுத்தும் தன்மையாகும் இதுவே சேஷத்வமெனப்படும் ஆகவே, ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானுக்கு நான் அடியன் என்ற இவ்வர்த்தத்தை நீங்கள் அநுஸந்தித்துக்கொள்ளச் அதனால் இதுவரை அஹங்காரத்தால் நிலைகுலைந்து நின்ற நிலைமை நீங்கி உஜ்ஜீவிக்கப் பெறலாம்—என்றவாறு

உகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

295 அப்பொரு ளிகந்து மற்று மழிந்தழிந் தெழுவார் தாளி
லிப்பொரு ளிகந்த வன்பா லிரங்கினீர் வணங்கி வீழ்ந்தீ
ருப்பொரு ளுள்ளி மற்றோ ருயிர்தனக் குரிமை மாற்றி
யெப்பொருட் பயனு மீதென் றெண்ணினீ ரெழுமி னீரே.

உரை:— அப் பொருள் — அகாரத்தின் அர்த்தமாகிய எம்பெருமானை, இகந்து — (சரணமடையாமல்) விட்டு, மற்றும் அழிந்து— (அவனையடைவதால் பெறும்) மற்றப் பலன்களையும் விலக்கி, இப்பொருள் — இந்தப் பலன்களையும், இகந்த வன்பால் — இழந்த மஹாபாபத்தால், இரங்கினீர் — மனந்தளர்ந்தவர்களாகி, அழிந்து எழுவார் தாளில் — அழிவதும் பிறப்பதுமே இயற்கையாக உள்ள பிற தேவதைகளின் பாதங்களில், வணங்கி வீழ்ந்தீர்— வணங்கி அதோகதியடைந்தவர்களே !, உப் பொருள் உள்ளி— உகாரத்தின் பொருளை ஆராய்ந்து, மற்று ஓர் உயிர்தனக்கு — (எம்பெருமானைத் தவிர) மற்ற எந்த ஜீவனுக்கும், உரிமை மாற்றி — அடியனாந்தன்மையை விட்டு, எப்பொருள் பயனும் — ஸகலவிஷயங்களின் பலனும், ஈது என்று — இந்த அநுஸந்தானமே என்று, எண்ணினீர் — (உறுதியாக) நினைந்தவர்களாய், நீர் எழுமின் — நீங்கள் உஜ்ஜீவியுங்கள்

அகாரத்தின் பொருளாய் நிற்கும் எம்பெருமானைச் சரணமடைதல் உங்களுக்கு முறைமையாகும் அதனால் கைங்கர்யம் முதலிய உயர்ந்த பலன்களைப் பெறலாம் அங்ஙனம் செய்யாத மஹாபாபத்தால் மனந்தளர்ந்து பிறப்பதும் இறப்பதுமே இயற்கையாயுள்ள அற்ப தேவதைகளின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கிக் கெட்டீர்கள் இனி உங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பதொன்றைக் கூறுகின்றேன் — ப்ரணவத்தில் இரண்டாவது அக்ஷரம் உகாரம் இதன் பொருள் மற்றொன்றினுடைய ஸம்பந்தத்தை மறுத்தலாகும் இங்கு எம்பெருமானைச் சொல்லும் அகாரத்துடன் உகாரத்தைச் சேர்த்துப்

பொருளபடுததுமபோது எமபெருமானையனறி மறறொருவனுககும அடிய னலலன எனறு பொருளபடும இநத அநுஸநதானமே ஸகல சாஸதாாாத தஙகளின ஸாரமெனறு அறிநது நீஙகள அவவநுஸநதானததைககொணடு உஜஜீவியுஙகள—எனறவாறு 3

உகாரத்தின் மற்றெரு பொருள் கூறப்படுகின்றது—

296

என்றுமோ ரேத மின்றி யிரவியு மொளியும் போல
வொன்றிநின் றுலக ளிக்கு முகமிகந் தடிமை வைத்தீ
ரொன்றுமூன் றெழுத்தா யொன்று மொன்றிலோன் றுடைய முன்னே
யொன்றிய விரணடை யுள்ளி யுளரென வுய்ம்மி னீரே 4

உரை:— எனறும் — எககாலததிலும, ஓா ஏதம இன்றி — ஒரு தீஙகும இலலாது, இரவியும் ஒளியுமபோல — ஸூாயனும (அவ னுடைய) பரகாசமுமபோல, ஒனறிநின்று — கூடியிருநது, உலகு அளிககும — உலகததைக காககினற, உகம் இகநது — (எமபெருமான பிராடடி எனற) இரு தததுவததையும் (பறறி அடியாாநதன மையை) விடடு, அடிமை வைததீா — (எமபெருமான ஒருவனுககே) அடிமையை இசைநதவாகளே!, ஒனறு மூனறு எழுததாய ஒனறும் — (உசசரிககுமபோது) ஒருபதமாய மூனறு அகஷரஙகளாயச சோநது நிறகினற, ஒன்றில— ஒபபறற பரணவததில, ஒனறுடைய முனனே ஒனறிய — (மகாரமெனனும) ஓா அகஷரததின முனபு சோநது நிறகினற, இரணடை உளளி — (அகார உகாரஙகளாகிய) இரணடு அகஷரஙகளை (ஆாநதததுடன) ஆராயநது, உளா என — பிறநத பயனபெறறவா எனனுமபடி, நீா உயமமின—நீஙகள உஜஜீவியுஙகள

ஸூாயனும அவனது பரகாசமும பிரியாதிருபபது இயலபு அஙஙன மே எமபெருமானும பிராடடியும கணகோமும பிரியாது நினறு உலகத தைக காததுவருகினறனா இவவிருவருககுமே அடியராக அநுஸநதிததல உஙகளது கடமையாகும அஙஙனம செயயாது எமபெருமானுககுமாததிரம அடியராகக கருதுமவாகளே! நீஙகள இனி அநத இரணடு தததுவஙகளைப பிரிததுபபாராதீா பரணவம மூனறு எழுததுககள சோநத ஒரு சொலலா யிருககினறது அதில மூனறாவது அகஷரம மகாரம அதறகு முனபு அகாரம உகாரமாகிய இரணடு அகஷரஙகள உள உகாரததிறகுப பிராடடியெனறு ஒரு பொருள உணடு அகாரமோ எமபெருமானைக கூறும ஆக அநத

இரண்டு அக்ஷரங்களின் ஆத்தமாகிய திவ்யதம்பதிகளுக்கு அடியராக அநுஸந்தித்து நீங்கள் பிறந்த பயனைப் பெற்று உய்வீர்களாக—என்றவாறு 4

மகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

297 தத்துவ மறுநான் கோடு தனியிறை யன்றி நின்ற
சித்தினை யுணரா தென்றுந் திரடோகை யாகி நின்றீர்
மத்தனைத் தனிவி டாதே மையிலா விளக்க மாக்கி
யுத்தம னடிமை யான வுயிர்நிலை யுணாமி னீரே 5

உரை:— தத்துவம் அறுநான்கோடு — இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும், தனி இறை அன்றி நின்ற — ஒப்பற்ற ஸர்வேச்வரனும் ஆகிய இவற்றில் வேறுபட்டுநிற்கின்ற, சித்தினை — சேதநனாகிய ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை, உணராது — அறியாமல், என்றும் — எப்பொழுதும், திரள் தோகையாகி நின்றீர் — ஒன்றாகத் திரண்ட பல அறிவிலாப்பொருள்களின் கூட்டமாகநின்ற சேதநர்களே !, மத்தனை — மகாரத்தின் பொருளாகிய ஜீவனை, தனி விடாதே — பிரித்து விடாமல், மையிலா — குற்றமற்ற, விளக்கம் ஆக்கி — ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாக உணர்ந்து, உத்தமன்— உயர்ந்து நிற்கும் எம்பெருமானுக்கு, அடிமையான — அடியனாந்தன்மையாகிய, உயிர் நிலை — ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை, நீர் உணாமின் — நீங்கள் அறிவீர்களாக.

ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று, பூதங்கள் ஐந்து, தந்மாத்ரங்கள் ஐந்து-ஆகிய இருபத்துநான்கு அசேதநத்திற் காட்டிலும் ஜீவன் வேறுபட்டவன், அங்ஙனமே ஈச்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இங்ஙனம் அசேதந—ஈச்வர தத்துவங்களிற் காட்டிலும் வேறுபட்டுநிற்கும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறியாமல் பூதங்கள் இந்த்ரியங்கள் இவற்றின் குவியலாய் நிற்கும் அசேதநமான சரீரத்தையே ஆத்மாவெனக்கொண்டு அறிவிழந்துகிடக்கும் சேதநர்களே ! மகாரத்தின் அர்த்தமாகிய ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனென்று இனி நினையாதீர் ; ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்பதையுணர்ந்து எம்பெருமானுக்கு அடிமையாயிருப்பதே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமென்பதைக் கண்டறிந்து உஜ்ஜீவியுங்கள்—என்றவாறு

மகாரம் ஜீவனைக்கூறும் எவ்வாறெனில்— தத்துவஸாகரஸம்ஹிதை முதலிய நூல்களில் மகாரம் ஜீவனைக் கூறுவதாகக் கூறப்பட்டுளது மேலும் 'மந' என்ற வினைப்பகுதியிலிருந்து மகாரம் தோன்றுகிறது அந்த வினைப்பகுதி, ஜ்ஞாநம் என்ற பொருள்கொண்டதாதலின் அந்தப் பகுதியிலிருந்து

தோன்றிய மகாரம ஜ்ஞானஸ்வரூபனுய் நிறபவன, ஜ்ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டவன என்ற ஆத்தங்களைத் தந்து, அஙஙனலலாத அசேதநததிற் காட்டிலும வேறுபட்டு நிறகும ஜீவனைக கூறுகினறது

மேலும 'மஸ' எனனும வினைபபகுதியிலிருந்தும் மகாரம தோனறும். இந்த வினைபபகுதிககு அளவு என்று பொருள மறற பரமாணஙகளால் அணு எனனும அளவில நின்று மகாரம அணுவான ஜீவனைக காட்டுகிறது. இதனுல எஙகும நிறைநதுநிறபதுபறறி விபு எனபபடும ஈசுவரனைககாட்டிலும அணுவான ஜீவன வேறுபட்டவன எனனலாயிறறு

ஆகவே பரணவததின அர்த்ததநதை அறிநதால சரீரமே ஆதமா என்ற மயககம நீஙகி, ஜீவாதமா ஸ்வதநதரன என்ற அவிவேகமும ஒழிநது, எம் பெருமானுககுச சேஷமென்று அநுஸந்திதது உஜ்ஜீவிககலாம—என்றவாறு.

நமஃ எனும் பதத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

298 தனதிவை யனைதது மாகத் தானிறை யாகு மாய
னுனதெனு முணாததி தாரா துமககுநீ ருரிமை யுற்றீ
ரெனதிவை யனைததும் யானே யிறையெனு மிரண்டுந் தீர
மநவெனு மிரணடின் மாரு வலவினை மாறறு வீரே 6

உரை:— இவை அனைத்தும் — "இந்த ஸகலவஸ்துக்களும், தனது ஆக — தனககுச சேஷமாய் நிற்க, தான் இறையாகும் — தான் (எலலாவற்றையும ஆளகினற) ஈசுவரனாய் நிற்கின்ற, மாயன் — அதிசயச்செயலகையுடைய எமபெருமானே!, உனது எனும் — (எல்லாம்) உனககுச சேஷம" எனனும, உணாததி தாராது — நினைவைச செய்யாமல், உமககு உரிமை உறறீா — உஙகளுககு நீஙகளே உரிமை பூணடுநிறகும சேதநாகளே!, நீா — நீஙகள், இவை அனைத்தும் எனது—இந்த ஸகலவஸ்துக்களும எனககுச் சேஷம், யானே இறை — நான் ஸ்வதந்தரன, எனும் இரண்டும் தீர — என்ற இரணடு மயக்கமும ஒழிநதிட, மந எனும் இரணடில் — நமஃ எனனும் இரணடு அக்ஷரத (தின அாததததை அநுஸநதிபப) தால, மாரு வல் வினை— (வேறொனறினுலும) அழியாத வலிய கர்மஙகளை, மாற்றுவீா — ஒழிபபீாகளாக.

சேதநாகளே ! ஸகலவஸ்துக்களும எமபெருமானுககுச சேஷமாகும அவனொருவனே தனககொரு நாயகனிலலாத தனிநாயகன அவன்

திறத்து 'எல்லா வஸ்துக்களும் உனக்குச் சேஷமானவை' என்று நீங்கள் அநுஸந்திக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாது அஜ்ஞாநம் தலையெடுத்து உங்களுக்கு நீங்களே உரியராகி ஸ்வதந்த்ரராய் மயங்கி அழிகின்றீர்கள். நீங்கள் உய்ய ஓர் உபாயம் உளது அதாவது—

திருமந்த்ரத்தில் இரண்டாவது பதமாக நம: என்ற ஒரு பதம் உள்ளது. அது ந, ம: என்ற இரு சிறு பதம் கொண்டதாகும். ம: என்கிற பதத்திற்கு மகாரத்தால் கூறப்படுகின்ற ஜீவனாகிய எனக்கு என்று பொருள். ந என்ற பதத்திற்கு இல்லையென்று பொருள். இத்துடன் 'ஒரு பொருளும்' என்ற ஆத்தமுடைய 'கிஞ்சித்' என்ற சொல்லை வருவித்துக்கொண்டு ஒரு பொருளும் எனக்குச் சேஷமல்ல என்று பொருள்படுத்தவேண்டும். இந்த அநுஸந்தாநத்தால் எல்லாப் பொருளும் என்னுடையவை என்ற அஜ்ஞாநம் ஒழிந்துவிடும். அங்ஙனமே 'ஸ்வாதந்த்ர்யம்' என்ற சொல்லை வருவித்துக் கொண்டால் எனக்குச் சுதந்திரம் இல்லையென்றும் பொருள்படும். இவ்வநுஸந்தாநத்தைப் பெற்றால் நானே ஸ்வதந்த்ரன் என்ற அஜ்ஞாநமும் கழியும். இவ்விரண்டு அநுஸந்தாநமும் வந்தாலன்றி உங்களைக் கீழே வீழ்த்துகிற தீவினை கழியாது. ஆதலால் அவ்வநுஸந்தாநத்தைப் பெற முயல்வீராக— என்றவாறு 6

நாரசப்தத்தின் பொருள் விளக்கப்படுகின்றது—

299 அழிவிலா வுயிர்கட் கெல்லா மருக்கனு மழியா வீசன்
வழியலா வழிவி லக்கு மதியெழ மாய மூர்த்தி
வழுவிலா திவைய னைத்தும் வயிற்றில்வைத் துமிழ்ந்த மாலே
நழுவிலா நார வாக்கி னுடிநீர் நணுகு வீரே 7

உரை:— அழிவு இலா — அழிவு இல்லாமல் நித்தியமாயுள்ள, உயிர்கட்கு எல்லாம் — ஜீவாத்மா எல்லாவற்றுக்கும், வழியலா வழிவிலக்கும் — நல்வழியல்லாத (தீய) வழியில் புகாமல் விலக்குகின்ற, மதி எழ — விவேகம் வருத்தியாகும்படி (செய்யவல்ல), அருக்கனும் — ஸூர்யனும் (நிற்பவனும்), அழியா ஈசன் — அழிவில்லாத [illegible]வனும், மாய மூர்த்தி — அதிசயமான திருமேனியுடையவனும், இவை அனைத்தும் — இவ்வுலகம் அனைத்தையும், வழுவு இலாது — குறைவுபடாது, வயிற்றில் வைத்து — (பிரளயகாலத்தில் தனது) திருவயிற்றில் அடக்கி, உமிழ்ந்த மாலே — (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மறுபடியும்) படைத்தவனுமான எம்பெருமானை, நழுவு இலா — (நாராயண

சப்தத்தை விட்டுப்)பிரியாத, நாரவாக்கில்—நாரம் என்னும் பதத்தால், நாடி—அநுஸந்தித்து, நீர் நணுகுவீர்—நீங்கள் (அவனை) அடைவீர்களாக.

ஜீவர்களுக்கு அழிவு கிடையாது, நித்தியர்களாவர் அவர்கள் தீயவழியிற் புகுந்து கெட்டுப்போகாதபடி நல்லறிவைக் கொடுத்துக் காப்பவன் ஸர்வேச்வரன் அவனும் அழிவற்றவன், அத்யாச்சர்யமான திருமேனியுடையவன்; இவ்வுலகம் முழுவதையும் பிரளயகாலத்தில் தன் திருவயிற்றில் வைத்துக் காத்துப் பின் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றான் இத்தகைய சிறப்புடைய எம்பெருமானை நாராயணபதத்தில் ஒரு பாகமாயுள்ள நாரசப்தத்தில் (நரபதத்தால்) அநுஸந்தித்து அவனை அடைந்து உய்வீர்களாக—என்றவாறு

நார என்னும் பதத்தில் அடங்கியுள்ள ‘நர’ என்ற சொல்லில் ந, ர என்று இரண்டு சிறு பதங்கள் உள்ளன ‘ர’ என்ற பதம் ‘ரீ’ என்ற வினைப்பகுதியிலிருந்து வந்ததாகும் அந்த வினைப்பகுதிக்கு அழிதல் என்று பொருள் ‘ந’ என்னும் சொல் இல்லையென்ற பொருளுடையதாதலின், அது ‘ர’ என்ற பதத்துடன் சேர்ந்து ‘நர’ என்றாகி, அழியாத வஸ்து என்று பொருள் தந்தது ஆகவே ‘நர’ என்னும் பதம் ஜீவனையும் பரமாத்மாவையும் சொல்லாநின்றது இவ்விஷயமே முதலடியாற் கூறப்பட்டது

‘நரு’ என்னும் வினைப்பகுதியிலிருந்து ‘நர’ என்று ஆகும் போது எல்லா பிராணிகளையும் நல்வழியிற் செலுத்துமவன் என்று பொருள் கிடைக்கின்றது இவ்வர்த்தமே இரண்டாமடியாற் கூறப்பட்டது

நரனைச் சேர்ந்தவை நாரங்கள் எனப்படும் இப்பொருளில் எம்பெருமானுடைய திருமேனி, குணங்கள் முதலியனவும் நாரபதத்தால் கூறப்பட்டனவாம் இவ்வர்த்தம் ‘மாயமூர்த்தி’ என்னும் தொடரால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகின்றது

நரனிடமிருந்து பிறந்தவை நாரங்கள் எனப்படும். இதனால் ஈச்வரன் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் காரணம் என்ற அர்த்தம் விதிக்கும் இவ்வர்த்தம் மூன்றாமடியாற் கூறப்பட்டது 7

அயநசப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

300 பயனன்றொன் றறிந்துரைப்பார் வன்கழல் வணங்க வேள்கி
நயனமுள் ளின்றி நாளு நள்ளிரு ணண்ணி நின்றீர்
அயனமிவ் வனைத்துக் குந்தா னவைதனக் கயன மென்னப்
பயனுமாய்ப் பதியு மான பரமனைப் பணிமி னீரே. 8

உரை.— ஒன்று வயனம் — ஒப்பற்ற வேதத்(தின் அர்த்தத்)தை, அறிந்து உரைப்பார் — (தாம் நன்கு) அறிந்து (பிறருக்கு) உபதேசிப்பவர் (களான ஆசார்ய)களின், வன் கழல் — வலிய திருவடிகளை, வணங்க வேண்டி — வணங்குவதற்கு வெட்கமடைந்து, உள் நயனம் இன்றி — (அதனால்) உட்கண் (ஆகிய ஜ்ஞானம்) இல்லாமல், நாளும் — எப்போதும், நள் இருள் — அடர்ந்த (அஜ்ஞானமாகிய) இருளை, நண்ணிநின்றீர் — அடைந்திருந்தவர்களே!, தான் — (எம்பெருமானாகிய) தான், இவ்வனைத்துக்கும் — இந்த ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும், அயனம் — உபாயம், அவை — அந்த ஸகல சேதந — அசேதநங்களும், தனக்கு — (ஈசுவரனாகிய) தனக்கு, அயனம் — பரவேசிக்கப்படும் வஸ்து, என்ன — என்று கூறும்படி, பயனுமாய — பலனுமாய, பதியுமான — ஆதாரமுமான, பரமனை — ஸர்வேசுவரனை, நீர் பணிமின் — நீங்கள் வணங்குவீர்களாக

வேதார்த்தங்களை நன்கு அறிந்து உபதேசிப்பவர்களான ஆசார்யர்களின் திருவடிகளை வணங்கி அவர்கள் உபதேசத்தைக் கேட்க வெட்கமடைந்து, அங்ஙனம் செய்யாது ஜ்ஞானமாகிய கண்ணையிழந்து, எம்பெருமான் அனைத்திலும் உட்புகுந்து அந்தர்யாமியாய் நிற்பதை உணராது மோஹாந்தகாரத்தில் விழுந்துகிடக்கும் சேதநர்களே! நாராயணசப்தத்தில் நார பதமும் அயநபதமும் சேர்ந்து பொருள் தரும் முறையை உணர்ந்து அவ்வநுஸந்தானத்தால் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து உய்வீர்களாக—என்றவாறு

நாராயணபதம், நார — அயநபதங்கள் சேர்ந்த ஒரு பதமாகும். இதை இவ்வாறு இரண்டுவிதமாய் ஒன்றுகூட்டலாம்—

(1) தத்புருஷஸமாஸம் [நாராணும் அயநம்] இது வேற்றுமைப் புணர்ச்சியெனப்படும் இது நாரங்களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் என்ற பொருளைத்தரும் அயநம் எனும் சொல் உபாயம், பலன், ஆதாரம் என்ற மூன்று பொருள்களைக் கூறும் நரனாகிய ஜீவாத்மாவின் கூட்டம் 'நாரம்' எனப்படும் எம்பெருமான் சேதநர்களின் கூட்டத்திற்கு உபாயமாகவும் அநுபவிக்கப்படும் பலனாகவும், 'தன்னிடமிருந்து பிறந்த சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆதாரமாகவும் ஆகின்றான்' என்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் ஸித்தித்தது

(2) பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் [நாரா: அயநம் யஸ்ய] இது அன்மொழித்தொகை யெனப்படும் இதனால் நாரங்களை அயநமாகவுடையவன் என்று அர்த்தம் கிடைக்கும் அயநபதம், பரவேசிக்கப்படும் வஸ்து என்ற பொருளைத் தரும் ஆகவே ஸர்வேசுவரன் சேதநாசேதநங்களை வேசிக்கப்படும் வஸ்துவாகக்கொண்டவன் என்று ஏற்பட்டது

மேலும் அயனம் என்றசொல் வசிக்குமிடம் என்வும் பொருள்பெறுவ தால் முற்கூறியபடி முதல் ஸமாஸத்தால் சேதந-அசேதநங்களுக்கு இருப்பிட மானவன் என்றும், இரண்டாவது ஸமாஸத்தால் அவற்றைத் தனக்கு இருப் பிடமாகக் கொண்டவன் என்றும் பெரியோர் அநுஸந்திப்பதுண்டு. இவ்வாறாயின் முதற்பொருளில் சேதந அசேதநங்கள் இல்லாதவிடத்திலும் எங்கும் ஸர்வேச்வரன் உளனென்றும், இரண்டாம் பொருளில் சேதந-அசேதநங்கள் உள்ளவிடத்திலே தான் இலனென்னவொண்ணாதபடி ஸர்வேச்வரன் கலந்திருப்பவனென்றும் விளக்கப்பட்டது. 8

நாராயணபதத்தின்மேலுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது —

301 உயர்ந்தவ ருணர்ந்த வாற்றா லுவந்தகுற் றேவ லெல்லா
மயர்ந்தைம் புலன்கட் கடிமைபூண் டலமா கின்றீர்
பயந்திவை யனைத்து மேந்தும் பரமனார் நாம மொன்றில்
வியந்தபே ரடிமை தோற்றும் வேற்றுமை மேவு வீரே 9

உரை:— உயர்ந்தவர் – (ஜ்ஞானம் முதலியவற்றால்) சிறந்து நிற்கும் பெரியோர், உணர்ந்தவாற்றால் – (சாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து) நிச்சயித்த ப்ரகாரத்தால், உவந்த – (ஆசார்யர்கள்) திருவுள்ளம் உகந்த, குற்றேவல் எல்லாம் – கைங்கர்யங்களை எல்லாம், அயர்ந்து — மறந்து, ஐம்புலன்கட்கு—ஐந்து இந்த்ரியங்கட்கும், அடிமைபூண்டு— தொண்டுபட்டு, அலமாகின்றீர்—தடுமாறுகின்றவர்களே !, நீர்—நீங்கள், இவை அனைத்தும் – இந்த ஸகலவஸ்துக்களையும், பயந்து – ஸ்ருஷ்டித்து, ஏந்தும் – ரக்ஷிக்கின்ற, பரமனார் – ஸர்வேச்வரனுடைய, நாமம் ஒன்றில் – ஒப்பற்ற (நாராயணன் என்ற) திருநாமத்தினின்று (நின்று), வியந்த பேரடிமை – விலக்ஷணமான பெரிய கைங்கர்யத்தை, தோற்றும் – அறிவிக்கின்ற, வேற்றுமை – நான்காம் வேற்றுமையுருபை, மேவுவீர் – இசைவீர்களாக.

சேதநர்காள்! மஹர்ஷிகள் முதலியோர் சாஸ்த்ரங்களை நன்கு ஆராய்ந்து நிச்சயித்த முறையைத்தழுவி ஆசார்யர்களும் பகவத்கைங்கர்யத் தையே புருஷார்த்தமாகக்கொண்டனர். அத்தகைய கைங்கர்யத்தைச் செய்ய உங்கள் அனைவருக்கும் உரிமையுண்டு. தீவினையின் பயனால் அதை மறந்து இந்த்ரியஸுகத்தையே பெரிதாகக்கொண்டு நீங்கள் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு ஓர் உபாயம் கூறு

தினறேன — ஸகல வஸ்துககளேயும படைததுக காபபவனுன ஸர்வேசு வரனுடைய திருநாமமான நாராயணபததின மேல நானகாம வேறறுமை யுருபு உளது இது கைஙகாயததைக காட்டும ஆகவே இநத வேறறுமையுருபின பொருளே ஆராயநது இதை அநுபவிகக முறபடுஙகள— 9
எனறவாறு

இவ்வர்த்தங்கள் ரஹஸ்யமாய்ச் சேமிக்கத்தக்கவை என்கின்றது —

302

எணடிசை பரவுஞ சீரோ ரெஙகளுக் கீநத வெட்டி
லுணடவா றுரைபபாா போல வொனபது பொருளு ரைததோ
மணடுநான் மறையோா காகக மாநிதி யிவைய னைததுங
கணடவா விளளாா விளளக கருதுவாா காணகி லாரே 10

உரை:— எண திசை — எடடுத திசைகளிலும, பரவும் சீரோா — புகழபபடுகினற பெருமையையுடைய நம ஆசாாயாகள, எஙகளுககு ஈநத — எஙகளுககு உபதேசிதத, எடடில் — திருவஷ டாக்ஷரததில, உணடவாறு உரைபபாாபோல — (தாம) உணடமுறையை (ப பிறருககு) க கூறுபவரைபபோல, ஒன்பது பொருள — ஒனபது அாததஙகளேயும, உரைததோம் — (நாம அநு ஸநதிததபடியே) வெளியிடடோம, மணடு — (பெருமை) மிகக, நானமறையோா — நானகு வேதாாததஙகளேயும கறறுணாநத நம ஆசாாயாகளால, காககும் — ரக்ஷிககபபடட, மா நிதி — பெரிய புதையலபோனற, இவை அனைத்தும் — இவவாததஙகள் முழுவதை யும, கணடவா — (நனகு) உணாநதவாகள, விள்ளாா — (ஸுலபமாய்) வெளியிடமாட்டார்கள், விளளக கருதுவாா — (ஸுலபமாய்) வெளி யிடக கருதுமவா, காண்கிலாா — (இவவாததஙகளே நனகு) உணர்ந தவராகமாடடாாகள

நம ஆசாாயாகளின பெருமையை உலகம முழுதும புகழநது பேசும இததகைய ஆசாாயாகள பரமகிருபையுடன நமககுத திருவஷடா க்ஷரததை அாததததோடு உபதேசிததனா அவவாததஙகளே நனகு அநு ஸநதிதது மகிழநதோம உலகில தாம உணட முறையைப பிறருககுக கூறுவதுபோல நமமுடைய அநுஸநதாநததினபடியே அவவாததஙகளே இபபிரபநதததில ஒனபது பாசுரஙகளால விளககினேம ஆசாாயாகள பெரிய புதையலாகச சேமிதது வைதத இந்த ரஹஸயாாததஙகளே நனகு உணாநது

அநுபவித்தவர்கள் தகாதவர்க்கு இவற்றைக் கூறத் துணியமாட்டார்கள். இங்ஙனன்றி இவ்வர்த்தங்களைத் தோன்றியவாறு வெளியிட்டுக் கடைத்தெருப் புராணமாக்குபவர் இவ்வர்த்தங்களை உள்ளவாறு அறிந்தவராகமாட்டார் — என்றவாறு 10

இப்பிரபந்தத்தின்படியே திருமந்திரத்தின் தாற்பரியச் சுருக்கம்:—

ஸ்ரீமந்நாராயணன் அனைத்தையும் காப்பவன்; பிராட்டியை க்ஷணமும் பிரியாதவன், அழிவற்றவன், ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் நல்லறிவளித்து நல்வழிப்படுத்துமவன், விலக்ஷணமான திருமேனியையும் அளவற்ற திருக்கல்யாண குணங்களையும் உடையவன், ஸகல வஸ்துக்களையும் படைப்பவன், சேதநர்க்கு உபாயமாகவும் பலனாகவும் நிற்பவன், சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆதாரமாயநின்று அவற்றுள் பிரவேசித்து அந்தர்யாமியாய் நிற்பவன்.

ஜீவாத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபன், ஜ்ஞாநத்தையே குணமாகக் கொண்டவன், அணுவாய் நிற்பவன், ஈச்வரனிலும் அசேதநங்களிலும் வேறுபட்டவன், இவன் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குமே அடியனுவான். இவனுக்குச் சேஷமானது ஒன்றும் இல்லை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே வசப்பட்டு நிற்பவன், இவனுக்கு எவ்வகைச் சுதந்திரமும் கிடையாது இத்தகைய ஜீவாத்மாவாகிய அடியேன் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு நித்யகைங்கர்யம் செய்வேன் — என்றவாறு

திருமந்திரச்சுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

தூயச்சுருக்கு—உரை

சீராதூபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

தனியன

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் . தேசிகம் ||

சீரொனறு வாழ்வு

[விஷயச்சுருக்கம்]

முனனொருகால பிராடடி, ஸமஸார ஸமுதரததில மூழகித தவிககும சேதநாகளைக கணடு மனமுருகி, எமபெருமானிடம ஜீவாகள உயயவதறகு ஸாதநமாயுளள ஒனறைக கூறியருளுமபடி கேடடாள. அதறகுச செவியுறற எமபெருமான உபநிஷததில தனிததுககிடநத இரணடு வாககியங களைச சோதது எலலோரும எககாலததிலும அநுஸநதிககுமபடி ஒரு மநதர மாககி அருளபுரிநதான அதுவே தவயமெனபபடுகினறது. தவயம = இரணடு இரணடு பாகமாயிருநது முதறபாகம உபாயததையும, இரணடாம பாகம பலனையும வெளியிடுவதால அதறகு இபபெயா வநதது (முதற பாகம எமபெருமானைச சரணமாக ஜீவன வரிததலையும, இரணடாம பாகம ஜீவன தனனுடைய ஸவரூபததையும தனனை ரகஷிககும பொறுபபையும பலனையும எமபெருமானிடம ஸமாபபிபபதையும வெளியிடுதலால தவய மெனப பெயாகொணடது எனறும பெரியோா பணிபபா) இபபிரபநதம அமமநதரததின அாததததைச சுருககி வெளியிடுவதால “தூயசசுருககு” எனப பெயாபூணடது

இதில முதற பாசுரததில தவயததின பொருள 10-எனறு தொகுததுக கூறி மறறப்பாசுரஙகளில முறையே அபபததாாததஙகளையும காடடும உறுபபுக களான (1) ஸ்ரீசபதம, (2)அதனமீதுளள மதுப எனனும விகுதி, (3) நாரா யண சபதம, (4) சரண சபதம, (5) ஶரணசபதம, (6) ப்ர எனனுமஉபஸாக கததுடன கூடிய பத எனனும வினைபபகுதி, (7) அதிலுளள தனமை யுருபு, (8) பிறபகுதியிலுளள ஸ்ரீமநநாராயண சபதம, (9) அதனமேலுளள நானகாம வேறறுமையுருபு, (10) நமஃ சபதம எனனும இவறறின பொருளை அருளி, இஙஙனே கூறிய பதது அாததஙகளையும இறுதியில ஒரு பாசுரததில சோததுக கூறி முடிததருளுகிறாா ஸ்ரீதேசிகன.

இப்பிரபந்தம் முழுதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்ததாம்

303 இன்னமு திற்பிறந் தாளிதங் கேட்க வுரைத்தபிரான்
பொன்னரு ளானமறை மௌலியிற் பூண்ட விரண்டிசைத்துத்
தன்னுரை மிக்க தனமி தெனத்தந்த வேதத்திற்
றுன்னு பொருள்களபத் துந்தொலை யாநிதி யாகின்றவே. 1

உரை :— இன் அமுதில் — *இனிய அமருதத்தில்,* பிறந்தாள்— *அவதரித்த பிராட்டி,* இதம் கேட்க — (*ஸம்ஸாரிகளுக்கு*) *ஹித மானதை* (*உபதேசிக்குமாறு*) *கேட்க,* உரைத்த — *உபதேசித்த,* பிரான் — *உபகாரகனான எம்பெருமான்,* பொன் அருளால — (*தன்*) *சிறந்த கருணையால்,* மறை — *வேதமானது,* மௌலியில் பூண்ட — *தன் முடியாகிய* (*கட*) *உபநிஷத்தில் தரித்த,* இரண்டு — *இரண்டு வாக்யங்களை,* இசைத்து — *ஒன்றுசேர்த்து,* இது — "*இந்த த்வயம்,* தன உரை — *தன்னுடைய ஸூக்திகளுள்,* மிக்க தனம் — *சிறந்த தனம் போன்றதாகும்*", என — *என்றுகூறும்படி,* தந்த — *உபதேசித்த,* வேதத்தில் — (*சரணாகதியை*) *அறிவிக்குமதான த்வயத்தில்,* துன்னு பொருள்கள் பத்தும் — *பொருந்திய அர்த்தங்கள் பத்தும்,* தொலையா நிதி — *அழியாத புதையலாக,* ஆகின்ற — *ஆகின்றன.* ஏ — *ஈற்றசை*

ஸம்ஸாரத்தில் வருந்துகின்ற சேதநர்களாகிய குழவிகளைக்கண்டு பெற்றதாயாயின்று மனம்பொருத பிராட்டி அவர்கள் உய்யுமவழி காட்டுமாறு எம்பெருமானை வேண்ட, அதற்கு இசைந்து அவன் கடவல்லியி லிருந்து ஒன்றுதிரட்டி மந்த்ரமாக்கி வெளியிட்டதால் த்வயம் மற்ற எல்லா ஸூக்திகளினும் சிறந்துநிற்கும் அதன் அர்த்தங்கள் பத்தும் பெரும் புதையலாகச் சேமித்துவைக்க உரியனவாம்—என்றவாறு 1

ஸ்ரீசப்தத்தின் ஆறு அர்த்தங்கள் விளக்கப்படுகின்றன.—

304 அருவுரு வானவை தன்னை யடைந்திடத் தானடைந்து
வெருவுரை கேட்டவை கேட்பித் தகற்றும் வினைவிலக்கி
யிருதலை யன்புத ரூலேமை யின்னடி சேர்த்தருளுந்
திருவுட னேதிகழ வார்சேறிந் தாரேங்கள் சிந்தையுளே. 2

உரை :— அரு உரு ஆனவை — *சேதநம் அசேதநம் ஆகிய அனைத்தும்,* தன்னை அடைந்திட — *தன்னை அடைந்துநிற்க,* தான அடைந்து — (*பிராட்டியாகிய*) *தான* (*ஸர்வேச்வரனை அல்லது ஸகல*

வஸ்துக்களையும்) அடைந்து, வெருவுரை கேட்டு — (சேதநர்கள் பயத்தால் கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவை கேட்பித்து — அவ் வார்த்தைகளை (எம்பெருமானை)க் கேட்பித்து, அகற்றும் வினை விலக்கி — (ஈச்வரனோடு சேரவொட்டாது சேதநர்களை) விலக்கி வைக்கும் கர்மங்களைக் கழித்து, இருதலை அன்புதனால் — (எம்பெருமான் சேதநர்கள் ஆகிய) இரண்டு பக்கங்களிலும் உள்ள அன்பினால், எமை — (ஸம்ஸாரிகளாகிய) எம்மை, இன் அடி — (எம்பெருமானுடைய) இனிய திருவடிகளில், சோத்தருளும் — சேர்த்தருளுபவளான, திருவுடனே — பிராட்டியுடனே, திகழ்வார் — ப்ரகாசிப்பவரான எம்பெருமான், எங்கள் சிந்தையுளே — எங்கள் மனத்துள், சேர்ந்தார் — நித்யவாஸம் செய்தருளினார்

ஸ்ரீ என்னும் பதம் பிராட்டியைக் கூறும். இப்பதம் வந்த வழியை ஆய்ந்தால் ஆறுவகையாய்ப் பலவகைப் பொருள்களை இப்பதம் கொடுப்பதாகும். அவையாவன— ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே, ஶ்ருணோதி, ச்ராவயதி, ஶ்ருணாதி, ஸ்ரீணாதி—என்பனவாம்

(1) ஸ்ரீயதே— அடையப்படுகிறாள். உஜ்ஜீவிக்க விரும்புகின்ற ஸகலப்ராணிகளாலும் அடையப்படுகிறாள்

(2) ச்ரயதே— அடைகின்றாள். தன்னையடைந்தவர்களை உய்விக்க வேண்டி ஸர்வேச்வரனைத் தான் அடைகிறாள். எல்லோராலும் ஸேவிக்கப்பட்டுத் தானும் எம்பெருமானை ஸேவித்திருக்கிறாளென்றும் கூறலாம். அல்லது—ஸ்ரீயதே என்றதற்கு எல்லாவஸ்துக்களாலும் ஆதாரமாய் அடையப்படுகிறாளென்றும், ச்ரயதே என்றதற்கு எல்லாப் பொருள்களையும் பரவேசிக்கப்படும் இடமாக அடைகிறாளென்றும் பொருள்கொண்டு ஸகல வஸ்துக்களிலும் எம்பெருமானைப்போல் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நிற்கும் பெருமை கூறப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம்

(3) ஶ்ருணோதி— கேட்கிறாள். சேதநர்கள் "அபராதிகளான எங்களை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் சேர்க்கவேணும்" என்று பயத்தோடு கூறும் வார்த்தையைக் கேட்கின்றாள்

(4) ச்ராவயதி— கேட்கச்செய்கின்றாள். சேதநர்களுடைய அத்தகைய ஈனக்குரலை ஸர்வேச்வரன் கேட்குமாறு அவனிடம் விண்ணப்பம் செய்கின்றாள். அல்லது— சேதநர்களுக்கு ஹிதமாக எம்பெருமான் கூறிய

ாதலைகளைக கேடடு, அவறறைத் தகக ஸமயததில அவனுககு நிலை
டிச சேதநரைக காககினறுள அலலது—ஸாவேசுவரனிடம உலகததிற்கு
ரமைகளைக கேடடுப பின சதருககளும கேடகுமாறு உபதேசிககினறுள்.

(5) ஸ்ருணாதி— நீககுகினறுள தனனை அடைநதவாகளுக்கு
ாயததை அநுஷ்டிகக இடையூறுகவுள்ள காமஙகள முதலியவறறைப்
ாககுகினறுள

(6) ஸ்ரீணாதி— பரிபகவநிலையை உணடாககுகினறுள தனனை
டைநதவாகள கைஙகாயமசெயவதறகுத தககவாறு அவாகளுடைய
ஙகளைப பரிபககுவமாககுகினறுள

இததகைய பெருமைவாயநத பிராடடியுடன பாகாசிககும எம்
நமான நம மனததை விடடகலாது நிதயவாஸம செயதருளகினறுன—
றவாறு

2

ஸ்ரீசப்தத்தின்மேலுள்ள 'மதுப்' என்னும் விகுதிக்குப் பொருள்
ப்படுகின்றது—

ஒருயி ராயநினற வொணசுட ரினப வுருத்தனிலும்
பேருரு வததிலும் பினனதிற ஜேறறு முருககளிலு
மோருரு வான வுலகிலு மேறகு முருககளினறு
சேருதன மன்னுசெய யாளன்பா நம்மனஞ சோநதனரே.

உரை — ஓா உயிராய நினற — (ஸகலவஸ்துககளிலும) ஒரே
தாயாமியாய நினறதும, ஒண சுடா — விளககமுளள ஜஞாநஸவ
மானதும, இன்ப — ஆநநதஸவரூபமாயநிறபதுமான, உருத்
லும் — திவயாதமஸவரூபததிலும, பேர உருவததிலும் — பெரிய
ா (பரவாஸுதேவனுடைய) திருமேனியிலும, அதில் பின் தோற்
— அதிலிருநது பிறகு தோனறுகினற, உருககளிலும் — (வ்யூ
முதலிய) உருவஙகளிலும, ஓா உருவான — (பகவா
தச) சரீரமாகவேயுளள, உலகிலும — இநத பரபஞசததிலும,
ம் உருககளினல — (அவவவறறுககுத தககபடி) ஏறறுககொள
ற உருவஙகளோடு, சேருதல மன்னு செயயாள — நிதயமாயச்
நநதிநிறகும பிராடடியின, அன்பா —அனபிறகு உரிய ஸாவேசு
ரா, நம் மனம் சோநதனா — நமமுடைய நெஞசில நிதய
ம்செயதனா

ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தில் ஸ்ரீசப்தத்தின்மேலுள்ள 'மதுப்' என்னும் விகுதி, பிராட்டி எம்பெருமானை விட்டுக் கணநேரமும் பிரியாமல் இருக்கும் இருப்பைக் காட்டும் ஸகலவஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய் ஜ்ஞானாநந்தஸ்வரூபனாய் நிற்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துடன் பிராட்டியின் அத்தகைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் சேர்ந்து நிற்கின்றது. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ப்ரகாசிக்கும் பரவாஸுதேவவிக்ரஹத்திலும், வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன் முதலிய வ்யூஹவிக்ரஹங்களிலும், ராமன் க்ருஷ்ணன் முதலிய விபவாவதாரங்களிலும், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களில் எழுந்தருளியுள்ள அர்ச்சாவிக்ரஹங்களிலும், ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் புகுந்து நிற்கும் அந்தர்யாமிரூபத்திலும் அவ்வவற்றுக்குத் தக்கவாறு பிராட்டி எம்பெருமானைப் பிரியாது நிற்கின்றாள். எம்பெருமானுக்குரிய, ஆண்பாலாகவுள்ள வஸ்துக்களுக்குத் தக்கவாறு பிராட்டியும் தனக்கு உரிய பெண்பாலாகவுள்ள வஸ்துக்களைக் கொண்டு கலந்து நிற்கின்றாள். இவ்வாறு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், விபூதி ஆகிய இவற்றுள் பிராட்டியும் தன் ஸ்வரூபம், ரூபம், விபூதி இவற்றுடன் கலந்து பிரியாதிருப்பதே ஸ்ரீசப்தத்தின்மேலுள்ள 'மதுப்' விகுதியின் பொருளாகும். இத்தகைய பிராட்டியுடன் எம்பெருமான் நம் மனஸ்ஸில் நித்யவாஸம் செய்கின்றான்—என்றவாறு. 3

த்வயத்தின் முற்பகுதியிலுள்ள நாராயணசப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

306 காரண மாயிறை யாய்க்கதி யாயம ரும்பதியா
யாரண மோது மனைத்துற வாய்க லாவுயிராய்ச்
சீரணி யுஞ்சுட ராய்ச்சேர்ந் தெங்குந் திகழ்ந்துநின்ற
நாரண னாநமக் காய்நல்கி நாந்தொழ நின்றனரே. 4

உரை — காரணமாய் —(உலகத்திற்குக்) காரணமாய், இறையாய் — ஆள்பவனாய், கதியாய் — உபாயமாய், பலனாய், அமரும் பதியாய் — (ஸர்வவஸ்துக்களும் தனக்குள்) பொருந்தும்படியான ஆதாரமாய், ஆரணம் ஓதும் — வேதங்களால் கூறப்படுகின்ற, அனைத்து உறவாய் — ஸகலவிதபந்துவுமாய், அகலா உயிராய் — விட்டுப்பிரியாத உயிராய், சீர் அணியும் சுடராய் — திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கும் அழகுசெய்யும் ஜ்ஞானஸ்வரூபனாய், எங்கும் சேர்ந்து — எங்கும் வியாபித்து, திகழ்ந்துநின்ற — ப்ரகாசிக்கின்ற, நாரணனார் — ஸ்ரீமந் நாராயணனார், நமக்காய்— நம்பொருட்டு, நல்கி — கருணைசெய்து, நாம் தொழ — நாம் சரணமடையும்படி, நின்றனர் — நிலையாய்நின்றனர்.

நாராயணசபதத்தில்— நரனிடமிருந்து பிறந்த வஸ்துக்கள் நாரங்கள் என்னும்போது எம்பெருமான் அனைத்துக்கும் காரணமென்று ஏற்பட்டது 'நரு' என்னும் வினைப்பகுதியிலிருந்து 'நரன்' என்று ஆகும்போது 'ஆள்பவன்' (நியந்தா) என்று விதித்தது. 'அயநம்' என்னுஞ்சொல் உபாயம், பலன், ஆதாரம் என்ற அர்த்தங்களைக் கூறுவதால் எல்லோருக்கும் உபாயமாகவும் பலனாகவும் ஆகின்றானென்றும் எல்லா வஸ்துக்களும் தன்குள் அடங்கிக்கிடக்கும்படியான ஆதாரமாகின்றானென்றும் ஏற்பட்டது நரனுடையவை நாரங்கள் என்னும்போது, ஆறும்வேற்றுமையுருபினால் ஸம்பந்தம் தோற்றுவதால் உபநிஷத்து முதலியவற்றில்—தாய், தந்தை, ஸஹோதரன், ஆதாரம், சரணம், தோழன், கதி என்று கூறப்படும் ஸகல வித பந்துவும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று முடிந்தது

பஹுவ்ரீஹி (அன்மொழித்தொகை) ஸமாஸத்தால் நாரங்களை ப்ரவேசிக்கும் இடமாகக் கொண்டவன் என்ற பொருள் வந்து சேதநாசேதநங்களில் உட்புகுந்து அந்தர்யாமியாயிருக்கிறானென்று விதித்தது

நரனுடையவை நாரங்கள் என்னும்போது நரனாகிய எம்பெருமானுடைய குணங்கள் முதலியன கூறப்படுவதால் அவற்றையுடையனாந் தன்மை கூறப்பட்டது

நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவன் என்னும்போது தன் திருமேனியின் ஏகதேசத்தில் ஸகலவஸ்துக்களும் அடங்கிக்கிடக்கும்படி அவற்றை வியாபித்து நிற்பவன் என்று விதித்தது

இன்னும் இதன் விரிவெல்லாம் 299, 300-வது பாசுரவுரைக்குறிப்பிற் காண்க

த்வயத்தின் முற்பகுதியிலுள்ள நாராயணசபதம் திருமந்த்ரத்திற் போல் பொதுவான குணங்கள் அனைத்தையும் கூறினும், இப்பகுதி ஸர்வேச்வரன் உபாயமாந்தன்மையையே காட்டுவதால், இந்த நாராயணசபதத்திற்கு அவன் உபாயமாவதற்கு அவசியமான வாத்ஸல்யம் முதலிய குணங்களைக் கூறுவதிலேயே முக்கிய நோக்கமெனத் தெளிக இத்தகைய குணங்களின் விளக்கத்தை 317-வது பாசுரவுரைக்குறிப்பிற் காண்க 4

சரணசப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

307 வானமா மன்னுரு வாயவகை யாலதி னுவுருவாய
மீனம தாமைகே ழன்முத லாம்பிற வங்களுமா
யூனம ருள்ளுரு வாயொளி யாத வருசசையுமாந
தேனமா செங்கழ லான்சோதத னன்கழ லெமமனததே.

உரை:— வான் அமர் — ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அமர்ந்துள்ள, மன் உருவாய — நித்யமான ரூபத்தையுடைய (பரவாஸுதேவ) ரூப, அதில — அந்த (ப் பரவாஸுதேவ)ரூபத்திலிருந்து (உண்டான), நால் வகையால் உருவாய — நான்குவகையோடுகூடிய(வ்யூஹ)உருவத்தைத் யுடையனாய, மீனமது — மத்ஸ்யாவதாரம், ஆமை — கூர்மாவதாரம், கேழல் — வராஹாவதாரம், முதலாம் விபவங்களுமாய் — முதலிய விபவாவதாரங்களையுமுடையனாய், ஊன் அமா — சரீரத்தில் அடங்கி யுள்ள, உள்ளுருவாய — ஸூக்ஷ்மரூபத்தையுடைய அந்தர்யாமியாய், ஒளியாத — மறைவுபடா(து எல்லோரும் அநுபவிக்கத் தகுந்த)த, அருச்சையும் ஆம் — அர்ச்சாரூபத்தையுமுடையனாகிற, தேன் அமா — தேன் நிறைந்துள்ள, செம் கழலான — சிவந்த திருவடித்தாமரையை யுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன, கழல—(தன) திருவடிகளை, எம் மனத்து— எம்முடைய மநஸ்ஸில், சோத்தனன் — வைத்தருளினன.

இம்மந்த்ரத்திலுள்ள சரணசப்தம் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நேராகக் கூறி அவ்வழியாக அவனுடைய திருமேனியைக் குறிக்கின்றது.

எம்பெருமானுடைய திருமேனி, பரம—வ்யூஹம—விபவம—அந்தர்யாமி—அர்ச்சை என ஐந்து வகைப்படும் (1) பரரூபம்— ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம (2) வ்யூஹம்— வாஸுதேவன, ஸங்கர்ஷணன, ப்ரத்யும்நன, அநிருத்தன என்பபடும் ரூபங்கள். (3) விபவம்— மத்ஸ்யம கூர்மம முதலிய அவதாரங்கள். (4) அந்தர்யாமி— எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும் ஸூக்ஷ்மமான உருவத்துடன் நிற்கும் நிலை (5) அர்ச்சாவதாரம்— கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களில் திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளியுள்ள நிலையும், மற்றும் பக்தர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவரவர் விருப்பத் திற்கேற்றவாறு திருமேனிகொண்டு நிற்கும் நிலையும

இவ்வாறு நிற்கும் எம்பெருமான தன திருவடிகளை நமது நெஞ்சில் வைத்தருளினன்—என்றவாறு 5

ஶரணசப்தத்தின் பொருள் விளக்கப்படுகின்றது—

308 வேறே ரணங்கு தொழும்வினை தீர்த்தெமை யாண்டிடுவா
றேற மதன்பய னுந்தந் தளிக்கு மருளுடையான்
மாறில தாயில கும்மது மேவலடிப் போதிரண்டா
றேறு துழாயமுடி யானமக் குச்சர ணாயினனே. 6

மோக்ஷார்த்தி அறியவேண்டியன— ஒவ்வொரு காமத்தையும் அநுஷ்டிக்கும்போது இந்திரன் முதலிய தேவர் எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாயிருப்பவர் என்பதும் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் ஸர்வேச்வரனே அந்த அந்தக் காமத்தால் ஆராதிக்கப்படுகின்றான் என்பதும் ஆம் இத்தகைய எம்பெருமானே **அதியஜ்ஞன்** எனப்படுவான் இந்த அநுஸந்தானம் ஐச்வர்யார்த்தி, கைவல்யார்த்தி ஆகிய இவர்களுக்கும் பொதுவானதாகும்

மூவகையினரும் கைக்கொள்ளவேண்டிய அம்சங்களாவன—

ஐசுவர்யார்த்தி தன்னுடைய நித்ய-நைமித்திக காமங்களுக்கு விரோதமில்லாத எல்லாக் காலங்களிலும் பகவானை த்யானம் செய்தும், தினந்தோறும் யோகத்திற்காகக் குறித்த காலத்தில் பக்தியோகத்தைச் செய்தும் பழகிவரவேண்டும் அதனால் மனம் வேறு விஷயத்தில் செல்லாமலிருக்கும் பின் இறக்குங்காலத்தில் எம்பெருமானையே த்யானம் செய்ய வேண்டும் அவ்வாறு செய்வதால் பரமபுருஷனை எத்தகைய பரகாரங்களுடன் கூடியவனாக மரணகாலத்தில் நினைக்கின்றானோ, அத்தகைய பரமபுருஷனுக்குச் சமமான ஐச்வர்யத்தைப் பெறலாம்

கைவல்யார்த்தி கண் காது முதலிய ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களை அற்ப விஷயங்களில் செல்லாதவாறு அடக்கி, ஹ்ருதயகமலத்தில் உள்ள எம்பெருமானிடம் செலுத்தி அசையாது நடப்பட்டுநின்று, ப்ரணவத்தை அநுஸந்தித்துச் சிரஸ்ஸில் ப்ராணனை வைத்துப் பின் இறக்கவேண்டும் இங்ஙனம் மரிப்பவன் ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமற்றுப் பகவானைப்போன்ற ஆத்மாவை அநுபவிக்கப்பெறுவான்

மோக்ஷார்த்தி எப்பொழுதும் பகவானைத் தவிர வேறொன்றிலும் மனத்தைச் செலுத்தமாட்டான், எம்பெருமானை க்ஷணம் பிரிந்தாலும் உயிர் தரிக்கமாட்டான் அவனைப் பிரிய எம்பெருமானாலும் முடியாது இத்தகைய அதிகாரிக்குப் பக்தியோகத்திற்குத் தடையை நீக்கித் தலைக்கட்டிவைத்துப் பரமபதம் சேர்த்துத் தன் கைங்கர்யத்தை அருளுதலவரையில் உள்ள பலனையெல்லாம் எம்பெருமான் தன் பொறுப்பாகக்கொண்டு கொடுத்தருள்வான்

இறக்கும்போது பகவானை த்யானிப்பதே **அந்திமஸ்ம்ருதி**யெனப்படும்

ஆசிராதிகதியை நினைத்தலும் (67-வது பாசுரவுரையில் காண்க) பிந்திய இருவகை அதிகாரிகளுக்கும் கைக்கொள்ளத்தக்கதாகும்

இவ்விஷயங்களை எட்டாம் அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

யாகாவாதலின் நீயே எங்களுக்குத் தக்க புருஷார்த்தமாகின்றாய்; நாங்கள் அநுஷ்டிக்கும் உபாயத்தால் எங்கள்மீது அருள்புரிந்து பலனைத் தருவதால் நீயே முக்கியமான உபாயமாய்நிற்கின்றாய்; எங்கள் பாபங்கள் முழுவதை யும் ஒழிப்பதால் நீயே தர்மஸ்வரூபியாய் நிற்கின்றாய்; உனக்குச் சமமான வேறொருவன் இல்லாமையால் நீயே எங்களுக்கு ஏற்ற ஸஹாயமாய்நிற்கின் றாய்; எங்கள்மீது உனக்கு உண்டாகும் மனக்கலக்கத்தை நீக்கவல்ல பெரிய பிராட்டி உன் திருமார்பில் நித்யவாஸம்செய்வதால் மனக்கலக்கம் நீங்கிப் பரி சுத்தனாகின்றாய்; நாராயணசப்தத்தால் கூறப்படுவதால் நீயே ஜகத்துக்குக் காரணமாகின்றாய்; உயர்ந்த ஸ்தாநமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் அளிப்ப தால் நீயே நினைத்ததைத் தரும் கற்பகவிருக்ஷமாகின்றாய்; ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற்றில் ஒன்றிலும் ஓர் அம்சத்திலும் குறைவில்லாதவ னாதலின் நீயே ஸர்வேசுவரனாகப் பிரகாசிக்கின்றாய்; எங்களுக்கு வரும் துன்பத்தை உடனே நீக்கிக் காப்பதால் நாங்கள் உன்னைப் பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கும்படி ஆநந்தஸ்வரூபமாய்நிற்கின்றாய்; 'கறந்த பாலுள் நெய்' போல் எங்களுட்புகுந்து அந்தர்யாமியாய்நிற்பதால் எங்களைக் காட்டும் சப்தங்

வெளஶ்ய-ராக்ஷஸயாமாத்ருஸமவஶ்ரணாயி-நாழ் ।
வெஷெஞ்ராவாஜெயஸாவாநாஜேஷூ௦ஜ ஜெஷ உவ்ஶ்ஜெதெ ॥

9-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

335 தன்மேன்மை யுந்தன் பிறப்பிற் றளராத தனிநிலையும்
பன்மேனி நண்ணினன் பாற்பிரி யாவன்ப ராசைகளும்
புன்மேனி விண்ணவர் பாற்புரி யாத்தன் பத்திமையு
நன்மேனி நாரணன் றுனர னுக்கு நவின்றனனே 10

உரை:— நல் மேனி — *சிறந்த திருமேனியையுடைய*, நார ணன — *ஸ்ரீமந்நாராயணன (கண்ணன)*, நரனுக்கு — *அர்ஜுநனுக்கு*, தன் மேன்மையும் — *(ஈசுவரனுன) தன்னுடைய மேம்பட்ட தன்மை யும*, தன் பிறப்பில— *தன அவதாரங்களில*, தளராத தனிநிலையும் — *குறையாத பரத்வமும*, பல மேனி — *(தேவர், மநுஷ்யர் முதலிய) பலவகைச் சரீரங்களில*, நண்ணினன்பால — *அந்தர்யாமியாயுள்ள தனமீது*, பிரியா அன்பர் ஆசைகளும் — *பிரியாத அன்பையுடைய மஹாத்மாக்கள ஆசை (யோடு செய்யும் கைங்கர்யங்) களும*, புல் மேனி — *அற்பமா (ய அழிந்துபோவதா) ன சரீரத்தையுடைய*, விண்ணவர்பால — *தேவர்மீது*, புரியாத — *செலுத்தாத*, தன் பத்தி மையும் — *தன்னைப் பற்றிய பக்தியோகமும (ஆகிய இவற்றை)*, நவின்றனன் — *உபதேசித்தான*. தான் — *அசை*.

[**தன் மேன்மையும்**] *எம்பெருமான இந்தச் சேதநாசேதநங்களுக் குள தன ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு அந்தர்யாமியாயிருந்து இவற றைச் சூழ்ந்துநிற்கின்றுன இவற்றின ஸ்வரூபமும ரக்ஷணமும எம்பெருமா னுடைய ஸங்கல்பத்தால ஏற்பட்டவை தன ஸங்கல்பத்தால ஸகலவஸ்துக் களையும உண்டாக்கிக் காத்து அவற்றைக் காரியங்களில ஏவுகின்றுன, அவை அடையும பயன்களைத் தன்னுடையனவாகக் கொண்டுள்ளான, ஸகலவஸ்துக் களையும சரீரமாகக்கொண்டு நிற்கின்றுன; அனைத்தையும பிரளயகாலத்தில் தன ஸங்கல்பத்தால் அழித்துப் பின படைக்கின்றுன, சேதநருக்கு அவரவர் செய்த கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு பலன கொடுப்பவனுதலின கருணையின்மை பக்ஷபாதம முதலிய தோஷங்களற்றவனுவான சேதநரின் கர்மத்தை அநு ஸரித்து அவன கொள்ளும ஸங்கல்பத்தால உலகமுழுதும நடைபெறு கின்றது இவையனைத்தும எம்பெருமானுடைய பெருமையேயாகும.*

[**தன் பிறப்பில் தளராத் தனிநிலையும்**] எமபெருமான இககாம பூமியிலுளளோா அனைவரும தனனை அடைவதறகுத தான மநுஷயனுக அவதரிததும தன குணஙகளையும பெருமையையும சறறும குறைததுக கொளளாதவாறு விளஙகுகினறுன அவனுடைய எளிமையைக கணடு அவனை ஒரு ஸாதாரண மநுஷயனுககக கருதககூடாது

[**பன்மேனி ஆசைகளும்**] எமபெருமானமீது அளவறற பகதியையுடைய பாகவதாகள தமககுளள பகதியினுல பறபல கைஙகாயஙகளைச செயவாாகள அவையாவன—எமபெருமானுடைய திருநாமதததை அநுஸநதிததல, உடல முழுதும சிலிாததல், குரல தழுதழுததல, ஸ்ரீமநநாராயணன முதலிய விசேஷமான திருநாமஙகளைக கூறல, ஆசசிததல, கோயில திருநநதவநம முதலியவறறை அமைததல, பூமியில மணல கல சேறு முதலியவறறைக கவனியாது ஸாஷடாஙக பரணுமம செயதல, எபபொழுதும பகவதநுபவததை விருமபுதல ஆவனவாம

ஸவாககம முதலிய அறபபலனை விருமபுமவா ஸமாபபிககும வஸதுககள எமபெருமானுடைய திருவடிகளைச சேரும வேறு பலனைக கருதாது பரமைகாநதியான அதிகாரி ஓா இதழையோ, புஷபததையோ, பழததையோ, சுததஜலததையோ ஸமாபபிததாலும எமபெருமான தன முடியால ஏறறு, அவனது உளளததின சுததியைக கணடு மகிழநது, கிடைகக அரிய வஸதுவைப பெறறுறபோல உவநது அநுபவிபபான

[**புன்மேனி . பத்திமையும்**] பகதன சரீரததைப போஷிககவேணடிய காமஙகளையும வாணுசிரமதாமஙகளையும எமபெருமானுடைய உவபபுககாக அவனுலே செயவிககபபடடனவென நினைநது அநுஷடிததுககொணடு கீழககூறிய கீாததநம ஆசசிததல முதலிய கைஙகாயஙகளை மகிழவுடன் செயவான, மேலும உலகம முழுதும எமபெருமானுகது அடிமைபபடடதென அநுஸநதிததுககொணடு, அவனுடைய திருககலயாண குணஙகளையும உளளதது நினைததுககொணடிருபபான, வேறு தெயவததை மனததாலும நினையான, இததகைய பகதியோகததை உயிா உடலினினறு நீஙகுமவரை உளளபடி அநுஷடிததுப பின பலனைப பெறுவான.

இவவிஷயஙகளை ஒனபதாவது அதயாயததில கணணன அாஜுநனுகது உபதேசிததான—எனறவாறு 10

ஸ்வமாஹாத்ம்யம் மநுஷ்யத்வே பரத்வம் ச மஹாத்மநாம் ।
விஶேஷோ நவமே யோகோ பக்திரூப: ப்ரகீர்த்தித: ॥

10-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

336 எலலை யிலாததன் சீலமா மின்னமு தககடலு
மெல்லை யிலாத விபூதி யெலாநதன தானமையு
மெல்லையில் பததி தனையெழு விகக்த திருவருளா
லெல்லையி லீச னியம்பின னிந்திரன் மைந்தனுக்கே. 11

உரை:-எலலையில ஈசன்—அளவறற(பெருமையுள்ள)ஸர்வேசுவரன, இந்திரன் மைநதனுககு—இநதரனுடைய புததிரனை அர்ஜுனனுககு, எலலையில பததிதனை எழுவிகக — அளவறற பகதியையுண்டாககி வருததிசெயவதறகாக, எலலையிலாத — அளவறற, தன சீலமாம் — தன திருககலயாணகுணஙகளாகிய, இன் அமுதக கடலும் — இனிய அமருதமயமான ஸமுத்ரமும், எல்லையிலாத விபூதி எலாம—அளவிட்டுக கூறமுடியாத பரபஞசம முழுவதும, தனது ஆனமையும் — தன நியமனததுககுடபடடனவாயிருததலும (ஆகிய இவறறை), திரு அருளால — சிறநத கருணையோடு, இயம்பினன — உபதேசிததான.

[எல்லையிலாத கடலும்] தேவர்களும மஹரிஷிகளும இநதரியஙகளுககுப புலபபடாத விஷயஙகளையும அறிபவர்கள, மறறவர்களைக காட்டிலும அறிவில மேமபட்டவர்கள இததகைய அவர்களுடைய ஸ்வரூபமும ஜ்ஞானமும சகதியும எமபெருமானல கொடுககபபட்டனவேயாகும அநத ஜ்ஞானமும அவர்களின புணயததிறகேறறவாறு கொடுககப்பட்டதாதலின அளவிட்டறகுரியதேயாம ஆதலின அவர்கள எமபெருமானுடைய திருநாமம, செயகை, ஸ்வரூபம, ஸ்வபாவம முதலியவறறை உள்ளவாறு அறியமுடியாது உலகததில அரசன மறற மானிடனைபபோல இருநதே ஒரு காமவசததால அபபதவியை அடைகின்றன இநதரன பரஹமா முதலியவர்களும மறற ஸம்ஸாரிகளைபபோலவிருநதே காமவசததால் அபபதவியை அடைநதுள்ளனர். எமபெருமானே சேதனாசேதனஙகளில உள புகுநது உயிராயநின்று ஆளபவனும, தோஷஙகள அறறவனும, ஸகலகலயாண குணஙகளுககும இருபபிடமாயிருககின்றன ஆதலின சேதனாசேதனஙகளைக காட்டிலும வேறுபட்டவனுகின்றன எமபெருமானுடைய இததகைய ஸ்வரூபததையும ஸ்வபாவததையும அறிபவன தனககுப பகதி உண்டாவதறகுத தடையாயிருநத பாபஙகள நீஙகபபெறறுப பகதி உண்டாகப் பெறுவான்

[எல்லையிலாத ஆண்மையும்] ஸகலபராணிகளுககும ஒரு காரியததைச செயயவோ அதிலிருநது விலகவோ உரியனவான மனநிலைகள எமபெருமானுடைய ஸஙகலபததாலேயே ஏறபடுகினறன கடநத மனவநதர காலததில உலகததைப படைபபதறகாக பராஹமாவின மனததிலிருநது பிறநத பருகு முதலிய ஏழு மஹாருஷிகளும, காபபதறகாக ஏறபடட ஸாவா ணிகாகளெனனும நானகு மநுககளும அவன ஸஙகலபபபடி நடககக கடமைபபடடுளளனா எலலா நிலைமைகளிலுமுளள எலலா வஸதுககளுககும அநத அநத நிலைமையைக கொடுககவலலனவாய நமககுப புலபபடடோ புலபபடாமலோ இருககககூடியவை அனைததும பகவானே அவனே அநதாயாமியாகக கொளளாத வஸதுவே உலகில இலலை சேதநாசேதநஙகளாகிய இவவுலகம காாயம எனற நிலைமையிலோ காரணம எனற நிலைமையிலோ, ஸதூலமான தனமையிலோ ஸூக்ஷமமான தனமையிலோ, உறபததியிலோ, ரக்ஷணததிலோ, செயகையிலோ எமபெருமானுடைய ஸஙகலபததைச சிறிதும மீறி நடககமுடியாது ஸாவேஸவரன தனககு உளள அடககியாளும சகதியில கோடி கோடியில ஒரு பாகததை வைததுககொணடு அவவஸதுககளில வியாபிததுநிறகினறான

[எல்லையில் எழுவிக்க] ஆக ஸாவேஸவரன ஸகலகலயாணகுணஙகளுடன விளஙகுவதையும அவனே பரபஞசததிறகுக காரணமாயிருநது அனைததையும நடததுவதையுமஅறிநதவாகள எமபெருமானமீதேமனததைச செலுததுவாாகள, அவனுடைய அநுபவமிலலாது க்ஷணமகூட உயிாதரிகக மாடடாாகள, தஙகள் தஙகளால அநுபவிககபபடட திருககலயாணகுணஙகளை ஒருவருககொருவா தெளிய அறிவிததுககொளவாாகள, அதிமாநுஷமாய அறபுதமாய இனியனவான அவனுடைய சரிதஙகளையே பிறருககுச சொலலிககொணடும பிறரிடம கேடடுககொணடும இரணடு நிலைகளிலும மகிழவுறறிருபபாாகள இவவாறு உணடான பகதி மேனமேலும வளாநது வருகினறது

இவவிஷயஙகளைப பததாவது அதயாயததில கணணன அாஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

எமபெருமானுடைய திருககலயாணகுணஙகள அநுஸநதிகக இனியனவாய அளவறறிருபபதுபறறி 'இனனமுதககடல' எனனலாயிறறு

தனை வழுவுமாதலின 'எலலையிலாத பததி' எனற பாடம தகாது 11

ஸ்வகல்யாணகுணாநந்த்யக்ருத்ஸ்நஸ்வாதீநதாமதி: |
பக்த்யுத்பத்திவிவ்ருத்த்யர்த்தா விஸ்தீர்ணா தசமோதிதா ||

11-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

337
எலலாந் தனக்குரு வாயிலங கும்வகை தானுரைததுச்
சொலலா லறிநதது சோராமற கணடிட வேணடுமென்ற
விலலாள னுககன்று மெயககண் கொடுத்திது வேறுமுணடோ
நலலாாகள காணபரென றுநவின் ருனங்க ளுயகனே 12

உரை:— நங்கள் நாயகன—நமமுடைய நாயகனுன கணணன, எலலாம் — ஸகலவஸதுககளுைம, தனககு உருவாய — (எமபெருமா னுகிய) தனககுசசரீரமாய, இலங்கும் வகை—பரகாசிககும விதததை, தான உரைத்து — தான உபதேசிதது, சொலலால அறிநதது — (தனனுடைய) உபதேசததால அறிநதுகொணட (ஐசுவாயத) தை, சோராமல — குறைவுபடாமல (முழுவதையும), கணடிட வேண்டும் என்ற — பரதயககூமாகக காணவேணடும எனறு ஆசைகொணட, விலலாளனுககு — (சிறநத) விலலாளியான அாஜுநனுககு, அனறு — அபபொழுதே, மெயக கண் கொடுதது — (தன ஸவரூபததை) உளள வாறு காணுமபடியான (தெயவிகக) கணணைக கொடுதது, இது — இவவாறு (தனனைக காணபதறகு) ஸாதநம, வேறும உணடோ — (பகதியைத தவிர) வேறு ஏதாவது உணடோ? (ஒனறுமிலலை), நலலாாகள — (பகதிமானகளான) ஸாதுககள, சாணபா என்று — ஸாகூாதகரிககபபெறுவாாகள எனறு, நவின்ருன்—உபதேசிததான்

[எல்லாம் தனக்கு உரைத்து] கீழ 10-அதயாயஙகள வரை உபதேசிககபபெறற அாஜுநன கணணனை நோககிப பினவருமாறு விணணபபம செயதுகொணடான— "தாமரைககணண! சரீரததையே ஆதமாவாக நினைதது மயஙகிககிடநத எனமீது நீ கருணைகொணடு ஆதமா வைபபறறிய உணமையை உபதேசிதது என கலககததைப போககியருளி னுய மறற வஸதுககள அனைததும பரமாதமாவாகிய உனனிடமிருநது பிறவியையும நாசததையும அடைகினறனவெனபதையும கேடடறிநதேன சேதநாசேதநஙகளாகிய ஸகல வஸதுககளுககும நீயே தலைவனெனறும ஜஞாநம பலம முதலிய திருககலயாணகுணஙகளால நீயே எலலோரினும மேமபடடவனெனறும, எலலாப பொருளகளையும சரீரமாககொணடு அவற றுககு ஆதாரமாயிருபபவனெனறும, உலகில நிலைததல இமைததல முதலிய ஸகலமான செயகையும உன ஸஙகலபததால ஏறபடடனவெனறும அறிநத துடன இனனும உன பலவகைப பெருமையையும கேடடறிநதேன அவை முழுதும உணமையேயெனறு உறுதிகொணடேன

[சொல்லால் வில்லாளனுக்கு] இங்ஙனம் உன் பெரு
மையை உன் வாயினாலேயே பேசிக் கேட்கும் பாக்யம் பெற்ற நான் அத்
தகைய பெருமைக்கு ஏற்ற உன் திருமேனியை ஸேவிக்க விரும்புகிறேன்
அத்தகைய விச்வரூபமாகிய உன் திருமேனியை நான் ஸேவிக்கமுடியும்
என்று நீ கருதினால், உன் திருமேனி முழுவதையும் எனக்குக் காட்டியருள
வேண்டும் "

[அன்று மெய்க்கண் கொடுத்து] இங்ஙனம் உத்ஸாஹத்துடன்
மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் குரல் தழுதழுத்துக் கேட்ட அர்ஜுநனைக் குறித்துக்
கண்ணன் பின்வருமாறு அருளிச்செய்தான்— "அர்ஜுந! நூற்றுக்
கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் உள்ளனவாய்ப் பலவிதமாய்த் தெய்விக
மாய்ப் பல நிறங்களைக் கொண்ட என் திருமேனிகளைப் பார் இவ்வுலகில்
நீயும் பிறரும் நேரில் கண்டனவும் சாஸ்த்ரங்களால் அறிந்தனவுமான வஸ்துக்
களையும், ஸகலலோகங்களிலும் ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும் அறியப்படாத ஆச்சர்
யங்களையும் என் திருமேனியில் பார் என்னுடைய இந்தச் சரீரத்தின் ஒரு
பாகத்திலேயே ஸகல வஸ்துக்களையும் காண்பாய் இன்னும் பாண்டவர்கள்
கௌரவர்களை ஜயித்தல் முதலியவற்றையும் என் சரீரத்தின் ஏகதேசத்தில்
பார் உன்னுடைய கண் மாம்ஸமயமாயிருத்தலால் குறிப்பிட்ட சில வஸ்துக்
களையே காணவல்லது இக்கண்ணால் என் விச்வரூபத்தைப் பார்க்கமுடியாது
தெய்விகமான கண்ணைத் தருகின்றேன் அதைக்கொண்டு நீ நன்கு
காணமுடியும்" இங்ஙனம் கூறிக் கண்ணன் தெய்விகக் கண்ணைக் கொடுத்துத்
தன்னுடைய விச்வரூபத்தை அர்ஜுநனுக்குக் காட்டியருளினான்

அவ்வுருவம் மிக்க ப்ரகாசத்துடன் பலவகைப்பட்ட பல முகங்களை
யும் கண்களையும் உடையதாய் ஆச்சர்யமயமாய்க் காணப்பட்டது, தெய்
விகமான பல ஆபரணங்களையும் உயர்ந்த மாலைகளையும் ஆடைகளையும் அணிந்து
பலவகைப்பட்ட திவ்யாயுதங்களைக் கையில் தூக்கிப் பிடித்துநின்றது, எல்லாத்
திசைகளிலும் முகங்களையுடையதாய் உயர்ந்த சந்தனத்தைப் பூசிக்
கொண்டு ஆச்சர்யமான பல வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாய் விளங்கியது ஒரே
ஸமயத்தில் உதித்த ஆயிரக்கணக்கான ஸூர்யர்களைப்போல ஜ்வலிக்கும்
அந்த விச்வரூபத்தின் ஏகதேசத்தில் பலவகைப்பட்ட உலகங்களெல்லாம்
ஒதுங்கிக் கிடப்பதைக் கண்ட அர்ஜுநன் ஆச்சர்யமுற்று மெய்சிலிர்த்துத்
தண்டம்போல விழுந்து வணங்கிக் கைகளைக் கூப்பிப் பலபடிகளால் எம்பெரு
மானைப் புகழ்ந்தான், அவனது பெருமையை அறியாது தோழனெனக்
கொண்டு தான் செய்த அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்தருளுமாறு வேண்
டினான், பயங்கரமான அந்த விச்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு குளிர்ந்த

பழைய வடிவததையே காணபிககுமாறு பாராததிததான கண்ணனும அவன் வேணடுகோளுககு இணஙகி அவவாறே காடசியளிததான அநத விசுவரூபத தைக காணபதறகுத தேவாகளும எபபொழுதும பேராவல கொணடுள ளனா ஆனல் அநதப பாககியம அவாகளுக்குக கிடடவிலலை அததகைய பாககியததைப பெறறதறகு அாஜுனனைக கணணன மிகப புகழநதான

[இது வேறுமுண்டோ] பகதியிலலாமல செய்கினற வேதாதய யநம முதலியன, யாகம, தாநம, ஹோமம, தவம ஆகிய இவறறால் பகவானைக காணமுடியாது வேறு பலனை நாடாது வேறு தெயவததைப பறறாது பக்தி யைக கொணடால் சாஸதரததின உதவியால அவனது உணமையான ஸவ ரூபததை அறியவும, அவனை உளளவாறு ஸாக்ஷாதகரிககவும, அவனை அடைநது உளளவாறு அநுபவிககவும முடியும

[நல்லார்கள் காண்பர்] வேதாதயயநம முதலிய ஸகலகாமஙகளை யும பகவானுக்கு ஆராதநமாககொணடு அநுஷ்டிப்பவனும, ஸகல காமஙகளுககும அவனையே பலனாகக கொணடிருபபவனும, பகவானிடம் உளள அனபின பெருககினால அவனுககுக கைஙகாயம செயதாலனறி உயிர் தரிககமாடடாமல எபபொழுதும கைஙகாயஙகளைச செய்பவனும், பகவா னிடமே அனபுடையனாதலின மறறொனறில் பறறு இலலாதவனும, ஸம ஸாரததில உளள அறபஸுகஙகளைப பொருடபடுததாது பகவானிடமே விருப்பமுடையனாதலாலும தனககு வரும துனபததிறகுத தன பாபமே காரணமெனறு நினைததலாலும ஸகல பராணிகளும எமபெருமானுககு வசப் படடவை எனறு கருதுவதாலும ஸகல பராணிகளிடமும பகையறறவனாயு முளள அதிகாரி தன அஜஞாநம, விபரீதஜஞாநம, இவறறுககுக காரணமான காமம முதலியன ஆகிய இவை அனைததும வேருடன அறுககபபெறறுப் பகவானையே அநுபவிததுககொணடிருபபான.

இவவிஷயஙகளைப பதினொனறாவது அதயாயததில கணணன அாஜுனனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

எனறுநவினறான—நகரம விரிநதது செயயுளவிகாரம. 12

ஏகாதஶே ஸ்வயாதாத்ம்யஸாக்ஷாத்காராவலோகநம் ।
தத்தமுக்தம் விதிப்ராப்த்யோர்பக்த்யேகோபாயதா ததா ॥

12-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

338 தன்கழ லிற்பத்தி தாழா ததுமதன் காரணமா
மின்குண சிந்தையு மீதறி யாதக்கவ் வடிமைகளுந்
தன்கரு மங்க ளறியா தவர்க்கி லகுநிலையுந்
தன்கழ லன்பர்க்கு நல்லவன் சாற்றினன் பார்த்தனுக்கே

உரை — தன் கழல அன்பாககு— தன திருவடிகளில பக்தியை அநுஷ்டிப்பவருக்கு, நல்லவன — அநுகூலனான கண்ணன, பார்த்தனுக்கு — அர்ஜுநனுக்கு, தன கழலில பத்தி — (ஈசுவரனான) தன திருவடிகளிற செய்யும பக்தியோகம, தாழாததும்—(பலன கொடுக்கத்) தாமதியாமையும, அதன் காரணமாம் — அந்தப பக்தியோகத்திறகுக காரணமாகின்ற, இன குணசிந்தையும — (எமபெருமானுடைய) இனிய குண நினைவும (அதாவது— இனிய குணங்களை நினைத்துப பழகுதலும), ஈது அறியாதக்க — இதைச (செய்ய) அறியாதவர்க்கு, அவவடிமைகளும் — அந்தக கைங்கர்யங்களும, தன கருமங்கள — தனக்கு விதித்த பகவத்கைங்கர்யங்களை, அறியாதவர்க்கு — (செய்ய) அறியாதவருக்கு, இலகு நிலையும—ஸுலபமான (ஆத்மத்யாநமாகிய) உபாயமும (ஆகிய இவற்றை), சாற்றினன் — உபதேசித்தான

[தன் கழலில் பத்தி தாழாததும்] சரீரகாரியம நடைபெறுவதற்கு வேண்டிய பயிரிடுதல முதலிய தொழில்களையும, உயிர்வாழ முக்கிய ஸாதநமாயுள்ள உண்பது முதலிய செய்கைகளையும, யாகம தானம ஹோமம தவம முதலிய வைதிககாமங்களையும பகவானிடம ஸமர்ப்பித்து அவனிடமே மனத்தைச செலுத்தி வேறு பலனைக கருதாது அவனையே பலனாகக கொண்டு அவனுடைய த்யானம அர்ச்சனம நமஸ்காரம ஸ்தோத்ரம கீர்த்தனம முதலியவற்றைச செய்து உபாஸித்தலாகிய பக்தியோகத்தைச் செய்பவனை அதுவரை மோக்ஷம பெறத் தடையாயிருந்த ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்திலிருந்து மிக விரைவில கரையேற்றி ஸர்வேசுவரன முக்தியை யளிப்பான ஜீவாத்மாவை உபாஸிப்பவனும ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாத ஜீவாத்மாவின ஸாக்ஷாத்காரமாகிய பலனைப் பெறறபோதிலும அவன நெடுநாளாகச சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைத்திருந்தவனாதலின அவன ஸகலமான இந்த்ரியங்களின வேலைகளையும நிறுத்தி ஆத்மாவினிடம மனத்தைச செலுத்துவதென்பது மிகக கடினமாகும ஆதலால பலன பெறுவதற்குக காலவிளம்பம ஏற்படும ஆக, அதினும எளிதாய்ச சிறந்த பலனை விரைவில தருவதாயுள்ள பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும

[அதன் காரணமாம் . சிந்தையும்] உலகவிஷயஙகளிலேயே ஈடுபடடுப பழகிய மனததைப புதிதாக எமபெருமானிடம விரைவில ஒருமுகபபடுததுவது மிகக கடினமே ஆயினும, எமபெருமானுடைய திருககலயாணகுணஙகளை மிகக அனபுடன நினைதது நினைததுப பழகினால மனம ஸதிரமாய ஸமாதானமடைநது அவனைப பெறலாம

[சாதறியார்க்கு அவ்வடிமைகளும்] வெகுகாலமாகப பழகியனவும கணணுககுப புலபபடுவனவும விரைவில கிடைபபதுவுமான இனிய வஸதுககளில ஈடுபடட மனததை எமபெருமானமீது செலுததுவது முடியாது ஆதலின ஏதாவது வேறு காரியஙகளைச செயவதிலேயே பழைய வாஸனையால மனம ஈடுபடுமெனனில—திருககோயில கடடுதல, திருநநதநவநம அமைததல, தீபம ஏறறுதல, திருவலகிடுதல, ஜலம தெளிததல, மெழுகுதல, புஷபம கொணடு வருதல, திருவாராதநம நடபபிததல, திருநாமததை அநுஸநதிததல, பரதக்ஷிணம செயதல, துதிததல, நமஸகரிததல முதலிய கைஙகரியஙகளைச செயய வேணடும அபபொழுது அநத அநதக கைஙகரியஙகள மிகப பரிசுததமானவையாதலாலும ஒவவொரு கைஙகரியததிலும எமபெருமானைபபறறி நினைததேயாகவேணடுமாதலாலும விரைவில அததகைய பழககம உணடாகி மனம ஒனறுபடடுப பின அதனவழியாக எமபெருமானை அடையலாம

[தன் கருமங்கள் நிலையும்] தனககு வேணடிய காரியஙகளிலேயே மனததைச செலுததிப பழகியவனுககுப பகதியோகததிறகு மூலமான பகவதகைஙகரியததில மனம செலலாதாகில— வேறு பலனைக கருதாது எமபெருமானது உகபபிறகாகவே காமயோகததை அநுஷடிததால அதனால பாபம நீஙகி மனததிலுள்ள ஆசை பகை முதலியனவும கழியும பின ஜீவாதமாவைபபறறிய தயாநம நடைபெறறு அவிதயை முதலியன கழிநது எமபெருமானுககு அடிமையாய நிறகும ஆதமஸவரூபததை எமபெருமானுககுச சமமான நிலைமையில ஸாக்ஷாதகரிககபபெறலாம பின பகதியோகம வேறு ஒனறையும வேணடாது தானே கைகூடிவரும

இஙகுக காமயோகததைச செயபவன கைககொளளவேணடிய தயை பொறுமை அடககம முதலிய நறகுணஙகளும கூறபபடடனவாககொளக

இபபடி மிகப பெருமைவாயநத பகதியோகம மோக்ஷததிறகு உபாயமாகவும, அநுஷடிககுமபோது மிகவும இனியதாயிருபபதால தானே பலனாகவும ஆகினறது இதை அநுஷடிககும அதிகாரிகள எமபெருமானுககுப பிரியமானவரகள எனற அரததம ‘ **தன் கழல் அன்பர்க்கு நல்லவன்** ’ எனற தொடரால கூறபபடடது

இவ்விஷயங்களைப் பன்னிரண்டாவது அத்யாயத்தில் க
அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

ஸக்தை: ச்ரேஷ்ட்யோபாயோக்தி: ஸக்தஸ்யாத்மநிஷ்டதா
தத்ப்ரகாரஸ் த்வதிப்ரீதிர் பக்தே த்வாதச உச்யதே ॥

13-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

339 ஊனின் படியு முயிரின் பிரிவு முயிர்பெறுவார்
ஞானம் பெறுவகை யுஞ்ஞான மீன்ற வுயிர்ப்பய
மூனின் றதற்கடி யும்முயிர் வேறிடு முளவிரதுந்
தேனின்ற பாதன் றெளிவித் தனன்சிலைப் பார்த்தனு

உரை — தேன் நின்ற பாதன்—தேன் தங்குகின்ற திரு
தாமரை) யையுடைய கண்ணன், சிலைப் பார்த்தனுக்கு—விலலை,
கும் அர்ஜுனனுக்கு, ஊனின் படியும் — சரீரத்தினுடைய எ
மும், உயிரின் பிரிவும்—ஜீவாத்மா (சரீரத்தைக் காட்டிலும்) ப
பிறகுந்தன்மையும், உயிர் பெறுவார்—ஆத்மாவை அடைபவர், ஞ
பெறு வகையும்—அந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு வே
உபாயங்களும், ஞானம் ஈன்ற — ஆத்மாவை அறியச் சாதன
குணங்களால் அடையப்படுகின்ற, உயிர்ப் பயனும் — ஆத்மா
பலனும், ஊன் நின்றதற்கு — சரீரம் நிற்பதாகிய ஸம்ஸாரத்
அடியும் — காரணமும், உயிர் வேறிடும் — ஆத்மாவை (ச சரீ
ரின்று) வேறுபடக் காண்பதற்கு வேண்டிய, உள விரதும் —
தால் செய்யவேண்டிய உபாயமும் (ஆகிய இவற்றை), தெளி
னன் — விளக்கியருளினான்

[ஊனின் படியும்] ஜீவன் ஓர் இடத்தில் இருந்துகொ
போகங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமாதலின் அதற்கு உரிய இடமாகவிரு
சரீரம் க்ஷேத்ரமென வழங்கும் உலகத்தில் விதை விதைத்துப் பலன்
யும் நிலத்திற்கு க்ஷேத்ரமெனப் பெயர் உண்டு காமமாகிய விதை
பலனை ஜீவன் சரீரத்திலிருந்தே அநுபவிப்பதால் சரீரம் க்ஷேத்ரமெ
படுகின்றது இத்தகைய சரீரம்—பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம்
ஐந்து பூதங்களாலும் ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம் என்னும் தத்
களாலும் உண்டாக்கப்படுகின்றது ஜ்ஞானேந்த்ரியம் ஐந்து, கர்மேந்

ஐந்து, மனம் ஒன்று ஆகிய பதினொரு இந்திரியங்கள், ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம் ஆகிய ஐந்து விஷயங்கள் ஆகிய இவற்றுக்குச் சரீரம் இருப்பிடமாயிருக்கின்றது. இச்சை, த்வேஷம், ஸுகம், துக்கம் ஆகிய நான்கும் ஜீவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்தின் விகாரமேயாயினும் ஜீவாத்மா சரீரத்தோடு சேருவதால் உண்டாவதால் சரீரத்தின் விகாரம் (மாறுபாடு) எனப்படும். ஜீவன் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்கு உரிய இடமாயிருப்பதுவே சரீரத்தின் ப்ரயோஜநமாகும். ஐந்து பூதங்கள் கூடிய கூட்டமே சரீரமெனப்படும்.

[உயிரின் பிரிவும்] சரீரத்திலுள்ள அவயவங்களில் 'என் தலை', 'என் கை' என்ற முறையில் தனித்தனி உறுப்பினையும், 'என் சரீரம்' என்ற முறையில் சரீரம் முழுவதையும்பற்றி ஜ்ஞாநம் உண்டாகிப் பின் 'இதை நான் அறிகிறேன்' என்று எண்ணமும் உண்டாகின்றது. இது என்பது அறியப்படும் வஸ்து. இந்த அறியப்படும் வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டுநின்று அறிபவனான ஜீவன் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் எனப்படுவான்.

[உயிர் பெறுவார் ஞானம் பெறுவகையும்] சரீரத்தை விட்டுப் பரிசுத்தமாயிருக்கும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிவதற்குச் சில குணங்கள் அவசியமானவையாகும். அவையாவன — 1 கல்வி, குலம், செல்வம் முதலியன தன்னிடம் நிறைந்திருப்பதுபற்றிப் பெரியோரை அவமதிக்கும்படியான கர்வமில்லாமை. 2 சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுத் தன்னுடைய கடமையென எண்ணிச் செய்யவேண்டிய தர்மங்களைத் தன்னைத் தார்மிஷ்டனென்று பிறர் புகழவேண்டுமெனக் கருதிச் செய்யாமை. 3 மனம் வாக்கு தேஹம் ஆகிய முக்கரணங்களாலும் பிறருக்கும் தனக்கும் துன்பம் செய்யாமை. 4 பிறர் தன்னைத் துன்புறுத்தினாலும் அவர்கள்மீது மனம் மாறுபடாமை. 5 பிறர் விஷயத்தில் மனத்தில் ஒன்று, பேச்சில் வேறொன்று, செய்கையில் மற்றொன்று என்ற முறையில்லாமல் முக்கரணங்களாலும் ஓரேவிதமாயிருத்தல். 6 ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனிடத்தில் வணங்கி வழிபட்டு ஸந்தேஹங்களைக் கேட்டறிந்து பக்தியுடன் நெடுங்காலம் பணிவிடை செய்தல். 7 (ஆசை முதலிய தோஷங்களால் மனம் அசுத்தமாகின்றது. பொய்பேசுவது முதலியவற்றால் வாக்குக்கு அசுத்தி உண்டாகின்றது. சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்ட பண்டங்களை உட்கொள்வது முதலியவற்றால் தேஹம் அசுத்தமாகின்றது. இந்த) மூவகைக் குற்றமும் அற்று ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பெறுவதற்கும் அதன் ஸாதநங்களை அநுஷ்டிக்கவும் உரியனாயிருத்தல் (இந்த உரிய தன்மை ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றாலன்றிச் சாஸ்த்ரத்தாலேயே அறியப்படவேண்டும்)

8 வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்ட தத்துவார்த்தங்களில் பிற மதத்தினரால் கலக்கமுறாதபடி ஸந்தேஹமற்று இருத்தல் 9 இயற்கையாக வெளிவிஷயங்களில் பட்டிபுகும் மனத்தை ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தவிர மற்றவற்றிலிருந்து திருப்புதல் 10 ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்கள் (துக்கத்தால் ஸாதிக்கவேண்டியிருத்தல் துக்கமகலக்கப்பெறுதல் அழியுந்தன்மை முதலிய) தோஷமயமாயிருப்பதை அடிக்கடி நினைந்து அவற்றில் ஈடுபட அஞ்சுதல் 11 சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைப்பதாகிய சரீராத்மபிரமமும், தன்னுடையதல்லாததைத் தன்னுடையதெனக் கருதுவதாகிய மமகாரமும் இல்லாதிருத்தல் 12 சரீரத்துடனிருக்கும்போது பிறப்பு, இறப்பு, கிழப்பருவம், நோய் இவற்றால் உண்டாகும் துன்பமாகிய தோஷம் விலக்கமுடியாதிருப்பதைப் பலகாலும் சிந்தித்தல் 13 ஆத்மாவைத் தவிரத் தன்னுடையனவாகத் தோற்றும் வஸ்துக்களில் பற்று இல்லாதிருத்தல் 14 புத்திரன் மனைவி வீடு முதலியவற்றில் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட காமங்களுக்கு வேண்டிய வளவு மாத்திரம் பற்றுக்கொண்டு மற்ற வகையில் அதிகப் பற்றில்லாதிருத்தல் 15 தன் ஸங்கல்பத்தால் வருகின்ற புத்திரன் மனைவி முதலிய விஷயங்களில் இஷ்டமான பலன்களால் மகிழ்ச்சியும் விரும்பத்தகாத பலன்களால் வருத்தமும் இல்லாது ஒரே மனப்பான்மையுடனிருத்தல் 16 மற்றைத் தேவதைகளை விட்டு ஸர்வேச்வரனை கண்ணனிடமே நிலையான பக்திகொள்ளுதல் 17 ஜனங்கள் இல்லாத ஏகாந்தமான இடத்தில் வஸித்தல் 18 ஸத்த்வ குணமில்லாத ஜநக்கூட்டத்தில் வெறுப்படைதல் 19 ஆத்மாவைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தை இடைவிடாது பெற்றிருத்தல் 20 தத்த்வஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கவல்ல சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருத்தல்—என்பனவாம் இத்தகைய குணங்களே சேதநன் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்குச் சாதநமாகும்

[ஞானமீன்ற உயிர்ப்பயனும்] கீழ்க் கூறிய ஸாதநங்களால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டிய ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் பலவகைகளில் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது—ஜீவாத்மாவுக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் இல் எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாதலின் அவனுக்கு அடியனாந்தன்மையே ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாகும் சரீரத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவன் ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கிய நிலையில் சுருங்காத ஜ்ஞானமுடையவனுவான ஜீவஸ்வரூபம், சரீரம் இந்த்ரியம் முதலியவற்றைப் பெற்றுக் காரியமாயநிற்கும் நிலைமையில் 'ஸத்' என்றும், இவற்றைப் பெறாது காரணமாயநிற்கும் நிலையில் 'அஸத்' என்றும் கூறப்படும் ஆனால் ஸம்ஸாரபந்தமின்றிப் பரிசுத்தமாய நிற்கும் நிலைமையில் காமத்தால் ஏற்பட்ட அந்த இரண்டு நிலைமையுமில்லாதிருப்பதுபற்றி ஆத்மஸ்வரூபம் ஸத் என்றும் அஸத் என்றும் கூறப்படாது மேலும் பரிசுத்தமான நிலைமையில் ஜ்ஞானமும் சக்தியும் சுருங்கப்பெறாது

எமபெருமானுககுச சமமாயநிறபதால எஙகும கை, கால, கண, தலை, முகம, காது ஆகிய இவறறின காரியஙகளைச செயயவலலது, தன தாமபூதஜஞானத தால எலலா வஸதுககளையும வியாபிததுநிறகும பரிசுததமான ஆதமஸவ ரூபததிறகு இநதிரியஙகள இலலாவிடினும, இநதிரியஙகளின தொழிலகளைக கொணடு அது எலலாவிஷயஙகளையும அறியத தகுதியுடையது, இயறகை யாக இநதிரியஙகளின தொழிலகளினறியே எலலாவறறையும அறியககூடி யது, இயறகையாயத தேவா மனிதா முதலிய சரீரததில ஸமபநதமிலலா திருபபது, ஆனால அததகைய சரீரததைத தாஙகிநிறகச சகதியுடையது, இது காமஸமபநதததால ஸததுவம முதலிய குணஙகளை அநுபவிககும, பரி சுததமான நிலைமையில அநுபவிககாது, ஆனால அநுபவிககும சகதியை எப போதும பெறறிருககும பரிசுததனான ஆதமாவுககுச சரீரம கிடையாதாத லின சரீரததிறகு வெளியே இருககினறது, முகதனான நிலைமையில இஷ டபபடி உருவததை எடுததுககொளளுமபோது சரீரததிறகு உளளும இருக கினறது இயறகையாககக காலால நடககவலலமையறறது, சரீரததுடன இருநதால காலால நடககவலலது ஜீவாதமா சரீரததிறகுள இருநதபோதி லும மிகச சூக்ஷமமாதலின தேஹததிறகாடடிலும வேறுபடடதென ஸம ஸாரிகளால அறியமுடியாது ஆதமாவை ஸாக்ஷாதகரிபபதறகுச சாதன மாகக கீழக கூறிய நறகுணஙகளைப பெறாது தீயகுணஙகளுளளவருககுத தம தேஹததிலிருநதாலும ஆதமஸவரூபததை அறியமுடியாது அததகைய நறகுணஙகளைப பெறறவருககுச சமீபததிலேயே இருநது ஸாக்ஷாதகரிகக உரியது ஜீவன சரீரததைத தாஙகிநிறபதாலும அநநம முதலியவறறை உணபதாலும தாஙகபபடும சரீரததிறகாடடிலும உணணபபடும அநநததிற காட்டிலும வேறுபடடவனாக அறியலாம அநநம முதலியவறறை உணட பிறகு அவை பலவகையாய மாறுபாடடை அடையுமபோது ரேதஸ காபபம முதலியனவாகவும ஆவதறகு ஜீவனே காரணமாவான ஆதலின மாறுபடும வஸதுவைக காடடிலும மாறுபாடடுககுக காரணமான ஜீவன வேறுபடட வனே தீபம ஸூாயன ரதநம முதலிய தேஜஸஸுககளைககூட ஆதமாவே தாமபூதஜஞானமெனற குணததைக கொணடு பரகாசிபபிககினறது, பரகரு தியைககாடடிலும வேறுபடடு அதை அநுபவிககககூடியதாதலின முககிய மாய நிறககககூடியது, ஜஞானஸவரூபமாகவே அறியபபடுவது, எலலாப பிராணிகளுடைய ஹருதயததிலும தான நேராகவும மறற அவயவஙகளில தாமபூதஜஞானததாலும இருபபது இததகைய ஆதமஸவரூபததைக கீழக கூறிய 20 குணஙகளாகிய ஸாதநஙகளால ஸாக்ஷாதகரிககலாம

[**ஊன் நின்றதற்கடியும்**] தேவா மனிதா முதலிய சரீரஙகள பர கருதியின மாறுபாடேயாகும அநதச சரீரஙகளில ஜீவன இருபபதால

அசசரீரததின ஸமபநததால ஏறபடட ஸததுவம முதலிய குணஙகளால வரும ஸுகதுககஙகளில ஜீவனுககுப பறறு உணடாகினறது துககததிலும பறறு உணடாகக காரணம துககததை ஸுகமென மயஙகுவதேயாம அதன பின ஜீவன அதறகுச சாதனமாயுளள புணயபாபஙகளைச செயகினறுன பின அநதப புணயபாபஙகளின பலனை அநுபவிககச சிறநத அலலது தாழநத பிறவிகளில அவனது காமததிறகேறறவாறு பிறககினறுன, பின மறுபடியும காமததைச செயகினறுன, மறுபடி பிறககினறுன கீழக கூறிய 20 குணஙகளைப பெறறு அதனுல ஆதமஸாக்ஷாதகாரம பெறுமவரை ஜீவன இவவாறு ஸமஸாரககடலில சுழனறுகொணடேயிருபபான ஆகவே ஸததுவம முதலிய குணஙகளால ஏறபடுகினற ஸுகதுககாதிகளில பறறு வைபபதே ஸமஸாரபநதததிறகுக காரணமாகும.

[உயிர் வேறிடுமுள்விரதம்] உலகததிலுளள அசையாபபொருள அசையுமபொருள ஆகிய எலலாம, சரீரமும ஜீவனும ஒனறுசோநதே பிறநதவையாகும அவறறில ஜீவன தேவனுயிருததல மனிதனுயிருததல முதலிய சரீரததின தனமைகளைப பெறமாடடான, அநத அநதத தேஹம இநதரியம மனம ஆகிய இவறறுககுத தலைவனுயிருககினறுன இததகைய ஆதமாவை ஜஞானமுடையவனுயிருததல ஜஞானமாகவேயிருததல எனற வகையில ஒரேவிதமாக இருபபவனுகவும, சரீரம அழிநதபோதிலும அழியாதவனுகவும அறியவேணடும சேதநன கீடடி முடடககிச செயயும செயகைகள அனைததையும பரகருதியால செயயபபடுவனவாகவே கருதவேணடும ஜஞானஸவருபனுகவே இருககும ஆதமா, காமஙகளைச செயயும காததாவாக மாடடானெனறு அறியவேணடும ஜீவனுககு பரகருதியின ஸமபநதம, சரீரததில தலைவனுயநினறு அதை வேலையில ஏவுதல, அதனுல உணடாகும ஸுகதுககஙகளை அநுபவிததல ஆகியவையெலலாம காமததால ஏறபடடவையெனறு உணரவேணடும தேவததனமை மனிததனமை, குறுமை நெடுமை முதலிய தனமைகள சரீரததைபபறறியனவெனறும ஆதமாவைபபறறியனவலலவெனறும உணரவேணடும சேதநனுககுப புததிரன பேரன முதலிய மாறுபாடுகள ஏறபடுவதெலலாம பரகருதியினுலேயெயனறி ஜீவனுககு அதில ஸமபநதமிலலை, ஜீவன மறறொனறுல உணடாககபபடாமையால அழிவறறவன, ஸததுவம முதலிய குணஙகள ஆதமாவில இலலையாதலின ஒரு காரயததிலும காததாவாக ஆகாமலும, சரீரததில இருககுமபோதும அதிலுளள தோஷஙகள தனனிடம சேரபபெறுமலும ஜீவன திறகினறுன ஆகாயம எலலா வஸதுககளோடும சோநதிருநதபோதிலும மறற வஸதுககளைக காட்டிலும அது ஸுக்ஷமமாயிருபபதால அநத அநத வஸதுவின குணமோ தோஷமோ அதில சேருவதிலலை அவவாறே ஆதமஸவருபம

தேவா—மனிதர் முதலிய எலலாத தேஹஙகளிலும இருப்பினும் ஆகாயத்தைககாட்டிலும மிகச சூக்ஷமமானதாயிருததலால் சரீரத்தின் குண தோஷங்கள ஆதமாவில சேருவதிலலே ஒருவனுன ஸூர்யன தன பரகாசததால் எலலாவுலகஙகளேயும ப்ரகாசிககச்செயவதுபோல ஜீவன உள்ளும புறமும் காலமுதல தலைவரையிலும சரீரம முழுதையுமே தனனுடைய ஜ்ஞானததாலே ப்ரகாசிககசசெயகினறுன. ஆகவே பல அவயவஙகளின கூட்டமாகிய சரீரத்திறகாட்டிலும, அதை முழுவதும ஒருவனுயினறு அறிபவனுகவிருககும் ஜீவாதமா வேறுபட்டவனெனறு விததிததது

இவவிஷயஙகளேப பதினமூனருவது அதயாயததில் கண்ணன் அர்ஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு.

'வகையுஞ்ஞானம' 'அடியும்முயிர'—ஞகர-மகரங்கள் விரிந்தது செயயுளவிகாரம். 14

ஸஹஸ்ரௌ.... (Grantha śloka line, partly illegible) ।
.... ॥

14-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

340 முக்குண மேயுயிர் முறறவுங் கட்டிட மூண்டமையு
முககுண மேயனைத் தும்வினை கொள்ள முயன்றமையு
முககுண மாயை கடத்தலு முக்கதி தந்தளிப்பு
முக்குண மறற பிரான்மொழிந் தான்முடி யோன்றனக்கே.

உரை:— முக்குணம் அற்ற பிரான்— மூன்று குணஙகளுமில்லாத எமபெருமான், முடியோன்தனக்கு — கிரீடமணிந்த அர்ஜுநனுககு, முக்குணமே — (ஸததுவம ரஜஸ தமஸ எனனும) மூன்று குணஙகளுமே, உயிர முற்றவும் — ஜீவாதமாககள் அனைததையும், கட்டிட — (ஸம்ஸாரததில) அகபபடசசெயவதற்கு, மூண்டமையும் — முயனறமையும, முக்குணமே — அநத மூனறுகுணஙகளுமே, வினை அனைத்தும் கொள்ள — செயகைமுழுவதையும் (தமமால செயயப்படுவனவாகக) கொள்ள, முயன்றமையும் — முயறசிகொணடமையும், முக்குண மாயை — மூனறு குணஙகளாலாகிய பரகருதிஸம்பநததைதை, கடத்தலும் — நீககிககொள்வதும, முக்கதி — (ஐசுவர்யம்

கைவலயம மோகஷம ஆகிய) மூனறு கதிகளையும, தாநது அளிபபும — கொடுததுக காககுமவிதமும (ஆகிய இவறறை), மொழிநதான — உபதேசிததான.

[முக்குணமே மூண்டமையும்]

ஸத்துவகுணம் வஸதுககளின உணமையை அறிவதறகும, ஸுகததை அநுபவிபபதறகும, ஆரோககியததைப பெறுவதறகும காரண மாகும இநத ஸததுவகுணம ஜீவனுககு ஜஞானததிலும ஸுகததிலும பறறுதலை உணடாககுகினறது அநதப பறறினால ஜீவன அவறறுககு ஸாதநமான லௌகிகவைதிககாமஙகளைச செயகினறான, பின அவறறின பலனை அநுபவிபபதறகு ஸாதநமான பிறவிகளில பிறககினறான ஆக, ஸததுவகுணம ஜீவனுககு ஸுகததிலும ஜஞானததிலும பறறை உணடாக குவதனமூலம ஜீவனை ஸமஸாரபநதததில அகபபடச்செயகினறது

ரஜோகுணம் ஆண பெண இருபாலருககும ஒருவருககொருவா காதலை உணடாககுகினறது, சபதம முதலிய ஸகலவிஷயஙகளிலும ஆசையையும, புததிரன நணபன முதலியவாகளிடம சேர விருபபததையும தருகின றது சேதநன காரியஙகளைச்செயய ஆவலகொணடு பின அவறறைசசெயகின றான அச்செயகைகள பாபமாகவோ புணயமாகவோ இருநது அவறறின பலனை அநுபவிபபதறகுச சாதநமான பிறவிகளில பிறககச்செயகினறன ஆகவே செயகையில பறறுதலை உணடாககி அதனமூலமாயப பிறவியைக கொடுதது ரஜோகுணம ஸமஸாரபநதததை ஜீவனுககுத தருகினறது

தமோகுணம் வஸதுககளின உணமையை அறியாது விபரீதமாய அறி வதால பாபம செயய நேரிடடு அதனால உணடாகினறது அககுணததால மறு படியும விபரீதஜஞானம உணடாகினறது இநத தமோகுணம, ஜீவனுககுச செயயவேணடிய கடமையை விடடு மறறைக காரியததில பரவாததிககக காரணமான அஜாககிரதையையும காரியம செயயாமலிருககுமபடியான சோமபலையும, இநதரியஙகளை விஷயஙகளிற செலுததிசசெலுததி அவை யனைததும களைபபடைநதபோது ஓயநதுநிறபதாகிய தூககததையும ஸவப நததையும கொடுதது அதன மூலமாய ஸமஸாரபநதததைத தருகினறது

[முக்குணமே முயன்றமையும்] ஜீவன இயறகையாகப பரிசுததனுயிருபபவன, செயபுநதனமை (காதருதவம) இலலாதவன, ஜஞான ஸவரூபமாக இருபபவன, இததகைய ஆதமாவுககுப புணய பாபஙகள முத லிய காமஙகளில காதருதவம இயறகையில இலலை ஸததுவம முதலிய

குணங்களின் ஸம்பந்தத்தால் வருகின்றது குணங்களின் ஸம்பந்தம் முந்திய கர்மாவினால் ஏற்படுகின்றது உண்மையில் கர்த்ருத்வம் ஸத்த்வம் முதலிய மூன்று குணங்களுக்கே உள்ளது

[**முக்குண மாயை கடத்தலும்**] வேறு தேவதையை மனத்தால் கூட நினைக்காமல் பக்தியோகத்தால் எம்பெருமானையே உறுதியாக உபாஸிப்பவன் இந்த ஸத்த்வம் முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தம் நீங்கப் பெறுவான்

[**முக்கதி தந்தளிப்பும்**] எம்பெருமானிடம் பக்திக்கு அங்கமான ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்துப் பின் பக்தியோகத்தையும் அநுஷ்டிப்பவன், நெடுங்காலம் அநுபவிக்கப்படுவதும் இந்த்ரன் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களின் போகத்திற்காட்டிலும் மிக மேம்பட்டதுமான **ஐசுவர்யத்தையும்,** ஈசுவரனைப்போல பரிசுத்தமான ஆத்மாவை அநுபவிப்பதாகிய **கைவல்யத்தையும்,** எம்பெருமானை இடைவிடாது அநுபவித்து நித்யகைங்கர்யம் செய்வதாகிய **மோக்ஷத்தையும்** எம்பெருமானிடமிருந்து பெறுவான்

இவ்விஷயங்களைப் பதினான்காவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

'கிரீடி' என்று அர்ஜுனனுக்கு வடமொழியிலுள்ள பெயரை நினைத்து 'முடியோன்' என்னலாயிற்று 15

𑌗𑍁𑌣𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌮𑍍 ।
𑌗𑌤𑌿𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶 𑌉𑌦𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

15-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

341 மூவேட் டினுமதின் மோக மடைந்த வுயிர்களினு
நாவேட் டெழுத்தோடு நலவீடு நண்ணின நம்பரினு
மேவேட்டு வன்குண விண்ணோர் களினும் விசயனுக்குத்
தாவிட் டுலகளந் தான்றனை வேறென்று சாற்றினனே.

உரை — தாவிட்டு உலகு அளந்தான் – (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) தாவி உலகத்தை அளந்த எம்பெருமான், விசயனுக்கு – அர்ஜுனனுக்கு, மூவேட்டினும் – இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகிய ப்ரக்ருதியிற்காட்டிலும், அதில் மோகம் அடைந்த – அந்த ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் அஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றுள்ள, உயிர்களினும் –

(பத்த) ஜீவர்களைக்காட்டிலும், நா எட்டு எழுத்தோடு — நாவினால் உச்சரிக்கப்பட வேண்டிய திருவஷ்டாக்ஷரத்(தின் அநுஸந்தானத்)தால், நல் வீடு நண்ணினர்—சிறந்த மோக்ஷத்தைப் பெற்ற, நம்பரினும்— உயர்ந்தவர் (களான முக்தர்) களைக்காட்டிலும், மேவு எட்டு வன் குண விண்ணோர்களினும் — பொருந்திய எட்டு வலிய குணங்களையுடைய நித்யஸூரிகளிற்காட்டிலும், த(ன்)னை வேறு என்று — தன்னை வேறுபட்டவன் என்று, சாற்றினன் — உபதேசித்தான்

[மூவெட்டினும்] ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, மனம், பூதங்கள் ஐந்து, தந்மாத்ரங்கள் ஐந்து ஆக இருபத்துநான்கு தத்த்வங்களையும் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள எம்பெருமான் அந்தத் தத்த்வங்களின் வேறுபட்டு நிற்கின்றான்

[அதில் மோகமடைந்த உயிர்களினும்] ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் நீங்காது ஸம்ஸாரமண்டலத்திலேயே உழன்று கர்மபலன்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பவர் பத்தரெனப்படுவர்

[நாவெட்டெழுத்தோடு நம்பரினும்] ஸம்ஸாரத்திலே முதலில் அல்லல்பட்டுப் பின் நல்வழிப்படுத்த திருவஷ்டாக்ஷரம் முதலிய ரஹஸ்யார்த்தங்களையறிந்து உபாயத்தை அநுஷ்டித்து முக்தியையடைந்தவர் முக்தரெனப்படுவர்.

[மேவெட்டு விண்ணோர்களினும்] ஒருகாலும் ஸம்ஸாரபந்தமின்றி எம்பெருமானைப்போலவே பிறப்பு இறப்பு இல்லாது எப்பொழுதும் எட்டுக் குணங்கள் விளங்கப்பெற்று ஜ்ஞானம் சுருங்காது நிற்பவர் நித்யரெனப்படுவர் (எட்டுக் குணங்களின் விளக்கத்தை 84-வது பாசுரத்தின் உரையிற் காண்க) எம்பெருமான் கீழ்க்கூறிய அசேதநப்பொருள்களினும் இங்ஙனே மூவகைச் சேதநப்பொருள்களினும் வேறுபட்டு அவற்றுள் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவற்றைத் தாங்கிநின்று அவ்வனைத்துக்கும் ஈச்வரனாய் விளங்குகின்றான் இவ்வம்சங்களால் ச்ருதி—ஸ்ம்ருதிகளில் புருஷோத்தமன் என்று புகழப்படுகின்றான்

இவ்வம்சங்களைப் பதினைந்தாவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

16

அசின்மிச்ராத் விசுத்தாச்ச சேதநாத் புருஷோத்தம: |
வ்யாபநாத் பரணாத் ஸ்வாம்யாத் அந்ய: பஞ்சதசோதித: ||

16-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

342 ஆணை மறுதவா தேவரல லாவழக கோரசுரா
கோணை மராத குணசசெலவ நீகுறிக கோண்மறையைப
பேணிய தததுவ முமபிணி யறற கிரிசைகளுங்
காணித ஞலவிச யாவெனறு கணண னியம்பினனே 17

உரை — கண்ணன் — *கணணன*, விசயா — *அாஜுநனே!*, ஆணை — (*எனனுடைய*) *ஆஜஞையை*, மறுதவா — *மறுககாதவா*, தேவா — *தேவாகள* (*ஆவா*), அலலா வழககோா — *அபபடியலலாத* (*எனனுடைய கடடளையை மீறுகினற*) *நடையுடையவா*, அசுரா — *அஸுராாவா*. கோணை மராத — *வகாததனமை கலவாத*, குணச செலவ — *குணமாகிய செலவததையுடையவனே!*. நீ மறையைக குறிககோள — *நீ வேததததையே ஆதாரமாககொளவாயாக*, பேணிய— *கொணடாடபபடுகினற*, தததுவமும— *பாதத்துவமும*, பிணி அறற— (*பலனில பறறு வைபபதாகிய*) *தீஙகு இலலாத*, கிரிசைகளும— *காமஙகளும* (*ஆகிய இவறறை*), இதனல— *இநத வேதததால*, காண என்று— *அறிநதுகொள எனறு*, இயம்பினன — *உபதேசிததான*

கீழ மூனறு அதயாயஙகளால சேதநம அசேதநம ஈசுவான எனனும மூனறு தததுவஙகளின தனமை முதலியன விளககபபடடன இனி மூனறு அதயாயஙகளால அநுஷடாநததைபபறறிய விஷயஙகள முதலியன விளககப படுகினறன இவவனைததிலும உறுதி சாஸதாஙகளாலேயே ஏறபடவேணடும மனிதா இததகைய சாஸதாஙகளுககுக கடடுபபடடுநடககவேணடும ஆகவே இவவதயாயததில தேவா அஸுரா எனற பிரிவுகூறிச சாஸதாததிறகுக கடடுபபடுநதனமை கூறபபடுகினறது—

[ஆணைமறுதவர் தேவர்] *எமபெருமானுடைய கடடளையாகியசாஸத ஙகளைத தழுவிநடபபவா தேவா எனபபடுவா அவா அவவாறு நடபபதே தெயவீகமான செலவமெனபபடும அததகைய செலவமுளளவருககுச சில குணஙகள உணடாகும அவையாவன—* 1 *பினவரும துனபததிறகு முனவரும காரணததைக கணடதனல உணடாகும உணாசசி பயமெனபபடும அது இலலாதிருததல* 2 *ரஜஸ தமஸ எனனும குணஙகளோடு மனம கலவாது சுததமாயிருததல* 3 *ஸமஸாாஸமபநதமினறிஙிறகும பரிசுததமான ஆதம*

ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய விவேகத்தில் நிலைபெற்றிருத்தல் 4 ந்யாயமானவழியில் ஸம்பாதித்தபொருளைத் தக்கபாத்ரத்தில் கொடுத்தல் 5 சப்தம் முதலியவிஷயங்களில் மனம் செல்லாதிருக்குமாறு பழக்குதல் 6 பலனைக் கருதாமல் பகவானுக்கு ஆராதநரூபமாய நித்ய—நைமித்திக காம்யங்களைச் செய்தல் 7 ஸர்வேச்வரனை எம்பெருமானையும் அவனை ஆராதிக்கும் முறைகளையும் வேதம் முழுதும் விளக்குகின்றதென்று நினைத்து வேதாப்யாஸம் செய்தல் 8 பகவானை மகிழ்விக்கச் செய்யும் காம்யங்களை அநுஷ்டிப்பதற்குத் தமக்கு அதிகாரத்தைத் தரும் க்ருச்சிரம் சாந்த்ராயணம் ஏகாதசியுபவாஸம் முதலிய வ்ரதங்களை அநுஷ்டித்தல் 9 பிறர்விஷயத்தில் மனம் வாக்கு தேஹம் ஆகிய முக்கரணங்களின் செய்கையும் ஒரேவிதமாயிருத்தல் 10 தம்மையும் பிறரையும் துன்பப்படுத்தாதிருத்தல் 11 ப்ராணிகளுக்கு நன்மையாயுள்ள, தாம் கண்ட விஷயங்களை உள்ளபடி உரைத்தல் 12 பிறருக்குத் துன்பம் விளைவிக்கும்படியான மனமாற்றமில்லாதிருத்தல் 13 தம்முடைய நன்மைக்கு எதிரான வஸ்துக்களைக் கைவிடுதல் 14 வெளியிந்த்ரியங்களை அற்ப விஷயங்களில் செல்லாதபடி தடுத்துப் பழக்கம் செய்தல் 15 பிறருக்குத் தீங்கு விளைக்கும் வார்த்தைகளைப் பிறரிடம் தெரிவியாதிருத்தல் 16 பகைவன் நண்பன் என்ற பாகுபாடின்றி ஸகல ப்ராணிகளுடைய து:க்கத்தையும் பொறுக்காது அதைப்போக்க விரும்புதல் 17 தகாத சப்தம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசையற்றிருத்தல் 18 ஸாதுஜநங்களோடு சேர்ந்திருக்க உரியராயிருத்தல் 19 செய்யத் தகாத கார்யங்களைச் செய்வதில் வெட்கமடைதல் 20 ஆசைப்படுத்தற்குரிய விஷயங்களைக் கண்டும் மனம் சலியாமை (விளையாட்டு பரிஹாஸம், வேட்டை, சூதாட்டம் முதலியவற்றில் ஈடுபடாமையும் இதனுள் அடங்கும்) 21 துஷ்டர்களால் அவமதிக்கப்படும்படி கோழையாயில்லாதிருத்தல் 22 பிறரால் துன்பமடைந்தாலும் அவர் விஷயத்தில் மனம் மாறுபடாதிருத்தல் 23 பெரிய ஆபத்து வந்திடினும் சாஸ்த்ரீயங்களான காம்யங்களைச் செய்வதில் உறுதி குலையாதிருத்தல் 24 சரீரம் வாக்கு மனம் இவற்றுக்கு அசுத்தமான புருஷனுடைய ஸம்பந்தம் அசுத்தமான வஸ்துக்களை உபயோகிப்பது முதலியவற்றால் அசுத்தம் ஏற்படுவதால் காம்யங்களைச்செய்ய உரிமையில்லாது போம் அங்ஙன் வாராது பாதுகாத்தல் இவ்வுரிமை சாஸ்த்ரத்தாலேயே அறியப்படும். 25 பிறர் தம் தம் இஷ்டப்படி நடப்பதைத் தடுக்காதல் 26 தகாத விஷயத்தில் கர்வம் கொள்ளாதிருத்தல் : என்பனவாம்.

...ர் **வழக்கோர் அசுரர்**] எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞை
ளை மீறிநடக்கும் தன்மையுடையார் அஸுரர் எனப்படுவார்
டப்பதில் மிக ருசியுடையராவதுபற்றி அங்ஙனம் நடப்பது

செலவமெனபபடுகினறது அவாகள எததனமையராயிருபபவரெனபது விளககபபடுகினறது — அவாகள எமபெருமானுடைய கடடளைபபடி நடபபதெனற எணணமிலலாமல தமமைத தாமிஷடரெனறு பிறா புகழ வேணடுமென விருமபித தாமஙகளைச செயவாாகள, உலகஸுகஙகளை அள வுககு மீறி அநுபவிதது மகிழநது, செயயததககது தகாதது எனற விவே கததை இழபபா அவாகளுககு ஆசாரயனையும பகவானையும ஸேவிபபது முதலியவறறால மகிழசசி உணடாவதறகு இடமேயிலலை, தம கலவிககும குலபபிறபபுககும வீரயததிறகும ஏறறவாறினறி அளவுககு மீறிக காவமடை வா, பிறருககுத துனபம விளைககககூடிய மனபபானமையுடையராய, ஸாதுக களும சாஸதரஙகளும விலககுமபடியான ஸவபாவமுடையராயிருபபா, பிற ஆகமஙகளில பாததததுவததையும தாழநத தததுவததையும மாறுபடச சொலலியிருபபதை நமபியதாலும வேதததிறகு விபரீதமான ஆசாரஙகளைக கைககொணடதாலும மேமபடட தததுவம கீழபபடட தததுவம, செயயத தககது தகாதது ஆகியவறறில விவேகமிலலாதிருபபா, ஸவாககம முதலிய பலனுககும மோகஷததிறகும ஸாதநமாய வேதஙகளில விதிககபபடட தா மஙகளைப பலகாலும அவாகளுககு எடுததுப போதிததாலும தமோகுணத தின மிகுதியால அவாகள அறியமாடடாாகள வைதிககாமஙகளைச செயயச சாஸதரஙகளால ஏறபடுகினற அதிகாரம பாஹயம எனறும ஆநதரம எனறும இருவகைபபடும அவாகளிடம அசுததப பழககததாலும அவசி யம செயயவேணடிய காமஙகளைச செயயாததாலும பாஹயமான சுததியிலலை , ஆதமகுணமிலலாமையால ஆநதரமான சுததியும அவாக ளிடம இலலை அவவதிகாரததைத தரககூடிய ஸநதயாவநதநம முதலிய ஆசாரமும அவாகளிடம கிடையா வஞசனையையும ஹிமஸையையும இயறகையாகக கொணடவாகளாதலின தாம கணடபடி பராணிகளுககு நனமையைக கூறுவதாகிய ஸதயம அவாகளிடம இலது இவவுலகம பரஹ் மததினிடமிருநது உணடாவதால பரஹமஸவரூபமாகுமெனறு அவாகொளவ திலலை இவவுலக முழுதும பரஹமததால தாஙகபபடுகினறதெனபதையும அவாகள ஏறபதிலலை இவவுலகமுழுவதும ஸாவேசுவரனுககு அடஙகியதெனறும அவாகள கூறுவதிலலை, பரஹமா சிவன முதலியவாகளை ஸாவேசுவரனுககக கறபிததுக கூறுவா ஆணும பெணணும கூடுவதால மநுஷயன பசு முதலிய பிறவி ஏறபடுகினறதெனறும இஙஙனமிலலாத பிறவியே இலலையெனறும, ஆகையால உலகமுழுதும காமததையே காரணமாகக கொணடதெனறும நினைபபா இஙஙனம விபரீத ஜஞானததைக கொணடவாகளாய, அறியபபடுகினற சரீரத திறகாடடிலும அறிபவனை ஆதமா வேறு எனறு அறியமாடடாா, தம

கொளகைகளால தமமையும தமமுடன சேரும பிறரையும கெடுபபா, பெறமுடியாத வஸதுவைப பலனுககக கருதிப பெற விருமபி அதறகாகக களவு முதலிய அநியாயமான வழியில பொருள ஸமபாதிபபா, இனறோ நாளையோ மரிககபபோகும அவாகள பரளயகாலமவரை செயதுமுடிகக வேணடிய காரியஙகளைபபறறிக கவலைகொளவா, காமபோகததையனறி வேறு பரமபுருஷாாததம இலலையெனறு துணிவுகொணடிருபபா, ஆசையாகிய நூற றுககணககான பாசஙகளால பிணைககபபடடுக காமம கோபம இவறறுககு வசபபடடு, அநியாயமான வழியால பொருளைச சமபாதிகக விருமபுவா மோக்ஷததிறகு ஸாதநமான பரமபுருஷனுடைய ஆராதநததில கொளள வேணடிய சிரததை அவாகளுககு அநாதரததைத தருவதும மிக அறபமாயுள ளதும க்ஷணகாலமே நிறபதுமான ஒரு ஸுகாபாஸவிஷயததில ஏறபடும தமமுடைய ஜஞாநம, சகதி, பொருள, குலம முதலியவறறைபபறறிப பெரு மிதம கொளவா ஈசுவரன அதருஷடம இவறறின உதவியினறிக காரியம செயயக கருதுவா, தஙகளைத தாஙகளே கொணடாடிககொளவா, எலலா வறறையும தாமே செயவதாகக கருதிக கடைசியில ஒனறும செயயாதிருப பா இததகைய அஸுரததனமையுடையவாகளைப பகவான எபபொழுதும நரகததில தளளுகிறான

[கோணே மராத குணச் செல்வ] கணணன இவவாறு தேவா அஸுரா எனப பிரிததது அவாகளின தனமைகளை விளககியதும அாஜு நன தான எவவகையில சோநதவனோவெனறு நிசசயமிலலாது, மறுபடியும, அபாரமான ஸமஸாரக கடலுள மூழகவேணடுமோவென மிக அஞசினான கணணன அதைக கணடு 'நறகுணமாகிய தெயவீகச செலவமுடைய பாணடுபுததிரனே !' எனறு விளிதது, 'தாாமிகாகளுள் தலைசிறநத பாணடு வின புததிரனான நீ அஸுரததனமையுடையனாகமாடடாய' எனறு உணாததி அவனது அசசததைப போககி மேலும பேசுகினறான.

[மறையை நீ குறிக்கோள், பேணிய. . இதனால் காண்] ஆகவே, கைககொளளததககவை விலககததககவையெனறு பிரிததறிவதறகுச சாஸதரமே கைவிளககாகவேணடும தாமசாஸதரம இதிஹாஸம புராணம ஸாரம ஆகிய இவறறின உதவியால ஆததம நிசசயிககபபடட வேதா ணடு, எமபெருமானாகிய தததுவததையும அவனை மகிழசசெயவன னைப பெறச சாதநமாயப பலனில பறறு இலலாமல செயய காமஙகளையும அறிநதுகொணடு பகதியோகததை அநுஷடிகக

இவவிஷயஙகளைப பதினேருவது அத்யாயததில கண்ணன அர்ஜுந னுககு உபதேசிததான—என்றவாறு 17

ஜெவாஸுரவிஹாமொக்ஷவெவிதுகா ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா ।
தத்வாநுஷ்டாநவிஜ்ஞாநஸ்தெந் ஷொடஶ உச்யதெ ॥

17-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

343
மறைபொருந தாததவை வலலசு ராககு வகுததமையு
மறைபொருந துஙநிலை யின்வன் குணபபடி மூவகையு
மறைநிலை தன்னை வகுககுங குறிமூன்றின மேனமையுமம்
மறையுமிழந தானுரைத தான்வாச வனறன சிறுவனுககே 18

உரை — அம மறை உமிழநதான — *அநத வேததகதை வெளி யிடடவனுன கணணன*, வாசவனறன் சிறுவனுககு— *இநதரனுடைய புததிரனுன அர்ஜுநனுககு*, மறை பொருநதாததவை — *வேத (மாகிய சாஸதர) ததிறகு விபரீதமான காமஙகள*, வல அசுராககு — *வலிய அஸுரஸவபாவமுடையவாககு*, வகுததமையும — *பிரிததுககூறப பட்டமையும*, வன் குணபபடி — *வலிய (ஸததுவம முதலிய) குணத தினபடி*, மறை பொருநதும் நிலையின — *சாஸதரஙகளைத தழுவிய காமாநுஷடாநததின*, மூவகையும — *மூனறுவகைபபட்ட தனமை யும*, மறை நிலைதனனை — *வேதததிலவிதிககபபட்ட காமாநுஷடா நததை*, வகுககும் — *(மறறவறறினினறு) வேறுபடுததிக காட்டு கினற*, குறி மூன்றின — *(ஓம, தத, ஸத எனற) மூனறு லக்ஷணங களின*, மேனமையும — *உயாவும (ஆகிய இவறறை)*, உரைததான் — *உபதேசிததான.*

[**மறைபொருநதாததவை வகுத்தமையும்**] *வேதததிறகு விபரீத மாகச சில ஆகமஙகள உள அவறறில விதிககபபட்ட காமஙகள மறைபொ ருநதாததவையாகும வேதததில கூறபபட்ட காமஙகளிலும, அதிகாரமிலலாத வாகளால இடம, காலம, தரவயம, செயயுமமுறை இவறறில தழுவ வேண்டிய நிரபபநதஙகளைப புறககணிததுத தோனறியவாறு செயயபபடும காமஙகளும மறைபொருநதாததவையெனபபடும இததகைய காமஙகள ஆஸுரககொளகையருககே ஏறறனவாம மிகக சிரமததுடன டமபம அஹங காரம காமம ராகம பலம இவறறுடன தம தேஹததையும பரமாதமாவின*

அம்சமான ஆத்மாவையும் மிகுந்த துன்பத்திற்குள்ளாக்கி யாகம் முதலிய காம்யங்களைச்செய்பவர் ஆஸுரக் கொள்கையுடையவராவர் அவர்களுக்கு ஸுக லேசமும் கிடையாது, நரகத்தில் வீழ்ந்து தவிப்பர்

[மறை போந்ததும் மூவகையும்] சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப் பட்ட யாகம் தவம் தானம் ஆகிய மூன்று காம்யங்களில் ஒவ்வொன்றும் அதை அநுஷ்டிப்பவருக்கு ஸத்த்வம் முதலிய மூன்று குணங்களில் ஒவ் வொன்று மிகுந்திருப்பதுபற்றி மூன்றுவகைப்படும் அக்குணங்களில் ஒவ் வொன்று மிகுந்து நிற்பதன் காரணம் ஆஹாரங்களில் உள்ள வேறுபாடே யாகும் ஆஹாரமும் ஸாத்துவிகம் ராஜஸம் தாமஸம் என மூவகைப்படும்

ஸத்துவகுணமுள்ளவருக்கு இனிப்புடன் பசையுள்ளதாய், பலம் முதலியவற்றுடன் சரீரத்தை நல்ல நிலைமையில் வைக்கக்கூடியதாய், பார்க் கும்போதே மகிழ்விக்கக்கூடியதாய் உள்ள ஸாத்துவிகஆஹாரமே பரிய மாம் இத்தகைய உணவை உட்கொள்ளுவதால் ஆயுஸ் ஸத்துவகுணம் ஜ்ஞானம் பலம் ஆரோக்யம் ஸுகம் மகிழ்ச்சி ஆகிய இவை வருத்தியடையும்

ரஜோகுணமுள்ளவருக்குக் காரம் புளிப்பு அதிகஉப்பு மிக்கஉஷ்ணம் உடையதும், மிக்க குளிர்ச்சி மிக்க கொடியதன்மை இவற்றைக் கொண் டிருப்பதால் உபயோகிக்கமுடியாததும், பசையில்லாது மிக்ககடினமானதும், பித்தத்தை மிகத் தரவல்லதுமான ராஜஸ ஆஹாரமே பரியமானதாம் இதனால் துக்கம் பச்சாத்தாபம் நோய் ஆகியவை உண்டாகும்

தமோகுணமுள்ளவருக்கு, மிக்க காலம் சென்றதும், இயற்கைச் சுவையை இழந்ததும், துர்க்கந்தம் வீசியதும், காலம் கடந்ததால் வேறு சுவை யைக் கொண்டதும், தந்தை ஆசார்யன் முதலத்தமையன் இவர்களுடைய தவிர எச்சிலாகியதும், எம்பெருமானுக்கு நிவேதநம் செய்யப்படா மலும் வைசுவதேவம் முதலியவற்றில் உபயோகிக்கப்படாமலும் உள்ளது மான தாமஸ ஆஹாரமே பரியமானதாகும் இதனால் தமோகுணமே வருத்தியாகும்

இத்தகைய உணவிற்கேற்றவாறு ஸத்த்வம் முதலிய குணங்கள் மிகுந்து, அவற்றுக்கேற்றவாறு அநுஷ்டிக்கப்படும் யாகம் தவம் தானம் ஆகிய காம்யங்களும் மூவகைப்படும்

ஸாத்துவிகயாகம்— எம்பெருமானது உகப்பைத் தவிர வேறு பலனை விரும்பாத பெரியோர்களால் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்திச் சாஸ்த்ரம் கூறியபடி மந்த்ரம் த்ரவ்யம் செய்கை முதலியவற்றை உபயோகித்து எம் பெருமானுடைய ப்ரீதியையே பலனாகக்கொண்டு செய்யப்படும் யாகம்

ராஜஸயாகம்— பலனைக் கருதியும் தமக்குப் புகழ் வரவேண்டுமென நினைத்தும் டம்பத்திற்காகச் செய்யும் யாகம்.

தாமஸயாகம்-நல்லொழுக்கமுள்ள வித்வான்களான அந்தணர்களின் அநுமதியைப் பெறாமல் தாழ்ந்த வகுப்பினரிடமிருந்து பொருள் முதலியன பெற்றுத் தக்ஷிணைகொடுக்காமலும் சிரத்தையில்லாமலும் செய்யப்படும் யாகம்.

தவம், சரீரம் வாக்கு மனம் ஆகிய முக்கரணங்களால் செய்யப்படுவதுபற்றி மூவகைப்படும்.

சரீரத்தால் செய்யும் தவம்— தெய்வம் அந்தணர் குரு அறிவாளர் இவர்களுக்கு மரியாதை செய்வது, புண்யதீர்த்தஸ்நாநம் முதலியன, முக்கரணங்களும் ஒருவகைப்பட்டிருத்தல், ஸ்த்ரீகளைக் காதலோடு பாராதிருத்தல் முதலியன, பிராணிகளைத் துன்புறுத்தாமை—என்பன.

வாக்கினால் செய்யும் தவம்— பிறர் மனம் அஞ்சாத வகையில் ஸத்யமாயும் ப்ரியமாயும் நன்மையைத் தருவதாயுமுள்ள வார்த்தையைப் பேசுவதும் ஜபம் செய்வதும்.

மனத்தால் செய்யும் தவம்— பிறருக்குத் தீங்கு நினையாமை, நன்மைசெய்யக் கருதுதல், மனத்தால் வாக்கின் முயற்சியை அடக்குதல், த்யானம்செய்யவேண்டிய வஸ்துவினிடத்து மனத்தை நிறுத்தல், ஆத்மாவைத் தவிர வேறொன்றையும் சிந்தியாதிருத்தல்—என்பனவாம்.

இங்ஙனம் முக்கரணங்களால் மூன்றுவகைப்பட்ட **தவம்**, ஸத்துவம் முதலிய முக்குணங்களாலும் மூவகைப்படும்.

ஸாத்துவிகமான தவம்— பலனை விரும்பாது, எம்பெருமானுடைய ஆராதநம் இது என்று நினைத்து, மிக்க சிரத்தையுடன் சரீரம் முதலிய முக்கரணங்களாலும் செய்யப்படும் தவம்.

ராஜஸமான தவம்— பிறர் தம்மை மனத்தால் போற்றுதலையும் வாயால் புகழ்தலையும் சரீரத்தால் வணங்குதலையும் கருதியும், பலனை விரும்பியும் டம்பத்திற்காகவும் செய்யும் தவம். இத்தவம், அழிந்துபோகக்கூடிய ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலனைத் தரும், பலனை அநுபவிக்கும்போது காமம் முடிந்ததும் கீழே விழுந்துவிடுவோமென்ற அச்சத்தையும் தரும்.

தாமஸமான தவம்— அவிவேகிகள் பிடிவாதத்துடன் தம் சக்தி அதிகாரம் இவற்றைக் கவனிக்காமலும் பிறரைத் துன்புறுத்துவது கருதியும் செய்யும் தவம்.

தானமும் மேறகூறியவகையில மூவகைபபடும

ஸாத்துவிகதானம்— ஸவாககம முதலிய பலனை விருமபாமல எமபெருமானது முகமலாசசியையே பயனுககொணடு, குலம கலவி ஒழுக கம இவறறால சிறநத ஒருவனுககு, அவன தமககு உதவிசெயவதைக கரு தாமல புணயமான இடததில புணயமான காலததில செயயும தானம

ராஜஸதானம்— பிரதியுபகாரததைக கருதியும, பலனை விருமபியும, சிறநத பாகததைப பிறருககுக கொடுகக மனமிலலாது தமககு வைததுக கொணடு தாழநத பாகததைத தானமசெயவது

தாமஸதானம்—கலிஙகம கீகடம முதலிய தகாத தேசததில, ராததிரி முதலிய அகாலஙகளில, பகதியைககெடுபபவன முடடாள திருடன சூதாடி துதிபாடகன முதலிய அபாததரஙகளுககுப பாதமகழுவிவிடுதல முதலிய மரி யாதையினறியும, உபசாரவாரததைகளினறியும, சாஸதரஙகளில நமபிககை யினறிப பரலோக விஷயததில ஸநதேஹததோடும, வாஙகிககொளபவனைக காடடிலும தமமை உயாநதவராகக கருதிககொணடும செயயும தானம

[**மறைநிலை மேன்மையும்**] வேதஙகளில விதிககபபடட யாகம தவம தானம ஆகிய காமஙகள ஓம், தத், ஸத் எனனும மூனறு சபதங களை உசசரிததுப பின அநுஷடிககபபடவேணடும

'ஓம்' என்ற பதத்தின் ஸம்பநதம்— வேதததை ஆரமபிககும போது ஓஙகாரததை அநுஸநதிககவேணடும ஸவாககம முதலிய பலனையா வது மோக்ஷததையாவது கருதிச செயயபபடுகினற ஸகல காமஙகளின தொடககததிலும ஓஙகாரததை அநுஸநதிககவேணடும இஙஙனம வேதமும அதில விதிககபபடும காமஙகளும ஓஙகாரததின ஸமபநதததைப பெறற படியால அததகைய வேதததை உசசரிபபவாகளும அககாமஙகளை அநுஷ டிபபவாகளுமான தரைவாணிகா (பராஹமணா க்ஷததிரியா வைசியா) களும ஓஙகாரததின ஸமபநதததைப பெறுகினறனா

தத் எனும் பதத்தின் ஸம்பநதம்— தத எனனும பதம பரஹமத தைக கூறும வேறு பலனை விருமபாது மோக்ஷததையே விருமபுகினற அதி காரிகள வேதாதயயநம யாகம தவம தானம ஆகிய இவறறைச செயகினற னா 'தத' எனும சொலலுககுப பொருளான பரஹமததை அடைவதறகு அககாமஙகள ஸாதநமாயிருபபதுபறறி அககாமஙகளும 'தத' எனும பததரால கூறபபடுவனவாகும மூனறு வருணததாரும அததகைய காமஙகளை அநுஷ டிபபதுபறறி அவாகளும 'தத' சபதததின ஸமபநதமுடையராகினறனா

'ஸத்' எனும் பதத்தின் ஸம்பந்தம்— உலகவழக்கிலும் வேத வழக்கிலும் ஸத் எனும் பதம், 'இருக்கிற'தென்ற பொருளையும் 'மங்கள மான' (சிறந்த) என்ற பொருளையும் தரும் மூவருணத்தாரும் வேதம் யாகம் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுச் சிறந்திருப்பதுபற்றி அவர்களுக்கும் அத்தகைய காமங்களுக்கும் 'ஸத்' என்னும் பதத்தின் ஸம்பந்தம் வருகிறது

இவ்வமசங்களைப் பதினேழாவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுந னுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு

'பொருந்துநிலையின' — நகரம் விரிந்தது செய்யுள்விகாரம் 18

அஶாஸ்த்ரமாஸுரம் க்ருத்ஸ்நம் ஶாஸ்த்ரீயம் குணத: ப்ருதக் ।
லக்ஷணம் ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய த்ரிதா ஸப்ததஶோதிதம் ॥

18-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

344 சத்துவ வீடுடை நற்கரு மந்தா னுகந்தமையுஞ்
சத்துவ முள்ளது தான்குறிக் கொள்வகை செய்தத்துவுஞ்
சத்துவ நற்கிரி சைப்பய னுஞ்சர ணுகதியுஞ்
சத்துவ மேதரு வானுரைத் தான்றனிப் பார்த்தனுக்கே 19

உரை:— சத்துவமே தருவான் — ஸத்துவகுணத்தை அருள்பவனான கண்ணன், தனிப் பார்த்தனுக்கு — ஒப்பற்ற அர்ஜுநனுக்கு, சத்துவ வீடு உடை — ஸாத்துவிக த்யாகத்தோடு கூடிய, நல் கருமம்— சிறந்த (சாஸ்த்ரீயமான) காமங்களை, தான் உகந்தமையும் — (ஈசுவர னாகிய) தான் விரும்பிய தன்மையும், சத்துவமுள்ளது — ஸாத்துவிக மான காமத்தை, தான் குறிக்கொள் வகைசெய்தத்துவும் — தான் கைக்கொள்வதற்குத்தக்கவாறு (காமங்களை மூவகையாகப்) பிரித்தத்துவும், சத்துவ நல் கிரிசைப் பயனும் — ஸாத்துவிகமான சிறந்த காமங்களின் பலனாகிய முகதியும், சரணுகதியும் — ப்ரபத்தியும் (ஆகிய இவற்றை), உரைத்தான் — உபதேசித்தான்

[**சத்துவவீடு** **உகந்தமையும்**] காமங்களைச் சேதநன் அநுஷ்டிக்கும்போது கர்த்ருத்வத்தையும் மமதையையும் பலனில் ஸம்பந்தத் தையும் விட்டுவிடவேண்டும் இந்த விடுகையின் விளக்கம் பின்வருமாறு—

கர்த்ருத்வத்தை விடுகை— ஸர்வேசுவரன் தானே தனக்கு அடிய னன ஜீவனைக்கொண்டு, தனக்கு அடங்கிகிறகும் இந்த்ரியம் சரீரம் ப்ராணன

இவறருல தன விளையாடடையே பலனுகக கருதிக காமஙகளைச செயகின்ரு ெனனறு அநுஸநதிததுச செயகையில தன உரிமையை விடடுவிடுதல

மமதையை விடுகை— சேதநன தான பெறவேணடிய பலனுககுச சாதநமாகச செயயும காமததைத தனனுடையதெனறு கருதாமல ஸாவேசுவரன தன உகபபுககாகத தானே இககாமததைச செயவிககின்ரு ெனனறு கருதுகை

பலனில் ஸம்பநதத்தை விடுகை— காமததால வரும ஸவாககம முதலிய பலனைத தான வேணடாமல் பலனில தன ஸமபநததததை ஒழிததல [பலனுககு நேரகாரணம எமபெருமானது அருளேயாதலின காமததைப பலனுககு உபாயமாகக கொளளாமையாகிய பலோபாயதவதயாகமும இதனுள அடஙகும]

ஆக இஙஙனம மூனறு தயாகஙகளோடுகூடிய யாகம தாநம தவமமுதலிய வைதிகமான வாணசிரமதாமஙகளை ஒருபோதும விடககூடாது இககாமங களைப பகவதாராதநமெனக கருதி இறககுமவரை விதிககபபடட காலங களில செயதே தீரவேணடும இவறறைச செயயாது விடடால் சரீர வாழககையே தகக முறையில நடைபெருது எனனில, யாகம முதலிய வைதிககாமஙகளைச செயது அவறறில மீதியாயுளள சுததமான அநநததை உணடால மனம தெளியபபெறறு எமபெருமானை இடைவிடாது சிநதித துப பின் முகதியையடையலாம. இஙஙனமேயனறித தன வயிறறிறைவதையே முககியமாககககொணடு சமைததுப பகவதாராதநம முதலியன செயயாமல உணவுகொள்பவா பாபததையே உணபவராதலின விபரீதஜஞாநம உண டாகிக கெடடழிநதுபோவா

ஸாத்துவிகத்யாகம்— ஸததுவகுணம மேலிடடதனுல சாஸதரங களின ஆததம தெரிநது நிதயம நைமிததிகம முதலிய வாணசிரம தாமங களைப பகவதாராதநமெனக கருதிக கீழககூறியபடி காதருதவம, மமதை, பலனுடைய ஸமபநதம, காமததைப் பலனுககு உபாயமாகக கொளளுகை ஆகியவறறைவிடடு அநுஷடிததல்

இததகைய ஸாததுவிகதயாகததுடன கீழககூறியவாறு அநுஷடிக கபபடுகிற காமஙகளே எமபெருமானுடைய திருவுளளததிறகு உகபபானவை யாகும

ராஜஸத்யாகம்—காமஙகள படிபபடியாக மோகஷததைத தரவலலன எனறு அறிநதிருநதும, கர்மஙகள அதாமமாகுமெனற மயககம இலலா திருநதும, அவை துனபபபடடுப பொருளைச சமபாதிததுச செயயவேணடி

யனவாயிருப்பதாலும சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்திக்கொள்ளவேணடுமேயென்ற அச்சத்தாலும ஜ்ஞானயோகம எளிதென நினைந்து வாணச்சிரமதாமங்களை விடுதல இநத தயாகம ரஜோகுணத்தால வருவதாகும

தாமஸத்யாகம்— தமோகுணத்தால அஜஞானம தலையெடுத்து நித்யம நைமித்திகம முதலிய பகவதாராதனரூபமான காமங்களை ஸமஸார பாநத்தைத தருவனவாக மயங்கி அககாமங்களையே விடுவது

இநத இரணடு தயாகங்களும சாஸத்ரங்களுககு முரணபட்டனவாம

[**சத்துவமுள்ளது** . **செய்ததுவும்**]

கர்மம் குணங்களின வகைபற்றி மூவகைப்படும—

ஸாத்துவிககர்மம்—வாணச்சிரமங்களுககுத் தககவாறும, கீழ்ககூறிய காதருதவம முதலியவற்றை விட்டும, டமபததிறகாகவல்லாமலும, பலனில் பற்று இல்லாமலும, கடமையென்று செய்யப்படும காமம

ராஜஸகர்மம்—பலனை விருமபி, அதிக சிரமத்தோடு செய்யவேண்டிய இககாமம என்னாலேயே செய்யப்படுகிறதென்ற அஹஙகாரத்தோடு செய்யப்படும

தாமஸகர்மம்—காமங்களைச் செய்யும்போது நடுவில நிகழும துன்பத்தையும, பணச்செலவையும, தனககும பிறருககும உண்டாகும ஹிம்ஸையையும, காமத்தைச் செய்துமுடிககத் தனககு வல்லமை உளதாவென்பதையும யுக்திகளைககொணடும சாஸத்ரங்களாலும ஆராயநதுபாாககாமலும, ஸாவேசுவரனே செய்பவன என்று நினையாமலும செய்யப்படும காமம.

ஆதலின மோக்ஷத்தை விருமபுமவனால ரஜோகுணத்தையும தமோகுணத்தையும விட்டுவிட்டு ஸத்துவகுணமே கைககொள்ளத்தககது என்று கூறப்பட்டதாகின்றது

[**சத்துவநற் பயனும்**] இவவாறு ஸாத்துவிகத்யாகத்துடன வாணச்சிரமதாமங்களை அநுஷ்டிககுமபோது நடுவில வருகிற இநதரன முதலிய சப்தங்களால இநதரன முதலிய தேவதைகளைப் பூஜித்ததாகாது, இநதரன முதலிய தேவதைகளுககும அநதாயாமியாயப் பிரகாசிககும எமபெருமானையே பூஜித்ததாகும இப்படி எமபெருமானை ஆராதித்ததால அவனுடைய அநுககரஹம ஏற்படுகின்றது அதனால எமபெருமானை அடைய வழி உண்டாகின்றது ஒவவொருபொழுதும சாஸத்ரங்களினபடி அநுஷ்டிககப்படும காமயோகத்தால மனமதெளிநது ஆதமதத்துவத்தைப்பற்றிய தெளிவான அறிவு பெற்றவன உலகவிஷயங்களிலிருநது மனத்தைத் திருப்பி யோகத்திறகுத

தககபடி நிறுததிககொளளவேணடும, பின இநதரியஙகளை ஜயிததவனையும கலஙகசசெய்யும உலகவிஷயஙகளினின்று ஒதுஙகிவிடவேணடும அபபடிச செயவதால அவறறில ஆசையும, அவை கிடைககத தடைபடுவதால வரும பகைமையும தாமே ஒழியும பின தயாநமசெயவதறகு விரோதமிலலாத எகாநதமான இடததில இருககவேணடும அதிகமாக உணணுமலும பட்டினி கிடககாமலும மிதமான உணவை உணணவேணடும நிலையான ஆஸநததில அமரவேணடும பரணவம முதலிய மநதரஙகளைததவிர மறறவறறை அநுஸநதிககககூடாது எமபெருமானுடைய திருமேனியையே உளளததுக கொளளவேணடும். சரீரம கழியுமவரை தயானததிலேயே எபபொழுதும ஈடுபடவேணடும தயாநமசெயயபபடும வஸதுவைததவிர மறறைபபொருள களிலுளள தோஷஙகளை ஆராயநது அவறறில ஆசையை வேரோடறுகக வேணடும அசேதநததில சேதநமெனற எணணமாகிய அஹஙகாரததையும, அது வளாவதறகுக காரணமான பழையவாஸனையையும, அவறருல எறபடும கொழுபபு காமம கோபம இவறறையும விடவேணடும தனனுடையதலலாத பொருளில தனனது எனற எணணமாகிய மமகாரததையும விடவேண டும இவவாறு இருநது ஆதமாநுபவததையே மஹாஸுகமாககொணடு தயாநயோகததிலேயே மூழகிககிடபபவன, ஸமஸாரபநதமறறுப பரிசுதத மான ஆதமஸவரூபததைக காணபபெறுவான இபபடி ஜ்ஞாநஸவரூபனுயப பகவானது அடிமையையே ஸவபாவமாககொணட ஜீவாதமாவை ஸாக்ஷாத கரிககபபெறறவன, பகவானைததவிரத துருமபுமுதல பரஹமாவரையி லுளள ஸகலவஸதுககளையும திருணமாக நினைததுப புறககணிதது அவனை யே இடைவிடாது அநுபவிததலாகிய பரபகதியைப பெறுவான. இநதப பரபகதியாகிய பகதியோகததால ஸர்வேசுவரனை ஸாக்ஷாதகரிகக வேணடுமெனறு பேரவா உணடாக, அதனுல் அவன இவனமீது அருள புரிநது அககாலததில பரிபூாணஸாக்ஷாதகாரததைக கொடுபபான இநத ஸாக்ஷாதகாரம பரஜ்ஞாநமெனனபபடும இநதப பரஜ்ஞாநம வநததும 'பெரு விடாயபபடடவன அமருதமயமான தடாகததைக கணடாற' போல இவ னுககு ஸர்வேசுவரனை இடைவிடாது முழுதும அநுபவிததாலலலது உயிா தரிககமாடடாத நிலைமை வநது எமபெருமானைக கதறிககதறியழைபபான இநத நிலைமையே பரமபகதியெனபபடும இநத நிலைமையிலுளள இவனு டைய ஆாததியைக கணட ஸர்வேசுவரன மிக விரைநது மோக்ஷாநநததை அருளவான இதுவே ஸாததவிகதயாகததோடு செயயும காமயோகம பலன கொடுககும முறையாகும

ரணுகதியும்] சரமசுலோகததில சரணுகதி விதிககபபட்டிருக யச சரமசுலோகசசுருககு—உரையில் தெளிவாயக காணக

இவ்விஷயங்களைப் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் கண்ணன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான்—என்றவாறு 19

ஶாஸ்த்ரே க்ருத்ஸ்நார்த்த ஸாரோக்தி: ஸ்ரோதப்யே ஸங்க்ரஹேணது ।
ஸம்க்ஷேப கதிதா ஸ்லோகா: ஸம்வாதாகாரேண உச்யதே ॥

பலன் கூறப்படுகின்றது—

345 வன்பற் றறுக்கு மருந்தென்று மாயவன் றானுரைத்த
வின்பக் கடலமு தாமென நின்றவிக் கீதைதன்னை
யன்பாக் குரைப்பவர் கேட்பவ ராதரித் தோதுமவர்
துன்பக் கடலுட் டுளங்குகை நீங்கித் துலங்குவரே 20

உரை — வன் பற்று — *திடமான ஸம்ஸாரபந்தத்தை,* அறுக்கும் — *ஒழிக்கக்கூடிய,* மருந்து என்று — *மருந்து என்று,* மாயவன் தான் உரைத்த — *அதிசயச்செய்கையுடைய கண்ணன் தானே அருளிச்செய்ததும்,* இன்பக்கடல் — (*மஹாபாரதமாகிய*) *ஆநந்த ஸமுத்ரத்தின்,* அமுது ஆம் என நின்ற— *அம்ருதமாகும் என்னும்படி நிலைபெற்றதுமான,* இக் கீதைதன்னை — *இந்தக் கீதையை,* அன்பாக்கு உரைப்பவர் — (*தம்மை*) *அன்புடன் அடைந்தவர்க்கு உபதேசிப்பவர்களான ஆசார்யர்களும்,* கேட்பவர் — (*ஆசார்யர்களிடம்*) *கேட்பவர்களும்,* ஆதரித்து ஓதுமவர் — *ஆதரமவைத்து அத்யயநஞ்செய்பவர்களும்,* துன்பக் கடலுள் — (*ஸம்ஸாரமாகிய*) *துக்க ஸமுத்ரத்திற்குள்,* துளங்குகை நீங்கி—*உழலுகை நீங்கி,* துலங்குவர்— *ப்ரகாசிப்பர்.*

ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் சேதநர்களை அந்த ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கும் மருந்தாகுமென்று எம்பெருமான் தானே உரைக்கும் பெருமைவாய்ந்தது இக்கீதை ஸகல தர்மஸூக்ஷ்மங்களும் தன்னுள் அடங்கப்பெற்றுப் படிப்பவர்களுக்குப் பரமாநந்தத்தை விளைவிக்கும் மஹாபாரதம் ஒரு கடலாகும் இக்கீதை அக்கடலுள் எழுந்த ஓர் அம்ருதம்போன்றதாகும் இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த இந்தக் கீதையைத் தம்மை வந்தடைந்த சீடர்க்கு உபதேசிக்கும் ஆசார்யர்களும், ஆசார்யர்களிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும் மாணவர்களும், மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடன் இதை அத்யயநம் செய்யும் அனைவரும் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தினின்று நீங்கிப் ப்ரகாசிப்பர்—என்றவாறு 20

ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகின்றது—

346 தீதற்ற நற்குணப் பாற்கடற் றாமரைச் செம்மலர்மேல்
மாதுற்ற மார்பன் மருவவின் கீதையின் வண்பொருளைக்
கோதற்ற நான்மறை மௌலியி னாசிரி யன்குறித்தான்
காதற் றுணிவுடை யார்கற்கும் வண்ணங் கருத்துடனே.

உரை:— தீது அற்ற – குற்றம் அற்ற, நல் குண – சிறந்த குணத்தையுடைய (வளும்), பாற்கடல் – திருப்பாற்கடலில் (உண்டான), செம் தாமரைமலர்மேல்–சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேல் (வீற்றிருக்கின்றவளுமான), மாது உற்ற – பெரியபிராட்டி எழுந்தருளியுள்ள, மார்பன் – திருமார்பையுடைய கண்ணன், மருவ – ஏற்றுக் கொள்ளும்படி, இன் கீதையின் – இனிய பகவத்கீதையின், வண் பொருளை – அழகிய தாத்பர்யத்தை, காதல் துணிவு உடையார் – பக்தியையும் மஹாவிச்வாஸமாகிய அங்கத்தை (முக்கியமாகவுடைய ப்ரபத்தியை) யும் அநுஷ்டித்தவர்கள், கருத்துடன்– சிரத்தையுடன், கற்கும்வண்ணம் – கற்று அறியும்படி, கோது அற்ற – எவ்வகைக் குற்றமும் அற்ற, நான்மறைமௌலியின் ஆசிரியன் – நான்கு வேதாந்தங்களின் ஆசார்யனான வேதாந்தாசார்யன், குறித்தான் – கூறினான்

ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்படி ஸ்ரீ பகவத்கீதையின் தாத்பர்யத்தைப் பக்தர் ப்ரபந்நர் அனைவரும் சிரத்தையோடு கற்றுணருமாறு இப்பிரபந்தத்தில் வேதாந்தாசார்யனாகிய யான் வெளியிட்டேன்—என்றவாறு 21

வாக்யார்த்தவ்யாக்யாஸெளகர்யஸித்த்யர்த்தம் வேங்கடேஶ்வர: ।
தத்த்வ யாநம்ஷ்ணம் ஸாஹ்ய ஸ்த்ரீ ஶ்ரீதாயம்ஸம்க்ரஹம் ॥

கீதார்த்தசங்கிரகம் — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீ:

சீராதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

மும்மணிக்கோவை - உரை

தனியன்

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ... . தேஶிகம் ||

சீரொன்று . . . . வாழ்வு

[விஷயச்சுருக்கம்]

அகவல், வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை என்ற மூவகைப் பாக்களால் இப்பிரபந்தம் அமைக்கப்பட்டு மூவகைமணிகளால் அமைந்த ஹாரம் போலிருத்தலின் இதற்கு 'மும்மணிக்கோவை' எனப் பெயர் வந்தது.

இப்பிரபந்தத்தில் முதலில் பிராட்டியின் பெருமையையும், ஸ்ரீசப்தத்தின் ஆறு பொருள்களையும் பேசி, தெய்வநாயகனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் புகழ்ந்து, எல்லாப் பொருளாயும் எல்லாப் பந்துவாயுமிருப்பவன் அவனே என்று காரணத்துடன் கூறி, அவனடிகளை உபாயமாகக் கொண்டவர் அவனுக்குச் சமமாகின்றாரென்று வெளியிடுகிறார் நம் தேசிகன்.

இதில் தெய்வநாயகன்மீது ஸ்வாமிகளுக்குள்ள அளவிலாக்காதலால் ஆழ்வார்களைப்போலத் தாமும் அவனை நாயகனாகவும், தம்மை நாயகியாகவும் கொண்டு தோழி, செவிலி ஆகிய இவர்கள் பேச்சாய்ப் பாடிய சில பாசுரங்கள் நம் மனத்தைக் கவர்கின்றன.

ஸ்ரீதேசிகன் தெய்வநாயகனைச் சரணமடையத் திருவுள்ளங்கொண்டு முதலில் செங்கமலவல்லித்தாயாரிடம் செய்யும் புருஷகார ப்ரபத்தியை முதற்பாசுரத்தால் வெளியிடுகிறார்—

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

347 அருட்டரு மடியார்பான் மெய்யை வைத்துத்
தெருட்டர நின்ற தெய்வ நாயகநின்
னருளெனுஞ் சீரோ ரிவை யானதென
விருளசேக வெமக்கோ ரினனொளி விளக்காய
மணிவரை யன்ன நின்றிரு வுருவி
லணியம ராகத் தலங்கலா யிலங்கி
நின்படிக் கெல்லாந் தன்படி யேற்க
வன்புட னின்னோ டவதரித் தருளி
வேண்டுரை கேட்டு மீண்டவை கேட்பித்
தீண்டிய வினைகண் மாண்டிட முயன்று
தன்னடி சேர்ந்த தமருனை யணுக
நின்னுடன் சேர்ந்து நிற்குநின் றிருவே. 1

உரை — அருள் தரும் அடியார்பால்—(உன்னுடைய) *அருள்புரியப் பட்ட பாகவதர்களமீது*, மெய்யை வைத்து—*மெய்யாக ஒழுகுந்தன்மையை இட்டு*, தெருள் தர நின்ற — *ஜ்ஞானத்தை அருள முற்பட்டு நின்ற*, தெய்வநாயக – *தெய்வநாயகனே!*, எமக்கு இருள் சேக — *எமக்கு (அஜ்ஞானமாகிய) இருள் ஒழியும்படி*, ஓர் இன ஒளி விளக்காய — *ஒப்பற்ற இனிய ப்ரகாசத்தையுடைய தீபம்போன்றவளாய்*, மணிவரை அன்ன—*இந்த்ரநீலபர்வதம் போன்ற*, நின் திரு உருவில்—*உன் அழகிய திருமேனியில்*, அணி அமர் ஆகத்து — *திருவாபரணங்கள் அமர்ந்துநிற்கின்ற திருமார்பில்*, அலங்கலாய் இலங்கி—*மாலையாகப் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு*, நின் படிக்கு எல்லாம் — *உன் ப்ரகாரங்களுக்கெல்லாம்*, தன் படி ஏற்க—*தன் ப்ரகாரங்கள் ஒத்திருக்கும்படி*, அன்புடன் — (*உன்னைப் பிரியமாட்டாத*) *அன்புடன்*, நின்னோடு அவதரித்தருளி — *உன்னோடு (தானும்) அவதரித்தருளி*, வேண்டுரை கேட்டு — (*ஆசரிதர்கள்*) *ப்ரார்த்திக்கும் உரைகளை (த் தான் முந்துற)க் கேட்டு*, மீண்டு அவை கேட்பித்து — *மறுபடியும் அவ்வுரைகளை (நீ) கேட்கும்படி செய்து*, ஈண்டிய வினைகள் — *திரண்ட கர்மங்கள்*, மாண்டிட முயன்று—*ஒழிந்து போகச்(செய்ய)முயன்று*, தன் அடி சேர்ந்த தமர்—*தன் திருவடிகளை அடைந்த பாகவதர்கள்*, உனை அணுக — *உன்னை அடையும்படி*, நின் அருள் எனும் சீர்—*உன் கருணையெனும் குணமே*,

ஓர் அரிவையானது என — ஒப்பற்ற பெண்வடிவு கொண்டது என்னும்படி, நின் திரு — உனக்கும் பெருமையைத் தருபவளான பிராட்டி, நின்னுடன் சேர்ந்துநிற்கும் — உன்னோடு சேர்ந்துநிற்பாள்.

அடியவர்களாகிய எங்களுக்கு அருள்புரிவதில் மெய்யனாய் ஒழுகுவதால் 'அடியவர்க்குமெய்யன்' எனப் பெயர்பெற்று எங்களுக்கு ஞானக்கண்ணை அருளுகின்ற தெய்வநாயகனே! திருவாபரணங்கள் அனைத்தும் தாம் நிறம்பெறுவதற்காக இந்திரநீலபர்வதம்போன்ற உன் திருமேனியின் ஒரு பாகமாகிய திருமார்பில் வந்து அமர்ந்து ஒளிபெறுகின்றன. இத்தகைய திருமார்பில் ஒரு திருமாலைபோலப் பிராட்டி க்ஷணமும் பிரியாது வாழ்கின்றாள். நீ இவ்வுலகில் அவதரிக்கும்போது அவளும் உன் ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலியவற்றுக்குத் தக்க ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலியவற்றுடன் அவதரித்தருள்கின்றாள்; தான் ஓர் இனிய ரத்னதீபமாய்நின்று எங்கள் அஜ்ஞானத்தைப் போக்குகின்றாள், அடியார்களின் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்து உன்னிடம் விண்ணப்பம்செய்து அவர்களின் காமங்களை ஒழிக்கின்றாள், தன் திருவடிகளை அடைந்தவர்களை உன் திருவடிகளை அடையச்செய்து உன் கருணையே வடிவுகொண்டதென்னலாம்படி நின்று காக்கின்றாள். இங்ஙனம் உனக்கும் பெருமையைத் தருகின்ற பெரியபிராட்டி உன்னோடு க்ஷணமும் பிரியாது நிற்கின்றாள்—என்றவாறு.

"வேண்டுரை நின்னுடன் சேர்ந்து" என்னும் தொடரால் *ஸ்ரீசப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்பட்டது. விளக்கம் 304-வது பாசுரவுரைக் குறிப்பிற் காண்க.* 1

தம்முடைய இந்த ஸூக்தி தெய்வநாயகனுக்குப் பரமபோக்ய மென்னப்படுகின்றது—

நேரிசைவெண்பா

348 திருமா லடியவர்க்கு மெய்யனார் செய்ய
திருமா மகளென்றுஞ் சேரும்—திருமார்பி
லின்மணிக் கோவையுட னேற்கின்றா ரென்றனிம்
மும்மணிக் கோவை மொழி. 2

உரை:— திரு மால் — *பிராட்டியிடம் மயக்கத்தையுடையவரும்*, அடியவர்க்கு மெய்யனார் — *பாகவதர்களுக்கு மெய்யராய் நடப்பவருமான தெய்வநாயகனார்*, செய்ய திருமாமகள்—*சிவந்த நிறமுடைய*

பெரியபிராட்டி, என்றும் சேரும் திருமார்பில்—எப்பொழுதும் வாஸம் செய்யும் (தம்) திருமார்பில், இன மணிக்கோவையுடன் — இனிய (கௌஸ்துபம் முதலிய) ரத்னஹாரத்துடன், என்றன் மொழி இம் மும்மணிக்கோவை — என் மொழியாகிய இந்த மும்மணிக்கோவை என்னும் நூலையும், ஏற்கின்றார் — சாத்திக்கொள்கின்றார்

அடியவர்க்குமெய்யன், பெரியபிராட்டி பிரியாது நித்யவாஸம் செய்யும் தம் திருமார்பில் கௌஸ்துபம் முதலிய ரத்நங்களாலாகிய ஹாரத்தை அணிந்திருப்பதுபோல இந்தப் பிரபந்தத்தையும் மிக்க ஆதரத்துடன் தன் திருமார்பில் தரித்துக் கொண்டாடுகின்றான் [ஆகவே, எம்பெருமானும் அன்புடன் ஏற்கும் இப்பிரபந்தம் பாகவதர்களுக்கும் மிகப் போக்யமாம்]— என்றவாறு 2

ஸ்ரீதேசிகன் நாயகியின் தன்மையை அடைந்து தோழியின் வாயால் பேசி அநுபவிக்கிறார்—

கட்டளைக்கலித்துறை

349
மொழிவார் மொழிவன மும்மறை யாகு மயிந்தையிலவந்
திழிவா ரிழிகவென் றின்னமு தக்கட லாகிநின்ற
விழிவா ரருண்மெய்யர் மெல்லடி வேண்டிய மெல்லியன்மேற்
பொழிவா ரனங்கர்தம் பூங்கரும் புந்திய பூமழையே 3

உரை:— மொழிவார் மொழிவன — பேசுபவர் பேசுசெல்லாம், மும்மறை ஆகும் — மூன்றுவேதங்களின் ஸாரமாகின்ற (பெருமை வாய்ந்த), அயிந்தையில் வந்து — திருவயிந்திரபுரத்தில் அவதரித்து, இழிவார் —(எம்மிடம்) ஈடுபடு (தற்கு விருப்பு) மவர், இழிக என்று— ஈடுபடுக என்று (நினைந்து), இன் அமுதக் கடலாகி நின்ற — இனிய அம்ருத ஸமுத்ரமாகி நின்றவரும், விழி வார் அருள் — கடாக்ஷத்தினின்று பொழியப்படுகின்ற கருணையையுடையவருமான, மெய்யர்— அடியவர்க்குமெய்யருடைய, மெல் அடி வேண்டிய — மெல்லிய ...களை விரும்பிய, மெல்லியல் மேல் — மென்மைத்தன்மை ...லியின்மேல், அனங்கர் — மன்மதனார், தம் பூம் கரும்பு ...முடைய அழகிய கரும்பாகிய வில்லினின்று எழுகின்ற, ...புஷ்பமாகிய (அம்பின்) மழையை, பொழிவார்—பெய்வார்.

ஸ்ரீதேசிகனுககுத தெயவநாயகனமீதுளள அளவிலாக காதல இங ஙனே பெணதனமையைத தநதது இததனமை தாமாக ஏறிடடுககொளவ தனறித தானே பரவசமாய வருவதாகும புருஷோததமனமுனபு சுதநதிர லேசமுமினறிப பரதநதரமாயக கிடககும உலகமுழுதும பெணதனமைய தாகுமனறே! இஙஙனம ஸ்ரீதேசிகன தலைமகளின தனமையை அடைநதார இநதத தலைவிககுத தெயவநாயகனதிருமேனியோடு அபபொழுதே கலநது பரிமாற அளவிலாத வேடகை கிளாநதெழுநதது, அது கிடடபபெறாமை யாலே ஆறறாமை விஞசி அவள மிகத தளாநதாள இநநிலையில மனமதனும அவளமீது தன அமபுமாரியைப பொழிநது காதலை வளாவிததான இங ஙனம தெயவநாயகனை அடையபபெறாது வருநதும தலைவியின நிலைகணட தோழியின பேசசாய எழுநதது இநதப பாசுரம

இது தமிழாகளின அகபபொருளதுறைகளில தோழிகூறறில 'இரஙகல' எனனும துறையாம அதாவது தலைவியின நிலைமைகணடு தோழி இரஙகிககூறுதல எனபதாம

பெணடிா, சிறுவர், கிளி, குயில முதலிய ஸகலஜீவராசிகளும பேசு கினற வாககியஙகளெலலாம ஸகலவேதஸாரம எனனலாமபடி மிகப பெருமை வாயநதது திருவயிநதிரபுரம இதில தெயவநாயகன அனைவரும ஸேவிதது வாழுமபடி வநது அவதரிதது 'எனனை அநுபவிதது உஜ்ஜீவியுஙகள' எனறு தனனைக காடடிககொடுததுககொணடு, அநுபவிபபவாககுத தெவிட டாத அமுதககடலாயநினறு தன கடாகஷததால அனைவாமீதும அருள மாரியைப பொழிகினறான அவனிடம அளவிலாக காதலகொணடு அவனை அணையவிருமபி அதுபெறாது வருநதிநிறகும தலைவியினமீது மனமதனும தன கருமபுவிலலினினறு பூமாரியைப பெயது இனனும வாடடுகினறானே, எனசெயவது?— எனறு தோழி இரஙகிககூறியவாறு

ஸவாபதேசபபொருளில—தெயவநாயகனை அடைநது அநுபவிககப பேராவலகொணட இபபெரியோருககு பரகருதிஸமபநதம உடனே அஙஙன செயயாது தடை செயகினறதே எனறு பாகவதா இரஙகிக கூறியதாயக கொளளலாம 3

இங்ஙனம் தன்னை அநுபவிக்கப் பாரித்துநிற்கும் ஸ்ரீதேசிக னுக்குத் தெய்வநாயகன் தன் ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற் றைக் காட்டிக்கொடுக்க அவனை அநுபவித்தபடியை இரண்டு பாசுரங் களால் பேசுகின்றார்—

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

350 மழையி லெழுந்த மேகங்களபோல வைய
மழியவொன் றழியா வடியவா மெய்ய
வருமறை யினபொரு ளாய்நதேடுக குஙகாற
றிருவுட னமாநத தெயவ நாயக
நின்றிருத் தனககு நீதிரு வாகி
யிந்துதன் னிலவுட னிலங்குதன் மையினை
நந்துத லில்லா நலவிளக காகி
யநதமி லமுத வாழியாய நிறறி
பாறகட றன்னிற பன்மணி யன்ன
சீாககணரு சோநத சீலமெல லையிலை
யடியவா பிழைக ணின்கருத தடையா
தடையவாண் டருளு மரசனு நீயே
யுயாநதநீ யுன்னை யெம்முடன் கலநதனை
யயிநதைமா நகரி லமாநதனை யெமககாயச
சிததிர மணியெனத திகழுமன் னுருவி
லததிர மணியென வனைததுநீ யணுகி
விண்ணு ளமாநத வியனுரு வதனு
லெணணிய வீரிரண் டுருக்களு மடைதி
பன்னிரு நாமம் பலபல வுருவா
யின்னுரு வெங்கு மெயதிநீ நிறறி
மீனொ டாமை கேழலகோ ளரியாய
வாஞா குறளாய மழுபபடை முனியாயப
பினனு மிராம ரிருவராயப் பாரிற
றன்னிய பரநதா துவரைமன் னனுமாயக
கலிதவிாத தருளுங் கற்கியாய மறறு
நலிவதற் கெணணும் வல்வினை மாறற
நானு வுருவங் கொணடுநல லடியோா
வானு ரின்ப மிங்குற வருதி
யோருயி ருலகுக் கென்னுநீ திருவொ
டேருயி ரெல்லா மேநதியின் புறுதி
யாவரு மறியா தெங்குநீ கரந்து
மேவுருச் சூழ்ந்து வியப்பினுன் மிகுதி

கொண்டிட வெம்மை யடைக்கல மூலகிற்
கணடிலங் கதியுனை யன்றிமற றென்றும்
பலவகை நினற நின்படி யனைததினுந
தொலவகை காட்டுந துணிநதுதா மறையே 4

உரை — மழையில எழுநத மொககுளபோல — மழைநீரி னினறு உணடாகினற நீரககுமிழிபோல, வையம் அழிய — உலகம அழிய (அபபோதும), ஒன்று அழியா — ஒனறும (சிறிதும) அழி யபபெறாத, அடியவாமெயய — அடியவாககுமெயயனே!, அரு மறை யின் பொருள — அருமையான வேதஙகளின ஸாரததை, ஆய்ந்து எடுககுஙகால — ஆராயநது சீாதூககுமபோது, திருவுடன் அமாநத — பிராடடியுடன (பிரியாது) நிறகினற, தெயவநாயக — தெயவ நாயகனே!, நின் திருத்தனககும் — உனககுப பெருமையைததரு கினற பிராடடிககும, நீ திருவாகி — நீ பெருமையைததருபவனாகி, இநது — சநதிரன, தன நிலவுடன் — தன நிலவுடன, இலஙகு தனமையினை — பிரகாசிபபதுபோனற தனமையுடையனாயினை; நநதுதல் இலலா நல விளககாகி — அவிதல இலலாத சிறநத தீபமாய, அநதம் இல் — எலலையிலலாத, அமுத ஆழியாய நிறறி — அமருத ஸமுதரமாய நிறகினறாய, பாறகடல்தனனில — திருபபாறகடலில, பல் மணி அன்ன — பலவகை ரதனஙகள (விளஙகுவது) போல, சீாக கணம் சோநத — திருககலயாணகுணஙகளின கூடடம சோநத, சீலம் — ஸௌசீலய (மெனனும முககிய குண) ததிறகு, எலலை இலை — எலலையிலலாதுநினறாய; அடியவா பிழைகள — பாகவதா களின அபராதஙகள, நின கருதது அடையாது — உன திருவுளளத தில இடமபெறாதிருகக, அடைய — அனைததையும, ஆண்டருளும் — காததருளுகினற, அரசனும் நீயே—மஹாராஜனும நீயே, உயாநத நீ— உயாநதுநிறகும நீ, உன்னை எம்முடன் கலநதனை — உனனை எம முடன (ஒரு நீராகக) கலநதுபரிமாறினை; எமககாய் — எஙகளுககு அருளபுரிவதறகாக, அயிநதைமாநகரில — திருவயிநதிரமஹாபுரத தில, அமாநதனை — நிதயவாஸமசெயதனை; சிததிர மணி என — விசிதரமான நீலரதனம எனனலாமபடி, திகழும் மன் உருவில — பிரகாசிககும நிதயமான (உன) திருமேனியில, அததிரம் அணி என — அஸதரம திருவாபரணம என்னுமபடியான, அனைத்தும் —

ஸகலதத்துவங்களையும், நீ அணுகி—நீ கிட்டி (த் தாங்கி), விண்ணுள் அமர்ந்த — ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, வியன் உருவத்தால் — விலக்ஷணமான பரவாஸுதேவரூபத்திலிருந்து, எண்ணிய— (பக்தர்களால்) தயானிக்கப்படுகின்ற, ஈரிரண்டு உருக்களும்—நான்கு வ்யூஹரூபங்களையும், அடைதி — அடைந்து நிற்கின்றாய்; பன்னிரு நாமம் — பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும், பலபல உருவாய — பற்பல திருமேனிகளையும் உடையவனாய், இன் உரு எங்கும் — போக்யமான (பாகவதர்களின்) சரீரத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும், நீ எய்தி நிற்றி— நீ அடைந்து நிற்கின்றாய்; மீனோடு ஆமை — மத்ஸ்யமும் கூர்மமும், கேழல்—வராஹமும், கோளரியாய—நரசிங்கமுமாகி, வான் ஆர—(பின் த்ரிவிக்ரமனாகி) வானத்தை அளாவிய, குறளாய—வாமனனாய், மழுப் படை முனியாய — கோடரியென்னும் ஆயுதத்தையுடைய பரசுராமனாய், பின்னும் இராமர் இருவராய—பின்னும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனும் பலராமனுமாகிய இருவராய், பாரில்—பூமியில், துன்னிய—பொருந்திய, பரம் தீர — பாரத்தைப் போக்குகின்ற, துவரை மன்னனுமாய்— த்வாரகைக்கு நாதனான கண்ணனுமாய், கலி தவிர்த்தருளும் — கலியின் கோலாஹலத்தைப் போக்கியருள்கின்ற, கற்கியாய-கல்கியுமாகி, மற்றும் — மேலும், நலிவதற்கு எண்ணும் — துன்புறுத்துவதற்கு முற்பட்ட, வல் வினை மாற்ற — வலிய கர்மங்களைப் போக்க, நானா உருவம் கொண்டு — பலவேறு திருமேனிகளைக் கொண்டு, நல் அடியோர்—ஸாதுக்களான (உன்) அடியார்கள், வான் ஆர் இன்பம்— ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் (அடையக்கடவ) பரிபூர்ண ஆநந்தத்தை, இங்கு உற — இங்கு அடையும்படி (செய்ய), வருதி — முற்படுகின்றாய்; உலகுக்கு—ப்ரபஞ்சமுழுவதிற்கும், ஓர் உயிர் என்னும் நீ — ஒரே ஆத்மா என்னப்படுகின்ற நீ, திருவோடு — பிராட்டியோடு, ஏர் உயிர் எல்லாம் ஏந்தி — ஒத்துநிற்கும் ஜீவாத்மாக்களை எல்லாம் தாங்கி, இன்புறுதி — ஆநந்தமடைகின்றாய்; யாவரும் அறியாது — ஒருவரும் அறியாதபடி, நீ எங்கும் கரந்து — நீ எங்கும் ஒளிந்திருந்து, மேவு உருச் சூழ்ந்து — பொருந்துகின்ற சரீரங்களைச் சூழ்ந்து, வியப்பினால் மிகுதி — ஆச்சர்யத்தால் மிகும்படி நின்றாய்; எம்மை அடைக்கலம் கொண்டிட — எம்மை ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொள்ள, உலகில் உ (ன்) னை அன்றி — உலகில் உன்னைத் தவிர, மற்றொன்று கதியும் கண்டிலம் — வேறொரு கதியையும் (யாம்)

காணவிலலை; பல வகை நின்ற — *பல வகையாய நிலைபெறறுநினற,* நின் படி அனைத்தினும் — *உன பரகாரஙகள அனைததிலும,* தோல் வகை — *அநாதியான பரகாரததை,* தூ மறையே — *பரிசுததமான வேதமே,* துணிந்து காட்டும் — *துணிநது விளககமுறபடும.*

அடியவாககுமெயயனே! மழைபெயயுமபோது தோனறி க்ஷணத திலேயே அழிகினற நீரககுமிழிபோல நிலையறற பரபஞசம முழுதும பரளய காலததில அழிநதபோதினும உன ஸவரூபம ரூபம குணம முதலியவறறில சிறிதும மாறுபாடினறி நீ பரகாசிககினறாய, ஸகல வேதாநதஙகளையும ஆயநதுபாாததால ஸரியஃபதியான நீயே பரததுவமெனறு நிசசயம செய யுமபடி நிறகினறாய, உனககுப பெருமையைத தருகினற பிராட்டிககும நீ பெருமையைத தநது, சநதிரன நிலவுடன பிரியாது நிறபதுபோல நீயும அவளுடன கூடிநினறு பரகாசிககினறாய, ஒருகாலும அவியாத ரதநதீபமாய நினறு உலகிறகு அறிவுசசெலவததையளிதது, ஆசரிதாகள அநுபவிககத தெவிட்டாத அமருதஸமுதரமாய நிறகினறாய, கடலுள பலவகையான சிறநத ரதனஙகள விளஙகுவதுபோல உனனிடம திருககலயாணகுணஙகள அனைததும இடமபெறறுநிறக, அவறறுள நீசாகளுடனும கலநதுபரிமாறுத லாகிய ஸௌசீலயமெனனும குணம எலலையறறு நிறகபபெறுகினறாய, குடி களின பிழையைப பொறுததுக காககினற மஹாராஜனைபபோல அடியவா களின அபராதஙகளைத திருவுளளததிற கொளளாது கருணையால க்ஷமிதது அவாகளைக காததருளகினறாய, ஸாவபரகாரஙகளாலும உயாநதுநிறகும நீ மிகத தாழநதுநிறகும எமபோனற நீசாகளுடன ஒருநீராகக கலநதுநிறக ஒருபபட்டு எஙகளுககு அருளபுரிவதறகாகத திருவயிநதிரபுரததில் ஆசசை வடிவஙகொணடு நிதயவாஸம செயகினறனை, விசிதரமான நீலரதனமபோல பரகாசிககும உன திருமேனியில் ஸகலதததுவஙகளையும திருவாபரணஙகளாக வும திருவாயுதஙகளாகவும தாஙகிப பரவாஸுதேவனாக ஸ்ரீவைகுணடததில நிறகினறாய, பின, பகதாகள தயானிகக எளிதாயிருககுமாறு வாஸுதேவன ஸஙகாஷணன பரதயுமநன அநிருததன எனற நானகு வயூஹவடிவஙகளையும கொளவதுடன அவறறிலிருநது உணடாகிய கேசவன முதலிய பனனிரணடு வடிவஙகளுடன பாகவதாகளுடைய சரீரததின பாகஙகளில புணடரரூபமாய நிறகினறாய, பின ஸமஸாரிகளின காமஙகளைபபோககிக காககநினைநது மதஸயம கூாமம முதலிய பதது விபவாவதாரஙகளையும எடுததுககொணடு நினறு, பாகவதாகள உன திருமேனியைககணடு ஸ்ரீவைகுணடததில அநு பவிககும பரமாநநதததை இககாமபூமியிலேயே அநுபவிககசசெயகினறாய, பரபஞசததிறகெலலாம ஒரே ஆதமாவாயப பிராட்டியோடு நிறகும நீ

சேதநாசேதநங்களெல்லாம் தன் திருமேனியின் ஏகதேசத்திலே ஒட்டிக் கிடக்கும்படி அவற்றைத் தாங்கி விராட்ஸ்வரூபனாய் நின்று மகிழ்கின்றாய், ஒருவரும் அறியாதபடி 'கறந்த பாலுள் நெய்' போல ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமிவடிவங்கொண்டு தங்கி, அதையறிந்தவர் அனைவரும் அதிசயிக்கு மாறு நிற்கின்றாய், இத்தகைய பெருமைமிக்க உன்னையன்றி எம்மைக் காக்க வேறு கதி காண்கிலோம் உன் ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற்றைப் பேச அபௌருஷேயமாய் அநாதியாய் நிற்கும் வேதம் ஒன்றே துணிந்து முற் படுமேயன்றி மற்றவரால் முடியுமோ? (முடியாது)— என்றவாறு

இப்பாசுரத்தில் ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள் ஐந்தும் கூறப்பட்டன அவை பின்வருமாறு — 'நந்துதலில்லா' என்னுமதால் ஸத்யத்வமும், 'நல' என்னுமதால் அமலத்வமும், 'விளக்கு' என்றதால் ஜ்ஞாநத்வமும், 'அந்தமில' என்றதால் அநந்தத்வமும், 'அமுதவாழி' என்றதால் ஆநந்தத்வமும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டன ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களின் விளக்கம் 248-வது பாசுரவுரைக்குறிப்பிற் காண்க

தத்துவங்கள் அஸ்த்ரங்களாகவும் அணிகளாகவும் நிற்கும் முறையை 80-வது பாசுரவுரையிற் காண்க

இப்பாசுரத்தில் த்வயத்தின் முற்பகுதியின் பொருளும் குறிக்கப் படுகின்றது— 'நின் திருத்தனக்கு' என்றதால் 'ஸ்ரீமத்' சப்தத்தின் அர்த்தமும், 'சீரக்கணஞ் சேர்ந்த ' என்றதால் 'நாராயண' சப்தத் தின் அர்த்தமும், 'மன்னுருவில்' என்றதால் திருமேனியை ஸூசிப்பிக்கும் சரணசப்தத்தின் அர்த்தமும், 'அடைக்கலம்' என்றதால் 'சரண' சப்தம், 'ப்ரபத்' வினைப்பகுதி இவற்றின் அர்த்தமும், 'கண்டிலங்கதி' என்றதால் தன்மையொருமைவிகுதியின் அர்த்தமும் கூறப்பட்டன த்வயத்தின் அர்த்தவிளக்கம் தூயசசுருக்கு-உரையிற் காண்க

[ஸ்ரீதேசிகன் பெருமாள்கோயிலினின்று திருவயிந்திரபுரத்திற்கு எழுந்தருளிய பின் பேரருளாளனும் ஸ்வாமிக்காக அங்கு எழுந்தருளியதாக வும் இதைக்கருதியே 'அயிந்தைமாநகரிலமர்ந்தனையெமக்காய்' என்னப்பட்ட தாகவும் பெரியோர் பணிப்பர்] 4

நேரிசைவெண்பா

351 தூமறையி னுள்ளந் துளங்காத துணிவுதரு
மாமறிவா லாரந்தடிமை யாகின்றேம்—பூமறையோன்
பாரா யணத்திற் பணியு மயிந்தைநகர்
நாரா யணனுக்கே நாம்

உரை.— பூ மறையோன் — நாபிக்கமலத்தில் அவதரித்து வேதப்ரவசனம்செய்யும் ப்ரஹ்மா, பாராயணத்தில் பணியும்—வேதங்களின் அநுஸந்தாநத்தில் வணங்குகின்ற, அயிந்தை நகர் நாராயணனுக்கே — திருவயிந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே, தூ மறையின் — பரிசுத்தமான வேதத்தின், உள்ளம்— தாத்பர்யத்தில், துளங்காத துணிவு தரும் — கலங்காத நிச்சயார்த்தத்தைத் தருகின்ற, ஆம் அறிவால் நாம் ஆர்ந்து — ஏற்ற ஜ்ஞாநத்தால் நாம் நிறைந்து, அடிமை ஆகின்றோம் — தாஸர்களாக ஆகின்றோம்

நாம் அபௌருஷேயமான வேதாந்தங்களில் மிகப் பரிசயம்செய்து ஒன்றாலும் கலக்கமுடியாத நிச்சயஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றோம் இதனால் எக்காலத்திலும் வேதங்களைப் பரவசம் செய்யும் ப்ரஹ்மாவினாலும் அந்த வேதங்களால் போற்றப்படுமவனென்னக் கொண்டாடி அடிபணியப்படும் தெய்வநாயகனுக்கு நித்யதாஸராயிநிற்கும் பெருமைபெற்றோம்—என்றவாறு

இங்கு 'நாராயணனுக்கே நாம் அடிமையாகின்றோம்' என்ற தொடரால் த்வயத்தில் பிற்பகுதியிலுள்ள 'ஸ்ரீமதே நாராயணாய' என்ற தொடரின் அர்த்தமும், 'துளங்காத துணிவு' என்றதால் 'நம:' என்ற சப்தத்தின் அர்த்தமும் கூறப்பட்டன 5

தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இரங்கிப்பேசுகின்றாள்—

352 *கட்டளைக்கலித்துறை*

ஆக்கும் கருணை பொழிவா னயிந்தையில் வந்தமர்ந்த
கார்க்கொண் டலைக்கண்ட காதற் புனமயில் கண்பனியா
வேர்க்கு முகிழ்க்கும் விதிர்விதிர்க் கும்வெள்கி வெவ்வுயிர்க்கும்
பார்க்கின் றவாக்கித நாமென்கொ லென்று பயில்வமே. 6

உரை — ஆக்கும் — யாவர்க்கும், கருணை பொழிவான் — கருணை (யாகிய நீரைப்) பொழிவதற்காக, அயிந்தையில்—திருவயிந்திரபுரத்தில், வந்து அமர்ந்த — எழுந்தருளி நித்யவாஸம்செய்கின்ற, கார்க் கொண்டலைக் கண்ட — (தெய்வநாயகனென்னும்) கரிய மேகத்தைக் கண்ட, காதல் புனமயில் — காதலையுடைய மயில் (போன்ற சாயலையுடைய தலைவி), கண் பனியா — கண்ணீர்த்துளியரும்பி, வேர்க்கும் — உடலவியர்க்கும்; முகிழ்க்கும் — (அச்சத்தால்) மயிர்க் கூச்செறியும், விதிர்விதிர்க்கும் — நடுங்கும்; வெள்கி — வெட்கமுற்று,

வெவ்வுயிர்க்கும்— வெய்யதாகப் பெருமூச்சு விடும், பார்க்கின்றவர்க
(இந்நிலைமையைப்) பார்க்கின்றவர்க்கு, நாம் இது என் என்று பய
வம் — நாம் இது என்ன என்று கூறுவோம்? கோல — அசைநி

கீழே தலைவிக்குத் தெய்வநாயகன் தன் ஸ்வரூபம் ரூபம் முத
வற்றைக் காட்டிக் கொடுக்க அவள் அவற்றை அநுபவித்து மகிழ்ந்த
பின் அவன் தன் வடிவத்தைச் சட்டென மறைத்துக்கொள்ள, அத
மனம் பொறாது மிகவும் வருந்தினாற் அவளது மெய்வேறுபாடுகள
தோழி இரங்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்—

உயர்வு தாழ்வு கருதாது ஆசிரிதரான அனைவர்மீதும் கருணையா
நீரைப் பொழிந்து வாழ்விப்பதற்காகத் திருவஹீந்திரபுரத்தில் வந்து எ
தருளியுள்ள தெய்வநாயகனாகிய காளமேகத்தைக் கண்ட மயில்போன்றவ
கிய தலைவி இப்பொழுது அந்த மேகத்தைப் பிரிந்து கண்ணீர்த்துளியரு
உடல் வியர்க்க, அச்சத்தால் மயிர்க்கூச்செறிய, மேனி நடுங்க, வெ
மூற்று வெய்யதாகப் பெருமூச்சுவிடுகின்றாள் இந்நிலைமையைப் பார்த
கேட்பவர்களுக்கு இது எதனால் விளைந்ததென்று கூறுவோம்?—என்றவ

ஸ்வாபதேசப் பொருளில் ஸ்ரீதேசிகனுக்குப் பகவதநுபவத்தில் உ
ஆவத்தின் மிகுதியையும் அது கிடைக்கப்பெறாத நிலைமையில் படும் ப
டையும் கண்டு பாகவதர்கள் வியந்து கூறிய தாயக் கொள்ளலாம்

பின்னும் தெய்வநாயகனுடைய குணங்கள் புகழப்படுகின்ற

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

353 பயின்மதி நீயே பயின்மதி தருதலின்
வெளியு நீயே வெளியுற நிற்றலின்
ளுயு நீயே சாயைதந் துகத்தலின
றந்தையு நீயே முந்திநின் றளித்தலி
னுறவு நீயே துறவா தொழிதலி
னுற்றது நீயே சிற்றினப மின்மையி
ளுறு நீயே யாற்றுக் கருட்லி
னறமு நீயே மறநிலை மாய்த்தலின்
றுணைவனு நீயே யிணையிலை யாதலின்
றுயயனு நீயே செயயா ளுறைதலின்
காரண நீயே நாரண னாதலின
கற்பக நீயே நற்பதந் தருதலி

னிறைவனு நீயே குறையோன் றிலாமையி
னின்பமு நீயே துனபந துடைத்தலின்
யானு நீயே யெனனு ளுறைதலி
னெனது நீயே யுனதன்றி யினமையி
னல்லாய நீயே போலலாங் கிலாமையின்
வலலாய நீயே வையமுண் டுமிழதலி
னெங்ஙன மாகு மெயயநின் வியபபே
யங்ஙனே யோகக வறிவ தாரணமே 7

உரை:— பயில மதி— (உனனை) அநுபவிககவலல ஜஞானததை, தருதலின் - அருளியபடியால, பயில — அநுபவிககககூடிய, மதி நீயே — சநதிரனும நீயே; வெளி உற நிறறலின் — (ஸகலவஸதுக களுகம உனனால) பரகாசம அடையுமபடி நிறபதால, வெளியும் நீயே— தேஜஸஸும நீயே, சாயை தநது — (தன திருவடி) நிழலைத தநது, உகததலின் — மகிழசசியடைவதால, தாயும் நீயே — (பெறற) தாயும நீயே; முந்தி நின்று — (ஸருஷடிககு) முனபு (தனியனாய) நினறு, அளிததலின் — காததலின, தநதையும் நீயே — தகபபனும நீயே, துறவாது ஒழிதலின— எமமைக கைவிடாதிருததலால், உறவும் நீயே— ஸாவவிதபநதுவும நீயே, சிறறினபம் — (உலகிலுளள) அறபஸுகம, இன்மையின் — (என ஸவரூபததிறகுப பொருநதியதாக) இலலா மையால, உறறதும் நீயே — தகக பலனும நீயே, ஆறறுககு— உபாயத திறகு, அருளதலின் — (பலனை) அருளவதால, ஆறும் நீயே — உபாய மும நீயே; மற நிலை — பாபஙகளின நிலையை, மாய்ததலின் — ஒழித தலின, அறமும் நீயே — தாமஸவரூபியும நீயே, இணை — (உனககு) ஒபபு, இலையாதலின் — இலலையாதலால, துணைவனும் நீயே — (எனககுத தகக) ஸஹாயனும நீயே, செய்யாள் — பெரியபிராடடி, உறைதலின் — (திருமாபில) நிதயவாஸமசெயவதால, துயயனும் நீயே — பரிசுததனும நீயே, நாரணனாதலின் — ஸ்ரீமநநாராயணனா யிருபபதால, காரணம் நீயே — ஜகதகாரணமும நீயே; நல் பதம் — உயாநத ஸதான (மாகிய ஸ்ரீவைகுணட) ததை, தருதலின்— கொடுபப தால, கறபகம் நீயே — கறபகவிருக்ஷமும நீயே; ஒன்று குறை — ஒரு குறையும, இலாமையின் — இலலாமையால, இறைவனும் நீயே — ஸாவேசுவரனும நீயே, துன்பம் — (ஆஸரிதாகளின) துனபததை, துடைததலின—போககுவதால, இன்பமும் நீயே — ஆநநதமும நீயே;

என்னுள் — எனக்குள், உறைதலின் — அந்தர்யாமியாயிருப்பதால், யானும் நீயே — யானும் நின்னில் வேறுபடாதவன், உனது அன்றி — உனக்குச் சேஷமாயன்றி, இன்மையின் — (ஒருவஸ்துவும்) இல்லையாதலின், எனதும் நீயே — என்னுடைய வஸ்துவும் நீயே, பொல்லாங்கு — தோஷம், இலாமையின் — இல்லாமையால், நல்லாய நீயே — சிறந்து நிற்பவனும் நீயே, வையம்உண்டு — (ப்ரளயத்தில்) உலகத்தை விழுங்கி, உமிழ்தலின் — (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) உமிழ்தலால், வல்லாய நீயே — ஸமர்த்தனும் நீயே, மெய்ய — அடியவர்க்குமெய்யனே!, நின் வியப்பு — உன் ஆச்சர்யஸ்வபாவம், எங்ஙனம் ஆகும் — எவ்வாறு இருக்கின்றதோ, அங்ஙனே ஒக்க — அவ்வாறே பொருந்துமாறன்றி, அறிவது — அறியவல்லது, ஆரணமே — வேதமே (ஆகும்)

கீழ்க் கூறியவாறு தெய்வநாயகன் ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் தன் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றைக் காட்டி மறைய, ஸ்வாமியும் மனந்தளர்ந்து தம்மை அவன் உபேக்ஷிப்பதற்குக் காரணம் அவனுக்குத் தம்மீது கருணையில்லாமையா, அவனை அநுபவிக்கத் தமக்கு அதிகாரம் இல்லாமையா என்று திகைத்து மனம்புண்ணுகின்றார். இதைக் கண்டு மனம்வருந்திய தெய்வநாயகனும் எதிரே வந்து நின்று "உம்மிடம் நான் கலவாது நிற்பதற்கு நீர் கருதும் இரண்டும் காரணமல்ல, மனுஷ்யாவதாரத்தில் மானிடமுறையைக் கடவாது நடந்தாற்போல் அர்ச்சாவதாரத்திலும் அம்முறை அழியாதிருப்பதற்காக உம்மோடு அணையாது வாளாவிருக்கின்றேன். சோகியாதீர்" என்று ஸமாதானம்செய்து முன் காட்டாத சில குணங்களைக் காட்டியருள, அவற்றை அநுபவித்துப் பின்வருமாறு பேசுகின்றார்—

அடியவர்க்குமெய்யனே! உன் ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலியவற்றை அநுபவிக்கும்படி விசேஷஜ்ஞானத்தை நீ எமக்கு அருளுவதால் தன் நிலவினால் உலகமுழுவதும் ப்ரகாசிக்கச்செய்யும் குளிர்ந்த சந்திரனைப் ப்ரகாசிக்கின்றாய்; உலகில் ப்ரகாசமுள்ள ஸகலவஸ்துக்களும் நீ கொடுத்த ப்ரகாசத்தின் திவலையை வைத்துக்கொண்டு ப்ரகாசிப்பதால் தேஜோமயன் எனப்படுகின்றாய், உன் திருவடிநிழலின்கீழ் அனைத்தையும் அடக்கி க்ஷேமமுறச்செய்வதால் அனைத்துக்கும் பெற்ற தாயாயிருக்கின்றாய்; ...காலத்தில் நீ தனியாய் நின்று அசேதநம்போலக் கிடக்கும் ஜீவ...க்குச் சரீரம் இந்த்ரியம் இவற்றைக் கொடுத்துப் படைத்துக் அனைத்துக்கும் தந்தையாகின்றாய், ஒருபோதும் எம்மைக் கைகாப்பதால் ஸகலவிதபந்துவும் நீயேயாகின்றாய், உலகிலுள்ள ...மோக்ஷத்தை விரும்பும் எங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றவை

சோகதா — பௌததா
சோதனை — வேதவிதி
சோதி — பரகாசம
சோர்தல — குறைதல, மறததல
சோராது — விடாது

ஞ

ஞாலம — உலகம

த

தகர்ததல — ஒழிததல
தகவு — கருணை, குணம
தகைதல — தடுததல
தசமுகன — பததுமுகராவணன
தண்டு — கதையெனனும ஆயுதம
தண்மை — குளிர்சசி, தாழவு
தத்துவிததல — தாணடுவிததல
ததும்பல — தவிததல
தந்திரம — சேனை, உபாயம
தமனிநெறி — பரஹமநாடிவழி
தமிழ்மறை — திவயபரபநதம
தரணி — பூமி
தரணிசுரர — பராஹமணர
தரம் — பெருமை
தராளம் — முதது
தரிததல — தாஙகுதல, உஜஜீவிததல
தருக்கம — யுகதிவாதம
தருணஅருககன — இளஞசூரியன
தருமம — உபாயம, குணம
தலம் — பூமி
தலை — முடிவு
தலைவாசல — முதலவாசல
தலைவைததல — தலைவணஙகுதல
தவநெறி — யோகமாரககம
தவறு — அபராதம
தவிர்த்தல் — ஒழிததல
தவிர்தல — விடுதல, இழததல
தழல் — அகநி
தழைத்தல — வளாதல
தளம் — இதழ
தனஞ்சயன — அாஜுனன
தனம் — செலவம
தனயன் — புததிரன
தனிமை — ஒபபறற தனமை
உதவியறற நிலைமை
தனிவான — சுததஸததுவம, ஸவாக[கம
தனு — உருவம, வில
தாக்குதல — மோதுதல இடிததல

தாதை — தநதை
தாமம — பாசம, ஸதானம
தாமரையாள — பிராடடி
தாமரையோன — பிரமன
தார — மாலை
தாரகன — கடததுவோன, தரிபப[வன
தாரகை — நகூததிரம
தாரணி — பூமி
தாரணை — பகதியோகததின ஓர[அஙகம
தாரம — பரணவம
தாரு — கடடை
தாரையறுதல — இடைவிடுதல
தாவளம — வசிககுமிடம
தாவிடுதல — தாவுதல
தாவு — பறறுககோடு
தாழதல — தாமதிததல, வணஙகுதல
தாள — பாதம
தானம — ஸதானம, அவறபொரி
திககு — வழி
திகழதல — விளஙகுதல, பெருகுதல, [சிறததல
திகிரி — சககரம
திஙகள — மாதம
திசைமுகன — பிரமன
திடா — மேடு
திணணம — நிசசயம, திடம, உறுதி
திணமை — திடம, வலிமை, மன[வுறுதி
திணி — அடாநத
தியககு — சோாவு
திரஙகுதல — சுருஙகுதல
திரள — கூடடம
திரிதல — சுழலுதல
திரு — பிராடடி, அழகு
திருததம — சீாதிருததம
திருமகள — பிராடடி
திரை — அலை
திவம — பரமபதம
திறம — விஷயம, ஸவரூபம, ஸவ[பாவம
திறமபுதல — நீஙகுதல
திறல — பலம
தினைததனை — தினையளவு, சிறிது
தீஙகு — கெடுதி
தீணடுதல — தொடுதல
தீதல — அழிதல, தீயநதுபோதல
தீது — குறறம
தீயவா — கொடியவா
தீககல — [illegible]

தீர்தல், தீர்வு — நீங்குதல்
தீவம் — தீவு
தீவினை — கொடியகாமம், பாபம்
துகள் — பொடி
துஞ்சல் — அஜ்ஞானம்
துணித்தல் — துண்டித்தல்
துணிதல் — நிச்சயித்தல், தெளிதல்
துணிவு — உறுதி, மஹாவிசுவாஸம்,
துணுக்கு — பயம் [ஜ்ஞானம்
தூயன் — பரிசுத்தன்
துயர், துயரம் — துக்கம்
துரத்தல் — ஓழித்தல்
துரிதம் — பாபம்
துலங்குதல் — பரகாசித்தல்
துலாம் — ஐப்பசி
துலை — ஸமம்
துலையுறுதல் — உபமானமாதல்
துவக்கம் — தொடக்கம்
துவக்கு — ஸம்பந்தம்
துழாய்முடியான் — எம்பெருமான்
துளக்கம் — மாறுபாடு
துளங்குதல் — உழலுதல், அசைதல்,
துளவம் — துளவி [கலங்குதல்
துறத்தல் — விலக்கல், விடுதல், இழத்
துறவறத்தோர் — ஸந்யாஸிகள் [தல்
துறவறம் — நிவருத்திதர்மம்
துறவி — வறுமை
துறை — உபாயம், வழி
துன்னுதல் — பொருந்துதல், மிகு
துனி — தூர்த்தசை [தல்
தூமறை — பரிசுத்தமான வேதம்
தூயவர், தூயோர் — பரிசுத்தர்
தூலம் — பஞ்சு
தெங்கு — தென்னை
தெருள் — விவேகம்
தெழித்தல் — ஒலித்தல்
தெளிவிசும்பு — பரமபதம்
தென்னன் — பாண்டியராஜன்
தேசு — பரகாசம், பெருமை
தேர்தல் — தெளிதல்
தேவகுரு — பிருஹஸ்பதி
தேவு — தெய்வம்
தேறுதல் — தெளிதல், நிச்சயித்தல்
தேனெறி — திருட்டுவழி
தேன்வேதியர் — தேனம்பாக்கத்து
தொகை — எண் [அந்தணர்

தொடி — கைவளை
தொடை — சாஸ்தரம், பாசுரம்
தொத்து — ஸம்பந்தம், தொடர்ச்சி
தொல் — அநாதி

ந

நகைசெய்தல் — பரிஹஸித்தல்
நச்சுதல் — விரும்புதல்
நடம் — நடனம், நாடகம்
நடலம் — தோஷம்
நடை — மார்க்கம், பரகாரம்
நணுகுதல் — நெருங்குதல், அடை
தல், பொருந்துதல், எதிரப்
நணுவித்தல் — சோத்தல் [படுதல்
நணுகுதல் — அடைதல், ஒன்றிக்
கலத்தல்
நந்துதல் — அவிதல், அழிதல்
நம்பர் — உயர்ந்தவர்
நயத்தல் — விரும்புதல்
நயம் — நன்மை, பலன்
நயனம் — கண்
நலகுதல்—விரும்புதல், அருள்புரிதல்
நலம் — ஆநந்தம், நன்மை, பெருமை
நலிதல் — துன்புறுத்தல்
நலிவு — துன்பம்
நவிலுதல் — கூறுதல்
நழுவுதல் — பிரிதல்
நள்ளிருள் — அடர்ந்த இருள்
நளி — குளிர்ந்த
நறவு — தேன்
நறை — வாஸனை, தேன்
நன்றி — நன்மை
நாகணை — சேஷசயனம்
நாகநகர் — தேவலோகம்
நாகம் — பரமபதம், தேவலோகம்,
நாகமலை — ஹஸ்திகிரி [யானை
நாடுதல் — தேடுதல், பற்றுதல்,
விரும்புதல், அநுஸந்தித்தல்
நாண் — அஹங்காரம்
நாணுதல் — வெட்குதல்
நாமங்கை — ஸரஸ்வதி
நாயனார் — நாயகர்
நாவணங்கு — ஸரஸ்வதி
நாறுதல் — மணத்தல்
நான்முகன் — பிரமன்
நானிலம் — பூமி
நிகமாந்தம் — வேதாந்தம்

நிகா — ஒபபு
நிதி — புதையல
நியமம — பகதியோகததின ஓரஙகம
நிரை — வரிசை, பசுககூடடம
நிரைததல — வரிசையாய வீசுதல
நிலை — நிஷடை, ஸவரூபம, ஸவபா
வம, அநுஷடாநம, உபாயம,
கைஙகாயம, உறுதி, ஸதாநம,
மாாககம, நிலைததிருததல,
குணம, பரகாரம, நிலைமை
நிலைபெறுதல — உஜ்ஜீவிததல
நிறுததல — வியவஸதைசெயதல,
நிறை — பெருமை, [சீாதூககல
நிறைகை — நிரமபுதல
நிறைததல — பூாததிசெயதல
நிறைமதியோா — பூாணஜஞாநமுடை
நிறைவு — பூாததி, பெருமை [யவா
நினைவு — ஸமருதி
நீசன — அறபன
நீடுறைதல — நெடுநாள வாழதல
நீதிநெறி — ஸநமாாககம
நீா — ஜலம, தனமை
நுகாதல — உணணுதல
நுடஙகுதல — அசைதல, துவளுதல்
நுணமை — கூாமை
நூல — சாஸதரம
நெடியவா — உயரமானவா
நெடுமபயன — பெரிய பலன, மோ
நெடுமால — எமபெருமான் [க்ஷம
நெடுமை — உயாவு, மிகுதி
நெறி — உபாயம, வழி
நேயன — நணபன
நோமதி — ஸூக்ஷமபுததி

ப

பககணம — வேடசசேரி
பகடு — ஆடமபரம
பகட்டுதல — மயககுதல
பகாதல — கூறுதல
பகலோன — ஞாயன
பகவா — பாகவதாகள
பகை — விரோதி
பகைபபுலன — போாககளம
பஙகயததாள — பிராட்டி
பஙகயததோன — பிரமன
பஙகயம — தாமரை
பசுமபொன — மாற்றுயாநதபொன,
படடநாதன — பெரியாழவாா
படடயம — ஒருவகை வாள
படி — வகை, பூமி
படிதல — பொருநதுதல், தஙகுதல,
ஈடுபடுதல, அழுநதுதல
படிவிததல — ஈடுபடசசெயதல
படிவு — ஈடுபாடு
படுதல — அழிதல
படை — ஸேனை, ஆயுதம
பண — இசை
பணடு — முனபு
பணடை — அநாதி
பணணுலகு — ஸஙகீதலோகம
பணபு — சிறபபு, ஸவபாவம, முறை
பணி — கைஙகர்யம
பணிதல — சரணமடைதல
பணிதி — வாதம
பணிலம — சஙகு
பததா — பாகவதாகள
பததி — பகதி, அனபு
பதம — ஸதாநம
பதவி — உபாயம
பதி — ஆதாரம, க்ஷேததரம, இடம,
பநதம — காமபாசம [ஸதிரம
பநதனம — பிணிததல
பயததல — ஸருஷடிததல
பயிலுதல — பரிசயமசெயதல, கூறு
தல, ஈடுபடுதல, அநுஸநதித
தல, அநுபவிததல
பரகாலன — திருமஙகையாழவாா
பரஞசுடா — உயாநத தேஜஸ
பரததல் — பரவுதல
பரததுவம — மேமபடட தனமை
பரம — பொறுபபு, கடமை
பரமன — எமபெருமான
பரவாதியா — பரதிவாதிகள
பரவுதல — துதிததல், சிறககப பெ
றுதல், அநுஸநதிததல
பரன — உயாநதவன
பரி — குதிரை
பரிதல — அனபுவைததல
பரிதி — ஸூாயன, பிரகாசம
பரிமுகர் — ஹயகரீவா
பரிவு — அனபு
பவம — ஸமஸாரம
பவி — வஜராயுதம்

பவித்திரம் — பரிசுத்தம்
பழுதாக்குதல் — வீணாக்குதல்
பழுது — குற்றம்
பள்ளி — படுக்கை
பற்பு — தாமரை
பற்று — ஆசை, உரிமை, உபாயம், கைக்கொள்ளல், கதி
பறைதல் — வெளியிடுதல்
பன்னுதல் — சொல்லல்
பா — பாசுரம்
பாக்கியம் — அதிருஷ்டம்
பாங்கு — நேர்மை
பாசண்டர் — நாஸ்திகர்
பாஞ்சாலி — த்ரௌபதி
பாதம்விசைப் பிறந்தோர் — பகவானுடைய பாதத்தில் பிறந்த நான்காம் வருணத்தினர்
பாதாதிகேசம் — திருவடிமுதல் திருமுடிவரை
பார் — பூமி, பருமை
பார்த்தன் — அர்ஜுனன்
பாரம் — கரை
பாவித்தல் — அநுஸந்தித்தல்
பாற்கடலோன் — எம்பெருமான்
பாற்றுதல் — ஒழித்தல்
பாறுதல் — அழிதல்
பிசசு — பரமம்
பிடி — பெண்யானை
பிணக்கு — விரோதம்
பிணி — தீங்கு, நோய், பந்தம்
பிணைத்தல் — ஒன்றுசேர்த்தல்
பிணைதல் — சேர்தல்
பித்தி — சுவர்
பிரமபுரம் — சரீரம்
பிரான் — ஸ்வாமி, உபகாரி
பிரித்தல் — வேறாக்குதல்
பிருந்தாவனம் — பிருந்தாவனம்
பிழை — அபராதம், குற்றம், பாபம்
பிறவித்துயர் — ஸம்ஸார துக்கம்
பின்னபாகம் — தனிச்சமையல்
புகல் — உபாயம், இருப்பிடம், புகழ்
புகலுதல் — கூறுதல்
புடவை — ஆடை
புண்டரீகம் — தாமரை
புணர்த்தல் — படைத்தல், கலப்பித்தல், செய்தல், அடைவித்தல்
புணர்ப்பு — கார்யம்
புந்தி — மனம், புத்தி
புயம் — கை
புரளுதல் — அகலுதல்
புராணம் — அநாதி
புராணன் — அநாதிபுருஷன்
புருடன் — ஜீவன்
புலம்பல் — வருந்தாதே
புலன் — இந்த்ரியம், விஷயங்கள்
புவனம் — உலகம்
புவியோர் — உலகினர்
புள் — பக்ஷி
புறம் — வேறு, அயல், வெளி, பிற
புன்மை — அற்பத்தன்மை [மதம்
புனல் — ஜலம், நதி
புனிதம் — பரிசுத்தம்
புனைதல் — தரித்தல்
பூசுரர் — அந்தணர்
பூதபதி — சிவன்
பூமகள் பூமங்கை — பிராட்டி
பூமறையோன் — பிரமன்
பூரித்தல் — பூர்த்திசெய்தல்
பூவன் — பிரமன்
பெடை — பெண்பட்சி
பெருஞ்சோதி — ஸ்வாதிநக்ஷத்திரம்
பெருவான் — பரமபதம்
பேணுதல் — அன்புகொள்ளல், கொண்டாடுதல்
பேர் — புகழ்
போதல் — நீங்குதல்
பேரின்பம் — மோக்ஷம்
பேறு — பலன், புருஷார்த்தம்
பொங்குதல் — வளர்தல், எழும்புதல்
பொதிதல் — மூடுதல்
பொய்ம்மதி — அஜ்ஞானம்
பொரல் — சண்டையிடுதல்
பொருங்கருவி — போர்செய்யும் ஸாதனம்
பொருத்தம் — தகுதி
பொருநல் — தாமரபாணி
பொருள் — செல்வம், தத்துவார்த்தம், விஷயம், விசித்தார்த்தம், புருஷார்த்தம், ஸாரம்
பொல்லாங்கு — தோஷம்
பொழிதல் — பெய்தல்
பொழில் — சோலை
பொறி — இந்த்ரியம்
பொறை — பொறுமை
பொன்மாது — பிராட்டி

பொனவெறபு — மேருமலை
பொனறுதல — அழிதல
பொனனுலகு — ஸ்ரீவைகுணடம
போதம — ஜஞாநம
போது — புஷபம
போறறுதல் — துதிததல
பௌவம — கடல

ம

மகம — யாகம
மகரம — மீன
மகுடம — கிரீடம
மஙகுதல — கெடுதல
மஞசு — மேகம
மடடு — தேன, எலலை
மடல — காது
மடிகோலுதல் — துணியை வரிநது
மண — பூமி [கடடுதல
மணடுதல — ஈடுபடுதல, மிகுதல
மணணவா — பூவுலகினா
மணணுதல — கழுவுதல
மணமகள — பூமிதேவி
மணி — ரதநம
மணிவணணன — எமபெருமான
மததன — மகாராாததமாகிய ஜீவன
மதகரி, மதகளிறு — மதயானை
மதம — கொளகை, கர்வம
மதலை — குழநதை, தூண
மதன — வளம
மதி — சநதிரன, ஞானம, புததி
மதிகேடன — அறிவுகெடடவன
மதியம — சநதிரன
மது — தேன, அமுதம
மதுரம — இனிமை
மயக்கம — அஜஞாநம
மயாநதமை — அறியாமை
மயல — அஜஞாநம, பகதி, மயககம
மரககலம — ஓடம
மரு — பாலைவனம
மருதது — வாயு, பராணவாயு
மருவலா — விரோதிகள
மருவிடம — வசிககுமிடம
மருவுதல — அடைதல, நெருஙகுதல,
கலததல, பொருநதுதல்
மருள — அஜஞாநம
மருறகதி — வாயுவேகம
மல் — பலம

மலாமகள, மலா மாதா, மலராள — பிராடடி
மலரோன — பிரமன
மலிதல — மீறுதல, ஒனறுகூடுதல,
ஹிமவிததல, மிகுதல, நிறை
மலைதல — போாசெயதல [தல
மழு — கோடரி
மழை — குளிர்ச்சி
மறநிலை — பாபநிலை
மறநெறி — பாபமாாககம
மறம — பாபம
மறிததல — திருபபுதல
மறிபபு — வளைததுவசபபடுததல
மறு — குறறம
மறுமாறறம — எதிாவாதம
மறை — வேதம
மறைமுடி, மறையநதி — வேதாநதம
மறையவா — வேதாநதிகள
மறையுசசி — வேதாநதம
மன — மனனன, திடம, மிகுதி,
மனனுதல — திடமாதல, நிலைபெறு
தல, பெறுதல, பொருநதுதல
மனு — மநதிரம
மா — பெருமை, குதிரை
மாகம — ஆகாசம
மாசு — குறறம
மாடு — செலவம
மாதவம — பெரிய தவம, சரணாகதி
மாநதா — மனிதா
மாயதல — ஒழிதல
மாயககூததன, மாயவன ,மாயன — அதிசயச செயலையன
மாயாமதம — அதவைதமதம
மாயை — மூலபாகருதி
மாயோா — வஞசகா
மாயோன — அதிசயச்செயலை
மாரி — மழை [யுடையவன
மாருதம — காறறு
மால — எமபெருமான, பகதி
மாளுதல் — அழிதல
மாறறுதல — அழிததல, கணடித
தல, விலககுதல்
மாறன — நமமாழ்வாா
மாறு — பகைவன
மாறுதல — அழிதல
மான — மஹான் எனனும் தததுவம

மானம — பிரமாணம, அளவு
மானவா — மனிதா
மிகவோா — பெரியோா
மிகை — அதிகம
மிகைசெலுத்தல — [illegible]டுதல
மிண்டா — முரடா
மிண்டு — வலிமையுடைவாதம
மிறை — குற்றம
மீளுதல — திரும்புதல
மீனவன — மனமதன
முகஸ்யம — முகத்திலேயே பரிசரிக்கின்ற
முகம — வகை
முகவாசம — முகத்திற்கு மணம
முகில — மேகம | கருவுறு
முகிழ்த்தல — மயிர்க்கூச்செறிதல, தோன்றுதல, சுருங்குதல
முசலம — உலக்கை
முட்டு — முழக்கம
முட்டா — முரடா
முடி — கிரீடம
முடிதல — அழிதல, தோன்றுதல
முடியோன — கிரீடி (அர்ஜுனன)
முடியாசிரமம — சந்நியாசாசிரமம
முடுகு — விரைவு, வேகம
முத்தி — மோக்ஷம
முதல — காரணம
முதலாசிரமம — பிரமசரியம
முதுமை, முந்தைத — அநாதி
முயலை — உலக்கை
முறைகாய — [illegible]
முனிதல — தொலைதல | சிதறல
முன்னிலை — முதல அலகாணம, எதி
முனிவு — கோபம, வெறுப்பு
முனை — கூர்மை
முற்படுதல — அ[illegible]க்கச்செய்தல
மூலம — வோ, காரணம
மூலவெழுத்து — பிரணவம
மூளுதல — செய்யத்தொடங்குதல, விருத்தியடைதல, தீவிரமாயக் கொள்ளல
மெய் — உருவம, சத்தியம, சரீரம
மெல்லியல — மென்மையுடையவள
மேதினி — பூமி
மேயம — அறியப்படும்பொருள
மேயவன — வலியப்பவன

மேவுதல—சோதல, ஊற்றமடைதல, பொருந்துதல, அன்புடன செய்தல, ஒப்பாதல, அங்கீகரித்தல
மை — குற்றம, கருமை
மைந்தன — புத்திரன
மையல — அஞ்ஞானம
மொக்குள — நீாககுமிழி
மொய்கழல — வலிய பாதம
மொய்த்தல — நெருங்குதல
மொழி — பாஷை, மந்திரம
மௌலி — முடி

வ

வகுத்தல — பிரித்தல
வகுப்பு — அமைப்பு
வகை — உபாயம, வகுப்பு
வகைசெய்தல — பிரித்துக்காட்டல
வசுமதி — பூமி
வஞ்சியர்கோன — குலசேகராழ்வாா
வடம — ஹாரம
வண்ணம — அக்ஷரம
வணிகமை — வாணித்தல
வண்ணிகை — வேஷம
வண்மை — கொடை, சிறப்பு, அழகு
வம்பு — வாசனை
வம்மின — வாருங்கள
வயணம — வேதம
வரிசை — பரகாரம
வரித்தல — சரணமடைதல, வாங்கல, பிடித்தல, ஏற்றல, பற்றுதல
வரிதல — மூடுதல
வருணம — ஜாதி
வரை — மலை
வலம — பலம, மேலாவலம
வலம்புரி — வலம்புரிச்சங்கு
வலி — பலம
வழக்கு — விவாதம, செய்கை
வழங்கல — கொடுத்தல
வழி — உபாயம, மார்க்கம
வழிப்படுத்தல — பயன்படுத்தல
வழிமொழிதல — பின்மொழிதல, [தழுவிக்கூறல
வழுவு — குற்றம
வள்ளல — கொடையாளா
வளம — செழுமை, பெருமை
வளை — கைவளை, சங்கு
வன்பு — பாபம

வனமை — திடம
வாஙகுதல — விலககுதல
வாசகம — ஸூகதி, உபதேசம
வாசம — வாஸனை
வாசவன — இநதிரன
வாசி — தாரதமியம, சிறபபு, குதிரை
வாசிததல — வாஸனைமிகுததல
வாதநெறி — வாதமாாககம
வாமோதரம — இடைவயிறு
வாாதல — பொழிதல
வாரணம — யானை
வாரி — ஜலம
வாரிதி — கடல்
வாழவு — செலவம
வான — ஆகாயம, ஸவாககம, பரமபதம, பரகருதி, வலிமை, சிறபபு
வானம — ஸவாககம, பரமபதம
வானவா, வானோா — தேவா, நிதய
வானுலகு — பரமபதம [ஸூரிகள
விககிரமம — வலிமை
விகடம — மேடுபளளம
விகறபம — பலவகை, முரணபட்ட
விசயன — அாஜுனன [அமசம
விடம — விஷம
விடவி — மரம
விடுததல — ஒழிததல்
விடை — காளை [பரமபதம
விண — ஆகாயம, பிரமலோகம,
விணணவா — நிதயஸூரிகள
விண்ணுலகு — பரமபதம
விததகன — அதிசயச செயகையன
விதி — கடடளை, பாககியம, ஸூகரு
விதிாவிதிாததல — நடுஙகுதல [தம
வியததல — அதிசயிததல
வியபபு, வியன — ஆசசரியம, விலக்ஷ
வியாகரிததல — விளககுதல [ணம
விரகு — ஸாதகம, உபாயம, சாமாாத
விரிததல — விளககுதல [தியம
விருகம — மிருகம
விருததம — விபரீதஜஞானம
விரை — வாஸனை
விலககு — விரோதம, தடை
விலககுதல் — கணடிததல
விலஙகு — குறுககு வழி
விலை — தனிககாரணம
விழா — உதஸவம
விழி — கடாக்ஷம
விளமபுதல — வெளியிடுதல, விலகல
விளககம — ஜஞானம
விளமபுதல — சொலலுதல
விளிததல — கனைததல
விளைததல — உணடாககுதல
விளைவு — பலன
விறல — வீரம
வினதை சிறுவன — கருடன
வினை — செயகை, கருமம
வினையா — காமவசா
வினைவழி — பாபமாாககம
வீடு — மோக்ஷம
வீடுசெயதல — மோக்ஷமளிததல
வீணா — பயனறறவா
வீதல — அழிதல
வீழவு — விருபபம
வீறு — பெருமை, சகதி
வெஞசொல — கொடிய சொல
வெமமை — உஷணம, கொடுமை
வெருவுதல — அஞசுதல
வெருவுரை — பயவாாததை
வெவவுயிாததல — உஷணமாச சுவாசம விடுதல
வெளகுதல — கூசுதல, வெடகமடை
வெளி — தேஜஸ [தல
வெளிகாடடல — பரகாசிககசசெய
வெறபு — மலை [தல
வெறி — வாஸனை
வெறிநிலை — அஜஞானததை
வெறுமை — இலலாததனமை, ஏழமை
வேணம — விருபபம [தனமை
வேணடுரை — பராாததிககும சொல
வேதகம — தவயம
வேதி — யாகவேதி
வேதியா — வேதாநதிகள, ஆசாாயா
வேநதன, வேநது — அரசன [கள
வேயா — வேயாகுலததோா
வேலை — கடல
வேழம — யானை
வேளவி — யாகம
வைதிகம — வேதவிசாரம
வைபபு — புதையல
வையகம, வையம — உலகம

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:

ஸ்ரீதேசிகப்ரபந்தம் — பாடபேதங்கள்

[இதுகாறும் வெளிவந்த பதிப்புகளிலும் ஏட்டுப்புத்தகங்களிலும் உள்ள [illegible] இவற்றில் தளைவழு, [illegible], எழுத்துக் குறைவு, பொருள்பொருந்தாமை முதலிய பல குற்றங்களை [illegible] பாடங்களும் உள்ளன]

[கீழ்வரும் எண்கள் முறையே பாசுரம், அடி, சீர் இவற்றின் எண்களைக் காட்டுவன]

1	3	3	[illegible]
	4	3	[illegible]
		4	[illegible]
2	2	3	[illegible]
	3	1	தீர்க்கமார }
		4	[illegible] }
		3, 4	[illegible]
6	2	5	[illegible]
	3	1	[illegible] }
		2	[illegible] }
		3	[illegible]
		5	[illegible]
	4	1	[illegible]
		5	[illegible]
7	1	3	[illegible]
	3	4	[illegible]
8	1	1	[illegible]
		8	[illegible]
	2	8	[illegible]
	4	1, 2	[illegible]
		3	[illegible]
		6	[illegible]
10	1	5	[illegible]
	2	2	[illegible]
11	2	5	[illegible]
	3	6	[illegible]
12	3	1	[illegible]
	4	2	பதியனைநதா
			பதியனையாா
13	3	5	[illegible]
	4	3	னாருயிாக
16	2	3	ரோதிவிக
	4	5	தாததனமே
			தாிததனமே
18	3	3	விஜையப
19	3	2, 3	குரைததேனிங
		6	புகுராத [கிருநத
	4	6	யாாகவென
20	1	2	சமணாகள
	2	1	தாகங்ய
		2	நூலகளைச
	4	2, 3	மனததி விதனைத
21	3	2	வாதிகனை
22	1	4	றேவன }
		5	கருததுரைதத }
	2	2	யருமபொருள
	3	4	டொனறும
	4	4	காத
23	1	2	லாத, லாத
		5	தடைநத
		6	வளவே
	2	5	மனிசா
		7	சிராஙகை
		7, 8	சிராஙகைபோல
		8	மறைபோற
	3	4	திதுவென
		8	யடையும
	4	3, 4	றுதத, ருடந
	3	4, 5	றுததருடநது
			றுததினருடநதுகநத
24	3	4	நாரண
		5	ஞருடமபாயச }
	4	3	யொனறுரைத }
25	1	2	பதுமனறி }
		3	யானென }
		4	பதுமனறித }
		2	பதுமனறி }
		3	யானெனபா }
		4	னதனறித }
		2	பதுமயா

25	1	4	மனறி
	2	2	தனறனமையுங
26	3	2	யொனறுமில்
		5	ருஞசுருதிச
	4	1	சொலவினே
		5	சிறநதனரே
27	1	3	மடிசூடி, மதிசூடி
28	1	5	கொடுநதுயர
	2	1	முடனமிசை
	3	1	கடனமிசை
		2	கணடவை
		3	தானத [ஞான
		5	போததபொன
29	2	3	பாடணடா
	3	5	ரணடிசையாற
	4	4	மருநதுமத
			மறிந்தவத
30	4	2, 3	மனதரி, தாகிய
			மறுதத, லரிதாய
			மனததி, லரிதாகி
		4, 5	நினறன, நினகழலே
31	1	1	ஓதுமுறை
		4	மூனறிஞுளளில
	2	2	நெறிவழுவாமல
32	2	2	வெணணுயிரை
	3	1	தானநத
	4	1	வாஞுநது
33	1	2	லடியிணையைத
		3	திணசரணு }
		4	ககொணடு }
	3	2	லுருளாத
34	2	1	கீாகருங
		5	லிணையடியைப
	3	4	னனனிலே
	4	1, 2	றேறகினற லகைக
35	2	2, 3	ரணனசர ணேசர
36	1	1	மறரோ
	2	4	மறறும
	3	2, 3	விணணவ ரொனற
37	3	1	கல்லாா [விரை
	4	2	லினியொருக
		3	காறசோதி
38	3	3	மருகதமு
39	1	5	லஙகு
	3	7	ரிநதமே
44	3	3	வனறரு

44	3	4	டநதும
45	1	3	யெனனநற
46	1	3	மெனறமமை
		5	தாளகேளவல
	2	3	குமவை
	3	3	விளளமுயன்
47	3	5	விழுநதுழலா
48	1	2	திவையெனஞ
	4	1, 2	சமையா, சரிய
49	2	2	றிலாவகை
	4		யோமெனறு
50	4	3	யெனமனந
53	4	3	வீடிடை, வீ(
54	3	3, 4	விணைமாயதது
56	3	3	வணடக
57	1	5	முபாயமெலலா
	2	2	துணியிற [றிரு
	4	2-4	துயாசெகுவீெ
59	1	4	ரிறையெஞும
	3	3	வெனறுநம
61	1	5	மடுமையெலலா
62	2	3	வகைபெரு
	4	2	நிறுததி
63	3	4	லிமமதி
64	2	3	வணசர
	3	5	துறநதிடிஞு
66	2	3-5	யாதாமரஙகரடிய
67	1	2	வஙகிப [வா
	3	3	கோமானபிர
68	3	2	கவாநது
70	1	2	நனபரன
		4	யெனஞு
71	2	2	தாஞுசெயத
	3	2	யறிநதன
		5	நெறிகொலைத
72	3	2-4	கிடநதிடததாமல
73	1	1	உயாநதநங [வென
	3	1, 2	பயநதவந நாரணை
		4	சோநத
74	1	3	யிசைநதரு
75	3	1	பிறதத, பிறிதது
76	2	2	றிறையல
		4	பூணடிட
77	3	5	பொஙகுபுகழச
	4	3	சததலல
78	1	3,4	மோகததுறககிலு

78	2	1	றனபெறற
79	2	2	றவாரருக
	3	5	ழுவைரதஞுரைதத
	4	5	ழு முக்ருமீவ
80	1	3	பொளரு
	2	1, 2	வாரை, மறைறவாக
	3	1	வீருமகங்க
81	1	6	ணயாகுரிமானாக
	2	1	ரோரத
83	1	4, 5	புிறற்றவு யாதத
	2	1	ததுறவ
84	1	3	டெடெழுங
		6	லவைவுமெ
85	2	4	வாககாய
		5	மனையாகருத
	4	4, 5	நினறக கணபுதை
86	1	2	மறியதனரின [யிலெ
	3	5	நினறணிமைத
	4	3	பொறுபபே
87	1	6	மெனவசமா
	2	4	மகருச [விரைநது
88	1	6	தானவருநதி, தான
	2	1	னென னினைவை
		7	றைனே
	3	2	யானமுயனற
	4	5	நாளேயா
89	2	5	வருநதுதலா
	4	4	காடடுமம
90	1	4	றுணோநதன
		6	முடையவொரு
		8	றவிழநதன
		11	யூறற
		11	லோடொக
		12	றுநினறன
	2	2	முறியபிறி
		2, 3	முறியவிரு தாநத
	3	14	நகாமுருகா
		14, 15	நகாமுருக நாவாக
	4	12	தொடாநதன, துடா
		15	மாணமெயப [நதன
91	2	2	கினைவிலலாக
		8	நமமை
	3	8	தோவாா, தோராவாா
92	3	4	பாலென
93	2	4	மெஙகண
94	1	2, 3	ளமாநத வாககும
94	1	5	வருமிநகிலக
	3	5	யிகழநதிடிலுங
95	3	2	துணியிலுங
		4	றிகழிலுங
	4	4, 5	ழாதென னெழின
96	2	3	நினறவ [மதியே
	3	5	கணடடைவே
	4	4	தானமை
97	4	6	றைரனையச
98	2	5	யாடபடுததத
	4	3	வேனென று
99	3	5	யெனநினருன
100	2	2	நெறியிலலா
		6	லேறறியுயா
	3	6	வகைபூணப
101	1	3	வொருவாக
	2	2	தாயமதியுந
		4	தீாபபுந
		5, 6	துயயவாகட காண
103	1	8	றுளுந [மையு
	4	2	ழடைககலமாங
104	1	1	எனன துயான
		4, 5	தாாககுமினனடிமை
	4	1	யெனனைநய [ககுத
105	2	4, 5	வாககாய மனனவா
	4	4, 5	நினறககணபுதையில
106	1	1	தூய
		5	துணையிலியென
	3	3	காவனீ
107	2	7	குறிபபு
108	2	5	முருநதனிசைந
		7	வைநதா
	3	6, 7	முனனேதான ரூழ
109	4	2	சுரபிகள
110	1	5	சொலலுகினறேன
	2	3	மிராககதாக
	3	5	பேறியதோா, பேரி
111	1	4	ரூாககு [யதோா
		8	ரூாககு
	4	4	றெனறு
112	4	4, 5	மாறெனகொலசெய
113	1	2	திரளில [திடிலே
	3	5	னினறநிலை
114	1	2	தனபெழையைத
	4	2	ணிரககமிதுக [ரிவாா
115	2, 3	4, 5	ளெனனநம, கதிய

116	1	4	ஙிறக
		5	விடாபிறபபொன
		8	யனபாற }
	2	1	றிடமபறரு }
		3	சரிநதான
		6	செறியுமபோ
	3	2	ஞுபலமபோற
		6	ஙினைதஅயாநத
	4	2	ஞுடலவாழ
117	2	5	திணணிருளாற
	4	5	போமடைவே
118	1	2	கொலையுமென
119	2	3	யமுனைத
120	1	5	பொனகழலா
121	1	6	திணியிருளாங
	2	1	பாாககடலோன
		8	கினறுன }
	3	1	நீாகருமரக }
		2, 3	கலமனன விரைவ
		7	விகழுநதொ
122	1	2	வரையனைதது
			விரையனைதது
		6	கெளதஅவததின
	3	4	தெலலா
123	1	3, 4	மறிநத, போககு
124	1	5	ரொளியிணைகருங
125	1	8	செயத[ரொளியனைய
	3	7	தலைமே
	4	8	ராரோ
126	3	3	யெமகருத
	4	2	வினியெமககோ
127	4	1, 2	தாவநதெமககரு
128	2	10	நாதன
	3	7	முணடரைச,
		8, 9	சருவிலாரெ, செரு
		13	வெதி [விலாரெ
	4	9	வால
129	2	3	கடககிலு
	4	3	கவடி
130	2	6	கருததறநான
	3	5	குரவைபுணா
131	1	7	டவனென
132	3	1	வீணபெரிய
	4	1	நாமபெரியோ
133	1	2	ளாசிலு
		4	மாடடிலு
133	2	2	தனனிலுங,
		4	யுளாரு
134	1	4	முயனறு
	2	5	நாடியமைதா
135	1	4, 8	ரேலு, ரேலுங
	2	4, 8	ரேலுங, ரேலு
137	2	4	மிககி
	3	7	றமூநது
	4	2	படியினறே
		7	றகக
138	3	5	கடடமெகாணு…
139	2	6	வடமறறுக
		8	றேகு
140	1	2	வேதுணி
	2	1	ருரவில
		3	றேலுயாங
	3	2	மாதஙிமெயம
		4	தீாநதவா
	4	5	கருததனமே
141	3	5	வெறிததுளா…
	4	6	பதமொனறே
142	2	2, 3	பெருகிய யோகி…
	3	2	லடியிணைத
143	1	5, 6	மறறுளள முதல…
144	1	4	ருறைறினர […
		5	யோகிகளா, யோ…
	2	1	நறுமட [தலை…
		2	டெழிலுறற
		5	நாயகனே }
	3	1	ஙிறைமட }
		5	ஙினைத ஙுடலை
	4	5	செபபுவமே
145	2	2	முயிரிறமேசாத [தா
146	1	4, 5	சோநதிட, வநதவா
	2	1	மிருளாா, மருளாா
	3	3	நடககவிம
	4	4	லாறறினறனை
		5	சூழசசியிலே
			சூழசசியிலலே
147	1	8	வாககு
	4	4	மறற, மறறு
148	1	3	பூணடமற
	3	2	தநதணி
	4	3	யாலேறு
149	2	5	வைசநதி
151	2	5	காடடுதறு

151	3	3	மாகா
152	1	4	ருயபி
		6	பயசிர, பரது
	2	4	புனாபக
153	1	8	புனாடு
154	1	3, 4	துர்வா, ருமா
155	2	3, 4	தகோர, கனே
		5	டுகாளாரகயி
		6	கமாக
		8	னோ ரமைரா
	4	2	வைானி
156	1	1	டுபாருருரைா
	2	5	தமமுமை டயா
	3	2	கு மல்வை
158	1	4	தனை புரா
	4	3	கவபுவ
		5	ர முக்துனமே
159	3	3	ட பமிளைரக
161	3	3	காடடுநந
	4	4, 5	ரேருமுனளே யெமு
162	2	3	யானையயன [துமினே
	4	5	னியமயினமிர
164	3	5	பலயமைகயா
165	2	2	துலாத
		3	துல டுகனிற
	3	3	காடடுமம
	4	4	யதரினறு
		4, 5	யதரெண, றுறுமுவ
166	3	6	பலசலைாத [தே
	4	5, 6	காஞைதொனறிலைதெ
167	2	5	பௌததாகனி [னறு
	3	5	யிதனறெனறும
168	1	3	யெனறு
		6	யிலையெனறும
	2	8	யெனறும
170	4	6	றிரிநிவனென
		7	கதது
171	4	2	பாழுநகிண
172	4	1,2	தலையிலலாககாஞருங
		6	கணடெனறு
173	2	1	னேணகொண
	3	3	யாரசோநது
		5	திறகுமெனறு
174	3	2	யுடலகுறிதது
			யுடலகுறிது
	4	3	சிததி
174	4	5	சேவகபபத
		6	துடனேநாரு
		7	சிதைததிட
175	3	4	மபிச
176	1	1, 8	பிறிவிலலா; மெனற
177	1	3	தனசொலலே
178	4	7, 8	சிதைககினறேமே
179	1	1	ஐகாந
180	2	4	தெலலா
	3	2	பசுமமவ
	4	6	யறிநதிடநா
182	2	4	டனறு
	3	6	பகடழிககப
		8	பொயயாயச
	4	1	சிலகததுச, சிலகத
		4	கிலலா [துரு
183	1	4	லாறகணடு
	3	1	கெணடது
184	2	1	போகமறற
		2	புலமபோலக
		1	போகமறறு
		2	பலமபோலக
		3	கிடைககை
	3	1	மாகமுறற
	4	6	ரெனறலறல
			ரெனறலததல
185	3	2	மிகழநதொரு
186	3	5	துயரிலலாக
		8	தெலலாம
	4	2	மடிககோலும
		4	மெனறே
187	1	3	குமில
188	2	2	நிலததரும
		3	மிகழநது
	3	2	சைசமினையாா
189	1	5	திககழியா
	2	1	ரககுண
	3	5	முததியெனறும
190	2	1	பாசமெனறும
		4	லெனனும
	4	1	ஞசமில
191	4	4	பாரும
192	2	1	தாரணையில
	3	3	பயனுரு
	4	5	கோகனதத
		8	கூடேற

193	1	4	யென்று
194	2	5	கதுவியனு
		6	யதினபலததைக
	3	2	யனுகாத
195	2	6	போகமுத
	4	6	தவமுநீர
196	1	3	றுமயாவாக
			றுமமெவாக
	4	2, 3	பஞசரா தரமமுக
		3	திரமமுக
197	1	5	பொனனடிய
		6	ரளநதிருவா
		8	நின்று
	2	6	நனனிதியா
	3	3	நிரைபோல
198	1	3	நானென
	4	4	ருநதரு
199	3	8	மண ண
200	4	5	நாரணாககே
		7	நலரு, நண ஹு
207	1	9	தெளிபணில
		12	செவவிடிச
		14	முசலநதிரி
			முசலநதரி
	2	9	மணியுமரு
		10	கணைய,மல
		11	வாமென்ற
			வாமனன
	3	6	ராகொணாநத
		8	றநதஹும
		9	வளரணி
		10	மணிகணமினன
	4	2	மதியுமிழு
		13	திருசுதரி
208	3	3	சாவுடனே
		4	மறமொறுனறை
209	2	7	யுகநது
	3	3	னடுவு
		6	விரதததில
	4	6	குறிபபாகக
210	2	3	திருமாமகளைப
	3	3	றுமவியபபாக
		4	விருதோதும
	4	3	யெவவணணம
			யவவணணம
211	3	3	விணையடி

213	2	4	யாயபபூணடு
214	2	3	' காணபெ
	4	5	பாரதததைப
215	2	4	யென்றதோ
	3	1	லததிசை
		4	கமரில
216	1	4, 5	பிறறனுவு யாதத
	2	1	லததிறவ
217	1	3	சோதத
	2	3	வணணத
	3	1	முணமையுடை
		2	வாசியொளி
218	2	2	கேளவனோநாங
219	2	5, 6	ணணனுகு' _ (ீகர்
		12	ருகக
221	2	4	திருவனை
222	3	3	யென்றதோர
223	4	1	மருவிலாகரு
		3	மாயோர
224	2	6	தருநதெயவப
	3	7	வநதார
225	1	1, 2	திருபரிதி சநத
			திருபரிதி யிசைநத
		9	குழலகளி
	2	4	ளொளிமருவி
	4	1	வுருவிலுறை
226	1	16	ரதகொழுபிலை
	3	1	யொதத
		6, 7	வததிசையுமுமைமாமிரு
			வததிசையும்மைமிரு
		11	முடகிலெனி
			முடகிலதி
			முடகிலென
		12	வுவமை
	4	13	நெறிசொருகு
		22	தருக
		23	வுணருமவா
227	2	6	சூரிகடன
	4	6	ளனைததுநான
228	2	3	களப
	3	3	விடபி
	4	13	கிரிகிலே
		14	கவாதலே
229	2	3, 4	பொழிநதி டுகொரு
230	3	2, 3	யாகிமூாததியுட
		3	சமாகியட

230	4	3, 4	வோமெனன வேத
231	2	1	நனறெறன
		2	நீாசுடாதாய
		5	வெளளிலைகொடுத
			ஆக, விலைகொடுத [ஆக
	3	4	சிடைக
	4	2	செயிததவள
			செவிததவா
		2	செவிதகெம
		3	பெருமாளபதம
		5	ளெனறுன
		3	பாத
		4	மெணணுஙகண
		5	முனிகளெனறுள
232	1	1	ஆழஙிலை
		4	முடிநததறபின
	4	3	லோகமடைந
			யோகமடைந
233	2	2	இயாதத
234	1	3	யாததபு
	3	4	டிந்தநான
	4	4	வாழகவே
		8	வாழகவே
235	2	6	றிசைபடுதத
	4	3	மெயமமை
236	3	3	மெயமமை
	4	1	கையதனிற
		1	கைகொளகனி
		2	போலகிலங
		3	கணடு
237	1	2	லாமவறறின
		3	படியெனககுக
238	1	2	சதுாமுகனென
239	3	3	ரெலைாககு
240	1	2	கதாமனனா
241	1	3	தனைததுமொழிந
	3	3	தவமிலியேன
243	2	4	கரபூவைததுந
	3	2	மவாதமககும
		3	வழஙகியுநதாண
		4	மிகவெளகு
244	2	4	லுககுகைககுந
	3	1	தணமைகுறை
245	1	2	விமையறியுந
		4	தாயமொழிகள
245	2	1	பருதிமதி
		3	பாசுரஞசோத
		4	அருககுணஙகள
	4	1	பருதிமதி
247	1	4	ளனைததககு
	2	1	மாருமதின
	3	2	னனவேகொண
		4	ரிணையடிமேற
249	2	1	டெளளிசையின
250	2	2	ஞயுலகில
	3	3	யுயிாகெலலாந
	4	1	தீதலனறித
251	1	3	தனகிரிசை
	2	1	யீனெடுததுண
252	2	2	தனககேறறிப
		4	பயனகொண
		4	பயனகொணடு
	3	1	மையுறவு
			மயயுறவு
			டயயுறவு
		2	மாறிருஞ
	4	4	மெயயவனே
253	2	2	நாலவகையுஞ
		4	னெனததவழநது
			னெனததவிழநது
254	1	1	யமஙியமோ
		2	பாசனஙக
255	3	3	விடுவிகரும
256	4	1	முருஙிலஙகொண
257	1	1	தனறிருமா
	,	2	துடனேதான
	3	3	முழுககததன
258	2	1	னயஙகளசோ
259	1	2	ளழிவதின
			ளழிவதா
			ளழிவதன
		3	முனமவரு
	2	4	ரஷயிணை
260	2	2	ஙிகழெதிா
	3	1	வனமுறை
261	1	4	யிறையவா
	3	3	வகையென
	4	3	வெனவரு
262	1	1	நிறையுடை
	2	2	னனிதுற

262	2	4	யெனுமவா
	3	2	யதிலவ
			யதிலெவ
			யிலனவ
263	1	4	னுயாபவா }
	2	1	நளிாமதி }
	3	2	லமுதெனச
	4	4	வலதே
264	1	1	வருவதோ
	3	4	ரடைவாக }
	4	1	ளருகணே }
265	3	4	மறையெனு
266	2	1	னிதையமி
	4	3	மிகவள
267	2	2	யெழுவதோா
	3	4	மருவது
268	1	4	மிகுமையி
	4	1	கருதிய
269	2	3	மாயோன
		6	தானுகு
	3	1	சூரியாக }
		2	டமமுடனே }
		3	அலஙகுவாா }
270	4	1	மருவிலாகசு
		3	மாயோன
271	2	7	மிலாதாா
	3	2	கினறறிவு
272	1	2	தாமவணஙகா
	2	3	மறபபாா
	4	6	ளைமைகொளவாா
274	2	6, 7	வழிநடதத வைத
	3	6	வாழசசிநமக [தாா
	4	1	பொருளான }
		2	வடிமைநமைக }
		5	பொறியாமந்
275	2	7	புகழவாா
			பொலிவாா
	4	6	விரவழிததாா
276	1	2	தானறாது
	4	2, 3	நீபுலமபேலெனபாா
277	1	7	மலிநதாா
	2	1	கஞசனைபபோாக
278	2	6	தருநதெயவப
	3	7	வநதாா
279	3	4, 5	தெலலா முயாவிருத
	4	1	றிறததிலிவை
280	1	3	கீழத, கீழத
	3	1	வாச
281	1	2	ஞயாநல
		5	முகநதெடுததக }
	2	1	காரணி }
			காரணை
		5	மேறகுநின }
	3	1	ரூாண }
	2	5	மமறகுநினறே }
	3	1	யாரணா }
282	2	2	முறைபபடி
		5	மேலுநலகிப
	4	3	மாகியதொல
283	1	2	னௌனுய, னௌறு
	3	4	திாதமெமமை
284	1	4	வடகரு
285	2	2	யிருநதுபண
286	1	1	திருவிக
	3	5	தாடுமிறை
289	1	1	[illegible]
			எனனிருடி
		3	னிமறைநகி
	4	3	தொழுநதேனே
290	1	2, 3	நாப மனனபின
		5	மனனிநினறே }
	2	1	யமபொற }
291	2	5	பிலகழுதகுந
	3	3	சோவெளளன
	4	5	மாதநமே
292	1	1	கறவுத
293	1	4, 5	நறநதிகழ மறை
		6	ரூராத [யென
		5, 6	மறையெனரூராத
			மறையெனரூர
	2	1	தாவிலைப், தாவலுப
		5	றலமரு
	3	4	றுவககமா, றுடககமா
		4	றுலககமா }
		5	மணிவயணை }
	4	3	தகவாயக
294	1	4, 5	லெனகருா னுரியே
	3	2, 3	வெழுததை நாலாம
	4	3	பூணடுத
295	1	2	ளிகழநது
		3, 4	மறறுந கழிநதழிந
		4	மிகழநதழிந

295	1	4	மபுரிகதபுரிக
		3, 4	மறாவுகா கபுரிகதபுரிக
	2	2	ளிகழுகக
		4	விராகரிகா
		6	ஷீழஷீ
	3	4	ருமபிாகவுக
	4	1	பெறானை ளிகீ
296	2	4	முகமிழக, மகமிகழக
297	1	5	யினைறி
298	1	6	மாயா }
	2	1	வுளரிதவு }
	3	5	பாகனாடு
299	2	4	மஜுபெயமா
300	3	5, 6	கடாய பெமாறாப
	4	5	படிமி
301	1	4	துாகக்ரு
	2	5	டலமரு
	4	3	தோாறு
302	3	1	பனைடுநான
303	2	5	ளிரணைபுனைரக
	3	2	மிகக்த
	1	5	யாஙினைறனைவெ
304	1	3	மாாகிறக
305	2	1	ரேனை வு
306	3	3	ராயசதிறக
307	1	1	வானவா
	3	5	வருரனை ரபமாயத
	4	5	வெலாமனதீக
308	2	2	மஜிலாபய
	3	3	ருமகு
309	3	4	பெனைனன
310	1	4	மெனாறப ரிக
		3, 4	துறவெமெனா, றய
	3	3	யாயபமய [றிக
311	1	2	வகவ
	2	2	தபோர கடு
312	1	1	கடுருடு
		3	கழுலபழக
		5	கழுநிமிட லெம
	3	1	வடிருபு
313	1	5	பெரானனதெனாக }
	2	1	தனெதளாருக }
		2	தாமென ரு }
	3	1, 2	மனதெளாறா, வினறு
			,, ஙினறு
314	1	2	இருவாளா
314	1	5	சாபபெரியோாக
	2	1	கோகருங
	3	2	சரணதிற
			சரணதினா
		4	னபானிலை
	4	1	றோகநிற
		3	ளெலலாங
315	2	3	கேறக
	3	5	றனதம்தாழுகவென
	4	4	ரியானடி
316	1	1	வறுமைம
	2	2	ளினறவை }
		3	யெடடக }
		2	ளினனவை }
		3	யெடடக }
		4	குதிதிநிங
		5	கோணைதகுறக
			கோணைதறுறக
	3	2	னதிற
		3	மொானறைப
318	1	2	ளாறபெருளு
	2	4	தமாகொரு
			தனகொரு
	3	2	ளோரும
		4	ளோரிக }
		5	திகழுகினாற }
	4	1	வினைனுறை
319	1	5	லுளவிழுகது
	4	2	வேரோ
		3	பரமனு
		5	நடுஙினறதே
320	1	5	கொணடுநமமே }
	2	1	னடைவில }
	4	2	வெளறுரைத
321	1	3	கறதும
		5	காடகிாற }
	2	1	தானென }
322	2	1	னனனிலை
	3	4	பாணடவா }
		5	தோதளிலு }
323	3	1	பாடு
324	2	5	யினிசசிறிது
	3	3	றனதது
325	2	3	தெலாமுற
327	1	5	வுறறவநாட

327	1	4	யாருற
		5	வறறவநாட
	2	1	டகவுடை
		2	யனபு
	4	4	வமைநதனா
		5	நாரணரே
328	1	4	ரெனறழி
329	1	3	சகஞசதிப
	2	5	விடடவைதது
	4	2	மறிவாாக
330	2	3	டேயமதி
	3	2, 3	வுயிாநிலைகண
		2	வுயிாநிலை
		3	யுஙகண
		5	இனிலையு
	4	1	மறைவாழி
		3	னேயெனக
		4	இனறறி
331	1	3	மழுயிா
		4	காடடுங
	4	2	ரீச
332	2	5	பேரருளும
			பொருளும
	4	2	போகி
334	2	1	போாத
	3	3	தாயமதி
	4	1	தோரா
335	1	5	தனிமையையும
	3	5	பததியையு
336	1	3	சிலமு
	3	1	மெலலையி
		2	லாதபத
		3	தியெழு
		3	தியயெழு
338	1	4	ததுமதின
	2	1	யினகுணா
	3	4	தவாகரு
339	2	3	யுஞான
	3	3	யுமுயிா
341	1	2	டிலுமதின
		5	வுயிாகளிலு
	2	5	நமபரிலு
	3	4	களிலும
342	2	1, 2	கோனை மருத
		4	னீகுறிக

343	2	3	யுமவன
	3	5	மேனமையையு
344	2	5	செயதனவுஞ
345	1	3	மருநதொனறு
	3	3	கேடடவ
	4	2, 3	கடலிற றுளஙகுகை
346	2	2	மாயன
347	1	2	மடியவாபான
	6	2, 3	ராக மலஙகலா
			ராக வலஙகலா
	8	2	ஞுனரோ
348	3	1	விமமணிக
		4	ரெனறன
349	1	3	வுமமறை
		4, 5	யாக வயிநதையிலவந
			யாக மயிநதையிலவந
	3	5	மெலவியாமேல
350	2	1	மழியவன
	4	4	நாயகரீ
	5	1	நினறிரு
	9	1	பாாககட
	10	1	சீாகுணஞ
	16	2	வணியென
	17	1	விணணிறு
	20	1	யெனனுரு
	25	2	தளிகருங
	26	1	மலிவதற
		2	கெனறும
			கெனனும
		3	நலவினை
	28	2	குருவ
	29	4	திருவோ
	30	1	டோருயி
	29	3	கெனனநின
		4	றிருவுட
	30	1	னேருயி
	32	2	சூழநத
	35	4	யனைதநுந
			யனைதநிற
	36	1	ஞெலவகை
		2	காடடத
		3	துணிநதநா
352	2	5	கணபணியா
353	8	2	மாயதலின
	19	1	னெஙகனு
	20	3	வழிவ

354	1	4	வருக
	3	2	மிகவெனை
355	3	1, 2	பறமின மறாநதசெய
			பறமி னமாநதசெய
		5	பணைபுனைடயேம
356	1	4	தெலலைாம
	4	1, 2	நின பொருடடனறி
		3	யென
	8	4	காரணமே
358	2	5, 6	அமரா கடக
		12	பலவை
		17	றிசைமு
		16, 17	விசையி றிசைமு
		20, 21	பதத பதநகள
	3	1	நகரா
		9	டியலும
	4	2 3	மருவ
359	1	4	கடகோா
360	1	4	நாயகா, நாயகா
	2	4	மணவாளறெ
	3	2	தொழுமன, தொழ
		3	மதயின, மதறே [மன
		4	னமணறபேருபயிய
			மணதகோபயிய
	4	4	வருகிரே, வருவமோ
361	1	4, 5	யுலகேழுமுண
	2	2	மமனு, மயபவு
		6	யினிமீணடே
			யினிமீணடென
	3	4	ளருளா
362	1	6	மதககளிறறை
	4	1	மஞசலென
		2	வருணமொழியும
363	4	4	றருளென
364	2	14	நாயகா
365	1	2	பொருநதிலும
		3	போகின }
		4	றவறுபடன }
	2	5	பேறினியென
	4	2	பெறுவரு
366	2	5	செநதமிழமும
	4	2	மொயயவழி
367	2	5	வகையாகத
	3	1	வீழவாகு
368	1	1	அருணமிகுநத
	4	2	மெனவையந
368	4	4	னாறு }
		5	செழுமபொருளை }
		6	யெனககருளசெய }
369	2	6	மூவருமே
	3	1	நடுவிலுமி }
		2	லொருவருமன }
371	4	1	வையகததின
372	1	5	முறையிலவரு
374	1	7, 8	களததிற ரோனறி
	3	2	பெருஙகுழுஉக
375	2	5	றுயககறமால
376	3	2	றிருபபாவை
	4	2	நூறறுநாற
377	3	2	மணவாளாக
	4	3	யெழுசசிப
378	1	2	மலிபுகழகாாத
		5	லுரோகணிநா
		6	ளுறைநதைவளம
			ளுறைநதவளம
		4—8	ததநுரோகணி }
			நாளுறையூாவநது }
	3	4	னேகீ
	4	1	சொலலமல, சொலவ
379	3	6	மடறதனிறபாட [மல
	4	4	கைநா
		5	ளொழிறகுறையல
			ளொழிறகுறையில
		6	வருநகலியா
381	4	1	பணணியநா
		2	னூறமெறழு
		6	நூறமெறழு
382	1	5	பாணாபுகழ
	4	2	வாழவிவை
		5	வெனபவைநா }
		6	லாயிரமு }
		7	மெநகள }
383	1	3	தனபே
		8	கவி
	2	1	பொயயிலபுகழ
384	1	2, 3	வாரணஙக ளுலாய
	3	2	சதுாமறையோன
385	1	3	னனறுந
	4	2	மிவைதவிாநதா
386	1	1	வாசலலா }
		2	வாசலால }
	2	2	விழுமவைதான

387	1	2	முதலானோ
	2	5	மீபுழுநூன
	4	1	மனுசரெலி
388	1	6	நறுவிலிபூங
	2	2	குறிஞசிதான
		5	புனமுருநகை
	3	2	கொமமடிகள
		4	தொயயால
		6	றேறனுவை
	4	5	சுரைபீகருப
		6	படலதினனோ
389	1	5	சிறுவசனப
		6	பெருவசனே
	3	2	தினனெஞை
		3	கைபபுந
		4	துவாபபுங
	4	2, 3	திவையெனறு கட்டு
390	2	5	கடையிலவருங
		6	கறிமுதலாக
	4	5	சலமலஙகள
391	1	4	தெலலானு
		5	சிவனமுதலாந
	2	4	தெலலா
		8	தெலலா
	3	4	தெலலா
		6	நமமுளள
		8	தெலலா
	4	2	ளாவவாத
392	1	1	கிளிஞசனமுதல
		2	சுட்டசுண
	2	4	தெலலாம
		8	தெலலாங
	3	4	தெலலாங
		5	கடியமுத
		8	தெலலாந
393	1	3, 4	வாஙகித தெலலா
		7	தானே
	2	3, 4	சுழுத தெலலா
		5	டுமனனுதனி
		7, 8	தாபப ணஙக
	3	4	தெலலா
	4	5	நடுவிரவி
394	2	1	நளிரமதித
	3	5	கீழாரை
395	1	2	வாரகருநெய

395	1	8	தெலலா
	3	2	பழுத தனைமண
396	2	8	மாமண
			மாகு
	3	8	தெலலா
	4	5	மூளவமனறு
397	2	2	நாயதாகு
		4	தெலலா
		8	தாகுரு
	3	2	யேவா
		6	கஙகையா
	4	5	வருமபுனலுங
		6	நாயதாகும
398	1	4	தெலலாந
		6	லொழிததிடவே
		8	தெலலாந
	3	5	யுரடடிமுத
		8	தேலுங
	4	4	தேலுங
		7, 8	குலோந தாலே
399	3	3	கோநா
	4	4	வேலு
400	1	1	தயிரதனனில
		8	தாரு
	2	5	னுறககழுனி
	3	1	பயிரமறைமையப
		2	போலெடுதத
		1	பயினமறைக
		2	னுரையாத
402	1	7, 8	கலகக நீருந
	2	2	தாயகரியிற
	3	1	சஙகையுடைய
403	3	1	சுறறிவிலே
		2	யுரு சுனைருமை
		3	பிலேபு
		1	சுறறிலேயுரு
		5	சோகஙகொணை
	4	5	விரையெனமொவக
404	2	5	பிறநதுஙல
		6	தீஙகததனைப
	3	5	பருகலா
405	2	3	டெரியச
	4	3	ளாளரவா

என்னுள் — எனக்குள், உறைதலின் — அந்தர்யாமியாயிருப்பதால், யானும் நீயே — யானும் நின்னில் வேறுபடாதவன், உனது அன்றி — உனக்குச் சேஷமாயன்றி, இன்மையின் — (ஒருவஸ்துவும்) இல்லை யாதலின், எனதும் நீயே — என்னுடைய வஸ்துவும் நீயே; பொல்லாங்கு — தோஷம், இலாமையின் — இல்லாமையால், நல்லாய நீயே— சிறந்திருப்பவனும் நீயே; வையம்உண்டு—(ப்ரளயத்தில்) உலகத்தை விழுங்கி, உமிழ்தலின் — (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) உமிழ்தலால், வல்லாய் நீயே — ஸமர்த்தனும் நீயே; மெய்ய — அடியவர்க்குமெய்யனே!, நின் வியப்பு — உன் ஆச்சர்யஸ்வபாவம், எங்ஙனம் ஆகும் — எவ்வாறு இருக்கின்றதோ, அங்ஙனே ஒக்க — அவ்வாறே பொருந்துமாற்றால், அறிவது — அறியவல்லது, ஆரணமே — வேதமே (ஆகும்)

கீழ்க் கூறியவாறு தெய்வநாயகன் ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் தன் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றைக் காட்டி மறைய, ஸ்வாமியும் மனந்தளர்ந்து தம்மை அவன் உபேக்ஷிப்பதற்குக் காரணம் அவனுக்குத் தம்மீது கருணையில்லாமையா, அவனை அநுபவிக்கத் தமக்கு அதிகாரம் இல்லாமையா என்று திகைத்து மனம்புண்ணுகின்றார் இதைக் கண்டு மனம்வருந்திய தெய்வநாயகனும் எதிரே வந்துநின்று "உம்மிடம் நான் கலவாது நிற்பதற்கு நீர் கருதும் இரண்டும் காரணமல்ல, மனுஷ்யாவதாரத்தில் மானிடமுறையைக் கடவாது நடந்தாற்போல் அர்ச்சாவதாரத்திலும் அம்முறை அழியாதிருப்பதற்காக உம்மோடு அணையாது வாளாவிருக்கின்றேன். சோகியாதீர்" என்று ஸமாதானஞ்செய்து முன் காட்டாத சில குணங்களைக் காட்டியருள, அவற்றை அநுபவித்துப் பின்வருமாறு பேசுகின்றார்—

அடியவர்க்குமெய்யனே! உன் ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலியவற்றை அநுபவிக்கும்படி விசேஷஜ்ஞானத்தை நீ எமக்கு அருளுவதால் தன் நிலவி னால் உலகமுழுவதும் ப்ரகாசிக்கச்செய்யும் குளிர்ந்த சந்திரனைப் பிரகாசிக் கின்றாய், உலகில் ப்ரகாசமுள்ள ஸகலவஸ்துக்களும் நீ கொடுத்த ப்ரகாசத் தின் திவலையை வைத்துக்கொண்டு ப்ரகாசிப்பதால் தேஜோமயன் என்ப் படுகின்றாய், உன் திருவடிநிழலின்கீழ் அனைத்தையும் அடக்கி ...முறச்செய்வதால் அனைத்துக்கும் பெற்ற தாயாயிருக்கின்றாய்; காலத்தில் நீ தனியாய் நின்று அசேதநம்போலக் கிடக்கும் ஜீவ ...ச் சரீரம் இந்த்ரியம் இவற்றைக் கொடுத்துப் படைத்துக் ...ரக்ஷிக்கும் தந்தையாகின்றாய்; ஒருபோதும் எம்மைக் கை ...ால ஸகலவிதபந்துவும் நீயேயாகின்றாய், உலகிலுள்ள ...ரக்ஷத்தை விரும்பும் எங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றனை

யாகாவாதலின நீயே எஙகளுககுத தகக புருஷாாததமாகினறாய, நாஙகள அநுஷடிககும உபாயததால எஙகளமீது அருளபுரிநது பலனைத தருவதால நீயே முககியமான உபாயமாயநிறகினறாய, எஙகள பாபஙகள முழுவதை யும ஒழிபபதால் நீயே தாமஸவரூபியாய நிறகினறாய, உனககுச சமமான வேறொருவன இலலாமையால நீயே எஙகளுககு எறற ஸஹாயமாயநிறகின றாய, எஙகளமீது உனககு உணடாகும மனககலககததை நீககவலல பெரிய பிராடடி உன திருமாாபில நிதயவாஸமசெயவதால மனககலககம நீஙகிப பரி சுததனாகினறாய, நாராயணசபதததால கூறபபடுவதால நீயே ஜகததுககுக காரணமாகினறாய், உயாநத ஸதாநமாகிய ஸ்ரீவைகுணடததையும அளிபப தால நீயே நினைததததைத தரும கறபகவிருக்ஷமாகினறாய்; ஸவரூபம ரூபம குணம விபூதி ஆகியவறறில ஒனறிலும ஓா அமசததிலும குறைவிலலாதவ னாதலின நீயே ஸாவேசுவரனாகப பிரகாசிககினறாய, எஙகளுககு வரும துனபததை உடனே நீககிக காபபதால நாஙகள உனனைப பரமபோகயமாக அநுபவிககுமபடி ஆநநதஸவரூபமாயநிறகினறாய, ‘ கறநத பாலுள நெய ’ போல எஙகளுட புகுநது அநதாயாமியாயநிறபதால எஙகளைக காடடும சபதங களாலும நீயே கூறபபடுகினறாய, இநதப பிரபஞசததில உனககு உரியதல் லாத ஒரு வஸதுவும இலலையாதலின எமமுடையதாகக கருதபபடும வஸது வுககும நீயே ஸவாமியாகினறாய, பரபஞசததிலுளள தோஷம உனனிடம தடடாது நீ நிறபதால திருககலயாணகுணஙகளால நீயே சிறநதுநிறகின றாய, பரளயகாலததில பரபஞசம முழுவதையும உன திருவயிறறில வைததுக காததுப பின படைபபதால நீயே ஸாவவிதசுகதியையும உடையவனாகின றாய, இவவாறு அதிசயிககததகக உன பெருமையைப பேச வேதஙகளே ஒருவாறு முறபடும எஙகளால இயலாது—எனறவாறு 7

அவன்பெருமையைப் பேச முற்பட்ட வேதங்களும் அங்ஙனம் செய்யமுடியாது கைவாங்குகின்றனவென்று கூறிப் பின்னும் அவன் பெருமை பேசப்படுகின்றது—

நேரிசைவெணபா

354 ஆரணங்க டேட வயிநதைநகா வந்துதித்த
காரணராய நின்ற கடலவண்ணா—நாரணனு
ரிபபடிககு மிககன் றெடுத்தபா தங்கழுவ
மெயபபடிகக மானதுபோன வெறபு 8

உரை:— ஆரணஙகள தேட — *வேதஙகள தேடிநிறக,* அயிநதைநகா வநது உதித்த — *திருவயிநதிரபுரததில வநது திருவவ தரிததவரும,* காரணராய நினற — (**ஸகலஜகததுககும**) *காரணமாய நினறவரும,* கடல வண்ணா—*கடலபோனற நிறததைதயுடையருமான,*

நாரணனார் — *ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய அடியவர்க்குமெய்யர்,* அன்று — (*த்ரிவிக்ரமனாக ஆன*) *அன்று,* இப்படிக்கு மிக்கு — *இப்பூலோகத்திற் கண் மிகவுயர்ந்து,* எடுத்த — (*ப்ரஹ்மலோகம் வரையில்*) *தூக்கிய,* பாதம் கழுவ — *திருவடியை* (*ப்ரஹ்மா*) *திருமஞ்சனம்செய்ய,* போன வெற்பு — *தங்கமலையாகிய மேரு,* மெய்ப் படிக்கம் ஆனது — *உண்மையான* (*தீர்த்தத்தை*) *ஏந்தும்பாத்திரமாக ஆயிற்று*

அடியவர்க்குமெய்யன், த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் இந்தப் பூமி முழுவதையும் ஒரு திருவடியால் அளந்து மற்றொரு திருவடியை ப்ரஹ்மலோகத்தளவும் செல்லவிட்டபோது ப்ரஹ்மதேவன் அந்தத் திருவடிக்குத் திருமஞ்சனம் செய்ய அவ்வமயம் மஹாமேருபர்வதம் அந்தத் தீர்த்தத்தை ஏந்துகின்ற திருப்படிக்கமாயிற்று என்னே அவன்பெருமை !!! வேதங்கள் அனைத்தும் ஸகலஜகத்காரணமான அவனது பெருமையைக் காணமுடியாது தேடிநிற்க, அவன் இக்கர்மபூமியிலுள்ள அடியார்களைக் காக்கநினைந்து திருவயிந்திரபுரத்தில் வந்து அவதரித்து அனைவர்க்கும் காட்சி தந்து நிற்கின்றான் என்னே அவன் ஸௌலப்யம் (எளிமை) !!!—என்றவாறு 8

இங்ஙனம் அடியவர்க்குமெய்யன் தன் வடிவத்தைக் காட்டுவதும் மறைவதுமாயிருக்க, பூர்ணாநுபவம் கிடைக்கப்பெறாத தலைவி வருந்திப் பெரிய மயக்கத்தையடைய, தலைவியின் செவிலித்தாய் தலைவி படும்பாட்டைக் கண்டு நற்றாயக்குக் கூறுகின்றாள்—

355 *கட்டளைக்கலித்துறை*

வெற்புட னொன்றி யயிந்தையில் வெவ்வினை தீர்மருந்தோன்
றற்புத மாக வமர்ந்தமை கேட்டருள் வேண்டிநிற்கப்
பற்பி லமர்ந்தசெய் யாள்படி காட்டிய பண்புடையேம்
விற்புரு வக்கொடிக் கோவிலங் காமயல் பெற்றனமே 9

உரை —அயிந்தையில் — *திருவயிந்திரபுரத்தில்,* வெவ் வினை தீர் — *கொடிய கர்மங்களைப் போக்கவல்ல,* ஒன்று மருந்து — *ஒப்பற்ற* (*தெய்வநாயகனெனும்*) *மருந்து,* வெற்புடன் ஒன்றி — (*ஔஷதாத்ரி யெனும்*) *திருமலையோடு ஒன்றுபட்டு,* அற்புதமாக — *ஆச்சர்யமாக,* அமர்ந்தமை கேட்டு — *நித்யவாஸம்செய்வதைக் கேட்டு,* அருள் வேண்டி நிற்க — (*அதன்*) *கடாக்ஷத்தை வேண்டி நிற்க,* பற்பு இல் அமர்ந்த — *தாமரையாகிய ஸ்தாநத்தில் எழுந்தருளியுள்ள,* செய்யாள் — *பெரியபிராட்டியுடைய,* படி காட்டிய - *ப்ரகாரங்களை*

நினைவூட்டிய, பண்புடை — ஸ்வபாவத்தையுடைய, எம் வில் புருவக் கொடிக்கு — வில்லையொத்த புருவத்தையுடைய கொடிபோன்ற எங்கள் பெண்ணுக்கு, விலங்கா ஓர் மயல் — நீங்காத ஒரு மயக்கம், பெற்றனம் — வரப்பெற்றோம்

உலகில், மலைகளில் காணப்படும் மருந்து மாந்தரின் நோய் தீர்க்க வல்லதாகும் திருவயிந்திரபுரத்தில் ஔஷதாத்ரியிலிருக்கும் அடியவார்க்கு மெய்யனென்னும் மருந்து காமங்களையும் தீர்க்கவல்லதாம் என்ற இதன் அற்புதசக்தியைக் கேட்டு அம்மருந்தை அடைய என் மகள் விரும்பினாள். தாமரையாகிய ஸ்தானத்தில் வஸிக்கும் பெரியபிராட்டியைப்போல என் மகளும் அடியவார்க்குமெய்யனைப் பிரிந்து தரியாதவள். வில்லைப் போன்ற அவள்புருவமும் தங்கக்கொடியைப்போன்ற அவள்மேனியும் கண்டோரைத் தோற்பித்து அடிமையாக்குவனவன்றோ? இத்தகைய என் மகள் தன் காதலனை அடியவார்மெய்யனைக் கலவியைப் பெறாமல் பெரிதும் மயங்கிக்கிடக்கின்றாள்—என்றவாறு.

இது அகப்பொருளில் 'செவிலித்தாய் அறத்தொடுநிற்றல்' என்னும் துறையாகும். செவிலித்தாய் அறத்தொடுநிற்றலாவது—தலைவியை மணம் பேசி அயலார் வர, அதை அறிந்த செவிலித்தாய் தலைவியின் கற்புக்கு இழுக்கு நேராதவாறு தாயினிடம் தலைவியின் முன்நிகழ்ச்சி கூறி அயலார்க்கு உடம்படாது தடுத்தல்.

ஸ்வாபதேசப்பொருளில் ஸ்ரீதேசிகன் அடியவார்மெய்யனது பரிபூர்ணாநுபவத்தைப் பெறப் பேராவல்கொண்டு பித்தராயிருக்கும் நிலையைப் பாகவதர் வியந்துபேசியதாயக் கொள்ளலாம். 9

அடியவர்க்குமெய்யன், தன் விஷயத்தில் இவ்வாறு அடங்காக் காதல்கொண்டுள்ள இவருக்கு இனியும் முகங்கொடாதொழிந்தால் ஸர்வ ரக்ஷகனென்ற தன் பெருமைக்குக் குறைவு வந்து இவரையும் இழக்க நேரிடுமென்று அஞ்சித் தன்னை நன்கு அநுபவிக்கச்செய்தான். இங்ஙனம் செய்த அவன்பெருமை பேசப்படுகின்றது—

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

356 பெற்றனை நீயே மற்றுள வெல்லாம்
பெறுவது நின்னை யுறுவது கொள்வார்
நின்னு ளன்றி மன்னு றின்ப
நின்ன் பொருட்டுநீ யென்ன பொருட்டிலை

நின்னுரு நின்று மின்னுருத் தோன்று
நின்றனக் குநிகர் நின்னடி யடைவார்
நின்பா லன்றி யன்பா லுய்யார்
வாரண மழைக்க வந்த காரணனே 10

உரை.—வாரணம் அழைக்க — கஜேந்திரன் அழைக்க, வந்த காரணனே — (அப்போதே) வந்து காத்த காரணவஸ்துவான ஜெய்வ நாயகனே!, மற்று உள எல்லாம் — மற்றும் உள்ள (சேதநாசேதநங்களை) எல்லாம், நீயே பெற்றனை — நீயே படைத்தாய்; உறுவது கொள்வார் — தக்க உபாயத்தையும் பலனையும் கொள்வார், பெறுவது நின்னை — உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொள்வது நின்னையே, நின்னால் அன்றி — உன்னால் அன்றி (வேறொருவராலும்), இன்பம் மன்னார் — ஸுகத்தைப் பெறமாட்டார்கள், நீ நின்பொருட்டு — நீ (செய்யும் காரியங்கள்) உனக்காகவே, என்பொருட்டு இ(ல்)லை — எனக்காக இல்லை. நின் உருநின்றும் — உன் திருமேனியிலிருந்து, மின் உரு — மின்போல நிலையற்ற தாவரஜங்கமங்கள் அனைத்தும், தோன்றும் — பிறக்கின்றன, நின் அடி அடைவார் — உன் திருவடிகளை அடைவார், நின் தனக்கு நிகர் — உனக்குச் சமமாவார், நின்பால் அன்பால் அன்றி — உன்னிடம் பக்தியால் அன்றி, உய்யார் — உஜ்ஜீவிக்கமாட்டார்கள்

முதலையின் வாய்ப்பட்டுத் துன்புற்ற கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே' என்று அழைக்க அப்பொழுதே ஓடிவந்து அவனைக் காத்து ஜகத்காரணனென்ற பெயரை ஸ்தாபித்துக்கொண்ட அடியவர்க்குமெய்யனே! சேதநாசேதநங்களையெல்லாம் படைத்த உன்னையே ஆசிரிதர்கள் தம் ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொள்கின்றார்கள், பரமானந்தமாகிய மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன் நீயே அன்றி, வேறு எவர்க்கும் அதைக் கொடுக்கச் சக்தியில்லை நீ மற்றவர்க்காக எதைச் செய்தியினும் அதனால் யருப்பலனை முடிவில் அடைபவன் நீயே, ஸகல வஸ்துக்களும் உன் திருமேனியிலிருந்து பிறந்தவை, உன்னை வணங்கி வழிபடுமவர் உனக்குச் சமமாவர், உன்னிடம் பக்தியுள்ளவர்களன்றி மற்றவர் உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லை—[illegible]

இதற்குப் பின் உள்ள 20 பாசுரங்களும் மறைந்துவிட்டன

மும்மணிக்கோவை — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஶ்ரீ:

சீராாதூபபுல திருவேஙகடமுடையான திருவடிகளே சரணம

நவமணிமாலை - உரை

தனியன

ஙாஶோநாஜஜயாவாதூ . . ... . ஜெடீஸீகஜு ||

சீரொனறு வாழவு

[விஷயச்சுருக்கம்]

இநத பரபநததை நவரததினமாலையெனறும வழஙகுவதுணடு ஆனால ஸவாமி தாமே பெயாிடடுக்கொடுததபடி நவமணிமாலை எனற பெயா வழஙகுவதே முறையாகும வெவவேறு நிறமுடைய நவமணிகளால இயனற ஹாரமபோல வெவவேறு செயயுளகள ஒனபது அமையபபெறற தாகையால இதறகு நவமணிமாலையெனப பெயா வநதது

இபபிரபநதததில முதலில திருவயிநதிரபுரதது எமபெருமானுடைய திருவடிகளின பெருமையைப பேசி, பின அவன பதது அவதாரஙகளெடுதத வரலாறறையும, பரஹமா கருடன திருவநதாழவான பூமிதேவி ஆகிய இவாகள படைதத புணயதீாததஙகளை அவன உகநது அவறறின கரையில எழுநதருளியிருபபதையும கூறி, மாசிமாததில தெயவநாயகன கடறகரைககு எழுநதருளித திருமணறசேரபபில கணடருளும உதஸவததைப புகழநது, அவவெமபெருமானுடைய வடிவழகையும, அதில ஈடுபடடு அதை மறவாதவாககு ஸமஸாரபநதம நீஙகுமவணணததையும வெளியிடடு, தம முடைய அநதயகாலததில தமககு அபயபரதானம செயயுமாறு தெயவநாய கனை வேணடிககொணடு, தெயவநாயகன தனனைப பாடுமபடி தமமை நியமிததததறகிணஙகத தாம அவனமீது வடமொழியில இரணடும, தமிழில எழுமாக ஒனபது பரபநதஙகளைப பாடியதையும மொழிநது தலைககடடுகிறாா ஸ்ரீதேசிகன

தெய்வநாயகன் திருவடிகளின் பெருமை பேசப்படுகின்றது—

பதினறுசீராசிரியசசநதவிருததம

357 ஒருமதி யனபரு ளங்க வாநதன
வுலகம டங்கவ ளாநத ளநதன
வொருசடை யொனறிய கஙகை தநதன
வுரகப டங்கள ரஙகு கொணடன
தருமமு யாநததி தென்ன நின்றன
தருமனி ரநததி சைநது செனறன
சகடமு டைநதுக லஙக வென்றன
தமாகள ருநதும ருநதி தென்பன
திருமகள செயயக ரஙக ளொனறின
திகழதுள வுநதும ணஙக மழநதன
செழுமணி கொணடசி லமபி லஙகின
சிலைதனி லன்றொர ணஙகு மிழநதன
வருமறை யநதம மாநத பணபின
வயன்முடி தனனில மாநது யாநதன
வருடர வெணணிய யிநதை வநதன
வடியவா மெயயாம லாபப தஙகளே 1

உரை:— அடியவாமெயயா — *அடியவாககுமெயயருடைய*, மலாப பதஙகள— (*தாமரை*)*மலாபோனற திருவடிகள*, ஒரு மதி அன பா — (*தமமிடம*) *ஒருமுகபபடட பகதியையுடைய பாகவதா களின*, உளம கவாநதன — *மனததை வசபபடுததிககொணடன*; உலகம் அடஙக — *எகலலோகஙகளும* (*தமககுள*) *அடஙகுமாறு*, வளாநது அளந்தன—(*பெரியனவாய*) *வளாநது அளநதன*, ஒரு சடை ஒன்றிய — (*சிவனுடைய*) *நிகரறற ஜடையில ஒனறுபடடுநிறகினற*, கஙகை தந்தன — *கஙகையைப பிறபபிததன*, உரக படஙகள—(*காளிய னெனனும*) *பாமபின படஙகளை*, அரஙகு கொணடன — *நடனஸதல மாகக கொணடன*, உயாநதது தருமம — *சிறநததாகிய உபாயம*, இது எனன நின்றன — *இநதத திருவடியிணையே எனறு அறியுமபடி நினறன*; தருமன் இரநதது — *தாமபுததிரன* (*தூதுசெலலுமபடி*) *யாசிததததை*, இசைநது சென்றன—*ஏறறு நடநதன*, சகடம் உடைநது கலஙக — (*கணணனை நலியவநத*) *சகடமாகிய அஸுரன சிதைநது*

கலங்குமாறு, வென்றன — வெற்றிகொண்டன, இது — இந்தத் திருவடியிணை, தமர்கள் அருந்தும் —பாகவதர்கள் (ஸம்ஸாரநோயதீர) உண்ணக்கடவதான, மருந்து என்பன — அம்ருதம் என்று சொல்லப் படுவன, திருமகள் — பெரியபிராட்டியாருடைய, செய்ய கரங்கள் — சிவந்த திருக்கைகளோடு, ஒன்றின — ஒன்றுபடுகின்றன; திகழ் துளவு உந்தும் — பிரகாசிக்கின்ற திருத்துழாயினின்று எழுப்பப் பெற்ற, மணம் கமழ்ந்தன — நல்ல வாஸனை வீசப்பெற்றன; செழு மணி கொண்ட — செழுமையான ரத்னங்கள் உள்ளிட்ட, சிலம்பு இலங்கின — சிலம்புகளோடு விளங்கின; அன்று — ஸ்ரீராமாவதாரத் தில், சிலைதன்னில — கல்லுருவில (நின்ற), ஓர் அணங்கு — ஒரு பெண்ணை, உமிழ்ந்தன — வெளிவரச்செய்தன; அரு மறை அந்தம்— அருமையான வேதாந்தங்களில், அமர்ந்த — பொருந்திய, பணபின— சிறப்புடையன; அயன் முடிதன்னில — ப்ராஹ்மாவின் முடியில், அமர்ந்து — பொருந்தி, உயர்ந்தன — (இன்னும் மேலே சென்று) உயர்ந்துநின்றன; அருள் தர எண்ணி — அருள் புரியக் கருதி, அயிந்தை வந்தன — திருவயிந்திரபுரத்தில வந்து அவதரித்தன.

அடியார்களிடம் மெய்யனாய் ஒழுகும் தெய்வநாயகனுடைய இரண்டு திருவடிமலர்களும் அவற்றைத் தவிர வேறு உபாயத்தையும் பலனையும் கொள்ளாத பரமைகாந்திகளின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து எப்பொழுதும் தியா னிக்கச்செய்யும் பெருமையுடையன, த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் ஸகல லோகங் களும் தமக்குள் அடங்கியிருக்குமாறு மிகப் பெரியனவாய் வளர்ந்து ஓங்கி நின்றன, சடையனென்று பேசப்படும் சிவன் தன் பெரிய சடைமுடியில் தாங்கிப் பரிசுத்தனும்படி கங்காநதியை அவதரிப்பித்தன, க்ருஷ்ணாவதாரத் தில் அஷ்டநிக்ரஹம் செய்யமுற்பட்டுக் காளியனென்னும் ஸர்ப்பராஜ னுடைய படங்களைத் தமக்கு நடனஸ்தலமாகக்கொண்டு நடனம்செய்தன, அடியார்களுக்கு முக்கியமான உபாயமாய்நின்று பலனை அளிக்கவல்லன, தாமபுத்திரன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் துரியோதனனிடம் தூதுசெல்ல வும் துணிந்தன; கண்ணனை நலியத் துணிந்துவந்த அஸுரனுடைய சகடவடி வத்தைத் துகள்துகளாக உடைத்து வெற்றிபெற்றன, ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்க அடியார்கள் அருந்தும் ஆராத அம்ருதமென்று சாஸ்த்ரங்களால் பேசப்பெற்றன, பெரியபிராட்டி தன் தளிர்க்கைகளால் வருடும்போது அவற்றோடு இணைந்துநின்றன; எப்பொழுதும் திருத்துழாய்மணம் வீசப் பெற்றன; சிறந்த ரத்னங்களைக்கொண்ட சிலம்புகளும் தம்முடன் ஸம்பந்தம் பெற்று அழகுபெறுமாறுசெய்து பிரகாசித்தன; ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்

கௌதமசாபத்தால் கல்லாயின்று மறைந்திருந்த அஹல்யையைப் பழைய வடிவுகொள்ளுமாறு அருள்புரிந்தன, ஸகலவேதாந்தங்களிலும் நித்திய மாய்ப் போற்றப்படுவன, த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் ப்ரஹ்மலோகம் சென்ற போது ப்ரஹ்மா திருவாராதனம்செய்து தன் தலையில் சூடிநிற்க அதற்கும் மேல் உயர்ந்துநின்றன, இத்தகைய திருவடிகள் தம்மை இக்காமபூமியிலுள்ள அனைவரும் எக்காலமும் அநுபவித்து உய்யுமாறுசெய்யத் திருவயிந்திர புரத்தில் வந்து அவதரித்தன என்னே அவற்றின்ஸௌலப்யம்!!!—என்றவாறு

தசாவதாரங்களின் சரித்திரமும் தெய்வநாயகன்விஷயத்தில் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றது—

358 *இருபதசெண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்*

மகரம் வளரு மளவில பெளவ மடைய வுற்ற லைத்தனை
வடிவு கமட மெனவ மாந்து கிரித னைத்த ரித்தனை
மலியு மசுர னுரமி டந்து வசுதை போதத்தே டுத்தனை
வலிகோ ளவுண னுடலபி ளந்து மதலை மேயகு தித்தனை
பகரு முலக மடிய ளந்து தமாக ளுகக ளித்தனை
பரசு முனிவன வடிவு கொண்டு பகைவ ரைத்து ணித்தனை
பணிய விசைவி றசமு கன்றன் முடிகள பத்து திாத்தனை
படியு முருவில வருபீ லமப வசுர னைத்த காத்தனை
நகரி துவரை யெனவு கந்து வரைக ரததே டுத்தனை
நடமோ டியலு பரியில வந்து நலிவ றுகக வுற்றனை
நலியும வினைகள சேரும ருந்தி னலமு றைந்த வெறபினை
நணுகு கருட நதிகி ளாந்த புனலு கபில வைத்தனை
யகர முதல வுரைகொண மங்கை கணவ னுகக ளித்தனை
யடையும் வினதை சிறுவ னுயய வருளகோ டுத்து யாத்தினை
யடியு மணையு மெனும அநந்த னடிதொ ழுகக ளித்தனை
யவனி மருவு திருவ யிந்தை யடிய வாகது மேயயனே 2

உரை — அவனி மருவு – *பூமிதேவியால் அடையப்பெற்ற*, திருவயிந்தை—*திருவயிந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள*, அடியவாகது மேயயனே – *அடியவாகதுமெய்யனே!*, அளவில பெளவம் அடைய— *அளவில்லாத கடல் முழுவதும்*, வளரும் மகரம் உற்று – (*பருத்து*) *வளரும் மத்ஸ்யமாகப் பொருந்தி*, அலைத்தனை – *கலக்கினைய*, வடிவு கமடம் என – (*எடுத்துக்கொண்ட*) *வடிவம் ஆமையினது என்னும்*

படி, அமர்ந்து – நிலையாயநின்று, கிரிதனைத் தரித்ததனை – மந்தரமலையைத் தாங்கினின்றாய, மலியும் அசுரன் – அதிக்கிரமித்த ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் அஸுரனுடைய, உரம் இடந்து – மார்பைப் பிளந்து, வசுதை போத்து எடுத்தனை – பூமியைப் பெயர்த்து எடுத்தருளினாய, வலிகோள் அவுணன் – பலசாலியான ஹிரண்யகசிபுவினுடைய, உடல் பிளந்து – சரீரத்தைப் பிளந்துகொண்டே, மதலை மெய்க்கு – (அவன்)புதல்வனான ப்ரஹ்லாதனுடைய ஸத்யத்தைக் காப்பதற்கு, (மதலை மெய்க்கு – தூணுருவினகண்), உதித்தனை – அவதரித்தாய, பகரும் உலகம் – (பலி தன்னுடையதெனக்)கூறிய ஸகலலோகங்களையும், அடி அளந்து – திருவடியால் அளந்து, தமர்களுக்கு அளித்தனை – அடியார்களான தேவர்களுக்கு (மீட்டு)க்கொடுத்தனை, பரசுமுனிவன் வடிவு கொண்டு – பரசுராமனாக அவதரித்து, பகைவரை – சத்ருக்க(ளான க்ஷத்திரியர்க)ளை, துணித்தனை–கொன்றனை, பணிய இசைவு இல – (ஸ்ரீராமனாக அவதரித்த உன்னுடைய) திருவடியில் பணியச் சம்மதி இல்லாத, தசமுகன்றன் – ராவணனுடைய, முடிகள் பத்து உதிர்த்தனை – தலைகள் பத்தையும் அறுத்துத்தள்ளினை, படியும் உரு விலவரு–(கோபர்களைப்போல)பொருந்திய வடிவத்தில் வந்த, பிலம்ப அசுரனை – ப்ரலம்பாஸுரனை, தகர்த்தனை – (பலராமனாயநின்று) ஒழித்தனை, நகரி துவரை என உகந்து – (தன் வாஸத்திற்கு உரிய) நகரம் துவாரகையே என்று மகிழ்ந்து (சிறுவனாய), வரை கரத்து எடுத்தனை – (கோவர்த்தன) மலையைக் கையில் எடுத்தனை, நடமொடு இயலு பரியில் – நடனத்தோடு பொருந்தியிருக்கும் குதிரையின்மீது, வந்து – (கல்கியாய) அவதரித்து, நலிவு அறுக்க – (கலியினாலவரும்) துன்பத்தை ஒழிக்க, உற்றனை – பொருந்தினை, நலியும் வினைகள்– (ஸம்ஸாரிகளைத்) துன்புறுத்துகின்ற காமங்களை, செகும் மருந்தின் – ஒழிக்கின்ற மருந்துபோல, நலம் உறைந்த வெற்பினை – நன்மை பொருந்திய ஔஷதகிரியை இடமாகக்கொண்டனை, நணுகு கருட நதி கிளர்ந்த – பக்கத்திலுள்ள கருடநதியினின்று எழும்பிய, புனல்– (திவ்ய) தீர்த்தத்தை, உகப்பில் வைத்தனை– மகிழ்ச்சிக்குஉரியதாகக் கொண்டனை, உரை கோள் மங்கை– வாக்கை (த் தனது வடிவமாக)க் கொண்ட ஸரஸ்வதிதேவியின், கணவனுக்கு – நாதனான ப்ரஹ்மாவுக்கு, அகரம் முதல்–அகாரத்தை முதலாகக்கொண்ட ஸகலவேதங்களையும், அளித்தனை – உபதேசித்தனை, அடையும் – (தன்னை)

அடைந்த, வினதை சிறுவன் – விநதையின் புத்திரனான கருடனை, உய்ய – உஜ்ஜீவிக்கும்படி, அருள்கொடுத்து – கருணை வைத்து, உயர்த்தினை – (அவனைக்) கொடியாகவும் எடுத்தனை, அடியும் அணையும் எனும் – ஸ்ரீபாதுகையும் பாயலும் (படுக்கை) என்னப்படுகின்ற, அனந்தன் – திருவனந்தாழ்வான், அடி தொழ – திருவடிகளைத் தொழ, களித்தனை – (அதனால்) மகிழ்ந்தனை

அடியவர்க்கு மெய்யனே! ப்ரளயகாலத்தில் ஹயக்ரீவனென்னும் அஸுரன் வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலுள் மூழ்கியபோது நீ பெரிய மீன் வடிவங்கொண்டு கடலுள்புகுந்து அவனைக்கொன்று வேதங்களை மீட்டருளினாய், முன் தேவரும் அசுரரும் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மத்தாக இருந்த மந்தரமலை கடலுள் அழுந்திவிடாதபடி பெரிய ஆமைவடிவங்கொண்டு கடலுட் புகுந்து அம்மலையைத் தன் முதுகினால் தாங்கினாய், ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் கொடிய அஸுரன் தன் வலிமையின் மிகுதியால் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு கடலினுட் புகுந்தகாலை வராஹவடிவங்கொண்டு கடலினுள்ளே சென்று அவ்வசுரனைக் கொன்று பூமியைக் கோட்டுநுனியால் கொண்டுவந்து மறுபடியும் விரித்தருளினாய், உன்னுடைய பக்தசிகாமணியான ப்ரஹ்லாதன் 'எங்கும் உள்ளன் கண்ணன்' என்று கூறியதை மெய்யாக்க அவன் தந்தையான ஹிரண்யகசிபுவின் மார்பைப் பிளந்துகொண்டே தூணினின்று நரஸிம்மனாய் அவதரித்தாய், தேவராஜ்யத்தை அபஹரித்துக் கொண்ட பலிச்சக்கரவர்த்தியின் யாகத்தில் வாமநனாய்த் தோன்றி அவனிடம் மூன்றடி மண் யாசித்து வாங்கி த்ரிவிக்ரமனாக மாறி ஸகலலோகங்களையும் அளந்து தேவராஜ்யத்தை மீட்டுத்தந்தருளினாய், பரசுராமாவதாரம் கொண்டு, பகைவராயிருந்த க்ஷத்திரியர்களை வேரறுத்தாய், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்து, தன் அடியடையாத ராவணன் தலைகளை உதிர்த்தாய், பலராமனாயிருந்து, ப்ருந்தாவனத்தில் இடையனுருக்கொண்டு தீங்கு செய்யவந்த ப்ரலம்பாஸுரனை ஒழித்தாய், கண்ணனாய் அவதரித்துக் கோவர்த்தனமலையைத் திருக்கரத்தால் தாங்கி ஸகலப்ராணிகளையும் காத்தருளினாய், இனி வெள்ளைக்குதிரையின்மீது கல்கியாய் அவதரித்துக் கலியால் வரும் துன்பத்தை நீக்கப்போகின்றாய், கொடிய வினைகளைத் தீர்க்கும் மருந்தாயிருந்து ஔஷதகிரியை இடமாகக்கொண்டாய், பக்கத்தே பெருகும் கருடநதியின் தெளிந்த நீரைக் கண்டு மனமகிழ்கின்றாய், ப்ரஹ்மதேவனுக்கு அக்ஷராப்யாஸம் செய்வித்து ஸகலவேதங்களையும் உபதேசித்தருளினாய், தன் திருவடிகளில் வந்தடைந்த கருடனுக்கு அநுக்ரஹம் செய்து அவனைக் கொடியாகவும் உயர்த்தினாய், உனக்குப் பாதுகையும் பாயலுமாயிருந்து கைங்கர்யம் செய்யும் திருவனந்தாழ்வான் உன் திருவடி

களை வணஙகிநிறக, அதனால மகிழநது அவனுககு அருளபுரிநதாய , பூமி தேவிககுப பாரமாகவுளள பாபிகளைக கொனறு சுமையைக குறைததறகாக அவள வணஙகிநிறகபபெறறாய , இததகைய பெருமை வாயநத உனனை நாஙகள எவவாறு புகழநதுபேசவலலோம?—எனறவாறு

இபபாசுரததில நானகாம அடியில பரஹமா, கருடன, ஆதிசேஷன, பூமிதேவி ஆகிய நாலவரையும குறிததிருபபது இநத க்ஷேதரததைபபறறிய புராணவரலாறறை ஸூசிபபிககினறது அதன விளககம பினவருமாறு—

இநத க்ஷேதரததில நானகு புணயதீரததஙகள உள அவையாவன—

1 ப்ரஹ்மதீர்த்தம்— இநத ஸதலததில முன பரஹமா ஒரு புணய தீரததததை ஸருஷடிகக, தெயவநாயகனுடைய ஸமபநதததால அநதத தீரததம விரஜாநதியைபபோல பெருமைபெறறது அதன கரையில பகவா னைக குறிததுத தவமபுரிநத பிரமனுககு அவன வரம கொடுததருளினான

2 கருடதீர்த்தம்— கருடன ஒருகால் தன அலகினால பூமியைக கீற, அதிலிருநது பெருகிய மஹாநதியே கருடநதியெனப பெயாபெறறுப புணய நதியாயத திகழகினறது

3 சேஷதீர்த்தம்— ஆதிசேஷன முன ஒருகால தெயவநாயகனுககு எதிரில ஒரு புணயதீரததததைப படைததான அமுதமபோனற இதன நீரைக கணடு அடியவாககுமெயயனும மிக மகிழநதான இநதத தீரததம கிணறுவடிவுகொணடு இனறும சேஷதீரததமென வழஙகுகினறது

4 பூமிதீர்த்தம்— முன அசுராகளின பாரம தாஙகாது வருநதிய பூமிதேவி எமபெருமானைச சரணமடைய, அவனும அவளது வேணடுகோ ளுககிணஙகி அசுராகளை ஒழிததுப பூமியின பாரததைத தீாததருளினான அவனைத துதிகக இநத க்ஷேததிரததிறகு வநத பூமிதேவி எமபெருமான அஸுராகளுடன போாசெயததால சறறுக களைபபுறறிருபபதாயக கணடு அவனது சிரமததைப போககப புஷபஙகள நிறைநத ஒரு தீரததததைப படைததாள பின எமபெருமானும அதன நீரால களைபபு நீஙகபபெறறான இதுவே பூமிதீரததமென வழஙகுகினறது

இநத நானகு தீரததஙகளிலும எமபெருமான நீராடிப பருகி மகிழநது அவாகள நாலவரையும நோககி 'நீஙகள நாலவரும படைதத இநதத தீரததஙகளின கரையில தெயவநாயகன எனற பெயருடன எப பொழுதும வஸிககினறேன இநதத தீரததஙகளில ஒருகால் நீராடுபவன கஙகாஸநானமசெயத பலனைப பெறுவான' எனறு வரம கொடுததருளினான

இவவரலாறே நானகாமடியால குறிககபபடடது

பின்னும் அவனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்கள் பேசப்படுகின்றன—

359 எழுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

புரமு யாத்த வசுரா கடகோா புறமு ரைதத பொயயினன்
வரையெ டுதது மழைத டுதத மழையோ டொதத மெயயினன்
றிரைநி ரைதத கடலெ ரிதத சிலைவ ளைத்த கையினு
னருளகொ டுதது வினைத விாககு மடிய வாககு மெயயனே

உரை — புரம் உயாதத — நகரஙகளை மேலே பறககுமபடி கொணட, அசுராகடகு — அஸுராகளுககு, ஓா புறம் உரைதத பொயயினன்—(வேதவிபரீதமான) ஒரு பிறமதககொளகையை உபதேசிதது பொயயினனும, வரை எடுதது-(கோவாததன)மலையை(க கைவிரலால) எடுதது, மழை தடுதத— (இநதிரன பெயத கல) மழையைத தடுதது, மழையோடு ஒதத மெயயினன — மேகமபோனற (நிறமுளள) திருமேனியையுடையவனும, திரை நிரைதத — அலைகளை வரிசையாக வீசுகினற, கடல எரிதத — கடலை எரிதத, சிலை வளைதத கையினன் — விலலை வளைதத கையையுடையவனும, அருள கொடுதது — கருணையைப பொழிநது, வினை தவிாககும் — பாபஙகளைப போககுகினற, அடியவாககுமெயயனே — அடியவாமெயயனே (ஆவன)

முனனொருகால சிவனைக குறிததுத தவமபுரிநது வரமபெறற மூனறு அஸுராகள ஆகாயததில ஸஞசரிககும மூனறுபடடினஙகளைககொணடு தாம நினைதத இடஙகளிலெலலாம திரிநது யாகம முதலிய காமஙகளைக கெடுதது அநதணாகளுககும தேவாகளுககும யாவருககும இனனல விளைததுவநதனா பின தேவாகள எமபெருமானைச சரணமடைந்தனா அவன தேவாகளுககு அபயம கொடுததுத தான ஒரு பௌததனுடைய வேடம பூணடு அவவஸுரா இருபபிடம சென று தனனைத தாமிகனெனறு கணடவாகருதுமாறு தாமஙகளை உபதேசிததுககொணடிருநதான அவவஸுராகளும அவனை நமபி அவனது உபதேசததைக கேடக முறபடடுகிறக, அவன அவாகளுககுத தாமததில உளள சிரததையைக குலைதது அதனால வலியழிநதொழிநது நரகில வீழசசெயதான இவவரலாறு முதலடியாலகூறபபடடது

கணணன, கோகுலததில இடையா வழககமாய இநதரனுககுச செயயும பூஜையைக கோவாததனமலைககுச செயவிதததனால சினஙகொணட இநதிரன கலமழை பொழிநதான அதனால அனைததும படுந துனபததைக கணடு கணணன தனகைச சுணடுவிரலால அமமலையைக குடையாகப பிடிதது அனைததையும காததருளினன இவவரலாறு இரணடாமடியால கூறபபடடது

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஸ்ரீராமன் கடலில் அணைகட்ட இடம் கொடுக்கு மாறு ஸமுத்ரராஜனைச் சரணமடைந்தான். அற்பனான கடலரசன் ஸ்ரீராம னது பெருமையை அறியாது அவனது வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்க்க வில்லை. அதனால் சினங்கொண்ட ஸ்ரீராமன் தன் வில்லை நாணேற்றிக் கடலை வற்றச்செய்ய முற்பட்டான். பின் கடலரசன் நடுநடுங்கிவந்து அவன் கட்ட ளைக்குக் கீழ்ப்படிந்துநடந்தான். இவ்வரலாறு மூன்றுமடியால் கூறப்பட்டது.

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த தெய்வநாயகன் நம்மீது கருணை கொண்டு நம் பாபங்களைப் போக்கியருள்வான்—என்றவாறு. 3

தெய்வநாயகனது மாசிமகஉத்ஸவம் பேசப்படுகின்றது—

கலிவிருத்தம்

360 தேசோத்தா ரில்லை யெனுந்தெய்வ நாயகனார்
வாசக் குழன்மா மலராண் மணவாளர்
வாசித் தெழுமன் மதனார் மணற்றோப்பின்
மாசிக் கடலாடி மகிழ்ந்து வருவாரே 4

உரை — வாசக் குழல் — *நறுமணமுள்ள கூந்தலையுடைய,* மா மலராள் — *பெரிய தாமரையில் உதித்த பிராட்டியின்,* மண வாளர் — *நாயகராகிய,* தேசு ஒத்தார் இல்லை எனும் — *தேஜஸ்ஸில் (தம்மை) ஒத்தவர் இல்லை என்றுசொல்லத்தக்க,* தெய்வநாயகனார் — *தெய்வநாயகர்,* மாசிக் கடல் ஆடி — *மாசிமகத்தன்று கடலில் நீராடி,* வாசித்து — *மணமமிகுந்து,* எழும் — *எழுகின்ற,* மன் மதன் ஆர் — *மிக்க வளம் நிறைந்த,* மணல் தோப்பில் — *மணல் (நிறைந்த கடற் கரைச்) சோலையில்,* மகிழ்ந்து வருவார் — *(உலாவி) மகிழ்ந்து எழுந் தருள்வார்.*

திருமேனியின் பரகாசத்தில் நிகரில்லாதுய நறுமணம் வீசும் கூந் தலையுடைய பெரியபிராட்டியின் நாயகனாயிருக்கும் தெய்வநாயகன் மாசி மாதத்து மகத்திருநக்ஷத்திரத்தன்று கடலுக்கெழுந்தருளி நீராடித் தீர்த்தம் பிரஸாதித்துக் கடற்கரையில் மணமவீசும் வளமநிறைந்த சோலையில் பத்தி யுலாவி எழுந்தருளகிறார்—என்று அநுஸந்தித்தவாறு.

'வாசித்தெழு மன்மதனார் மணத்தோப்பில்' என்று பாடங்கொண்டு 'மன்மதனார் வாசித்தெழு மணத்தோப்பில்' என்று அந்வயம் கொண்டு, மன்மதனார் வாசித் தெழு—மன்மதனுடைய குதிரைக(ளாகிய கிளிக)ளின்

உறைவிடமாகிய, மணத்தோப்பில்—மணம்வீசும் தோப்பில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் கிளியை மன்மதனுக்குக் குதிரையாகக்கூறுவது தமிழர் வழக்கு

'வாசித்தொழு மன்மதன்' என்று பாடங்கொண்டு, வாசித் தொழும்— *குதிரைநம்பிரானில் தொழத்தக்க, மன்மதன் – மன்மதஸ்வரூபனாக என்று பொருள்கொண்டு இத்தொடர், முற்காலத்தில் நடந்துவந்த ப்ரஹ்மோத்ஸ வத்தின் அவபருத்தினமாகிய மாசிமகத்தில் தெய்வநாயகன் கடலில் தீர்த்தம் பிரஸாதித்துக் கடற்கரைச்சோலையில் பத்தியுலாவும்போது குதிரைநம்பிரா னில் எழுந்தருளியுள்ள அழகைக் குறிக்குமென்றும் பெரியோர் பணிப்பர்*

'மன்மதனார் வாசித்தொழும்' என்று அந்வயங்கொண்டு, இத்தொட *ரைத் தெய்வநாயகனுக்கு விசேஷணமாக்கி மன்மதனார் வாசித்தொழும் தெய்வநாயகனார் – மன்மதன் அழகில் தனக்கும் தெய்வநாயகனுக்கும் உள்ள தாரதம்யத்தைக் கண்டு தோற்றுத் தொழப்பெற்ற தெய்வநாயகனார் என்று பழையவுரை கூறும்*

[இப்பொழுதும் இவ்வுத்ஸவம் சிறப்புடன் நடந்துவருகின்றது] 4

தெய்வநாயகன்விஷயமான அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டப்படுகின்றது-

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

361 உருளுஞ் சகட மொன்றுதைத்தா
யுலக மேழுண் டுமிழ்ந்தளந்தாய்
பொருளு மழலு மிறையாகப்
பூண்டே னடிமை யினின்மீண்டே
னிருளு மருளுந் தருமந்நா
ளேழிலா ராழி சங்கேந்தி
யருளுந் தெருளுந் தரவேன்பா
லடியோர் மெய்ய வந்தருளே 5

உரை — உருளும் – *(தன்னைக் கொல்ல)* உருண்டுவந்த, ஒன்று சகடம் – *(அஸுரனாகிய)* ஒரு சகடத்தை, உதைத்தாய் – *உதைத்துக்கொன்றவனே!*, ஏழ்உலகம்-*ஏழுலோகங்களையும்*, உண்டு– *வயிற்றிற்கொண்டு*, உமிழ்ந்து – *படைத்து*, அளந்தாய் – *அளந்த வனே!*, அடியோர்மெய்ய – *அடியவர்க்குமெய்யனே!*, பொருளும் – *செல்வத்தையும்*, அழலும் – *அக்னிபோல மனிதனை எரிக்கவல்ல காமத்தையும்*, மிறையாகப் பூண்டேன் – *குற்றமுள்ளனவாக்க*

கொண்டேன்; அடிமையினில் மீண்டேன் — (உன்) கைங்கர்யத்தில் திரும்பினேன்; இருளும் — (அஜ்ஞானமாகிய) இருளையும், மருளும — விபரீதஜ்ஞானத்தையும், தரும் — தருகின்ற, அந்நாள்— அந்த (மரண) ஸமயத்தில், எழில் ஆர — அழகு நிறைந்த, ஆழி சங்கு — திருவாழியையும் திருச்சங்கையும், ஏந்தி — (திருக்கையால்) தாங்கி, அருளும் — கிருபையையும், தெருளும்—ஜ்ஞானத்தையும், தர — (எனக்கு) அளிப்பதற்காக, என்பால் வந்தருள — என்பக்கத்தில் வந்தருள்க

இளம்பருவத்தே தொட்டிலிற் பள்ளிகொண்டிருந்தகாலையில் தன்னை நலியவந்த சகடாஸுரனைத் திருவடியால் உதைத்து ஒழித்தவனே! ஏழுலகங்களையும் பிரளயகாலத்தில் அழித்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் படைத்து த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் அளந்தவனே! அடியவர்க்குமெய்யனுடைய திருவயிந்திரபுரத்தில் அவதரித்த தெய்வநாயகனே! ஆத்தத்தாலும் காமத்தாலும் வரும் தீங்குகளை நினைத்து அவை எனக்கு ஏற்பனவல்லவென்க் கண்டு புறக்கணித்தேன், இப்பொழுது உனக்குப் பணிசெய்வதையே சிறந்த பயனாகக் கொண்டேன், அஜ்ஞானமும் விபரீதஜ்ஞானமும் நிரம்பியிருக்கப்பெறும் என் அந்திம காலத்தில் நான் உன்னை நினையாவிடினும் இப்பொழுது நான் பிரார்த்திப்பதையேகொண்டு, அஜ்ஞானமாகிய எதிரியை அழிக்கவல்ல திருவாழியாழ்வானையும் ஜ்ஞானத்தைத் தரவல்ல திருச்சங்கையும் ஏந்திவந்து எனக்கு அருள்புரியவேண்டும்—என்றவாறு

'அழல்' எனும் சொல் அக்னியைக் கூறும் இங்கு இது உவமவாகு பெயராயின்று அக்னியைப்போலத் தீங்குதரும் காமத்தைக் கூறியதாம் 5

தெய்வநாயகன் வடிவழகை மறவாதார் முக்தராவர் என்கின்றது-

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

362 வஞ்சனைசெய் பூதனையை மலியுஞ் சாட்டை
மல்லரையோர் மதக்களிற்றை வானே ரஞ்சுங்
கஞ்சனைமுன் கடிந்தவனி பாரந் தீர்த்த
காவலனே கோவலனாய் நின்ற கோவே
யஞ்சனமுங் காயாவு மனைய மேனி
யடியவர்க்கு மெய்யனே யயிந்தை வாழு
மஞ்சனைய வருள்பொழியும் வள்ள லேநின்
வடிவழகு மறவாதார் பிறவா தாரே. 6

உரை:— வஞ்சனை செய பூதனையை — (தாயவேடம்பூண்டு) வஞ்சனை செய்யமுற்பட்ட பூதனையையும், மலியும் சாட்டை — ஹிம ஸித்தலில் மூண்டுவந்த சகடாஸுரனையும், மல்லரை — (கம்ஸன் ஏவிய) மல்லரையும், ஓர் மதக்களிற்றை — நிகரற்ற மதயானையாகிய குவலயாபீடத்தையும், வானோர் அஞ்சும் கஞ்சனை — தேவர்களும் அஞ்சும் (வீரமுடைய) கம்ஸனையும், முன் கடிந்து — முன் (ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரத்தில்) கொன்று, அவனி பாரம் தீர்த்த—பூமியின் பாரத்தை ஒழித்த, காவலனே-(ஸாது)ரக்ஷகனே!, கோவலனாய் நின்ற கோவே-இடைச்சிறுவனாய் நின்ற ஸ்வாமியே!, அஞ்சனமும் காயாவும் அனைய மேனி — மையையும் காயாம்பூவையும்போன்ற (நிறமுடைய) திருமேனியையுடைய, அடியவர்க்குமெய்யனே—அடியவர்க்குமெய்யனே!, அயிந்தை வாழும் மஞ்சு எனவே — திருவயிந்திரபுரத்தில் நித்ய வாஸம்செய்யும் மேகம் என்னலாம்படி, அருள் பொழியும் வள்ளலே — கருணை (யாகிய நீரைப்) பொழியும் கொடையாளனே!, நின் வடிவு அழகு — உன் திருமேனியின் அழகை, மறவாதார் — மறவாத மஹான்கள், பிறவாதாரே — மறுபிறவியொழியப்பெறுவர்

அடியவர்க்குமெய்யனே! முன் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பூதனை, சகடாஸுரன், மல்லர், குவலயாபீடம், கம்ஸன் ஆகிய இவர்களைக் கொன்று பூமிக்கு இந்தப் பாபிகளால் நேர்ந்த பாரத்தை ஒழித்து ஸாதுக்களைக் காத்தருளினாய்; இத்தனைப் பெருமையுடையனாயிருந்தும் இடைச்சேரியில் கோபாலனாய்நின்று நின் எளிமையை உலகுக்குக் காட்டியருளினாய்; திருவயிந்திரபுரத்தில் நித்யவாஸம்செய்யும் ஒரு காளமேகம் என்று வியந்து பேசும்படி அடியார்மீது கருணையெனும் நீரைப் பொழிந்துநிற்கும் உன் வண்மைக்குணத்தை என்னவென்று உரைப்பேன்!!! மைம்மலையையும் காயாம்பூவையும் போன்ற நிறமுடைய உன் திருமேனியழகை மறவாது அநுபவிப்பவர் காமபந்தம் நீங்கப்பெறுவர்—என்றவாறு 6

இனி 2-பாசுரங்களால் யமவாதனையில்லாது காத்தல் வேண்டப் படுகின்றது—

எழுசீராசிரியவிருத்தம்

363 மையுமா கடலு மயிலுமா மழையு
மணிகளுங் குவளையுங் கொண்ட
மெய்யனே யடியோர் மெய்யனே விண்ணோ
ரீசனே நீசனே னடைந்தேன்

கையுமா ழியுமாயக களிறுகாத் தவனே
காலனா தமரெனைக் கவரா
தையனே வந்தன் றஞ்சலென் றருடேன்
னயிந்தைமா நகரமாந் தானே. 7

உரை:— மையும்—(கண்ணுக்கு இடும்)மையும், மா கடலும்—பெரிய கடலும், மயிலும்—(பலநிறங்கொண்ட)மயிலும், மா மழையும்—பெருமைபெற்ற மேகமும், மணிகளும்— நீலமணிகளும், குவளையும்—கருநெய்தலும் (ஆகிய இவற்றின் தன்மையை), கொண்ட—உடைய, மெய்யனே — திருமேனியையுடையவனே!, அடியோர்மெய்யனே — அடியவர்க்குமெய்யனே!, விண்ணோர் ஈசனே — நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனே!, நீசனேன் — அற்பனான அடியேன், அடைந்தேன் — (உன்னைச் சரணமாக) அடைந்தேன் கையும் ஆழியுமாய — கையில் ஏந்திய சக்கரத்துடன், களிறு காத்தவனே — கஜேந்த்ரனை ரக்ஷித்தவனே!, தேன் அயிந்தைமாநகர் அமர்ந்தானே— அழகிய திருவயிந்தை என்னும் பெரிய நகரத்தில் நித்யவாஸஞ்செய்தருளுமவனே!, ஐயனே — ஸ்வாமியே!, காலனார் தமர் — யமனுடைய படர்கள், எ(ன)னைக் கவராது—என்னைக் கொண்டுபோகாதவாறு, அன்று வந்து—(நான் மரிக்கும்) அந்நாள் எழுந்தருளி, அஞ்சல் என்று அருள் — அஞ்சாதே என்று அருள்வாயாக.

மைக்குவியல், கம்பீரமான கடல், பலநிறங்கலந்த மேனியையுடைய மயில், நீரைப் பொழியும் மேகம், நீலரத்நங்கள், கருநெய்தற்பூ ஆகிய இவையனைத்தினையும் போன்ற திருமேனியையுடைய தெய்வநாயகனே! உன்னைச் சரணமடைந்தேன் முன் திருக்கையிலுள்ள திருவாழியால் முதலைவாய்ப்பட்ட கஜேந்த்ரனைக் காத்ததுபோல், என் அந்திமகாலத்தில் யமதூதர்கள் வந்து என்னை இழுத்துச்சென்று வேதனைசெய்யாதபடி நீ எனக்கு அபயங்கொடுத்துக் காத்தருள்வாயாக—என்றவாறு 7

364 பதினான்குசீர்ச்சந்தவிருத்தம்

மஞ்சு லாவு சோலை சூழ யிந்தை மன்னு மன்னுசீர்
வரையெ டுத்து நிரைய ளித்த மாசில் வாசு தேவனே
செஞ்சொ லன்பர் சிந்தை கொண்டு தீதி லாத தூதனாய்த்
தேரு மூர்ந்து தேசு யர்ந்த செல்வ தெய்வ நாயக

வெஞ்சோ லாளர் கால தூதர் வீசு பாசம் வந்தென்மேல்
விழுந்த ழுந்தி யான யர்ந்து வீழ்வ தற்கு முன்னநீ
யஞ்ச லஞ்ச லஞ்ச லென்ற ளிக்க வேண்டு மச்சுதா
வடிய வாக்கு மருளி யக்கு மடிய வாக்கு மெய்யனே

உரை — மஞ்சு உலாவு — மேகங்கள் ஸஞ்சரிக்கின்ற, சோலை சூழ — சோலைகள் சூழப்பெற்ற, அயிந்தை மன்னும் — திருவயிந்திர புரத்தில் நித்யவாஸம்செய்தருளுமவனும், மன்னு சீர் — நிலைபெற்ற திருக்கல்யாணகுணங்களையுடையவனும், வரை எடுத்து — (கோவர்த்தன) மலையை எடுத்து, நிரை அளித்த — பசுநிரையைக் காத்தவனும், மாசு இல் — குற்றம் அற்றவனும், வாசுதேவனே — வஸுதேவ குமாரனும் ஆனவனே!, செம் சொல் அன்பர் — செம்மையுள்ள வார்த்தைகளையுடைய அன்பர்களான பாண்டவர்களின், சிந்தை கொண்டு — எண்ணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, தீது இலாத தூதனாய் — குற்றமற்ற தூதனாகி, தேரும் ஊர்ந்து — (அர்ஜுநனுக்குச் சாரதி யாயநின்று) தேரையும் செலுத்தி, தேசு உயர்ந்த—(அதனால்) தேஜஸ் மிக்க, செல்வ — செல்வ (மாயநிறபவ) னே!, தெய்வநாயக — தெய்வ நாயகனே!, அச்சுதா—(அடியவரைக்)கைவிடாதவனே!, அடியவர்க்கு — பாகவதர்களுக்கு, மருள் இயக்கும் — அஜ்ஞாநத்தை ஓட்டுகின்ற, அடியவர்க்குமெய்யனே — அடியவர்மெய்யனே!, வெம் சோலாளர் — கொடிய சொற்களையுடைய, காலதூதர்—யமதூதர்களால், வீசு பாசம்— வீசப்படுகின்ற பாசம், என் மேல் வந்து விழுந்து அழுந்தி—என்மீது வந்து விழுந்து அழுந்திநிற்க, யான அயர்ந்து வீழ்வதற்கு முன்னம்— (அதனால்) நான் தளர்ந்து விழுவதற்கு முன்னமே, நீ — நீ, அஞ்சல் அஞ்சல் அஞ்சல் என்று — அஞ்சாதே அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று (மூக்காலும் கூறி), அளிக்கவேண்டும் — காத்தருளவேண்டும்.

மேகங்கள் வந்து தங்கி உலாவும்படி மிக உயர்ந்துநிற்கும் சோலைகளாலே சூழப்பெற்ற திருவயிந்திரபுரத்தில் நித்யவாஸம்செய்து அடியார்களின் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கியருளும் அடியவர்க்குமெய்யனே! முன் இந்திரன் பெய்த கல்மாரியால் வருந்திய பசுக்களைக் காக்கக் கோவர்த்தன மலையைக் கையினால் தாங்கியருளினாய், உண்மையே பேசுகின்ற பாண்டவர்களின் விருப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்காகத் தூதுசென்று காத்தருளினாய், போர்க்களத்தில் அர்ஜுநன் போரை நடத்தமுடியாமல் தவித்து நிற்கும்போது அவன்தேரிலே பாகனாயிருந்து அவனை நலவழிப

படுத்தியதால் உன் பெருமை மிகுதியாயசிறக்கப்பெற்றனே, இவ்வாறு உன் அடியார்களான பலரை ஆபத்துக் காலத்தில் வந்து காத்தருளினாய, இவற்றை நினைந்து உன்னைச் சரணமடைந்த அடியேன் யமதூதர் வந்து பாசத்தை வீச அதனால் தளர்ந்து வீழ்வதற்கு முன்னமே நீ வந்து முகக்காலும அபய பரதானமசெய்து அடியேனைக் காத்தருளவேண்டும—என்றவாறு 8

ஸ்ரீதேசிகன் தம்மைத் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு தெய்வநாயகனைப் பிரார்த்திக்கின்றார்—

365 கட்டளைக்கலித்துறை

பொருத்தம் பொருந்தலும போகுந தவற்றுடன் பொயமமதிமேல்
விருத்தங் கலித்துறை மேவு மழன்மதம் வேறினியேன்
றிருத்த மனத்தினிற சேரா வெமைத்தெய்வ நாயகநின்
வருத்தம பொறுவரு ளான்மன் னடைக்கலங் கொணடருளே

உரை:— தெயவநாயக – தெயவநாயகனே!, பொருத்தம் பொருந்தலும் – (உன திருவுள்ளத்தோடு) பொருத்தம் (சேதநனிடத்து) உணடானவளவில, தவறறுடன்—அபராதங்களுடன, பொய்ம் மதி – அஜ்ஞானமும, மேல – மேலும, விருத்தம்—விபரீதஜ்ஞானமும, கலித்து உறை மேவும் – கிளர்ந்து தங்குதலைப பொருநதிய, அழல் – அகனிபோன்ற காமமும, மதம் – செருக்கும, போகும் – விலகிப் போகும. மனத்தினில திருத்தம் சேரா எ(ம்)மை – மனத்தில திருத்தம அடையாத எம்மை, வருத்தம் பொறு– (பிறர்) துக்கம (காணப) பொறாத, நின் அருளால் – உன கருணையால, மன் அடைக்கலம் கொண்டருள் – ஸ்திரமாய ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொண்டருள்வாயாக. இனி வேறு என் – இனி (இதினும) வேறாக (யாம) வேண்டக்கிடப்பது என ?

தெயவநாயகனே ! உன திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்ற காரியத்தையே செய்வதாய உறுதிகொண்ட சேதநனுக்கு அவன செய்த அபராதங்கள், அஜ்ஞானம, விபரீதஜ்ஞானம, மேனமேலும அகனிபோல்வளர்ந்துவரும காமம, காவம ஆகிய அனைத்தும ஒழிந்துபோம என மனமோ அத்தகையபரிபக்குவ நிலையைப பெறறிருக்கின்றது ஆயினும பிறருடைய வருத்தம காணச் சகியாத உன கருணையால என்னைக் காக்கவேண்டிய வஸ்துவாகக்கொண்டு உன திருவடியில சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும இதுவன்றி அடியேன வேண்டுவதற்கு வேறு யாது உளது? ஒன்றுமில்லை—என்று பிரார்த்தித்தவாறு

அழல் = அகனி இஙகு உவமவாகுபெயராயநினறு தீயைபபோலத் தீஙகுதரும காமததைச சுட்டிநினறது

[இபபாசுரததிறகுப பல பெரியோரிடம பணிநதுகேட்டும ஏறற பொருள காண இயலவிலலை, பழையவுரைகளும பயன தரவிலலை எனினும ஒருவாறு பொருள பொருநதுமவணணம வரையபபட்டுளது இதனினும சிறநத பொருள கிடைபபின மறுபதிப்பிற சேரககபபெறும] ...

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

எணசீராசிரியவிருததம

366 அநதமிலசீ ரயிநதைநக ரமாநத நாத
னடியிணைமே லடியுரையா லைம்ப தேததிச
சிநதைகவா பிராகிருத நூறு கூறிச
செழுநதமிழமும் மணிககோவை செறியச சோததுட
பநதுகழ லமமானை யூச லேசல
பரவுநவ மணிமாலை யிவையுஞ சொன்னேன்
முந்தைமறை மொழியவழி மொழிநீ யென்று
முகுநதனரு டநதபயன் பெற்றே னேனே 1...

உரை.— அநதம் இல சீர—எலலையறற பெருமையையுடைய அயிநதைநகா — திருவயிந்திரபுரததில, அமாநத நாதன்— நிதயவாஸ... செயகினற தெயவநாயகனுடைய, அடியிணை மேல — இரண... திருவடிகளினமீது, அடி உரையால — (எலலாப பாஷைகளுககும... மூலமாயுளள வடமொழியால, ஐமபது ஏததி— (தேவநாயகபஞசாச... எனனும) ஐமபது சுலோகஙகளை (இயறறி)ப புகழநது, சிநதை... கவா — மனததைக கவருகினற, பிராகிருதம் நூறு கூறி — பராகருத... பாஷையால(அசயுதசதகம எனனும) நூறு (சுலோகஙகளைக)கூறி... செழும தமிழ்— வளமமிகக தமிழபபாஷையால, மும்மணிககோவை மும்மணிககோவை எனனும பிரபநததைத, செறியச சோதது பொருளபொருநதுமாறு சோதது, பநது கழல் அமமானை ஊசல ஏசல பரவு நவமணிமாலை—பநது கழல அமமானை ஊசல ஏசல(அனைவரும கொணடாடும நவமணிமாலை ஆகிய, இவையும் சொன்னேன்—இநத... பிரபநதஙகளையும பாடினேன முநதை மறை மொழிய — ப்ரா... சீனமான வேதஙகள கூற, நீ வழி மொழி என்று — நீ அவவாத...

களையே பிரபந்தங்களின் வாயிலாகக் கூறுக என்று, முகுந்தன் அருள் தந்த பயன் — அடியவர்க்குமெய்யன் அருளுடன் நியமித்தத்தன் பலனை, நான் பெற்றேன் — நான் அடைந்தேன்.

பெருமையில் நிகரற்றுநிற்கும் திருவயிந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளி யுள்ள தெய்வநாயகன் வேதங்கள் கூறும் அர்த்தங்களை ஸ்தோத்ரரூபமாகப் பாடும்படி அடியேனை நியமித்தான் அதைச் சிரமேற்கொண்டு அவன் திருவடி களின்மீது எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் தாய்ப்பாஷையாகிய ஸம்ஸ்க்ருதத் தில் தேவநாயகபஞ்சாசத் என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும், ஸரஸ்வதிதேவியின் மழலைச்சொல்லாதலின் மனத்தைக் கவரக்கூடிய ப்ராக்ருதபாஷையில் அச்யுத சதகம் என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும், செழுமையுள்ள தமிழ்ப்பாஷையில் மும் மணிக்கோவை, பந்து, கழல், அம்மானை, ஊசல், எசல், நவமணிமாலை ஆகிய பிரபந்தங்களையும் பாடி அவனது கட்டளையைத் தலைக்கட்டப்பெற்றேன் [இவ்வாறு தெய்வநாயகன் பாடுவித்த இப்பிரபந்தங்கள் அனைத்தும் ஸாத்து விகர்களுக்கு அநுஸந்திக்க உரியனவாகும்]—என்றவாறு

[முகுந்தன் என்ற திருநாமம் போகமோக்ஷங்களையளிப்பவன் என் னும் பொருளைத் தரும் மோக்ஷத்தில் பெறக்கடவ பரிபூர்ணாநுபவத்தை அடியவர்க்குமெய்யன் தமக்கு இவ்வுலகிலேயே அருளியதைக் கருதி ஸ்ரீதேசி கன் இத்திருநாமத்தை இங்கு அநுஸந்தித்ததாகப் பெரியோர் பணிப்பர்] 10

பந்து, கழல், அம்மானை, ஊசல், எசல் ஆகிய பிரபந்தங்கள் ஐந்தும் அகப்படவில்லை

நவமணிமாலை — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

பிரபந்தசாரம் - உரை

பொதுத்தனியன்

ராமாநுஜ தயாபாத்ரம் .. .. தேசிகம்||

சீரொன்று .. .. வாழ்வு.

சிறப்புத்தனியன்—உரை

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

ஆரணநான் கின்பொருளை யாழ்வார்க ளாய்ந்தடைவே
யன்புடனே யம்புவியோ ரனைவருமீ டேறவென்று
நாரணனார் தாள்களிலே நாலாயி ரந்தமிழா
னண்ணியுரை செய்தவற்றை நாடிவகை தொகைசெய்தாய்
பூரணமா ஞானியர்சேர் பொங்குபுகழ்த் தூப்புல்வரும்
புனிதனென்றும் பிள்ளையென்றும் புவியோர்புகழ் வேங்கடவா
தாரணியோ ரிங்குகக்கச் சாற்றியநற் ப்ரபந்தசாரந்
தனையுரைத்து வாழுமனந் தந்தருளா யென்றனக்கே 1

உரை.— அம் புவியோர் அனைவரும்—அழகிய இவ்வுலகிலுள்ளவர் அனைவரும், நாரணனார் தாள்களில் நண்ணி — ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருவடிகளில் அடைந்து, ஈடேற என்று — உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும் என்று, ஆழ்வார்கள் — ஆழ்வார்கள், அன்புடனே — கிருபையுடனே, ஆரணம்நான்கின் பொருளை—நான்கு வேதங்களின் தாத்பர்யத்தை, அடைவே ஆய்ந்து—முறையாக ஆராய்ச்சிசெய்து, நாலாயிரம் — நாலாயிரம் பாசுரங்களையும், தமிழால் — தமிழ்ப்பாஷையால், உரைசெய்தவற்றை நாடி—அருளிச்செய்தவற்றை ஆராய்ந்து, வகை தொகை செய்தாய் — வகுப்பாகப்பிரித்து எண்ணிக்கை செய்தவனே!, பூரண மா ஞானியர் சேர் — பரிபூரணமான ஜ்ஞானமுடைய பெரியோர்கள் நித்யவாஸம்செய்யப்பெற்றதும், பொங்கு புகழ் — (மேன்மேலும்)வளர்கின்ற புகழையுடையதுமான, தூப்புல் வரும்—தூப்புலில் அவதரித்த, புனிதன் என்றும் — பரிசுத்தன் என்றும், பிள்ளை என்றும் — பிள்ளை என்றும், புவியோர் புகழ் வேங்கடவா — உலகிலுள்ளவரால் புகழப்படுகின்ற (தூப்புல்) திருவேங்கடமுடையானே!, தாரணியோர் — பூமியிலுள்ளோர், இங்கு உகக்க — இவ்வுலகிலேயே மகிழ்ச்சிபெறும்படி, சாற்றிய —

(நீ) *அருளிச்செய்த*, **நல் ப்ரபந்தசாரந்தனை** — *சிறந்த பரபநதஸாரததை*, **உரைத்து வாழும் மனம்**—*அநுஸநதிதது உஜ்ஜீவிககுமபடியுள்ள மனததை*, **என்றனக்குத் தந்தருளாய்** — *எனககுக கொடுததருளவாயாக* 1

எண்சீராசிரியவிருததம

ஆதிமறை யோதிமகி ழயக்கிரிவர் தம்மருளா
லன்புடனே தூப்புனக ரவதரித்தே யிங்குவநத
வாதியரை வென்றுவநது வன்புவிமே லெதிராசர்
வாழ்வுறுநற் றெரிசனத்தை வண்மையுட னேவளர்த்து
நீதிநெறி தவறும னிறுத்தியிடும் வேங்கடவா
நேசமுட னாழ்வார்க ணிலைகளையெல் லாமுணர்நது
சாதுசனம் வாழவென்று சாற்றியநற் ப்ரபந்தசாரந
தனையுரைத்து வாழுமனந் தநதருளா யென்றனக்கே 2

உரை.— ஆதி மறை — *பழமையான வேததததை*, **ஓதி மகிழ்** — (*பரஹமாவுககு*) *உபதேசிதது மகிழநத*, **அயக்கிரீவர்தம் அருளால்**—*ஹயகரீவ னுடைய கிருபையால்*, **அன்புடனே** — (*மானிடாமீது*) *அனபுடன*, **தூப் புல் நகர் அவதரித்து**—*தூபபுல நகரததில அவதரிதது*, **இங்கு வநத**—*இபபூமி யில வநத*, **வாதியரை வென்று உவநது** — *வாதமசெய்த பிறமதததினரைக கணடிதது மகிழநது*, **வன் புவிமேல்** — *வலிமைவாயநத பூமியினமேல்*, **வாழ்வுறு** — *நிலைபெறறுநிறகினற*, **எதிராசர்** — *ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய*, **நல் தெரிசனத்தை** — *சிறந்த ஸிததாநததததை*, **வண்மையுடனே வளர்த்து** — (*அனைவரும வாழவேணடுமெனற*) *கொடைககுணததோடு வளாதது*, **நீதி நெறி தவறமல்** — *வேதமாாககம தவறாமல*, **நிறுத்தியிடும் வேங்கடவா** — *ஸதாபிதத* (*தூபபுல*) *திருவேஙகடமுடையானே*, **ஆழ்வார்கள் நிலைகளை எல்லாம் உணர்ந்து** — *ஆழவாாகளின தனமைகளை எல்லாம அறிநது*, **சாது சனம் வாழ என்று** — *ஸாதுஜநஙகள உஜ்ஜீவிககவேணடும எனறு கருதி*, **நேசமுடன் சாற்றிய**—*அனபுடன அருளிசசெயத*, **நல் ப்ரபநதசாரம் தனை**—*சிறநத பரபநதஸாரததை*, **உரைத்து வாழும் மனம்** — *அநுஸநதிதது உஜ்ஜீவிககுமபடியுளள மனததை*, **என்றனக்குத் தந்தருளாய்** — *எனககு அருளபுரிவாயாக* 2

[**விஷயச்சுருக்கம்**]

ஸ்ரீதேசிகன, நாலாயிரதிவயபரபநதததினமீது தமககுளள ஈடுபாட் டின மிகுதியால இபபிரபநதததில ஆழவாாகள அவதரிதத திவயஸதலம, மாஸம, திருநக்ஷததிரம, அவாகள பெருமை, அருளிசசெயத ப்ரபநதங்களின

பெயர்,அவற்றின் பாசுர எண், அப்பிரபந்தங்களின் உயிர்நிலையான ஸாரார்த்தம் ஆகிய இவற்றை வெளியிடுத்த தம்முடைய அநுஸந்தானத்திற்காக அந்தப் பிரபந்தங்களைத் தமக்கு அருளிச்செய்யுமாறு அந்த அந்த ஆழ்வார்களைப் பிரார்த்தித்துக் கடைசியில் 2-பாசுரங்களில் ஆழ்வார்களின் திருநாமத்தையும் அவர்கள் அருளிச்செய்த பாசுர எண்களையும் கூறி, ஒரு பாசுரத்தில் ஒரே கோஷ்டியாக அவர்களை அநுபவித்து, அவர்களின் பிரபந்தமே தமக்கு உஜ்ஜீவிக்க ஸாதநமென்று மொழிந்து, திவ்யப்ரபந்தத்தில் தமக்குள்ள பக்தியின் மிகுதியால் **தமிழ்மறையோன்** என்று தம்மைப் பெருமையுடன் பேசிக்கொண்டு, இந்த ப்ரபந்தஸாரத்தை அநுஸந்திப்பவருக்கு எம்பெருமான் கருணையால் ஸகல க்ஷேமமுமுண்டாமென்று முடித்தருள்கிறார் ஆழ்வார்கள் அருளிய **ப்ரபந்தங்களின் ஸாரமான பொருளை** இதிலே (சிறிய வாக்யத்தில் அடக்கிக்) கூறியபடியால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது.

[ஒரு வேண்டுகோள் — ஸந்நிதியிலும் திருமாளிகையிலும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை ஸேவிக்கும்போது அந்த அந்த ப்ரபந்தத்தின் தனியனை அநுஸந்தித்தவுடன் அந்த அந்த ஆழ்வார் விஷயமாய் இப் பிரபந்தத்தில் தேசிகன் அருளிய பாசுரத்தையும் தனியனாக அநுஸந்திப்பது மிகவும் உசிதமாகும். புதியதாய ஒரு வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ளச் சிலர் கூசக்கூடும் பல புதிய சிறந்த வழக்கங்கள் கைக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதையும் ஔசித்யத்தையும் கருதி இதையும் கொள்ளலாம். பெரியோர் ஆராய்ந்து நிர்ணயிக்க]

பிரபந்தம் இடையூறின்றி முடிவதற்காக ஆசார்யவந்தநம் செய்யப்படுகின்றது—

இப்பிரபந்தம் முழுவதும் எண்சீராசிரியவிருத்தத்தால் அமைந்தது.

367 ஆழ்வார்க ளவதரித்த நாளூர் திங்க
ளடைவுதிரு நாமங்க ளவதாரஞ் செய்த
வாழ்வான திருமொழிக ளவற்றுட் பாட்டின்
வகையான தொகையிலக்க மற்று மெல்லாம்
வீழ்வாக மேதினிமேல் விளங்க நாளும்
விரித்துரைக்குங் கருத்துடனே மிக்கோர் தங்க
ணீள்பாத நிரந்தரமுந் தொழுது வாழ்த்து
நேசமுட னடியேன்றன் னெஞ்சு தானே. 1

உரை :—ஆழ்வார்கள் அவதரித்த — *ஆழ்வார்கள் (இப்பூமியில்) அவதாரஞ்செய்தருளிய,* நாள் — *திருநக்ஷத்திரம்,* ஊர் — *திவ்யதேசம்,* திங்கள் — *மாஸம்,* அடைவு — *(முன் பின் என்ற) க்ரமம்,* திருநாமங்கள் — *(அவர்களின்) திருநாமங்கள்,* அவர்தாம் செய்த — *அவர்கள் அருளிச்செய்த,* வாழ்வான — *(உலகிலுள்ளோர்) உஜ்ஜீவிக்கக்காரணமான,* திருமொழிகள் — *திவ்யப்ரபந்தங்கள்,* அவற்றுள் — *அந்த ப்ரபந்தங்களுள்,* பாட்டின் வகையான தொகை— *பாட்டின் வகுப்பின்படி எண்கள்,* இலக்கம் — *(அவரவர் அருளிச்செய்த பாசுரத்தின்) கூட்டிய எண்,* மற்றும் எல்லாம் — *(அந்த அந்த ப்ரபந்தங்களில் வெளியாகும் ஸாரார்த்தம் ஆகிய) பிற எல்லாம்,* வீழ்வாக — *(அனைவரும்) விரும்புமாறு,* நாளும் — *எந்நாளும்,* மேதினிமேல் விளங்க — *பூமியில் ப்ரகாசிக்கும்படி,* விரித்து உரைக்கும் கருத்துடன் — *விளக்கிக் கூறவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன்,* அடியேன்றன் நெஞ்சு — *அடியேனுடைய மனம்,* மிக்கோர்தங்கள் — *பெரியோர்களான ஆசார்யர்களுடைய,* நீள் பாதம் — *நீண்ட திருவடிகளை,* நேசமுடன் — *அன்புடன்,* நிரந்தரமும் — *இடைவிடாது (எப்பொழுதும்),* தொழுது வாழ்த்தும் — *வணங்கி வாழ்த்தும்.*

ஆழ்வார்கள் அவதரித்த மாஸம், திருநக்ஷத்திரம், திவ்யதேசம், திருநாமங்கள், பிரபந்தம், பாசுரம், இவற்றின் எண்முதலியவற்றை உலகிலுள்ளோர் எந்நாளும் அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்பதற்காக இயற்றப்படும் இப்பிரபந்தஸாரம் தடையின்றி முடிவுபெறுவதற்காகப் பூர்வாசாரியர்களின் திருவடிகளைத் தொழுகின்றேன்—என்று மங்களமிட்டவாறு 1

பொய்கையாழ்வார்

368 அருண்மிகுத்த தொருவடிவாயக் கச்சி தன்னி
லைப்பசிமா தத்திருவோ ணத்து நாளிற்
பொருணமிகுத்த மறைவிளங்கப் புவியோ ருய்யப்
பொய்கைதனில் வந்துதித்த புனிதா முன்னா
ளிருளதனிற் றணகோவ லிடைக ழிசசேன்
றிருவருட னிறகவுமா லிடைநே ருககத்
திருவிளக்கா மெனும்வையந் தகளி நூறுஞ்
செழும்பொருளா வெனக்கருள்செய் திருந்த நீயே. 2

உரை.— பொருள மிகுதத – ஸாராாததஙகள மிகுநதுகிற கினற, மறை விளஙக – வேத (ாநத) ம (உலகில) பரகாசிககவும, புவியோா உயய – உலகிலுளளோா உஜ்ஜீவிககவும, ஐபபசிமாதத திருவோணதது நாளில – ஐபபசிமாததில திருவோணம எனற நாளில, கச்சிதன்னில – காஞசீபுரததில, பொயகைதனில – திருத தாமரைபபொயகையில, மிகுததது அருள ஒரு வடிவாய – (சேதநா களமீது) மிகவளாநத கருணையே ஒரு வடிவுகொணடதெனனுமபடி, வநது உதிதத – வநது அவதாரமசெயத, புனிதா – பரிசுதத ஸவ ரூபனை பொயகையாழவாரே!, முனனாள – முன ஒருநாள, இரு ளதனில – இருளில, தண கோவல – குளிாநத திருககோவலூாில, இடைகழிச் சென்று – (ஒரு திருமாளிகையின) இடைகழிககுச சென்று, இருவருடன் நிறகவும் – (நீ பூததாழவாா பேயாழவாா ஆகிய) இருவருடன நிறகவும, மால இடை நெருகக – (அபபோது) எமபெருமான நடுவில (புகுநது) நெருகக, திரு விளககு ஆம எனும்— (இருளைப போககுகினற) சிறநத விளககாக ஆகும என்று அருளிச செயத, வையம்தகளி – 'வையநதகளி' என்று தொடஙகுகினற, நூறும் — (முதல திருவநதாதியாகிய) நூறு பாசுரஙகளையும, செழும் பொருளா – சிறநத செலவமாக, நீ எனககுத திருநத அருளசெய – நீ எனககுக குறைதீர அருளபுரியவேணடும

பொயகையாழவாா ஐபபசிமாததது திருவோணததிருநக்ஷததிர ததில பெருமாளகோயிலில விளககொளியெமபெருமானஸநநிதிககு வட புறததேயுளள ஓா உயாதரப பொயகையில தெயவீகமான ஒரு பொற றாமரையின நடுவே அயோநிஜராய அவதரிததருளினா பொயகையில அவதரிததுபற்றிப பொயகையாழவாா எனத திருநாமம வநதது இவ ருடைய அவதாரததால வேதாாததஙகள உலகில நனகு விளஙகவும அதனால அனைவரும உஜ்ஜீவிககவும வழி எறபடடது. இவவாழவாா ஒருகால திருக கோவலூருககு எழுநதருளியிருநதபோது அஙகுளள மிருகணடுமுனிவா திருமாளிகையின இடைகழியில தஙகினா பின பூததாழவாரும பேயாழ வாரும அஙகு எழுநதருள, மூவரும அசசிறிய இடைகழியில ஒனறுகூடி நின்றனா இவாகளின திருமேனிஸமபநதததையும திருவநதாதிகளின திருவவதாரததையும விருமபிய எமபெருமானும அஙகு வநது இவாகளின நடுவே புகுநது இவாகளை நெருககினான இவாகளும அறிவுசசுடாபெறறு அவனை நனகு அநுபவிதது ஒவவொருவரும ஒவவோா அநதாதியைப பாடி

யருளினா அவறறில உலகுககே வழிகாட்டும விளககாய அமைநது "வையநதகளியா" எனறு தொடஙகபபெறறு 100 பாசுரஙகள கொண டுளள முதறறிருவநதாதியைத தமது நெஞசிற பதியுமாறு அருளபுரிய வேணடுமெனறு ஸ்ரீதேசிகன பொயகையாழவாரைப பிராாததிததவாறு. 2

பூதத்தாழ்வார்

369 கடன்மலலைக காவலனே பூத வேநதே
காசினிமே லைபபசியி லவிட்ட நாள்வந
திடாகடியுந தணகோவ லிடைக ழிசசென
றிணையிலலா மூவருமா யிசைநதே நிறக
நடுவிலிவ ரொருவருமேன் றறியா வணண
நளளிருளின மாலெருகக நநதா ஞானச்
சுடாவிளககேற றியவனபே தகளி யான
தொடைநூறு மெனககருளசெய துலங்க நீயே 3

உரை — கடனமல்லைக காவலனே — திருககடனமலலைககு நாதனே!, பூதவேநதே — பூததாழவாா எனனும ஸவாமியே!, காசினிமேல — இபபூவுலகினகண, ஐபபசியில — ஐபபசிமாதததில, அவிட்டநாள வநது — அவிட்டமெனனும திருநகூஷததிரததில அவ தரிததது, இடா கடியும —(வஸிபபவரின) துனபததைப போககவலல, தண—குளிாநத, கோவல— திருககோவலூரில, இடைகழிச சென்று— (ஒரு திருமாளிகையின) இடைகழியிற சென்று, இணையிலலா மூவருமாய — ஒபபறற (நீஙகள) மூவரும, இசைநதே நிறக — ஒனறு கூடிநிறகுமபோது, நளளிருளில — மிகக இருளில, நடுவில ஒருவ ரும இவா என்று — (இவாகளின) நடுவில ஒருவரும இனனா எனறு, அறியாவணணம் — அறியாதவாறு, மால் நெருகக — எமபெருமான (வநதுகூடி) நெருகக (அவனைக காணுமபொருட்டு), நநதா ஞானச சுடா விளககு ஏறறிய — அழியாத ஜஞானமாகிய பரகாசம நிறைநத தீபததை ஏறறிய, அன்பேதகளியான — 'அனபேதகளியா' எனறு தொடஙகிய, தொடை நூறும் — (இரணடாம திருவநதாதி யாகிய) நூறு பாசுரஙகளையும, நீ எனககுத துலங்க அருளசெய் — எனககு விளஙகுமாறு அநுகரஹிபபாயாக

பூததததாழவாா, ஐபபசிமாததது அவிடடததிருநக்ஷததிரததில திருக கடனமலலையிலே குருககததிபபூவின நடுவே அயோநிஜராய அவதரிததருளி ஞா அவா 'அனபேதகளியா' எனறு தொடஙகி அருளிசசெயத 100பாசுரங கொணட இரணடாநதிருவநதாதியைத தமமுடைய அநுஸநதாநததிறகு உரியதாககுமாறு ஸ்ரீதேசிகன பூதததாழவாரைப பிராாததிததவாறு

(சரிதவிவரம 368-வது பாசுரவுரையிற காணக) 3

பேயாழ்வார்

370 மாமயிலைப பதியதனிற றுலாமா தததில
வருஞ்சதயத் தவதரிததுக கோவ லூரிற
றூமுனிவ ரிருவருடன் றுலங்க நின்று
துன்னியபே ரிருணீஙகச சோதி தோனறச
சேமமுட னெடுமாலைக காணப் புககுத
திருககணடே னெனவுரைத்த தேவே யுனறன்
பாமருவு தமிழமாலை நூறு பாட்டும்
பழவடியே னுககருளசெய பரம நீயே. 4

உரை :—மா மயிலைப பதியதனில — பெருமைபெறற திருமயிலையெனனும க்ஷேததிரததில, துலாமாததில வரும் — ஐபபசி மாதததில வநத, சதயத்து அவதரிதது — சதயநக்ஷததிரததில அவதரிதது, கோவலூரில— திருககோவலூரில, தூ முனிவா இருவருடன்— பரிசுததாகளான (பொயகையாழவாா பூதததாழவாா எனற) இருமுனிவருடன, துலஙக நின்று—விளஙக நினறு, துன்னிய போ இருள நீஙக— (உலகில) பொருநதிய பெரிய (அஜஞாநமாகிய) இருள நீஙகுமபடி, சோதி தோன்ற—(தெயவீகமான) தேஜஸ உணடாக, சேமமுடன்— இனபததோடு, நெடுமாலைக காணப்புககு — எமபெருமானை (பரதயக்ஷததால) காணததொடஙகி, திருககண்டேன்என உரைததேவே— 'திருககணடேன' எனறு(தொடஙகும பரபநததததை) அருளிசசெயத ஸவாமீ !, பரம — (எலலோரினும) சிறநதவனே !, உன்தன் — உன்னுடைய, பா மருவு தமிழமாலை — பாககள நிறைநத தமிழமாலையாகிய (மூனறாம திருவநதாதியெனனும), நூறு பாட்டும் — நூறு பாசுரஙகளையும, பழவடியேனுககு — தலைமுறைதலைமுறையாக உனதாஸனாகிய அடியேனுககு, நீ அருளசெய — நீ அருளபுரிவாயாக.

பேயாழ்வார் ஐப்பசிமாதத்துச் சதயத்திருநக்ஷத்திரத்திலே திருமயிலையில் ஆதிகேசவப்பெருமாள்ஸந்நிதிக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஒரு கிணற்றில் மலர்ந்த ஒரு செவ்வல்லிப்பூவில், அயோநிஜராய் அவதரித்தருளினார். அவர் பெரியபிராட்டியை முன்னிட்டே எம்பெருமானை அநுபவித்தபடியால் 'திருக்கண்டேன்' என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த 100 பாசுரங்கொண்ட மூன்றாந்திருவந்தாதியைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் பேயாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தவாறு

(சரிதவிவரம் 368-வது பாசுரவுரையிற் காண்க)

இவ்வாழ்வார் காணப்புகுந்தது நெடுமாலை, ஆனால் (முதலில்) கண்டது திருவை என்று அருளிச்செய்த ஸ்வாரஸ்யம் காண்க 4

திருமழிசையாழ்வார்

371 தைம்மகத்தில் வருமழிசைப் பரனே மற்றைச்
சமயங்கள் பலதெரிந்து மாயோ னல்லாற்
றெய்வம்மற் றில்லையென வுரைத்த வேதச்
செழும்பொருணான் முகன்றோண்ணூற் றுறு பாட்டு
மெய்ம்மிகுத்த திருச்சந்த விருத்தப் பாடல்
விளங்கியநூற் றிருபதுந்தப் பாமன் மெய்யே
வையகத்து மறவாம லுரைத்து வாழும்
வகையடியே னுக்கருள்செய் மகிழ்ந்து நீயே 5

உரை :— தை மகத்தில் வரும் — தைமாதத்து மகத்திருநக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்த, மழிசைப்பரனே — திருமழிசையாழ்வாரே!, மற்றைப் பல சமயங்கள் தெரிந்து — மற்றப் பல மதங்களையும் (நன்கு) அறிந்து, மாயோன் அல்லால் — அதிசயச்செய்கையையுடைய ஸர்வேச்வரனையன்றி, தெய்வம் மற்று இல்லை—(உபாஸிக்கத்தக்க) தெய்வம் வேறு இல்லை, என உரைத்த — என்று வெளியிட்ட, வேதச் செழும் பொருள் — வேதத்தின் சிறந்த ஸாரார்த்தமாகிய, நான்முகன் தோண்ணூற்றுறு பாட்டும் — நான்முகன்திருவந்தாதியாகிய தொண்ணூற்றாறு பாசுரங்களையும், மெய் மிகுத்த — தத்துவார்த்தங்கள் நிறைந்த, திருச்சந்தவிருத்தப் பாடல் — திருச்சந்த

விருத்தப் பாட்டுக்களாக, விளங்கிய — ப்ரகாசிக்கின்ற, நூற்றிருப துமம் — நூற்றிருபதுபாசுரங்களையும், தப்பாமல் — தவறாமல், மெய்யே — உள்ளவாறே, வையகத்து — உலகத்தில், மறவாமல் — மறவாது, உரைத்து வாழும்வகை — அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும் வண்ணம், நீ மகிழ்ந்து — நீ மகிழ்ச்சிகொண்டு, அடியேனுக்கு — தாஸனாகிய எனக்கு, அருள்செய் — அருள்புரிவாயாக.

திருமழிசையாழ்வார் தைமாதத்து மகத்திருநக்ஷத்ரத்தில் மஹீஸாரக்ஷேத்ரமாகிய திருமழிசையில் அவதரித்தருளினார். இவர் பிற மதங்கள் பலவற்றிலும் புகுந்து ஆராய்ந்து அவற்றின் குற்றங்களை உணர்ந்து 96-பாசுரங்கள்கொண்ட நான்முகன் திருவந்தாதியின் வாயிலாக 'ஸர்வேச்வரனே உபாஸிக்கத்தக்க தெய்வம்' என்று வேதத்தின் ஸாரார்த்தத்தை ஸ்தாபித்தருளினார். மேலும் திருச்சந்தவிருத்தம் என்ற 120-பாசுரங்கள்கொண்ட பிரபந்தத்தால் 'ஸகலவஸ்துக்களும் எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாயிருப்பவை' என்ற உண்மைப்பொருளை விளக்கியருளினார். இவ்விரண்டு பிரபந்தங்களையும் தவறாது மறவாது உள்ளவாறே அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கச்செய்யுமாறு இப்பாசுரத்தால் ஸ்ரீதேசிகன் திருமழிசையாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தபடி. 5

நம்மாழ்வார்

372 முன்னுரைத்த திருவிருத்த நூறு பாட்டு
 முறையின்வரு மாசிரிய மேழு பாட்டு
மன்னியநற் பொருட்பெரிய திருவந் தாதி
 மறவாத படியெண்பத் தேழு பாட்டும்
பின்னுரைத்த தோர்திருவாய் மொழியெப் போதும்
 பிழையறவா யிரத்தோருநூற் றிரண்டு பாட்டு
மிந்நிலத்தில் வைகாசி விசாகந் தன்னி
 லெழிற்குருகை வருமாறு விரங்கு நீயே. 6

உரை — வைகாசி விசாகந்தன்னில்—வைகாசிமாதத்துத் திருவிசாகத்திருநக்ஷத்திரத்தில், இந்நிலத்தில் — இவ்வுலகில், எழில் குருகை வரும் — அழகுபொருந்திய திருக்குருகூரில் அவதரித்த, மாறு—சடகோபனே!, முன் உரைத்த—(நீ) முதலில் அருளிச்செய்த, திருவிருத்தம் நூறு பாட்டும்—திருவிருத்தம் என்னும் பிரபந்தத்தின் நூறு பாசுரங்களையும், முறையின் வரும்—முறையோடு அவதரித்த,

ஆசிரியம் ஏழுபாட்டும் — *திருவாசிரியம எனனும பிரபநதததின ஏழுபாசுரஙகளேயும,* மறவாதபடி — *(எநநாளும) மறககமுடியாதவாறு,* நல பொருள மன்னிய — *சிறநத ஸாரார்ததம பொருநதிய,* பெரியதிருவந்தாதி — *பெரியதிருவநதாதியின,* எணபத்தேழு பாட்டும் — *எணபததேழுபாசுரஙகளேயும,* பின் உரைத்தது — *அதனபின அருளிசசெயத,* ஓர் திருவாய்மொழி — *(எனகு) அநுஸந்திககததகக திருவாயமொழியின,* ஆயிரத்தோரு நூற்றிரண்டுபாட்டும் — *ஆயிரததுநூறறிரணடுபாசுரஙகளேயும,* எப்போதும் பிழை அற — *எநநாளும பிழைநீஙக (அநுஸநதிககுமபடி),* நீ இரங்கு — *நீ அருளபுரிவாயாக.*

நமமாழவார, வைகாசிததிருவிசாகததிருநக்ஷததிரததில பாணடி நாட்டில திருககுருகூர (ஆழவாரதிருநகரி) எனனும திவயதேசததில திருவவதரிததருளினார

இவவாழவார உலகவிஷயஙகளிலே சிறிதும நாட்டமினறித திருபபுளியாழவாரின அடியிலேயே எழுநதருளியிருநது எமபெருமானுடைய அநுபவததிலேயே ஆழநதுகிடநத நிலைமையிலே பறபல திவயதேசதது எமபெருமானகளும இவர முனபே எழுநதருளிக காட்சிதநதனர அபபொழுது வாயதத இவருடைய பகவதநுபவமே 100 பாசுரஙகொணட திருவிருததமாகவும, 7 பாசுரஙகொணட திருவாசிரியமாகவும, 87 பாசுரஙகொணட பெரியதிருவநதாதியாகவும, 1102 பாசுரஙகொணட திருவாயமொழியாகவும அவதரிததது இநதப பிரபநதஙகள நானகையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன நமமாழவாரைப பிரார்ததிததவாறு

இவவாழவார அருளிய பிரபநதம நானகினுள முதலாவதாகிய திருவிருததததில ஆழவார தம ஞானககணணாலே எமபெருமானேக கணடு அவனைப பிரிநதிருககும இநத ஸமஸாரததின இழிவையும பொறுககமுடியாமையையும விணணபபிதது ஸமஸாரததை ஒழிததருளுமபடி பிரார்ததிததார பகவதநுபவததிறகு முககியவிரோதியாயுளள பரகருதிஸமபநதம நீஙகுகையே முதலில வேணடப்பட்டமைபற்றி ‘ முன்னுரைத்த ’ எனனலாயிறறு

இரணடாவதான திருவாசிரியததில—இவர்வேணடுகோளேச செவிசாயதத எமபெருமான பரமபதததில பெறககடவதான தன அநுபவததை இஙகேயே பெறுமபடி தன ஸவரூபம திருமேனி குணம விபூதி ஆகிய அனைததையும இவருககுக காட்டிககொடுகக, இவரும அவறறை அநுபவிதது

அம்முறையை வெளியிட்டருளினார் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அநுபவிக்கும் முறையையே கைக்கொண்டு இப்பிரபந்தத்தைப் பாடியபடியால் '**முறையின் வரும்**' என்னலாயிற்று.

மூன்றாவதாகிய பெரியதிருவந்தாதியில் கீழ்க்கூறியவாறு அநுபவித்த விஷயத்தில் மேன்மேலும் தமக்கு ஆசை கட்டுக்கடங்காது பெருக் கெடுத்தோடுந்தன்மையை வெளியிட்டருளினார். ஸம்ஸாரிகளுக்கு இனி வரப்போகும் பகவதநுபவத்திற்கு இவ்வாறு பேராவக்கொண்டு துடிதுடித்து நிற்குமநிலையே முக்கியமாய் வேண்டப்படுவதுபற்றி '**மன்னிய நற் பொருள்**' என்னலாயிற்று.

நான்காவதாகிய திருவாய்மொழியிலே தாம் விரும்பியபடி பரிபூர்ணமான பகவதநுபவத்தைப் பெற்று முக்தி பெற்றமையை வெளியிட்டருளினார். எல்லா நிலைகளையும் கடந்து பரமபலமாகிய மோக்ஷாநுபவத்தைப் பெற்றமையைக் கூறியதுபற்றிப் '**பின்னுரைத்த**' என்னலாயிற்று. 6

மதுரகவிகள்

373 தேறியமா ஞானமுடன் றிருக்கோ ளூரிற்
சித்திரையிற் சித்திரைநாள் வந்து தோன்றி
யாறியநல் லன்புடனே குருகூர் நம்பிக்
கனவரத மந்தரங்க வடிமை செய்து
மாறனையல் லாலென்று மறந்துந் தேவு
மற்றறியே னெனுமதுர கவியே நீமுன்
கூறியகண் ணிநுண்சிறுத்தாம் பதனிற் பாட்டுக்
குலவுபதி னொன்றுமெனக் குதவு நீயே 7

உரை :—திருக்கோளூரில் — *திருக்கோளூர் என்னும் திவ்ய தேசத்தில்*, சித்திரையில் சித்திரைநாள் — *சித்திரைமாதத்துச் சித்திரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில்*, தேறிய மா ஞானமுடன் — *தெளிந்த நிறைந்த அறிவுடன்*, வந்து தோன்றி — *வந்து அவதரித்து*, ஆறிய நல் அன்புடனே — *பண்பட்ட சிறந்த பக்தியுடன்*, குருகூர் நம்பிக்கு — *திருக்குருகூருக்கு ஸ்வாமியான நம்மாழ்வாருக்கு*, அனவரதம் — *இடைவிடாது*, அந்தரங்க அடிமை செய்து — *அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்து*, மாறனை அல்லால் — *நம்மாழ்வாரை அன்றி*, என்றும் — *எக்காலத்தும்*, மறந்தும் — *தவறியும்*, மற்று தேவு அறியேன் எனும் — *வேறு தெய்வத்தை அறியேன் என்றுகூறிய*, மதுரகவியே — *மதுர*

கவியே!, நீ முன் கூறிய — நீ முன்பு அருளிச்செய்த, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு அதனில் — கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு என்று தொடங்கும் பிரபந்தத்தில், குலவு பாட்டு பதினொன்றும்—விளங்குகின்ற பதினொருபாசுரங்களையும், நீ எனக்கு உதவு — நீ எனக்கு அருள்வாயாக.

ஸ்ரீமதுரகவிகள் சித்திரைமாதத்துச் சித்திரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில் திருக்குருகூருக்கு அருகில் உள்ள திருக்கோளூரில் அவதரித்தருளினர் இவர் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் கண்ணனே இவ்வுலகில் எழுந்தருளியிருந்தும் அவனை நேரில் பற்ற மனங்கொள்ளாது புறக்கணித்துத் தக்க ஆசார்யனைப் பெறக் காத்துக்கிடந்தார் நம்மாழ்வார் அவதரித்தபின் அவர்திருவடிகளில் ஈடுபட்டு அவர்திவ்யஸூக்திகளையும் அவர்திருவடிகளையுமே தமக்குத் தாரக போஷக போக்யங்களாகக் கொண்டு அவருக்கு இடைவிடாது கைங்கர்யம் செய்து பகவத்பக்தியினும் ஆசார்யபக்தியே மிகச் சிறந்ததாமென்று உலகுக்கு நல்வழிகாட்டினார். இவர் நம்மாழ்வார்விஷயமாய் அருளிச்செய்த
11 பாசுரம் அடங்கிய 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' என்னும் பிரபந்தத்தைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் மதுரகவிகளைப் பிரார்த்தித்தவாறு

எம்பெருமான்விஷயத்தில் எத்துணை ஈடுபட்டவராயினும் ஆசார்யனை அடையாதவர் உஜ்ஜீவிக்கமுடியாதென்று ஸ்ரீமதுரகவிகள் தம் பிரபந்தத்தின்வாயிலாய் விளக்கி ஆசார்யபக்திக்கு உலகில் முதன்முதலாக வழிகாட்டியதால் 'நீ முன் கூறிய' என்னலாயிற்று.

ஆழ்வார் முதலில் எம்பெருமான்விஷயத்தில் ஈடுபட்டுப் பின்பு பாகவதவிஷயத்தில் ஈடுபட்டார். ஸ்ரீமதுரகவிகள் பகவான் விஷயத்தில் ஈடுபாடின்றி முதலிலேயே பாகவதவிஷயத்தில் ஈடுபட்டுப் பாடியபடியால் 'நீ முன் கூறிய' என்னலாயிற்று—என்றும் பெரியோர் பணிப்பர். 7

குலசேகராழ்வார்

374 பொன்புரையும் வேற்குலசே கரனே மாசிப்
புனர்பூசத் தெழில்வஞ்சிக் களத்துத் தோன்றி
யன்புடனே நம்பெருமாள் செம்பொற் கோயி
லனைத்துலகின் பெருவாழ்வு மடியார் தங்க
ளின்பமிகு பெருங்குழுவுங் காண மண்மே
லிருளிரிய வென்றெடுத்த விசையிற் சொன்ன
நன்பொருள்சேர் திருமொழிநூற் றைந்து பாட்டு
நன்றாக வெனக்கருள்செய் நல்கி நீயே. 8

உரை — போன்புரையும வேல — பொன்னைப்போல (ஜ்வலிக்கும)வேலையுடைய, குலசேகரனே — குலசேகராழ்வாரே!, மாசிப புனா பூசத்து — மாசிமாதத்துப புனாவஸு நக்ஷத்திரத்தில, எழில வஞ்சிக்களத்துத தோனறி—அழகிய திருவஞ்சிக்களமெனனும க்ஷேத்ராத்தில அவதரித்து, அன்புடனே — பக்தியுடன, நமபெருமாள—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, செம் போன் கோயில — சிவநத பொனனிலாகிய ஸ்ரீரங்க நகரத்தில (வஸிக்கின்ற), அனைத்து உலகின் பெரு வாழவும — ஸகலபராணிகளுடைய (ஸ்ரீரங்கத்தில வாஸமாகிய) பெரிய செலவத்தையும், அடியாாதங்கள — பாகவதாகளுடைய, இன்பம் மிகு — ஆநநதம மிகக, பெருங குழுவும — பெரிய கோஷடியையும, காண — ஸேவிக்க (விருமபி), மணமேல (இருள இரிய) — இநதப பூமியில (அஜ்ஞாநமாகிய இருள அழிவதறகாக), இருளிரிய என்று — ‘இருளிரிய’ என்று தொடஙகி, எடுதத இசையில சொனன — உசசஸ்வரத்தில (நீ) அருளிச்செய்த, நன போருள சேர — சிறநத ஸாராாத்தம பொருநதிய, திருமொழி நூறறைநது பாடடும்— (பெருமாள) திருமொழி நூறறைநது பாசுரஙகளையும, நீ நலகி — நீ (எனமீது) அனபுகொணடு, நனறுக எனககு அருளசெய—நனகு (மனததிற பதியுமாறு) எனககு அருளசெயவாயாக

குலசேகராழவாா மாசிமாதப புனாபூசததிருநக்ஷத்திரததில சேரநாட்டில திருவஞ்சிக்களத்தில அவதரித்தருளினாா இவா சேரநாட்டில தம தநதைககுப பின அரசாணடுவருமபோதும, ‘ஸ்ரீமநநாராயணனே பரததுவம’ என்ற கொளகையையும, ஸ்ரீராமன கணணன எனனும விபவாவதாரங்களிலும, கோயில திருமலை முதலிய திவயதேசதது அாசசைத திருமேனிகளிலும மிகக ஈடுபாட்டையும உடையராயும விசேஷமாயப பாகவதாகளிடம மிகக பக்தியுடையராயும இருநதாா இவா திருவரஙகததெமபெருமானது திருவடிநிழலில வசிககும பாககியமபெறற பாகவதோததமாகளின பெருமையையும, அவாகளின கோஷடியையும நேரில ஸேவிககவிருமபி அருளிசசெயத 105 பாசுரம அடஙகிய பெருமாளதிருமொழியெனனும பிரபநதததைத தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன குலசேகராழவாரைப பிராாததிததவாறு

இவவாழவாருடைய நகரத்தில ஸ்ரீரஙகயாத்ரையே எபபொழுதும கோஷிககபபடும வழககுககேறப இஙகு ‘எடுத்த இசை’ என்று அருளிசசெயத ஸவாரஸயம காணக. 8

பெரியாழ்வார்

375 பேரணிந்த வில்லிபுத்தூ ரானி தன்னிற்
பெருஞ்சோதி தனிற்றோன்றும் பெருமா னேமுன்
சீரணிந்த பாண்டியன்றன் னெஞ்சு தனனிற்
றியக்கறமால் பரத்துவத்தைத் திறமாச் செப்பி
வாரணமேன் மதுரைவலம் வரவே வானின்
மாலகருட வாகனனாய்த் தோன்றற வாழ்த்து
மேரணிபல லாண்டுமுதற பாட்டு நானூற
றெழுபத்தோன் றிரண்டுமெனக் குதவு நீயே. 9

உரை — பேர் அணிந்த – புகழ் பெற்ற, வில்லிபுத்தூர் – ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், ஆனிதன்னில் – ஆனிமாதத்தில், பெருஞ்சோதி தனில் – ஸ்வாதிநக்ஷத்திரத்தில், தோன்றும் பெருமானே – அவதரித்த (பெரியாழ்வாராகிய) பெரியோனே!, நீ முன் – நீ முன் ஒரு கால், சீர் அணிந்த–சிறப்புப் பொருந்திய, பாண்டியன்தன்–பாண்டிய ராஜனுடைய, நெஞ்சுதனனில் – மனத்தில், தியக்கு அற – சோர்வு இன்றி (ப பதியுமாறு), மால் பரத்துவத்தை – ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய (அனைவரினும்) மேம்பட்டதன்மையை, திறமாச் செப்பி – நன்றாகப் போதித்து, வாரணம் மேல்–யானையின்மீது, மதுரை வலம் வர – மதுரைப்பட்டணத்தில் ஊர்வலம் வர (அப்போது), வானில் – ஆகாயத்தில், மால் – எம்பெருமான், கருடவாகனனாய்த் தோன்ற–கருடன்மீது ஏறி வந்து வெளிப்பட, வாழ்த்தும்–(நீ)மங்களா சாஸனம்செய்த, ஏர் அணி – அழகு பொருந்திய, பல்லாண்டு முதல் – திருப்பல்லாண்டு முதலாகிய, பாட்டு நானூற்றெழுபத்து ஒன்று இரண்டும் – நானூற்றெழுபத்துமூன்று பாசுரங்களையும், எனக்கு உதவு – (நீ) எனக்கு அருள்வாயாக.

பெரியாழ்வார் ஆனிமாதத்து ஸ்வாதித்திருநக்ஷத்திரத்தில் ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் அவதரித்தருளினார் பாண்டியராஜனான ஸ்ரீவல்லபதேவன் பொற்காசுகளைக் கிழிச்சீரையில் கட்டிப் பணயமாக வைத்துப் பரத்த துவத்தை நிச்சயம்செய்பவர் அதை எடுத்துக்கொள்ளலாமென்பு பறை சாற்றி, வித்துவான்களின் ஸபையைக் கூட்டினான் அங்கு எழுந்தருளிய பெரியாழ்வார் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரத்தத்துவமென்று பற்பல ஆதாரங் களைக்கொண்டு ஸ்தாபித்தார் அச்சமயம் பணயமாக வைத்த கிழி இவர் முன்னே தாழ வளைந்துகிறக அதையும் அறுத்தருளினார் அரசன்

ஸந்தேஹம் நீங்கப்பெற்று இவ்வாழ்வாரைப் பட்டத்துயானையின்மீது ஏற்று வித்து விருதுகளுடன் மதுரைமாநகரம் முழுதும் மஹோத்ஸவம் கொண்டாடி வலம்வரச்செய்தான் அவ்வாறு வலம்வரும்போது இவ்விபவத் தைக் கண்ணாரக் கண்டுகளிக்க எம்பெருமான் பிராட்டியுடன் கருடன்மீது ஏறி ஆகாயத்தில் எழுந்தருளினான் ஆழ்வார் அவனை ஸேவித்து அநுபவித்துப் 'பல்லாண்டு பல்லாண்டு' என்று மங்களாசாஸனம்செய்யத் தொடங்கி அருளிச்செய்த 473 பாசுரங்களடங்கிய பெரியாழ்வார்திருமொழியைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் பெரியாழ்வாரைப் பிரார்த்திததவாறு 9

கோதைப்பிராட்டி

376 வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூ ராடிப் பூரம்
மேன்மேலு மிகவிளங்க விட்டு சித்தன்
றூயதிரு மகளாய்வந் தரங்க ஞர்க்குத்
துழாயமாலை முடிசூடிக் கொடுத்த மாதே
நேயமுடன் றிருப்பாவைப் பாட்டா றைந்து
நீயுரைத்த தையொருதிங் கட்பா மாலை
யாயபுகழ் நூற்றுடனாற் பத்து மூன்று
மன்புடனே யடியேனுக் கருள்செய் நீயே 10

உரை:— வேயர் — வேயர்குலத்தினருக்கு உரியதும், புகழ் — புகழையுடையதுமான, வில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், ஆடிப் பூரம்— திருவாடிப்பூரத்திருநக்ஷத்திரம், மேன்மேலும் மிக விளங்க— (தன்னுடைய அவதாரத்தால்) மேன்மேலும் மிகப்பெருமைபெற்று விளங்கும்படி, விட்டுசித்தன் தூய திருமகளாய் வந்து — பெரியாழ்வா ருடைய பரிசுத்தையான புதல்வியாய் அவதரித்து, அரங்கனுக்கு — ஸ்ரீரங்கமன்னனுக்கு, துழாயமாலை — திருத்துழாயமாலையை, முடி சூடிக் கொடுத்த மாதே — (முதலில்) தன்முடியில் சூடி (ப் பிறகு) கொடுத்த கோதைப்பிராட்டியே!, நேயமுடன் — (அரங்கனிடம்) காதலுடன், நீ உரைத்த — நீ அருளிச்செய்த, திருப்பாவைப் பாட்டு ஆறைந்தும் — திருப்பாவைப் பாசுரங்கள் முப்பதையும், தையொரு திங்கள் பாமாலையாய — தையொருதிங்களும் என்று தொடங்கிய பாமாலையாகிய, புகழ — புகழையுடைய, நூற்றுடன் நாற்பத்துமூன்றும் — நூற்றுநாற்பத்துமூன்று பாசுரங்களையும், அன்புடன்—அன்போடு, நீ அடியேனுக்கு அருள்செய் — நீ தாஸனான எனக்கு அருள்புரிவாயாக

ஆணடாள, திருவாடிபபூரத திருநக்ஷததிரததில ஸ்ரீவிலலிபுததூரில பெரியாழவார திருததுழாயபபாததியைக கொததுமபோது அஙகிலததி லிருநது அவதரிததருளினள. பெரியாழவாரும, ஜநகா வஸீதையைப புதலவி யாகக கொணடதுபோல ஆணடாளைத தமது செலவபபுதலவியாகவே பாவிதது ஞானபபாலையூட்டி வளாததுவநதார ஆணடாளும திருவரஙக னிடம அடஙகாககாதலகொணடு அவனையே கணவனுகக கொளளததுணிந தாள தன தநதை அரஙகமனனனுககாகத தொடுததுவைதத பூமாலையைத தன முடியிற சூடிக கணணுடியில அவனுககேறற தன அழகைக கணடு மகிழநது களைநதுவைததாள அரஙகமனனனும அமமாலையைத தான சூடிக கொளவதையே பெருபபேறுககொணடு மகிழநதான பின அரஙகனும அவளை அழைததுவரசசெயய, அவள அவனேடு ஒனறிககலநதாள

இததகைய பெருமைவாயநத ஆணடாள எமபெருமானமீது தீராக காதல்கொணடு பாடிய 30 பாசுரஙகொணட திருபபாவையையும, 143 பாசுரஙகொணட நாயசசியாரதிருமொழியையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன ஆணடாளைப பிராரததிததவாறு 10

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

377 மன்னுமதிட் டிருமண்டஙு குடிதான் வாழ
மாாகழிமா தககேட்டை நாளில் வந்து
துன்னுபுகழத் தொணடரடிப பொடியே நீமுன
றுழாயமாலைப பணியடிமை செயது நாளுந
தெனனரஙக மணவாளற் கன்பு மிககுச
செபபியநற றிருமாலை நாறபத தைந்தும்
பன்னியநற றிருபபளளி யெழுசசி பத்தும்
பழவடியே னுககருளசெய பரிந்து நீயே. 11

உரை :— மன்னும் மதிள — ஸதிரமான திருமதிளகளை யுடைய, திருமண்டஙகுடி — திருமணடஙகுடி எனனும திவயதேசம, வாழ — (பெருமைபெற்று) வாழுமபடி (அநத க்ஷேததரததில), மாா கழிமாதக கேட்டைநாளில் — மாாகழிமாததது்க கேடடைததிரு நக்ஷததிரததில, வந்து — அவதரிதது, துன்னு புகழ்— மிகக புகழை யுடைய, தொணடரடிபபொடியே — தொணடரடிபபொடியாழவாரே!, நீ முன் — நீ முறகாலததில, தென் அரஙக மணவாளறகு — அழகிய

ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு, நாளும் — எக்காலத்தும், துழாயமாலைப் பணி அடிமைசெய்து — திருத்துழாயமாலை கட்டிச் சாத்தும் கைங்கர்யத்தைச்செய்து, அன்பு மிக்கு — (அதனை அவன்மீது மேன்மேலும்) பக்தி வளர்ந்து, செப்பிய — அருளிச் செய்த, நல திருமாலை — சிறந்த திருமாலையென்னும் பிரபந்தத்தின் நாற்பத்தைந்தும் — நாற்பத்தைந்துபாசுரங்களையும், பன்னிய நல திருப்பள்ளியெழுச்சி பத்தும — (சிறப்பித்துச்) சொல்லப்பட்ட சிறந்த திருப்பள்ளியெழுச்சியின் பத்துப்பாசுரங்களையும், பழவடியேனுக்கு — தொன்றுதொட்டு உனக்குத் தாஸனான எனக்கு, பரிந்து - அன்புகூர்ந்து, நீ அருளசெய — நீ அருளபுரிவாயாக தான — அசை

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் மார்கழிமாதக் கேட்டைத்திருநக்ஷத்திரத்தில் சோழநாட்டில் திருமண்டங்குடியென்னும் புண்யக்ஷேத்ரத்தில் அவதரித்தருளினார் இயற்கையிலேயே ஸத்த்வகுணம் தலையெடுக்கப்பெற்ற இவ்வாழ்வார் பகவத்பக்தி விஞ்சி அரங்கனை ஸேவித்துப் பணிசெய்யக் கருதிக் கோயிலுக்குச் சென்று திருநந்தனவனம் அமைத்து அதினின்று புஷ்பங்களை எடுத்து அரங்கனுக்குச் சாத்தி அவ்வெம்பெருமானை அநுபவித்து வந்தார் அவ்வநுபவத்தின் பயனாக அந்த ஆழ்வார் அருளிச்செய்த 45 பாசுரங்கள் அடங்கிய திருமாலையையும், 10 பாசுரங்கள் அடங்கிய திருப்பள்ளியெழுச்சியையும் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தவாறு 11

திருப்பாணாழ்வார்

378 உலகறிய மலிபுகழ்க்கார்த் திகைமா தத்தி
 லுரோகிணிநா ளுற்றுநந்தைவளம் பதியிற் றோன்றித்
தலமளந்த தென்னரங்கர் பாலு லோக
 சாரங்க மாமுனிதோ ளனிலே வந்து
பலமறையின் பொருளாற்பாண பெருமா ளேநீ
 பாதாதி கேசமதாயப் பாடித் தந்த
சொலவமல னாதிபிரான் பத்துப் பாட்டுஞ்
 சோராம லெனக்கருளசெய் துலங்க நீயே. 12

உரை:— பாண்பெருமாளே — திருப்பாணாழ்வாரே!, உலகு அறிய — உலகிலுள்ளோர் அறிவுபெறுவதற்காக, மலி புகழ்க்

காத்திகைமாதத்தில்—நிறைந்த புகழையுடைய கார்த்திகைமாதத்தில், உரோகிணி நாள்— ரோஹிணித் திருநக்ஷத்திரத்தில், உறந்தை வளம்பதியில் — உறையூர் என்ற வளமிக்க திவ்யதேசத்தில், தோன்றி — அவதரித்து, தலம் அளந்த — (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) பூமியை அளந்த, தென் அரங்காபால் — அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதனஸமீபத்தில், உலோகசாரங்கமாமுனி தோளதனிலே — லோகஸாரங்கமஹர்ஷியின் தோளமீது, வந்து — எழுந்தருளி, பல மறையின் பொருளால்— பலவேதாந்தங்களின் ஸாரமாக, பாதாதிகேசமதாய — (ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய) திருவடிமுதல் திருமுடிவரையில், நீ பாடித் தந்த — நீ பாடி (உலகுக்கு) அருளிய, சொலவு — பழமொழியாகிய, அமலனாதிபிரான் பத்துப்பாடடும் — 'அமலனாதிபிரான்' என்று தொடங்கும் பத்துப்பாசுரங்களையும், சோராமல் துலங்க — மறவாமல் விளங்கும்படி, நீ எனக்கு அருள்செய் — நீ எனக்கு அருள்புரிவாயாக

திருப்பாணாழ்வார் கார்த்திகைமாதத்து ரோஹிணி திருநக்ஷத்திரத்தில் சோழநாட்டில் உறையூர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் செந்நெற்பயிர்க்கதிரில் அவதரித்தருளினார் இவர் பாணர்குலத்தில் வளர்ந்துவந்தார் எம்பெருமானது திருவருளால் இயற்கையிலேயே இவருக்குப் பக்தி பெருகி அரங்கனுடைய திருக்குணங்களைப் பாட வேட்கை மிகுந்துநின்றது தாம் தாழ்ந்த குலத்தில் வளர்ந்ததுபற்றி அரங்கன்கோயிலுள் புக அஞ்சி வெளியிலிருந்தே பாணருக்கு உரிய யாழைக் கையில் ஏந்தி அரங்கனைப் பாடிக்கொண்டே அவனுடைய அநுபவத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்தார் இவர் இங்ஙனம் இருக்க, அரங்கனுக்குத் தீர்த்தம்கொண்டுசெல்லும் லோகஸாரங்கர் என்ற ஓர் அந்தணர் மார்க்கத்தில் நின்ற இவரைக் குலத்தைக் கருதி விலகிப்போமாறு கூறியும் தம்மை மறந்து அரங்கனை அநுபவித்துநின்ற இவர் அவ்வாறு செய்யாமையால் பலரால் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டார் இதை நினைத்து வருந்திய அரங்கன் அவ்வந்தணரிடம் பாணரைத் தோளில் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு தன் ஸந்நிதிக்கு வருமாறு கட்டளையிட்டான் அம்முனிவரும் அஞ்சி அவ்வாறே செய்தார் திருப்பாணாழ்வார் அரங்கனது திருவடிமுதல் திருமுடிவரையில் ஸேவித்து ஈடுபட்டு "அமலனாதிபிரான்" என்றுதொடங்கி 10 பாசுரங்களை அருளிச்செய்து அரங்கனதிருவடியில் ஒன்றிக்கலந்தார் அந்தப் பிரபந்தத்தைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் திருப்பாணாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தவாறு

திருமங்கையாழ்வார்

379 அறிவுதரும் பேரியதிரு மொழிதப பாமல
லாயிரததோ டெணபதது நாலு பாட்டுங
குறியதொரு தாண்டகநா லைநதா றைநதுங
குலாநெடுந்தாண டகமெழுகூற றிருககை யொன்றுஞ
சிறியமடற பாட்டுமுபபத தெட்டி ரண்டுஞ
சீரபேரிய மடறனிறபாட் டெழுபத் தெட்டு
மிறையவனே காாததிகையிற காாததி கைநநா
ளெழிற்குரையல் வருகலியா விரஙகு நீயே 13

உரை — காாத்திகையில் காாததிகைநாள் — *காாததிகை மாததது த திருககாாததிகைநக்ஷததிரததில,* எழில் குரையல் — *அழகிய திருககுரையலூரில,* வரு கலியா — *அவதரிதத திருமஙகை யாழவாரே!,* இறையவனே — *ஸவாமி!,* அறிவு தரும்—*ஜஞாநததைத தருகினற,* பேரியதிருமோழி — *பெரியதிருமொழியாகிய,* ஆயிரததோடு எணபததுநாலுபாட்டும் — *ஆயிரதெதணபததுநானகுபாசுரஙகளையும,* ஒரு குறியது தாணடகம — *ஒபபறற திருககுறுநதாணடகமெனனும பிரபநதமாகிய,* நாலைநது — *இருபதுபாசுரஙகளையும,* குலா நேடுந தாண்டகம்— *விளஙகுகினற திருநெடுநதாணடகமாகிய,* ஆறைநதும்— *முபபதுபாசுரஙகளையும,* எழுகூறறிருககை ஒன்றும்—*திருவெழுகூற றிருககையெனனும ஒரு பாசுரததையும,* சிறிய மடல-*சிறிய திருமட லாகிய,* முபபததேட்டு இரணடு பாட்டும் — *நாறபதுபாசுரஙகளையும,* சீர பேரிய மடலதனில — *சிறபபுடைய பெரிய திருமடலில,* எழுபத தேட்டுப் பாட்டும்— *எழுபததெடடுப பாசுரஙகளையும,* தபபாமல—*தவ றாது (அநுஸநதிககுமபடி),* நீ இரஙகு—*நீ (எனக்கு)அருளபுரிவாயாக.*

திருமஙகையாழவாா, காாததிகைமாததது த திருககாாததிகைநக்ஷத திரததில சோழநாட்டில திருககுரையலூா எனனும புணயக்ஷததிரததில அவதரிததருளினாா. எமபெருமானிடம நேரில திருமநதரோபதேசமபெறற இவா உலகிலுளளோாா உயயுமபடி அருளிசசெயத 1084 *பாசுரஙகொணட பெரியதிருமொழியையும,* 20 *பாசுரஙகொணட திருககுறுநதாணடகததை யும,* 30 *பாசுரஙகொணட திருநெடுநதாணடகததையும, ஒரே பாசுரமான திருவெழுகூறறிருககையையும,* 40 *பாசுரஙகொணட சிறியதிருமடலையும,* 78 *பாசுரஙகொணட பெரியதிருமடலையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன திருமஙகையாழவாரைப பிராாததிததவாறு*

ஆாசசையின பெருமையை விளககுவதிலேயே முககிய நோககுளள பெரியதிருமொழி ஆாசசையில மிக ஈடுபடுவதறகான ஜஞாநவிசேஷததைத தருவதுபறறி **'அறிவுதநம்'** *எனனலாயிறறு—எனறு பெரியோா பணிபபா.*

[சிறியதிருமடல பெரியதிருமடல ஆகிய இரணடுபிரபநதஙகளும கலி வெணபாவில அமைநததுபறறித தமிழா தமிழிலககணததினபடி ஒவவொரு பிரபநததையும ஒவவொரு பாசுரமாகக கொளளவேணடுமெனபா ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன முனனதை 40 பாசுரஙகொணடதாகவும, பினனதை 78 பாசுரஙகொணடதாகவும கணககிடடு உறுதிபபடுததிவிடடமையால ஆத ததிறகு ஏறபச சில அடிகளைச சோததுப பாசுரஙகளாகக கணககிடுதல முனனோாகளின மரபெனை அறியககிடககினறது வடமொழியில நவீனவியா கரணததிறகு முரணபடட சில பதபபிரயோகஙகளையும சில வருததஙகளையும பிற வியாகரணததைத தழுவியனவெனறும ஆாஷமெனறும கொளவது போல வயாஸபராசராதிமஹாஷிகளினும மேமபடடுநிறகும ஆழவாாகளின ஸ்ரீஸூகதிவிஷயததிலும அமமுறையையேகொணடு வாளாவிருநது ஸூகதிரஸததைப பருகி உயவதே நலமனறி ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன ஸதாபிதத விஷயததில சிறறறிவினரான நாம ஐயமுறறு ஆராயபபுகுவது அபசாரத திறகும பரிஹாஸததிறகும இடமாம.

இஙஙனமே இவவாழவாா அருளிய பரபநதஙகளின அவதாரகரமத திலும சறறு விவாதமுணடு இநதப பாசுரததில ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன இவ வாழவாருடைய பரபநதஙகளின கரமததையும நிாணயிததருளியபடியால நாம இநத விவாதததிலும ஈடுபட உரியோமலலோம] 13

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் — (திருவரங்கத்தமுதனர்)

380 தேசமெலா முகநதிடவே பெரும்பூ தூரிற
சிததிரையி லாதிரைநாள வநது தோனறிக
காசினிமேல வாதியரை வென்ற ரங்கா
கதியாக வாழ்நதருளு மெதிரா சாமுன்
பூசுராகோன் றிருவரஙகத தமுத ஞருன்
பொன்னடிமே லந்தாதி யாகப் போறறிப
பேசியநற கலிததுறைநூற றெடடுப பாட்டும்
பிழையறவே யெனககருளசெய பேணி நீயே. **14**

உரை — தேசம் எலாம் – நாடு முழுவதும், உகந்திடவே – மகிழும்படி, பெரும்பூதூரில் – ஸ்ரீபெரும்பூதூரில், சித்திரையில் ஆதிரைநாள் – சித்திரைமாதத்துத் திருவாதிரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில், வந்து தோன்றி – வந்து அவதரித்து, காசினிமேல் – பூமியில் (உள்ள), வாதியரை வென்று– வாதிகளை (வாதத்தில்) ஜயித்து, அரங்கா கதியாக – ஸ்ரீரங்கநாதரையே கதியாக (க் கொண்டு), வாழ்ந்தருளும்– வாழ்ந்தருளிய, எதிராசா– எதிகளுக்கு அரசனாகிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே!, முன்– முற்காலத்தில், பூசுரர் கோன் – ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தலைவரான, திருவரங்கத்தமுதனார் – திருவரங்கத்தமுதனார் (என்ற பெரியோர்), உன் போன் அடிமேல் – உன் அழகிய திருவடிமேல், அந்தாதியாகப் போற்றிப் பேசிய – அந்தாதியாகத் துதித்துப் பாடிய, நல கலித்துறை– சிறந்த கட்டளைக்கலித்துறையில் அமைந்த, நூற்றெட்டுப்பாட்டும்–(இராமாநுசநூற்றந்தாதி எனனும்) நூற்றெட்டுப் பாசுரங்களையும், பிழை அற – தவறாது (அநுஸந்திக்கும்படி), நீ பேணி – நீ (என்மீது) அன்புகொண்டு, எனக்கு அருளசெய – எனக்கு அருள்புரிவாயாக

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்,சித்திரைமாதத்துத் திருவாதிரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில், உலகத்தோர் உஜ்ஜீவிக்க, தொண்டைநாட்டில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் அவதரித்தருளினார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் அளவற்ற பக்திகொண்டு அவருடைய நியமனத்தால் கூரத்தாழ்வான திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்த திருவரங்கத்தமுதனார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நியமனத்தின்மீது ஆழ்வார்களின் ஸம்பந்தத்தைக் குறிப்பிட்டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் மீதே கட்டளைக்கலித்துறையில் அந்தாதியாகப் பாடிய 108 பாசுரங்கொண்ட இராமாநுசநூற்றந்தாதியைத் தமக்கு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரைப் பிரார்த்தித்தவாறு

[இப்பிரபந்தம் திருவரங்கத்தமுதனாரால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்நியமனத்தின்பேரில் பாடப்பட்டதாதலாலும், இது அனைவரும் அநுஸந்திக்க உரியதென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரராலேயே அங்கீகரிக்கப்பட்டதாதலாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தாமே இந்தப் பிரபந்தமுள்பட நாலாயிரத்தையும் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளானுக்கு உபதேசித்தருளியபடியாலும் ஸ்ரீதேசிகன், (பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்த) அமுதனாரைப் பிரார்த்திக்காமல் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரையே நேரில் பிரார்த்தித்தருளினார்] 14

2-பாசுரங்களால் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த பாசுரங்களின் எண் தனித்தனி கூறப்படுகின்றது—

381 எணணின்முத லாழவாாகண மூன்று நூறு
மெழினமழிசைப பிரானிருநூற றேருபத தாறு
முணமைமிகு மாறனமறை யாயி ரததோ
டுறறவிரு நூறறுததோண ணூறு மாறும்
வணமையுடை மதுரகவி பதது மோனறும
வஞ்சியாகோ னூறறைநதும் பட்ட நாதன்
பண்ணியனு னூறறேழு பதது மூனறும்
பாாககோதை நூறறேழு பதது மூன்றே. 15

382 பததரடிப போடிபாட லைம்பத தைநதும்
பாணாபுகல் பததுடனே பரகா லன்சோ
லத்தனுயா வேஙகடமாற காயி ரததோ
டானவிரு நூறறேரைம் பத்து மூன்று
முததிதரு மெதிராசா போன்ன டிககே
மொழிநதவமு தாபாட னூறு மெட்டு
மெததிசையும் வாழவிவா பாடி வைதத
விவைநாலா யிரமுமடி யோஙகள வாழவே 16

உரை:— எணணின—(*ஆழவாாகளின பாசுரததை*) *எணணத தொடஙகினுல*, முதலாழ்வாாகள மூன்று நூறும்— (*பொயகையாழவாா பூததததாழவாா பேயாழவாா ஆகிய*) *முதலாழவாாகள* (*மூவா*) *அருளிய* 300 *பாசுரஙகளுமம*, எழில மழிசைபபிரான் — *தேஜஸ மிகக திருமழிசையாழவாரின*, இருநூறறேருபத்தாறும் — 216 *பாசுரஙகளுமம*, உண்மை மிகு — *உணமைபபொருள நிரமபபபெறற*, மாறன் மறை — *நமமாழவாருடைய வேதஸாரமான*, ஆயிரத்தோடு உறற இருநூறறுததோண்ணூறும் ஆறும் — 1000 *பாசுரஙகளுடன கூடிய* 296 *பாசுரஙகளுமம*, வணமையுடை — (உலகில *ஆசார்யபகதிககு வழிகாட்டிய*) *கொடைககுணமுளள*, மதுரகவி பததும் ஒன்றும் — *மதுரகவிகளின* 11 *பாசுரஙகளுமம*, வஞசியாகோன்—*வஞசிநாட்டுககு அரசராகிய குலசேகராழவாரின*, நூறறைநதும் — 105 *பாசுரஙகளுமம*, பட்டநாதன் — *பெரியாழவாா* (*அருளிய*), பண இயல — இசைககு

அமைந்த இலக்கியமாகிய, நானூறேழு பத்தும் மூன்றும் – *473 பாசுரங்களும்*, பாரக் கோதை – *பூமியின் அம்சமான ஆண்டாள் அருளிய*, நூறேழு பத்து மூன்றும் – *173 பாசுரங்களும்*, 15

பத்தரடிப்பொடி பாடல்– *தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாடலாகிய*, ஐம்பத்தைந்தும் – *55 பாசுரங்களும்*, பாணர் புகல் – *திருப்பாணாழ்வார் அருளிய*, பத்துடனே – *10 பாசுரங்களுடன்*, பரகாலன் சொல்– *பகைவருக்கு யமனாயிருக்கும் திருமங்கையாழ்வார் அருளியனவும்*, அத்தன் உயர் வேங்கடமாற்கு – (*உலகுக்குத்*) *தந்தையாய உயர்ந்த திருமலையில் எழுந்தருளியுள்ள திருவேங்கடமுடையானைப் பற்றியனவுமான*, ஆயிரத்தோடு ஆன இருநூற்றேரைம்பத்து மூன்றும் – *1253 பாசுரங்களும்*, முத்தி தரும் – (*உலகுக்கு*) *மோக்ஷமாகக்கத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த*, எதிராசர் – *எதிகளுக்குத் தலைவரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய*, பொன் அடிக்கே மொழிந்த – *அழகிய திருவடிகளின் விஷயமாகவே அருளிச்செய்த*, அமுதர் பாடல் நூறும் எட்டும் – *திருவரங்கத்தமுதனாருடைய பாடலாகிய 108 பாசுரங்களும்* (*ஆகிய*), எத்திசையும் வாழ – *எல்லாத் திசையினரும் வாழ்வதற்காக*, இவர் பாடிவைத்த – (*கீழ்க்கூறிய பதின்மூவராகிய*) இவர்கள் *அருளிச்செய்த*, இவை நாலாயிரமும் – *இந்த 4000 பாசுரங்களும்*, அடியோங்கள் வாழ்வு – *அடியோங்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஸாதனமாகும்*

பதின்மூவர் அருளிச்செய்த 4000 பாசுரங்களும் நமக்கு உஜ்ஜீவிக்க ஸாதனமாகும்—என்றவாறு 16

ஆழ்வார்களின் கோஷ்டி அநுபவிக்கப்படுகின்றது—

383 வையகமேண் பொய்கைபூ தம்பே யாழ்வார்
மழிசையர்கோன் மகிழ்மாறன் மதுர கவிகள்
பொய்யிலபுகழக் கோழியர்கோன் விட்டு சித்தன்
பூங்கோதை தொண்டரடிப் பொடிபா ணாழ்வா
ரையனருட் கலியனெதி ராசர் தம்மோ
டாறிருவ ரோரொருவ ரவர்தாஞ் செய்த
துய்யதமி ழிருபத்து நான்கிற பாட்டின்
றேகைநாலா யிரமுமடி யோங்கள் வாழ்வே. 17

உரை:— வையகம் எண் – *உலகினரால் அநுஸந்திக்கப்படு கின்ற*, பொய்கை – *பொய்கையாழ்வார்*, பூதம் — *பூதத்தாழ்வார்*, பேயாழ்வார் — *பேயாழ்வார்*, மழிசையாகோன் — *திருமழிசையாழ் வார்*, மகிழ் மாறன்— *மகிழ்மாலையணிந்த நம்மாழ்வார்*, மதுரகவிகள்— *மதுரகவிகள்*, பொய்யில் புகழ் – *அழியாத புகழையுடைய*, கோழியா கோன் — *குலசேகராழ்வார்*, விட்டுசித்தன் – *பெரியாழ்வார்*, பூங் கோதை – *ஆண்டாள்*, தொண்டரடிப்பொடி — *தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார்*, பாணாழ்வார் – *திருப்பாணாழ்வார்*, ஐயன் அருள் கலியன்— (*நமக்கு*) *ஸ்வாமியாய அருள்நிறைந்துநிற்கும் திருமங்கையாழ்வார்*, எதிராசர்தம்மோடு — *ஸ்ரீபாஷ்யகார* (*ருடைய முக்கியதாஸரான திருவரங்கத்தமுதனா*) ரோடு, ஆறிருவா ஓரொருவா – *பதின்மூவ ராகிய*, அவர்தாம் செய்த — *அவர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட*, தூய்ய தமிழ் — *பரிசுத்தமான தமிழினாலாகிய*, இருபத்துநான்கின் — 24 *பிரபந்தங்களின்*, பாட்டின் தொகை நாலாயிரமும்—*பாசுரங்களின் எண் நாலாயிரமும்*, அடியோங்கள வாழ்வு – *அடியோங்கள உஜ்ஜீ விப்பதற்கு ஸாதநமாகும்*.

ஆழ்வார்கள் பதின்மூவரும அருளிச்செய்த 24 பிரபந்தங்களின 4000 பாசுரங்களும் எம்பெருமானுக்கு நித்யதாஸராகிய நாம உஜ்ஜீவிக்கச் சிறந்த ஸாதநமாகும்—என்றவாறு.

[*இப் பாசுரத்தின் முதலடியில் 7, 8 சீர்களில் ஓசை குறைகின்றது. சுத்த பாடம் அகப்படவில்லை.*] 17

பலச்ருதி கூறப்படுகிறது—

384 அந்தமிலா வாரணநா லாகி நின்ற
வதன்கருத்தை யாழ்வார்க ளாய்ந்தெ டுத்துச்
செந்தமிழா லருள்செய்த வகைதொ கையுஞ்
சிந்தாம லுலகங்கள் வாழ வென்று
சந்தமிகு தமிழ்மறையோன் றூப்புற் றோன்றும்
வேதாந்த குருமொழிந்த பரபந்த சாரஞ்
சிந்தையினா லனுதினமுஞ் சிந்திப் போர்க்குச்
சேமமதாந் திருமாறன் கருணை யாலே. 18

உரை:— நாலாகிநின்ற — (ரிக, யஜுஸ, ஸாமம, அதர்வணம என்று) நானகாயநிறகின்ற, அந்தமிலா—அளவிலலாத, ஆரணம்அதன்— வேதததின, கருத்தை — ஸாரததை, ஆழ்வார்கள் ஆய்ந்தெடுத்து — ஆழவாரகள (பதினமூவரும) ஆராயநது திரட்டி, செந்தமிழால அருள் செய்த — செமமைபெறற தமிழில அருளிசசெயத, வகை தொகை யும் — (பிரபநதஙகளின) வகையும (பாசுரஙகளின) எணணும, சிந் தாமல — (விபரீதமாய வகுபபதால) கெடாமல, உலகங்கள் வாழ என்று— உலகிலுளளோா வாழவேணடுமெனறு (கருதி), சந்தம் மிகு— அழகு மிகுநதுநிறகின்ற, தமிழ் மறையோன் — தமிழ வேதமாகிய திவயபரபநததைதக கறறுணாநதவனும, தூப்புல தோன்றும் — தூபபுலில அவதரிததவனுமான, வேதாந்தகுரு மொழிந்த— வேதாநத தேசிகனால இயறறபபட்ட, பரபநதசாரம — (இநதப)பிரபநதஸாரத தை, சிந்தையினால — (தம) உளளததினால, அனுதினமும் சிந்திப போாககு — தினந்தோறும அநுஸநதிப்பவாககு, திருமால்தன் கருணையால் — ஸ்ரீமநநாராயணனது அருளால, சேமமதாம் — க்ஷேமமுணடாம.

வேதஙகள அளவறறவை அவை ரிக — யஜுஸ — ஸாம — அதாவ ணம என நானகாய வகுககபபட்டுளளன அவறறின ஸாரததைத திரட்டி ஆழவாரகள திவயபபிரபநதமாய நமககு அருளினா இநதப பிரபந் தஙகளின எணகளையும பாசுரஙகளின எணகளையும எவரும விபரீதமாய்க் கொள்ளாதபடி இவறறைக கணககிட்டு இபபிரபநதததில வேதாநததேசிக னாகிய யான வெளியிட்டேன. இதை அநுஸநதிபபவா எமபெருமான கருணையால க்ஷேமததைப பெறுவா—எனறவாறு.

[உலகில பிறரை வணஙகி அபிவாதநமசெயயும்போது ரிக, யஜுஸ முதலிய தததம சாகையைக கூறிககொளவதுபோல இஙகு ஸவாமிககு அருளிசசெயலில உள்ள ஈடுபாட்டினமிகுதியால தமமைத ‘தமிழமறை யோன’ எனறு பெருமையோடு கூறிககொணட ஸவாரஸயம காணக] 18

பிரபந்தசாரம் — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஆஹாரவிஷயத்தில் நாம் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய முக்கியமான நியமங்களைக் கூறுவதால் இப்பிரபந்தம் இப்பெயர்பெற்றது. ஆஹாரம் சுத்தமாயில்லாவிட்டால் மனம் தெளிவடைவதில்லை. மனந்தெளியாதவன் எந்த நற்காரியத்தையும் செய்ய உரியனாகமாட்டான். இப்பிரபந்தத்தில் முதலில் முனிவர் சாஸ்த்ரங்களில் கூறிய முறையைத் தழுவி நம்மால் உண்ணத்தகாத பதார்த்தங்களை எடுத்துக்காட்டி, பிறகு உண்ணத்தக்க பதார்த்தங்களையும் வெளியிடுகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்.

[இப்பிரபந்தம் அநுஷ்டாநத்திற்குமாத்திரம் முக்கியமாயிருப்பது பற்றிப் பொழிப்புரைமாத்திரமே வரையப்படுகின்றது.]

இப்பிரபந்தம் முழுதும் எண்சீராசிரியவிருத்தத்தால் அமைந்ததாம்.

இந்த ப்ரபந்தவரலாறு கூறப்படுகின்றது—

385 ஆகாரத் திருவகையா நன்றுந் தீது
மருமறைகொண் டேதிராச ரிவைமொ ழிந்தா
ராகாத வழிவிலக்கி யாகருங் கண்ண
னனைத்துலகும் வாழவிது சாற்றி வைத்தான்
போகாது போக்குவிக்கு முனிவர் சொன்ன
பொய்யாத மொழிகளையும் பொருந்தக் கேண்மி
னாகாதேன் றவைதவிர்ந்தா மதுவே கொண்ட
வசகரனு மாகங்காத் தருளபெற் றனே. 1

ஸகலஜீவராசிகளையும் தீயவழியிலிருந்து விலக்கி நல்வழிப்படுத்தி வாழவித்தருளும் கண்ணபிரான், ஸகலலோகத்திலுள்ளவர்களும் சாஸ்த்ரம் விலக்கிய தாமஸமான உணவைத் தள்ளிப் பகவத்பக்தியை வளர்க்கக்கூடிய ஸாத்த்விகமான ஆஹாரத்தை ஏற்று வாழ்வதற்காக ஸ்ரீபகவத்கீதையில் இந்த ஆஹாரநியமத்தை அருளிச்செய்தான். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அந்த ஸூக்தியையும் வேதங்களையும் ஆராய்ந்து நல்லதென்றும் தீயதென்றும் இருவகையான உணவுகளை ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில் விளக்கியருளினார். எளிதில் நீங்காத பாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் முதலியனவற்றை விதித்துச் சேதநர்களின் பாபங்களைப் போக்குவிக்கும் கருணை வாய்ந்த மனு முதலிய முனிவர்கள் தங்கள் ஸ்ம்ருதிகளில் இந்த ஆஹாரநியமத்தைப் பற்றிக் கூறிய தவறாத விஷயங்களையும் மூலப்ரமாணமான வேதத்திற்கு ஏற்ற

வாறு பொருளபடுததி அறிவீாகளாக முன அஜகரன எனற அநதணன் தகாத பொருளகளை விலககி ஸாததுவிகமான ஆஹாரததாலே தன சரீரத தை ரகூஷிததுப பின எமபெருமானது அருளபெறறு உயாநதான—எனறவாறு.

[அஜகரன எனற சொலலுககு மலைபபாமபு என்று பொருள மலைப் பாமபு, தாமாக வநது விழும உணவுபபொருளகளையே உட்கொணடு, பெற அரியனவான உணவுகளைப பெறமுயலாதிருககும விவேகியான சேதநன தன வாழககைககு இமமுறையையே கைககொளளவேணடுமெனச சாஸத ரஙகள கூறும இமமுறையில வாழநதுவநத ஓா அநதணனுககு 'அஜகரன' எனப பெயா வநதது] 1

இனி வரும் 10-பாசுரங்களால் விலக்கவேண்டிய அம்சங்கள் கூறப்படுகின்றன—

386 வாயிலல்லா வாயிலினால் வநத சோறும்
வரதுமுத லாகாதேன் றுரைதத சோறும்
வாயினின்றும் விழுமவைதாம் பட்ட சோறும்
வாயக்கோணட கவளததின் மிகுந்த சோறுந்
தீயவாகண் படுஞ்சோறுந் தீதற சோறுஞ்
சீரையுரை தும்மலிவை பட்ட சோறு
நாயமுதலா னவைபாாகக்குந் தீண்டுஞ் சோறு
நாயேதல லாச்சோறு நணுஞ்சை சோறே. 2

பினவரும அநநததின வகைகள விலககபபட்டனவாம.—

உரிய வாசலாலினறிப புழைககடை முதலிய தகாத வழிகளால கொணடுவாநதது, வரகு முதலிய தானயஙகளால் ஆககியது, வாயினினறு விழுநத வஸதுவுடன ஸமபநதபபடடது, வாயில போட்டுககொணட கவளததின மீதியாயுளளது, கொடியவாகணணால பாாததது, தீயநது போனது, வஸதரம எசசில் தும்மல இவை பட்டது, நாய முதலியவற்றால பாாககபபட்டது, அவை தொட்டது, ஏகாதசி முதலிய வரததினஙகளில் சமைததது— எனபன. 2

387 மனிசாபசு முதலானோா மோநத சோறு
மனிசாதமி லாகாதாா தீணடுஞ சோறு
மினிமையுட ஞுதரமில் லாதாா சோறு
மீபபுழுநூன் மயிருகிாக ளிருககுஞ் சோறு

முனிவரென்னுந் துறவறத்தோர் ஈந்த சோறு
முனிவாதங்கள் பாத்திரத்திற் பட்ட சோறு
மனிசரெலி குக்குடங்கள் காகம் பூனை
வாய்க்கொண்ட கறிசோறு மருவாச் சோறே 3

பின்வரும் அன்னத்தின் வகைகளும் விலக்குதற்கு உரியனவாம் —

மனிதர் பசு முதலியவற்றால் முகர்ந்து பார்க்கப்பட்டது, தொட்டுத் தகாத பதிதர் ரோகிகள் முதலியவர்களால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்டது, ஆதரத்தோடும் இனிமையாகவும் பேசாமல் இடப்பட்டது, ஈ புழு நூல் மயிர் நகம் ஆகிய இவை ஸம்பந்தித்தது, ஸந்யாஸி கொடுத்தது, ஸந்யாஸியின் பாத்திரத்தில் பட்டது, மனிதர் எலி கோழி காக்கை பூனை இவற்றின் வாய்ப்பட்டது—என்பன. 3

388 அத்திகள்பே ராக்கிறலி வெண்கத் தாரி
யாலரசு நறுவிலிபுங் காயி லாரை
புத்திகொல்லி குறிஞ்சிதான்றி குசும்பை வேளை
புனமுருங்கை முருங்கைசுக முளரி யுள்ளி
சிற்றவரை கொம்மட்டி பண்ணை தொய்யில
சீங்காடன் றேற்றூவை பனைம யூரன்
சுத்தியிலா நிலத்திலவை கடம்பு காளான்
சுரைபீர்க்குச் சணற்றின்னா சுருதி யோரே. 4

பின்வரும் கறிவகைகள் பெரியோர்களால் விலக்கப்பட்டனவாம்.—

அத்திவகைகள் பேராக்கு இறலி வெள்ளைக்கத்தரி ஆல் அரசு நறுவிலி புங்கு ஆயில் ஆரை திகைப்பூண்டு குறிஞ்சி தான்றி குசும்பை வேளை சிவப்புமுருங்கை நாட்டுமுருங்கை சுகம் தாமரைக்கிழங்கு உள்ளி சிறியஅவரை தும்மட்டி பண்ணைக்கீரை தொய்யிற்கீரை சிங்காடன் தேற்றக்காய் ஊவைக்காய் பனை நாயுருவி கடம்பு நாய்க்குடை சுரைக்காய் பீர்க்கு சணற்கீரை மற்றும் அசுத்தமான நிலத்தில் பயிரானவை:— என்பன

[இங்கு ஸ்ரீதேசிகன் வெண்கத்தரியைக் குறிப்பிட்டு விலக்கிய படியால் 'எவ்வகைக் கத்தரியும் உண்ணத்தக்கதல்ல' வென்று சிலர் கூறுவது ஆதாரமற்றதாம். பொதுவாகக் கத்தரிக்காயைச் சில வசனங்களில் விலக்கி யிருப்பினும் ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தைத் தழுவி அங்கும் வெண்கத்தரி யை அவ்வசனங்கள் குறிப்பதாகக் கொள்வதே முறையாம்.] 4

389 சிறுகீரை செவ்வகத்தி முருக்கி ரண்டுஞ்
சிறுபசளை பெரும்பசளை யம்ம ணாந்தாள
பறித்தோருவா கோட்டாதிருக்கத் தானே சென்று
பாயநதெடுத்துக் கொளளுமவை பகிராக் கூறுங்
குறித்தாலுந் தின்னவொண்ணுக் கைப்பு வாப்புங்
கூர்க்குமவை யழலுமவை கொடும்பு ளிப்பும்
கறிக்காகா விவையென்று கண்டு ரைத்தார்
காரமேனி யருளாளா கட்கத் தாரே. 5

பின் வரும் வகைகளும் விலக்குதற்கு உரியனவாம்.—

சிறுகீரை, செவ்வகத்தி, முள்முருங்கை, புரசு, சிறுபசளை, பெரும்பசளை, அம்மணாந்தாள், பிறர் தோட்டத்தினின்று உரியவர் அநுமதியின்றிப் பறித்தவை, கோஷ்டிக்குப் பொதுவாய் வைத்துள்ள வஸ்துவினின்று செல்வதற்கு முன் தனக்கென்று எடுத்துக்கொண்டவை, உண்ணமுடியாத கடுங்கசப்பும் உப்பும் உள்ளவை, மிக்க காரமும் மிக்க புளிப்பும் உள்ளவை:—என்பன 5

390 மாலமுது செய்யாமல் வந்த வெல்லாம்
வருவிருந்தில வழங்காமல வைத்த வெல்லாங்
காலமிது வன்றென்று கழித்த வெல்லாங்
கடையின்வருங் கறிமுதல கழுவா வெல்லா
நூலிசையா வழிகளிலுல வந்த வெல்லா
நுகராத துடன்பாகஞ் செய்த வெல்லாஞ்
சீலமிலாச சிறியோராக கினவு நல்லோர்
செலமலங்கள் பட்டனவுந் தின்னா தாமே. 6

பின்வருவனவும் விலக்கவேண்டியன —

எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்விக்காதவை, அதிதிகளுக்கு அளிக்காமல் தனக்காக வைத்தவை, 'இந்தக் காலத்தில் இவை உண்ணத்தகா' என்று கழித்தவை, கடையினின்று வாங்கிவந்து கழுவாது சமைத்த கறி முதலியன, சாஸ்தரங்களுக்கு மாறான தீயவழியில் ஸம்பாதித்தவை, உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களுடன் சேர்த்துச் சமைத்தவை, ஆசாரமற்ற சிறுவர் சமைத்தவை, ஜலமலங்களுடன் ஸம்பந்தித்தவை —என்பன 6

391 தேவாகளுக் கிவையென்று வைத்த வெலலாஞ்
சிவன்முதலாத தேவாகளுக் கிட்ட வெலலா
மாவிமுத லானவறறுக காகா வெலலா
மதுவிதுவென் றறியவாி தான வெல்லா
நாவிலிடு வதற்காிதா யிருப்ப வெலலா
நனறென்று தம்முள்ள மிசையா வெல்லா
மோவியநா ளோவாத பூவுங் காயு
முத்தமாக ளட்டுப்பு முகவாா தாமே. 7

பினவருவனவும விலகக உாியன —

தேவதைகளுககு எனறு உததேசிததுவைததவை, சிவன முதலிய தேவதாநதரஙகளுககு நிவேதநமசெயதவை, பராணவாயு இநதாியம முதலியவறறுககு அநுகூலமினறித தீஙகுவிளைபபவை, 'இது இனன வஸது' எனறு அறியமுடியாதவை, நாவுககுப பொறுககமுடியாத சூடு காரம முதலியன உளளவை, மனததிறகு ருசிககாதவை, அகாலததில பூககும பூ— காயககும காய ஆகிய இவை, காயசசிய உபபில அழுககான உபபு·— என்பன 7

392 கிளிஞ்சின்முதல் சுட்டனசுண ணும்பு தானுங்
கிளாபுனலி லெழுங்குமிழி நுரைக டாமும்
விளைநததனின் முதன்மாலுக கீயா வெல்லாம்
விளைந்தநில மறுகாம்பென் றெழுந்த வெல்லாங்
களைந்தமனத் தாாமறறுங கழித்த வெல்லாங
கடியமுதி னியமததாா கழித்த வெல்லாந்
தெளிந்தபுனற றிருவேங்க டத்து மாறன்
றிருவாணை கடவாதாா தினனாா தாமே 8

பினவருவனவும உபயோகிககத தகாதவையாம ·—

கிளிஞசில முதலியவறறைச சுடடு எடுக்கும சுணணமபு, நீாிலிருந்து எழுமபிய குமிழி, நுரைகள, நிலததில விளைநத பொருளகளில முதலில் எமபெருமானுககு ஸம ப்பிககாதவை, பலன கொடுததபிறகு மறுபடியும் அதே காமபிலிருநது விளைநதவை, பாிசுததமனததையுடைய பொியோர் களும ஆஹாரநியமததை முககியமாககககொண்ட ஸாதுககளும் கழிததவை:— எனபன. 8

393 மோரலது சாரங்கள் வாங்கிற றெல்லா
முழுப்பகலில் விளங்கனியுந் தானந் தானு
மோரிரவி லெள்ளுடனே கூடிற் றெல்லா
மெள்ளதனி லெண்ணெய்தயிர தருபண் டங்க
ளோாதவத்தை மந்திரததை யொழிப்ப வெல்லா
முணஞுத நாட்களிலூ ணந்திப் போதூ
ஞரணஞ ரடிபணியு நல்லோா நாளு
நள்ளிரவி லூணுமிவை யுண்ஞா தாமே. 9

மோரைததவிர ஸாரம எடுதத மறற வஸ்துககளை உணணக கூடாது விளாமபழததையும பொரியையும பகலில உணணககூடாது. எளகலநத வஸதுவை இரவில விலககவேணடும இரவில நலலெணணெ யையும தயிரையும கலநது செயத வஸதுவை உணணககூடாது தவத தையும மநதரஜபததையும கெடுபபனவாகச சாஸதரஙகளிலே கூறபபட்ட வறறை உபயோகிககககூடாது ஏகாதசி முதலிய வரததினஙகளில் ஆஹாரம கொளளககூடாது அநதிபோததிலும பாதிராததிரியிலும உணணககூடாது.

394 குளிமுதலா னவைசெயயா துணணு மூணுங்
கூடடலலாப் பந்தியிலூண பிறாகை யூணு
நளிமதித் விளககாக வுண்ணு மூணு
நள்ளிரவில விளககின்றி யுண்ணு மூணுங்
கிளிமொழியா ளுஞ்றகக கணவ னூணுங்
கீழோரை நோககூணு மிடக்கை யூணு
மொளிமறையோா மற்றுமுக வாத வூணு
மொளியரங்க ரடிபணிவா ருகவாா தாமே. 10

ஸநாநம ஸநதயை ஜபம முதலியன செயயாது உணணககூடாது பாகவதகோஷ்டியிலே சோந்து பிரஸாததமதை ஸவீகரிககவேணடுமே யனறித தனியாக ஒரு பநதியை அமைதது அதில உணணககூடாது பிறாகையாலே பிசைநதுபோடுவதை உடகொளளககூடாது தீபமிலலாம லும, நிலவை அலலது நெருபபைத தீபததிறகுப பதிலாகக கொணடும உணவுகொளளககூடாது கணவனும மனைவியும ஒரேகாலததில உணணக கூடாது தாழநதவாகளைப பாாததுககொணடு உணணுதல முறையனறு இடககையால் உணவை எடுதது உணணககூடாது மறறு , வைதிகாகள ஏறகாத முறைகளையெல்லாம விலககவேணடும 10

395 எச்சிறனில் வாரகருநேய யிருபா கங்க
ளிரும்பாலுங் கையாலு மிட்ட வெல்லாம்
பச்சையலாற கடிததகுறை பழைய வூசல்
பிறரகத்துப பாகஞ்சேய தேடுத்த வன்ன
நச்சினவை பழிததவைமண் ணுறறந் தீது
நகத்தாலே விண்டவைதாங் காணு முப்பும்
பிச்சுளதா மவைகாடி பின்ன பாகம்
பிசின்கடனிற சிவநததுவும் பிழையூ ணுமே. 11

உணணதொடஙகியபின எசசிலிலையில பரிமாறிய செயயையும, இரணடுமுறை பகுவம செயத வஸதுவையும, இருமபிலும கையிலும பரிமாறிய வஸதுககளையும உணணககூடாது பகுவமசெயயாத பசசையான வஸதுவை மாததிரம கையாலேயே இடவேணடும கடிதது மீதி வைததையும ஊசிய பழைய வஸதுககளையும உபயோகிககககூடாது பிறா வீட்டிலே சமைததுககொணடுவநத அனனம உணணததககதனறு பிறா தமககெனறு விருமபிய உணவையும, பிறா பழிததுப பேசிய உணவையும ஏறறுககொளளுதல முறையனறு மணணின நாறறம உளளவை, தீதா யுளளவை, நகததால விணடவை, நேரில காணும உபபு, பிததததைத தரு மவை, காடி, விருநதினருககு வேறு தனககு வேறு எனறு பிரிததுப பாகம செயதவை ஆகியவறறை உணணுதல கூடாது மரததிலிருநது பெருகும பாலிலே பெருஙகாயம தவிர மறறவறறை உபயோகிககககூடாது 11

இனிவரும் 5 பாசுரங்களால் கைக்கோள்ளத்தக்க அம்சங்கள் கூறப்படுகின்றன—

396 தாதைநல்லா சிரியன்முதற் றமைய னேசசி
றரணிசுரா சோமததி லருந்து மேச்சின்
மாதாகட்குக கணவனித மான வேச்சின்
மயிரபுழுநூல் விழுந்தாலும் புனித மணணின்
மாதவத்துக் கூவிளங்காய முகவா சதது
மாதுளங்காய மரணம்வரிற் கழிதத வேல்லா
மோதிவைத்த வுண்ணுநா ளுகந்த வேட்டு
முளவேன்றுங் கழித்தவறறி னன்ரு முனே. 12

தநதை ஆசாரயன முதல்தமையன ஆகிய இவாகளின எசசில உணணககூடியது ஸோமயாகததில அநதணன சாஸதரபபடி ஸோமபாத திரததில செயயும எசசிலுககுத தோஷமிலலை மனைவிககுக கணவனுடைய

எச்சில் ஏறக உரியது அந்த அந்நத்தில மயிர் புழு நூல் இவை விழுந்திருந்தா லும சுத்தம் செய்தால் தோஷம போம. தவமபுரிபவாகளே விலவககாயை உபயோகிக்கலாம மாதுளங்காயை எமபெருமானுககு முகவாஸசூர்ணத் திறகே உபயோகிககலாமேயனறி மறறைககாலததில் அதுவிலககத்தககதாம பொதுவாய விலககபபட்ட வஸதுககளெலலாம ஆபததுககாலததில் சோக்க உரியன உபவாஸதிநஙகளில ஜலம, கிழஙகு, நெய், பால, யாகததின ஹவிஸ, நிமநதரணம, குருவின உபதேசம, மருநது ஆகிய இவை வரததைதைக கெடுபபனவாகா 12

397 மாகரும்பின் சாறுதயிா பானெய பாக்கு
வளைமிளகு தேனேலம் பனிநீ ராதி
யாகரசங தூய்தாகு மறியா வெல்லா
மறியாதாாக் கறியளவுங தூய வாகுஞ்
சாகரங்க ஙேனவா முவாக்கள் கூடிற
சலமெல்லாங் கஙகையதா மூபராா கத்தின்
மாகரங்கள பிணமுதலா மனைத்துங் கோண்டு
வருபுனலுங் தூயதாகும் வேகத தாலே. 13

கருமபினசாறு, தயிா, பால, நெய, பாககு, சஙகம, மிளகு, தேன, ஏலம, பனிநீா ஆகிய இவையனைததும பரிசுததமாய் உபயோகிககத் தககனவே. எநத வஸதுவும அதன தோஷததை அறியும வரையில உப யோகிகக உரியதாம பௌாணமியிலும அமாவாஸயையிலும ஸமுத்ரம ஸநாநம செயய உரியதாகும கிரஹணகாலததில எநத ஜலமும கங்காஜலம போனற பெருமையுடையதாம நதியின வெள்ளம, குதிரை கழுதை பிணம முதலிய அசுதத வஸதுககளைக கொணடுவநதாலும வேகததாலே பரிசுதத மாகிவிடுகினறது 13

398 தீயாலே நீரோழிய வெந்த வெல்லாங
தியிடுத லொழிந்திடவே பழுதத வெல்லாங்
தீயாலு நீராலும் வெநத வற்றிற
றேறவுலா நேலலுமுத லான வெல்லா
மூசாத மாவடக மபபஞ் சீடை
யுரோட்டிமுத லாமவற்றிற் பழைய தேனுங்
கூசாதே கோணடிடுமின் புதிய தேனுங்
கோள்ளேன்மின் றன்னிரதங் குலேந்தக் காலே. 14

ஜலத்தின் ஸம்பந்தமின்றித் தீயினால் வெந்த வஸ்துக்கள், அக்னியில் புடம் வைக்காது தாமாகப் பழுத்த பழங்கள், ஜலம்சேர்த்து தீயில் பாகம் செய்தெடுத்த புழுங்கலரிசி முதலியன, மா வடாம் அப்பம் சீடை ரொட்டி ஆகிய பொருள்கள் பழையனவாயிருந்தபோதிலும் சுவை குறையாதிருந்தால் கூசாது உபயோகிக்கத்தக்கனவாம். புதிதாயினும் சுவை குறைந்திட்டால் எந்த வஸ்துவும் உட்கொள்ளத்தகாததாம். 14

399 தலைப்பயனும் விகாரங்கள் சாக டங்கள்
சக்கரங்க டனக்கடைத்த மருந்து தானுங்
கலக்கமிலா நன்னீரில் வைத்த சோறுங்
கறிமோர்நெய் பாறயிர்கள் கலந்த சோறும்
விலக்கமிலா மாக்கன்னற் கோது மத்தால்
விளைவுறவாக கியநல்வி கார்ந் தானு
மிலைக்கறிபோ லிவையனைத்தும் பழைய வேனு
மெந்நாளும் வைத்துண்ண விசைகின் றுரே. 15

பால் முதலியவற்றின் சிறந்த மாறுபாடுகளாகிய திரட்டுப்பால் முதலியனவும், சக்கரவடிவமுள்ள தேன்குழல் முறுக்கு முதலியனவும், வைத்தியர்களால் குறிக்கப்பட்ட மருந்துகளும், மா வெல்லம் கோதுமை இவற்றால் செய்த பக்ஷ்யங்களும் ஆகிய இவை பழையனவாயினும் வைத்திருந்து உண்ணத்தக்கனவாம். சுத்தமான ஜலத்தில் போட்டுவைத்த அன்னத்தையும் வ்யஞ்ஜநம், மோர், நெய், பால், தயிர் ஆகிய இவை கலந்த அன்னத்தையும் பழையனவாயினும் உண்ணலாம். 15

400 தயிர்தன்னின் விகாரங்கள் பூவிற் காயிற்
பழத்தில்வருஞ் சாறுசற் றூசி வாகு
முயிரழியா மைக்குண்ணு லூச லுண்ணி
லுறக்கழுவி நெய்தேனிட் டுண்ண லாகும்
பயின்மறைநூ லுரையாத பழைய வூசல்
பழிப்பிலதா நெய்யாலென் றுரைத்தான் சங்கன்
மயிர்முதலா னவைபின்னும் பட்ட தாகின்
மண்ணீர்மற் றுரைத்தவற்றால் வரங்க் ளாமே. 16

தயிரால் செய்யப்படும் தின்பண்டங்கள், பூ காய் பழம் இவற்றின் சாறு ஆகிய இவை சற்று ஊசினாலும் பரிசுத்தமே. ஒருகாலும் உண்ணக் கூடாத ஊசிய பதார்த்தங்களை ஆபத்துக்காலத்தில் உண்ணநேர்ந்தால் நன்றாய்க் கழுவி அவற்றோடு தேனையாவது நெய்யையாவது கலந்து உண்ணலாம்.

சாஸ்திரங்களில் விலக்கப்பட்ட ஊசறபணடஙகளும செய கலநதால உணணததககனவாமெனறு சஙகஸமிருதியில கூறபபடடுளளது அவறறி லும மயிா முதலிய அசுததவஸது பட்டால மண ஜலம முதலியவறறால பரிசுததமாகிவிடும 16

இனி வரும் 3- பாசுரங்களால் விலக்கவேண்டிய பால் ஜலம் வேற்றிலை இவற்றின் வகைகள் முறையே கூறப்படுகின்றன—

401 ஒருகுளம்பி யிருகன்றி யோட்ட கபபா
லுபபுடன்பான் மோருடன்பான மாதா தம்பால்
கருவுடைய வறறின்பால கன்றி லாபபான்
மறுகனறுற கறநதிடுமபா றிரிநதி டும்பா
றிருமகளாா சணவனலாத தெய்வத தின்போ
சின்னமுடை யவற்றின்பால செம்ம றிபபால்
பரிவதிலந தணாவிலைபபால் செம்பி னிறபா
றீதாம்பா லிவையனைததும் பருகாப பாலே 17

பினவரும பாலின வகைகள பருகததகாதவை :—

ஒற்றைககுளமபையுடைய குதிரை கழுதை இவறறின பால, இரட் டைக கனறுளள பசுவின பால, ஒட்டகததின பால, உபபுககலநத பால், மோாகலநத பால, ஸதரீகளின ஸதநயம, கருவுறற பசு முதலியவறறின பால, கனறையிழநத பசுவின பால், வேறொரு பசுவின கனறால கறநத பால, திரிநத பால, தேவதாநதரஙகளின பெயரையும சினனததையும தரிககும பசுவின பால, செமமறியாட்டின பால, அநதணாகளிடம விலைககு வாஙகும பால, செபபுபபாததிரததில வைதத பால், காயசசுமபோது தீயநதுபோனபால : எனபனவாம 17

402 கங்கையலல திரண்டாநாள வைத்த நீருங
காலகழுவி மிகுநீருங் கலங்க னீருந
தெங்கினுள தாயததீயாற காயநத நீருஞ்
சிறுகுழிநீா வழிததண்ணீாப பநத னீருஞ
சங்கையுடை நீாவணனன் றுறையி னீருந
தாரையினு லெசசிலிது வென்ற நீருஞ்
சஙகுகல மாககொணடு பருகு நீருந
தரையிலவிழா மழைநீருந தவிரு நீரே. 18

பின்வரும் நீரின் வகைகள் பருகக்கூடாதன —

கங்காஜலம் தவிர மறுநாளைவைத்த மற்ற ஜலம், காலகழுவியபின் மீதியாயுள்ள ஜலம், கலங்கிய ஜலம், தீயில் காய்ச்சிய இளநீர், சிறுகுழியில் தேங்கிய ஜலம், வழியிலுள்ள ஜலம், தண்ணீர்ப்பந்தலில் தரும் ஜலம், ஸ்நானத்திற்கு இடமான ஜலம், வண்ணான்துறையின் ஜலம், தாரையாக விழும்போது எச்சில் கலந்த ஜலம், சங்கைப் பாத்திரமாகக்கொண்டு குடிக்கும் ஜலம், தரையில் விழுவதற்கு முன்புள்ள மழைஜலம் என்பனவாம் 18

403 வெற்றிலைமுன் றின்றுதே தின்னும் பாக்கும்
வெற்றிலையி னடிநுனியு நடுவி லீக்கும்
வெற்றிலையும் பாக்குமுடன் கூட்டித் தின்னும்
விதவைக்கு முதன்முடிவாச் சிரமத் தார்க்கும்
வெற்றிலையுஞ் சுண்ணம்பி னிலையு மற்றும்
விரதங்கோண் டிடுநாள்வேற் றிலையும் பாக்கும்
வெற்றிலைதின் றிறகப் பருகு நீரும்
விதையெனவைத் ததுதினலும் விலக்கி னூரே 19

வெற்றிலை விஷயமான விலக்கு வருமாறு —

வெற்றிலையைத் தின்னுமல் முதலிலே பாக்கைத் தின்னக்கூடாது. வெற்றிலையின் அடி, நுனி, நரம்பு இவற்றைத் தின்னக்கூடாது. ஒரே காலத்தில் வெற்றிலை பாக்கு இரண்டையும் மெல்லக்கூடாது. விதவை, பிரும்மசாரி, ஸந்யாஸி இவர்கள் வெற்றிலையை உபயோகிக்கக்கூடாது. சுண்ணம்பு வைத்திருந்த வெற்றிலையை உபயோகிக்கக்கூடாது. ஏகாதசி முதலிய வரதினங்களில் வெற்றிலை மிக நிஷித்தமாம். வெற்றிலை போட்டுக் கொள்ளும்போது ஜலத்தைப் பருகக்கூடாது. விதைக்காக வைத்திருக்கும் வெற்றிலைக்கொடியையும் உபயோகிக்கக்கூடாது. 19

இப்பிரபந்தத்திலே கூறாத அம்சங்களையும் பெரியோரிடம் கேட்டு அறியவேண்டுமென்கிறது—

404 சாதிகுண மாச்சிரமந் தேசங் காலந்
தருமங்க ணிமித்தங்கண் முதலா வோதும்
பேதமுத லாகவோரு திரவி யந்தான்
பிரிந்துநலந் தீங்கிளையும் பெற்று நிற்கும்
பாதமிசைப் பிறந்தோர்க்குக் கபிலை யின்பால்
பருகிடலா காதென்று மறையோர் சொன்ன
ராதலினு லோதியுணார்ந் தவர்பா லெல்லா
மடிக்கடியுங் கேட்டறிவு தீரமி னீரே 20

பிராமணன முதலிய ஜாதிகள், ஜ்ஞாநம அஜ்ஞாநம முதலிய குணங களை, பிரமமசாயம முதலிய ஆசசிரமஙகளை, தெனனூடு வடநாடு முதலிய பிரிவுபெற்ற தேசஙகளை, காஹணம பாவம் முதலிய காலஙகளை, அவரவாகளுத தகக தாமஙகள், பாபம புணயம முதலிய நிமித்தஙகள் ஆகிய இபபிரிவுகளுககேறறவாறு ஒரே வஸது கொளளவும விலககவும உரியதாகும உதாஹரணமாய — அநதணாககு விலககவேண்டாத கபிலைபபசுவின பால (பகவானுடைய திருவடிகளிற பிறநத) நானகாம வருணததோருககுப பருக உரியதனறு எனறு வேதாநதிகள கூறுவாா்கள ஆதலின இததகைய உடபிரிவுகளுக்த தகக முறைகளையெலலாம சாஸதரஙகளைக கறறுணாநத பெரியோாபால் அடிககடி கேட்டு ஸந தேஹஙகளை ஒழிததுககொளக 20

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

405 கங்கிருளால் விடியாத வுலகுக கெல்லாங்
கைவிளக்கா மிவையென்று கண்ணன காட்டும்
பொங்குபுக ழாகமங்க டெளியச் சொன்ன
பொருளிவைநாம் புண்ணியார்பாற் கேட்டுச் சொன்னோ
மங்குடலும் பொருளுமல்ல தறியா மாந்தா
வலையுளகப் பட்டுவரம் பழியா தென்றும்
பங்கயமா துற்றவரு ளாளா தம்பாற
பத்திமிகு பவித்திரங்கள பயின்மி னீரே. 21

அஜ்ஞாநமே மிகுநதுநிறகும இககாமபூமியில் உள்ளவாகளுககுக கைவிளககுபபோல் தததுவாாததஙகளைத தெரிவிககக கணணனால் காட்டப பட்ட சாஸதரஙகளில உள்ள இவவாததஙகளை ஆசாாயாகளிடம கேட்டறிநது இபபிரபநததநில் வெளியிட்டோம அநிதயமான இநதச சரீரத்தையும பொருளையுமே முககியமாககொணடுதிரியும நாஸதிகாகளின சொலலை நமபி அவாகளின வலையுள அகபபட்டு மனமபோனவாறு உணவைககொணடு நரகில விழுநது அழிநதுபோகாமல பேரருளாளன திருவடிகளில் பக்தியை மேனமேலும வளாக்கவலல ஸாததவிகமான வஸதுககளையே உபயோகிதது உஜ்ஜீவிபபீாகளாக 21

ஆகாரநியமம்—உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம் - உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

அநுபந்தம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

[அமிருதாஞ்சனிமுதல் பரமபதசோபானம்வரையிலுள்ள நான்கு பிரபந்தங்களுக்கும் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் பதவுரைக்குக் கீழ் விளக்கமான கருத்துரை அச்சிடப்படவில்லை. அந்த நான்கு பிரபந்தங்களுக்கும் பாட்டின் தொடர்ச்சியெண் கொடுத்துக் கருத்துரை வரையப்படுகின்றது. அந்த அந்தப் பாசுரத்தின் பதவுரையின்கீழ் இக்கருத்துரையை அமைத்துக்கொள்க]

அமிருதரஞ்சனி–கருத்துரை.

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸம்ப்ரதாயத்தில் பிறரால் சில கலக்கங்கள் வந்ததைக்கண்டு ஸ்ரீதேசிகன் அவற்றை நீக்கக்கருதி முதலில் ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி என்ற ரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்து, தத்துவங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் நன்கு அறிந்து உலகம் வாழப் பின்னும் ஸாரதீபம்வரையிலுள்ள 16 ரஹஸ்யங்களையும் அருளிச்செய்தார். இங்ஙனம் மணிப்ரவாளநடையில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த 17 ரஹஸ்யங்களே சில்லறை ரஹஸ்யங்களின் முற்பாகமாக வழங்குகின்றன.

ஸ்ரீதேசிகன் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு ரஹஸ்யத்தின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் அந்த அந்த ரஹஸ்யத்தின் விஷயத்தைச் சுருக்கிச் சில பாசுரங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார். இவ்வாறு 17- ரஹஸ்யங்களிலும் அருளிச்செய்யப்பட்ட 39-பாசுரங்களும் ஒரு ப்ரபந்தமாகத் தொகுக்கப்பட்டு “அம்ருதாஞ்சனி” என்று வழங்குகின்றது.

அம்ருதத்தைப்போல் அல்லது அம்ருதத்தைக்காட்டிலும் இப்பிரபந்தம் அநுஸந்திப்பவரின் உள்ளத்தை மகிழ்விப்பதால் இது இப்பெயர் பூண்டிருக்கலாம். இதில் ஸ்ரீதேசிகன் ஆசார்யனது அருள்பெற்றுத் தாம் உஜ்ஜீவித்ததைக் கூறி, சேதனம் அசேதனம் ஈசுவரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தைப் பிரித்துக் காட்டி, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமசுலோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கி வெளியிடுகிறார்.

---

1 மிகுந்த ஜ்ஞாநத்தையும் நம்மீது அளவற்ற கருணையையு முடைய ஆசார்யர்கள் நம்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதைத் தம் பொறுப்பாகக் கொண்டனர், நமக்குத் தத்துவார்த்தங்களை உபதேசித்து, நம் மனம் ஒன்றிலும் கலங்காதவாறு செய்தனர், எம்பெருமான் மகிழ்வுடன் ஏற்கும் ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கச்செய்து நம் பிறவியையொழித்தனர். இத்தகைய ஆசார்யர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் நாம் ஈடுபட்டு மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெறும் பாக்கியமடைந்தோம்.

2 முன்பு கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமுதை அளித்தான எம்பெருமான் அந்த அமுதத்தைக் காட்டிலும் மிகப் போக்யமாயுள்ள அவன் திருவடிகளை உபாயமாக ஆசார்யர்கள் நமக்குக் காட்டிக்கொடுத்தனர் அவர்களுடைய அநுஷ்டானத்தை மிகச் சிறந்ததாகப் பற்றி அதில் ஈடுபட்டோம் 2

3 சேதநனே! மோக்ஷத்திற்கு நேர்காரணம் எம்பெருமானது அருளேயாம் அதைப் பெறுவதற்கு முதலில் தத்துவம் மூன்றையும் நன்கு அறிந்து அதன்மூலம் உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும் 3

4 திருமந்திரம் த்வயம் சரமச்லோகம் ஆகிய மூன்று ரஹஸ்யங்களையும் அர்த்தத்துடன் அறிந்தால் உபாயத்தை அநுஷ்டித்து ஸம்ஸாரதுக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ளலாம் 4

5 எம்பெருமானுக்கு இந்தச் சேதநமும் அசேதநமும் சரீரமாகும் அவன் அவற்றுள் அந்தர்யாமியாய்நிற்கின்றான் அவன் கண்ணனாய்ப் பிறந்து தயிரையும் வெண்ணெயையும் உண்டதுபோல ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் தன் வயிற்றில் கொள்கின்றான் மேலும் பயிர்களுக்குக் களைபோல ஸாதுக்களைத் துன்புறுத்தும் துஷ்டர்களைக் கொன்று துன்பத்தை நீக்குகின்றான் இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த எம்பெருமானுடைய திருக்கையில் அணியும் வளைபோல அல்லது சங்கம்போல நம் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் அமைந்துள்ளன. அந்த ஸூக்திகள் ப்ரமத்தினை வெல்வதற்குக் கருவியாயமைந்தமையால் எம்பெருமான்கையில் வெற்றிச் சின்னமாய் அணியும் வளையாகவும், ஜ்ஞானத்தை வளர்க்கவல்லனவாதலின் ஜ்ஞானத்தைத் தரவல்ல சங்கமாகவும் வருணிக்கப்பட்டன 5

6 ஒருவராலும் இயற்றப்படாது அபௌருஷேயமாய் விளங்கும் வேதாந்தங்களால் போற்றப்படுகின்ற எம்பெருமானுக்கு உபமானமாக அலையில்லாத அமுதக்கடல், கடல்நீரை முழுதும் பருகிய மேகம், விலை மதிக்கமுடியாத இந்த்ரநீலபர்வதம், வெயிலும் நிலவும் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கும் பகல் என்னும் அஸம்பாவிதமான பொருள்களைக் கற்பித்துக் கவிகள் கூறுவர் ஆனால் அவன் திருவடிகளை அடைந்த பாகவதர்களுக்கு உபமானமான பொருள்கள் மனத்தால் நினைப்பதற்கும் இல. ஆக பாகவதர்கள் எம்பெருமானிலும் சிறந்தவர் என்னலாயிற்று 6

7 மோக்ஷத்தைத் தருபவனாக வேதாந்தங்களால் பேசப்படுகின்ற எம்பெருமானது பெருமையை நன்கறிந்த ஆசார்யர்கள், அனைத்தினும் சிறந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களிலுள்ள ஒன்பது அர்த்தங்களையும் நமக்கு உபதேசித்தனர் (ஒன்பது அர்த்தங்களைப் பதவுரையின்கீழ்க் காண்க) 7

8. "நானே எனக்கு ஸ்வாமி, என்னைக் காக்கும் கடமையும் என்னதே, அதன் பலனும் என்னுடையதே" என்ற விபரீதஜ்ஞானங்கள் நீங்கப் பெற்று அவையனைத்தையும் எம்பெருமானிடமே ஸமர்ப்பித்தோம் அவன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டோம் கண்ணன்

ஆஜ-நனுககு உபதேசிதத பரபததியையே நமககும எறற உபாயமெனக கருதி அதை அநுஷடிததோம இனனும சரணயன செயத உப காரஙகள அனைததையும பெறறோம பின நமககு வரபபோகும ஆசசிராதி மாாககம பகவததநுபவம முதலிய ஆநநதஙகளை நினைநது மனககவலை நீஙகப பெறறோம இததகைய சிறபபுடன நாம இனி இககாமபூமியில இருககும வாழ வும நிதயஸூரிகளுடைய வாழவை ஒததேயாம 8

9 நம ஆசாரயாகள நமககுச செயத உபதேசததின ஸாரமாவது—தததுவஙகளின ஸவரூபஸவபாவஙகளை உபதேசிதது மோகஷோபாயததைக காடடிககொடுதத ஆசாரயாகளின திருவடிகளே இவவுலகில உபாயமாக வும ஸ்ரீவைகுணடததில அநுபவிககும பலனுகவும ஆவன—எனபதாம 9

10 சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும தததுவஙகளின ஸவ ரூபஸவபாவஙகளை வேதாநதஙகள கூறுகிறபடியே ஆசாரயாகளிடம தம பாகயம பரிபககவமான நாளில கேடடறிநது திருவஷடாகஷரததின பொரு ளையும நனகு உணாநத விவேகிகள வேறொனறையும நாடாது தாம உஜ ஜீவிககும வழியிலேயே ஊறறஙகொளவா 10

11 அனைததுககும காரணமாயும அநதாயாமியாயும நினறு காககும ஸாவேசுவரன கருணையாகிய நீரைப பொழியும காள மேகமாயப பிராடடியுடன பிரகாசிககினறான அவனுககுச சரீரமா யுளள ஜீவாகள "நாம முன, நாம முன" எனறு போடடியிடடு ஸ்ரீவை குணடததில எமபெருமானுககு இடைவிடாது கைஙகாயம செயய உரிமை யுடையவாகள பரகருதி காலம சுததஸததுவம ஆகிய அசேதநஙகள ஸதால மான உருவமுடையனவாயநிறகினறன இநத மூனறுதததுவஙகளின ஸவரூபததையும ஸவபாவததையும ஸூகஷமாாததததையறிநத ஆசாரயா கள நமககு உபதேசிததபடியே இநத ரஹஸயததில வெளியிடடோம 11

12 உலகில சநதரன தன நிலவினுல இருளைப போககுகினறான அதுபோல நம ஆசாரயாகள வேதாநதோபதேசததால நம அஜஞாநததை ஒழிககினறனா அவாகள நமமால அறியமுடியாத பகவானுடைய பரகாரங களை நமககு உபதேசிததபடியே இநத ரஹஸயததில வெளியிடடோம 12

13 சிவநத பொனபோனற திருவடிகளையுடைய பெரியபிராடடி யாாநிதயவாஸஞசெயயும திருமாாபினையுடைய திருவரஙகனுடைய அடியவா களுககு அடியவராயநினறு அநதப பாகவதாகளின திருவடிகளை முடியிறசூடி நிறகினறோம இநதப பாகயம பெறற நாம ஆநநதததின வடிவமெனனலாம படியுளள மூனறு ரஹஸயஙகளின 51 அாததவிசேஷஙகளை இநத ரஹஸயத தில விளககினோம இவை சரீரததைமடடும காககும அமுதமபோலனறி உயிரையும காககும அமுதமாகும [51-அாததஙகளை ரஹஸயததிலே காணக]

14 ஜீவாதமாவாகிய நான மறறைப பொருளகளை அறிபவனுகவும ஜஞாநஸவரூபனுகவும நிறகினறேன, அசேதநஙகளைககாடடிலும வேறு படடவன, ஸ்ரீமநநாராயணனுககே எபபோதும அடியன வேறு ஒரு வஸதுவிலும எனககு உரிமையிலலை ஸ்ரீவைகுணடததிறகுச சென்று எமபெருமானுககு இடைவிடாது கைஙகாயமசெயயவேணடுமெனறு

அவர் மிகுந்து, தெவிட்டாத அமுதமாயிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சரணமடைந்தேன் 14

15 நம் ஆசார்யர்கள் நற்குணமும் நல்லொழுக்கமும் நிரம்பப் பெற்றவர்கள் அவர்கள் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியின் பெருமையால் நம்முடைய எண்ணிறந்த பாபங்கள் அனலிலிட்ட பஞ்சுப்பொதிபோல ஒழிந்து விட்டன அஜ்ஞானத்தை மேன்மேலும் வளராது அழியும் இந்தக் காம சரீரம் நீங்கிப் பரமபதம் சென்று எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம்செய்ய அவன் ஸங்கல்பித்த காலத்தை எதிர்பார்த்துநிற்கின்றோம். இனி எவ்வகையாலும் நமக்கு மறுபிறவியில்லை 15

16 ஸர்வேச்வரன் அடியார்களுக்கு வேண்டிய பலனை அளவுக்கு அதிகமாக அளிக்கவல்ல கருணை நிரம்பியவன் அவன் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் நன்கு உணர்ந்த ஆசார்யர்களின் உபதேசத்தால் நாம் அஜ்ஞானம் ஒழியப்பெற்றோம் இதுகாறும் இருந்த தாழ்வுநீங்கித் தத்துவங்களை அறியவல்ல பெருமைபெற்றோம் 16

17 “ஸ்ரீமந்நாராயணனே எல்லோரினும் மேம்பட்டவன், சேதநர்களாகிய நாம் அவனுக்கு எந்நாளும் அடியர், சேதநம் அசேதநமாகிய ப்ரபஞ்சம் முழுதும் அவனுக்குச் சரீரம்” என்று வேதாந்தங்களமுழுதும் ஒருமுகமாய்ப் பேசுகின்றன இவ்வர்த்தங்களைக் கருணைமிக்க நம் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்து நம்மை நல்வழிப்படுத்தியதால் அஜ்ஞானத்தை நீக்கவல்ல விசேஷஜ்ஞானத்தைப் பெற்றோம் 17

18. ஆத்மபஞ்சகத்தையும் சரீராத்மபாவஸம்பந்தத்தையும் நன்கு அறிந்த நம் ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே உபாயம் என்று தாம் அறிந்து நமக்கும் உபதேசித்து அவன்திருவடிகளில் நம்மை ஸமர்ப்பித்தனர் ஸர்வேச்வரனாகிய பேரருளாளன் இயற்கையாக நம்மீது உள்ள அருளாலும் பிராட்டியின் புருஷகாரத்தாலும் நம்மைக் காக்கவேண்டிய வஸ்துவாக உடனே ஏற்றுக்கொண்டான் நாம் இன்றைக்கே மோக்ஷத்தைப் பெற இசைந்தாலும் அவன் அளிக்க முற்பட்டுநிற்கின்றான் இனி நமக்கு மறுபிறவி ஒருகாலுமில்லை இக்காமபூமியில் இருக்கும் நாள் வரும் இன்பமும் துன்பமும் நமக்கு அநுகூலமேயாம் நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக இனிச் செய்யவேண்டியது நமக்கு ஒன்றுமில்லை 18

19 மனமே! நம் ஆசார்யர்கள் அற்பபலனை நாடாதவர்கள், பிறர் துக்கம் காணச் சகியாது அதைப் போக்க முற்படுமவர்கள் இவர்கள் நம்மை எம்பெருமான்திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தனர் அவனும் நம்மை ஏற்றுக்கொண்டான் இனி நாம் மறுபடியும் இக்காமபூமியில் பிறவாது செய்து ஒருகாலும் அழியாத ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நம்மைச் சேர்ப்பான் இப்படியிருக்க, நீ ஏன் மகிழ்ச்சியடையாதிருக்கின்றாய்? நீ இவ்வுலகில் இருக்குமவரை உனக்கு ஏற்றதொன்றைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக இங்கு இருக்குமநாள் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தை வீணென்று நினையாதிருந்தால் பரமபதத்திற்குப் போய்ச் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்களையெல்லாம் இக்காமபூமியிலேயே பெற்றுவாழலாம் இவ்வாறு இருப்பின் பகவதபசாரம் முதலிய ஒருதோஷமும் நம்மை அணுகாது,

விசேஷஜஞானமும உணடாம [இபபாசுரம தம திருவுளளததைககுறிததுத தேறறுவதாகும] 19

20 முபபது வாககியம அடஙகிய இநத ரஹஸயததில ஸகலவேதாந தாாததஙகளையும பொதிநது கூறினேம இனிப பௌததா, ஜைநா, சாாவாகா, ஸாஙகயா, சைவா, தாாககிகா முதலிய பிறமததததினாின மதநூலகள தலைக காடடமுடியாது இததகைய ரஹஸயததை மனததில பதியவைதது உஙகள அஜஞானததைப போககிககொளக 20

21 உலகில புததிரன தன தாயிடம வெறுபபுககொணடாலும தாய அவனைப புறககணியாது அவனது நனமையையே நாடுவாள அஙஙனமே நாம எமபெருமானை வெறுததுத தளளினும அவன இயறகைக கருணையால நமமைக கைவிடாது நம உளளததிலேயே குடிபுகுநது நமமைக காககினறுன இததகைய ஸாவேசுவரனுடைய ஸவரூபஸவபாவஙகளை ஆசாாயாபால கேடடுணாநதபடி இதில வெளியிடடோம நம ஸிததாநததிறகு முளளைபபோல இருநது தீஙகுவிளைவிககப பாாககும வாதிகள நம ஆசாாயாகளோடு வாதமபுரிய வநதால பெரிய வெளளததின நடுவே அகபபடட நரியைபபோல கதியினறித தோறறெழிவாாகள 21

22 பாகவதாகளின விரோதிகளை ஒழிபபதறகாகத தானே திருககையில ஏறிவீறறிருககும திருவாழியைக கொணட பகவான தன அடியாாகளைக காககும பொறுபபை ஏறறுளளான அவன கருணை ததுமபக கீதை முகமாயப பாபததைச செயயககூடாதெனறு வெளியிடடான இநத நலலுபதேசததை ஏறறுககொணட மனம அநுகூலமாய நடபபது பறறிப பாகவதாககு மனைவியைபபோல பிரியமானதாகும அடியாாகள தம சரீரமாகிய போககளததிலநினறு மூனறு ரஹஸயஙகளின ஜஞானமாகிய ஆயுதததால இநதரியஙகளாகிய எதிரிகளை அடககி வசபபடுததி வெனறுவிடுவாாகள 22

23 ஸாவேசுவரன பரளயகாலததில் அழிததுப் பின படைதத கடலநீாமுழுவதையும அகஸதயமுனிவா தம உளளஙகையில அடககிக குடிததுவிடடாா அதுபோல ஸகல வேதாநதஙகளின ஸாராாததம முழுவதையும நம ஆசாாயாகள தம மனததில பதிததுககொணடனா அவாகள நாம காமபாசம நீஙகி உஜஜீவிககவேணடுமெனறு அருளகொணடு ஸாராாதததததை நமககு உபதேசிததனா அதை நாம இநத ரஹஸயததில வெளியிடடோம 23

24 பரகருதி காலம சுததஸததுவம ஆகிய அசேதநஙகள மூனறினுள ஸததுவம ரஜஸ தமஸஎனனும முககுணஙகளைககொணட மூலபரகருதி பரகருதி, விகருதி, பரகருதிவிகருதி எனறு மூனறு வகையாயப பின இருபததுநானகுவகையாயப பிரிகினறது காலததிறகு மூனறு குணஙகளும கிடையா அதுவும பலவிதமாயப பிரிகினறது சுததஸததுவததின மாறுபாடுதான ஸ்ரீவைகுணடமும அதிலுளள பொருளகளும ஆக இநத மூனறு அசேதநஙகளும எமபெருமானுககுச சரீரமாயநிறபவை, அழிவெனனும குணமிலலாதவை இவவமசஙகளை நம ஆசாாயாகள உபதேசிததனா

25 இநத வஸது எனனுடையது எனறு நினைபபது மமகாரம
சரீரததையே ஆதமாவாக நினைபபது அஹஙகாரம தனனை ஸவதநதரனுகக
கருதுவது ஸவதநதராதமபரமம இவை மூனறும ஒழியபபெறறுத தன
ஸவரூபம, தனனைக காககும பொறுபபு, அதனால வரும பலன ஆகிய எலலா
வறறையும எமபெருமானபொறுபபென நினைநது அவை அனைததிலும
தன ஸமபநதததை அடியோடறுதது எமபெருமானிடம ஸமாபபிபபவனே
உஜஜீவிககமுடியும 25

26 காமபாசததால கடடுணடு ஸமஸாரததில உழலபவா பதத
ராவா உபாயததை அநுஷடிதது மோக்ஷததை அடைநதவா முகதா ஒரு
போதும காமஸமபநதம இனறி எமபெருமானைபபோலநினறு அவனை
அநுபவிபபவா நிதயஸூரிகள இஙஙனம மூவகைபபடட ஜீவரையும
வேதாநதஙகளை நனகறிநத நம ஆசாரயாகள நமககு விளககிக காடடினா. 26

27 வேதஙகள அனைததும ஸாவேசுவரன திருவடிகளையே போறறு
கினறன அவன எலலோரினும மேமபடடவன, அனைததுககும காரணமாய
நிறபவன ஆயினும, காரியபபொருளகளிலுள்ள தோஷம ஒனறும அவ
னிடம தடடா மேனமேலும வளாநதுகொணடேவருகினற நமமுடைய
காமஙகளை ஒழிகக எமபெருமானதிருவடிகளில பரபததியைச செயது
விடடால நமமால அநுஷடிககமுடியாத பகதியோகம முதலிய கடின உபா
யஙகளின ஸதாநததில அவன தானே நினறு மோக்ஷததைக கொடுபபான

28 பரகருதியெனனும அசேதநம சரீரததோடு ஒனறுபடடுநினறு
ஸமஸாரதுககததைத தருகினறது இநதச சரீரததில ஜீவாதமா புகுநது
நடததுகினருன இநத ஜீவனுககும அநதாயாமியாய ஸாவேசுவரன நிற
கினருன இநத மூனறு தததுவஙகளுள பரகருதி கடலபோனறது ஜீவாத
மாககள கடலிற கணட முததுககளபோனறவை. இவறறைத தரிததுநிற
கும ஸாவேஸவரன முததுககளைக கோபபதறகேறற தஙகததாலாகிய நூல்
போனறவன இநத ஸாராாததஙகளை ஆசாரயாகள நமககு உபதேசிகக,
நாம இநத ரஹஸயததில விளககினேம 28

29 மஹாபரிசுததாகளான நம ஆசாரயாகளின பெருமையை உலகி
லுளளோா அனைவரும புகழகினறனா அநத ஆசாரயாகள உபதேசிதத
விஷயஙகளையே அமைதது இநதத தததுவதரயசுளகம எனனும ரஹஸயத
தை இயறறினேம இதை நனகு அறிநதவா சேதநன ஈசுவரன இவா
களின ஸவரூபததையும ஸவபாவததையும அறியாது பிதறறும பாஷணடிக
ளான பிறமததஙினா வீசும வலையுள அகபபடமாடடாாகள (சுளகம
எனுஞசொல ஆசமநமுததிரையிலுள்ள நீரைக குறிபபதுபறறி 'அருநதிய'
எனுஞசொல பிரயோகிககபபடடது) 29

30 எமபெருமான நம ஹருதயததில நிதயவாஸம செயது காம
பநதததை நீககும மருநதாகவும அநுபவிககத தெவிடடாத அமுதமாகவும்
விளஙகுகினருன இவனுடைய திருவடிகளின பெருமையைப பாாததால
இவைநம மனததால நினைககவும முடியாதவை இவறறின இனிமையைப
பாாததால் விடவும முடியாதவையாம இநதத திருவடிகளின நிழல்

ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கவல்லதாகும் ஆசார்யர்களின் உபதேசத்தால் ஸாரார்த்தங்களை அறிந்த நாம் இத்தகைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் பற்றினோம் 30

31 அருமையான அர்த்தவிசேஷங்களைக்கொண்டு நம்மால் அநுஸந்திக்கப்பெறும் ஸஹஸ்ரநாமம் முழுதும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய புகழையே பேசுகின்றது இத்தகைய சிறப்புக்கொண்ட எம்பெருமான் தாமரையில் அமர்ந்த பிராட்டியுடன் பிரியாதுநின்று நமக்கு அருள்புரிகின்றான் இவ்வருளால், வேதங்களில் சிறந்துநிற்கும் மூன்று ரஹஸ்யங்களில் கூறப்பட்ட நல்ல நிஷ்டையைப் பெற்றோம். 31

32 எம்பெருமான் ஜீவர்களுக்குச் செய்யும் உதவி அளவிடற்பாலதன்று முதலில் சரீரத்தைக்கொடுத்து அழியாத ஜீவனையும் கொடுத்து அந்தச் சரீரத்திலும் ஜீவனுக்குள்ளும் பிராட்டியுடன்புகுந்து அந்தர்யாமியாய் நிற்கின்றான். ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனென்று நினையாமல் எம்பெருமானுக்குச் சேஷமென்ற சிறந்த ஜ்ஞானத்தையும் ஆநந்தத்தையும் அளிக்கின்றான் பின் ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தைக் காட்டி அதை அநுஷ்டிக்கச்செய்து அவன்பொறுப்பைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டான் சரீரம் கழிந்ததும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைவித்துத் தன் திருவடிகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நித்யஸூரிகளோடொக்க வாழுமாறுசெய்ய ஸங்கல்பித்துவிட்டான் என்னே அவன் செய்யும் உபகாரம்!!! 32

33 ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்ட ஆசார்யர்கள் இதுகாறும் நமக்கு எம்பெருமான் அருளாத மோக்ஷாநந்தத்தை நாம் பெறுவதற்கு ஏற்ற வழியைத் தேடிக் காட்டித்தந்தனர். 33

34 இதன் கருத்துரையை 314 வது பாசுரத்திற் காண்க மூன்றாமடியில் 'சரணதில்' என்றும், நான்காமடியில் 'ஏற்கின்ற வெல்லைகளெல்லாக் களையற்று' என்றும் பாடங்கொள்க 34

35 ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்ட நம் ஆசார்யர்கள் நமக்கு த்வயத்தை உபதேசிக்க, அதனால் இனி வருங்காலத்தில் அஹங்காரமமகாரங்கள் நீங்கி வாழும்வகையைப் பெற்றோம்

36 மனமே! வேறு கதியின்றி வந்து சரணமடைந்தவர் எத்தகைய குற்றம் செய்திருப்பினும் அதை எம்பெருமான் பொருட்படுத்தமாட்டான் இத்தகைய ஸர்வேச்வரன் இப்பொழுது நம் காமங்கள் முழுவதையும் வேரறுத்து நித்யஸூரிகளின் கோஷ்டியில் நம்மைச் சேர்க்கவிரைகின்றான் இதை நினைந்து இனி நீ கவலையற்றிரு 36

37 பக்தியோகம் முதலிய மற்ற உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியற்ற என்னை அவ்வுபாயங்கள் கைவிட்டு நீங்கின. என் ப்ரபத்தியால் மகிழ்ந்த ஸர்வேச்வரன் தானே அந்த அந்த உபாயங்களின் ஸ்தானத்தில் நின்று பலனை அருள முற்பட்டான் இவ்வெம்பெருமான் சரமச்லோகத்தில் எல்லாப் பாபங்களையும் ஒழித்துவிடுவதாயக் கூறிய உறுதியை நினைந்து இனி ஒருக்காலும் வருந்தாதவாறு தைரியத்தையடைந்தோம் 37

38. 30-வது பாசுரவுரையிற் காண்க 38

39 நம ஆசாாயாகள ரஹஸயஙகள மூனறிலும உபாயமே முககிய மாயக கூறபபடடிருபபதாக உபதேசிககினறனா அவாகள நமமால செயய முடியாதெனறுவிடட பகதியோகததையும, கைககொளளும பாபததியையும, அதன பலனுன மோகூததையும நனகு அறிநதவாகள ஜஞாநம அநுஷ டாநம வைராகயம ஆகிய இவறறால பெருமைபெறறு விளஙகும இததகைய ஆசாாயாகளுடைய அருளை நாம பெறறதால எமபெருமானுடைய கருணை யும நம மீது மிக ஓஙகி ஸமஸாரபநததை வேரறுததுவிடடது 39

அமிருதரஞசனி - கருதது முறறிறறு

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

அதிகாரசங்கிரகம—கருததுரை.

[விஷயச்சுருக்கம்]

நம ஸமபரதாயததில காலக்ஷேபததில பரதானமாய விளஙகுவது "ஸ்ரீமதரஹஸயதரயஸாரம" எனனும தேசிகஸ்ரீஸூகதி இது 32-அதிகாரங கள கொணடது, மணிபரவாளநடையில அமைநதது இநத அதிகாரஙகளின அாததததைச சுருககிக கூறுவதால இபபிரபநதம இபபெயா பெறறது.

ஸ்ரீதேசிகன இதில பதது ஆழவாாகள, மதுரகவிகள, எடடு ஆசாா யாகள, இவாகளைப புகழநது பேசி, ஆசாாயபகதியின அவசியததை வெளி யிடடு, தனியே எமபெருமானாா, ஆளவநதாா, நாதமுனிகள எனனும ஆசாாயாகள நம விததாநததததிறகுச செயத உபகாரததைக கூறி, பின ஒவவோா அதிகாரததின அாததததையும சுருககி அநதாதிததொடையி லமைநத பாசுரஙகளால வெளியிடடு, கோயில - திருமலை - பெருமாள் கோயில ஆகிய திவயதேசஙகளுககு ஒவவொரு பாசுரமிடடு, திவயப்ர பநதததைப பாடியருளிய ஆழவாாகளுள முதலவரான முதலாழவாாகள் காடடிய விளககைககொணடு இபபிரபநதம அருளிசசெயததாககொண்டு அமமூவரையும விசேஷிததுப புகழநது, பகதாகளால விடவொணணுாத ஸ்ரீரஙகநாதனதிருவடிகளின பெருமையை ஒரு பாசுரததால விளககி, இநதப் பிரபநதததிறகு அதிகாரிகளை ஒரு பாசுரததால காடடி, ஆசாாயாகளின உபகாரததை அநுஸநதிதது முடிககிறாா

---

40 பொயகையாழவாா, பூதததாழவாா, பேயாழவாா, நமமாழ வாா, பெரியாழவாா, குலசேகராழவாா, திருபபாணாழவாா, தொணடரடிப பொடியாழவாா, திருமழிசையாழவாா, திருமஙகையாழவாா ஆகிய பதின் மரும பகவானை நனகு அநுபவிதது மகிழநது அதறகுப போககுவீடாகப

பாடியருளிய திவயபரபநதஙகளை நாம அாததததுடன குருமுகமாய அத யயநமசெயது இதுவரை நமககு நனகு விளஙகாதிருநத வேதபாகஙகளின அாததஙகளையெலலாம நனகு அறியபபெறறோம

'தண்பொருநல்' எனறு குளிாநத தாமரபாணியைக கூறியதால, நமமாழவாாின எணணம அனைவரும வாழவேணடுமெனறு குளிாநது நினறமை ஸூசிககபபடடது

'தூய்ய குலசேகரன்' எனறதால, பாகவதாகளிடம இவாககு உளள ஈடுபாடடைக குறைககக கருதிய மநதிரிகள, பாகவதாகள ரதந ஹாரததைத அபஹாிததாாகளெனறு கூறியும அவாகளுககாகத தாம குடப பாமபிற கையிடுமபடி பாிசுததமான எணணமுடைமை காடடபபடடது

'மழிசைவந்த சோதி' எனறதால, பெருமபுலியூாில யாகஸபைககு இவவாழவாா எழுநதருளியபோது அஙகுளள அநதணாகள இவருடைய தேஜஸஸைக கணடு கூசி, மேலே உசசாிககவேணடிய வேதமநதரததையும மறககுமபடி நோநதமை காடடபபடடது

'வையமெலாம் மங்கையர்கோன்' எனறதால, இவா வாளை யும வேலையும ஏநதி ஸாவேசுவரனபககல ஆடையாபரணஙகளைக கவரப புக, அசசமயததில அவன உபதேசிதத திருமநதரததால இவா ஞானசசுடா பெறறு ஸகலலோகஙகளிலும வேதாாததஙகள பரகாசமாமபடி பரபநதஙகளை அருளிசசெயதமை கூறபபடடது 1

41 எமபெருமானுககும ஜீவனுககும பததுவிதஸமபநதஙகள உள அவையாவன — 1 ஆநநதரூபமான பகவானுடைய அநுபவம 2 அவனைச சரணமாக அடைதல 3 அவனையே தன ஸவரூபததிறகுத தகக பலனகக கொளளுதல 4 அவனோடு பலவகை உறவையுடைமை 5 தகாத விஷயங களில ஆசையை அவனால ஒழிககபபெறுதல 6 அவனவிஷயமான பறறு உணடாகபபெறுதல 7 பாபஙகளை ஒழிககபபெறுதல 8 அவனுடைய கருணைககு இலககாயிருததல. 9 அவனால தததுவஜஞானம உணடாகப பெறுதல 10 அவன தனனைபபோலாககபபெறுதல எனபனவாம மதுர கவிகள தம வாழநாளில கணணன இவவுலகில எழுநதருளியிருநதபோதிலும அவனிடம ஈடுபடாமல ஆழவாரையே பறறி இநதப பததுவகையான ஸமபந தததையும ஆழவாாவிஷயததிலேயே கொணடாா இஙஙனம மதுரகவி கள காடடிய (ஆசாாயனை அடைதல எனற) வழியே அறபஸாரஙகளை விலககும தாயமுடைய ஆஸதிகாககுச சிறநததாம 2

42 எனககு நலலுபதேசஙகளைச செயது என ஆதமாவைப பரம புருஷனுககு அடியனெனறு காடடிககொடுதத என ஆசாாயனையும, அவ ருககு ஆசாாயன, அவருககு ஆசாாயன எனற முறையில ஸ்ரீபாஷயகாரா வரையில உளள ஆசாாயபரமபரையையும வணஙகிப பின ஸ்ரீபாஷயகாரா, பெரியநமபி, ஆளவநதாா, மணககாலநமபி, உயயககொணடாா, நாதமுனி, நமமாழவாா, விஷவகஸேநா, பெரிய பிராடடி ஆகிய இவாகளை முனனிட டுககொணடு எலலாாககும பரமாசாாயனை ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடி களைச சரணமடைகினறேன 3

43 வேதாநதஙகளுககுத தம மனமபோனவாறு ஆாததததைக கறபிததுக கெடுககப்பாாககும ஹைறதுகாகளுககு ஸ்ரீபாஷயகாரா ஒரு மத யானையாயநினறு அவாகளுடைய வாதமெனனும வாழையை முறிததுத தளளினா. அவருடைய ஸ்ரீஸூகதிகளிலேயே ஈடுபடட நாம இனித தகாதசெயகைகளை மனததாலும கருதோம 4

44 நெடுஙகாலமாக இககாமபூமியில நாம உழலகினறோம இநத ஜநமததில பாகயவிசேஷததால (ஆதமா தேஹததிறகாடடிலும வேறுபட டிருததல முதலிய) ஸாராாததஙகளை அறிநத நமமை மறுபடியும இவவுல கிலே பிறவாது செயயும கருணையுடன ஆளவதறகு வநதாா எனனுமபடி யுளள ஆளவநதாருககு நாம தாஸாகளாளோம இனித தகாதவிஷயங களைப போதிககும பிறமததஙினாின நூலகளில ஈடுபடமாடடோம 5

45 ஸ்ரீமநநாதமுனிகளா தமமிடம அளவறற பகதியையுடைய கீழையகததாழவான மேலையகததாழவான எனனும இரணடு மருகருககுத தாளவிதயையாகிய கநதாவவேதததையும அதில அமைததுப பாடுவதறகுத திவயபரபநதததையும உபதேசிததருளி, யோகமாாககததையும இவவுல கிறகுக காட்டிககொடுததருளினா. இததகைய பெருமை வாயநத அவா திருவடிகளையே தினநதோறும வணஙகி உஜஜீவிபபோம இநதப பாககியம பெறற நமககு நிகா இவவுலகில யாவா உளா ? 6

46 நம ஆசாாயாகளா 'ஸ்ரீமநநாராயணனை திருவடிகளைச சரண மடைநதால அவன நம பொறுபபை ஏறறுககொணடு காபபான' எனறு துணிவுகொணடு அவன திருவடிகளைப பறறி அவறறையே நமககும சிறநத உபாயமாகக காடடிககொடுததனா, மேனமேலும நமமிடதது வளரும அஜஞாநமாகிய இருளை ஒழிககவேணடுமெனறு நமபால கருணைகொணடு நமககு மூனறு ரஹஸயஙகளின ஆாததததையும உபதேசிததருளினா. அவவாாததததை இககாமபூமியில எநநாளும அநுஸநதிதது மகிழபபெற றோம. எனனே நம பாககியவிசேஷம !!! 7

47. கடலில அவதாிதத பிராட்டி எமபெருமானுடைய திருமாாபை உறைவிடமாககொணடாள அஙஙனமே அவளோடு கடலில தோனறிய கௌஸதுபரதனமும அவனதிருமாாபில அணியபபெறறது அததகைய கௌஸதுபரதநததைச சாீரமாககொணட நிதயஸூாியையே தமககு அபிமாநிதேவதையாககொணட ஜீவாகளாகிய நாம் அவனதிருவடிகளில நிதயகைஙகாயம செயய உாிமையுடையோம. ஆயினும காமபரவாஹததில் அகபபடடு அதைப பெறு திருககிறோம. ஸூகஷமாாததஙகளையும ஆாததபஞ சகததையும அறிந்த நம ஆசாாயாகளா நமமீது கருணைகொணடு வேணடிய ஆாததஙகளை உபதேசிதது உஜஜீவிபபிககமுறபட்டனா இனிக கவலை என ?

48 'எவவளவு கறறாலும போதா இனனும கறகவேணடும' எனறு அவா மிகுததுப பதினெடடு விதயாஸதாநஙகள முழுவதையுமே கறறாலும அவையெலலாம வீணசுமையாய எணணளவில நிறகுமேயனறி வாழவிப பதறகு ஏறறவையாகா எனறு நடஆசாாயாகளா நிசசயிதது நிதயஸூாிகளும

போறறும பெருமைவாயநத மூனறு ரஹஸயஙகளே உஜஜீவிகக மிகவும ஸாரமான ஸாதநமெனக கணடு அவறறைத தாமும அநுஸநதிதது நாமும அநத ஸாரததையே எறகுமாறுசெயதனா 9

49 அனைததையும தரிபபவனும பரவாததிககசசெயபவனும எல லாவறறின பரயோஜநததையும பெறுபவனும நிகரறறு விளஙகும ஸாவேசு வரனுககுச சரீரமான நாம, ஒரு தனிககாரணமுமினறி அவனுககு நிதய தாஸராவோம எனபதே வேதாநதிகளின ஸதயமான ஸிததாநதமாகும 10

50 (1) பரமபுருஷாாததமாயநிறகும ஸ்ரீமநநாராயணன (2) அவன திருவடிகளில நிதயகைஙகாயம செயய உரிமையுளள ஜீவன (3) அநத ஜீவன தனககு எறறதாயக கைககொணட பகதி–பரபததிகளில ஓா உபாயம (4) தன ஸவரூபததிறகு எறற மோக்ஷாநநதமாகிய பலன (5) அதறகு இடையூருயநிறகும காமமாகிய விலஙகு ஆகிய இநத அாததபஞசகததை அறிநத நம ஆசாாயாகள நம அஜஞானம நீஙகுமாறு நமககும அாதத பஞசகததை உபதேசிததருளினா 11

51 வேதாநதசாஸதரததை உபதேசிதத ஆளவநதாா ஸ்ரீபாஷய காரா முதலிய பூாவாசாாயாகள சேதநராகிய நமககுச சரீராதமபரமமும ஸவதநதராதமபரமமும ஒழிநது நாம வாழவேணடுமெனத திருவுளளங கொணடு ஒவவொனறும வெவவேறு ஸவபாவஙகளைப பெறறு விசிதரமாய நிறகும சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும மூனறு தததுவஙகளைப பிரிதது ஸிததிதரயம ஸ்ரீபாஷயம முதலிய ஸூகதிகளில விளககி யருளினா. 12

52 துாவாதிகள தஙகளுககுத தாககததிலுளள அறிவின காவததால, வேதஙகள சிதைநது ஸாதுககள நடுஙகுமபடி பரஹமா இநதிரன முதலிய தேவருள தததமககுத தோறறியவாறு ஒவவொருவரை ஜகததகாரணமெனறு பிதறறினா வேதாநததததின உணமைபபொருளையறிநத நம ஆசாாயாகள அநதப பிதறறலகளைக கணடிதது பரமாணஙகளைககொணடு ஸ்ரீமநநாரா யணனையே ஜகததகாரணமாக ஸதாபிததனா 13

53 பிராடடியைப பிரியாதுநிறகும அநாதிபுருஷனுகிய எம பெருமானுடைய திருவடிகளைத தலையிறசூடிக கைஙகாயம செயவதாகிய மஹாபுருஷாாததமே மோக்ஷமெனபபடும இது ஒருநாளும அழிவிலலாது நடநதுகொணடேயிருககும மேனமேலும வளாநதுகொணடே வரும ஸம ஸாரஸமுதரமோ அழிநதுபோவதே இயறகையாயுளள பலனைககொணடது இவவிரணடையும ஆசாாயாகள ஆராயநதுபாாதது முனனதே சேதநனுககு ஏறறதெனறும பினனது எறறதனறெனறும உபதேசிததனா பிறரை வாழவிபபதையே பலனுககொணட அவாகளின அருளால தததுவஜஞானம பெறற சேதநன தன இநதரியஙகளை அறபவிஷயஙகளிலிருநது விலககி மோக்ஷததையே பெற விருமபுவான 14

54. இபபாசுரததிறகுப பதவுரையின கீழேயே குறிபபுரை வரையப படடுளளது 15

55 மனததை வசப்படுததுவதறகு ஸாதநமாய, பகதியோகததில புகுவதறகு இனறியமையாததாய விளஙகும காமயோகததையும, ஆதம ஸாக்ஷாதகாரததிறகு ஸாதநமாயுள்ள ஜ்ஞாநயோகததையும், ஆதமஸாக்ஷாத காரம பெறறபின கைககொளளவேணடிய பகதியோகததையும், இவறறில ஒனறிலும சகதியறறவாகளாய மோக்ஷததைப பெறுவதறகுமடடும விரை பவாகளுககு அனறே பலனதரும உபாயமாகிய பரபததியையும தெளிவாய அறிபவா வேதமறிநத பராஹமணராவா 16

56 ஸாவேசுவரன அழிவறறவன, ஜகதகாரணமாயசிறபபவன அவ னுககு நமமீது உளள அருள நாம எததகைய குறறம செயதிடினும குறைவு படாது. நமமிடம தறசெயலாய ஏறபடட புணயம முதலிய அறப வியா ஜததையே கொணடு அவன நமமை உஜஜீவிபபிகக வழிதேடுகின்ருன இததகைய எமபெருமானதிருவடிகளில் பிராமணாமுதல பஞசமாவரையி லுளள ஸகலஜாதியினரும பரபததியை அநுஷடிககலாம இதறகு ஜாதி முதலிய நியமம கிடையாது ஸமஸாரதாபததால வருநதி வேறு உபாயத தையும வேறு பலனையும வேறு தெயவததையும நாடாத யாவரும் இநத பரபததிககு அதிகாரிகளாவா இவவிஷயஙகளை அறிநத ஆசாரயாகள நமககு உபதேசிததனா. 17

57 பகதியோகமமுதலிய உபாயஙகள நமமாலஅநுஷடிககமுடியுமோ முடியாதோ எனற ஸநதேஹததைத தருவன அவறறில சகதியில்லாது பலனைப பெறுவதறகுமடடும பேரவாககொணடு நிறகும நமககு எமபெருமா னது பெருமையைக கணடு அஞசி விலகாது, எளிமையைக கணடு நெருஙகி வருதத அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததியை அநுஷடிககுமவகையை நம ஆசாரயாகள உபதேசிததனா. அவாகள இஙஙனம அருளாவிடில மனந தெளியாத நாம நமககுச சமமாயநிறகும பரஹமா ருதரன முதலிய தேவாக ளிடம போய ஸமஸாரதுககததைப போககுமபடி யாசிகக நேரிடடிருக கும். அவவாறு செயயாது நம ஆசாரயாகள காததனா 18

58 எமபெருமான நமககும அவனுககும உளள நிதயமான ஸமபந தததாலேயே நமமைக காககக கடமைப்படடுளளான அநாதிகாலமாக நமமைப பெறககருதி நமமீது கருணையைப பொழிகின்ருன இததகைய ஸாவேசுவரன திருவடிகளில காககபபடவேணடிய வஸதுவாக நம ஆசா யாகள நமமை ஸமாபபிததனா 19

59 தன பகதாகளுககு, (அவாகளைச சாாநதவாககுங்கூட) மோக்ஷமவரையிலுளள பலனைக கொடுததும திருபதியடையாது இனனும என்ன வரததைக கொடுககலாமெனறு சிநதைகொளபவன நம பேரருளா ளன அவனதிருவடிகளைச சரணமடைநத பரபநநாகள நமககு அரசாக ளாகவும நிதயஸூரிகளாகவும பரமபதததிலேயே கருததைச செலுதது பவாகளாகவும பரமஹமஸாகளாகவும ஹமஸமபோல் ஸாரததையே கொளப வாகளாகவும ஸகல யாகஙகளையும செயதுமுடிததவாகளாகவும ஆவா 20

60 திருமநதிரததில கூறபபடும மூனறு நிஷடைகளையுடையவா தமக்கு உசிதமான நிதயநைமிததிக காமஙகளையனறித தகாத காமஙகளைச

செய்யத் துணியமாட்டார்கள். ஸ்வநிஷ்டைகளின் அடையாளங்களைத் தம்மிடத்து நிச்சயமாய்க் கண்ட ப்ரபந்நர்கள் பூமியிலுள்ள நித்யஸூரிகளெனக் கொள்ளப்படுவர். 21

61 எம்பெருமான் ப்ரபந்நர்களின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட பின் தேவர் முதலியோரிடம் அவர்கள் பட்ட கடன் நீங்கிவிடும். இத்துணைப் பெருமையுடன் தமிழ்வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தத்தைக் கற்றறிந்த பாகவதோத்தமர்கள், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யஸூரிகள் ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டிய கைங்கர்யங்கள் முழுவதையும் இம்மண்ணுலகிலேயே அடைந்துவிடுகின்றனர் 22

62 வேதாந்தங்களை நன்கு உணர்ந்த பாகவதர்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை நினைந்து நினைந்து ஆச்சர்யமுறுவர் அவ்வெம்பெருமானுடைய அடியார்களான நாம் அவனடியார்களான மஹான்களுக்கு அன்புடன் கைங்கர்யத்தைச் செய்ய முற்பட்டுச் சாஸ்த்ரம் கூறிய வழி பிறழாது நடந்தோம் 23

63 இந்த ஸம்ஸாரத்தையாகிய இரவில் நமக்கு மேன்மேலும் வளர்ந்துவருகிற அஜ்ஞானமாகிய இருளைப்போக்க வேதமாகிய சந்திரனுடைய நிலவுபோன்றிருக்கும் ஸ்ம்ருதி முதலிய ப்ரமாணங்களைத் தவிர வேறு ஸாதநம் ஒன்றுமில்லை ஆதலின் எல்லாத் தேவரினும் மேம்பட்டு நிற்கும் எம்பெருமான் வேதமாகிய மூலத்தைக்கொண்டு சாஸ்த்ரங்களால் நன்மை தீமைகளை விளக்கி வழிகாட்டுகின்றான் அந்தச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறிய முறை வழுவாது பகவத்கைங்கர்யத்தை அநுஷ்டித்து நித்யஸூரிகளைப் போன்றவரானோம் 24

64 தன்னிடம் உள்ள பாபங்களுக்கு அஞ்சி எம்பெருமான்திருவடிகளில் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்த சேதநன் இங்குள்ள நாள் பகவத்கைங்கர்யம் முதலிய பலனுக்கு இடையூறாயிருக்கக்கடவ பாபங்களைப் புத்திபூர்வமாக ஒருகாலும் செய்யமாட்டான் அவ்வாறு பாபம்செய்யக் காரணமான அவிவேகம் ஒருகால் அவனிடம் இருந்திடினும் அந்தப் பாபத்திற்குக் காரணமாயுள்ள பாபமும் ஒழியவேண்டுமென்று ப்ரபத்தியைச்செய்துவிடின் அவனிடம் உள்ள அவிவேகமும் ஒழிந்து பாபம்செய்ய வழியில்லாதுபோம்

65 வேறு பலன் ஒன்றையும் நாடாது மோக்ஷத்தையே விரும்பி ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்த பரமைகாந்திகள் வஸிக்கும் இடமே இமயமலையிலுள்ள திவ்யதேசம், கங்காதீரம், காவேரிதீரம், கடற்கரையிலுள்ள ச்வேதத்வீபம், அயோத்திமுதலிய புண்யக்ஷேத்ரம், ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆகிய இவையனைத்தும் கூடிய புண்யக்ஷேத்ரமாம் பாகவதர்கள் நிறைந்த பகவத்க்ஷேத்ரம் கிடைக்கப்பெறாதபொழுது பாகவதர்கள் வஸிக்கும் க்ஷேத்ரமே ப்ரபந்நனுக்கு வாஸத்திற்கு உரியதாம் 26

66 ப்ரபந்நனாகிய ஜீவன் ப்ரஹ்மநாடியாகிய தனிநாடியின் வழிக்குச் செல்ல இச்சரீரத்தை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு க்ஷேத்ரம் காலம் நிமித்தம் ஆகிய இவை சிறந்திருக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமில்லை அவை எத்தகையனவாயினும் சிறந்தனவேயாம் 27

67 மோக்ஷததையடையும சேதநன இசசரீரததைவிட்டு வெளி யேறி ஸூக்ஷமசரீரததுடன செலலுமபோது அக்நிதேவதை, பகலின தேவதை, சுகலபக்ஷதேவதை, உததராயணதேவதை, வாஷதேவதை, வாயு தேவதை, ஸூாயன, சநதிரன, மினனலின தேவதை, வருணன, இநதரன, பரஹமா ஆகிய ஆதிவாஹிகாகள வழிகாட்டி உபசாரம செயய, காமததின பலமாகவினறி இவன அநுஷ்டிதத உபாயததின மஹிமையால் கிடைககும போகஙகளைப பெறறுக கடைசியில ஸ்ரீவைகுணடததை அடைவான 28

68 ஸாவேசுவரன எலலா ஜீவாகளிடமும அவாகள செயயும சிறிய உபாயததாலே மனமகிழ்நது பலனை அளிகக முறபடுகினறுன அவன திருவடிகளில நம ஆசாாயாகள நிதயகைஙகாயம செயதுவருகினறனா. அவாகள நமககும அநதக கைஙகாயம கிடடவேணடுமெனறு விருமபினா அதனபடியே நாம ஸ்ரீவைகுணடநாதனை அடைநது நம ஆசாாயாகளின திருவடிகளினகீழ அடஙகி நினறு பகவதநுபவததை இடைவிடாதுபெறறு அதிலேயே மணடிகிறபோம 29

69 ஸ்ரீமநநாராயணன ஸாவவிதபநது; நம அஜஞாநததை ஒழிககக கூடிய கருணைககடல, தனஸஙகலபததாலே அனைததையும தாிததுத கிரறறுநிறபவன, பெரியபிராடடி நமககுப புருஷகாரமாயநினறு பாிநது பேச நமமிடம பினனும கருணை வளரபபெறறவன. இததகைய ஸ்ரீமந நாராயணனே வேறு உபாயம அநுஷ்டிககச சகதியிலலாது பரபததியை அநுஷ்டிபபவாகளுககு மறற உபாயததின ஸதாநததில்நினறு பலன கொடுககும ஸிததோபாயமாகினறுன 30

70 சேதநன பகதி—பரபததிகளுள் ஒனறை அநுஷ்டிததபினபே ஸாவேசுவரன அவனை ஏறறுககொணடு பலன தருகினறுன என்று உப நிஷததுக காட்டுகினறது ஆகவே அவவுபாயஙகள எமபெருமானுககு நம மீது உளள மனககலககததைப போககி நமககு மோக்ஷம தரக காரணமான அருளை உணடாககுவதறகுமடடும உதவுவனவெனறும அவனே ப்ரதாநமான ஸிததோபாயமெனறும தெளிநது நம சகதிககு ஏறற உபாயததை அநுஷ் டிதது எமபெருமானுல் உஜஜீவிககபபெறறேம 31

71. எமபெருமான தனது அருளால தனனைச சரணமடைநத ப்ரபநநாகளுககுததனனைபபோனற குணஙகளைககொடுதது அவர்களை முகத ராகக மிகக ஆவலுடையனுயிருககினறுன இபபடிக கருணை சுரநது நிறகும அவன கணணனுய நினறு உபதேசிதத சரமசுலோகததின தாதபா யததை நனகு அறிநத வியாஸா முதலிய மஹாஷிகள பரபநநனுடைய பெரு மையைச சாஸதரஙகளுககு முரணபாடாக அளவுககு மீறி இசையமாட டாாகள இந்தத தததுவாததததை நம ஆசாாயாகள உபதேசிததனா. 32

72 உணமையேபேசுமதனமையுடைய வேதாநதஙகள எம பெருமானது பெருமையை அளவிடமுடியாதெனப புகழுகினறன இநத எமபெருமானுடைய திருவடிகளைச சரணமடைநத பரபந்நாகள் ஜாதி முதலியவறறுல தாழநதவராயினும அவாகளுககு பரதாநபலனுகிய மோக்ஷத திலும் பகவானுடைய அபிமாநததிலும குறையிலலை ஆதலின அவர்களின

பெருமை அளவுபடுததிக கூறவியலாததாம இநதத தததுவாரததததை
யும நம ஆசாரயரகள பக்ஷபாதமினறி உபதேசிததனா 33

73. எமபெருமான ஸகலஜகததுககும காரணமாய எலலோரினும மேமபடடிருபபவன, அனைததையும காபபவன அசேதனததைக காடடிலும வேறுபடடிருககும ஜீவராகிய நாம அவனுககே அடியராய் நிறகினறோம அஹஙகாரமமகாரஙகள கழியபபெறற நாம வேறு உபாயததை அநுஷடியாமல, உலகஙகளைப படைதத ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளையே உபாயமாகப பறறி நம பொறுபபை ஸமாபபிதது ஸ்ரீவைகுணடததில நிதயஸூரிகள பரமபரீதியுடன செயயும கைஙகாரயததைப பிராரததிககினறோம இவவாரததஙகளைக கூறுகினற திருமநதிரததை ஆசாரயரபால அதயயநம செயதோம

74 ஸ்ரீமநநாராயணன கடவலலியில பிரிதது அநுஸநதிககபபடுகினற இரணடு வாகயஙகளை ஒனறுசேரதது தவயமாககி நமககு அருள புரிநதான பெரியபிராடடியாரோடு கூடிய அவனுடைய திருவடிகளையே உபாயமாகபபறறி ஸ்ரீவைகுணடததிறகுச சென்று அவனையே நெருஙகி அஹஙகாரமமகாரஙகளினறிக கைஙகாரயம செயவோம எனகிற அரததததை தவயததில அநுஸநதிததோம 35

75 கணணபிரான, மிகக கவனததோடு சிரமபபடடு அநுஷடிகக வேணடிய பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளைக கைககொளளமுடியாது தன திருவடிகளைச சரணமடைநத பரபநநரகளுடைய பாபககூடடஙகளை அனைததையும மறுபடியும தொடராதபடி ஒழிததுவிடுவதாகத திடமான அருளால சரமசுலோகததில வெளியிடடான. அதனை அநுஸநதானததால நமது அஜஞாநம நீஙகிச சோகமொழிநது பலனில ஐயம நீஙகி நமமைக காககும பொறுபபுத தீரநது எபபொழுதும மகிழவுறறிருககினறோம 36

76 அஜஞாநலேசமுமிலலாத நம ஆசாரயரகள ரஹஸயாரததஙகளை அபாததரததில உபதேசிககாது சேமிதது வைததிருநதனா தாஙகள பரமபதமசெலலவிருமபியபோது இநத ஸமஸாரிகள அனைவரும அஜஞாநம நீஙகி எமபெருமான திருவடிகளில பரபததியை அநுஷடிதது உஜஜீவிகக வேணடுமெனறு குளிரநத எணணஙகொணடனா விவேகததைபபெறறுப பகவதகைஙகாரயததில சிரததையுளள சிறநத சிஷயரகளிடம, ஒருகாலும அழியாத ஸமபரதாயமெனனும தீபததை ஏறறிவைதது உலகமெஙகும பரவுமபடி செயதருளினா 37

77 ஆசாரயன சிஷயரகளுககுத தததுவம உபாயம புருஷாரததம ஆகிய இவறறை உபதேசிதது ஜஞாநமாகிய தீபததை ஏறறி அஜஞாநததை ஒழிததுவிடுகினறான இததகைய ஆசாரயனவிஷயததில செயயககடவ பிரதியுபகாரததைக காணபதறகு ஸாவஜஞனாய அதிசயச்செயகையுடையனான ஸாவேசுவரனாலும முடியாது மறறவரகளால எவவாறு முடியும? ஆயினும உலகில சிஷயரகள ஆசாரயனைப புகழநது மகிழகினறனா, மனததால தியானிககினறனா, அவனுடைய கீரததியைப பேசிப பேசி வளரககினறனா இவையனைததும அவனிடம உளள அனபிறகுப போககுவீடாகச செயவதனறி அவனிடம பெறற மஹோபகாரததிறகுச சிறிதளவும ஈடாகமாடடா 38

78 பரபத்தியின் பெருமையை உபதேசிக்கும் ஆசார்யன் பக்கல் விவேகத்தைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்பும் ஆஸ்திகர்களான சிஷ்யர் களுக்கு மிகப் பயன்படுமாறு இந்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்னும் நூலை இயற்றினோம் இதில் முதலில் தத்துவம் உபாயம் புருஷார்த்தம் ஆகிய இவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை ஆசார்யனிடமிருந்து பெற்றவாறே நனகு விளக்கினோம் பின் அவற்றில் வரும் ஆக்ஷேபங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணங் களைக்கொண்டு ஸமாதானம் கூறி அவற்றை ஸ்தாபித்தோம் அதன் பின் ரஹஸ்யங்கள் மூன்றிலும் ஆத்தங்கொள்ளும் முறைகளை விளக்கி அவற்றில் முக்கியமாய ஜீவன் எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றும் ஸ்வதந்திரமில்லாத வன் என்றும் கூறப்படுவதாகவும் வெளியிட்டோம் அதற்கும் பின் ஸத் ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பெறவிரும்பிவந்து அடிபணியும் சிஷ்யர்களாகிய நல்ல பாத்ரத்தில் உபதேசிக்குமாறு கருணைசுரந்துநிற்கும் ஆசார்யனுடைய பெருமை முதலியவற்றை விரித்தோம் இத்தகைய ஸாரார்த்தங்களை அடக் கிக்கொண்டிருக்கும் இப்பிரபந்தத்தை அநுபவியாது அற்பவிஷயங்களில் ஈடுபடுவதால் பயன் யாதுமில்லை 39

79 பகவானும் பாகவதர்களும் நற்குணங்களில் வழுவாத அதிகாரிக ளிடம் மகிழ்ந்து அருள்புரிகின்றனர் அவர்களின் அருளைத் துணை கொண்டு வேதாந்தத்தில் நனகு பரிசயம்செய்து இப்பாசுரங்களை இயற்றி னோம் இவை ஆத்தமறியாமல் அநுஸந்திப்பினும் செவிக்கு இனிய அமு தம்போன்றவையாம் அந்தாதியாய் அமைந்த இந்த முப்பத்திரண்டு பாசு ரங்களும் இயல் இசை நாடகம் என மூவகைப்பட்ட தமிழ்ப்பாஷைக்கே அலங்காரமாய் விளங்குவனவாம்

இங்கு 'முத்தமிழ் சேர்ந்த' என்னும் தொடருக்குக் கவியின் சிறப்பு, விஷயத்தின் பெருமை, வாக்யங்களின் அழகு ஆகிய மூன்று அம் சங்கள் நிறைந்த என்றும், சொற்சுவை, பொருட்சுவை, இசைக்கு ஏற்றமை ஆகிய மூன்றும் அமைந்த என்றும், ஆசுகவி, சித்ரகவி, இனிமை ஆகிய மூன்றும் பெற்ற என்றும் பழையவுரைகள் பொருள்கூறும்

இந்தப் பாசுரத்தோடு அந்தாதித்தொடை முடிவுற்றது. 40

80 பேரருளாளன், சேதநம் அசேதநம் என்னும் தத்துவங்கள் அனைத்தையும் தனக்கு ஆபரணமாகவும் ஆயுதமாகவும் கொண்டு 'குன்றின் மேலிட்ட விளக்கு' என்னலாம்படி ஹஸ்திகிரியின்மேல் அனைவரும் கண்டு களிக்குமாறு நின்று உலகத்தைக் காத்தருளுகின்றான் 41

81 திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேசம், எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் தெவிட்டாத அமுதமாய்க் கருணையே வடிவுகொண்டாற்போன்ற ஸ்ரீரங்க நாதன் நித்யவாஸம் செய்யப்பெற்றது, ப்ரஹ்மாவினால் இக்ஷ்வாகு என்னும் அரசனுக்கு அளிக்கப்பட்டது, ஸ்ரீராமபிரானும் வணங்கி ஆராதித்த பெருமை யுடையது, அவனுக்குத் துணையாய்நின்று உதவிய விபீஷணாழ்வா னுக்குத் துணையாயது, வேறெங்கும் பெறமுடியாத பலன்களையெல்லாம் அளிக்கவல்லது, ப்ரணவவடிவங்கொண்ட விமாநத்தோடு சோந்துநிற்பது, ஸகலபாபங்களையும் போக்கவல்லது இத்தகைய ஸ்தானம் திவ்யதேசங்களுள் தலைசிறந்துநிற்கப்பெற்றதாம் 42

82 திருவேங்கடமென்னும் திருமலை எம்பெருமானுடைய திரு வடிகளை அடியார்களுக்குக் காட்டித்தரவல்லது, எத்தகைய கொடிய பாபம் செய்தவராயினும் தன் ஸமீபஸ்தலங்களில் வஸித்ததாலேயே ஸகலகாமங் களையும் ஒழிக்கக்கூடியது,இதுவே பரமபதமென்று சொல்லும்படி பெருமை பெற்றது, கோனேரி பாபநாசம் முதலிய பல புண்யதீர்த்தங்கள் நிறைந் தது, புண்யத்தின் உறைவிடமென்னும்படியுள்ளது, பரமபதத்தில் சென்று அடையக்கடவ பகவதநுபவங்களையெல்லாம் இங்கேயே அளிக்கவல்லது ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள பாகவதர்களும் விரும்பி ஈடுபடுவது, வேதத்தில் புகழப்படுவது இத்தகைய பெருமையுடைய திருமலை பாகவதர்கள் வஸிக்க உரியதாம் 4

83 உலகிலேயே பெரிய ஒரு போர்க்களத்தில் நிகரற்ற வில்லினை எய்து அம்பினால் ராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் ஒரே கொத்தாக உதிர்த் துத் தள்ளித் தன் பெருமையைக் காட்டியருளிய சக்கரவர்த்தித்திருமகனும் யசோதை கடைந்துவைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் வாரியுண்டு தன் எளிமையைக் காட்டியருளிய கண்ணபிரானும் பேரருளாளனாய்நின்று அனை வரும் கண்டு களிக்குமாறு உறையுமிடமாகிய ஹஸ்திகிரியென்னும் திவ்ய தேசமே அடியார்களின் பாபங்களைப் போக்கவல்ல திருவாழியாழ்வான் போன்றதாகும் எம்பெருமான் கையில் தரித்திருப்பது அழகிற்குமட்டுமே யாம் 4

84 இதன் விளக்கத்தைப் பதவுரையின் கீழ்க் காண்க 4

85 ஸர்வேச்வரன் மஹாபுண்யக்ஷேத்ரமாகிய த்வாரகையிலுள்ள வர்கள் தன்னைக் கண்டு உய்யுமாறு வஸுதேவனுக்குத் தவப்புதல்வனாய் அவதரித்தான், அர்ஜுநனுக்குத் தேர்ப்பாகனாய் அமர்ந்து தன் எளிமை யின் உச்சநிலையை வெளியிட்டருளினான் இத்தகைய கண்ணன் முன் தானும் பிராட்டியுமாய் நின்று ஒருமுகமான ஸங்கல்பத்தால் படைத்த ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்தும் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண் அர்ஜுநனை வியாஜமாய்க்கொண்டு சரமச்லோகத்தை உலகுக்கு உபதேசித் தான், அதிலே கூறப்பட்ட விதத்தே தோபாயமாகவும் தானே நின்று நம்மை காக்கும் பொறுப்பைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டான். இனி, இதுகாறு மோக்ஷத்தைப் பெற்று அவன்திருவடிகளுக்கு இடைவிடாது கைங்கர்ய செய்வதற்கு இடையூறாக பரக்ருதியைக்கொண்டு நமக்குத் தத்துவத்தை மறைத்துச் செய்த கண்புதையல்விளையாட்டைக் கைவிட முற்பட்டுநி கின்றான் இனி விரைவில் மோக்ஷம் பெறலாம் 4

86, 87 இவற்றின் விளக்கத்தை முறையே 316, 318-பாசுர களின் உரையிற் காண்க 47, 4

88 ஸர்வேச்வரன் ஸங்கல்பித்த விஷயத்தை ஒருவரும் தடை செய்யமுடியாது அவன், தன்னையடையாத நாஸ்திகர்களுக்கு எல்லாவ ஆசைகளையும் உண்டாக்கி அவர்கள் அந்தப் போகங்களை அடையமுடியா தானே தடைசெய்கின்றான் இத்தகைய எம்பெருமான் நம்மீது அருள் புரிந்து நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலுள்ள நசையைத் தீர்த்தான், தன்திருவடிகளில்

கீழே நம்மைக் காக்கவேண்டிய வஸ்துவாகக்கொண்டான், முன்பு அஹங்கார மமகாரங்களால் நமக்கு ஏற்பட்ட காமங்களால் தனக்கு உண்டான கோபம் தீர்ந்தான்; நமக்கு மோக்ஷத்தையளிக்க முற்பட்டுப் பல அவதாரங்களையும் செய்து நம்மோடு கலந்து பரிமாறினான் இப்படியிருந்தும் இந்த அருமையையறியாத நாம் ஸம்ஸாரத்தைவிட மனங்கொள்ளாது 'இன்றைக்கு நாளைக்கு' என்று காலம் தாழ்த்துவதைக் கண்டு அவன் பரிஹஸிக்கின்றான் என்னே நம் அறியாமை !!! 49

89 ஸர்வேச்வரன் முதலாழ்வார்களைக்கொண்டு மூன்று திருவந்தாதிகளைப் பாடுவித்து உலகிலுள்ள அஜ்ஞானத்தைப் போக்கிப் பக்திப்ரபத்திகளாகிய உபாயங்களை வெளியிட்டு உலகத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினான். அங்ஙனமே அடியேனமூலமாய் அவ்வெம்பெருமான் பரவாதத்திப்பித்த இந்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்னும் ஸூக்தியும் தத்துவம் உபாயம் புருஷார்த்தம் ஆகிய இவற்றை விளக்கி உலகை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்யும் 50

90 பக்தர்களால் விடமுடியாது எப்பொழுதும் அநுபவிக்கத் தெவிட்டாத அமுதமாயிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளே முன் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சகடாஸுரன் தொலையும்படி உதைத்தனவும், இரண்டு மருதமரங்கள் ஒடிந்துபோகுமாறு தவழ்ந்தனவும், வெண்ணெயைத் திருடியதற்காக உரலிலே கட்டப்பட்டனவும், தாமனுடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கித் துரியோதனன்பால் தூதுசெல்ல மகிழ்ந்து உடன்பட்டனவும், பல துஷ்டர்களை அழிக்கப் பிருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சரித்தனவும், பெரியபிராட்டி தன் தளிர்க்கையால் வருடுவதைக்கூடப் பொறுக்காது புஷ்பங்களைக்காட்டிலும் சிவந்திருக்கின்றனவும், முமுக்ஷுக்களான மஹர்ஷிகளின் பக்திக்கு இலக்காயிருக்கின்றனவும், ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் நித்யவாஸம் செய்தனவும், அர்ஜுனனுடைய தேரில் பாகனாயிருக்கின்றனவும், காளியனுடைய படம் நசுங்குமாறு நடனமாடினவும், பிறமதத்தினருக்குக் கிட்டக் கருதவும் முடியாத பரமபதத்தில் அமர்ந்தனவும், நம்மாழ்வார் தம் ஸூக்திகளின்வாயிலாகச் சுவைப்பதற்குத் தக்கனவும், திருத்துழாயைச் சூடி அழகு பெற உரியனவும், உத்தரையின் காப்பதிலிருந்த கரிக்கட்டையைப் பரீக்ஷித்து என்னும் இளங்குமரனாக்கினவும், மிக்க வீரமுள்ள அஸுரஸேனையை முழுதும் அழித்தனவும் ஆம் இத்தகைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டு அடியார்கள் உஜ்ஜீவிப்பார்களாக

[இப்பாசுரத்தில் 'பெரியபெருமாள்' என்றுதொடர், ஸ்தயவ்ரத மாஹாத்மயமென்ற ரஹஸ்யத்தில் 'பெடையிரண்டை' என்னும் பாசுரத்தின் அவதாரிகையில் பேரருளாளனையே பெரியபெருமாளாக ஸ்வாமி தாமே அருளிச்செய்ததைத் தழுவிப் பேரருளாளனைக் குறிப்பதாகவும், 'மனுமுறையில் . ..உறைந்தன' என்றுதொடர் ஸ்ரீபட்டர் அருளிய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 78-வது சுலோகத்தை அடியொற்றிப் பேருளாளனே திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டதைக் காட்டுவதாகவும் பேரருளாளனிடம் மிக ஈடுபட்ட பெரியோர் ரஸோக்தியாகப் பணிப்பர்] 51

91 வேதாாததஙகளில மிகக நமபிககையுளள ஆஸதிகாகளும், ஸூக்ஷமபுததியையுடையவாகளும, பிறாபால அஸூயையைகொளளாதவர் களும, ஆசாாயாகளிடம ஸமபரதாயததை உபதேசிககபபெறறவாகளும், ஸாரமான விஷயஙகளையே கைககொளளுமவாகளும, ஸமஸாரததில ஈடு படடுகிறகும பாமரரின கடடுபபாடடுககு வசபபடாதவாகளும, அறப பல னில பறறிலலாதவாகளுமான அதிகாரிகள பரமஸாததுவிகாகளான நம ஆசாாயாகளால காடடபபடட இநத நலவழியில நடநது உஜஜீவிககப பெறுவா ஆக, எவவழியாலும நம ஸமபரதாயம இடையீடினறிச சாசு வதமாயவிளஙகும 52

92 நம ஆசாாயாகள உலகததோரால போகயமாககொளளப படும அறபபலனகளைத தம ஸவரூபததிறகு ஏறபனவலலவெனறு விலககி, உபாயததை அநுஷடிபபதாலே உணடாகும எமபெருமானது அருளே மோக்ஷததிறகு முககிய உபாயமெனறும மறறது அனறெனறும உறுதி கொணடு நாம இபபொழுது இபபிரபநதததில விளககிககூறிய பரபததி மாாககம சாசுவதமாக நடநதிடவேணடுமெனறு திருவுளளஙகொணடு, நமமை உஜஜீவிககச செயவதில உளள பேராவலால நமமிடம உளள குறறஙகளைப பொறுததருளி, நமககு இநத பரபததிமாாககததையே இனிய அமுதமென உபதேசிததனா நாம இநத பரபததிமாாககததையே கைககொணடோம 53

93 ரஹஸயாாததஙகளை அறியபபெறுத நாம எடடும இரணடும கூடினால பததாம எனறு கூறவும முடியாத நிலைமையில பகவதபகதியின பெருமையை அறியாது இருககிறோம ஸ்ரீமநநாராயணன நமககு ஆசாா யனமுகமாய ரஹஸயாாததததை உபதேசிதது ஸ்ரீவைகுணடததைத தர முனவநதுளளான அவன முனபு சரமசலோகததில உஙகள காமம முழு தும நீஙகுவதறகு பரபததியை அநுஷடிததுப பயமறறு இருபபீாகளாக எனறு உபதேசிததததை நினைநது கவலையறறிருககிறோம.

[எடடும + இரணடும = பதது பதது எனற சொல பகதியைக் குறிககும ஆகவே, பகதியை அறியாத எனறும பொருள கூறுவதுணடு]54

94 இநதப பிரபநதததிலே கூறிய நிஷடைகள இநதரன முதலிய தேவருககும நிதயஸூரிகளுககும எளிதில பெறககூடாதனவாம ஆசாாய கடாக்ஷததால் இநத நிஷடைகள நமககு வரவும இவையுடையாரைககணடு மகிழவும இககாமபூமியில நமககு வாயததே எனனே நம பாககியம !!! இனி வகரபுததியுடைய சிலா இபபிரபநதததிலும இதை இயறறிய நமமிடத தும தோஷமிருபபதாயக கருதி வெறுததபோதிலும எமபெருமானதிரு வுளளததிறகு இபபிரபநதம மிகப போககியமாகவே அமையும 55

95 ஸ்ரீஹயகரீவனே நமககு ஆசாாயனுடைய வடிவுகொணடு நம உளளததில எழுதியருளிய இவவிஷயஙகளை அனைவரும அறிநது உஜஜீவிப பதறகாக ஓலையில எழுதினோம ஆகவே, ஸ்ரீஹயகரீவனே நேரில அருளிய இநத ஸூகதிககுத தோஷம எதும சொலல வழியிலலை அறிவாளிகளே ! இநத ஸூகதியின அருமையைககணடு நீஙகள ஏறறுககொணடாலும

அதனுல் என் மனம் எள்ளளவும் மகிழாது; அஸூயையால் குற்றமுள்ள தென்று வெறுத்திட்டாலும் என் மனம் உங்களை எள்ளளவும் வெறுக்காது ஸ்ரீஹயக்ரீவனையே முக்கிய கர்த்தாவாகக்கொண்டு அவதரித்த இந்நூலைக் கைக்கொள்வதில் மகிழ்வதும், வெறுத்திடுவதில் நிராஹிப்பதும் அவனேயாம்

அதிகாரசங்கிரகம் — கருத்து முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

அமிருதாசுவாதினி—கருத்து

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸாரஸாரமுதல் முனிவாஹனபோகமவரையில் மணிப்ரவாளநடையி லமைந்த ஸ்ரீதேசிகனுடைய ரஹஸ்யங்கள் சில்லறைரஹஸ்யத்தின் மற்றொரு பாகமாகவும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் பிரதியரஹஸ்யங்களாகவும் வழங்கு கின்றன இவற்றின் விஷயம் அடங்கியமைந்த பாசுரங்களைத் தொகுத்து ஒரு ப்ரபந்தமாக்கி "அமிருதாஸ்வாதினி" எனப் பெயரிட்டனர் பெரியோர் அமுதம்போன்ற விஷயங்கள் தன்னுள் அடங்கப்பெற்று, நம்மை அநு பவிக்கச்செய்வதால் இது இப்பெயர்பெற்றிருக்கும்.

இதிலும் திருமந்த்ரம் முதலிய மூன்று ரஹஸ்யங்களின் தாத்பர்யம் கூறப்படுகின்றது மேலும் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தின் முக்கிய ஸாரமான காகசரணாகதி, விபீஷணசரணாகதி முதலியனவும் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றன வராஹப்பிரானுக்கும் பூமிப்பிராட்டிக்கும் இடையே நடந்த ஸம்பாஷணை யால் அவதரித்த வராஹசரமசுலோகத்தின் பொருள், அஞ்ஜலியின்பெருமை முதலியனவும் இதில் கூறப்படுவதுடன் மற்ற ரஹஸ்யங்களின் விஷயங் களும் சுருக்கியருளப்பட்டும், அத்யற்புதமான ஸம்பாஷணையாக அமைந்த ஒரு பாசுரத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் கீர்த்தி வெளியிடப்பட்டும், அமலனாதி பிரானின் ஸாரார்த்தத்துடன் இது முடிவடைகின்றது

---

96 நம் ஆசார்யர்கள் ரஹஸ்யங்கள் மூன்றையும் அவற்றின் தாத்பர்யத்தோடு நம் வாழ்நாட்களுள் நாம் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு செய்தனர்.

திருமந்திரத்தால் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றை நன்கு அறிந்து பின் த்வயத்தால் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கவேண்டியதுபற்றி அவை முறையே வேராகவும் கிளையாகவும் கூறப்பட்டன சரமசுலோகம் வேறொன்றைத் தேடவேண்டாதபடி உபாயத்தை விளக்கிவிதிப்பதால் நிகரற்றதென்ன லாயிற்று

97 ஸாவேசுவரன எலலாவறறுககும முதறகாரணமாயிருபபவன, அனைததையும காபபவன, பிராடடியை ஒருபோதும பிரியாதவன, சேதநனுகிய ஜீவன ஜஞாநஸவரூபமாயிருபபவன , ஜஞாநததைக குணமாகவும கொணடவன, அசேதநததிறகாடடிலும வேறுபடடிருபபவன இததகைய ஜீவனுகிய யான எமபெருமானுககு அடியன, அவனுடைய தாஸாகளாகிய பாகவதாகளுககும தாஸன, வேறொருவனுககும அடியனலலன இதுவே ஆஜ்ஞநனதோபோனற பரணவததின ஸாராாததமாம 2

98 ஸ்ரீமநநாராயணன 'உனககு ஸமஸாரபநதததைப போககி முகதியைககொடுபபே'னெனறு சரமசுலோகததில உறுதிகூறினன அவன எனனிடமுளள அனபினுல எனனைப பாகவதாகளுககும அடியனுககினன, தன அருளால பரபததியில மூடடி அநுஷ்டிககசசெயதான, எனனுடைய அஹங்கார மமகாரஙகளைப போககி 'நான' 'எனனுடையது' எனறு கூறுவதறகிலலாது செயதான அவவெமபெருமானுககுப பரதநதரனுன அடியேன அவனருளனறி எனசெயயவலலேன ? 3

99 இதன பொழிபபுரையைப பதவுரையினகீழக காணக 4

100 ஸ்ரீமநநாராயணன உபாயததை அநுஷ்டிதத ஜீவனுடைய புணயபாபஙகளாகிய காமஙகளை ஒழிககினறுன , பின, முகதிககுத தடையாகவிருநத இசசரீரததினினறு பரஹமநாடியால ஜீவாதமாவை எடுதது ஆாசிராதிமாாககததால பரமபதததை அடைவிககினறுன. காமஸமபநதததால மறைநதுகிடநத குணஙகளைத தருகினறுன, ஜீவன மறுததாலும வலிநது பிடிதது இழுதது நனமைசெயயக கடவதான தன கிருபையால இநத ஜீவனை நிதயஸூரிகோஷ்டியில ஒனறுசோதது தன பரிபூாணுநுபவததைத தருகினறுன இவவாததமே நாராயணசபதததினமேலுளள நானகாமவேறறுமையுருபின பொருளாகும 5

101 பரணவததால, ஜஞாநஸவரூபமாயிருககும நமககு எமபெருமானேடு எனறைககும உளள சேஷதவம எனற ஒரு ஸமபநதததை அறிநது பெருமைபெறறேம நமஸஸபதததால அஹஙகார—மமகாரஙகள ஒழியபபெறுதலும, சரணுகதியும, தனனை ஸவதநதரனுயநினைததல நீஙகுதலும, பாகவதாகளுககு அடிமையாநதனமையுமாகிய அாததஙகளை அநுஸநதிததோம நாராயணசபதததால, ஸகலவிதபநதுவாய ஸகலவஸதுககளையும ரக்ஷிபபவனுமான ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய குணஙகள முதலியவறறை அறியபபெறறேம. மேலுளள நானகாமவேறறுமையுருபால, ஸமஸாரம ஒழிநது எமபெருமானதிருவடிகளைத தலையிற சூடி நிதயஸூரிகளோடு சோநது இடைவிடாது கைஙகாயமசெயதலாகிய அாதததை உணாநதோம

102 வேதஙகளிற கூறபபடட காமயோகம ஜஞாநயோகம பகதியோகம ஆகிய கடினமான உபாயஙகளை அடியேன செயயததொடஙகி வீணதுனபமுறுதபடி செயயவேணடுமெனறு ஆசாரியாகள திருவுளளஙகொணடு மிக எளிய பரபததியை அடியேனுககு உபதேசிததருளினா அதையறிநத அடியேன ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய திருவடிகளே ஸமஸாரததிறகுத தகக அணையாகுமெனத துணிநது அவறறை உபாயமாகப பறறினேன. 7

103 பிராடடியைவிடடு க்ஷணமும பிரியாதுநிறகும ஸ்ரீமந நாராயணன சேதநாகளை உஜஜீவிககச செயதாலேயே தன திருககலயாண குணஙகள நிலைபெறுமெனக கணடான, ஜீவாகளை பரபததியிலே மூடடித தன திருவடிகளினகீழக காககபபடவேணடியவாகளாகக கொணடு 'ரக்ஷகன' என்ற தன பெயரை நிலைநாடடிககொளகினறான இபபாசுரத தில முறபாதியிற கூறிய ஸ்ரீசபதததின பொருளவிளககததை 304-வது பாசுரவுரையிற காணக. 8

104 ஸ்ரீவைகுணடததில நிதயஸூரிகளால இடைவிடாது கைங காயம செயயபபெறற ஸ்ரீமநநாராயணன, அஹஙகார—மமகாரஙகளினறித தனனையடைநதவாககுத தன கைஙகாயததைச செயயும பாககியததை அளிககவிரும்பிநது ஸ்ரீரஙகததில திருமேனிகொணடு நிதயவாஸம செயதருள கினறான, அவனுககுச சேதநாபால இயறகையாகவுள்ள கருணை தனதிரு மாாபில கருணைருபிணியாய விளஙகும பிராடடியின ஸமபநதததால மேன மேலும வளாகினறது அததகைய கருணையுடைய அவன எனககுப பெறற தாயபோலநினறு, காபபதைத தன கடமையாககொணடு அபயமளிதது, என ஸமஸாரதாபமெலலாம தீருமபடி தன திருவடிநிழலைத தநதருள கினறான 9

105 இதன கருததை 85-வது பாசுரததிற காணக 10

106 திருககையில திருவாழியைககொணடு ரக்ஷகனுயநிறபவனே! விசேஷஜஞாநததையும சகதியையும பெறற அதிகாரிகளுககுரிய பகதி யோகம முதலியவறறைச செயயும ஆறறலும உனனைததவிர வேறு கதியும இலலாத அடியேனுககுப பலனபெறுவதிலுள்ள ஸநதேஹததைப போககி இனி உனனிடம அபராதபபடாதவாறு செயதருளிய உலகமுழுவதையும தன நிழலில ஒதுஙகுமாறு அளநதருளின உன திருவடியினகீழ, உபா யததை அநுஷ்டிதத எனனையும காககவேணடிய ஒரு வஸதுவாகக கொளளவேணடும 11

107 விசேஷஜஞாநம இல்லாத இடைபபெணகளும தன பெரு மையை அறிநது ஈடுபடுமாறு பிராடடியோடு முனபு அவதரிதது அதனால குறைவிலலாது பரிபூரணனுய பாகாசிபபவனே! உன திருவடிகளைச சரண மடைவதறகேறற நலல எணணததை எனககுக கொடுததருளிய ஸ்ரீ வைகுணடததில நிதயஸூரிகளும முகதாகளும இடைவிடாது செயயும கைஙகாயததைப பிராடடியுடன ஏறறுநிறகும உனககு அதே நிலையில, நானும காமஙகள நீஙகபபெறறு அததகைய கைஙகாயம செயயுமாறு ஒரு நலலகாலததை விரைவில கிடடுமபடிசெயதருளவாயாக 12

108 எடடு அக்ஷரஙகொணட திருமநதரம தததுவததையும உபா யததையும புருஷாாததததையும காடடும வேதததில தனிததுக கிடநத இரணடு மநதிரஙகளை எமபெருமான தானே ஒனறாககி அருள புரிநத இருபததைநது அக்ஷரஙகொணட தவயம பரபததியை நாம அநுஷ டிககவேணடும முறையைக காடடும கணணன தானே அருளிசசெயத முபபததிரணடு அக்ஷரஙகொணட சரமசுலோகம பகதியோகததில சகதி

யறற பரபஙகாகள சுமநதிய பாரததைக கணணன ஏறறுககொணடு அநத அநத உபாயஙகளின ஸதாநததில நிறகும நிலையைக கூறும இநத ரஹஸ யஙகளின அாததததை ஆசாாயாகள நனகு உணாநது நமககும உபதேசித தருளினா 13

109 ஆசாாயாகள ரஹஸயாாததஙகளை அபாததிரததில உபதே சிககாமல சேமிததுவைததிருககினறனா, மிகக ஆசாாயபகதியுடன வநது பிராாததிககும நமபோனற சிஷயாகளுககு அவவாததஙகளை உபதேசிக கினறனா இவவாறு அவாகள உபதேசிபபது தன கனறுககுப பாலைச சுரககும காமதேனுவைபபோல அருளாலமடடுமேயனறி, தம புகழ நாடடில பரவுவதையோ, செலவம சேருவதையோ, புணயம வருவதையோ கருதியனறு 14

110 மிகக அஹஙகைதகொணடு பிராடடியின திருவடிகளில பெருமபிழை செயத காகனுககும உயிரைபபோககாது ஒரு கணணைமாததி ரம அழிததுக காததருளிய ஸ்ரீராமனே ப்ரபநநாகளான கஜேநதராழவான விபீஷணாழவானபோலவாாககும நமபோனற சேதநருககும உபாயமாவான இதுவே ஸகல துககஙகளையும போககவலல வேதததின ஸாராாததம 15

111 ஸ்ரீராமபிரான முன தன கருததைப பினவருமாறு வெளி யிடடான—'ஒருகால எனனைச சரணமடைநதவனுககும உனககுத தாஸ ஞக ஆகினறேன எனறவனுககும ஒரு பிராணிககும ஒரு பிராணியாலும பயம உணடாகாதபடி அபயம கொடுப்பேன இதுவே வேதம, ஸமருதி, ஸதா சாரம, என உளளககருதது ஆகிய இவவனைததையும தழுவிய பெரிய வாத மாகும' எனறு இஙஙனம சரணாகதியின பெருமையை வெளியிடட எம பெருமானுடைய உறுதியை நினைநது உஜஜீவிததோம 16

112. உலகில மிருகஙகள பொனனைக கணடால அதை ஒதுககித தளளிவிடடுத தம உணவுககேறற புலலையே விருமபி ஏறறுககொளளும ஆனால அரசாகள அபபொனனையே மிக விருமபிக கைககொளவாாகள. அதுபோல பகவானுடைய திருவடிகளின பெருமையை அறியாத அறபாகள அவறறை நாடாது வேறு அறபபலனகளையே கொளவாாகள. அதனால நமககு எனன நஷடம? நாம தனனைச சரணமடைநத அனைவருககும அருளபுரிய முறபடடுநிறகும பகவானுடைய திருவடிகளையே தஞசமாகப பறறினோம 17

113 ஸகல வேதாநதஙகளின தாதபாயததையும நனகு அறிநத பூாவாசாாயாகள காமயோகம ஜஞாநயோகம பகதியோகம ஆகிய இவறறின ஸவரூபததை விளககி வெளியிடடனா அவவுபாயஙகளை அநுஷடிககும போது ஆஙகாஙகு முடியாத அமசஙகளில பரபததியை அநுஷடிததால அவை நிறைவேறினவாகும இஙஙனம மறற உபாயஙகளையும ஸாதிததுத தரவலல பெருமைவாயநது ஸகலபலனகளையும கொடுககும பரபததியின நிலையை பரணவததால நனகு அறிவீாகளாக 18

114 பிராடடியிடம மஹாபராதம செயத காகனமீது ஸ்ரீராமபிரான அஸதரததைப பிரயோகிததபோது காகன தான செயத பிழையைப பேசித

தனனைக காககுமாறு உலகமுழுதும சுறறித திரிநது அனைவரையும வேணடி
ஞன மஹாரிஷிகளும தேவாகளும அவனமீது கோபஙகொணடு துறநது
விடடனா நாடெஙகும சுறறி வேறு புகலிடம கிடைககாது தளாநது
ஸ்ரீராமன திருவடிகளிலேயே வநது விழுநது உயிாபபிசசை கேடடான.
பாபஙகளான அனைவரையும காததலேயே தனது கடமையாககொணட
சரணயன தன அஸ்திரம வீணுகாது அவனது ஒறறைககணணைமாததிரம
அழிதது உயிரையளிததான இததகைய பெருஙகொடையாளனுகிய
இராமபிரானுடைய கைஙகாயமே நமககுப புருஷாாததம அதைபபெற
முககியமான உபாயம பரபததியின வசபபடட அவனது அருளே. இவவாத
தஙகளை ஆசாாயாகள உபதேசிததனா அவாகளின திருவடிநிழலில நினறு
மகிழவோமாக 19

115 இதன தாதபரியததைப பதவுரையினகீழ்க காணக. 20

116 வராஹபபிரான பூமிதேவியிடம வெளியிடட வராஹ சரம
சுலோகததின தாதபாயம— உலகம முழுதும எனககுச சரீரமாகும எனக
குப பிறவியும மரணமும இலலை எனனையே திடமான கதியாககொணடு
சரணமடைநதவன மரணகாலததில தன நினைவிழநது கடடைபோலும
கலலைபபோலும தன சரீரததில கிடககுமபோது அவனை ஆாசசிராதிகதி
யால பரமபதததிறகு அழைததுசசெனறு எனககு ஸகல கைஙகாயஙகளையும
செயயுமாறு செயவேன— எனபதாம இஙஙனம வராஹபபிரான கூறிய
உறுதியை நினைநது நாம கவலைநீஙகபபெறறோம 21

117 வாககுறுதி தவருத வராஹபபெருமாள அருளிய சரம
சுலோகம இரணடின பொருளையும நனகு அறிநதோம அவனது அருளால
அவனதிருவடிகளையே உபாயமாகவும பலனுகவும பறறினேம இநதக
காமலோகததில சுருஙகிககிடநத நம ஜஞானம முகதியில விகாஸததைப
பெறுவதறகுமுனபே வினைகள அனைததும நமமைவிடடு நீஙகிச சோவேண
டிய இடததைச சேர முறபடடன எனன ஆசசாயம !!! 22

118 சேதநாகளே ! சாசுவதமெனறு நாம நினைககும பெரிய
மலையும ஒரு காலததில உருதெரியாது சிதறிபபோகினறதலலவா? இதை
நீஙகள அறிநதிருநதும உஙகள சரீரததை ஸ்திரமெனறு மயஙகி நிறகினறீா
கள உஙகள சரீரததில மடிபபுககள விழுநது தலை நரைததபினனும மா
ணததை வெறுககினறீாகள உஙகளுககு உளள அஜஞானததைப போககிக
கொளள ஒரு வழி உளது— பரளயகாலததில கடலுள அழுநதிய பூமியை
எடுததுக காததருளிய கருணைமூாததியான ஸ்ரீ வராஹபபெருமான அரு
ளிய பரபததியையே உபாயமாககொணடு உஜஜீவிபபீாகளாக 23

119 எமபெருமானுடைய திருவடிகளை வணஙகுவதறகாகச செய
யும அஞசலியின பெருமை அளவிறநததெனறு ஆளவநதாா ஒரு சுலோகத
தில அருளிசசெயதாா அதுவே உறுதியான ஸிததாநதமெனறு நாம
நிசசயிததறிநதுகொணடோம இவவிஷயததில முரணபடட கொளகையை
யுடைய பிறா புரியும வாதஙகளையெலலாம கணடிததொழிதது இததகைய
அஞசலியை அநுஷடிததோம 24

120 உலகில நீா நிறைநது ஓடிவரும நதிகள பல இருபபினு
எமபெருமானுடைய திருவடியிலிருநது அவதரிதத கஙகையே சிறந
திறகினறது கடல ஏழினுளளும பிராடடி அவதரிககபபெறற திருபபா
கடலே ஸாவேசுவரனுககுப பிரியமாயப பெருமைமிககு விளஙகுகினற
பலவகைபபடட சஙகஙகளுககுளளும அவன திருககையில ஏறியிறகும பா
யம பெறற வலமபுரிசசஙகமே பெருமை மிககதாம மணம மிகக புஷபமா
கள பலவறறினுளளும எமபெருமான மகிழவோடு தரிககும திருததுழா
மாலையின சிறபபு மறறவறறுககு வராது இஙஙனமே உலகில விளஙகு
சாஸதரஙகள பலவறறினுளளும பரபநநகுலததிறகுத தலைவரான நமமா
வாா முதலிய மஹாதமாககளுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளே மேமபடடவை என
துணிநது ஏறறு அவறறினபடி நடககினறோம

121 ஸாவேசுவரனே கருணைமிகக ஆசாாயனாக அவதரிதது
முடைய அஜஞாநமாகிய இருளைப போககித தானே ஸமஸாரமெனனும க
லுககு அணையாய நினறு நமமைத தாணடுவிககினறான ஆதலின பரஹ
முதலிய தேவாகளின போகமும நீாககுமிழிபோல அழியுநதனமையதென
கணடு அவறறில ஆசையை ஒழிததோம பரபநநரான நாம இனி யாருக
கடமைபபடடவராவோம ? நமககும ஸாவேசுவரனைததவிர வேறு யார
கடமைபபடடவரலலா ஸாவேசுவரனும நாமுமே ஒருவருககொரு
கடமைபபடடிருககினறோம இவவிஷயஙகளை நமமிடம வநதடைநத
களுககும உபதேசிததோம

122 பூமியிலுளள உயாநத ரதநஙகள அனைததும பெருமையி
எமபெருமான கடலைக கடைநது அதினினறும எடுததுத தன திருமாா
தரிதத கௌஸதுபம எனனும ரதநததிறகு ஈடாகா காசி முதலிய பு
க்ஷேதரஙகள அனைததும பேரருளாளனாகிய மேகம கருணையாகிய நீ
பொழிநதுநிறகும இடமாகிய காஞசீக்ஷேதரததிறகுச சமமாகா. பரிசு
மான மனததோடு மஹாஷிகள வெளியிடட ஸமருதிகள புராணஙகள ஆ
அனைததும ஸாவேசுவரனால கொணடாடபபெறற நமமாழவாா முத
ஆசாாயாகளின ஒரு ஸ்ரீஸூகதிககு நிகராகா ஆஸதிகாகளே ! இவவா
வஸதுககளின தாரதமயததை அறிநது இநத ரஹஸயததில நாம கூ
பாதாநமான அாததஙகளையெலலாம ஒரு புதையலாககொணடு மகிழவீ
ளாக

123 எமபெருமானுடைய அடியாாகளாய அவனுககுப புத
ஸதாநததிலுளள நம அனைவருககும மோக்ஷாநநததைப பெற உரி
யுணடு ஸாவேசுவரன இததகைய நமககு ஸவரூபததையும தாமபூதஜஞா
ததையும கொடுததுக காககினறான பழைய வாஸனையால மறு
காமஸமுதரததில மூழகாதவாறுசெயய நினைதது நமமைச சிற
ஆசாாயனபககல சோதது அவனிடம ரஹஸயாாததஙகளை உபதேசிக
பெறறு பரபததியை அநுஷடிககுமாறு செயகினறான பின நமககு
சரீரம கழிநததும பரமபததிலே சோதது நாம செயயும பரிபூரணகைங
யததை ஏறறுககொளளப பேராவலகொணடுநிறகினறான " இஙங
மஹோபகாரம செயது தநதையாயநிறகும எமபெருமான திருவடிகள

நாம தலைவணஙகபபெறறோம இதறகுக காரணம அநதத திருவடிகளின பெருமையைத தம ஸூகதியினவாயிலாகக காட்டித்தநத நமமாழவாரின அருளேயாம 28

124 இதன விளககவுரையைப பதவுரையினகீழக காணக 29

125 பேரருளாளன, பாபசசெய்கைகளிலேயே ஈடுபடடுககிடக கும நமமைக காககககருதி நமமுடைய பாககியம பககுவமான ஸமயததில ஆசாாயன திருவடிகளில நமமை ஆசாயிககசசெயகின்றான, பின உபாயத தில நமமை மூடடிக காமபாசஙகள முழுவதையும நீககி ஆதிவாஹிகாகளைக கொணடு அாசசிராதிகதியால பரமபதம சோபபிதது மோக்ஷாநநததைதக கொடுககமுறபடுகின்றான இததகைய ஸாவேசுவரன நமககுச செயயும உதவிகளை அளவிடடறிபவா யாா ? 30

126 எனககுத தலைவனான ஸாவேசுவரனே ! உன அருளைத தவிர அடியேனுககு வேறு கதியிலலை அநாதிகாலமாய உன திருவடிகளில அபராதமசெயதுவநத நிலை இபபொழுது நீஙகிவிடடது உன அருளைப பெறுவதறகு ஸாதநமாக உன திருவடிகளில பரபததியை அநுஷ்டித்தேன, என அஜஞாநததை ஒழிதது நிதயஸூரிகளின வாழவை எனககுத தருமாறு உனனை வேணடிககொணடேன இனி எனககு ஒரு பொறுபபும வைககா மல எனனைக காககவேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொள்வாயாக

[இப பாசுரததில முதலவரியால காாபபணயமும, 2-வது வரியால பராதிகூல்யவாஜநமும, 3-வது வரியால ஆநுகூலயஸஙகலபமும, 4-வது வரியால மஹாவிசுவாஸமும, 5, 6-வது வரிகளால கோபதருதவவரணமும, 7, 8-வது வரிகளால ஆதமஸமாபபணமும் கூறபபடடனவெனறும, ஆக ஐநது அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததியை இபபாசுரம விளககுகினறதெனறும பெரியோா பணிபபா அஙகஙகளின விளககம 241 வது பாசுரவுரைக குறிபபிற காணக] 31

127 வேதஙகள முழுதும எமபெருமானுடைய திருவடிகளைப போறறுகினறன அவவெமபெருமான பாரதபபோரில தன திருவாழியால பகலிலேயே இரவை வரவழைதத பெருமையுடையவன பெரியதிருவடி— திருவநதாழவான முதலிய நிதயஸூரிகள அனைவரும அவன திருவடி களில பகதியோடு கைஙகாயமசெயகினறனா அததகைய திருவடிகளை நமககும அருளககருதி, அவறறுககுக கைஙகாயம செயயககூடிய மனவுறுதி யை நமககு அருளினன

[இப பாசுரததில 3-வது அடிககுச சேஷனும கருடனும தம வகுப பிறகு இயறகையான பகை சிறிதும இனறி ஒருவருககொருவா அனபோடு பகவதகைஙகாயம செயவதாயும ரஸமாயப பொருள கூறுவதுணடு] 32

128 பதவுரையிற காணக 33

129 உலகில சிவனிடமிருநது ஜ்ஞாநததைப பெறலாம எனறு ஸாதாரண அதிகாரிககுச சாஸதரம கூறுகினறது அவவாறு சிவனை உபாஸிததுச சில அதிகாரிகள எவவளவு ஜ்ஞாநததைப பெறறாலும அவாகள அறியவேணடிய ஸாரார்ததம அனைததையும அறிநதவராகாா நாம எமபெருமானுடைய கடாக்ஷம பெறற சிறநத ஆசாாயாகளின உபதேசததால ஸாராாததஙகள் முழுவதையும அறிநது பெருமைபெறறோம 34

130 திருபபாணாழவாா அருளிய அமலனாதிபிரான எனனும பிரபநதம தமிழவேதமெனபபடும திவயபரபநதததின ஸாரம முழுதும தனனுள அடஙகபபெறறது எனனலாம இஙஙனம சிறபபுவாயநத இநத ஸ்ரீஸூகதியால எமபெருமானையே ஸாவரக்ஷகனாகவும ஸாவேசுவரனாகவும ஸாவாநதாயாமியாகவும ஸாவகாரணமாகவும அறிநதோம. இனி முன கணணனிடம மடடறற காதலகொண்டு கூடிககலநத இடைபபெணகளின நிஷ்டையைப பெறறு, ஆண அனறிலைப பிரியாதிறககும பெண அனறிலபோல நாமும எமபெருமானைச சோநது, உதவியறறநிலைமை நீஙகப பெறறோம 35

131 வேதததில முதலில அநுஸநதிககபபடுகினற பரணவததின வடிவுகொணடது ஸ்ரீரஙகவிமாநம அதறகுள கருணையாகிய நீா நிறைநத அரஙகனாகிய கடல, காணபவாகண குளிருமாறு திகழகினறது அநதக கடலைக கணடு அநுபவிதது நம திருபபாணாழவாா பாடிய பததுப பாசுரங களையும நமமை வாழவிககும கதியாகப பறறினோம பிறமதஙகளைக கணடிப

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

பரமபதஸோபானம்—கருத்து

---

133 ஸர்வேச்வரன் பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் ஆஸன மாகவும் கொண்டவன், அந்தணர்க்கு அழியாச்செல்வமாகிய வேதாந்தங் களால் போற்றப்பட்டு அவற்றை உறைவிடமாகக்கொண்டவன், பிராட்டி அவதரித்த திருப்பாற்கடலில் நித்யவாஸம்செய்பவன், ஆயினும் இந்த ஸ்தானங்களைக் காட்டிலும் ஸ்ரீரங்கம் முதலிய திவ்யதேசங்களிலேயே மன முவந்து வாழ்ந்து அடியார்களுக்கு அருள்புரிகின்றான் அவன் உலகத்தை வாழ்விக்க முன்பு அருளிய பகவத்கீதையின் தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தமது பாஷ்யத்தின்வாயிலாக விளக்கியருளினார் அவருக்கு அந்தரங்க கைங் கர்யம் செய்து ஸர்வார்த்தங்களையும் பெற்ற திருமடைப்பள்ளியாச்சான் வழியாக வந்த ஸாரார்த்தங்கள் நம்முடைய ஸூக்திகளில் அடங்கி கின்றன 1

134 நாம் இதுகாறும் தத்துவங்களைப்பற்றிய விபரீதஜ்ஞானத்தையே பெற்றுக் கொடிய கர்மங்களை மேன்மேலும்செய்து அஜ்ஞானமாகிய இருளில் மூழ்கிச் சப்தம் முதலிய அற்பவிஷயங்களையே போக்யமாய்க்கொண்டு அந்தப் பெருஞ்சேற்றில் மூழ்கிக்கிடந்தோம் இத்தகைய நம்மை வாழ் விக்க வேதம் கருணைகொண்டு விவேகத்தை உபதேசித்தது பரமபதத் திற்கு உரிய ஒன்பது படிகளுள் முதலாவதாகிய விவேகத்தை இந்த ரஹஸ் யத்தில் முதல் பர்வத்தில் விளக்கினோம். 2

135 உலகில் சிலர் சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபம் முதலிய வற்றை நன்கு அறிந்திருக்கலாம், அருமையான பல கலைகளைத் தாம் கற்றுப் பிறருக்கும் உபதேசிப்பவராயிருக்கலாம், பல கர்மங்களைத் தாம் அநுஷ்டித்துப் பிறரையும் அநுஷ்டிக்குமாறு செய்திருக்கலாம், வேதத்தின் ஸாரார்த்தங்களைப் பிறருக்குப் போதிப்பவராயிருக்கலாம் இருந்தும் என்ன பயன்? ஸம்ஸாரத்திலிருந்து சேதநரைக் கரையேற்றும் ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய ஸ்வபாவம் முதலியவற்றை அறியாவிடின் மோக்ஷத்தின் படியில் ஏறமுடியாது 3

136 ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவையும் ஸ்ரீவைஜயந்தி என்னும் வனமாலையையும் பிராட்டியையும் தன் திருமார்பில் தரித்த ஸர்வேச்வரன் சாஸ்த்ரங்களின்வாயிலாக இட்ட கட்டளையை அஜ்ஞானத்தால் மீறி நடப்பவர்கள் கொடிய நரகங்களை அநுபவிக்கின்றனர் விவேகிகள் இதை ஆராய்ந்துபார்ப்பர், இதுகாறும் தாமும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன் றமையை நினைத்து வெறுத்துக் கழிந்த நிலைமைக்கு வெட்கமுறுவர், பின் வேதாந்தங்களில் கூறிய உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க விரைவர் 4

•137 விவேகம்பெற்ற சேதநன் தான் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால் அஜ்ஞானத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்குமவஸ்தையையும், இவ்வாறே புக்கணக

கில பறபலவகைச சரீரஙகளைத தநது வாடடுகினற காமவெளளததில கரை காணாது உழலவதையும, தேன கலநத விஷம எனறு கூறலாமபடி இனி யனவாயத தோறறுகினற அறபபலனகளையே சிறநதனவாயககொணடு தானே அநுபவிததுவருவதையும ஆயநது தானே பாாதது மனநதளாநதா ஞில தகக உபாயததை அநுஷடிககபபெறுவான இஙஙனம மனநதளா தலே இரணடாவது படியாகும 5

138 இக காமபூமியில மிகச சிறநதவராய நாம மதிககும பலா அநுபவிககும பலன முழுதும ஸுகரூபமாகவேயிருபபதிலலை, அதன நடுவே துககமும கலநதே நிறகினறது பரஹமதேவன தன லோகததில நமமால அளவிடபபோகாத ஆநநததகை அநுபவிபபானெனக கருதுகினறோம அவன மது — கைடபாகளால படட துனபம எலலையறறதாம இவறறை ஆராயநதுபாாககும விவேகிகள இநத ஸமஸாரததில ஆசைகொளளவே மாடடாாகள 6

139 அளவறற சேனையையுடையராயப பல சிறறரசா தம அடி பணியுமாறு நினறு இவவுலகததை முன ஆணட மநு மாநதாதா முதலிய சககரவாததிகள இபபொழுது எஙகே ? அனைவரும இறநதொழிநதனா அவவாறே நக்ஷதரஙகள, சநதரஸூாயாகள, இநதரன, சிவன, பரஹமா முதலிய அனைவரும இலலாமறபோகுஙகாலமும ஒனறு உணடு அதுவே மஹாபரளயமெனபபடும அபபொழுதும அழியாதுநிறபது எமபெருமா னது ஸதாநமாகிய பரமபதம ஒனறேயாம அறிவாளிகள இதன பெருமையை ஆராயுஙகால ஸவாககம முதலிய லோகஙகள நரகமேயெனறு நினைதது ஸமஸாரஸுகததை வெறுபபாாகள இவவாறு வெறுபபடைவதே மூன றாம படியாகும 7

140 ஸமஸாரபநததிலிருநது விடுபடுவதறகுச சாதநமான சிறநத தாமஙகளையே கைககொளபவாகள ஸமஸாரததிறகு அஞசாத முரு டாகளுடன பழகமாடடாாகள ஆதலின நாம முமுக்ஷுககளுடனேயே கலநதுபரிமாறினோம நமமைப பாபமாாககததிலிருநது விலககி அஜஞா நததை ஒழிதத ஆசாாயாகளின கடாக்ஷததால பகவதகைஙகாயததையே விருமபும மனவுறுதியைப பெறறோம 8

141 ஸமஸாரிகளான சேதநா இதுகாறும அநுபவிதத துககஙக ளுககு அளவிலலை இனனும வரபபோகும துனபஙகளுககும எலலையிலது இவவாறு காமஙகளாகிய பெரிய அகனி மேனமேலும துனபததைத தநது கொணடே சேதநாகளை விறகாககொணடு எரிததுககொணடிருககினறது இஙஙனமே சேதநாகள இநத ஸமஸாரமாகிய படுகுழியில கிடநதுழலகினற னா இதறகு அஞசிய கூாறிவினரான சிலா எமபெருமான விதிதத கடடளை யை ஏறறுத தமது இழிநிலையை நீககமுறபடுத தம காமஙகள முழு தும நீஙகுவதறகு வேதஙகளில கூறிய பகதிபரபததிகளில ஈடுபடுவா. இஙஙனம ஸமஸாரததிறகு அஞசுவதே நானகாம படியாகும 9

142 காபபவாஸம முதலிய ஸமஸாரதுககஙகளை ஒழிககக கருதும பாகவதாகள மேனமேலும பகவதநுபவரஸம வளாநதுவரககூடிய

பகதியோகததை அநுஷடிப்பா அதறகுச சகதியறறவாகள எமபெருமா ளுடைய திருவடிகளில பரபததியை அநுஷடிபபா இவவாறு உபாயத தைச செய்துமுடிததபின எமபெருமான தன பொறுப்பாக நனமைகளைச செயவானெனறு நமபி அவனது கருணையையே நோககிநிறபா 10

143 பதவுரையின கீழக காணக 11

144 இநதக காமசரீரததுள இருககும ஜீவாதமாவுககு, உறைககுள செருகிய வாளை உபமானமாக வழஙகுவதுணடு உறையினுள இருககும வாள ஒளிகுனறித தன காரயததைச செயய வலலமையறறிருககும. அஙஙனமே ஜீவாதமா சரீரததினுள இருககுமவரை தனககு இயறகையாய் உளள ஜஞாநம முதலிய குணஙகள சுருஙகபபெறறுத தனககு உரிய பரிபூரணமான பகவததைஙகாயததைச செயயச சகதியினறி நிற்கும். இஙஙனம காமததிறகு வசபபடடுககிடநது பின பகதிபரபததிகளுள ஒனறை அநுஷடிதத ஜீவாதமாவுககு எமபெருமான மோகூததை அளிககத திருவுளளஙகொணடு சரீரமாகிய சிறையினினறு அவவாதமாவை வெளி யேறறுகினறான 12

145. மரணகாலததில எமபெருமான முதலில ஜீவனுடைய ஜஞானேநதரியஙகளையும காமேநதரியஙகளையும மனததில சோககினறான. பின அநத மனததை பராணவாயுவில ஒனறுகூடடுகினறான, அதனபின அநத பராணவாயுவை ஜீவாதமாவிடததுச சோககினறான, பிறகு இநத நிலையைப பெறற ஜீவாதமாவை ஐநது பூதஙகளுடன கூடடுகினறான இதற குப பிறகு இதனால ஜீவாதமாவுககு உணடான களைபபு நீஙகுமாறு அதைத தனனோடு அணைததுககொளகினறான பின, பதினொரு தவாரமுளளதாய, இதுகாறும் அநத ஜீவனுககுத துனபததைத தநதுநினற சரீரமாகிய சிறையினினறும அரசசிராதிமாாககததிறகுத தலைவாசலாகிய பரஹம ரநதரததினவழியாய ஜீவாகளாகிய நமமை வெளியேறறத திருவுள்ளங கொணடான இஙஙனம சரீரததினினறு வெளியேறுவதே ஆறுவது படி யாகும 13

146 பதவுரையினகீழக காணக 14

147 இதுகாறும தீவினையால மோகூமாாககததில் மனம செலுத தாதிருநத நமமை மனமதன தேவமாதாகளின கணணெகிய வேலையும அவா களின உடலாகிய விலலையும கொணடு துனபுறுதத, நாமும அவாகள பேசும பேசசையே அமுதமெனககருதி மயஙகிக கிடநதோம இபபொழுது ஸதாசாாய கடாகூததால அநத நிலைமை நீஙகபபெறறோம கடலின கழி நீரைக கணடு அதையே கடலெனக கருதும மூடரைப போல, ப்ரஹமததி னிடமிருநது உணடான இநத உலகததைக கணடு இதையனறி இதறகுக காரணமாயநிறகும பரஹ்மததை இசையாது பிதறறும பிறமததததினா வீசும வலையில விழாது தபபினேம, இபபொழுது பரமபதததிற சேரககும அரசசிராதிகதியைப பெறும பெருமை பெறறோம அஙகு ஆதிவாஹிகா கள செயயும உபசாரஙகளாலே ஸமஸாரததில அநுபவிதத துககஙகள மாறி மகிழபபெறறோம. இநத அரசசிராதிகதியே ஏழாவது படியாகும. 15

148 நாம் இதுகாறும் அற்பமான உலக ஸுகங்களில் ஈடுபட்(டு) நமக்குத் தகாத வழியில் நடந்துவந்ததால் பெற்ற பயன் யாது? ஒருகா(ல்) நாம் ப்ரஹ்மபதவியையே பெற்றாலும் அதுவும் எத்தனைகாலம் நிலைத்திரு(க்)கும்? ஆதலின் ஸம்ஸாரிகளாகிய நமக்கு எம்பெருமான் காட்டித்தந்த பக்திப்ரபத்திகளுள் ஒன்றை நாம் அநுஷ்டித்து அதனால் பெறப்போகும் ஸ்ரீவைகுண்டமாகிய திவ்யஸ்தானத்தை அநுஸந்தித்து மகிழ்வோமாக இப்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தைச் சேர்வதே எட்டாவது படியாகும் 16

149 பதவுரையிற் காண்க 17

150 பெரியபிராட்டியார் எப்பொழுதும் பிரியாது வாழ்கின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்யஸ்தானமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை நாம் அடைந்து அங்கு நித்ய கைங்கர்யம்செய்யும் நித்யஸூரிகளுடனும் முக்தர்களுடனும் சேர்ந்து ஸாமகானத்தையும் ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநுஸந்தானத்தையும் செய்வோமாக 18

151 ராஹு என்னும் ஸர்ப்பம் பற்றி விட்டபிறகு ஸூர்யனுக்குப் பிரகாசம் மிக அதிகமாகும் அழுக்கடைந்துள்ள நன்முத்து நன்கு சுத்தம் செய்யப்பட்டவுடன் தன் இயற்கையான ஒளி வீசப்பெறுகின்றது கடலிற் சென்ற ஓடம் வழிதப்பிச் சென்று பின் கரைசேர்ந்தவுடன் அதிலுள்ள யாத்ரிகர்கள் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை இல்லை ஒரு யானை பெரிய காட்டுத் தீயில் அகப்பட்டுத் தவித்து நின்று, பின் தெய்விகமாய் அத்தீ அணைய, அதினின்றும் வெளியேறியபின் அதன் மகிழ்ச்சி கூறுந்தரமன்று ஒரு தலைவன் ஒரு தலைவியை அடையவிரும்பி அது பெறாது மடலூர முற்பட்டுப் பின் இஷ்டஸித்தியைப் பெற்றதும் அவன் பெருமிதங்கொள்வான் இங்ஙனமே தலைவனுக்காக மடலூரும் தலைவியும் தன் இஷ்டம் பெற்று மிக மகிழ்வாள் ஓர் அரசன் தன் பிழையால் சிறிதுகாலம் ஒரு சிறையில் இருக்கப்பெற்றுப் பின் பிழையற்றவனெனத் தீர்ந்து சிறைநீங்கி மீண்டும் தனது ராஜ்யத்தைப் பெற்றால் அவன் ஆநந்தக்கடலில் மூழ்குகிறான். அங்ஙனமே இதுகாறும் நம் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறியாமற்செய்து மறைத்து வந்த ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் நீங்கப்பெற்ற நாம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடன் கலந்து அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யப்பெறுவோம் இங்ஙனம் பரிபூர்ண கைங்கர்யம் செய்வதே ஒன்பதாவது படியாகும். இதுவே முக்கியமான பலனும் ஆம் 19

152 இக்கர்மபூமியில் ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தால் விவேகத்தைப் பெற்று, இதுகாறும் வீணே கழிந்த காலத்திற்கு மனம் தளர்ந்து, விஷய ஸுகங்களில் விருப்பம் நீங்கி, வரப்போகும் நரகாநுபவத்திற்கு அஞ்சி, உபாயத்தை அநுஷ்டித்து, சரீரத்தினின்று புறப்பட்டு, அர்ச்சிராதிகதியால் சென்று, பரமபதம் சேர்ந்து, அங்கு நித்யர்களுடனும் முக்தர்களுடனும் வேதத்தை அநுஸந்தித்து ஸங்கீதலோகத்திலேயே அமையாத [illegible]த்தால் ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பாடிப் பகவத்குணங்களை அநுபவிப்போம்

153 நெடுநாளாக நீங்காதிருந்த கர்மங்கள் முழுதும் நாம் அநுஷ்டித்த உபாயத்தால் நீங்கிவிட்டன பின் பரமபதம் சென்று திவ்யதம்பதி

களுக்குக் கைங்கர்யம்செய்து ஆநந்தத்தால் ஆடிப் பாடி வேதங்களின் தெய்வ கானத்தைக் கேட்டுப் பின் திரும்பிவராது அவ்வநுபவத்திலேயே மூழ்கிக் கிடக்கும்படி எம்பெருமானது அருளைப் பெற்றுவிட்டோம். ஆயினும் உடனே அவ்வநுபவத்தைப் பெறாது இன்னும் இக்கர்மபூமியில் இருப்ப தற்குக் காரணம் நம்மைக்கொண்டு சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளங் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பமும், ஆசார்யாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு அநுபவிக்கக் காரணமான பாக்யவிசேஷமும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் அருளிச் செயலையும் ஸேவித்து அநுபவிக்கவேண்டிய ஸுக்ருதவிசேஷமுமேயாம். 21

பரமபதசோபானம் — கருத்து முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

பரமதபங்கம்— ‘கோதவமொன்றிலாத’ என்று தொடங்கும் 53-வது பாசுரத்தின் பிற்பகுதிக்குப் பின்வருமாறும் பெரியோர் பொருள் கூறுவர் —

பொன் அயிந்தைநகரில் — அழகிய திருவயிந்திரபுரத்தில். மாதவனார் — அடியவர்க்குமெய்யன், வடகோங்கில் — கொங்குநாட்டின் வடபுறத்தில் (உற்பத்தியாகின்ற), வானியாற்றின் — பெண்ணையாற்றின், வண்ணிகை நல் நடம் கண்டு — லயத்தோடுகூடிய அழகிய நாட்டியத்தைக் கண்டு, மகிழ்ந்து வாழும்போது — சந்தோஷித்து நிற்கும்போது, முன்னாள் புணராத — இதற்குமுன் செய்யப்படாத (விலக்ஷணமான), பரமதப்போர் இவை — பரவாதிகளை வென்ற இந்த ஸூக்திகளை, நாம் பூரித்தோம் — நாம் பூர்த்திசெய்தோம்.

முன் ஒருகால், தைமாதத்து ஐந்தாந்தினத்தில் அடியவர்க்குமெய்யன் பெண்ணையாற்று உத்ஸவம் கண்டருளும்போது ஸ்ரீதேசிகனும் அநுயாத்திரையாக அங்கு எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது பக்கத்தே பல கிராமங்களிலுள்ள தமிழ்ப் புலவர்களான ஜைநர்கள் பலர் ஸ்வாமியின் பெருமையைக் கேட்டுப் பொறாமைகொண்டு ஸ்வாமியிடம் வந்து வாதத்திற்கு அழைத்தனர். ஸ்ரீதேசிகனும் அடியவர்க்குமெய்யனது திருமுன்பே அவர்களை வாதத்தில் தோற்பித்து அந்த வாதத்தின் போக்கையும் இன்னும் பலவேறு மதக்கொள்கைகளைக் கண்டிக்கும் முறையையும் தொகுத்துப் பரமதபங்கமென்னும் ரஹஸ்யமாக அமைத்தருளினார்—என்று ஓர் ஐதிஹ்யமுளது. அதைக் காட்டுகின்றது இப்பாசுரம்.

‘பவ’ என்ற சொல்லினின்று ‘பவானி’ என்ற சொல் தேறுவது போல ‘பிநாகி’ என்ற சொல்லினின்று ‘பிநாகினி’ என்ற சொல் தேறுகின்றது. ‘பவ’ ‘பிநாகி’ என்ற சொற்கள் ‘சிவன்’ என்ற ஒரே பொருளைக் குறிப்பன. ஆகவே ‘வானி’ என்ற சொல்லால் பிநாகினி (பெண்ணை) நதியைக் கூறுவதில் இடர் ஏதுமில்லை. தைமாதத்தில் அவ்வாற்றின் தெளிந்த ஜலம் ஓடும் அழகை அடியவர்க்குமெய்யன் கடாக்ஷித்துக்

கொணடு எழுநதருளியிருநதமையை மூனறுமடி காடடும 'முனனுள புணராத' எனறதால அதறகு முனபு நடநத வாதஙகள வைதிகரான பிற மதததினரோடு தேவபாஷையில முறைபபடி நடநதவையெனறும இப பொழுது நடநத வாதஙகள அவைதிகரான பிறமதததினருடன தேசபாஷை யில தறசெயலாக நடநதவை எனறும காடடபபடடது

அனறியும, தமிழநிகணடு 'வானி' எனற சொலலைக கொடியெனனும பொருளையுடையதாகக கூறுவதால் எமபெருமானுடைய கொடியாகிய கருடனைக கூறிக கருடத்தியைக கூறுவதாகவும கொளப.

ஸ்ரீ:

சீராரதூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீதேசிகன் விஷயமாய் அவர் திருக்குமாரர்
ஸ்ரீநயினாராசார்யர் அருளிச்செய்த
பிள்ளையந்தாதி—உரையுடன்

தனியன்

சீரார் தூப்புற் பிள்ளை யந்தாதி யென்று செழுந்தமிழால்
நேராக வேதாந்த தேசிகர் தாளிணைக் கீழ்மொழிந்தான்
ஏரார் மறைப்பொரு ளெல்லா மெடுத்திவ் வுலகுய்யவே
சீரா கியவர தாரியன் பாதந் துணைநமக்கே

உரை:— **இவ்வுலகு உய்ய** – இந்த லோகம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி, **ஏர் ஆர்** – சிறப்புப் பொருந்திய, **மறைப் பொருள் எல்லாம்** – வேதங்களின் ஸாரார்த்தம் முழுவதையும், **எடுத்து** – ஆய்ந்தெடுத்து, **செழும் தமிழால்** – செழுமையுள்ள தமிழ்ப்பாஷையால், **வேதாந்ததேசிகர் தாள் இணைக்கீழ்** – ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய இரண்டு திருவடிகளின்கீழ், **சீர் ஆர்** – பெருமை பொருந்திய, **தூப்புற்பிள்ளையந்தாதி என்று** – தூப்புல் ஸ்ரீதேசிகனைப் பற்றிய "பிள்ளையந்தாதி" என்னும் ப்ரபந்தத்தை, **நேராக** – நேர்மையாக, **மொழிந்தான்** – அருளிச்செய்தவரான, **சீராகிய** – கல்யாணகுணமே வடிவெடுத்தாற்போன்ற, **வரதாரியன்** – வரதாசாரியரென்று திருநாமம்பூண்ட நயினாராசார்யருடைய, **பாதம்** – திருவடிகளே, **நமக்குத் துணை** – நமக்குத் துணையாகும்.

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் திருக்குமாரராயும் அவர் திருவடிகளிலே ஸகலார்த்தங்களையும் க்ரஹித்து அவருடைய ப்ரதாநசிஷ்யராயும் விளங்கும் வரதாசாரியரென்னும் ஸ்ரீநயினாராசாரியார் ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளில் பக்தியின் மிகுதியால் அவர்பெருமைகளைத் தாம் அநுபவித்தபடியே அனைவருக்கும் அறிவித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு
20 பாசுரங்கொண்ட பிள்ளையந்தாதியென்னும் இப்ப்ரபந்தத்தைப்

பாடியருளினா இபபிரபநதம இராமானுசநூற்றநதாதியைப பெரும பாலும அடியொறறியதெனனலாம இதிலே சிறசில பாசுரஙகளில உளள அடைமொழி (விசேஷணங)கள ஸ்ரீபாஷயகாரருககும ஸ்ரீதேசிகனுககும பொருநதுமாறு பொதுவாய அமைநதிருககினறன

இதில அடஙகிய விஷயஙகளின ஸாரம —

"ஸ்ரீதேசிகனபுகழைப பாடினாலனறி உஜஜீவிககமுடியாது அவா ஆராயநது கணட ஸிததாநதமே உஜஜீவிகக ஸாதநமாகும திருவேஙகட முடையானே ஸ்ரீதேசிகனாக அவதரிததான தேசிகனகுணஙகளைப பாடி, அவரை மனததில இருததினால பாபஙகள பறநதுபோம அவரைப பறறினால ஸகலநறகுணஙகளுமுணடாகும அவரது அருளனறி உபாயமிலலை" என பனவாம இஙஙனே பல விஷயஙகளைக கூறி, திருமநதிரததிற கூறிய நிஷடையையும, கபடமறற பகதியையும தமககு அருளவேணடுமெனறு வேணடி, ஸவாமிதிருமேனி முழுதும தம உளளததுப பதியுமாறு பிராாத திதது பலலாணடுபாடி, இபபிரபநதததை அநுஸநதிபபவா தமமுடியில ஸ்ரீ தேசிகன திருவடிகள விளஙகபபெறுவரெனறு பலன கூறித தலைககடடுகிறாா

இப பிரபநதம முழுதும கடடளைககலிததுறையால அமைநததாம

மாமலா மன்னிய மஙகை மகிழந்துறை மாாபினன்றாட
மேலா சூடிய தோலலருண் மாறன் றுணையடிககீழ
வாழ்வை யுககககு மிராமா னுசமுனி வண்மைபோறறுஞ்
சீாமைய னெங்கடுபே புறபிளளை பாதமேன் சென்னியதே. 1

உரை — மா மலா — பெரிய (தாமரைப) பூவில, மன்னிய — வீறறிருககும, மஙகை — பெரியபிராடடி, மகிழநது உறை மாாபினன் — மகிழசசியுடன நிதயவாஸமசெயயும திருமார்பை யுடையவனான எமபெருமானுடைய, தாள் தூ மலா — திருவடிகளாகிய பரிசுததமான (தாமரை) மலாகளை, சூடிய — (முடியில) அணிநத, தோல — அநாதியான, அருள் மாறன் — கிருபையையுடைய நமமாழ்வா ருடைய, துணை அடிக கீழ் — இரணடு திருவடிகளினகீழ, வாழ்வை உகக்கும் — வாழவை விருமபுகினற, இராமானுசமுனி — ஸ்ரீபாஷய காரருடைய, வண்மை போறறும் சீாமையன் — ஔதாாயததைப் போறறுவதாகிய, மேனமைககுணம பொருநதிய, எங்கள தூப்புற் பிளளை பாதம் — எஙகள (ஸ்வாமியான) தூபபுல் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவடி, என சென்னியது — என முடியினமேல நிறபதாகும.

பெரியபிராட்டி க்ஷணமும் பிரியாத திருமார்பில் நித்யவாஸம் செய்யப்பெற்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை எப்போதும் தம் முடியிற் சூடிநிற்பவர் நம்மாழ்வார், ஸகல ஜீவரும் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று நெடுங்காலமாகக் கருணைசுரந்துநிற்கும் இந்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனாகவும் நாடிநின்று பெருமைபெற்றவர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய தம் ஸூக்திகளின் வாயிலாக உலகுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்தருளிய இந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஔதார்யகுணத்தை வாயாரப் புகழ்ந்து பேசும்வர் ஸ்ரீதேசிகன், இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இவர்திருவடிகள் என் முடியை அலங்கரிப்பனவாம்.

இப்பாசுரம் இராமானுசநூற்றந்தாதியின் முதற்பாசுரமான "பூமன்னு மாது" என்னுமதைத் தழுவியதென்னலாம் மேழுக கூறியவாறு அநவயங் கொள்வதன்றி 'மாமலர் . சூடிய' 'தொல்லருள . . . . . உக்கும்' 'இராமா . சீர்மையன்' என்னுந்தொடர்களை ஸ்ரீதேசிகனுக்கே அடைமொழியாக்கி எம்பெருமானோடும் ஆழ்வாரோடும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு நேராக ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டதாகவும் கொள்வர். 1

சென்னி வணங்கச் சிறுபனி சோரவெங் கண்ணிணைகள்
வெந்நர கங்களும் வீய வியன்கதி யின்பமேவத்
துன்னு புகழுடைத் தூப்புற் றுரந்தரன் றூமலர்த்தாண்
மன்னிய நாள்களு மாகுங்கொல் மாநிலத் தீர்நமக்கே. 2

உரை. — மா நிலத்தீர் — விசாலமான பூமியிலுள்ளவர்களே!, எம் சென்னி வணங்க — எமது தலை வணங்கும்படியும், கண் இணைகள் — கண்கள் இரண்டும், சிறு பனி சோர — (ஆநந்தத்தால்) சிறிய துளிகள் அரும்பும்படியும், வெம் நரகங்களும் வீய — கொடிய நரகங்களும் அழியும்படியும், வியன் கதி இன்பம் மேவ — அற்புதமான மோக்ஷத்தின் ஆநந்தம் பொருந்தும்படியும், துன்னு புகழுடை — மிக்க புகழையுடைய, தூப்புல் துரந்தரன் — தூப்புலின் ஸ்வாமியான ஸ்ரீதேசிகனது, தூ மலர்த் தாள் — பரிசுத்தமான மலர் போன்ற திருவடி, மன்னிய நாள்களும் — (நம் முடியில்) ஸ்திரமாய்ப் பொருந்திவிளங்கும் நாள்களும், நமக்கு ஆகுங்கொல் — நமக்கு வாய்க்குமோ ?

விசாலமான பூமியிலுள்ள ஆஸ்திகர்களே ! நம்முடைய முடி ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும் அவற்றைக் கண்ட ஆநந்தத்தால் கண்ணீர்த் திவலைகள் துளிக்கவேண்டும் இப்படியாயின் கொடிய நரகம் நீங்கி நாம் மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெறலாம் இத்தகைய பெருமை நமக்குக் கிட்டும்படி ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகள் நம் முடியிலேயே நித்யவாஸம் செய்யும் பாக்யமும் நமக்கு வாய்க்குமோ ?— என்றவாறு

ஆக, இப்பாசுரத்தால் ஸ்ரீதேசிகன் திருவடி ஸம்பந்தமே உயர் புருஷார்த்தமெனனும் அர்த்தம், அதைப்பெற்ற பாக்யவான்கள் இம்மையிலு மறுமையிலும் பெறும் ஆனந்தங்களும் பேசப்பட்டன. முதற்பாசுரத்தி 'என் சென்னியதே' என்று முடியில் இருப்பதாகக் கூறிய திருவடிகளி ஸம்பந்தத்தை இப்பாசுரத்தில் 'மன்னிய நாள்களும்' என்று நித்யமா விரும்பினாராயிற்று. 'நாள்கள்' என்னும்பதம், மாதம் வர்ஷம் கல்பகால முதலியவற்றைக் குறிப்பால் உணர்த்தும்.

மாநிலத் தோதிய மாமறை மன்னிய நற்கலைக
ளானவை செப்பு மரும்பொரு ளத்தனை யேயருளுந்
தூநெறி காட்டு மிராமா னுசமுனித் தோத்திரஞ்செய்
யூனமி றூப்புலம் மானோர் புகழன்றி யுய்வில்லையே.

உரை:— ஆனவை — (சேதனர்களுக்கு) ஹிதமானவற்றை. செப்பும் — வெளியிடுவனவான, மா நிலத்து ஓதிய — அகன்ற இப் பூமியில் அத்யயனம் செய்யப்படுகின்ற, மா மறை — அளவற்ற வேதங்கள், மன்னிய — (அவற்றுக்குப்) பொருந்தியுள்ள, நல கலை கள் — சிறந்த சாஸ்த்ரங்கள் (ஆகிய இவற்றின்), அரும் பொருள் அத்தனையே—அருமையான அர்த்தங்களை அப்படியே (மிகுதி குறை யின்றி), அருளும் — தருபவரும், தூ நெறி—பரிசுத்தமான (சரணாகதி) மார்க்கத்தை, காட்டும் — வெளியிட்டருளியவருமான, இராமானுச முனித் தோத்திரம் செய — ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை ஸ்தோத்ரம் செய்ப வரும், ஊனம் இல — ஒரு குறைவும் இல்லாதவருமான, தூப்புல அம்மான் — தூப்புலில் அவதரித்த ஸ்வாமியான ஸ்ரீதேசிக னுடைய, ஓர் புகழ் அன்றி — ஒப்பற்ற புகழைத் தவிர, உய்வு இல்லை — வாழ்வு (வேறு) இல்லை.

ஸகலஜீவராசிகளுக்கும் ஹிதமான அம்சங்களையே போதிக்கும் வேதங்கள், அவற்றைத் தழுவிநிற்கும் சாஸ்த்ரங்கள் ஆகிய இவற்றின் உண்மைப்பொருளை உலகுக்கு வெளியிட்டு ப்ரபத்திமார்க்கத்தையும் காட்டிக் கொடுத்த ஆசார்யஸ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் புகழை வாய்வெருவிப் பேசி மகிழ்ந்து நிற்பவரான ஸ்ரீதேசிகனுடைய கீர்த்தியை வாயாரப் புகழ்வதன்றி நமக்கு வேறு வாழ்வு இல்லை—என்றவாறு. 3

உய்யும் வகையில்லை யுத்தர வேதியுள் வந்துதித்த
செய்யவன் மேவிய சீரரு ளாளரைச் சிந்தைசெய்யு
மெய்யவ னெந்தை யிராமா னுசனருண் மேவிவாழ
மைய னிலங்குதூப் புற்பிள்ளை யாய்ந்த பொருளன்றியே. 4

உரை:— உத்தரவேதியுள — (பரஹமா யாகமசெயத) உத்தரவேதியில, வநது உதித்த — வநது திருவவதரிததவரும, செயயவள் மேவிய — சிவநதிறமுளள பிராட்டி நிதயவாஸமசெயயபபெறறவருமான, சீா அருளாளரை — சிறப்புளள பேரருளாளரை, சிந்தை செய்யும் — (எபபோதும) தயாநம செயபவரும், மெயயவன் — ஸததியசீலரும, எந்தை — எமககு ஸவாமியாயுளளவருமான, இராமானுசன — ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, அருள மேவி வாழும் — கடாக்ஷததையே பறறி வாழகினறவரும, ஐயன் இலங்கு — பராஹமணசரேஷ்டராய விளஙகுபவருமான, தூப்புற்பிள்ளை ஆயந்த — தூபபுல ஸ்ரீதேசிகன ஆராயநதுகூறிய, பொருள் அன்றி—ஸாராாததங்களை தவிர, உய்யும் வகை இல்லை — (நமககு) உஜ்ஜீவிகக வேறுவழி இலலை.

பரஹமாவினுடைய அசுவமேதயாகவேதியில அவதரிதத பெருநதேவிநாயகனை பேரருளாளனையே எபபொழுதும தொழும பெருமையை உடையவரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கிருபையையே தமககு ஆதாரமாககொணடு வாழும ஸ்ரீதேசிகன தம ஸூகதியில் அருளிச்செயத அாததவிசேஷஙகளே நமககு ஸாரமும உஜஜீவிகக ஸாதநமுமாகும மறறவறறால கடைததேறமுடியாது—எனறவாறு

பறபல சாஸதிரஙகளைக கறகப போதிய அறிவும அவகாசமும இல்லாத நமககு அவறறின ஸாராாததஙகளை ஸ்ரீதேசிகன எடுததுக காட்டிய மஹோபகாரததை இப்பாசுரததில நினைவூட்டியபடி

ஸ்ரீபாஷயகாரருககும ஸ்ரீதேசிகனுககும திருவாராதனததிலும யோகததிலும விஷயமாயுளளது பேரருளாளனது திவயமஙகளவிகரஹமேயென்றும, ஆதலின 'பேரருளாளரைச சிநதை செயயும' எனனுநதொடா இருவரிடமும அநவயிககுமெனறும பெரியோா பணிபபதுணடு

'இராமானுசனருள மேவி வாழும' எனனுந தொடா 'ராமாநுஜதயாபாதரம்' எனுநதொடரைத தழுவியதெனறு கூறுப. 4

அன்றிவ் வுலகினை யாக்கி யரும்பொரு ணூல்விரித்து
நின்றுதன் னீளபுகழ் வேங்கட மாமலை மேவியும்பின்
வென்றிப் புகழ்த்திரு வேங்கட நாத னெனுங்குருவாய்
நின்று நிகழ்ந்துமண் மேனின்ற நோய்க டவிாத்தனனே. 5

உரை:— அன்று—ஸருஷ்டிகாலததில, இவ்வுலகினை ஆககி— (எமபெருமான்) இநத பரபஞ்சத்தைப படைதது, அரும் பொருள் நூல் விரித்து நின்று — அருமையான அர்ததஙகளையுடைய சாஸதரங்களைப் பிறபபிததுக கொடுதது, நீள் புகழ்—மிகக புகழையுடைய, தன் வேங்கடமாமலை — தனனுடைய திருவேஙகடமென்னும பெரிய மலையில, மேவியும் (அாச்சாரூபியாகப்) பொருந்தியும், பின்—அதன்

பின், வென்றிய புகழ் – வெற்றியாலுண்டான புகழையுடைய, தி வேங்கடநாதன் எனும் – (தூப்புல) திருவேங்கடமுடையான (பூ தேசிகன) எனனும, குருவாய நின்று – ஆசாாயரூபியாய, நிகழ்ந்து அவதாரம செயது (பினபே), மண்மேல் நின்ற – இப்பூமியில (அ வரை) ஸதிரமாயிருநத, நோயகள் – (ஸமஸார) நோயகளை, தவி தனன் – ஒழிததருளினன

ஸாவேசுவரன பரளயகாலததில அசேதநம போலக கிடநத பிராா களைக கணடு மனமவருநதி அவறறுககுச சரீரம இநதிரியஙகள ஆகியவ றைக கொடுததுப படைததான மேலும அநதச சேதநாகள தீயவழிய புகாது நலவழிபபடடு வாழவதறகேறபச சாஸதிரஙகளைக கைவிளககாக தநதருளினன அதனாலும தம அஜஞாநம நீஙகபபெறாத ஸக பராணிகளும தம ஊனககணணாலே கணடுகளிதது உயயுமாறு திருவேஙக மலையில் அாசசாரூபியாய எழுநதருளிகினறான அபபடியும அவனை வ படடுச சேதநாகள திருநதாது ஸமஸாரததில அலலலபடுவதைக கணடு தூப வில திருவேஙகடமுடையான எனனும ஆசாாயனாய அவதரிததுத த ஸூகதிகளாலும உபதேசஙகளாலும உலகை நலவழிபபடுததி ஸமஸா தாபததைப போககியருளினன அதனபினபே உலகிறகு க்ஷேமம ஏ படடது

இப்பாசுரம இராமானுசநூறறநதாதி 41-வது பாசுரம 'மணமிசை யோனிகள' எனனுமதை நினைவூட்டுகினறது

விததகன வேதியன் வேதாநத தேசிக னெஙகடபேபுன்
மெயததவ னுத்தமன் வேங்கட நாதன வியனகலைகண
மொயததிடு நாவின் முழககொடு வாதியா மூலமறக
கைததவ னென்றுரைத் தேன்கணடி லேனென் கடுவினையே (

உரை— விததகன் – (எலலாபபடியாலும) ஸமாததன் வேதியன–வேதாாததஙகளையறிநதவன;வேதாந்த தேசிகன்-வேதாந்த சாஸதாததிறகு ஆசாாயன; எஙகள தூபபுல மெயததவன்– எஙகள மெயயான தவததின பயனாயத தூபபுலில அவதரிததவன; உத் தமன் – (அனைவரினும) மேமபடடவன, வேஙகடநாதன் – வேஙகட நாதன என்று பெயாவாயநதவன, வியன் கலைகள் - விசிததிர மான ஸகலவிதயைகளும, மொய்ததிடும் நாவின் – (தாமேவநது) கூடடமகூடடமாயநிற்கும நாவினுடைய, முழககொடு – காஜனை யாலே, வாதியர் மூலம் அற – வாதிகள வேர அறுந்துபோகும படி, கைததவன் – ஒழிததவன, என்று உரைதேன் – ...

(ஸ்ரீதேசிகன் திருநாமங்களையும் குணங்களையும்) அநுஸந்தித்தேன்; என கடு வினையே — என் கொடிய பாபங்களில் ஒன்றைக்கூட, கண்டிலேன் — (யான்) காணவில்லை.

ஸ்ரீதேசிகன — 'ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்' எனப் புகழும்படி எல்லாப் படிகளிலும் ஸமர்த்தராயிருப்பவர், ஸகல வேதாந்தார்த்தங்களையும் நன்கு அறிந்தவர், வேதாந்தவித்தையைக்கு முக்கிய ஆசார்யனாய் விளங்குபவர், எங்களுடைய நெடுநாள் தவத்தின் பலனாய்த் தூப்புலில் திருவவதரித்தவர், அனைவரினும் தலைசிறந்திருப்பவர்; திருவேங்கடநாதன் எனப் பெயர் வாய்ந்தவர், விசித்திரமான வித்தைகள் அனைத்தும் போட்டியிட்டுக்கொண்டு வந்து செறிந்திருக்கும் தம் நாவிலிருந்து ஸிம்ஹமகாஜநம்போல எழும்பும் வாதங்களால் வாதிகளை வேரறுத்துத் தள்ளியவர்—என்று இத்தகைய அவருடைய திவ்யகல்யாணகுணங்களையும் திருநாமங்களையும் அநுஸந்தித்தேன் உடனே என் பாபங்கள் அனைத்தும் சென்றவிடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டன என்னே அவர் பெருமை!!! — என்றவாறு

இப்பாசுரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருநாமத்தின் பெருமையும் பரிசுத்தத்தன்மையும் பேசப்பட்டன இது இராமாநுசநூற்றந்தாதியின் "சுரக்கும் திருவும்" என்ற 43-வது பாசுரத்தைத் தழுவியதாம் "என்றன் கடுவினைகளனைத்தும் நான் கண்டிலேனே" என்ற ஸ்ரீதேசிகஸூக்தியையும் இங்கு நினைத்திடுக 6

வினைகா ளுமக்கினி வேறோ ரிடந்தேட வேண்டுமெனைச்
சினமேவி முன்போற் சிதைக்கும் வகையிங் கரிதுகண்டீர்
ரேனெனி லிராமா னுசமுனி யின்னுரை சேருந்தூப்புற
புனிதரேன் புந்தி புகுந்து திகழ்ந்து பொருந்தினரே. 7

உரை:— வினைகாள் — பாபங்களே!, சினம் மேவி — (நீங்கள்) கோபத்தை மேற்கொண்டு, முன்போல் — (இதற்கு) முன்போல, எ(ன்)னைச் சிதைக்கும் வகை—என்னைத் துன்புறுத்தும் வகை, இங்கு அரிது — என்னிடத்து இயலாது. இனி — (ஆதலால்) இனிமேல், உமக்கு வேறு ஓர் இடம் தேடவேண்டும் — உங்களுக்கு (வஸிப்பதற்கு) வேறு ஓர் இடம் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். என் எனில் — ஏனெனில், இராமாநுசமுனி இன் உரை சேரும் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய இனிய ஸ்ரீஸூக்திகள் குடிகொண்ட, தூப்புல் புனிதர் — தூப்புலில் அவதரித்த பரிசுத்தரான ஸ்ரீதேசிகன், என் புந்தி புகுந்து — என் நெஞ்சில் புகுந்து, திகழ்ந்து பொருந்தினர் — பிரகாசித்து (ஸ்திரமாய்) அமர்ந்துவிட்டார்.

கண்டீர் — முன்னிலையசை

பாபங்களே ! ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகள் தமமுள்ளத்தில் குடிகொள்ளப்பெற்ற ஸ்ரீதேசிகன் என் மனத்தில் புகுந்து நித்யவாஸம்செய்தருளுகின்றார். ஆதலின், முன்போல் இனி நீங்கள் கோபங்கொண்டு என்னைத் துன்புறுத்தமுடியாதென்பதை உணர்ந்து நீங்கள் வழிக்க வேறு இடம் பார்த்துக்கொண்டுசெல்லுங்கள்—என்றவாறு

இப்பாசுரம் பெரியதிருவந்தாதியில் இங்கில்லை' யென்ற 30-வது பாசுரத்தையும், பெரியாழ்வார்திருமொழி 5-ம் பத்து 'செய்க்குட்டத்தை' என்று தொடங்கும் 2-வது பதிகத்தையும் தழுவிநிற்கின்றது. கீழ் பாசுரத்தில் 'கண்டிலேனென்ன கடுவினையே' என்று பேசி, இப்பாசுரத்தில் பின்னும் வினைகளை விளித்துப் பேசியதால் இங்கு மேல் புகவிருக்கும் வினைகளை விளித்ததாயக் கொள்ளவேண்டும் 'போய பிழையும் புகுதருவானின்றனவும்' என்று வினை இருவகைப்பட்டதன்றோ! ஆக இவ்விரண்டு பாசுரங்களாலும் ஸ்ரீதேசிகன் குடிகொண்ட நெஞ்சமும் அவர்புகழைப் பேசும் நாவுமுடையார்திறத்துப் பாவங்கள் சேரா என்னலாயிற்று

பொருந்திப் புவிதனிற் போய்வாழ்க்கை பூண்கின்ற பூரியாகா
ளிருந்து நரகி னிடர்கெடு மாற்றை யறிகின்றிலீர
பொருந்தும் பொருளொன்று கேளீரபோங் கும்மிவ் விடாக்கடற்கு
வருந்தாது தூப்புல்மா பூருடன் பாதம் வணங்குமினே.

உரை:— புவிதனில் — இப்பூவுலகில, பொருந்தி — அமர்ந்து போய் வாழ்க்கை — நிலையற்ற வாழ்க்கையை, பூண்கின்ற — (விரும்பி) அடைகின்ற, பூரியாகாள் — அற்பர்களே !, இருந்து — இவ்வுலகில் இருந்துகொண்டே, நரகின் இடர் — நரகத் துன்பம், கெடும் ஆற்றை — ஒழியும் உபாயத்தை, அறிகின்றிலீர — அறியாமலிருக்கிறீர்கள். பொருந்தும் — (உங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு) ஏற்றதான ஒன்று பொருள் — ஒரு விஷயத்தை, கேளீர — கேட்பீர்களாக, போங்கும் — (மேன்மேலும்) வளர்கின்ற, இவ் இடாக கடற்கு — இந்த (ஸம்ஸார) துக்கமாகிய கடலுக்கு, வருந்தாது — வருந்த வேண்டாதபடி, தூப்புல் மா பூருடன் — தூப்புலில் அவதரித்த மஹாபுருஷராகிய ஸ்ரீதேசிகனுடைய, பாதம் வணங்குமின் — திருவடியை வணங்குவீர்களாக

இந்த ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்திக்கிடந்து நிலையற்ற வாழ்வையே இனியதாய்க்கொண்டு நித்யமான ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கமுற்படாது திரியும் அற்பர்களே! வரப்போகிற நரகாநுபவத்தை ஒழிக்கும்வழியறியாது கெட்டுப்போகின்றீர்கள் உங்களுக்கு இந்த ஸம்ஸாரமாகிய கடலில் வீழ்ந்து உமலாதிருக்குமாறு ஓர் உபாயம் கூறுகின்றேன். கேட்பீராக

அந்த உபாயமாவது— தூப்புலில் அவதரித்த ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவடிகளைப் பக்தியுடன் வணங்குவதேயாம்—என்றவாறு 8

வணக்க மொடுக்கம் வழக்க மொழுக்க மிரக்கஞ்சேரு
மிணக்க முறக்க மிழுக்கு மழுக்கு மிகந்துநிற்குங்
குணக்குல மோங்கு மிராமா னுசன்குணங் கூறுந்தூப்பு
லணுக்கனைப் பிள்ளை தனையர ணாக வடைபவர்க்கே. 9

உரை — குணக் குலம் ஓங்கும் — *நற்குணங்களின் கூட்டம் வளரப்பெற்ற,* இராமானுசன் — *ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய,* குணம் கூறும் — *திருக்கல்யாணகுணங்களைப் பேசுகின்ற,* தூப்புல் — *தூப்புலில் அவதரித்த,* அணுக்கனை — *பாகவதச்ரேஷ்டனை,* பிள்ளை தனை — *ஸ்ரீதேசிகனை,* அரணாக அடைபவர்க்கு — *சரணமாக அடைபவர்க்கு,* வணக்கம் — (*பெரியோர்களிடம்*) பணிவும், ஒடுக்கம் — *அடக்கமும்,* வழக்கம் — *நல்ல பழக்கவழக்கங்களும்,* ஒழுக்கம் — *ஸதாசாரமும்,* இரக்கம்—(*பிராணிகளிடம்*) *தயையும்* (ஆகிய குணங்கள்), சேரும் — (*தாமே*) *வந்தடையும்;* இணக்கம் — (*துஷ்ட*) *ஸஹவாஸமும்,* உறக்கம் — *தூக்க*(*மாகிய அஜ்ஞாந*)*மும்,* இழுக்கும் — (*பலவகைக்*) *குற்றமும்,* அழுக்கும் — *அசுத்தமும்* (ஆகிய தீய குணங்கள்), இகந்துநிற்கும் — *விலகிநிற்கும்*

அளவற்ற நற்குணங்கள் நிரம்பப்பெற்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய பெருமையையே பேசுமவரும் தூப்புலில் தோன்றிய பாகவதச்ரேஷ்டருமான ஸ்ரீதேசிகனைச் சரணமடைந்த பாக்யசாலிகளிடம் பெரியோரிடத்தில் பணிவு, அடங்கியொழுகுந்தன்மை, நல்ல பழக்கம், சிறந்த அநுஷ்டாநம், பிராணிகளிடம் தயை ஆகிய நற்குணங்கள் தாமே வந்துசேரும், துஷ்ட ஸஹவாஸம், அஜ்ஞாநம், பலவகைத் தோஷங்கள், அசுத்தமான தன்மை ஆகிய தீயகுணங்கள் விலகிப்போம் ஆதலின் ஸ்ரீதேசிகனைச் சரணமடைந்து வாழ்வீர்களாக—என்று உலகினருக்கு உபதேசித்தவாறு

இப்பாசுரம் இராமானுசநூற்றந்தாதி—' பொருந்திய தேசும ' என்ற 32-வது பாசுரத்தைத் தழுவியதாம். இப்பாசுரத்தால், உலகில் நற்குணங்கள் சேரவும், தோஷங்கள் நீங்கவும் வேறொரு உபாயம் தேடவேண்டாவெனவும் ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிஸம்பந்தமே அவற்றைச் செய்யுமெனவும் கூறலாயிற்று மேலும் இதில் புகழ், செல்வம் முதலிய இம்மைப்பயன்களைக் கூறாது பரபந்நனுக்கு வேண்டிய அம்சங்களைப் பயனாகக் கூறிய ஸ்வாரஸ்யம் காண்க 9

அடைபவர் தீவினை மாற்றி யருடருந் தூப்புலைய
விடாதரு மிப்பிற விக்கட றன்னி லமிழ்ந்தவென்னைக்
கடையறப் பாசங் கழற்றிநின் றாளிணை காணும்வண்ண
முடையவ னேயரு ளாயுணராந் தாராதங்கள் கற்பகமே. 10

உரை:— அடைபவர் — (தன்னைச் சரணமாக) அடைபவர்களுடைய, தீவினை மாற்றி — பாபங்களை ஒழித்து, அருள் தரும் — கருணையைப் பொழிகின்ற, தூப்புல ஐய — தூப்புலில் அவதரித்த ஸ்வாமியே!, உடையவனே — (எங்களுக்கு) நாதனே!, உணராந்தார் தங்கள் — (உன் பெருமையை) உணராதவர்களுக்கு, கற்பகமே — கற்பகவிருக்ஷமாயின்றருளுமவனே!, இடா தரும் — துன்பங்களைக் கொடுக்கின்ற, இப் பிறவிக் கடல்தன்னில் — இந்த ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில், அமிழ்ந்த என்னை—மூழ்கிக்கிடக்கும் அடியேனுக்கு, பாசம்—(ஸம்ஸாரபந்தமாகிய) பாசத்தை, கடை அறக் கழற்றி — வேரறும்படி போக்கி, நின் தாள் இணை — உன் திருவடி இரண்டையும், காணும் வண்ணம் — ஸேவித்(து அநுபவி)க்குமாறு, அருளாய — அருளபுரிவாயாக.

தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கி அவர்கள்மீது கருணைபொழிந்து நலவழிப்படுத்தும் தூப்புல் ஸ்வாமியே! உமது பெருமையை உணராது உபாஸிப்பவர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷமாயின்று வேண்டிய பலனை அளிக்கவல்ல ஸ்ரீதேசிகனே! மேன்மேலும் துன்பத்தையே தரவல்ல இந்த ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்தில் அடியேன் மூழ்கித் தவிக்கின்றேன் எனக்கு இந்த ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை முடிவுபோக வேரறுத்து தேவரீர் திருவடிகளை எப்பொழுதும் கண்டு ஸேவிக்குமாறு அருளபுரிய வேண்டும்—என்றவாறு

கீழ்ப்பாசுரம்வரை ஸ்ரீதேசிகன்பெருமையை உலகுக்கு உபதேசித்த இந்நூலாசிரியர் இப்பாசுரம் முதல் பத்துப் பாசுரங்களில் ஸ்ரீதேசிகனையே விளித்து அவர்திருமுன்பே சில விண்ணப்பங்களைச் செய்கிறார். இப்பாசுரத்தில் அடைக்கலமாயிருப்பதற்கு வேண்டிய குணபூர்த்தி ஸ்ரீதேசிகனிடம் இருப்பதைப் புகழ்ந்து அவர்திருவடிகளிலே பற்றுண்டாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று 10

கற்பக மேயென்று காசினி யோரைக் கதிக்கமாட்டேன்
வெற்பிடை யேநின்று வெந்தவத் தீயிலும் வேவமாட்டேன்
பற்பல் கலைவல்ல பாவல னேபத்த ரேத்துந்தூப்பு
லற்புத னேயரு ளாயடி யேனுக் கரும்பொருளே. 11

உரை:— பற்பல் கலை வல்ல—பலபல வித்யைகளில் தேர்ந்த, பாவலனே — கவிவனமையுடையவனே !, பத்தா ஏத்தும்—பகதர்களால புகழப்படுகின்ற, தூபபுல அறபுதனே — தூபபுலிலவதரித்த ஆசசரிய மான குணசேஷ்டிதஙகளுடையவனே!, காசினியோரை — பூமியி லுளள மானிடர்களை (நோககி), கற்பகமே என்று—கறபகவிருக்ஷமே எனறு, கதிககமாட்டேன் — சொலலமாடடேன்; வெற்பிடையே நின்று — மலையில நினறு, வெம் தவத தீயிலும் — கொடிய தவமாகிய தீயிலும, வேவ மாட்டேன் — வெநதுபோகமாடடேன்; (ஆதலின்) அடியேனுக்கு — அடியனுகிய எனக்கு, அரும் பொருள — பெறறகரிய பலனுகிய மோக்ஷததை, அருளாய் — (பெறும்படி) அநுகராஹிப்பா யாக

உலகிலுளள ஸகல விதயைகளையும கறறு, பாவலரெனறு பகதர்க ளால் புகழபபட்டு, அனைவரும் அதிசயிககுமாறுநிறகும ஸ்ரீதேசிகனே ! இவவுலகிலுளள மானிடரிடம அறபப்பலனைப பெறவிருமபி அவர்களைக் கறபகவிருக்ஷமே எனறு புகழநது பேசி என வாயைக கெடுததுககொள்ள மாட்டேன ஸவாககஸுகம முதலியவறறை விருமபி மலையில் ஏறிநினறு கொடிய தவததைச செயயமுறபடமாடடேன நான விருமபும் பலன் மோக்ஷாநநதம ஒன்றேயாம. அதை நான பெறுமபடி செயயத தேவரீரே வலலவர். ஆதலின அநத மோக்ஷாநநததை அடியேனஅடையுமாறு தேவரீர அருளவேணடும——எனறவாறு.

இபபாசுரததில் முதலடி இராமானுசநூறறநதாதி— 'நிதியைப் பொழி யும' 'நயவேன' எனற 21, 35-வது பாசுரஙகளையும, இரணடாமடி 'கதிக்குப் பதறி' எனற 14-வது பாசுரத்தையும அடியொறறியனவாம் 'அற்புதன்' எனும பரயோகம இவவிரணடு அநதாதிகளிலும உளது ஸாவேசுவரனைப் போல் இவவாசாரியர்களும விசித்ரசகதிவாய்நதவாகளே. இல்லையேல், ஸமஸாரிகளை எபபடி ஆட்கொளவது ? ஆக இப்பாசுரததில நூலாசிரியா உலகததோா கொடுககும் தாழநத பயனகளிலும, கடுநதவததால பெறக்கடவ ஸவாககாதிஸுகஙகளிலும ஆசையினமையைக கூறி அமமுகமாய வேறு பலனகளில் நாடடமினமையை வெளியிடடு மோக்ஷம பெறத தமது உரிமை யைப பேசி மோக்ஷோபாயததைககாட்டித்தரவேண்டுமெனறு பிரார்த்திததா ராயிறறு 11

பொருளான தோன்றுமேன் னிற்பொருந் தாதது மன்றியந்தோ
மருளே மிகுத்து மறையவா நல்வழி மாறறிநின்றேன்
றெருளாா மறைமுடித் தேசிக னேயெஙக ளேப்புறறேவே
யாளா பிணிபெனக் கன்னந ளேயன்றி யாரிலேலே 12

உரை — தெருள ஆா — ஜ்ஞாநம நிறைநத, மறைமுடித தேசிகனே — ஸ்ரீவேதாநததேசிகனே !, எங்கள தூபபுல தேவே — எஙகளுககாகத தூபபுலில அவதரிதத தெயவமே!, எனனில — என னிடததில, பொருளானது ஒனறும் — ஸாரமான உபாயம எதுவும, பொருநதாது—இலலை, அதுவும அனறி—அதுவும அலலாமலும, மருளே மிகுதது — அஜஞாநமே அதிகமாகபபெறறு, மறையவா நல் வழி — வைதிகாகளின நலல அநுஷடாநததுககு, மாறறி நின்றேன் — நோ விரோதமான நடததையைப பினபறறிநின்றேன, அநதோ—ஐயோ!, எனககு — (இநநிலையிலுளள) எனககு, இனி — இனிமேல, உன அருளே அன்றி — உன கிருபையைத தவிர (வேறு), ஆறு இல்லை — உபாயம இலலை, (ஆகலின), அருளாய — அருளபுரிவாயாக

ஜ்ஞாநம மிகுததுநிறகபபெறறு வேதாநதவிதயைககு முககிய ஆசாாயராயவிளஙகும ஸ்ரீதேசிகனே ! எஙகள்பாககயததால தூபபுலில அவதரிததருளிய எஙகளகுலதெயவமே ! அடியேன, உயாகதியை அடைவ தறகு ஸாதநமான உபாயஙகளில ஒனறையும அநுஷடியாதவன, அஜஞாந மே நிறைநது, வைதிகாகளின அநுஷடாநததில ஏகதேசததையும கைக கொளளாது தோனறியவாறு திரிகினறேன இனி அடியேன உஜஜீவிபப தறகுத தேவரீருடைய கிருபையைத தவிர வேறு ஸாதநம இலலை இத தையை அடியேனது நிலையை நினைநது அருளபுரியவேணடும—எனறவாறு

இபபாசுரமமுதல மூனறு பாசுரஙகளால நூலாசிரியா தம தாழ்நத நிலையை (ஆகிஞசநயததை) வெளியிடுகினறுராயிறறு

அதுவும + அனறி = அதுமனறி, தொகுததல — செயயுள விகாரம

ஆருக வெண்ணு மருஙகரு மஞ்ஞானங காதலகொணடு
வேருக நிற்கும் விரகெனக கில்லை விரத்தியிலலை
தேருது திணமதி சீராா கதியிலனு செம்பொன்மேனி
மாருத தூப்புன்மா லேமற வேனினி நின்பதமே 13

உரை.— மாருத — வேறுபடாத (அழகு குனறாத), செம் பொன் மேனி — சிவநத பொன்போனற திருமேனியையுடைய, தூப் புல் மாலே—தூபபுல எமபெருமானே!, ஆருக எணணும்—(மோக்ஷத திறகு) உபாயமாக (ச சாஸதரஙகளில) எணணபபட்ட, அரும் கரு மம் — அருமையான கர்மயோகததையும, ஞானம் — ஜ்ஞாநயோகத தையும, காதல் — பகதியோகததையும, கொண்டு — கைக்கொணடு, வேருக நிறகும் விரகு — தனிதது (வேறு ஸஹாயம வேணடாது) நிறகும ஸாமாததியம, எனககு இல்லை — எனனிடததிலலை; விரததி இல்லை — வைராககயமும கிடையாது, சீா ஆா — (பலவகை யிலும்) சிறப்புப பொருநதிய, கதியிலும் — (பரபததியாகிய) உபா

யததிலும, திண் மதி—திடமான புததி (மஹாவிசுவாஸம), தேருது—ஸிததிததஙாகவிலலை; (பினனை எனசெயவேனெனின), இனி — இனி மேல, நின் பதம்—உன திருவடிகளை, மறவேன்—மறககமாடடேன.

ஒருபோதும நிறமமாறுத சிவநத பொனபோல விளஙகும திருமேனியை யுடைய தூபபுறகுலதெயவமே ! உலகில மோகூததிறகு உபாயமாக விதிககபபடடுளள காமயோகம ஜஞாநயோகம பகதியோகம ஆகிய உபாயஙகளை அநுஷடித்து வேறொரு துணை நாடாதபடி தனிததுநிறகும யோகயதை எனககு இலலை மறறைப பலனகளில விருபபமிலலாதிருததலாகிய வைராகயததைப பெறும பாககியமும எனககு இலலை மறற உபாயஙகளைக காட்டிலும பலபடிகளிற சிறநதுநிறகும பரபததியை அநுஷடிபபதறகும, அதன முககிய அஙகமாகிய மஹாவிசுவாஸம உணடாகவிலலையாதலின முடிய விலலை இநநிலையிலுளள அடியேன இபபொழுது செயயககூடியது ஒனறே. அதாவது தேவரீர்திருவடிகளை ஒருபோதும மறவாது தியானிதத லாம இதைககொணடே தேவரீர எனமீது அருளபுரியவேணடும— எனறவாறு

இபபாசுரததில நூலாசிரியா ஸ்ரீதேசிகனதிருவடிகளையனறித தமககு வேறோர உபாயமினமையை வெளியிடடாராயிறறு

கருமஞ்ஞானம— ஞகரம விரிநதது, செயயுளவிகாரம 13

நின்பதந் தனனிலும நேரே யெனக்கில்லை யன்புகண்டாய்
நின்பத மொனறிய வன்பரி லுநேச மிலலையந்தோ
வென்படி கணடினி யென்பய னேதமி றூப்புலேந்தா
யுன்படி யேயரு ளாயுத வாயெனக குன்னருளே. 14

உரை — ஏதம் இல் — எநதத தோஷமும இலலாத, தூப் புல் எநதாய — தூபபுல ஸவாமியே !, எனக்கு — அடியேனுககு, நின் பதம் தன்னிலும் — உன் திருவடிகளிலும கூட, நேரே — நேராக, அன்பு — பகதி, இல்லை — இலலை, நின் பதம் — உன திருவடிகளை, ஒன்றிய — சேரநத, அன்பரிலும் — அடியாாகளிடததும, நேசம் இல்லை — பிரீதி இலலை, அந்தோ — ஐயோ; இனி — இனிமேல, என் படி கண்டு — (இததகைய) என தன்மையை நினைநது, என் பயன் — எனன லாபம?; உன் படியே அருளாய் — உனக்கு அநுரூப மான ரீதியிலே கிருபைசெயவாயாக, உன் அருளே — உன் கிருபை யையே, எனககு உதவாய — அடியேனுககுத தந்தருளவாயாக.

கண்டாய் — முனனிலையசை அனபரிலுந்நேசம — நகரவிரிததல், செயயுளவிகாரம

ஒருகாலும தோஷலேசமுமினறித திகழும தூபபுலெமபெருமானே! அடியேன தேவரீர்திருவடிகளில் நேரே பகதி உணடாகபபெறறிலேன, தேவரீர்திருவடிகளைப பணிநதுநிறகும பாககியம பெறற மஹாநுபாவாகளிட

மும பகதிகொளளாத நீசனுயிருக்கினறேன இததகைய எனனிடம எநதக குணததைக கணடு தேவரீா அருளபுரிவீா ? இதனுல அடியேனைப புறககணிககாது மேடடுநிலஙகளிலும ஏறிப பாயவலல தேவரீருடைய இயறகைககருணைவெளளததை அடியேனமீதும சிறிது பாயவிடடாலனறி அடியேன உஜ்ஜீவிபபதறகு வேறு வழியிலலை—எனறவாறு

இபபாசுரததால நூலாசிரியா ஸ்ரீதேசிகனையே உபாயாநதரஸதாநத திலும நினறு தமககுப பலன தருமபடி பிராாததிததாராயிறறு இவருககு விதேரோபாயமும ஸ்ரீதேசிகனேபோலும !! 14

உன்னரு ளன்றி யெனககொரு நறறுணை யினமையினு
லென்னிரு வலவினை நீயே விலககி யிதஙகருதி
மன்னிய நறறிரு மநதிர மோதும் பொருணிலையே
பொன்னரு ளாலரு ளாயபுகழ தூபபுற குலவிளககே 15

உரை.— புகழ — (அனைவராலும) புகழபபடுகினற, தூப புற குலவிளககே—தூபபுற குலததிறகுத தீபமான ஸ்ரீதேசிகனே !, எனக்கு — அடியேனுககு, உன் அருள அன்றி—உனது கிருபையைத தவிர, ஒரு நல் துணை — வேறெரு நலல ஸஹாயம (உபாயம), இன்மையினுல — இலலாமையால, நீயே இதம கருதி — நீயே (அடியே னுடைய) க்ஷேமததைச சிநதிதது, என் இரு வல வினை — அடியே னுடைய (புணயம பாபம ஆகிய) இரணடு வலிய காமஙகளையும, விலககி — நீககி, மன்னிய — ஸதிரமான, நல திருமநதிரம்—உயாநத திருவஷடாக்ஷரமாகிய மூலமநதிரம, ஓதும்—தெரிவிக்கும, பொருள நிலையே — ஸாரமான நிஷடையையே, பொன அருளால — போறறத தகக கிருபையால, அருளாய — அருள்புரிவாயாக.

தூபபுறகுலததிறகுத தீபமெனறு ஸகல லோகஙகளாலும புகழபபடு கினற ஸ்ரீதேசிகனே ! அடியேன தேவரீருடைய கிருபையைத தவிர வேறு கதியையுடையேனலலேன எனது நனமையை அறியவும யோககியதையற்ற அடியேனுககு ஹிதமாவதொனறைத தேவரீரே நிசசயிககவேணடும அடியேனுடைய புணயம பாபம எனற இரணடு காமஙகளையும போககியருள வேணடும திருமநதிரததால காடடபபடுகிற ஸவரூபநிஷடை, உபாய நிஷடை, புருஷாாததநிஷடை எனற மூனறு நிஷடைகளையும அடியேன பெறறு உயயுமாறு அருளபுரியவேணடும—எனறவாறு (3 நிஷடைகளின விளககததை ஸ்ரீதேசிகபபிரபநதம 60-வது பாசுரவுரைக குறிபபிற காணக).

'தாயினைநத கனறேயொகக' எனற திருமஙகைமனனனபாசுரத தையும ...வெ 22 ஹிதம ...' எனற ஸ்ரீதேசிக ஸூக்தியையும அடியொறறித் தம்முடைய நனமையைச சிநதிககுமாறு ஸ்ரீதேசிகனையே பிராாததித்த ஸவாரஸ்யம காணக 15

விளககாகி வேஙகட வெறபினில வாழும் விரைமலராள்
ளககாதல கொணடுறை மாாபன றிறதது முனதடியாா
துளககாத லிலலவா தங்க டிறததிலுந தூய்மையெணணிக்
களககாதல செயயு நிலேகடி யாயதூபபுற காவலனே 16

உரை — தூபபுல காவலனே — தூபபுலில அவதரிதத ஸாவரக்ஷகனே !, வேஙகடவெறபினில — திருவேஙகடமலேயில, விளக்காகி வாழும் — (ரதந) தீபமபோல வாழபவனும, விரைமல ராள — மணமமிகக (தாமரை) மலரில எழுநதருளியுளள பெரிய பிராடடி, வளக காதல கொணடு — மிகக காதல கொணடு, உறை மாாபன திறததும — நிதயவாஸமசெயயும திருமாாபையுடையனு மான திருவேஙகடமுடையானுடைய விஷயததிலும, துளககு ஆதல் இலலவா — கலககமடைதல இலலாதவாகளான, உனது அடியாா தஙகளதிறததிலும்—உன தாஸாகளவிஷயததிலும, தூயமை(க காதல்) எண்ணி — பரிசுததமான பகதியை (அடியேனுககு) ஸஙகலபிதது, களக காதல—கபடமான பகதியை, செயயும் நிலே—செயயும தனமை யை, கடியாய — (அடியேனுககுப) போககியருளுவாயாக.

தூபபுலில அவதரிதது ஸகல லோகஙகளேயும உஜ்ஜீவிககசசெயயும் ஸ்ரீதேசிகனே ! தனககு பரகாசததின ஸதாநததிலுளள பெரியபிராடடி மிகக காதலகொணடு திருமாாபில நிதயவாஸமசெயயபபெறறவனுயத திருவேஙகடமலேயின உசசியில நினறு 'குனறினமேலிடட விளககு' என னுமபடி ஸகல லோகஙகளும பரகாசிககுமபடியான ரதநதீபமாயநிறகும திருவேஙகடமுடையானுடைய விஷயததிலும, ஒருகாலும கலஙகாத உள ளததுடன தேவரீருககு அடியராயநிறகும மஹாநுபாவாகள விஷயததி லும எபபொழுதும பரிசுததமான எணணததைககொணடு கபடமறற பகதி யைச செயயுமாறு தேவரீா அடியேனுககு அருளபுரிவீராக—எனறவாறு

இப்பாசுரததில பகவததைஙகாயமும பாகவததைஙகாயமும தமககுக கிடைககசசெய்யுமாறு பிராாததிபபதால் திருமநதிரம காட்டும புருஷாாதத காஷடையைப பிராாததிததாயிறறு

இஙகு ஸ்ரீதேசிகபகதியைப பிராாததியாமைககுக காரணம திரு வேஙகடமுடையானுடைய அவதாரவிசேஷமான ஸ்ரீதேசிகனேத தனிததுக கூறவேணடாமெனத திருவுளளமபோலும 'தூயமையெணணி' எனனும போது 'காதல' எனுஞ சொலலே வருவிததுப பொருள கொளக 16

காவல ரேஙகள கடாம்பிக் குலபதி யபபுளாாதந
தேமலாச சேவடி சோநது பணிநதவா தம்மருளா
ஞ்வல ருநதேன் வடமோழி நறபொருள் பெறறநம்பி
காவல தூபபுற குலததர சேயேமைக் காததருளே. 17

உரை:— எங்கள் காவலர் – எங்களைக் காப்பவரும், கடாம்பிக் குலபதி – கடாம்பிவம்சத்திற்குத் தலைவருமான, அப்புளார்தம் – அப்புள்ளாருடைய, தேமலர்ச் சேவடி சேர்ந்து – தேன் பெருகும் (தாமரை) மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிகளை ஆச்ரயித்து, பணிந்து – வணங்கி, அவர்தம் அருளால் – அவருடைய கடாக்ஷத்தால், நா அலரும் – வாக்கை மலரச்செய்யும், தென்(மொழி) – தமிழ்

கேட்டருளவாயாக, உன் தொண்டரையே — உன் பக்தர்களையே, எண்ணும் உள்ளம் — நினைக்கும் மனத்தை, எனக்கு அருளாய — அடியேனுக்குக் கொடுத்தருளவேண்டும்

ஸகலலோகங்களும் வாழவேண்டுமென்று இயற்கையாகக் கருணை சுரந்துநிற்கும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனே! தூப்புலில் அவதரித்து அனைவரும் ஸேவிக்கும்படிநின்ற எங்கள்தெய்வமே! கவிதார்க்கிகஸிம்மமே! பிரதிவாதிகளின் வாழ்வை ஒழித்தவரே! அடியேன் இப்பொழுது இரு கையுங் கூப்பிச் செய்யும் விண்ணப்பத்திற்குச் செவிசாய்த்து அடியேனுக்கு ஒரு வரம் தந்தருளவேண்டும் அதாவது— தேவரீர்திருவடிகளையே தஞ்சமாகப் பற்றிய மஹாநுபாவர்களிடம் அடியேன் மனம் ஈடுபடும்படி செய்தருளவதேயாம்—என்றவாறு

இராமானுசநூற்றந்தாதியில் 'உன் தொண்டர்கட்கேயன்புற்றிருக்கும்படி என்னையாக்கியங்காட்படுத்தே' என்று பிரார்த்தித்ததுபோல இங்கும் 'எனக்கருளாய எண்ணுமுள்ளமுன் தொண்டரையே' என்று புருஷார்த்தகாஷ்டையைப் பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் 'மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' என்று தாழ்மை மிகுந்து விண்ணப்பித்ததைத் தழுவி அதிலும் தாழ்மை தோன்ற இவர் இங்கு 'இருகையுங் கூப்பியுரைக்குமிவ்விண்ணப்பமொன்று கேளாய' என்றார்போலும் 18

தொண்ட ருகக்குந் துணையடி வாழிநின் றூமுறுவல்
கொண்ட முகம்வாழி வாழி வியாக்கியா முத்திரைக்கை
வண்டிரு நாமமும் வாழி மணிவட முப்புரிநூல
கொண்டசீத தூப்புற குலமணி யேவாழி நின்வடிவே. 19

உரை — மணி வடம் — துளஸிமணிமாலையையும் தாமரை மணிமாலையையும், முப்புரிநூல்—யஜ்ஞோபவீதத்தையும், கொண்ட— தரித்திருக்கிற, சீத தூப்புல் குல மணியே — சிறப்புப் பொருந்திய தூப்புற்குலத்திற்கு ரத்நமே!, தொண்டர் உகக்கும் — பக்தர்கள் விரும்பும், நின் துணை அடி வாழி — உன் இரண்டு திருவடிகளும் வாழ்க, தூ முறுவல் கொண்ட — பரிசுத்தமான புன்சிரிப்புள்ள, முகம் வாழி — (உனது) திருமுகமண்டலம் வாழ்க; வியாக்கியா முத்திரைக்கை வாழி — வ்யாக்கியாநமுத்திரையுடன் கூடிய திருக்கை வாழ்க; வண் திருநாமமும் வாழி — அழகிய திருமண்காப்பும் (உன்னுடைய பெயரும்) (புகழும்) வாழ்க, நின் வடிவு வாழி — (உனது) திவ்யமங்களவிக்ரஹம் வாழ்க

துளஸிமணிகளாலும் தாமரைமணிகளாலும் ஆகிய மாலைகளையும் யஜ்ஞோபவீதத்தையும் தரித்து ப்ரஹ்மதேஜஸ் மிளிரப்பெற்ற ஸ்ரீதேசிகனே! அடியார்கள் எப்போதும் மகிழ்ந்து வணங்கும் இரண்டு திருவடிகளும், அடியார்களிடம் உள்ள கருணையினால் தோன்றிய புன்சிரிப்பைக் கொண்டுள்ள திருமுகமண்டலமும், சீடர்களின் உள்ளத்துள் ஸகலதத்துவார்த்தங்களையும் நன்கு பதிவிக்கும் சின்னமாகிய வியாக்கியாநமுத்திரையால் அழகுபெற்றுவிளங்கும் திருக்கையும், எம்பெருமானுடைய திருவடி

வடிவமுள்ள திருமணகாப்பும் தேவரீருடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் எப்பொழுதும் அடியேனது உள்ளத்துப் பதிந்து ஒருபோதும் அகலாது வாழ்க—என்றவாறு

இப்பாசுரத்தால் ஸ்ரீதேசிகனது திருவடி, திருக்கை, திருநாமம், திருமேனி ஆகியவற்றுக்குப் பல்லாண்டுபாடியதாகவும் பெரியோர்கொள்வர்

வடிவழ காரந்தவண் டூப்புலவள் ளன்மென் மலரடிமே
லடியவ ரோதவந் தாதி யிருபது மாயந்துரைத்தேன்
றிடமுட னீதைத் தினந்தோறு மாதரித் தோதுமன்பர்
முடியிடை நோப்டுந் தூப்புலம் மானபத மாமலரே 20

உரை:— வடிவு அழகு ஆர்ந்த — திருமேனியின் ஸௌந்தர்யம் நிரம்பப்பெற்ற, வண் தூப்புல் வள்ளல் — ஒளிபொருந்திய தூப்புலில் தோன்றிய கொடையாளனை ஸ்ரீதேசிகனுடைய, மென் மலர் அடி மேல் — மெல்லிய தாமரைமலர்போலும் திருவடி விஷயமாக, அடியவர் ஓத — அடியார்கள் அநுஸந்திப்பதற்காக, அந்தாதி இருபதும்—அந்தாதியாக அமைந்த இருபதுபாசுரங்களையும், ஆய்ந்து உரைத்தேன் — ஆராய்ந்து கூறினேன் திடமுடன் — மன வுறுதியுடன், ஈதை—இந்தப்பிரபந்தத்தை, ஆதரித்து—போற்றி, தினந் தோறும் — ஒவ்வொருநாளும், ஓதும் அன்பர்—அநுஸந்திக்கும் பக்தர்களின், முடியிடை — தலையில், தூப்புல் அம்மான் — தூப்புல் தலைவனான ஸ்ரீதேசிகனுடைய, பத மா மலர் — திருவடிகளாகிய சிறந்த புஷ்பங்கள், நோப்டும் — (அலங்காரமாய்ச்) சேரும்

அடியார்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் அழகுவாய்ந்த திருமேனியை யுடைய ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளின் பெருமையைப் பேச எல்லையே யில்லையாயினும், அடியார்கள் தினந்தோறும் அநுஸந்திப்பதற்கு ஏற்றவாறு சாஸ்த்ரார்த்தங்களின் ஸாரத்தை அமைத்து இருபதுபாசுரங்களைப் பாடினேன் மனவுறுதியுடனும் அன்புடனும் இந்தப் பிரபந்தத்தைத் தினந் தோறும் அநுஸந்திப்பவர்களின் மஹாபாக்யவிசேஷத்தை எவ்வாறு சொல்வது? அவர்கள்முடிமீது ஸ்ரீதேசிகன் திருவடித்தாமரைகள் குடிபுகுந்து எந்நாளும் விலகாதிருப்பனவாம் இதைக்காட்டிலும் சிறந்த புருஷார்த்தம் வேறு என்?—என்றவாறு

இங்ஙனம் இப்பாசுரத்தில் நூற்பயனைச் சொல்லிப் பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டினார் ‘மென்மலரடிமேல் உரைத்தேன்’ என்றதால் அந்த மெல்லிய திருவடிகளுக்கேற்ற மெல்லிய பூமாலையைச் சூடினேன் என்று த்வனிக்கிறது

‘வெண்குடை நீழலின்கீழ் விரிநீருலகாண்டு’ என்று அழியும் பலனைக் கூறிய மற்றைப்பிரபந்தங்களைப்போலன்றிக்கே, ‘முடியிடை நோப்டுந் தூப்புலம்மான பதமாமலரே’ என்று ஆசார்யோத்தமன் திருவடிஸம்பந்தத்தின் மேற்பட்ட பலனில்லையெனக்காட்டிப் பிரபந்தத்தை இனிது முடித்தருளிய அழகு காண்க 20

பிள்ளையந்தாதி—உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகபபிரபந்தம—செயயுளகபாதி

[எணகள பககஙகளைக குறிககும்]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம்—அரும்பதவுரை

[இப்பிரபந்தத்திலுள்ள கடினபதங்களுக்கு இவ்வுரையிலே ஆண்ட பொருள்கள்மாத்திரமே வரையப்படுகின்றன]

அ

அகம் — உட்புறம்
அகலம் — மார்பு
அகலுதல் — நீங்குதல்
அகவாய் — தாத்பர்யம்
அகற்றுதல் — போக்குதல், விலக்குதல்
அகில் — அகிற்கட்டை
அகிலம் — ப்ரபஞ்சம், உலகம்
அங்கி — அக்நி
அங்குசம் — மாவெட்டி
அசகரன் — மலைப்பாம்பு, ஓர் அந்தணன்
அசத்து — தீயது (பாவம்)
அசித்து — அசேதநம்
அஞ்சல் — அபயம்
அஞ்சனம் — மை
அட்டுப்பு — காய்ச்சிய உப்பு
அடங்க — முழுதும்
அடம் — திடம்
அடாத்தல் — அடக்குதல்
அடல் — வலிமை, பலம்
அடி — காரணம், ஆரம்பம், பாதுகை,
அடிமை — கைங்கர்யம் [திருவடி
அடியுரை — மூலபாஷை (வடமொழி)
அடைக்கலம் — காக்கவேண்டிய வஸ்து
அடைத்தல் — ஸமர்ப்பித்தல், விதித்தல், படைத்தல், அடிமையாக்குதல், கொடுத்தல்
அடைய — முழுவதும்
அடைவு — வரிசை
அணங்கு — தெய்வம், பெண்
அணி — அலங்காரம், ஆபரணம்,
அணுகுதல் — நெருங்குதல் [அழகு
அணை — படுக்கை
அத்தன் - தந்தை, ஸ்வாமி, உயர்ந்தவன்
அத்து (அஸ்து) — ஆகுக
அதிபதி — ஸ்வாமி
அந்தணர் — ப்ராஹ்மணர்
அந்தம் — எல்லை, அழிவு, அளவு
அந்தரம் — வித்தியாசம்
அந்தி — முடிவு, மாலைநேரம்
அந்தியர் — சண்டாளர்
அநந்தம் — எல்லையற்ற
அம் — அழகிய
அம்புயத்தாள் — தாமரையிலுள்ள பிராட்டி
அம்புயத்தோன் — தாமரையிலுள்ள பிரமன்
அம்புயம் — தாமரை
அமர்த்தலம் — போர்க்களம்
அமரர் — தேவர்
அமலன் — தோஷமற்றவன்
அமைத்தல் — படைப்பு
அமைதல் — பொருந்துதல்
அமைப்பு — படைத்தல்
அமைவு — பூர்த்தி
அயமேதம் — அசுவமேதம்
அயர்தல் — மறத்தல், தீர்தல்
அயர்வு — மறதி
அயன் — பிரமன்
அயன்திரம் — ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்
அயனம் — உபாயம், ப்ரவேசிக்கப்படும் வஸ்து
அரங்கு — நடனஸ்தலம்
அரண் — பாதுகாப்பு, உபாயம்
அரவு — ஸர்ப்பம், ஆதிசேஷன்
அரிதல் — போக்குதல்
அரியோர் — அருமையானவர்
அரிவை — இளம்பெண்
அரு — ஸூக்ஷ்மம், ஜீவன்
அருக்கன் — ஸூர்யன்
அருக்குதல் — குறைதல்
அருகணை — பூஜாத்ரவ்யம், சாய்மணை
அருகு — ஸமீபம்
அருந்துதல் — பருகுதல், அநுபவித்தல், உட்கொள்ளல்
அருநிலை — ஸூக்ஷ்மநிலை
அல் — இருள்
அல்வழக்கு — தகாத ஒழுக்கம், தகாத வழக்கு
அல்வழி — தகாத வழி

அலகு — அளவு
அலங்கல் — (பூ) மாலை
அலத்தல் — வருந்துதல்
அலமாதல் — தவித்தல்
அலர்தல் — மலர்தல், விரிதல்
அலற்றல் — கதறுதல்
அலைத்தல்—அலைமோதல், கலக்குதல்
அவம் — கேடு, குற்றம்
அவனி — பூமி, தேசம்
அவிர்தல் — பரகாசித்தல்
அவிழ்தல் — மலர்தல்
அவுணன் — ராக்ஷஸன்
அழல் — அக்நி, தாபம்
அழுக்கு — குற்றம்
அள்ளல் — சேறு
அளவு — ஜ்ஞாநம்
அளித்தல் — ரக்ஷித்தல், உஜ்ஜீவிப்பித்தல்
அறம் — புண்யம், தருமம்
அன்னவர் — பரமஹம்ஸர்
அனங்கன் — மன்மதன்
அனந்தன் — ஆதிசேஷன்
அனவரதம் — எப்பொழுதும்
அனுதினம் — தினந்தோறும்
அனுமித்தல் — ஊஹித்தல்
அனைய — போன்ற

ஆ

ஆகண்டலன் — இந்திரன்
ஆகம் — சரீரம், மார்பு
ஆகமம் — சப்தப்ரமாணம்
ஆகாதார் — தகாதவர்
ஆசனம் — பக்தியோகத்தின் ஓர் அங்கம்
ஆசு — குற்றம்
ஆசை — திசை
ஆட்கொள்ளல் — அடிமைகொள்ளல், உஜ்ஜீவிப்பித்தல்
ஆட்படுத்தல் — தாஸனாக்குதல்
ஆண்டு — வர்ஷம்
ஆணை — கட்டளை
ஆதரம் — அன்பு, ஆவல்
ஆதி — காரணம்
ஆதியர் — முன்னோர்
ஆயன் — கோபாலன்
ஆர்தல் —நிறைதல், பொருந்துதல்
ஆரணநூல் — வேதாந்தசாஸ்த்ரம்
ஆரணம் — வேதம்
ஆலுதல் — அசைதல்
ஆவலிப்பு — கர்வம், அஜ்ஞாநம்
ஆவி — ப்ராணவாயு
ஆழி — கடல், சக்கரம்
ஆறு — உபாயம், நதி
ஆறுதல் — பண்படுதல், தீர்தல், தணிதல்

இ

இருடிகம் — இந்த்ரியம்
இருதலை — இருபக்கம்
இருநிலம் — அகன்ற பூமி
இருவினை — புண்யமும் பாபமும்
இல் — வீடு, ஸ்தானம்
இலக்கணம் — அடையாளம்
இலக்கம் — எண்
இலக்கு — லக்ஷ்யம்
இலகு — ஸுலபம்
இலகுதல், இலங்குதல் — ப்ரகாசித்தல்
இலச்சினை — அடையாளம்
இழிதல் — விழுதல், இறங்குதல், ஈடுபடுதல்
இளக்குதல்—அசைத்தல்
இளக்கம் — நெகிழ்ச்சி
இளைதாமதியிலை — தாழ்ந்தநிலை
இறுதி — முடிவு
இறை — ஆள்பவன், நாயகன், ஈசுவரன், க்ஷணம்
இறைஞ்சுதல் — சரணமடைதல்
இறைவர் — தேவர்
இறைவன்— ஸ்வாமி, எம்பெருமான்
இனப்பதொகை — ஆநந்தக்கூட்டம்
இன்னாள் — இத்தனைநாள்

ஈ

ஈண்டுதல் — ஒன்றுகூடுதல்
ஈர்த்தல் — இழுத்துச்செல்லுதல்
ஈனம் — தாழ்வு
ஈனுதல் — படைத்தல்

உ

உகத்தல் — ஏற்றுக்கொள்ளல், மகிழ்தல், விரும்புதல்
உகம் — இரண்டு
உகிர் — நகம்
உட்கண் — ஞானக்கண்
உடலம் — சரீரம்
உணர்த்தி — நினைவு
உணர்வு — ஸங்கல்பம்
உத்தரவேதி — யாகவேதி
உத்தரித்தல் — எடுத்துக்கொள்ளல்
உதரம் — வயிறு

உந்தி — நாபி
உந்துதல — வீசியெறிதல, எழுப்புதல
உபராகம—(ஸூர்யசந்த்ர)க்ரஹணம
உபலம — கல
உபாதி — காரணம
உம்பர் — தேவர், நித்யஸூரிகள
உமிழ்தல — படைத்தல, வெளிப்படுத்தல
உய்த்தல — செலுத்தல
உய்தல — உஜ்ஜீவித்தல
உயிர்த்தல் — பிறப்பித்தல
உயோகம — தயாகம
உரகம — பாம்பு
உரம — மார்பு
உரிமை — அடிமை
உரு — அசேதநம, பெரிது, சரீரம
உரை — உபதேசம, எச்சில
உரைகொள மங்கை, உரையணங்கு — ஸரஸ்வதி
உலோகாயதர் — சார்வாகர்
உவா — பருவங்கள
உழலுதல் — துன்புறுதல
உள்ளம — தாத்பர்யம, மனம
உளருதல — ஆராய்தல
உள்கதி — மனப்போக்கு
உறந்தை — உறையூர்
உறவு — ஸம்பந்தம
உறுதல — அடைதல, அனுஷ்டித்தல், பொருந்துதல
உறைத்தல — பரிசயஞ்செய்தல
உறைதல் — வசித்தல
உன்னதி — உயர்வு

ஊ

ஊட்டறுத்தல் — ஒழித்தல், இடையறுப்போக்கச்செய்தல
ஊர்தல — ஓட்டுதல, ஸஞ்சரித்தல
ஊழி — ப்ரளயம, யுகம, கல்பம
ஊன — சரீரம, மாமஸம

எ

எட்டு இறை—எட்டுத் திக்பாலகர்
எட்டுதல — கிட்டுதல
எட்டுமூர்த்தி — எட்டு உருவமுடைய சிவன
எடுத்த இசை — உச்சஸ்வரம
அமைத்தல
ணனுடைய

எண்ணிறத்தல — அளவற்றிருத்தல
எதிராசர் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்
எந்தை — எம் ஸ்வாமி
எமம — பக்தியோகத்தின ஓர் அங்கம
எமுனைத்துறைவர் — ஆளவந்தார்
எய்துதல — செல்லுதல, அடைதல
எரி — அக்நி
எழில — அழகு, ப்ரகாசம
எழுதல — விருத்தியடைதல, உத்ஸாகமடைதல

ஏ

ஏகாந்தி—ஒன்றிலே உறுதியுடையன, ஒரே நிலைமையன
ஏகாந்திகம — ஒரே தன்மையது
ஏத்துதல — புகழ்தல
ஏதம — தீங்கு
ஏதிராசர் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்
ஏந்துதல — ரக்ஷித்தல
ஏய்தல — ஒத்தல, பொருந்துதல
ஏர் — அழகு, பெருமை
ஏர்தல — பொருந்துதல, ஒத்திருத்தல
ஏவல — கைங்கர்யம
ஏவுதல — ஒழித்தல
ஏற்றல — தகுதியாயிருத்தல
ஏறு — காளை
ஏனம — பன்றி

ஐ

ஐ — அதிசயம
ஐதுகர் — காரணங்கேட்பவர்
ஐயம, ஐயுறவு — ஸந்தேகம

ஒ

ஒண்மை — சிறப்பு, அழகு
ஒருக்குதல — ஒன்றுசேர்த்தல
ஒருமை — ஒப்பற்றதன்மை
ஒழுக்கம — நடை
ஒழுக்கு — வெள்ளம
ஒழுக்குதல — நடத்துதல
ஒழுகுதல — செல்லுதல, ஆழ்ந்து, செல்லுதல
ஒளி — ப்ரகாசம, ஞானம
ஒளிநாள — சுக்லபக்ஷம
ஒன்றுதல — ஒன்றுகூடுதல, கலத்தல, நிறைவேறுதல, வசித்தல

ஓ

ஓக்கம — உயர்வு, அபிவிருத்தி
ஓங்குதல — எழும்புதல, உயர்தல்
ஓதம — ஜலம

ஓதுவித்தல் — உபதேசித்தல்
ஓர்தல் — ஆராய்தல், நிச்சயித்தல், அறிதல், தெளிதல்
ஓலம் — கூக்குரல்

க

கங்கிருள் — அடர்ந்த இருள்
கங்குல் — இரவு
கச்சபம் — ஆமை
கட்டம் — கஷ்டம்
கட்டளை — ப்ரகாரம்
கட்டு — தாழ்வரை, வலிமை
கட்டுதல் — கலப்பித்தல்
கடத்தல் — மீறுதல், தாண்டுதல்
கடத்துதல் — கரைசேர்த்தல்
கடல்வட்டம் — கடல்சூழ்ந்த பூமி
கடன் — கடமை
கடி — வாஸனை, மிகுதி
கடிதல் — கண்டித்தல், போக்குதல், வெறுத்தல், கொல்லுதல், [அழித்தல்
கடுகுதல் — விரைதல்
கடுவினை — கொடிய கர்மம்
கண் — கதி
கண்டகம் — முள்
கண்டை — மணி
கண்ணுறு — எல்லை
கண்ணி — பாசம்
கண்ணுதல் — நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவன்
கண்பனித்தல் — கண்ணீர்விடுதல்
கண்புதையல் — கண்ணாம்பூச்சி
கணக்கு — முறை
கணசரணர் — கணத்தார்
கணம் — கூட்டம்
கணனை — கணக்கிடுதல்
கணிக்கை — நினைத்தல்
கணை — அம்பு
கதத்து — பிதற்றல்
கத்தர் — வாதிகள் *
கதலி — வாழை
கதி — உபாயம், பலன், வழி, ப்ரகாரம்
கதித்தல் — அநுஸந்தித்தல்
கதிரவன் / கதிரோன் — ஸூர்யன்
கதுவுதல் — பற்றிக்கொள்ளல்
கந்தம் — வாஸனை
கம் — இந்த்ரியம்
கமடம் — ஆமை
கமலம் — தாமரை, ஓர் ஆயுதம்
கமலை — லக்ஷ்மி
கமழ்தல் — பரிமளித்தல்
கரடி — யானை
கரடிகிரி — அத்திகிரி
கரணம் — இந்திரியம், கூத்து
கரத்தல் — மறைத்தல்
கரம் — கழுதை
கரளம் — விஷம்
கரிகிரி — ஹஸ்திகிரி
கரு — கர்ப்பம்
கருத்து — ஸங்கற்பம், சிரத்தை
கருமம் — கடமை, கருமயோகம்
கருமாலை — கர்ப்பவரிசை
கருவி — இந்த்ரியம்
கருவினை — பாபம்
கலவி — கொள்கை, வித்தை
கலகம் — சண்டை
கலம் — ஓடம்
கலித்தல் — கிளர்தல்
கலித்திரள் — கலிபுருஷர்களின் கூட்டம்
கலியன் — திருமங்கையாழ்வார்
கலை — சாஸ்த்ரம்
கவந்தன் — தலையில்லாத முண்டம்
கவர்தல் — பலனைக்கொண்டிருத்தல், விரும்புதல், அநுபவித்தல், கைக்கொள்ளல், வசமாக்குதல், ஏற்றுக்கொள்ளல், கொள்ளையிடுதல்
கழல் — திருவடி
கழற்றுதல் — ஒழித்தல்
கழி — உப்பங்கழி
களவம் / களிறு — ஆண்யானை
கறவை — பசு
கன்றுதல் — கோபித்தல்
கன்னல் — சருக்கரை
கனைத்தல் — சப்தித்தல்
கா — சோலை
காசினி — பூமி
காட்சி — அறிதல், பெருமை
காணர் — குருடர்
காணி — நிலம்
காதல் — பக்தி, ஆசை

காயதல — கொலலுதல
காயாவணணன — காயாமபூவணண னை எமபெருமான
கார — கருமை, மேகம
காலதூதா — யமதூதா
காலன — யமன
காவல — ரக்ஷிததல
காவலன — ரக்ஷகன
காளம — காஹளம (ஒரு வாதயம)
கான — காடு
கிரி — மலை
கிரிசை — கருமம
கிளாதல — எழுமபுதல
குககுடம — சேவல
குடல — சரீரம
குததிரம — அறபம
குதாககம — குயுகதி
குநதம — ஈடடி
குமரன — இளைஞன
குமிழி — நீரககுமிழி
குரம — காறகுளமபு
குரவை — ராஸகரீடை, கைகோத தாடும கூதது
குரைததல — ஒலிததல
குலபதி — கூடஸதா
குலம — கூடடம
குலவுதல — விளஙகுதல
குலாவுதல — கொணடாடுதல
குலைதல — கெடுதல, சிதைதல, சிதறுதல, நடுஙகுதல
குவடு — குனறு
குவளை — கருநெயதல
குழல — கூநதல
குழவி — குழநதை
குழாம } — கூடடம
குழுவு }
குழை — குணடலம
குறறேவல — கைஙகாயம
குறள — வாமநன
குறி — அடையாளம, கவனம, உபாயம, இலககு
குறிககொளளுதல — ஆதாரமாககொளளல
குறிததல — இலககுவைததல, எதிர பாரததல, கூறுதல, அநுஸந திததல

குறிபபு — கவனம, உளளககருதது, ஸூக்ஷமாாததம
குறியவன — குளளன
குறியார — குளளா
குறுகுதல — விரைதல, சோதல
குறுமபு — தீமபு, பலம
குறுமை — சிறுமை
கூடடு — ஸஹாயம
கூடம — சிகரம
கூடாமை — பெருமை
கூதது — அதிசயம
கூறு — பஙகு
கூன — வககிரம
கேழல — பனறி
கேளவன — கணவன
கைதவம — வஞசனை, கபடம
கைமமாறு — பிரதியுபகாரம
கைவளாதல — மேமபாடடைதல
கொடுமோகம — கொடிய அநுராகம
கொணடல — மேகம
கோ — ஸவாமி, பசு
கோகனகம — தாமரை
கோண } — வகரததனமை
கோணை }
கோணை — துனபம
கோது — குறறம
கோதை — ஆணடாள
கோமான — இடையன
கோயில — வாஸஸதாநம, திருவரங [கம
கோரணி — கோமாளிககூதது
கோலம — வேஷம, சரீரம
கோவியா — இடைபபெணகள
கோவை — ஹாரம
கோளரி — நரசிஙகன
கோளுறை — புறஙகூறறு
கோன — தலைவன

ச

சகம — உலகம
சஙகம — பறறு
சஙகேதம — கடடுபபாடு
சசசை — அஸாரம
சடஙகு — விரதம
சடைமுடியன } — சடை தரிதத சிவன
சடையன }
சதது — புணணியம
[illegible]

சதமுகஅஙகி — நூறுமுகமுளள
சதிா — பெருமை [ஓா ஆயுதம
சதிாததல — சிறததல
சதுமுகன — நானகுமுகமுளள
பிரமன
சநததி — வரிசை, மரபு, குலம
சநதநெறி — வேதமாாககம
சநதம — அழகு, வேதம
சமணா — ஜைநா
சமம — பகதியின ஓா அஙகம
சமயம — மதம
சமா — போா
சமாதி — பகதியோகம
சயம — வெறறி
சரண — உபாயம, பாதம
சரணநெறி — சரணாகதி
சரிதல — மரிததல
சரிவு — தளாதல
சலம — வாததின ஓாவகைக குற
சறறு — ஸவலபம, [றம, தீயசெயல
சாககியா — பௌததா
சாகரம — கடல
சாடு — சகடம (அசுரன)
சாடுதல — ஜயிததல, உதைததல
சாதகன — அநுஷடிபபவன
சாதனம — உபாயம
சாயதல — தவறுதல
சாயை — நிழல
சாாதல — அடைதல
சாாவு — உபாயம, ஆதாரம
சாரதி — தோபபாகன
சாறறுதல் — கூறுதல, வெளியிடுதல
சிகி — அகனி
சிடடா — பெரியோா
சிததம — மனம
சிதது — சேதநம
சிதைததல — கெடுததல
சிதைதல — அழிதல்
சிதைவு — அழிவு, குறைவு
சிநதுதல — கெடுதல
சிநதுரவெறபு }
சிநதுராசலம } — ஹஸதிகிரி
சிநதை — மனம, நினைவு
சிலை — வில, கல்
சிறறினபம — அறபஸுகம

சின — அறபவிஷயம
சினமதியோா — அறபபுததியுடை
சினநெறி — ஜைநமதம [யோா
சினம — கோபம
சீா — குணம, பெருமை, சிறபபு
சீாமை — சிறபபு
சீரஙகம — கலபபை
சீரை — துணி
சீலம — பெருமை, எளிமை, குணம
சுகதா — புததா [நலலொழுககம
சுகலேசம — அறபஸுகம
சுடா — தீபம, தேஜஸ, ஞானம
சுரா — தேவா
சுரவி — காமதேனு
சுருணை — ஓலைததிரள
சுருதி — வேதம
சுருளுதல — சுழலதல
சுவை — ஸாரம
சுழிதல — திருமபுதல
சூரியா — நிதயஸூரிகள
சூழதல — வளைததல
செகுததல — ஒழிததல
செகுதல — ஒழிதல
செமமை — ருஜுததனமை
செயயாள — பிராடடி
செயயோன — சிவநதவன
செரு — போா
செருககு — காவம
செவவழி — சிறநத வழி
செவவை — நோமை
செவி — காது
செவிததல — ஜபமசெயதல
செழுமதி — பூாணசநதிரன
செறறல — ஒழிததல
செறிதல — பொருநதுதல, வலிதத
தல, நிறைதல, அடாதல
செறிவு — சோதல, ஈடுபடுதல, வியா
சேணமை — நெடுமை [பிததல
சேதனை — ஞானம
சேது — அணை, உபாயம
சேமம — க்ஷேமம, இனபம
சேமிததல — காபபாறறல
சேவகம — வீரம
சேவடி — சிவநதபாதம
சேவல — ஆணபக்ஷி
சொலவு — பழமொழி